ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Μπριζίτ Μπαρντώ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΕΒΕ



ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Με τὸ πάθος τῆς εἰλικρινείας, κάθησε καὶ τὰ εἶπε στὸν ἄντρα της.

Γιὰ μιὰ καινούργια ζωή

ΜΑΣ γυρίζει ἑφτὰ χρόνια πίσω. Εἶχε, λέει, τότε ἀνοίξει στὴ σελίδα αὐτὴ τὴν καρδιά της. Ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὸ γάμο της, ἔστρεψε τὸ ἐνδιαφέρον της σὲ ἄλλον. Ἡ μεταβολὴ γινόταν μόνο στὴν ψυχή της. Διστακτικὴ ἔμενε ὅταν ἔφθασε ἡ στιγμὴ τῶν πραγματοποιήσεων. Νὰ σφίξη τὰ φρένα της καὶ νὰ μείνη πιστὴ στὸ σύζυγο; Νὰ προχωρήση καὶ γ' ἀπιστήση; Νὰ ζήση διπλὴ ζωή, μὲ καταναγκαστικὰ ἔργα στὸ σύζυγο, μὲ ἀνακούφιση στὸ πλευρὸ τοῦ τρίτου;

Οἱ ἐγχώδες ἀπορίες, ποὺ διατύπωνε τότε στὴν ἐπιστολή της. Ἀποφεύγουμε τὶς συνταγές. Παρονοιοῦνται καὶ μᾶς τὸ παρατηροῦν συχνὰ οἱ ἀναγνῶστες. Ἡ σελίδα ὅμως αὐτὴ — τὸ ἐπαναλαμβάνουμε κάθε τόσο — δὲ λύνει προβλήματα. Δίνει ἁπλῶς τὴ δυνατότητα, σὲ ὅσους περνοῦν δύσκολες ὧρες, νὰ θέτουν τὰ προβλήματα στὸν ἑαυτό τους, νὰ τὰ ξεκαθαρίζουν μέσα τους, γράφοντας τὴ σκέψη τους, ν' ἀποσυμφοροῦνται κατὰ ἕνα τρόπο.

Ἀποφεύγουμε κατὰ σύστημα τὶς συμβουλές. Χρειάζεται μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν πεῖρα, στὶς γνώσεις καὶ στὴν ὀρθὴ κρίσι σου γιὰ νὰ ὁδηγίες. Σ' ἕνα μόνο θέμα εἴμαστε ἀδιάστακτοι· ὅταν βλέπουμε στοὺς ἄλλους τὴ διάθεση νὰ μᾶς ἀποσπάσουν μιὰ ἐνθάρρυνσή γιὰ τὴ διπλὴ ζωὴ ποὺ ζοῦνε ἢ σκέπτονται νὰ ζήσουν. "Οποιες κι' ἂν εἶναι οἱ συνήθκες ποὺ ἀθοῦν στὶς δυὸ ζωές, σαφὴς εἶναι ἡ θέσι, ποὺ παίρνουμε: "Οχι.

Τὸ ὄχι ἀντιτάξαμε πρὶν ἀπὸ ἑφτὰ χρόνια στὴν κυρία ποὺ ἤθελε μὲ τὴν ἐπιστολή της νὰ τῆς ὑπογράψουμε τὸ φύλλο πορείας πρὸς τὴν ἁμαρτία. Πορεία, ποὺ δὲ σημαίνει μόνο ἐκτροπὴ ἀπὸ τὴν εὐθεῖα καὶ πρᾶξι ἀντικοινωνική. Σημαίνει κυρίως ψυχικὴ δοκιμασία ἐκείνων ποὺ μπλέκονται στοὺς διπλοὺς δρόμους.

Τὴν ἀπάντησι ἐκείνη μᾶς θυμίζει ἡ κυρία. Πόσο μετανοιώνει ποὺ δὲν τὴν ἀκολούθησε... Θρηνεῖ καὶ δύρεται τώρα, ποὺ βλέπει τὸν κατήφορο.

Εἰκοσιτριῶν ἐτῶν ἦταν τότε. Ἑφτὰ χρόνια ἔχουν προστεθῆ στὸν ἀριθμὸ ἐκεῖνο. Δὲ μᾶς λέει τίποτα γιὰ τὸν ἄντρα της. Δὲ θὰ παρέλειπε νὰ τὸ ἀναφέρη ἂν εἶχε ἐναντίον του στοιχεῖα κατηγορίας. Τὰ προβάλλουν καὶ τὰ μεγεθύνουν κάτι τέτοια, γυναῖκες καὶ ἄντρες, ποὺ θέλουν νὰ βρίσκουν ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὰ ὁλισθήματά τους.

Εἴτε ὅμως ἔχει, εἴτε δὲν ἔχει στοιχεῖα κατηγορίας, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι δὲν τὴ ξέστανε ὁ συζυγικὸς βίος. Κάποιος συγγενὴς τοῦ ἄντρα της παρουσιάστηκε τότε μπροστά της. Τὴν ἀναστάτωσε ἡ παρουσία του. Ἀμοιβαία ἡ ἔλξι. Ἡ ὕπαρξι ἑνὸς παιδιοῦ δὲν τῆς ἔκοψε τὸ ἀτρέμα πρὸς τὴν ἀνομία.

Πάνω ὅμως στὴν παραξάλη της, θέλησε νὰ διαχριθῆ στὸ δρόμο τῆς εἰλικρινοῦς. Στοιχίζει ἀκριβὰ ἡ εἰλικρίνεια, ἴδίως ὅταν ἐκδηλώνεται στὶς συζυγικὲς καὶ ἐρωτικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Περνᾶ ἕνας ἀρσενικὸς καὶ λέτε στὸ φίλο ἢ στὸ σύζυγο: «Ἔτσι ἤθελα νὰ μ' ἀγκάλιαζε αὐτὸς ὁ ἄντρας...». Εἰλικρίνεια φυσικά. Μιὰ εἰλικρίνεια ὅμως ποὺ, οἱονεὶ χως τίποτα νὰ προσφέρη, εἶναι ἱκανὴ νὰ προκαλέση καταστροφή. Χρειάζεται σκέψι, προσοχή, μέτρο καὶ ἐπιδεξιότητα στὸ χειρισμὸ τῆς εἰλικρίνειας.

Χωρὶς τὸ πάθος τῆς εἰλικρίνειας, ἡ κυρία ποὺ παρασύρθηκε, ἴσως νὰ κέρδιζε καιρὸ ὁ καιρὸς δὲ αὐτὸς δὲν ἀποκλείεται νὰ τὴν ἔκανε νὰ σκεφθῆ ἀριμώτερα καὶ καθαρότερα, ὁπότε ἴσως γλιτώνουμε ἐγκαίρως τὰ φρένα, χωρὶς ὁ σύζυγος ν' ἀντιληφθῆ τὸ παρασιτάτημά της.

Μὲ τὸ πάθος τῆς εἰλικρίνειας, κάθησε καὶ τὰ εἶπε στὸν ἄντρα της. Δὲν εἶναι κοινωνικὸς λειτουργὸς ὁ σύζυγος, γιὰ νὰ κάνη κατήχησι σὲ μιὰ γυναῖκα — στὴ γυναῖκα του — ποὺ τοῦ ἐξομολογεῖται ὅτι ἀγαπᾶ ἕναν ἄλλο. Μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, μὲ φιλότιμο, μὲ νεῦρα, μὲ ἐγωϊσμὸ κι' αὐτός, κανόνισε ἀνάλογα τὴ δική του στάσι. Δὲν τὴν ἐσφαξε. Δὲχθηκε συγκρατημένος τὸ χτύπημα, κι' ἀπὸ τὶς βίαιες λύσεις, προτίμησε τὴν καθιερωμένη σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις τάξι. Σὲ διάστασι τὸ ζεῦγος. Χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης.

Ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου τώρα. Κόπιασε κύριε. Ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου τώρα. Σὲ διάστασι τὸ ζεῦγος. Χωρισμὸς ἀπὸ τραπέζης καὶ κοίτης.

Κόπιασε κύριε. Ἡ σειρὰ τοῦ ἄλλου τώρα. Στὸ χωριὸ μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ ὑπόσχεσι σου. Στὸ χωριὸ μὲ τὴν ἐκπλήωσης τὴν ὑπόσχεσί σου. Στὸ χωριὸ μὲ τὴν ἐκπλήωσης τὴν ὑπόσχεσί σου.

Στὸ χωριὸ μὲ τὴν ἐκπλήωσης τὴν ὑπόσχεσί σου.



ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ Τῆς καρδιᾶς

ΤΟ ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΓΙΑΝΙΚ

ΗΤΑΝ ἡ σειρὰ τοῦ πλοιάρχου Ρι-δούδο. Ὁ γεροναυτικὸς γύπτη-σε τὴν πίπα του πάνω στὴ φούχτα του κι' ἄρχισε:

— Ἡ Ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγη-θῶ, εἶναι ἑνὸς ναύτη μου, ποὺ σκο-τώθηκε ἀπὸ μιὰ κινέζικη σφαῖρα, στὴν ἐκστρατεία τῶν Πεσκαδόων. Μοῦ τὴ διηγήθηκε ὁ ἴδιος, Ἕνα βρά-δυ ποὺ φύλαγε βάρδια στὸ πλοῖο, κάπου ἀπ' τὸ μεσνυχὶ ἐκεῖνο σελη-φῶσε, ποὺ ἔρχουν μόνο ὅσοι πέρασαν μιὰν ἀνειδίατικη νύχτα στὴν "Απω Ἀνατολή.

— Εἶσαι παντρεμένος; τὸν ρώ-τησα.

Ἐκεῖνος μάσησε τὰ λόγια του:

— Δὲν εἶμαι πιά... ἡ μάλλον ναί, εἶμαι παντρεμένος, ἀλλ' ὄγι μὲ τὴν καρδιά μου.

Μοῦ τὸ εἶπε αὐτὸ τόσο πικρά, μὲ τέτοια πονεμένη ἔκφραση, ὥστε τὸν παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ τὸ μυστικό του. Καὶ μοῦ διηγήθηκε αὐτά:

— Ὑπῆρχε στὸ Πὸρ-Τρεβὰν μιὰ κοπέλλα ποὺ τὴ λέγανε Γιανίκ. Ἦ-μουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της. Ἦταν 20 χρονῶν, μελαγρινή, μὲ μεγάλα δλόφωτα μάτια καὶ μακρειὲς βλεφαρίδες. μὲ ψηλὰ καὶ λυγερὸ κορμί, νοημελικὸ περπάτημα καὶ καρ-διὰ γρανιτή. Ἦταν, ὡ ἄλλα λόγια, ἡ καλλίτερη κοπέλλα ποὺ μποροῦσα νὰ ἀνειρευτῶ. Τὴν ἤξερα ἀπὸ παιδί. Τὴ λάτρευα. μὰ κι' ἐκείνη μ' ἀγα-ποῦσε τρελλά.

»Δούλευα τότε στὸ ψαράδικο «Ἄννα-Μαρία» καὶ κέρδιζα δσκετά. Εἴχαμε δώσει λόγο μὲ τὴ Γιανίκ. Ὅλ-λὰ περιμέναμε νὰ παντρευτοῦμε λίγο ἀργότερα, ὅταν θὰ γινόμουν ἐδεύ-τερος στὸ καράβι. Στὸ μεταξύ, ἡ ζωή μας κυλοῦσε ἥσυχα, γιατὶ εἶ-χαμε κι' οἱ δυὸ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ συντήρησί μας. Ἐκείνη ἔμενε μὲ τοὺς γονεῖς της κι' ἐγὼ μὲ τὴ γριὰ μητέρα μου.

»Κάθε φορὰ ποὺ ἔφευγα γιὰ τὸ ψάρεμα, ἡ Γιανίκ μοῦλεγε τρυφερά:

— Πήγαινε καὶ νᾶσαι ἥσυχος. Θὰ προσεύχωμαι γιὰ σένα!

»Μιὰ μέρα, ἡ «Ἄννα-Μαρία» γό-ριζε ἀπὸ ἕνα μακρινὸ ψάρεμα καὶ πλησίαζε στὸ λιμανάκι τοῦ Πὸρ-Τρεβάν, "Ἤξερα πὼς ἡ Γιανίκ θὰ μὲ περίμενε στὴν ἀκροθαλασσιά, ὅπως πάντα, κι' ἀνυπομονοῦσα νὰ τὴν ξα-νιδῶ.

»Ξαφνικὰ σηκώθηκε ἕνας φοβερὸς ἀέρας ποὺ ἀνασταύτωσε τὴ θάλασσα. Ἡ «Ἄννα-Μαρία» ἄρχισε νὰ χορο-πηδᾶ πάνω στὰ νερὰ σὰν καρυδό-τσουφλο. Αὐτὸ κράτησε πέντε ὁλό-κληρες ὧρες, πέντε ὧρες μαρτυρι-κὲς... Καὶ ποῦ; Λίγα μίλια μακρυὰ ἀπ' τὴ στεριά! Σίγουρα θὰ μᾶς βλέ-πανε ἀπὸ κεῖ. Ἐγὼ δὲ φοβούμουνα τόσο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ὅσο γιατὶ συλλογιζόμουν πὼς ἡ Γιανίκ θὰ πα-ρακολουθοῦσε τὴν προωρὶ σκοτι-νὴ καὶ διαισθανόμουν τὴν ἀγωνία της.

»Τέλος, ἀφοῦ παλέψαμε πέντε ὧ-ρες, ἕνα κῦμα τεράστιο ἔπεσε πά-νω στὴ πλευρὰ τοῦ καραβιοῦ καὶ τὸ σκέπασε! Ἀπ' τοὺς δέκα γαΐτες του, σώθηκα ἐγὼ μονάχα. Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἀρισκόμουν στὴν παρα-λία... Σίγουρα, θὰ μοῦ εἶχαν γλυ-τώσει τὴ ζωὴ οἱ προσευχὲς τῆς κα-λῆς μου Γιανίκ...

»Τὴ βρῆκα μισοπεθαμένη ἀπὸ ἀ-γωνία, τὴν καθμένη τὴ μικρούλα... ἐντελῶς ἀλλαγμένη, σὰν γριὰ ποὺ τὴ γύρισαν ὁλοένα τὰ χρόνια... Μὲ περίμενε παγωμένη, ἀνε-θασμένη πάνω σ' ἕνα ζύωμα τῆς παραλίας, ἀπ' ὅπου φαινόταν ὡς τ' ἀνοιχτὰ τὸ πέλαγος. Εἶχε πρακο-λουθήσει ἀπὸ κεῖ ὅλο τὸ θαλασσο-δαρμὸ τῆς «Ἄννας-Μαρίας».

»Τὴν παρηγόρησα ὅσο μποροῦσα. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη πάντα ἀλλαγμένη, συγκινημένη, τ-ραγμένη ἀκόμα. Χρειάστηκε νὰ πε-ράσουν τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες γιὰ νὰ συνέλθη.

»Ἔνδ ὅμως. Ἔπειτα ἀπὸ τὶς τρεῖς ἐκεῖνες ἑβδομάδες, ἀποκατα-στάθηκε ὁλότελα ἡ σωματικὴ ὑγεία της. μοῦ φάνηκε πὼς κάτι τῆς ἔμενε ἀκόμα ἀπ' τὴν παληὰ μετοβολή της. κάτι ποὺ τὴν ἔβλεπε ὁλοιό-τικη ἀπὸ πολύ! Ἡ ἀγάπη της δὲ μοῦ φαινόταν πιὰ ἡ ἴδια. Ἔνοιωθε πὼς δὲ μ' ἀγαποῦσε πιὰ τόσο πολύ. Μοῦ φερνόταν ψυχρά. λὲς καὶ μ' ἀ-πόφευγε...

»Τέλος, ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ κλησο-νόμησα κάποιο συγγενῆ μου, Θά μποροῦσα πιὰ ν' ἀποκατασταθῶ, νὰ νοικοκυρευτῶ. Πῆγα τότε καὶ βρῆ-κα γιὰ τελευταία φορὰ τὴ Γιανίκ. ποὺ δὲν τὴν ἔβλεπα πιὰ ἀνεβοὺ κα-θόλου. Μὰ ὅταν τῆς ἐξήγησα τὸ σκο-πὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, ἐκείνη ἔ-κουψε τὸ πρόσωπό της στὰ γέρια της καὶ. μὲ δάκρυα στὰ μάτια. πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ δὲ θὰ τὰ ξεγάσω ποτὲ ὅσο ζῶ:

»— Λὲ σ' ἀγαπῶ πιά!

»Ἔφυγα τότε σὰν τρελλός. δίχως νὰ ξέρω ποῦ πήγαινα καὶ τί μοῦ γινότανε...

»Ρίχτηκα στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ ξε-γάσω. Ἔκανα μακρυνὰ ταξείδια. Κι' ὕστερα ἀπὸ κάμποσα χρόνια πί-στεψα πὼς εἶχα θγάλει πιὰ ὁλότελα ἀπ' τὴ σκέψι μου τὴ Γιανίκ.

»Ἔπειτα γνώρισα μιὰ νέα ἐργά-τρια καϊνουργοφερμένη στὸ Πὸρ-Τρεβάν. Ἦταν ὅμορφη, ξανθιά, μὲ γελαστὰ μάτια. Μέσα σὲ πολὺ λίγο διάστημα τὴν παντρεύτηκα κι' ὅλας.

»Θά μὲ πῆτε ἴσως τρελλό... Μὰ τί τὰ θέλετε! Ἀπ' τὶς πρῶτες μέρες ποὺ κάναμε νοικοκυριό, δίγως νὰ τὸ θέλω καὶ παρ' ὅλη τὴν καλὴ καρδιὰ τῆς γυναίκας μου, ἔνοιωσα τὸν ἑαυ-τό μου δυστυγισμένο! Κάτι μοῦ ἔ-λειπε! Εἶχα μέσα μου κάτι τὸ ἄδειο. ἔνοιωθα ἕνα μεγάλο κενό. Καὶ κα-τάλαβα σύντομα πὼς ἡ ξανανοίγευε ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὴν ἄλλη!...

»Οὔτε ἤξερα κὰν τί εἶχε ἀπογίνει. Τὴ μισοῦσα, αὐτὴ τὴ Γιανίκ, ποὺ μὲ εἶχε κάνει νὰ κλάψω τόσο! Κι' ὅ-μως τὴ συλλογιζόμουν ὧρες ὁλό-κληρες, προπάντων ὅταν κύτταζα τὴ γυναίκα μου... Ἦταν τρομερό! Μπροστὰ στὰ γαλανὰ μάτια αὐτῆς ἔβλεπα τὸν ἐφιάλτη τῶν μεγάλων ματιῶν τῆς ἄλλης, κι' ἀκόμα ἔνοιω-θα ὁλοένα τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ φύγω, γ' ἀφίσω τὸ σπίτι μου καὶ νὰ πάω νὰ τὴ δῶ!

»Ξαφνικά, ἕνα βράδυ, ἤρθε νὰ μὲ βρῇ μιὰ γρηά: ἡ μητέρα τῆς Για-νίκ

»— Ἤρθα νὰ σοῦ ἀναγγείλω πὼς ἡ Γιανίκ πέθανε, μοῦ εἶπε.

»Πέθανε!... Αὐτὴ ἡ εἴδησι μὲ χτύ-πησε σὰν μαγαιριὰ στὴν καρδιά. Ὡ-πνάντας κάθε κοιμισμένο πόνο μου. Πέθανε, ἐκείνη ποὺ εἶχα τόσο πολὺ ἀγαπήσει καὶ μισήσει... Πέθανε χω-ρὶς νὰ τὴν ξαναδῶ!...

»— Ἠσύχασε, παιδί μου, πρόσ-θεσε ἡ γριά. Ναί, πέθανε... μὰ αὐ-τὸ ἴσα-ἴσα ἐπιθυμοῦσε κι' ἐκείνη.

»Τὴν κύτταξα παραξενεμένος, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα. Παρ' ὅλη τὴν ἀπέλπισία ποὺ ἔνοιωθα, ἤθελα νὰ μάθω. νὰ ξεδιαλύνω τὸ μυστή-ριο.

»— Θυμᾶσαι, συνέγισε ἡ γριά, τὴ βραδυὰ τῆς μεγάλης φουρτούνας, ποὺ ἡ «Ἄννα-Μαρία» ἔμεινε πα-λεύοντας πέντε ὁλόκληρες ὧρες μὲ τὰ κύματα, γιὰ νὰ γαθῇ στὸ τέλος μαζὶ μὲ τοὺς δέκα ναῦτες της; Θὰ γανώσουν σίγουρα καὶ σὺ μαζί τους, ἂν δὲν ἦταν ἡ Γιανίκ... "Ἐβαλλν ἀπ' τὸ θεῖο μας ἐκεῖνο τὸ βαρκασσο-δαρμένου καραβιοῦ, προσευχήθηκε γιὰ σένα μ' ὅλη τὴ θέρμη τῆς καρ-διᾶς της καὶ μ' ὅλα τὰ λόγια ποὺ ἤξερε... Μὰ τίποτα δὲ φαινόταν νὰ καταφέρνη μὲ τὶς προσευχές της... τίποτα! Ἔπειτα ἀπὸ τέσσερες ὧρες ἀγωνίας εἶνε πιὰ ἀπογοητευθῆ... Καὶ τότε τῆς ἦρθε ξαφνικὰ ἡ ἰδέα νὰ κάνη ἕνα τάξιμο γιὰ σένα τῶν-των... Ναί, ἔτσε νὰ θυσιάση τὴν ἀγάπη της -!- Ἕνα τέταρτο ἀργό-τερα, ἐβγαίνες ζωντανὸς στὴ στε-ριά...

»— Κι' ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ μὴ μ' ἀγαπᾶη πιά;

»— Ὄγι, ἀλλὰ σ' ἔκανε νὰ πι-στέψῃ πὼς δὲ σ' ἀγαποῦσε... Τώρα πέθανε!

»Βγῆκα ἔξω, σὰν τρελλός... Δὲν τόλμησα πιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸ σπίτι μου. Ἔτρεξα στὴν πόλι ποὺ ἔμενε ἡ Γιανίκ, κι' ἔκλαψα ὧρες πολλὲς πάνω στὸ μνῆμα της. "Υστε-ρα πῆγα γραωιὰ καὶ κατατάγτηκα στὸ πολεμικὸ ναυτικό.

»Οὔτε ξέρω πιὰ τί ἀπόγινε ἡ γυ-ναῖκα μου... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω. εἶ-ναι πὼς ἐγὼ κάνει κι' ἐγὼ ἕνα τά-ξιμο, ὅπως ἡ Γιανίκ: νὰ σκοτωθῶ!

Ὁ ναύτης σώπασε. Δυὸ γοντρὰ δάκρυα κύλησαν στὰ μάγουλά του.

— Δὲ βολσκετε δικαιολογημένο τὸ τάμα μου. καπετάνιε μου; μὲ ρώτη-σε στὸ τέλος.

— Ἄβριο ἔγουμε γαυμαγία στὶς Πεσκαδόρες.. ἀπάντησε ἁπλᾶ.

Τὴν ἄλλη μέρα, σκοτώθηκε!

Δ. ΦΟΡΖ



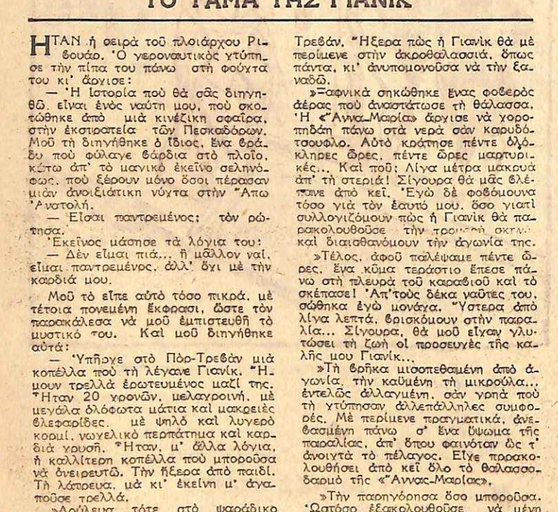
ΞΑΝΑΝΙΩΝΕΙ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΙΤΡΙΝΙ-ΣΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὁ Ἀμερικανὸς γηπικὸς Πτὲηδιντ Ρέσνικ, ποὺ εἶναι συγγρόνως μανιώδης βιβλιόφιλος καὶ συλλέκτης παλαιῶν γειρογράφων. ἀνα-κάλυψε μιὰ νέα γηπικὴ μέθοδο, ποὺ κάνει τὰ παλαιὰ βιβλία καὶ γαρτιὰ νὰ φαίγωνται σὰν καινούργια. Ἡ μέθοδος τοῦ κ. Ρέσνικ δγι μόνο καθαρίζει τὰ γαρτιὰ ἀπὸ τὶς κη-λῖδες τοῦ γρόνου καὶ τοὺς ξαναδίνει τὴν πρώτη τους λευκότητα, ἀλλὰ καὶ τὰ προ-στατεύει συγγρόνως ἀπὸ ἕνα νέο μελλοντι-κὸ κιτρίνισμα. Στὴ φωτογραφία μας. ὁ ἐ-φευρέτης ἐπιδεικνύει μὲ ὑπερηφάνεια μερι-κὲς παλαιὲς εἰκόνες, ποὺ τὶς ξανάνιωσε μὲ τὴ μέθοδό του.



ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

Μιὰ γεωμανικὴ διομηγανία ἠλεκτρικῶν συ-σκευῶν ἐκυκλοφόρησε τελευταῖα στὸ ἐμπο-ριο τὸν ἠλεκτρικὸ αὐτὸ θραστῆρα, ποὺ ἐπι-τρέπει στὴ νοικοκυρὰ νὰ παρακολουθῇ τὸ ψῆσιμο τοῦ φαγητοῦ της γωρὶς νὰ ξεσκε-πάζῃ κάθε τόσο τὸ δογεῖο. "Οπως φαίνεται στὴ φωτογραφία ὁ γέος θραστήρας εἶναι διαφανὴς καὶ ἀποδειγνύεται ἰδιαίτερα πο-λύτιμος προκειμένου νὰ ψηθοῦν λουκάνικα ἢ μπιφτέκια στὸν ἀτμό.



ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Τὸ λιθρίνιον

Ποθῶν σφοδρέως κατ' αὐτὰς καὶ μᾶλλον ἀναιδῶς
τὸν φλογερῶδη ἔρωτα περιπαθοῦς διδοῦς
ὦ παῖδες, ἀπεφάσισον ἐν ἀκαρεῖ νὰ σπεύσω
καὶ τὴν κομψὴν νεάνιδα ἐνδόξως κατακτεύσω.
Ἐρ' ὧ, σκεφθεὶς ἐντατικῶς ἢ ἄλλως κατὰ κάρον,
ἔσκον ἀπουδαίαν ἐμπνευσιν νὰ τῆς προσφέρω δῶρον
καὶ ἀποτρέπων οὕτω πως ἀρνήσεις ἀνενδότους
ν' ἀρχίσω οἷον τάχιστα πυριφλεγεῖς ἐρώτους.
Οὕτω προχθὲς ἐστολισθεὶς ὡς Δὸν Ζευὰν πομπῶδης
καὶ κάλτσας εἰς τὰς χεῖρας μου κραδαίνων ναϋλώδεις
μετέβην πρὸς συνάντησιν τῆς προσφιλοῦς διδοῦς
ἐλπίζων τὸ ταχύτερον νὰ δράσω ἀφειδῶς.
Κι' ἐν ὄψει ταύτης εὑρεθεὶς κι' ἐκ τῆς λακτάρας τρέμων
πρὸς δὲ ἓξ αἴγλης ἀκραιφνοῦς καὶ γοητείας γέμων,
πρὸς ταύτην ἀνεφώνησον μὲ ἔκφρασιν πειθηνίων:
—Λαβὲ ἐν δῶρον παρ' ἐμοῦ, ὦ τρυφερὸν λιθρίνιον!



Κι' ὦ Δία, τὸ παρέλαβεν χωρὶς συλλο-
(γισμὸν
κι' ἐνῶ ἀπήτουν παρ' αὐτῆς τὸν πρῶ-
(τον ἀσπασμὸν
καὶ ἤμην λίαν εὐτυχὴς κι' εὐδαίμων
(οὖν ἐξ ἴσου
ἐκείνη μοι ἀπήντησεν κυδαϊστί: «Σκου
(πίσου!»)
Ἤτοι τὸ δῶρον ἔλαβεν κι' ἀπῆλθεν
(βιαστικῶς
καὶ βλὲξ ἐφάνην, ὦ θεοί καὶ πάλιν
(ὠε εἰκὸς
καθ' ὅσον τὸ λιθρίνιον καθὼς ἤπεπ-
(τώθην
μοι ἔφανε τὸ.. δόλωμα καὶ φεῦ! ἀ-
(πηνικτοῦμεν.

Ὁ ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Τῆς σέρασαν τὶς γιορτές ΣΤΟ ΣΤΑΘΜΟ Α' ΒΟΗΘΕΙΩΝ

Παράξενα δυστυχήματα καὶ συζυγικὰ δράματα

ΠΕΡΑΣΑΝ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ κι' οἱ γιορ-τές. "Αλλοι θγάλαν τὰ Χριστούγεννα μὲ γαλο-πούλα κι' ἄλλοι μὲ τὸ κατεψυγμένο ποὺ τὸ συνι-στοῦν κι' οἱ γιατροί ὧς τὸ πιὸ ὑγιεινὸ κρέας. Ἀρ-κετοὶ δοκίμασαν τὴν τύγη τους στὰ γαρτιὰ κι' οἱ πιτσιρίκοι τὰ «οἰκογόμισαν» μὲ τὴ γνωστὴ ἀπὸ αἰώ-νων μέθοδο τῶν καλάντων. Στοὺς πλανόδιους ἐμπο-ρους τοῦ "Απ-Βασίλη ἡ βροχὴ τοὺς.. μούσκεψε τὴν ἐπιγείρησι. Πᾶνε τὰ θγεια κι' οἱ κόποι ἑνὸς ὁλό-κληρου γρόνου. Ἡ πελατεία ἐλάγιστη μὲ τὴ βροχὴ καὶ τὰ κέρδη τοῦ πάγκου θγῆκαν ἀξιόλογα.

Ὡστόσο, ὅλος ὁ κόσμος πέρασε τὶς γιορτές. σύμ-φωνα μὲ τὸν τρόπο του, στὸ σπίτι του, μὲ τὰ πει-διά του καὶ τοὺς φίλους του. Φαντασθῆκατε ὅμως ποτὲ πῶς πέρασαν τὶς γιορτὲς οἱ γιατροί, οἱ νοσο-κόμοι κι' οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν; Ὁ κ. Παυλίδης μᾶς κατατοπίζει πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα κι' οἱ γιατροὶ κ.κ. Σεβαστόπουλος καὶ Πρέ-οβελος καθὼς καὶ ἡ κ. Μαγαίρα ἔγουν ν' ἀφηγη-θοῦν ἕνα σωρὸ περίεργες περιπτώσεις.

Ὁ κ. Σεβαστόπουλος, ποὺ εἶναι σωστὰ εἴκοσι πέντε γρόνια στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν, κάθε ποὺ ἔργονται τὰ Χριστούγεννα κι' ἡ Πρωτογρονιά, ἐλ-πίζει ὅτι ἡ κίνησι τοῦ Σταθμοῦ, τοὐλάγιστον αὐτὲς τὶς μέρες, δὲ θὰ εἶναι καὶ τόσο μεγάλη. "Ολοι ἔτσι τὸ φαντάζονται. γιατὶ οἱ περισσότεροι Ἀθηναῖοι συγήθισαν πιὰ καὶ πᾶνε ἐκδρομή. Στὸ βουνὸ ἢ στὴν θάλασσα, ὁπουδήποτε, φτάνει νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι. ὅπου εἶναι κλεισμένοι ὅλο τὸ γρόνο. Γιὰ τὴν ἐξόμπισι αὐτὴ τοὺς βοηθεῖ καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι πάντα δυὸ μέρες ἀργία. Κι' ἔτσι φεύγουν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα κι' ἐλαττώνεται ἡ ποσότης τοῦ ...αἵματος ποὺ γύνεται στοὺς δρόμους. οἱ πιθανό-τητες τῶν παρεξηγήσεων καὶ τῶν ἐγκλημάτων.

Μὰ ἡ Ἀθήνα ἔνει πληθυσμὸ σήμερα ποὺ ξεπερνᾶ τὸ 1½ ἑκατομμύριο. "Ετσι. ὅπως καὶ νὰ γίνη. ὁ Σταθμὸς Α' Βοηθειῶν ἔγει πάντα δουλειά. Ἡ πε-λατεία ἁλλοιῶστε αὐξήθηκε ἀπὸ τὴ μεγάλη νεροπον-τή. Πάντα κάθε φορὰ ποὺ θὰ βρέξη. θὰ ἔγουμε ἀρ-κετοὺς τραυματισμοὺς ἀπὸ γλυστρήματα στὸ λι-θόστρωτο καὶ στὶς πλάκες τῶν πεζοδρομίων. Κατά-γματα καὶ ἐγκεφαλικὲς διασεῖσεις. ἀκόμη καὶ δυ-στυγήματα σὲ ταξάτσες καὶ ὑπόγεια. Καὶ τὰ ἀσθε-νοφόρα αὐτοκίνητα τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν ἔ-τρεγαν κι' αὐτὲς τὶς γρονιάρες μέρες ὁ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀθήνας, γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς «παθόντες» στὸ ἐφημερεῦον νοσοκομεῖο.

Μὰ ἂς δοῦμε μερικὲς ἀπὸ τὶς πιὸ γαρακτηρι-στικὲς περιπτώσεις ποὺ μᾶς ἀναφέρθηκαν:

Τὸ δοᾶμα ἔγινε τὰ ξημερώματα τῶν Χριστουγέν-νων. Ἡ οἰκογένεια εἶνε κάπως τὶς προυηθειές της. Εἶγε στολίσει καὶ τὸ δέντρο γιὰ τὰ παιδιά. Παμευτυ-γεῖς οἱ γονεῖς. ποὺ εἶγαν καταφέρει νὰ κουδαλή-σουν στὸ σπίτι δοαῖα παένματα. ἀνασταύνανε μα-κάρια. Μὰ δὲν ἐνιοοῦσαν νὰ ξυμνήσουν οὔτε αὐτοὶ οὔτε τὰ παιδιά τους. Τὸ διαμέρισμά τους. ἐκεῖ στὴ διασταύρωσι τῶν δδῶν Γρηγορίου Ε' καὶ Νάξου, ἔμενε σιωπηλό. ἐνῶ δλοι οἱ ἄλλοι ἔνοικοι εἶγαν ξυ-πνήσει. Οὔτε φωνὴ παιδιοῦ ἀκουγόταν οὔτε κρα-μολόγια οὔτε κανεὶς θόρυβος. Οἱ γείτονες ἔσπευσαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα κι' ὅπως μᾶς ἀναφέρθηκε βρέ-θηκαν μπροστὰ σὲ ἀκατρίγιαστικὰ θέαμα. Ἡ Θεόνη Διονυσιώτη. ἐτῶν 36, τὰ παιδιά της Ἰωάννης. ἐτῶν 8 καὶ Ἐμμανουήλ. ἐτῶν 3. καθὼς καὶ μπτέρα της Χρυσῆ Λέντζου. ἐτῶν 65. εἶγαν πέσει ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀναίσθητοι. Φαινόντουσαν ὅτι ὅλοι εἶναν πεθάνει!...

Ἔντρομοι οἱ ἔνοικοι ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν. Κι' οἱ τέσσερις αὐτοὶ ἄνθρωποι μεταφέρθηκαν στὸ Σταθμό. ὅπου διαπιστώθηκε ὅτι εἶναν δηλητηριαστῆ ἀπὸ μο-νοξείδιο τοῦ ἄνθρακος. Τοὺς ἔκαναν ἀμέσως ὅ,τι γρειαζόταν καὶ κατάφεραν νὰ τοὺς κάνουν νὰ συ-νέλθουν. Ἔπειτα τοὺς μετέφεραν στὸ ἐφημερεῖον νοσοκομεῖο, ὅπου οἱ δυὸ γυναῖκες καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γλύτωσαν ἀπὸ τὸ θάνατο. Λίγο ὅμως διεσ-ώκουν ἂν ἔμεναν μέσα στὸ κλειστὸ διαμέρισμα. θὰ πέθαιναν τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Πῶς συνέθη αὐτὸ τὸ δυστύγημα; Ἀπὸ μιὰ ἐντε-λῶς ἀπίθανη αἰτία: Ἀπὸ τὶς ἀναθυμιάσεις τοῦ κα-λοριφὲρ! Ἕνα σῶμα στὸ διαμέρισμα ἦταν κάπου γαλαυσμένο καὶ ἀπὸ αὐτὸ διέφευγε τὸ μονοξείδιο τοῦ ἄνθρακος γιατὶ τὸ καλοριφὲρ ἦταν παληοῦ συστή-ματος καὶ λειτουργοῦσε μὲ ἀνθρακίτη!...

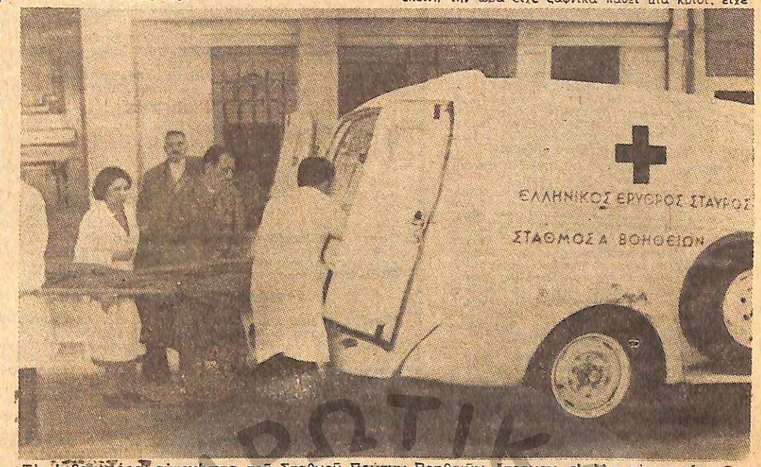
"Ετσι ἄογισε ἀπὸ τὰ ξημερώματα τῶν Χριστου-γέννων ἡ δουλειὰ στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν, γιὰ νὰ συνεγιστῇ μὲ τροφικὲς δηλητηριάσεις. μὲ περιπτώ-σεις πολυφαγίας. μὲ διατρήσεις τοῦ στομάγου. μὲ μεταφορὲς ἐπιτόκων γυναικῶν καὶ μὲ πλῆθος αὐ-τοκινητιστικῶν ἀτυγημάτων: Συγκρούσεις στὸ λε-ωφόρο Κηφισίας στὴ λεωφόρο Συγγροῦ καὶ στὸ παραλιακὸ δρόμο τῆς Γλυφάδας Τραυματίστηκαν στὸ γήπεδο τοῦ ποδοσφαίρου. Δηλητηριάσεις ἀπὸ γλυ-κά. Ἀπότειρες αὐτοκτονίαι νεαρῶν ὑπάρξεων. Ξυ-λοδαρμοὶ στὶς λαϊκὲς συνοικίες. Μερικὲς ἀπόπειρες φόνου... Ἕνεκα τὸ φιλότιμο. Κι' ἀκόμη κι' ἕνα δοᾶμα

Ἀογὰ τὴ νύγτα τῆς 31ης Δεκεμβρίου. μεταφέ-θηκε στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν ὁ Δήμητρα Ε. Κο-λογήσου. ἐτῶν 29. "Εφερε ἕνα τραῦμα μὲ θλῖψι τε-ρατώδους σ' ὅλο τὸ στῆθος καὶ κι' ἡ δυστυγισμένη ἦταν σ' ἀπελπιστικὴ κατάστασι.

Τί εἶγε συμβῆ; Ἡ αἰώνια ἱστορία τοῦ κρασιοῦ καὶ τοῦ αἵματος! "Οπως ἀναφέρθηκε. σύμφωνα μὲ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸ Η' Τμῆμα, ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔγει ὡς ἑξῆς:

Τὸ ζεῦγος Καλογήρου ἔρισκόταν ἀπὸ καιρὸ σὲ διάστασι. "Ετσι οἱ σύζυγοι ἀποφάσισαν νὰ διαλύ-σουν τὸ νοικοκυριὸ καὶ νὰ γωρίσουν τὸ σπίτι τους. Πραγματικά, στὸ ἕνα δωμάτιο ἐγκαταστάθηκε ὁ Ἐμμ. Καλογήρου καὶ στὸ ἄλλο ἡ γυναίκα του ἡ Δήμητρα. Τὴ νύγτα. κλείδωναν τὶς πόρτες τους καὶ δὲν ἤθελε ὁ ἕνας νὰ ξέρη τὸν ἄλλον!

Μὰ ἦρθαν οἱ γιορτές. πῆσιάζε ἡ Πρωτογρονιὰ καὶ τὸ ζευγάρι δὲν ἔνοιωθε νὰ συμιλιᾶῃ. Ὁ Καλογήρου γιὰ νὰ ξενιάσῃ τὸν πόνο του ἄρχισε νὰ τὸ ρίγνη στὸ κρασί καὶ νὰ γυρίζη μεθυσμένος στὸ δωμάτιό του. Μὰ ἡ κυρὰ Δήμητρα φαινόταν ἀσυγκί-νητη. Κρατοῦσε... γαρακτῆρα! Τὴ νύγτα ὅμως τῆς 30ῆς πρὸς τὴν 31η ὁ Καλογήρου δὲ θάσταξε κι' ὅ-πως ἦταν μεθυσμένος. ἀνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωμα-τίου τῆς γυναίκας του:



Τὰ ἀσθενοφόρα αὐτοκίνητα τοῦ Σταθμοῦ Πρώτων Βοηθειῶν ἔτρεχαν σ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Ἀθήνας. γιὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς «παθόντας» στὸ ἐφημερεῦον νοσοκομεῖο...

— Χρόνια πολλά! τῆς φώναξε...

— Πίσω, μεθύστακα!... τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη.

— Μπαρδόν!... Χρονιάρα μέρα σήμερα...

— Πίσω, κολασμένε!...

Θύμωσε κι' ὁ Καλογήρου καὶ ρίγτηκε πάνω στὴ γυναῖκα του γιὰ τὴν... καταπαρᾶξη. Πάλεψε σκλη-ρὰ ἡ κυρὰ Δήμητρα. Τέλος. ὁ Καλογήρου τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ τῆς ἔριξε μιὰ σφαῖρα στὸ μπρὸ γιὰ μπουνιά...

"Ετσι τὴ μεταφέραν στὸ Σταθμὸ Α' Βοηθειῶν κι' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ νοσοκομεῖο.

Δραματικώτερη περίπτωσι ἦταν τοῦ ἀτυγοῦ νέου Α. Τσίπα.

Ὁ δυστυγὴς αὐτός. τὴ μέρα τῶν Χριστουγέννων πῆρε τὸ ραδιοφωνάκι του καὶ τὰ σύνεργα τῆς ψαρι-κῆς καὶ πῆγε νὰ ψαρέψη. Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο με-ράκι του καὶ μ' αὐτὸ περνοῦσε τὶς περισσότερες ὧ-ρες τῆς ἀναπαύσεώς του. Μά, ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέ-ρα δὲν ξαναφάνηκε στὸ σπίτι του. Μάταια τὸν ἀνα-ζήτησαν παντοῦ οἱ γονεῖς του κι' οἱ φίλοι του. Μά-ταια ἔκαναν ἔρευνες ἡ Ἀστυνομία Λιμένος. Τὸ μόνο ποὺ εἶγε ἐξακοιβωθῆ ἦταν ὅτι. ἀπὸ τὴ θάλασσα. εἶ-γε θγῆ ζωντανὸς κι' ὅτι εἶναν θρεθῆ τὸ ραδιόφωνό του καὶ τὸ καλάθι μὲ τὰ σύνεργα τοῦ ψαρέματος. Τί εἶγε γίνει, ὅμως. ὁ δύστυγος Τσίπας;

Μὰ πληροφορία μπόρεσε νὰ λύπτη τὸ μυστήριο τῆς ἐξαφανίσεώς του: Ὁ Τσίπας ἦταν. ὅπως ἀνα-φέρθηκε. ἐπιληπτικὸς καὶ τὸν Ἐπιταν κρίσεις.

Μήπως μιὰ τέτοια κρίσι ἦταν ἡ ἀφορμὴ τῆς ἐξα-φανίσεώς του;

Πραγματικά, διατιστώθηκε ὅτι τὸν εἶγαν δῆ κον-τὰ στὸ στόμιο τοῦ ἀπογετευτικοῦ ἀγωγοῦ. Μήπως ἐκεῖνη τὴν ὥρα εἶγε ἐαφνικὰ πάθει μιὰ κρίσι. εἶγε πέσει καὶ εἶγε πνιγῆ μέσα στὸν ἀγωγό:

Συνεργεῖα δύτῶν ἔκαναν ἐπισταμένη ἔρευνα καὶ δὲν ἄργησαν νὰ θγάλουν ἀπὸ τὸ θυθὸ τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυγοῦ νέου...

Μά ὁ Σταθμὸς Α' Βοηθειῶν ἀσγολήθηκε ἀκόμη μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μὲ δυὸ ἀληθινὰ

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΟΥΜΕ τὶς ἀναμνήσεις;

Ἕνα ἐκπληκτικὸ πείραμα μὲ τὰ σκουλήκια

ΣΑΣ ἔχει συμβῆ νὰ βρεθῆτε γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα δωμάτιο ἢ σ' ἕνα ἐξοχικὸ τοπίο καὶ νὰ δοκιμάσετε τὴν παράξενη ἐντύπωσι πὼς «κάποτε» τὰ ἔχετε ξαναδῆ; Ἔχετε ἀκούσει γιὰ περιπτώσεις ἀνθρώπων ποὺ, στὸν ὕπνο τους ἢ σὲ κατάστασι ἀναισθησίας μιλοῦσαν ξένες γλῶσσες ποὺ δὲν τὶς εἶχαν μάθει ποτέ; Πιστεύετε πὼς ἕνα παιδὶ μπορεῖ νὰ κληρονομήσῃ τὸ μουσικὸ ἢ καλλιτεχνικὸ ταλέντο ἢ τὶς ἀθλητικὲς ἱκανότητες τῶν γονέων του;

Ὡς τώρα, ἡ Ἐπιστήμη τὰ ἀπέκλεισε. Ὅλ' αὐτὰ, θεωροῦνταν τὰ τελεῖος ἀδύνατα. Γιατὶ οἱ εἰδικοὶ στὰ ζητήματα τῆς κληρονομικότητος παραδέχονταν ὅτι, ἡ μνήμη δὲν εἶναι ποτὲ κληρονομική. Πίστευαν ἀκόμα ὅτι δὲ μποροῦ, με νὰ μεταβιβάσουμε κληρονομικὰ στὰ παιδιά μας καμιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιότητες ποὺ ἀποκτήσαμε στὸ διάστημα τῆς ζωῆς μας — εἴτε καλὲς εἴτε κακὲς — ἀλλὰ μονάχα ὅ,τι εἴχαμε κι' ἐμεῖς ἐκ γενετῆς.

Τώρα ὅμως ἔγινε στὴν Ἀμερική, στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μίτσιγκαν, ἕνα πείραμα, ποὺ θ' ἀνατρέψῃ ἴσως τὶς καθιερωμένες αὐτὲς ἰδέες.

Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας Μάκ Κόννελ γοησιοποίησε γι' αὐτὸ ἕνα θαλασσινὸ σκουλῆκι, μήκους 1—2 πόντων. Τὰ σκουλήκια αὐτὰ ἔχουν μιὰ ἐκπληκτικὴ ἱκανότητα ἀναγεννήσεως. Ἂν κομματιάσωμε ἕνα τέτοιο, τὸ κάθε κομμάτι θὰ γίνῃ ἕνα τέλειο σκουλῆκι.

Ὁ καθηγητὴς Μάκ Κόννελ ἔβαλε 15 τέτοια σκουλήκια σὲ ἰσάριθμα μικρὰ δοχεῖα μὲ νερὸ θερμοκρασίας 22 βαθμῶν. Σὲ κάθε δοχεῖο εἶνε ἐγκατασταθεῖ μιὰ ἠλεκτρικὴ λάμπα, ποὺ μὲ τὸ ἄναμμά της διογένευε μετὰ 2 δευτερόλεπτα ἠλεκτρικὸ ρεῦμα στὸ νερό.

Κανονικὰ τὰ σκουλήκια αὐτὰ δὲν παρουσιάζουν καμμιὰ ἀντίδρασι στὸ φῶς. Μὲ τὶς ἠλεκτρικὲς ὅμως ἐκκενώσεις ὑπέφεραν. σπαρταροῦσαν καὶ κουλουριαζόνταναν. Ἔπειτα ἀπὸ 134 φορὲς (κατὰ μέσον ὅρον) τὸ κάθε σκουλῆκι μάθαινε πιὰ νὰ συνδυάζῃ τὸ φῶς μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Μόλις δηλ.δὴ τὸ ἔβλεπε γ' ἀνάψῃ συσπειρωνόταν ἀμέσως. μολονότι δὲν εἶνε δεντρὶ ἀκόμη τὸ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ὁ καθηγητὴς συνέγιζε τὴ ἐδιδασκαλίαν, ὥσπου νὰ ἔνῃ ἐπιτυγὲρ τουλάγιστον 23 φορὲς στὶς 25. Γιὰ νάναι δὲ ἀπόλυτα ἀντικειμενικὸς καὶ ἀλάνθαστες οἱ παρατηρήσεις του. παρακολουθοῦσαν γωρὶστὰ καὶ δυὸ ἄλλοι συνεργάτες του τὶς ἀντιδράσεις τῶν σκουληκιῶν.

Ὕστερα ὁ καθηγητὴς Ἔκοψε κάθε σκουλῆκι στὴ μέση κι' ἔβαλε τὸ κάθε κομμάτι σὲ ἕ. διαίτερο δογεῖο. Τόσο τὸ κεφάλι ὅσο καὶ ἡ οὐρὰ συνιστάταν νοήνονα καινούργια σκουλήκια. Ὁ καθηγητὴς ὑπέβαλε τότε κι' αὐτὰ τὴ δεύτερη γενεὰ σκουληκιῶν στὸ ἴδιο πεῖραμα: μὲ τὸ φῶς καὶ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Τώρα λοιπὸν παρατήρησε ὅτι ἔμαθαν πολὺ γοηνοτερα —σὲ 40 μόνο φορὲς μόνο— γ' ἀναγνωρίζουν τὸ φῶς σὰν προειδοποίησι τῆς ἐκκενώσεως! Μάλιστα μερικὰ ἀπ' αὐτὰ τὸ ἀναγνώρισαν ἀμέσως. μὲ τὴν πρώτη φορά!

Συνεπῶς, τὰ σκουλήκια τῆς δευτέρας γενεᾶς εἶγαν κληρονομήσει κατά κάποιον τρόπο τὴ «μνήμη» τῆς πρώτης!

Καὶ προκειμένου μὲν γιὰ ὅσα δημιουργήθηκαν ἀπὸ τὰ κεφάλια. αὐτὸ ἦταν εὐκολοεξήγητο. ἐφόσον εἶγαν τὸν ἴδιο ἐγκέφαλο μὲ τὰ πρῶτα σκουλήκια. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦταν ἐκπληκτικὸ γιὰ τὰ δημιουργημένα ἀπὸ τὶς οὐρές. ποὺ εἶγαν σγηματίσει βεβαίως ἕνα καινούργιο ἐγκέφαλο. ὁ ὁποῖος ἔπρεπε κανονικὰ νὰ ἀγνοοῦσε ὅλες τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἐντυπώσεις τοῦ παλαιοτέρου ἐγκεφάλου.

Ἑπομένως δὲ γρειαζόταν ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχῃ τὸ κεφάλι. γιὰ νὰ «κληρονομηθοῦν» οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν πτώση στὴ δεύτερη γενεά. Πῶς εἶγαν διατηρηθῆ αὐτὲς οἱ ἀναμνήσεις στὸ κοιμώτη τῆς οὐρᾶς; Καὶ πῶς διογετεύθηκαν στὸν καινούργιο ἐγκέφαλο; Ὁ καθηγητὴς Μάκ Κόννελ δὲν τὸ ξέρει ἀκόμα.

Φυσικὰ οἱ παρατηρήσεις του δὲ μποροῦν νὰ ἐφαρμοστοῦν ἀμέσως καὶ στὸν ἄνθρωπο. ποὺ εἶναι πολὺ πολυπλοκώτερος ὀργανισμὸς ἀπὸ τὸ σκουλῆκι. Ὡστόσο. ὁ τρόπος τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν σκουληκιῶν αὐτῶν μὲ διγοτόμησι μοιάζει σὲ πολλὰ σημεῖα μὲ τὴν ἀναπτυξι τῶν ἐμβρύων ἀνωτέρων ζώων.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο. οἱ βιολόγοι παρακολουθοῦν μὲ πολλὴ προσοχὴ τὶς ἔρευνες τοῦ Ἀμερικανοῦ ψυχολόγου. Γιατὶ μπορεῖ ν' ἀποδείξουν ὅτι «ἀντίθετα πρὸς τὶς ἰσγύουσες θεωρίες— εἶναι δυνατὸν νὰ κληρονομηθοῦν καὶ τὰ ἐπίκτητα γαρακτηριστικά. ὅπως ἡ μνήμη. στὰ ἀνώτερα ζωϊκὰ ὄντα καὶ στὸν ἄνθρωπο ἀκόμη.

Μιὰ τέτοια ἀνακάλυψι μπορεῖ νὰ ἔνη τεράστιες συνέπειες. Θὰ σημαίνη π.γ. ὅτι οἱ ἐγκληματίες δὲ γίνονται μόνον. ἀλλὰ καὶ γεννιοῦνται τέτοιοι, ἀπὸ κληρονομικότητα. "Ὅτι τὰ παιδιὰ μπορεῖ γὰ ἔγουν προδιάθεσι στὸ μεθύσι ἐπαιδὴ ὑπῆρξε ἕνας ἀλκοολικὸς πρόγονός τους. "Ὅτι εἶναι δυνατὸν. μὲ τὴν κατάλληλη ἐπιλογὴ νὰ δημιουργηθοῦν ράτσες μεγαλοφυῶν καὶ ὑπεραθλητῶν. κλπ.

Ἐπίκαιρο στίχο

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΕΛΛΑ

Ἡ πλατεία Ὁμονοίας ἡ πιδακοστολισμένη,
ἡ λουσμένη μέσα στὰ φῶτα κι' ἡ ἀκριβοπληρωμένη,
νέο... «βούλιαγμα» ὑπέστη, σοβαρὸ κατὰ τὸ μᾶλλον
κι' ἀπειλεῖται,
συμπολῖται,
μὲ συνέχεια καὶ νέων «καθιζήσεων» μεγάλων...

★

Δηλαδὴ γιὰ καθ ζήσεις κάθε τόσο θὰ τραβᾶ
κι' ὁ κοσμάκης ποὺ καλεῖται νὰ πληρώνη τὰ στραβά,
βλέπει φεῦ! καὶ τὸν φτωχόν του τὸν προϋπολογι-
(σμὸν
νὰ τραβᾶ πρὸς «καθιζήσεις» καὶ πρὸς... καταποντι-
(σμόν!

ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Ἐπαρχιωτῶν.
ποὺ χαρήκανε τὰ κέρδη τοῦ λαχείου Συντακτῶν
καὶ γνωστὸς... ὀφθαλμολόγος κεοδομένος βγῆκε
(ἐφέτος
καὶ κομψὸ κι' ὡραῖο σπίτι ἐξασφάλισε ἀνέτως.

★

Ἔται, δίχως ἀντιρρήσεις καὶ χωρὶς ὑπερβολὴ
λέει ὁ κόσμος ποὺ μονίμως μέσ' στὴ γκίνια κο-
(λυμπάει,
πὼς ἡ Τύχη αὐτὸ τὸ χρόνο παραπτανε τυφλὴ
κι' ἀπεφάσισε, ἐπὶ τέλους, σὲ...ὀφθαλμίατρο νὰ πάη!

ΚΑΤΟΠΙΝ ΕΟΡΤΗΣ

Χορούς καὶ πανηγύρια
μποροῦμε, πιά, νὰ στήσουμε,
διότι καὶ νεφύρια
χιλιάδες θ' ἀποκτήσουμε,
ποὺ ἀπὸ τὶς πλημμῦρες τὴ γῆ μας θ' ἀπαλλάξουν
καὶ ποὺ τὸν... «ροῦν» ἐν γένει, τοῦ βίου μας θ' ἁλ-
(λάξουν!

★

Σωστὸ γεφυρομάνι, κοινῶς, μᾶς περιμένει,
ἐνῶ μᾶς παραδέρτης τῆς φτώχειας ὁ καϋμὸς
καὶ συγνοτραγουδᾶμε καὶ λέμε σαστισμένοι:
«Μᾶς πῆρε τὸ ποτάμι, μᾶς πῆρε ὁ... ποταμός»!

ΜΕΛΛΟΝ ΛΑΜΠΡΟΝ

Ὡρισμένα μας σχολεῖα, ποὺ τὴ νύκτα λειτουργοῦν
καὶ τὰ νειάτα ἀναλαμβάνουν νὰ διαπαιδαγωγοῦν
συνεχίζουν νὰ βαδίζουν στῶν «κρυφῶν σχολειῶν»
(τ' ἀχνάρια
καὶ φωτίζονται, συνήθως, μὲ πρωτόγονα.. λυχνάρια!

★

Μὲ λυχνάρια καὶ λαμπάκια πενιχρὰ καὶ νυσταλέα
προσπαθοῦν νὰ ἐκπαιδεύσουν τὴν φτωχὴ μας νεο-
(λαία
καὶ μὲ στόματα, βεβαίως, μένουμ' ὅλοι κεκηνότα
κι' ὅλοι λέμε: «Καμαρῶστε τῆς Παιδείας μας τὰ...
(φῶτα»!

ΣΩΘΗΚΑΜΕ

Γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦνται οἱ πολίτες τακτικὰ
καὶ νὰ λείψουν τὰ τερτίπια τὰ γραφειοκρατικά,
ἀρκετὲς ὑπηρεσίες θ' ἀναδιοργανωθοῦν
καὶ ὀργανισμοὶ σπουδαῖοι προσεχῶς θὰ ἱδρυθοῦν...

★

Ἀντιρρήσεις δὲν χωρᾶνε—συνεπῶς—κι' ἐνδοιασμοί,
ἀκριβᾶ πὼς θὰ στοιχίσουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὀργανισμοί
κι' οἱ φτωχοϋπαλληλάκοι ἂς φωνάζουν οἱ καϋμένοι,
πὼς οἱ ὀργανισμοί τους εἶναι, προ πολλοῦ... ἐξαν-
(τλημένοι!

ΤΙ ΩΡΑΙΑ, ΤΙ ΚΑΛΑ...

Μιὰ καὶ ἡ καλοκαιρία συνεχίζετ' ἐπιμόνως
καὶ θυμίζουν Μάη μήνα καὶ τὰ μέσα τοῦ χειμῶνος,
μπουμπουκιάζουνε προῶρως τὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων
(όλα
κι' ἀπὸ τώρα ἔχουν γίνει ἀνθηρὰ καὶ μυροβόλα...

★

Κι' ὅμως οἱ ἁρμόδιοί μας θαῦρουν πάλι εὐκαιρία
γιὰ νὰ βγοῦν καὶ νὰ μᾶς ποῦνε φανερὰ καὶ σοβαρά,
πὼς ἀρχίζει νὰ μᾶς γνέφῃ ἡ μεγάλη «εὐημερία»
κι' ἐξ αἰτίας των τὰ πάντα εἶναι φέτος... «ἀνθηρά»!

«ΝΑ ΖΗΣΟΥΝ ΤΑ... ΦΤΩΧΟΠΑΙΔΑ»

Στὴν παράδοξη ἐτούτη κι' ἀλλοπρόσαλλη ἐποχή,
ὡρισμένοι ἐροπλισταὶ μας μὲ νησάκια. Γιῶτα—Χί,
ἰσχυρίζονται, περίπου, πὼς τοὺς δέρνει ἀδεκαρία
καὶ δεκάρα δὲν πληρώνουν τσακιστὴ στὴν... ἐφορία!

★

Μιὰ χαρά, μὲ λόγους ἄλλους, ἀπ' τὸν ἔφορα γλυ-
(τώνουν
κι' ὅλη τὴ φορολογία στὸν κοσμάκη τὴν φορτώνουν.
Ἔτσι, φίλε μου ἀστέ
κι' ὅπως τἄφεραν οἱ ὅροι,
ἠμπορεῖς νὰ πῆς δικαίως, ὅτι πλείστοι ἐφοπλ σταί
νιὰ Μποχώρη σὲ περνᾶνε καὶ «στὴ σκάνε... στὸ....
(θαπόρι»!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Ἄλλαξε ἡ ἠθικὴ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ ἄδικο «διπλὸ μέτρο κρίσεως»

ΚΑΝΕΙΣ δὲ θὰ μποροῦσε ἀσφαλῶς νὰ προβλέψῃ τὶς μεγάλες μεταβολὲς ποὺ σημειώθηκαν, μέσα στὶς τελευταῖες δεκαετίες, στὶς ἀντιλήψεις περὶ ἠθικῆς καὶ ἐρωτικῶν σγέσεων τῶν δύο φύλων. Σ' αὐτὸ συνέτειναν πολὺ οἱ σγετικὲς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες. ποὺ ἄρχισαν μόνον ἐδῶ καὶ 30 γρόνια, οἱ ἰατρικὲς πρόοδοι γιὰ τὴν πρόληψι τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ τῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν, καὶ τὸ νέο φῶς ποὺ ἔγυσε ἡ ψυγιατρικὴ στὰ διάφορα ψυγολογικὰ «συμπλέγματα» καὶ συναισθήματα ἐνοχῆς.

Ὡστόσο, στὶς περισσότερες γῶρες τῆς Εὐρώπης, καθὼς καὶ στὶς Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐφαρμόζεται ἕνα «διπλὸ μέτρο κρίσεως» διαφορετικὸ γιὰ τοὺς ἄντρες καὶ γιὰ τὶς γυναῖκες: Οἱ πρῶτοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ γνωρίσουν τὸν ἔρωτα ἔξω ἀπ' τὸ γάμο, ἐνῶ γιὰ τὶς δεύτερες ἰσγύουν ἀκόμη ἕνα σωρὸ περιορισμοί.

Ἡ ἀντίληψι αὐτὴ ἀποτελεῖ κληρονομιὰ τῶν ἰουδαιογριστιανικῶν παραδόσεων, ἀπὸ τὶς ὁποῖες διαμορφώθηκε τὸ σημερινὸ κοινωνικὸ σύστημα τοῦ Δυτικοῦ κόσμου.

Ἡ Ἁγία Γραφὴ μιλάει γιὰ πραγματικὰ ἐναρέμια» ἀπὸ παλλακίδες. ποὺ διατηροῦσαν οἱ εὔποροι Ἑβραῖοι. δίπλα στὴ μιὰ καὶ μόνη νόμιμο σύζυγο. Οἱ γάμοι δὲ στηρίζονταν στὸν ἔρωτα. Ἦσαν συνοικέσια, ποὺ τὰ καλνίζαν οἱ γονεῖς, συνήθως γιὰ κοινωνικοὺς καὶ οἰκονομικοὺς λόγους.

Βέβαια. οἱ νόμοι ἐπιβάλλανε τὴν ἐγκράτεια τῶν ἀνύπαντρων καὶ στὰ δύο φῦλα. Οἱ παραβάσεις ὅμως τῶν γυναικῶν ἐτιμωροῦντο πολὺ αὐστηρότερα ἀπὸ τὶς ἀντρικές. Ἀπὸ κεῖ λοιπὸν ξεκίνησε τὸ σημερινὸ «διπλὸ μέτρο κρίσεως».

Ἀλλὰ καὶ στὴν ἀγαλα Ἑλλάδα. δὲν ἦταν καλλίτερα τὰ πράγματα γιὰ τὶς γυναῖκες. Αὐστηρότατοι περιορισμοὶ τὶς ἐσταθοῦσαν κλεισμένες στὸ σπίτι καὶ τὰ ἐρωτικὰ παραστρατήματά τους θεωροῦνταν ἐγκλήματα. Ὡστόσο οἱ ἄντρες μποροῦσαν νὰ διασκεδάζουν ἐλεύθερα μὲ τὶς ὡραῖες. ἐλεύθερες καὶ μορφωμένες «ἑταῖρες».

Στὰ γρόνια τῆς ἀγαλας Ρώμης σημειώθηκε μιὰ μικρὴ μεταβολή: Τὸ 2ο αἰῶνα π.Χ., οἱ γυναῖκες ἀγαλσαν γ' ἀποκτοῦν ἐνισγυμένα νομικὰ καὶ κοινωνικὰ δικαιώματα. Ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ ἰσγύη τὸ «διπλὸ μέτρο κρίσεως».

Οἱ πρῶτοι Χριστιανοί, τοῦ 1ου καὶ 2ου αἰῶνος μ.Χ., τοποθετοῦσαν σὲ κατώτερη μοῖρα τὸ γάμο. τὸν ὁποῖον ἐθεωροῦσαν ἁμαρτία. Τὸ ἀνώτερο ἰδανικὸ γι' αὐτοὺς ἦταν ἡ ἀγνεία καὶ ἡ ἐγκράτεια καὶ μέσα στὸ γάμο. Ἀπὸ κεῖ ἄρχισε ἡ ἀντίληψι ὅτι ἡ σεξουαλικὴ ἕνωσι εἶναι κάτι ἀκάθαρτο καὶ ἁμαρτωλό.

Στὴν πρὸς Κορινθίους ἐπιστολήν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «Καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν ἐγγίση εἰς γυναῖκα... Διὰ τὸν φόβον τῆς πορνείας ὅμως, ἂς ἔγη ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα... Λέγω ὅμως τοῦτο κατὰ συγγνώμην, οὐγὶ κατὰ προσταγήν... Ὅστις ὑπανδρεύεται, τὴν ἑαυτοῦ παρθένον πράττει καλῶς. ἀλλ' ὁ μὴ ὑπανδρεύων (ταύτην). πράττει καλλίτερα».

Μόνο τὸ Μεσαίωνα ἀρνήσαν νὰ παίρνουν ρωμαντικὴ μορφὴ οἱ σγέσεις τῶν δύο φύλων καὶ γ' ἀποκτοῦν στοργὴ καὶ τρυφερότητα. Ὁ ρωμαντικὸς ἔρως παραμέρισε σιγὰ-σιγὰ τὸ συνοικέσιο ποὺ κανονιζόταν ἀπὸ τοὺς γονεῖς.

Ἀφοῦ ὅμως ἐπικράτησε ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἀπὸ ἔρωτα. ἦταν φυσικὸ γὰ φέρη μαζί του καὶ τὸ προγαμιαῖο εἰδύλλιο μὲ τὰ ἐρωτικὰ ραντεβοῦ, ἐφόσον ἔτσι μονάγα οἱ ἄντρες καὶ οἱ γυναῖκες θὰ μποροῦσαν νὰ βροῦνε τὸ πρόσωπο ποὺ τοὺς ταιριάζει καλλίτερα. γιὰ νὰ ἑνώσουν τὴ ζωή τους μὲ τὴ δική του.

Καὶ, ὅσο περνάει ὁ καιρός. οἱ κοινωνικοὶ περιορισμοὶ γαλασόνονται. Στὴ Σουηδία προπάντων — ποὺ ἔγει τὴν πρωτοπορεία σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — οἱ ἐξάγαμες ἐρωτικὲς σγέσεις ἐπιτρέπονται ἐλεύθερα καὶ γιὰ τὰ δύο φῦλα. φτάνει μονάγα νὰ στηρίζωνται σ' ἕνα σοβαρὸ καὶ ἀληθινὸ ἀμοιβαῖο αἴσθημα στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Στὴν Ἀμερική. τὰ πράγματα ἔγουν πάρει κάπως διαφορετικὴ ἐξέλιξι: Οἱ κοπέλλες πηγαίνουν ραντεβοῦ μὲ διάφορους «μπόϋ-φρέντ» καὶ τοὺς ἐπιτρέπουν ἐρωτικὲς ἐκδηλώσεις λιγώτερο ἢ περισσότερο τολμηρές. ἀρκεῖ νὰ μὴ φτάσουν στὰ «ἀνεπανόρθωτα». Εἶναι λοιπὸν ἠθικώτερες οἱ Ἀμερικανίδες. ποὺ παίρνουν τὸν ἔρωτα σὰν «σπόρ» καὶ σταματᾶνε σ' ἕνα σημεῖο ἀπὸ τὶς Σουηδέζες ποὺ φτάνουν ἀδίστακτα στὴν ὁλοκλήρωσι. ἀλλὰ μονάγα μὲ τὸν ἄντρα ποὺ ἀνάπτυσσαν εἰλικρινά;

Φυσικά. αὐτὸ εἶναι ζήτημα ἀντιλήψεως.

Τί θὰ γίνη στὶς ἑπόμενες γενεές; Θὰ γαλασωθῆ ἀκόμα περισσότερο οἱ περιορισμοί. ὥσπου νὰ μείνη ἐντελῶς ἐλεύθερος ὁ ἔρως καὶ γιὰ τὰ δύο φῦλα; Ἡ ὑπῆρξε ἐκδηλωθῆ μιὰ ἰσγυρὴ ἀντίδρασι. ποὺ θὰ ἀναγαιτίση αὐτὴ τὴν ἐξέλιξι; Κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὸ προβλέψῃ.



Ο ΞΕΝΟΦΩΝ ΜΟΡΩΝΗΣ (17 γρόνων) ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. θέλει καὶ ἐλπίζει νὰ σταδιοδρομήσῃ στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο.



Ο ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΡΑΧΟΥΤΗΣ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἔπαιξε ἐπὶ ἕνα γρόνο στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο τῆς Βιέννης. συμίζει δὲ πολὺ Ἄλεκ Γκίνες.



Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ἀπὸ τὴν Καβάλα, ἀγαπᾶ τὴ μουσικὴ καὶ τὸ γορό. περισσότερο ἀπ' ὅλα ὅμως τὸν κινηματογράφο.



Ο Κ.Τ. — S.O.S. ΑΓΙΟΣ (20 γρόνων). ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἐλπίζει πὼς ὁ Διαγωνισμὸς μας θὰ τὸν βοηθήσῃ ν' ἀξιοποιήσῃ τὰ προσόντα του.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου ἔκλεισε ὁριστικὰ ἡ πρώτη φάσις τοῦ Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» καὶ τῆς «ΦΙΝΟΣ—ΦΙΛΜ».

Ἤδη τακτοποιοῦνται, στὰ διάφορα Ἄλμπουμ, ποὺ σγηματίσαμε, οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων ὑποψηφίων καὶ ἀπὸ τῆς 1ης Φεβρουαρίου θ' ἀρχίση ἡ παρουσίασίς τους ἐνώπιον τοῦ εἰσηγητοῦ, βάσει σημειώματος, ποὺ θὰ λαμβάνουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Ὁ εἰσηγητὴς αὐτός, θὰ κάνη τὴν πρώτη ἐπιλογὴ καὶ θὰ παραπέμψη ἀκολούθως ἐκείνες καὶ ἐκείνους, ποὺ θὰ κριθοῦν κατάλληλοι στὴν ἑξεταστικὴ ἐπιτροπή.

Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς εἶναι κατ' ἀλφαβητικὴ σειρὰ τὰ ἀκόλουθα:

ΒΑΛΑΚΟΥ ΑΝΤΙΓΟΝΗ
ΒΑΡΙΑΝΟ ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ (Ἰταλὸς ὑπερατὲρ)
ΒΟΥΓΙΟΥΚΑΚΗ ΑΛΙΚΗ
ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΝΤΙΝΟΣ (Σκηνοθέτης)
ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜ. (Σκηνοθέτης)
ΚΕΛΕΣΙΔΗΣ ΣΤΑΥΡΟΣ (Μακιγιὲρ)
ΛΑΣΚΟΣ ΟΡΕΣΤΗΣ (Σκηνοθέτης)
ΛΑΣΣΑΛΥ ΓΟΥΔΑΤΕΡ (Ἄγγλος ὑπερατὲρ)
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΗΤΡΗΣ (Ἠθοποιὸς)
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ ΑΛΕΚΟΣ (Συγγραφεὺς Σκηνοθέτης)
ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ (Μουσικοσυνθέτης)

Στὸ προσεχές μας τεῦθος θ' ἀνακοινώσουμε τὸ ὄνομα τοῦ εἰσηγητοῦ καὶ τὴν Σχολὴ στὴν ὁποία θὰ παρουσιάζωνται οἱ ὑποψήφιοι, γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴ ἐπιλογή. Φυσικὰ ἡ ἀρχὴ θὰ γίνη ἀπὸ τοὺς κατοίκους Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ θὰ ἐπεκταθῆ κατόπιν σὲ ὡρισμένους ὑποψηφίους τῶν ἐπαρχιῶν, ποὺ συγκεντρώνουν πολλὰ προσόντα καὶ μεγάλες πιθανότητες ἐπιτυγίας.

Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο, ὅσοι δὲν κριθοῦν ἀπὸ τὸν εἰσηγητὴ ἄξιοι νὰ παρουσιασθοῦν μπροστὰ στὴν ἐπιτροπή. Οἱ φωτογραφίες τῶν τελευταίων θὰ παραμείνουν στὰ "Ἄλμπουμ, τὰ ὁποῖα ὁ «Θησαυρὸς» θὰ ἔγη πάντοτε στὴ διάθεσι τῶν καλυτέρων σκηνοθετῶν τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου, ποὺ θὰ μποροῦν ὁποιαδήποτε στιγμὴ θελήσουν νὰ τὰ συμβουλευτοῦν καὶ νὰ βροῦν μέσα σ' αὐτὰ τὸ πρόσωπο, ποὺ τοὺς χρειάζεται, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε ρόλο στὸ φίλμ ποὺ προετοιμάζουν.

Ἤδη, πρὶν ἀκόμη ὁ Διαγωνισμὸς μπῆ στὴν τελικὴ φάσι του, δεκάδες ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν μας πῆραν μέρος στὸ γύρισμα διαφόρων σκηνῶν ταινιῶν, ποὺ παράγει ἡ «Φῖνος—Φίλμ». Μερικὲς ὑποψήφιες μάλιστα κατώρθωσαν, κατὰ τὰ γυρίσματα αὐτὰ νὰ διακριθοῦν καὶ πρόκειται στὸ προσεχὲς μέλλον ν' ἀναλάβουν πιὸ σημαντικοὺς ρόλους.

❁

Τὸ κλείσιμο αὐτὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ μας δὲ σημαίνει ὅτι δὲ θὰ προθυμοποιηθοῦμε νὰ βοηθήσουμε στὸ μέλλον τοὺς ἀναγνῶστες καὶ τὶς ἀναγνώστριές μας, ποὺ θὰ ἐκδηλώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξουν στὸν κινηματογράφο. Ὁ Διαγωνισμὸς οὐσιαστικὰ συνεγίζεται καὶ προγωρεῖ πρὸς μιὰ νέα φάσι, στὴν ὁποία θὰ πάρουν αὐτομάτως μέρος καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὑποψήφιοι, ποὺ δὲν ἔτυγε νὰ διακριθοῦν κατὰ τὴν πρώτη φάσι τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ποὺ θὰ ἔγουν ἔτσι τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσουν, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὶς ἐυνατότητές τους.

Σκοπὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ ἦταν καὶ παραμένει ν' ἀναδείξῃ τὸ ταλέντο ποὺ βρίσκεται κρυμμένο μέσα σὲ ὁποιοδήποτε ἄτομο καὶ νὰ τὸ φέρη μπροστὰ στὸ φῶς τῶν προβολέων τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Ἡ ὁμορφιὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ προσόν, δὲ θεωρεῖται ὅμως ἀπαραίτητη προϋπόθεσι.

Οἱ ὅροι συμμετοχῆς στὸν

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ

παραμένουν καὶ στὸ μέλλον οἱ ἴδιοι γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

1) Θὰ βγάλουν δυὸ καθαρὲς φωτογραφίες σὲ αγήμα καστανόγαλ. δηλαδὴ ἕνα κεφάλι ἢ μπούστο καὶ μιὰ ὁλόσωμη.

2) Στὴν ἐπιστολή, ποὺ ποέπει νὰ εἶναι εὐανάγνωστη καὶ γραμμένη πάντα ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀποστολέα, νὰ ἀναφέρονται οἱ γνῶσεις του (σγολικὲς σπουδὲς καὶ τυγὸν ξένες γλῶσσες. μουσική. γορὸς κλασσικὸς ἢ μοντέρνος. καλύμπτ. ποδήλατο. σκι. γωράρισμα. κλπ.) ἀπαραιτήτως δὲ καὶ ἡ ἡλικία.

3) Θὰ ἐσωκλείσουν τὶς φωτογραφίες στὸ γράμμα καὶ θὰ τὸ στείλουν στὰ γραφεῖα τοῦ «Θησαυροῦ». Δραγατσανίου 4. (4ος ὄροφος) Ἀθῆναι (Τύπια Κινηματογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ). γωρὶς ἄλλη ἐπιδάρυνσι.

Καὶ μιὰ προειδοποίησι γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας, ποὺ διαμένουν στὴν ἐπαρχία: Τοὺς παρακαλοῦμε ν' ἀποφύγουν κάθε περιττὴ μετακίνησι καὶ ἀλληλογραφία: Θὰ πληροφορηθοῦν συντόμως ἀπὸ τὶς στῆλες μας τὶς ἀποφάσεις, ποὺ θὰ πάρουν εἰδικὰ γι' αὐτοὺς ὁ «Θησαυρὸς» καὶ ἡ «Φῖνος Φίλμ» θέλοντας πάντοτε νὰ τοὺς ἐξυπηρετήσουν, γωρὶς νὰ τοὺς ὑποβάλουν σὲ ἔξοδα καὶ ταλαιπωρίες.

(Στὴ σελίδα 79 ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Διαγωνισμοῦ μας)



Η ΓΙΟΥΛΑ ΒΛΑΧΟΥ (20 γρόνων), ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. δὲ μᾶς ἔστειλε ἀκόμα τὴν ὁλόσωμη φωτογραφία. ποὺ μᾶς ὑποσγέθηκε.



Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ (μειδιάνυμο) ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ. Ἔγει ἀναμφισβήτητα μεγάλη φωτογένεια καὶ



Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ μας

ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΑΜΠΗΣ: "Εξυπνη φάτσα, έξυπνο μάτι, («έξυπνο» κοστούμι. "Υφος βαρύ. ΛΑΚΗΣ: Φάτσα, μάτι, κοστούμι, β' κατηγορίας. "Υφος γλυκανάλατο. ΠΡΟΕΔΡΟΣ, ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ, ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ, ΜΑΡΤΥΡΕΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα καφενείο).

ΜΠΑΜΠΗΣ (κατενθουσιασμένος): Αύτο είναι! Θά λύσουμε έτσι όλα μας τά προβλήματα! Λάκη, ζήτω ή ζωή! Θά γεμίσου με παράδικι!

ΛΑΚΗΣ (σκεπτικός): Πολύ αισιόδοξος δέν είσαι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί πρέπει νά είμαι! 'Απορώ μάλιστα πώς έσύ δέχτηκες μιά τέτοια σωτήρια έμπνευσι μέ τόση απάθεια!

ΛΑΚΗΣ: Δέν είναι τόσο εύκολο νά πετύχουμε.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Εύκολώτατο! Μή χρουσουζεύης! Τό σχέδιο είναι απλούστατο. Κι' ή δουλειά καθαρή καί τίμια! Τί φοβάσαι; Ύστερα, έγώ θά είμαι ό φακίρης. 'Εσύ θά είσαι ό βοηθός.

ΛΑΚΗΣ: Αύτο είναι πού φοβάμαι.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ποιό; "Οτι θά είσαι σύ ό βοηθός;

ΛΑΚΗΣ: Οχι. "Οτι θά είσαι σύ ό φακίρης!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέν έχεις καθόλου δίκιο. Θά κάνω μερικά εύκολα πειράματα, πού μούμαθε ένας φίλος μου στή Μέση 'Ανατολή, κι' ύστερα θά θαφτώ γιά πέντε μέρες μέσα σέ φέρετρο αεροστενώς κλεισμένο!

ΛΑΚΗΣ: Καί πώς θά νίνη αύτό; Κάπως πρέπει ν' αναπνέης βέβαια!

ΜΠΑΜΠΗΣ: "Ε, βέβαια, κάπως πρέπει ν' αναπνέω! "Αν δέν αναπνέω, θά σκάσω!

ΛΑΚΗΣ: Κι' έγώ τί θά κάνω;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά μού φέρεσαι μέ σεβασμο καί θά κάνης ό,τι σού λέω.

ΛΑΚΗΣ: Αύτό μόνο:

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Αλλά; Τί άλλο:

ΛΑΚΗΣ: Δέ θά μέ θάψης έμένα!

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Εσένα; "Οχι, αδερφέ!

ΛΑΚΗΣ: 'Ορκίσου!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Νά σέ θάψω!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στό δικαστήριο).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (σ' ένα μάρτυρα): Σείς είσθε ό θεατρώνης;

ΜΑΡΤΥΣ: Μάλιστα. Ήρθε ό 'Αλή 'Αχόμ... δηλαδή ό καταγορούμενος καί μού ζήτησε νά τού παραχωρήσω τό θέατρό μου μέ ποσοστα. Είπε πώς θά καταπλήξη τό κοινό καί τελικώς πώς θά ταφη γιά πέντε ήμέρες (έντός φερέτρου άεροστενώς κλεισμένου). Δέχτηκα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καί ένένετο ή παράστασις;

ΜΑΡΤΥΣ: Μάλιστα. Οίσκα τό θέατρο. Βεβαίνα δέν έπεστε κ πρόεδρε! Σαραντα χρόνια πού είμαι θεατρώνης, δέν τήν είχα δή τέτοια «πιέννα»! Μόνο μιά φορά πού είχε έρθει ό μακαρίτης ● Ζάχος ό θάνος κι' έπαιζε τό «'Αλανάκι». Θυμάστε κ, πρόεδρε, «Μαγκίτης θέλω κι' αλανάκι... τή ζωή μου νά περνωωωώ»

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (χτυπάει τό κουδούνι): 'Επι τού θέματος, παρακαλώ κ. μάρτυς!...

ΜΑΡΤΥΣ: Μάλιστα. Κι' ή Τασία Κύρου είχε έπιτυχία μέ τό «Νυφικό κρεβάτι»!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Επι τού θέματος, είπα. 'Ορίστε μας. "Εννενε ή παράστασι. "Υστερα; Τί συνέβη;

ΜΑΡΤΥΣ: Τήν πρώτη θραδυά τίποτα. "Εκανε κάτι παιχνίδια μέ τήν τράπουλα κι' έπειτα ύπνώτισε τόν άλλο, τό συνένοχό του, τό Λάκη, πού τόν φώναξε άπ' τήν πλατεία. Κοιμήθηκε αύτός καί τον έστειλε, είπε, νά δή τί κάνανε κείνη τήν ώρα ό Κρούστεφ καί ό 'Αϊζενχάουερ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Λοιπόν;

ΜΑΡΤΥΣ: Πήγε ό Λάκης, είδε τόν Κρούστεφ καί τούλενε, λέει, ότι προς τό παρόν δέ θά νίνη πόλεμος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ποιός τού τόλενε;

ΜΑΡΤΥΣ: 'Ο Κρούστεφ. "Υστερα πάει στόν 'Αϊζενχάουερ καί τού λέει τά ίδ α κι' αύτός.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Ο 'Αϊζενχάουερ;

ΜΑΡΤΥΣ: Μαλιστα. Τόν ξυπνάει έπειτα καί φάχνει τίς τσέπες του καί βγάζει δυό σημαίες, πού τού χαρίσανε οί άρχηγοί, μιά ρούσικη καί μιά άμερικάνικη! Ψάχνει τίς άλλες τσέπες καί βγάζει δυό μπουκάλια πλακέ! Ούίσκι καί βότκα! 'Ενώνει, τό λοιπόν, τίς δυό σημαίες καί φωνάζει: «Ζήτω ή παγκόσμια ειρήνη»!... Χάλασε ό κόσμος κ. πρόεδρε... Φωνές. ζητωκραυνές. δάκρυα. καπέλλα στόν άέρα, χουσαμικά πετάνανε στή σκηνή! Τέσσερις νυναίκες λιποθυμήσανε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Υστερα;

ΜΑΡΤΥΣ: 'Υστερα τίς πήνανε στό φαρμακείο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Οχι, δέ λέω γι' αύτές. Γενικώς ρωτώ. Τί συνέβη κατόπιν;

ΜΑΡΤΥΣ: "Α, κατόπιν; Μάλιστα. Θάφαμε τόν 'Αλή. Σέ μιά κάσα πού είχε κατασκευάσει αύτός άπό νάυλον καί φώναξε μιά έπιτροπή άπ' τήν πλατεία καί τή σφραγίσανε παντού μέ κερί καί βουλοκερί γιά νά μή μπαίνη άέρας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Υστερα;

ΜΑΡΤΥΣ: "Υστερα τόν βάλαμε στό λάκκο, πού είχαμε σκάψει στήν αύλή κι' έμεινε νά τόν φυλάη ένας θεατής κι' ό Λάκης. Οί θεατές ήτανε είκοσι καί θά φυλάγανε βάρδια ένας κάθε τέσσερις ώρες κ. πρόεδρε. Κάθε άνθρωπος θέλει νά πάη καί καί που... Κι' έσείς νά ήσαστε...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σέ παρακαλώ! Τά γεγονότα νά μάς λέε...

ΜΑΡΤΥΣ: Μαλιστα. Λοιπόν, πήναινε καθένας στό «Ιδιαίτερο» κι' άφηνε μονάχο του τό Λάκη, χωρίς νά ξέρη πώς είναι συνένοχος. Αύτός έλενε πώς ήτανε περιοδεύων έμπορικός άντιπρόσωπος. 'Ενώ, νά πώ τή μαύρη άλήθεια, κάτι μυρίστηκα..

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Μήν πλατειάζης. "Εφευνε ό καθένας κι' άφηνε τό Λάκη. Τί γινότανε τότε;

ΜΑΡΤΥΣ: "Εβγαινε ό 'Αλής άπ' τό φερετρο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Καί ξανάμπαινε;

ΜΑΡΤΥΣ: Δέν ξέρω. Μού φαίνεται πώς μόνο την πέμπτη μέρα ξαναμπήκε. 'Αλλά καί θαμμένος άνάπνεε. 'Από μιά σωλήνα μενάλη πουθύναινε στήν έπιφάνεια, χωρίς νά φαίνεται.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: "Εσείς πώς τ' άνακαλύψατε;

ΜΑΡΤΥΣ: Πρίν άρχίση ή παράστασι, τόν βγάλαμε. Τιά νά συνέλθη καί νά παρασταθη. 'Αλλά ένώ τόν είχανε θάψει μέ φράκο, τόν βρήκαμε μέ τό που κάμισο!

ΣΥΝ. ΠΟΛ. ΑΓ.: Μάς έξηπάτησε κ. πρόεδρε. Καί τόν θεατρώνην καί τό κοινόν! Είναι διαυγής καί κρυσταλλίνη ή ύπόθεσι, κρυσταλλίνη ώς τό φέρετρον είς τό όποίον έτάφη δή θεν ό ένώπιον τού σεβαστού δικαστηρίου εύρισκόμενος.

ΣΥΝ. ΥΠΕΡ.: Κύριε πρόεδρε, είναι πρωτοφανές νά κατηνορούμεθα έπί άπάτη, ένώ άπλώς άσκούμεν έντιμων έπάνγελμα. τό έπάγγελμα τού ταχυδακτυλουργού καί τού θαυματοποιού, τό όποίον σκοπόν έχει ώς τυ χάνει γνωστον τοις πάσι, νά ψυχαγωνή καί νά τέρπη τούς θεατάς!... Είναι πρωτάκουστον κ. πρόεδρε, νά ισχυριζώμεθα ότι, όταν είς ταχυδακτυλουργός μεταβάλλη διά της μαγικής του ράβδου δύο αύνά ώμά είς σερβιρισμένην όμελέτταν, δέν μετεχειρίσθη τέχνασμα άλλά ύπερφυσικάς δυνάμεις!

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Λένεται 'Αλή 'Αχόμ;

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: "Οχι κ. πρόεδρε! Αύτό είναι καλλιτεχνικό ψευδώνυμο καί όχι ένδειξις άπάτης!... Πρός Θεού! Τί ήθελε δηλαδή, ό αζιότιμος κ. μηνυτής; Νά πεθάνη καί νά άναστηθή ό πελάτης μου; 'Αλλά τότε θά ήτο Θεος κ. πρόεδρε! Δέ θά έδιδε θεατρικάς παρασταύσεις!

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Είναι άληθές ότι μέ ένα τέχνασμα καπνογόνου σκόνης, έξαφανίζεται καί έπανεμφανίζεται;

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Συνήθη «τρύχ όφθαλμαπάτης κ. είσαγγελεύ.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: 'Αλλά ό κατηγορούμενος έλενε ότι έξαφανίζεται πραγματικώς.

ΜΠΑΜΠΗΣ: "Αυ' άν μπορούσα νά έξαφανιστώ, κ. είσαγγελέα μου, θάμουν έδώ άκόμα;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Σιωπή! "Οταν σέ ρωτούν νά μιλάς.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Κύριε πρόεδρε, τόν πνίγει τό δίκιο! Αύτό πού ζητεί ό κ. μηνυτής είναι άνω ποταμών! Είναι σά νά έχουνε τήν άπαιτησι είς μίαν σκηνήν όπου παραδείγματος χάριν ό κ. Κωνσταντάρας φονεύει τήν κυρίαν Κατερίναν, ό φόνος νά γίνεται πραγματικός! Και όταν μετά δύο ώρας συναντήσωμεν τήν κ. Κατερίναν νά τρώνη είς τό έστιατόριον νά τήν μηνύσωμεν έπί άπάτη!

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ: Δέν είναι τό ίδιο κ. συνήγορε! Έδώ ό κόσμος έπίστεψεν ότι ό κατηνορούμενος θά ταφη πραγματικώς!

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Τότε θά μού έπιτρέψετε νά συνχαρώ τόν κόσμον έπίστεψεν ότι ό κατηνορούμενος θά ταφη πραγματικώς!

ΣΥΝ. ΠΟΛ. ΑΓΩΓΗΣ: Κύριε συνάδελφε, μή θίνετε τόν κόσμον!

ΣΥΝΗΓ.: 'Αναλάβατε την ύπεράσπισιν... τού κόσμου;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Ησυχία, παρακαλώ... Λεγε, κατηνορούμενε, τί έχε ς ν' απολογηθής;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μια παράστασι κάναμε, νά ψυχαγωνήσουμε τό κοινόν καί νά τά ο,κονομήσουμε κ πρόεδρε. Αύτό είναι όλο!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Κάνεις τουλάχιστον εύχαρίστα παιχνίδια.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Βεβαίως κ. πρόεδρε... 'Ορίστε! Θέλετε τώρα νά χαθώ άπό τά μάτια σας; Θά άνάψω ένα φωσφορο. καί θά έξαφανισθώ. Καί μόλις χτυπήσετε τό κουδούνι θά μέ δήτε μπροστά σας! (Βγάζει ένα σωλήνα, σά θενγαλικό). Παρακολουθήστε, παρακαλώ, μέ όλη σας την προσοχήν! (Τό άνάβει καί νεμίζει καπνό ή αίθουσα. "Ολοι, φυσικά, κλείνουν τά μάτια!).

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (σέ λίγο): 'Εξηφανίσθη πράγματι! (Χτυπάει τό κουδούνι). "Ελα! Παρουσιάσου!... (Ξαναχτυπάει). Είπα νά έωμανισθής!

ΣΥΝΗΓ.: 'Εμφανίζεται τώρα πιά κ. πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Τόσκασε;

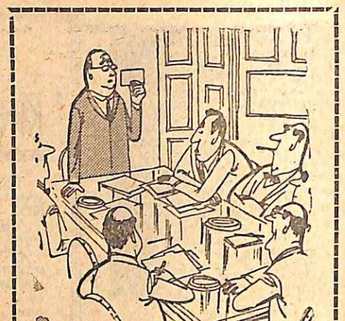
ΣΥΝΗΓ.: Οχι, κ. πρόεδρε! Κατηγορείται ότι δέν έκτελεί πραγματικώς έκείνο πού λένει. Τή φορά αύτή, τό έξετέλεσε. διά νά σάς άποδείξη ότι όντως ...κάνει θαύματα! Και τό άπέδειξε!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: 'Ενωματάρχη, γιατί τόν άφησες;

ΕΝΩΜΑΤΑΡΧΗΣ: 'Αφού έπρόκειτο νά σέ ξαναγνισθή: Δέ διατάξατε νά τόν συλλάβουμε!

(Αύλαία)

ΨΙΛΟΝ



—'Η έκθεσι τού διαγειριστού μας είναι κάπως σύντομη! Την έγραψε σέ μιά κάρτ-ποστάλ, πού μάς έστειλε άπ' τή Νότιο 'Αμερική!



Δηστεία στό ξενοδογείο...

— Μόνο τό χέρι μου θά βάλω μέσα, νά ίδω τή βλάβη!



Η Σούζη ΗΤΡΕΛΟΚΑΜΠΕΡΟ

Σωτήρια λύσις

Τά παλαιά καμώματα τής Σούζης, πού τελευταία μάλιστα ξεπέρασαε κάθε όριο, έχουν βάλει σέ ανησυχία τήν κυρά Καλλιόπη, πού δέν ξέρει πιά πώς νά ένεργήση γιά νά φερη σέ θεσιν σία τήν κόρη της. Τή ράντισε μέ άγίασμα, τής έκανε ξόρκια γιά νά διώξη τό κακό, μέχρι πού έφερε καί παπά κι' έκανε εύχέλαιο.

Τίποτα όμως. 'Η Σούζη έξακολουθεί νά διατηρή τις έξαλλες ιδέες της καί νά διατυμπανίζη, όπου βρεθή κι' όπου σταθή, μέ ύφος στασιμένης στάρ, ότι πολύ σύντομα θά κανη τή Βουγιουκλάκη νά έξαφανισθή άπό την έλληνική σθόνη. γιατί, λέει, πρόκειται νά «γυρίση» ένα φίλμ μέ τέσσερις πρωτενάρι: τόν Παπαμιχαήλ, τόν Νικολινάκο, τόν Κακαδά καί τόν σούντα, πού θ' άφίση έποχή καί πού θά την άναδείξη μοναδική πρωταγωνίστρια τής έλληνικής κινηματογραφίας.

Καί σά νά μήν ἤφταναν όλα αύτά, πού την είχαν κάνει νούμερο σέ γνωστούς καί άννώστους, πρό ήμερών κουδάλησε στό σπίτι



έναν άπίθανο τύπο μαντράχαλου μέ μούσι, τζονέ τσαλακωμένο παντελόνι, μπλούζα κλειστή ώς άπάνω καί άκουμπιστες μαλλούρες, πού τόν είδε ή κυρά Καλλιόπη καί έφριξε. Κι' άπάνω πού πίτανε έτοιμη νά βάλη τίς φωνές καί νά πετάξη έξω αύτόν τό λερόχαιρη, πού τής καυδάλησε τή κόρη της, την άκούει νά λέη:

—Μάδερ, νά σού συστήσω άπό δώ τόν διακεκριμένο σκηνοθέτη κύριο Μπούμπη Σδουχτό!

"Εμεινε στήλη άλατος άπό την έκπληξι ή κυρά Καλλιόπη. "Ελα Χριστέ καί Παναγιά! Τούτος ό άσουρευτος νταγλαράς σκηνοθέτης;

Ώστε έτσι είναι οί σκηνοθέτες, πού τούς έχει σέ μενάλη ύπόληψι ή παλαθή ή κόρη της;

—Μνήσθητί μου Κύριε! μουρμούρισε μέσα άπ' τό δόντια της.

Καί κύτταξε άπό πάνω ώς κάτω τόν περίεργο αύτό τύπο, πού κοντά στ' άλλα μασούρα καί τσίκλα, είχε τά χέρ:α στίς τσέπες καί κύτταζε έρευνητικά τό σπίτι. λές κι' έπρόκειτο νά τό άνοράση. Σέ μιά στιγμή μάλιστα νυρίζει καί λέει στή Σούζη με έξωφρενική συνκατάθασι:

—Δέν είναι καί τόσο άπαίσιο τό σπίτι σου, μάϊ ντπάρ! "Ας είναι, όμως, άφού έπιμένεις θά μείνω.

—Τί θά μείνη; ρώτησε άνήσυχη ή κυρά Καλλιόπη.

—Ω, μάμυ, δέ σού έξήνησα! πετάχτηκε ή Σούζη. Ο κύριος Μπάμπης θά είναι φιλοξενούμενός μας ένα-δυό μήνες!

Καί, γυρίζοντας πρός τό μέρος του, πρόστεσε μέ ένθουσιασμό:

—Μαίτρ, δέ βρίσκω λόγια νά σάς εύχαριστήσω γιά την τιμή! Έ, μάμυ;

'Αλλά ή κυρά Καλλιόπη, όχι μόνο δέν συμμεριζότανε τον ένθουσιασμό της κόρης της, άλλά ήτανε έξω φρενών μέ τή σκέψι ότι μπορούσε αύτός ό μουσάτος νά θρονιαστή στό σπίτι της καί νά βουήξη ή γειτονιά άπό τό κουτσομπολιό. "Α! κάτι τέτοια δέν τά άνέχεται ή κυρά Καλλιόπη καί πήρε την κόρη της παράμερα:

—Τί καμώματα είναι αύτά, βρέ άχρόνιαστη; Πές σ' αύτόν τό μασκαρά νά ξεκουμπιστή άμέσως άπό δώ, γιατί θά τόν πετάξω άπό τό μπαλκόνι.

—Ω! μάδερ, πώς έκφράζεσαι έτσι γιά τόν κύριο Μπούμπη; Σεχνάς πώς είναι μαίτρ;

—Τόν κακό σου τόν καιρό έσένα κι' αύτουνού! τσίριζε ή κυρά Καλλιόπη.

Καί την ίδια στιγμή άκούστηκε ή φωνή τού μουσάτου σκηνοθέτη άπό μέσα έπιτακτική:

—Σούζη! πές τής μαμάς σου νά μού έτοιμάση τό μπρέκφαστ! Καί παρακαλώ τά αύνά νά είναι τής ήμέρας!...

Ε! αύτό πιά πήγαινε πολύ. Νά ζητάη καί μπρεκφαστ ό άναιδέστατος!

Πετάχτηκε μπαρουτιασμένη ή κυρά Καλλιόπη καί πλησιάζοντας τόν μαντράχαλο μέ τίς μαλλούρες, πού συνέχιζε νά μασάη την τσίκλα του, τού λέει έξαλλη:

—Άντε παίδακι μου! "Αντε νά μή βουτήξω την όμπρέλλα καί σού μετρήσω τα παίδια!

Τάχασε ό μουσάτος καί έσπευσε νά διαμαρτυρηθή:

—Πώς τολμάτε, μαντάμ, νά μιλάτε έτσι σ' έναν καλλιτέχνη περιωπής;

'Αλλά ή κυρά Καλλιόπη είχε ή δη βουτήξει τόν καλλιτέχνη μέ τό μούσι καί τόν είχε βγάλει έξω κακήν κακώς!

Κι' ένώ ή Σούζη έτρεχε νά κλει δωθή στό δωμάτιό της καί άνελύετο σέ καλλιτεχνικούς λυνμούς, ή κυρά Καλλιόπη τηλεφωνούσε στόν άδελφό της, τόν 'Αναστάση, νά έρθη έπειγόντως, γιατί ήταν μεγάλη άνάνκη. Κατέφθασε άνήσυχος αύτός.

—Τί συμβαίνε; Πάθατε τίποτα;

—Έβαλε τά κλάματα ή κυρά Καλλιόπη καί έξήνησε στόν άδελφό της τά καθέκαστα μέ τή Σούζη.

—Δέν ύπάρχει άλλη λύσι, 'Αναστάση μου, πρέπει νά την παντρέψουμε! Έσύ είσαι πιά στή θέσι τού μακαρίτη τού άντρα μου, ό προστάτης μας.

—Ναί, βρέ ξαλλιόπη μου, παραδέχτηκε αύτός συνκινημένος, άλλά ποιό νά βρεθή άντρας νά πάρη τή μουρλή την κόρη σου;

Κι' άρχισε νά βηματίζη νευρικά, στενοχωρημένος άπό τά γενόντα, όταν ξαφνικά σταμάτησε.

—Στάσου, είπε, σάν νά σκεφτόταν κάτι. Μού φαίνεται πώς κάτι βρήκα. Τόν 'Αναζαγόρα, τόν καινούργιο ύπάλληλό μου...

—Μπράδο 'Αναστάση μου, νά ζήσης! έπεκρότησε καί ή κυρά Καλλιόπη. Δέν τό ξέρω τό ποιός, άλλά γιά νά τό λές έσύ...

—Μωρέ είναι έξαιρετικός νέος καί πρό παντός δέν ξέρει την προκομένη την κόρη σου καί τίς τρέλλες της!

Μείνανε σύμφωνοι νά μιλήση αύθημερόν τού 'Αναζαγόρα γιά τό συνοικέσιο καί την έπομένη, πού ξημέρωνε Κυριακή, νά τόν φέρη γιά νά γνωρίση τή Σούζη.

Τό ίδιο βράδυ ή κυρά Καλλιόπη έτάξε μιά λαμπάδα μέσα τό μπάι της, γιά νά φωτίση τόν Κύριο τήν κόρη της, ώστε νά καλοδεχθή τόν γαμπρό καί νά τελειώση τό προζενειο γιά νά πάψουν πιά τά ρεζιλίκια μέ τά φίλη, τούς σκηνοθέτες καί τις άλλες άηδίες.

Την άλλη μέρα τό άπόγευμα, κατεφθασε ό 'Αναστάσης μέ τόν ύποψήφιο γαμπρό. "Ητανε ένας άδύνατος καί συνεσταλμένος νέος μέ γυαλιά καί πρόχειρη φαλάκρα, πού ζητούσε νά βρή μιά κάρη σεμνών καί ήθικών άρχών. Κι' αύτή τή σεμνή κόρη ήλπ ξε νά τή βρή στό πρόσωπο τής Σούζης, πού την είχε παραστήσει ό προϊστάμενός του ό κύρ-'Αναστάσης Λίνο (δίο ριθμη, άλλά στο βάθος δεσποινίδα μέ «σπανίας άρετάς»). Και τώρα ό 'Αναζαγόρας περίμενε μέ άγωνία νά γνωρίση την ύποψηφία νύφη, πού την φανταζότανε μέ τά μάτια τής ψυχής του δειλή, σεμνή καί γλυκειά, σάν μαντόνα τής έποχής τού Ραφαήλου.

Ή κυρά Καλλιόπη μέ τόν άδελφό της είχανε βρή μιά πρόφασι καί είχανε άφίσει μόνο του στή σάλλα τον 'Αναζαγόρα νά νά προχωρήση άπρόσκοπτα τό συνοικέσιο. Συχρόνως είδοποίησε ή κυρά Καλλιόπη τή Σούζη ότι ή-θελε νά την γνωρίση ένας έξαιρετικός νέος πού την έκτιμούσε.

—Κατάλαβα! είπε ή Σούζη. Κα νένας θαυμαστής μου θά είναι... "Ας είναι, θά τόν δεχτώ!..

Κι' ένώ αύτός ό καθιμένος περίμενε την ντροπαλή κόρη μέ τάς «σπανίας άρετάς», άνοίγει σέ μιά στιγμή ή πόρτα καί εμφανίζεται ή Σούζη μ' ένα διαφανές πενιουάρ καί βαμμένη σάν άλεκίνος. Τάχασε ό 'Αναζαγόρας.

—Ή δε...δεσποινίς Σούζη; ψέλλισε κατακόκκινος.

—Αύτοπροσώπως καί... όλοκληρωτικώς! άποκρίθηκε ή Σούζη μέ καλλιτεχνικό ύφος.

Καί προχωρώντας, άεράτη κ κουνιστή, στάθηκε μπροστά στόν 'Αναζαγόρα. Καί παίρνοντας π:ζα παριζιάνικου μαννεκέν σέ ώρα έπιδείξεως, έφερε μιά έξαλλη βόλτα καί πρόθεσε:

—Πώς μέ βρίσκετε; Δέν είμαι χάρμα;

—Ναί... πώς... βέβαια... μουρμούρισε ό 'Αναζαγόρας.

—'Αχ! τό ίδιο μού λένε όλοι οί θαυμαστές μου 'Οτι είμαι... μούρλια. Τό τί τραβάω, κύριε, μέ τούς θαυμαστές μου, δέν περι-

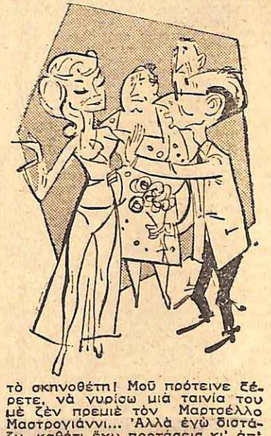


'Ο σύζυγος: 'Εσείς γιατρέ μου χώγετε τζάμπα τό στοίχτζ!...

γράφεται. 'Ανάθεμα την όμορφιά μου! "Ας είναι, δώστε μου τό μολύβι σας νά σάς δώσω ένα αύτόγραφο νά τελειώνουμε, γαίτι είμαι πολύ άπησχολημένη. Περιμένω, ξέρετε, τηλεφώνημα έξ 'Ιταλίας άπό τό Βιττόριο ντέ Σίκα.

—'Από ποιόν είπατε; ρώτησε ό 'Αναζαγόρας άνήσυχος γιά την διανοητική κατάστασι της.

—'Από τόν Βιττόριο ντέ Σίκα,



τό σκηνοθέτη! Μού πρότεινε ξέρετε, νά γυρίσω μιά ταινία του μέ ζεν πρεμιέ τόν Μαρτσέλλο Μαστρογιάννι... 'Αλλά έγώ διστάζω, καθότι έχω προτάσεις κι' άπ' τόν Ζύλ Ντασσέν... "Ασε δέ πού μ' έχει ερωτευθή κι' ό Γκρένκου Πέκ!

'Ορίστε; είπε πάλι ό 'Αναζανόρας.

Καί σηκώθηκε άπό τό κάθισμα άνήσυχος μέ τή βεβαιότητα ότι είχε νά κάνη μέ δραπέτα τού φρενοκομείου.

—Καλέ κυρίες είσαστε; Μ' έχει ερωτευθή, είπα, ό Γκρένκου Πέκ καί θά μέ άπαγάνη μέ έλικόπτερο... Δώστε μου τώρα τό μολύβι σας νά τελειώνουμε μέ τό αύτόγραφο...

Καί τόν άπαλαισε νά πάρη τό μολύβι, ένώ έκείνος όπισθοχωρούσε φοβισμένος.

—Μπ.. μπ μέ πλησιάζετε... φώναξε κάθισος άπό τό φόδο.

—Καλέ, πάθατε τράκ; άπόρησε ή Σούζη. Δώσε μου τό μολύβι, χριστιανέ μου καί μ' έσκασες!

Καί βάδισε κατά πάνω του έκνευρισμένη, ένώ αύτός έντρομος έβαλε τίς φωνές:

—Μπ... Βοήθεια... Βοήθεια...

Καί δίνοντας ένα σάλτο, βνήκε άπ' τή σάλλα καί τόβαλε στά πόδια, πριν προλάβη νά τόν σημαδέψη ή κυρά Καλλιόπη κι' ό 'Αναστάσης.

Σέ λίγο ή Σούζη τηλεφωνούσε τά νεώτερα στίς φίλες της, ένθουσιασμένη:

—'Αχ! πού νά σάς τά λέω! Μέ είδε πρό όλίνου ένας θαυμαστής μου καί τρελλάθηκε ό καϋμενούλης! Καλέ, δέν είναι νά μέ πλησιάση άνθρωπος, διαλύεται ώσπου νά πής κίλιπο! 'Ανάθεμα την όμορφιά μου!

Καί τηλεφωνώντας, τίναζε κάθε τόσο πόδι πίσω τό μαλλί μέ ύφος μενάλης γόησσας, ένώ ή κυρά Καλλιόπη δίπλα, δήλωνε στόν άδελφό της άπελπισμένη ότι δέν τής έμενε άλλο μέ την τρελλοκαμπέρα παρά την κόρη της άπό τό νά την περάση άπό... σαράντα κύματα!

ΜΠ ΛΕΜΕΝΑΓΑΣ

Μοντέρνα Κουζίνα

Παγίδες για τὰ κορίτσια

ΜΙΑ νέα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ βγαίνει στὴ ζωὴ ἀντιμετωπίζει ἕνα σωρὸ κινδύνους. Κι' οἱ μεγαλύτεροι προσέχουνται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της. Γιατὶ δὲν ξέρει συνήθως οὔτε τί θέλει οὔτε τί ἐπιδιώκει. "Ετσι πέφτει εὔκολα θῦμα τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ σ' αὐτὴ θἀλθεια, οἱ περισσότερες νέες, φαντάζονται πὼς ὁ ἄντρας ποὺ πρέπει νὰ φοβοῦνται εἶναι ἕνα τρομερὸ ὄν μὲ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο. Φλογερὸ θέλημα κι' ἔκφρασι θηρίου. Λεθος! Οἱ δράκοι αὐτοῦ τοῦ εἴδους βρίσκονται μονον στὰ παλιὰ παραμύθια. Οἱ ἄντρες ποὺ πρέπει νὰ φοβᾶσαστε δὲν ἔχουν τούτη τὴν ἐξωτερικὰ τίποτα τὸ ἀποκουστικὸ καὶ πολλὲς φορὲς μάλιστα εἶναι γοητευτικοί, καλόβολοι, πρόθυμοι γιὰ ὅλα. Ὑποψωρτικοί ἄς τὴ στιγμὴ ποὺ, θέβαια γιὰ τὸ παινίδι τους θὰ πετᾶξουν τὸ προσωπεῖο. Ἀλλὰ τότε θὰ εἶναι ἀργὰ πιὰ γιὰ ν' ἀποτραβηχτῆτε.

"Ολοι οἱ ἄντρες λοιπὸν, εἶναι κακοὶ κι' ἐπικίνδυνοι; Θεὸς φυλάξοι! Οἱ ἄντρες, θῦμος, ἀκόμη κι' ὅταν σᾶς λατρεύουν δὲν κατορθώνουν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὸν πειρασμὸ νὰ σᾶς κατακτήσουν ὁλοκληρωτικὰ καὶ ἀπόλυτα, γωρὶς νὰ πολυσκοτίζωνται γιὰ τὶς συνέπειες. Κι' ἴσως αὐτὴ τὴν κατάγτησι τη θεωροῦν ἀπαραίτητη. Νὰ γιατὶ ἀποτελοῦν πάντοτε κίνδυνο γιὰ μιὰ νέα καὶ μάλιστα ἄπειρη ἀπὸ τὴ ζωή.

Αλλ' ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, κανένας ἄντρας δὲ θἀπῆ νὰ σᾶς πῆ: «Φυλαγτῆτε ἀπὸ μένα! Εἶμαι ἐπικίνδυνος!» Θὰ προσπαθῆση. τουγαντίον, νὰ σᾶς παρασύρη στὸ σκοπό του, γωρὶς νὰ τὸ ὑποπτευθῆτε.

Μερικοὶ ἄντρες προτιμοῦν πάντα τὴ μέθοδο τοῦ πρωτογονισμοῦ. Προχωροῦν κατ' εὐθεῖαν καὶ γωρὶς περιστροφὲς σ' ἐκεῖνο ποὺ θέλουν. Κι' ἴσως εἶναι οἱ πιὸ ειλικρινεῖς. Αλλὰ στὴν ἐποχὴ μας ἡ μέθοδος αὐτὴ ἔγει γίνει τέγνασμα. Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ γρησιμοποιοῦν, πιστεύουν πὼς μ' αὐτὸ ἀποπλίζουν τὴ γυναίκα καὶ τὴν κάνουν ἀνίκανη νὰ γ' ἀντισταθῆ. Ὁ βαθύτερος ἐπιλογισμὸς τους βασίζεται στὸ ὅτι ἡ γυναίκα, ξαφνιασμένη ἀπὸ τὴν ἀπροσδιόπτη καὶ κεραυνοβόλο ἐπίθεσί τους, τὰ γάνει καὶ πέφτει σὰν ὑπνωτισμένη στὴν ἀγκαλιά τους... Μιὰ ἔμπειρη γυναίκα θὰ κατορθῶση ἴσως νὰ ξεφύγη. Αλλὰ μιὰ νέα γωρὶς πεῖρα θἄγη τὴν ἴδια δύναμι: Πολὺ ἀμφίβολο!

Υπουλος. τουγαντίον, εἶναι ὁ τρόπος τοῦ ἄντρα, ποὺ προσπαθεῖ νὰ κερδίση τὴν ἐμπιστοσύνη σας: γωρὶς νὰ σᾶς μιλᾶη γι' ἀγάπη. Ποὶν ἀπὸ ὅλα θέλει νὰ σᾶς κάνη νὰ πιστέψετε πὼς εἶναι ἕνας ειλικινὴς φίλος σας. Ἕνα εἶδος ἀδελφοῦ. Αὐτὸ τὸ τέγνασμα εἶναι παιπάλαιο. Ὡστόσο, πετυγαίνει πάντα. Γιατὶ ἡ γένη δὲν αἰσθάνεται γιὰν ἀνάγκη γὰ φυλαγτῆ. "Ολα στὸν ἄνθρωπο αὐτὸ φαίνονται τόσο ἁγιά! Καὶ μιλάει μὲ τόση ἀνωτερότητα! Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε, ἀρνίζετε σιγὰσιγὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶτε. "Ετσι, μιὰ μέρα. θὰ βοεθῆτε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καὶ δὲ θὰ μποσῆτε πιὰ νὰ τοῦ ἀρνηθῆτε τίποτα.

Τὸ ἴδιο δόλιο εἶναι τὸ τέγνασμα τοῦ μπλαζέ. Σᾶς τὸ λέει καθαρὰ πὼς ἔγει κουραστῆ ἀπὸ ὅλα καὶ πὼς τίποτα τὸ ἐνδιαφέρον. Στὶς τουφεροτερὲς σας ἀπαντάει μὲ τὴν ἀδιαφορία του. Τὸ παιγνίδι του ουρίσταται στὸ νὰ σᾶς κάνη νὰ πικαρισηῆτε. Καὶ τὸ κατορθώνει. "Οσο αὐτὸς σᾶς ἀποφεύνει τόσο ἐσεῖς πηγαίνετε περισσότερο κοντά του. Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνετε γίνεσαστε προκλητικὴ καὶ κάποτε ἀξιάντροπη... Αὐτὸ ἀκοιβῶς ἐπιθυμεῖ ὁ μπλαζέ. Πετᾶει τότε τὸ προσωπεῖο καὶ γίνεται ἀδίστακτος... Θἄγη κατόπι. πιὰ ἔνα ἀκατανίκητο ἐπιγείρημα. ποὺ θἀ σᾶς τὸ πετάξη κατάμουτρα: «Δὲ φταίω ἐγὼ γιὰ ὅ,τι ἔγινε! Αλλὰ μ' ἔφερες σὲ τέτοιο σημεῖο. ποὺ δὲ μποροῦσα πιὰ νὰ συγκρατηθῶ...» "Ολη ἡ εὐθύνη εἶναι δική σου!» Καί, δυστυγῶς δὲ μποεῖτε ν' ἀπαντήσετε τίποτα σ' αὐτὸ τὸ ἐπειγείρημα.

"Ενας ἄλλος τύπος ποὺ πρέπει νὰ φοβᾶσαστε εἶναι. ὁ ἄντρας ποὺ ἔγει τὴν ὑπόσγεσι τοῦ γάμου στὰ γείλη του "Ολοι οἱ ἄντρες —οἱ σοβαροὶ ἐννοῶ— γρειάζονται κάποιον καιρὸ γιὰ νὰ φτάσουν σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι. Ποὶν ἀπὸ ὅλα τοὺς ἐνδιαφέρει ἡ ἀγάπη σας. Τὸ γάμο θὰ τὸν σκεφτοῦν κατόπιν. Αλλ' ὁ τύπος αὐτὸς ἀογίζει ἀπὸ τὸ γάμο. Τί ζητάει ἀπὸ σᾶς; Νὰ γίνετε γυναῖκα του. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο διειρό του. Καὶ δὲν περιορίζεται σὲ μιὰ ἁπλὴ ὑπόσγεσι. Κάνει σγέδια γιὰ τὸ μέλλον. ὁρίζει ἡμερομηνίες συζητεῖ διάφορες λεπτομέρειες... Πῶς μποεῖτε νὰ μὴ τὸν πιστέψετε; Καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ ἀρνηθῆτε τίποτα.

Τὸ τρίτο εἶναι τὰ τέγνασμα τοῦ ἀπλησίαστου. Ἐκεῖνος ποὺ ἀποφεύνει νὰ σᾶς πλησιάση. Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἀφήνει νὰ τὸν κυνηγᾶτε. Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἀφήνει νὰ τὸν κατακτήσετε. Ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἀφήνει νὰ τὸν ἀγαπ

γεθα μπλεξίματα μὲ τὴν ὑποτιθη αὐτὴ ἀσφαλιστική ἑταιρεία.

Μετὰ τὴ Μαίρη — ποὺ οὔτε τὴν ξαναείδα — μοῦ ἔτυχε μιὰ ἄλλη γνωριμία, σὲ κάποια φιλική συγκέντρωση. Ἡ Λιάνα. Νόστιμη καὶ σοβαρή. Δὲν τῆς ἄρεσαν τὰ ἐπιτραπέζια. Δὲν τῆς ἄρεσαν τὰ ἐπιτυχαίνα αἰσθήματα, ἀλλὰ τὰ σταθερά, ποὺ κατάλαγαν καὶ κάπου. Συνδεθήκαμε. Ἐκτίμησα τὸ χαρακτῆρα της: Αὐστηρός, κοφτὸς καὶ ζηλότυπος. Ἐγὼ δὲν εἶχα καμμιὰ ἐπιφύλαξη νὰ φτάσουμε «κάπου» καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκέψη μὲ κατευθύνε καὶ ἡ πληροφορία, ὅτι ἡ Λιάνα εἶχε τὸν τρόπο της. Ἀξιέρασταν προίκα, ποὺ περιεῖχε κι' ἕνα διώροφο σπίτι, χωρὶς κάτι μετρητά. Τὰ λογάριασα ὅλα μέχρι δυόμισι χιλιάδες λίρες. Τὴν ψήσαμε, κόριε. Ἐπιπόλυτε! Βγαίναμε συχνὰ περιπάτους κι' ἐκδρομοῦλες, κουβεντιάζαμε γιὰ τὸ μέλλον μας. Παρουσιάστηκα καὶ στοὺς γονεῖς της. Εἴπαμε πὼς ἤτανε ζηλότυπος χαρακτῆρας. Συμπαθοῦσε τοὺς σταθεροὺς ἄντρες κι' ἀντιπαθοῦσε τοὺς κορτάκηδες καὶ τοὺς ψευτοβουλευάν. Ἀπὸ κεῖ πιάστηκα γιὰ νὰ τῆς πῶ, ὅτι συμφωνῶ μαζί της καὶ ὅτι ἐγώ, π. χ., πάρ' ὅλον ποὺ διαθέτω ἕνα κάποιο ἀξιόλογο αὐτοκίνητο καὶ θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω μέσα πότε τὴ μιά, πότε τὴν ἄλλη, ἐν τοῦτοις... ἐπειδὴ ἐγώ, δὲν ἔξερω ὅν μ' ἔχης καταλάβει, Λιάνα, εἶμαι ἄλλος τύπος.

— Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγὼ στὸ μπαμπά μου...

★

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα δὲν ἤτανε νὰ συναντηθοῦμε. Εἶχα νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψι στὸν ἄρωστο θεῖο μου Ἀριστείδη, στὸ Νέο Φάληρο, καὶ θἄμεινα ὥρες κοντά του.

Κατεβαίνω λεωφόρο Συγγρού, στὴν ἀρχή. Καὶ βλέπω μιὰ δεσποινίδα νὰ μοῦ κάνη νόημα νὰ σταθῶ. Μὲ πλησιάζει:

— Μὲ συγχωρῆτε, κύριε. Μήπως θὰ περάσετε ἀπὸ τὸ Φάληρο;

— Μάλιστα, δεσποινίς.

— Θὰ σᾶς ἔκανε κόπο νὰ μὲ πάρετε μαζί σας; Περιμένω μιὰ ὥρα ἐδῶ καὶ τὰ λεωφορεῖα περνοῦν γεμάτα.

Ὁρίστε, μαμζέλ.

Ἦταν ὁμορφη. Βέβαια, ἀλλὰ δὲν ἔβαλα τίποτα στὸ μυαλό μου, τ' ὁρκίζομαι στὰ πέτσινά μου γάντια. Ἀπλῶς πρόσφερα μιὰ ὑπηρεσία σ' ἕνα συνάνθρωπό μου, ἀνεξαρτήτως φύλου, καὶ τίποτα περισσότερο.

Τὴν πῆγα ὡς ἐκεῖ ποὺ ἤθελε, μ' εὐχαρίστησε, πῆγα κι' ἐγὼ στὸ θεῖο μου. Κι' αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Καὶ τὸ πρωῒ ἔρχεται καὶ μὲ βρίσκει μιὰ Λιάνα ἐξαλλη:

— Ποιὰ ἦταν αὐτὴ μαζί σου στὸ αὐτοκίνητο, χθὲς τ' ἀπόγευμα, λεωφόρος Συγγροῦ;

Τῆς ἐξήγησ τὴν πᾶσαν ἀλήθεια. Ποῦ νὰ μὲ πιστέψη; Ἔστε γι' αὐτὸ προφασίσθηκε τὸν ἄρρωστο θεῖο... Εἶχο. με σαντεβοῦ μὲ ἄλλη. Βρὲ ἀμάν, Λιάνα. Πᾶμε νὰ ροτσωμτα κι' ὁ θεῖο μου.

— Φτοῦ σου, γυναικάκια!

"Ολες οἱ ἀπόπειρες μου νὰ τὴ μετατρέψω, πήγαν τοῦ κάκου. Νὰ μὴν τὴν ξανανοιχλήσω, γιατὶ θὰ φάω καὶ ὑμπρελλιά! Κι' ἔτσι χάθηκαν δυόμισι χιλιάδες λίρες...

★

— Κύριοι, προχθὲς μοῦ συνέβη τὸ μεγαλύτερο αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα, ποὺ μπορεῖ νὰ τύχη σὲ Γιωταχῆ. Ζημία δυόμιση χιλιάδων λιρῶν! Ἂν μοῦ πῆτε τώρα πὼς οὔτε αὐτὴ περλαμβάνεται στὴ μικτὴ ἀσφάλεια, θ' ἀνατινάξω τὴν ἑταιρεία σας στὸν ἀέρα!

Ὄχι, οὔτε αὐτὴ ἡ ζημιὰ προβλέπεται.

— Γιατί, κύριοι; Δὲν εἶναι τὸ αὐτοκίνητο, ποὺ προκάλεσε τὴ ζημιά; Σᾶς ἐρωτῶ: Ἂν δὲν εἶχα τὸ αὐτοκίνητο;...

Δὲν δικαιοῦμαι τίποτα.

— Ὡραῖα. Θὰ τὰ ποῦμε στὸ δικαστήριο!...

Ἄμ' ὄχι δά! Θ' ἀποσύρω τὴν ἀσφάλειά μου. Ἔχουν βρῆ ἐκεῖ οἱ ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες κάτι ἀσφάλειες ἁπλές, διπλές, μικτὲς καὶ ἀνάμικτες, γιὰ νὰ μαζεύουν τὰ λεφτά μας. Κι' ἄμα παθαίνουμε καμμιὰ ζημιά, τὰ γυαλιὰ στὴν ἄκρη τῆς μύτης καὶ ἐδὲν συμπεριλαμβάνεται!». Ὁρίστε, τρεῖς μεγάλες ζημιές, ποὺ ἔπαθα, κι' ἡ ἑταιρεία σηκώνει τὰ χέρια ψηλά. Ἄ, δὲν ἀσφαλίζομαι ἄλλη φορά. Τοὐλάχιστον θἄχω κέρδος τ' ἀσφάλιστρα. Καὶ οἱ ἑταιρεῖες ἂς ψάχνουν γιὰ κορόϊδα!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Θεατρικά ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ ἐπιχειρηματίας κ. Θ. Κρίτας, ποὺ βρίσκεται στὴν Ἀμερική, ἑτοιμάζει γιὰ τὸ καλοκαῖρι μιὰ ἀκόμη καλλιτεχνική περιοδεία.

Πρόκειται γιὰ τὸ θίασο Ροντήρη, ποὺ, μετὰ τὴν Εὐρώπη, θὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Νέο Κόσμο, γιὰ σειρὰ παραστάσεων ἀρχαίου δράματος, σὲ δώδεκα πολιτείες, καὶ μὲ βασικὸ ἔργο ρεπερτορίου τὴν «Ἠλέκτρα».

★ Ὁ Νίκος Χατζίσκος, ποὺ ἐξασφάλισε ὁριστικὰ τὸ Δημοτικὸ Θέατρο Πειραιῶς γιὰ ὅλη τὴ χειμερινὴ περίοδο, ἔκανε ἔναρξη μὲ ἔργο ποιότητος, τὴ γνωστὴ ἐπιτυχία τῆς Φλώρας Μπάρκλεϋ «Ὅταν οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν».

Ἀργότερα ὅμως, θὰ παρουσιάση καὶ δυὸ ἐμπορικὰ ἔργα, ποὺ θὰ ἔχουν ἰδιαίτερη ἀπήχηση στὸν Πειραιᾶ: τὸν «Καπετὰν Μιχάλη» καὶ τὸ «Ναστρεντὶν Χότζα».

Τὰ σκηνικὰ τοῦ θιάσου, ποὺ θὰ φέρη τώρα τὴν ἐπωνυμία «Θίασος Χατζίσκου — Νικηφοράκη», φιλοτεχνεῖ ἕνας νέος σκηνογράφος, μαθητὴς τοῦ Τσαρούχη, ποὺ συνεπλήρωσε τὶς σπουδές του στὴ Γερμανία, ὁ Ν. Βασιλειάδης.

★ Ἡ Λυρικὴ Σκηνὴ παρουσίασε στὴν πρώτη «Βραδυὰ μπαλλέτου», τὰ δυὸ μονόπρακτα «Ὁράματα ποιητοῦ» καὶ «Πίκκολι», ποὺ χορογράφησε ὁ Μπόρις Κνιάζεφ.

Ὁ διάσημος Ρῶσος χορογράφος, ποὺ προσελήφθη στὸ Κρατικὸ μας θέατρο, μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ γενικοῦ διευθυντοῦ κ. Κωστῆ Μπαστιᾶ καὶ μὲ ἐξάμηνο συμβόλαιο, ἔχει ἐργασθῆ στὶς μεγαλύτερες σκηνὲς τῆς Εὐρώπης ὅπως ἡ Ὄπερα τοῦ Παρισιοῦ, ἡ Σκάλα τοῦ Μιλάνου, τὸ «Κόβεντ Γκάρντεν» τοῦ Λονδίνου, κ. ἄ.

Ὁ Κνιάζεφ, ποὺ εἶναι τώρα 60 ἐτῶν, ἦταν ἄλλοτε διάσημος χορευτής. δὲν ἔπαυε δὲ νὰ χορεύη καὶ τώρα ἀκόμη, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διδασκαλίας.

Μετὰ τὰ δύο μονόπρακτα, ὁ Κνιάζεφ θὰ ἀνεβάση, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα, ἕνα τρίπρακτο χορόδραμα, «Τὸ φαλακρὸ βουνὸ» τοῦ Μουσοργκσκυ.

★ Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θίασο τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ, ἕνας ἀκόμη θίασος, ποὺ ἔκανε χουσὲς δουλειὲς στὶς ἐπαρχίες καὶ ἰδιαίτερα στὴν Πελοπόννησο, εἶναι ὁ θίασος Λόλο-νίτη-Βασιλειάδου-Νέζερ.



Ὁ Μπόρις Κνιάζεφ



Ἡ Βέρα Μυρογιάννη

Στὴν Πάτρα, τὶς μέρες τῶν ἑορτῶν, ἔδινε ἀπὸ τρεῖς παραστάσεις, μὲ ρεκὰρ εἰσπράξεων, ἐνῶ στὴν Ἀμαλιάδα ἔκανε τρεῖς ἐντύπωσι, ὥστε ἐνῶ ἦσαν οἱ ἠθοποιοὶ ἕτοιμοι νὰ φύγουν, ὁ κόσμος τοὺς γύρισε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, γιὰ νὰ δώσουν ἀκόμη μία παράστασι.

★ Ὁ Δημήτρης Χόρν, μετὰ τὰ «Μαθήματα γάμου», ποὺ ἑαναπαίζει ἐφέτος, γιὰ λίγες μόνο μέρες, θὰ παίξη γιὰ πρώτη φορὰ ἑλληνικὸ ἔργο. Πρόκειται γιὰ μιὰ νέα κωμῳδία τῶν κ. κ. Σακελλαρίου-Γιανακοπούλου, ποὺ γράφεται εἰδικὰ γιὰ τὸ θίασο τοῦ «Κεντρικοῦ».

★ Ἡ χορεύτρια Λιλὶ Μπερδὲ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι, προκειμένου νὰ κάνη δύο ἐμφανίσεις στὴ γαλλικὴ τηλεόρασι. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ προγράμματα, πρόκειται νὰ ἐμφανισθῆ πηγαίνοντας εἰδικὰ στὸ Παρίσι, ὁ Νίκος Γούναρης.

Ὁ Γούναρης θὰ ἀποδώση μὲ τὴν κιθάρα του τὸ νέο του τραγούδι «Θέλω νὰ ζήσω μόνος μου», πάνω σὲ μιὰ χορογραφία, μὲ λαϊκὸ μοτίβο, ποὺ ἑτοιμάζει ἡ Λιλὶ Μπερδέ.

★ Στὸ θίασο «Γκράν Γκινιόλ» τοῦ Ἀνδρέα Εὐαγγελίου, ἔκαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἐμφάνισί της, μὲ πολλὴ ἐπιτυχία, ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τῆς πρόζας, Κάκια Ἀντωνοπούλου, στὸ βασικὸ ρόλο τοῦ ἑλληνικοῦ ἔργου «Κοῦκλες τοῦ θανάτου».

★ Στὴν ταινία τῆς «Φόξ» «Λέων τῆς Σπάρτης», λαμβάνει, τὶς τελευταῖες μέρες, μέρος μιὰ νεαρὰ Ἑλληνίδα στὰρ τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἦλθε εἰδικὰ στὴν Ἀθήνα.

Ἡ νέα στὰρ ὑποδύεται μιὰ ἀρχόντισσα, ποὺ φιλοξενεῖται στὰ νάκτορα τῆς Σπάρτης.

★ Στὴ Μυτιλήνη ἔκαμε, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία, τὴν πρώτη της ἐμφάνισι, ἡ νέα ὑψίφωνος Βέρα Μυρογιάννη.

Γυναῖκα τοῦ γνωστοῦ μαέστρου, ἡ Βέρα Μυρογιάννη, εἰδικεύεται τώρα στὰ ἑλαφρὰ τραγούδια, ποὺ θὰ παρουσιάση πολὺ σύντομα.

★ Ὁ Μίκης Θεοδωράκης, μετὰ τὸν «Ἐπιτάφιο», τὴ «Μυρτιὰ» καὶ ἄλλα τραγούδια του, λανσάρει τώρα μιὰ διεθνῆ ἐπιτυχία του.

Πρόκειται γιὰ τὸ τραγούδι «Χόρνεμούδι», ἀπὸ τὸ μεγάλο γαλλοϊσπανικὸ φίλμ «Σελήνη μέλιτος», ποὺ συμπεριλαμβάνεται στὴ μουσικὴ τοῦ ἔργου, τὴν ὁποία ἔγραψε ἐξ ὁλοκλήρου ὁ Θεοδωράκης, κι' ἡ ὁποία σημειώνει μεγάλη ἐπιτυχία σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη.

★ Τὴ μουσικὴ τοῦ ἑλληνικοῦ φίλμ, ποὺ προβάλλεται αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα στὸν κινηματογράφο «Ριβόλι», μὲ τὸν τίτλο «Οἱ 900 τῆς Μαρίνας», τὴν ἔγραψε ὁ γνωστὸς συνθέτης κ. Λέκος Στάθης, τὰ δὲ τραγούδια ἀποδίδει ἡ κ. Μαίρη Μάντ, ἡ ὁποία ἀνέρρωσε ἀπὸ τὴν τελευταία ἀσθένειά της κι' ἐπανέλαβε τὶς ἐμφανίσεις της σὲ γνωστὸ νυκτερινὸ κοσμικὸ κέντρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΑ ΦΥΚΙΑ

σύμμαχοι τῆς ὁμορφιᾶς

Μιὰ κούρα ἀδυνατίσματος σὲ 5 φάσεις

ΜΠΟΡΟΥΜΕ γὰ ὑποθέσουμε, μὲ μικρὴ δόσι φαντασίας, ὅτι ἐδῶ καὶ 3.000 χρόνια, κάποιος ἄγνωστος, ἀσχολήθηκε μὲ τὰ κοινὰ θαλασσινὰ φύκια. Ἀντὶ δὲ νὰ τὰ θεωρήση σὰν κάτι ἄχρηστο, ἔψαξε νὰ βρῆ τὶς χρήσιμες ἰδιότητές τους καὶ νὰ τὶς ἐκμεταλλευθῆ κατὰ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, λοιπόν, ἀνακάλυψε ὅτι τὰ φύκια ἔκαναν ν' ἀδυνατίζουν οἱ χοντροὶ καὶ οἱ χοντρές, ὅταν τὰ ἔτρωγαν σὲ μικρὲς δόσεις.

Ἴσως ἡ ἐνέργειά τους αὐτὴ νὰ ὀφειλότανε στὸ ἰώδιο, ποὺ περιέχουν καὶ ποὺ προκαλεῖ τὴν ἐντατικώτερη λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς ἀδένος, ἔτσι ὥστε οἱ καύσεις τοῦ ὀργανισμοῦ γίνονται ζωηρότερες καὶ καταναλίσκεται ἀνεπιθύμητος λίπος.

Πάντως, ὁ Πλάτων, ὁ μεγάλος ἀρχαῖος φιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος, ὀνόμαζε τὰ φύκια «στοιχεῖο τῆς ζωῆς».

Τώρα, λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ τόσους αἰῶνες, οἱ κομψὲς Παριζιάνες κατέφυγαν καὶ πάλι στὰ φύκια, γιὰ τὴ διατήρησι τῆς σιλουέττας τους — ἀλλὰ συστηματικώτερα καὶ σὲ πολὺ μεγαλύτερη κλίμακα ἀπ' ὅ,τι στὴν ἀρχαία ἐποχή.

Οἱ φανατικοὶ ὀπαδοὶ αὐτῆς τῆς καινοφργιας «κούρας», βεβαίωνουν ὅτι, ὅταν τρῶμε φύκια, κοιμόμαστε πάνω σ' αὐτὰ καὶ ἀναπνέουμε τὸ ἄρωμά τους, τὰ νωβρὰ κύτταρα τοῦ σώματός μας ζωογανοῦνται, καὶ ἑδαφανίζονται οἱ ὑπερτροφικὲς πλαδαρότητες.

Τὸ «κέντρο τῶν φυκιῶν», στὸ Παρίσι, εἶναι τὸ εἰδικὸ ἰνστιτοῦτο τοῦ «αἰσθητικοῦ» "Αντον Χάρβεϋ. Οἱ κοσμικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες συχνάζουν ἐκεῖ κάθε μέρα, γιὰ νὰ βγάλουν τὶς ἀκριβὲς φορέματά τους καὶ νὰ ἑαπλωθοῦν πάνω σὲ πράσινα στρώματα ἀπὸ φύκια.

Ὁ Χάρβεϋ ἔχει καταρτίσει γιὰ τὶς πελάτισσές του ἕνα «πρόγραμμα ἀπὸ πέντε φάσεις», ποὺ, ὅπως βεβαιώνει, βοηθεῖ τὶς γυναῖκες στὸ νὰ διατηρήσουν τὴ νεανικὴ φρεσκάδα τους καὶ τὴν κομψὴ σιλουέττα τους. Θὰ σᾶς δώσουμε τὶς γενικὲς γραμμὲς του, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ θελήσετε νὰ τὸ δοκιμάσετε:

Φάσις 1η.— Εἶναι ἡ πιὸ εὔκολη. Ἡ γυναῖκα μαθαίνει κυρίως πῶς ν' ἀναπαύεται ἀπόλυτα, χαλαρώνοντας συστηματικὰ ὅλους τοὺς μῦς της. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ 3 μῆνες περίπου, μὲ ἑβδομαδιαῖα δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, πάνω σ' ἕνα στρῶμα ἀπὸ νωπὰ φύκια, εἴτε στὸν ἴδιο, εἴτε κάπου ἀπὸ μία λάμπα «τεχνητοῦ ἥλιου». Ὅταν μείνη ἡ γυναῖκα ξαπλωμένη 10 λεπτὰ μπρούμυτα κι' ἄλλα τόσα ἀνάσκελα, οἱ πόροι τοῦ δέρματός της ἀναπνέουν τὸ εὐεργετικὸ ὀξυγόνο, ποὺ ἐκλύουνε τὰ φύκια.

Φάσις 2α.— Συνίσταται σὲ «λουτρὰ μὲ φύκια». Μιὰ ποσότης ἀπὸ ἑβρὸ καὶ τὸ ὑγρὸ αὐτὸ προστίθεται στὸ νερὸ τοῦ μπάνιου. Ἀκόμα καλύτερα ἐνεργεῖ, ἂν ἔχη προστεθῆ καὶ λίγος κισσός. Κατὰ τὸ Χάρβεϋ, μ' ἕνα τέτοιο λουτρό, διαρκείας 10 λεπτῶν τῆς ὥρας, μποροῦμε νὰ χάσουμε μέχρι 1½ κιλὸ ἀπ' τὸ βάρος μας.

Φάσις 3η.— Γίνεται μασσὰζ στὶς κνῆμες μὲ ἕνα πολτὸ ἀπὸ λωμένα φύκια (ποὺ μποροῦνε νὰ τὸν φτιάσετε ἀλέθοντάς τα μὲ τὴν κρεατομηχανή). Φαίνεται, ὅτι κάνει θαύματα γιὰ τοὺς κουρασμένους μῦς.

Φάσις 4η.— Αὐτὴ εἶναι πιὸ δύσκολη ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Μιὰ φορὰ κάθε δεκαπέντε μέρες, ἡ γυναῖκα τρώει μόνο φύκια, ἀφοῦ τὰ καθαρίση μὲ ἐπιμέλεια καὶ ἀφαιρέση τὴν ἐξωτερικὴ φλούδα τους. Μπορεῖ νὰ τὰ φάη εἴτε ὠμά, σὲ σαλάτα, εἴτε μαγειρεμένα σὰν τὰ ἄλλα χορταρικά, ἀλλὰ σὲ μικρὲς ποσότητες πάντα.

Φάσις 5η.— Κάθε πέμπτη μέρα, ἡ γυναῖκα πίνει ἕνα ποτῆρι ἀπὸ μιὰ διάλυσι φυκιῶν.

Ὁ "Αντον Χάσθεϋ βεβαιώνει πὼς ἔχει ἐπιτύχει ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα μ' αὐτὴ τὴν κούρα ἀδυνατίσματος.

Ἂν θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὴ δοκιμάσετε καὶ σεῖς. Δὲν πρόκειται πάντως νὰ σᾶς κάνη κακό.

Εὐτυχῶς δέ, τὰ φύκια δὲν κοστίζουν τίποτα καὶ ὑπάρχουν ἄφθονα στὸν τόπο μας.

ΚΛΕΜΜΕΝΗ Σὰ τυχιά



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Δυὸ ὀρφανὲς κοπέλες, ἡ Νέλλη Παπαδοπούλου καὶ ἡ Ρίτα Πλαντῆ, πηγαίνοντας στὸ Λονδίνο πέφτουν θύματα ἑνὸς τσαμπέρου συνδηροδρομικοῦ δυστυχήματος. Ἡ Ρίτα σκοτώνεται, μὰ ὅλοι νομίζουν ὅτι ἡ Νέλλη εἶναι ἡ Ρίτα Πλαντῆ καὶ τὰ δίνουν τὸ διαβατήριο καὶ τὰ πράγματα τῆς νεκρῆς φίλης της. Ἐκείνη δέχεται αὐτὴ τὴν ἐλαστοπροσωπεία, γιὰ νὰ γνωρίση τὸν πλούσιο ἀραβοσιριακὸ τῆς φίλης της, τὸν Ἀλέξανδρο Καρίπη, ποὺ ἀλληλογραφοῦσε μὲ τὴ Ρίτα, χωρὶς νὰ τὴν ἔχη δῆ ποτέ. Οἱ δυὸ φίλες εἶχαν μεγαλώσει στὸ Ἀμαλείειο καὶ κατόπιν μαζὶ πάλι ἐργαζόντουσαν στὸ ἴδιο γραφεῖο. Κι' οἱ δυὸ ἦταν παιδιὰ τῆς βρεφοδόκου. Ἐνῶ ὅμως ἡ Νέλλη προεκρότων ἀπὸ φτωχὴ οἰκογένεια, ἡ μητέρα τῆς Ρίτας φαινόταν πὼς ἦταν πλούσια, γιατὶ τὰ ρουχαλάκια τοῦ βρέφους ἦταν «πολυτελεῖας καὶ ἔξεν κῆς κατασκευῆς». Ὅταν ἐγίναν εἴκοσι χρόνων, ἡ Ρίτα ἄρχισε ν' ἀλληλογραφῆ μ' ἕνα νέο ἀπὸ τὸ Λονδίνο, τὸν Ἀλέξανδρο Καρίπη, ποὺ τῆς ζήτησε γάμο καὶ ἡ Νέλλη συνδέθηκε μ' ἕναν ἐπιστεῶνα, τὸν Τόνυ Τρικάλη, ποὺ εἶχε ἰδρύσει ἕνα ὅπιθεν οἰκοδομικὸ ὀργανισμὸ κι' ἐκλεῖσε τὰ λεφτὰ τῶν πελατῶν του. Ἡ Νέλλη, ποὺ εἶχε ἀνακατευθῆ, ἀνύποπτη, σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι, ὁδηγήθηκε στὴν ἀθῳωτικὴ καὶ ἡ φωτογραφία της δημοσιεύθηκε στὶς ἐφημερίδες. Ὁ Τόνυς Τρικάλης κλείστηκε στὴ φυλακὴ γιὰ δέκα πέντε χρόνια καὶ ἡ Νέλλη ἀποφάσισε νὰ φύγη γιὰ τὸ Λονδίνο μὲ τὴ φίλη της, γιὰ νὰ ἑουναστῆ ἐκεῖ σὲ μιὰ ἐλληνικὴ οἰκογένεια. Ὅσο γιὰ τὴ Ρίτα πληροφορήθηκε ὅτι ἕνας συμβολαιογράφος στὸ Λονδῖνο εἶχε ἀνοίξει κληρονομικὸ φάκελλο γιὰ τὴν κληρονομιά της. Τί ἔπρεπε, λοιπὸν νὰ κάνη τώρα ἡ Νέλλη, ποὺ εἶχε τὸ διαβατήριο τῆς νεκρῆς φίλης της: Νὰ πάρη τὰ χρήματα;

4ον

—Ἂν κατὰ κάποιον τρόπο γίνη γνωστὸ ἐδῶ τ' ὄνομά μου; Ὁ συνβολαιογράφος ἀπὸ τὴν Ἀθήνα θὰ γράψη στὸ συνάδελφό του ἐδῶ, ὅτι ἔφυγα γιὰ τὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖνος θὰ μὲ περιμένη. Θ' ἀνησυχήση ποὺ δὲν πάει ἡ Ρίτα Πλαντῆ νὰ πάρη τὰ χρήματα ποὺ τῆς ἀνήκουν. Ναί. ὁπωσδήποτε θ' ἀνησυχήση Καὶ θὰ κάνη κάμε ἐνέργεια γιὰ νὰ μὲ βρῆ. Ὅταν παντρευτῶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο, ὡς Ρίτα Πλαντῆ θὰ τὸ χρήσιμον στὸ προξενεῖο μας, θὰ τὸ ξέρουν. Τί τὸ εὐκολότερο γιὰ τὸ συνβολαιογραφεῖο ἐδῶ, παρὰ νὰ μὲ βρῆ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Πρεσβεία; Ἢ κι' ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Θὰ μὲ βρῆ. Μόνον ποὺ θὰ γίνη φασαρία... Τί νὰ κάνω. Θεέ μου. τί νὰ κάνω:

Ἡμέρωσε κι' ἀκόμη δὲν εἶχε ἀποφασίσει. Κι' ἄξαφνα. τὴν ὥρα ποὺ ἄρχισε νὰ νιώνεται τὶς φάντασες. Τὴν ἐπαναστατημένη φωνή, ὅταν τῆς πρωτοείπε ὁ συνβολαιογράφος στὴν Ἀθήνα πὼς ἐπρόκειτο νὰ πάρη αὐτὰ τὰ λεφτά:

—Ὄχι, ὄχι. δὲν τὰ θέλω...

Ὅλο τὸ παράπονο τῆς ἀποδιωγμένης κόρης. τοῦ νόθου παιδιοῦ, ποὺ τὸ πέταξαν ἀσπλαχνα σὰ στὴ βασανισμένη φωνὴ τῆς ἀπομοίρης κοπέλλας.

— Θὰ εἶναι τρελλὴ ἂν δὲν τὰ πάρη αὐτὰ τὰ λεφτὰ ἡ Ρίτα, εἶχε πῆ τότε ἡ Νέλλη.

Τώρα ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὰ πάρη αὐτὴ ἡ Ἰδια. ἄκουσε μέσα της ἀξαφνα δίπλα στὴ φωνὴ παναστατημένη:

—Ὄχι, ὄχι! Δὲν τὰ θέλω. Θὰ τοὺς τὸ πῶ ὅτι δὲν τὰ θέλω.

Ἑνοιωσε μιὰ ἀνεπιτωτη ἀνακούφισι μέσα της μ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασι:

— Θὰ πάω σήμερα κιόλας ἂν εἶναι δυνατόν, ἂν μείνω μόνη ἔστω καὶ γιὰ λίγο Θὰ πάω στὸ συμβολαιογράφο καὶ θὰ τοῦ δηλώσω ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ Ρίτα Πλαντῆ κι' ὅτι ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ τὴ δωρεά. "Ας τὰ κάνη ὅ,τι θέλει.

Ὅσο τὸ σκεπτόταν, τόσο ἐνθουσιαζόταν μὲ τὴν ἀπόφασί της.

—Ἐξ ἄλλου, σκέφθηκε ἀκόμη, μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ πάρη εἴδησι ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορία. Πιστεύει πὼς ἡ Ρίτα ἀνατράφηκε μικρὴ ἀπὸ τὴ γιαγιά της. πιστεύει στὴ συγκινητικὴ αὐτὴ ἱστορία. Τί θὰ γίνη, ἂν μάθη ἀπὸ τὸ συνβολαιογράφο, ὅτι τὰ λεφτὰ κατατέθηκαν πρὸ εἴκοσι ἐτῶν γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἀνατρεφόταν στὸ ὀρφανοτροφεῖο; "Ἰσως νὰ εἶναι ἀσήκωτη αὐτὴ ἡ σκέψι. γιὰ ἕνα νέο ἀναθρεμμένον ἀριστοκρατικὰ Μιὰ ὀρφανὴ ἀποφάσισε νὰ πάρη. Μιὰ νόθο ὅμως, μιὰ πεταμένη στὴ βρεφοδόχο. Ἴσως δὲν τ' ἀποφασίση... Ὄχι. Δὲ θὰ τὰ πάρω τὰ χρήματα. Πρέπει ἀμέσως κιόλας νὰ τὸ δηλώσω...

Ζαλιζόταν ἀπὸ τὶς ἔγνοιες.

— Πρῶτα - πρῶτα νὰ ἑτοιμαστῶ. Θὰ μοῦ τηλεφωνήση σήμερα τὸ πρωῒ. Πρέπει νὰ εἶμαι ἑτοιμη. Θὰ θελήση νὰ μὲ δῆ. Τί θὰ τοῦ πῶ; Δὲ μπορῶ πιὰ ν' ἀναβάλω τὴ συνάντησί μας. Πρέπει ὁπωσδήποτε γὰ μὲ δῆ σήμερα.

Ἄνοιξε μὲ χέρι τρεμουλιαστὸ τὴ βαλίτσα τῆς σκοτωμένης. Ἀνατρίχιασε σύγκορμη. Δὲν τὴν εἶχε διόλου ἀνοίξει ἀκόμη. Εἶχε κοιμηθῆ ὅπως ἦταν. Τώρα μὲ κόπο συγκράτησε τ' ἀναψυλλητά της. καθὼς ἀντίκρυσε τὰ ρουχαλάκια τῆς Ρίτας, ὡραῖα. τακτικὰ διπλωμένα. φτωχικὰ ἀλλὰ γουστόζα.

Διάλεξε ἕνα ἁπλὸ καλοκαιρινὸ φουστανάκι, τὸ φόρεσε. Τῆς ἦταν λίγο στενό. ἐπειδὴ ἡ Ρίτα ἦταν ἀρκετὰ πιὸ λεπτή. Ἀλλὰ αὐτὲς οἱ ὧρες τῆς ἀγωνίας τὴν εἶχαν κάνει ν' ἀδυνατίση ἀρκετά. Τώρα μόλις θυμόταν κιόλας πὼς ὅσες ὁλόκληρες δὲν εἶχε βάλει μπουκιὰ στὸ στόμα της. Ναί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺφυγε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, δὲν εἶχε φάει τίποτε Εἰκοσιτέσσερις ὧρες σχεδόν. Καὶ δὲν ἐνοιωθε διόλου τὴν πεῖνα. Μόνο μὲ τὴ σκέψι τὴ θυμήθηκε.

Τὸ φόρεμα ἦταν ἄσπρο μὲ μικρὰ θαλασσιὰ λουλουδάκια. χαριτωμένο καὶ τῆς πήγαινε ὁμοιορα. Ἦταν ὅμως πολὺ χλωμή. τὰ μάτια της κομμένα καὶ τὰ μαλλιά της ἀτημέλητα.

— Δὲ θὰ τοῦ ἀρέσω, συλλογίστηκε. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι καὶ τὸ δίκαιο. Ἂς μὴ τοῦ ἀρέσω.

Δὲν προφθασε νὰ ἑτοιμαστῆ κι' ἀκούστηκε τὸ τηλέφωνο. Ἡ ξενοδόχισσα ντύπωσε τὴν πόρτα της.

— Σᾶς ζητᾶνε. εἶπε χαρούμενα. Ὁ ἀραβοσιριακὸς σας.

ΜΙΑ ΤΡΥΦΕΡΗ ΦΩΝΗ

Ἔτρεμε ὁλόκληρη ἡ Νέλλη ὅταν ἔπιασε τὸ τηλέφωνο. Ἡ ταραγή της ἦταν τόση, ποὺ φοβόταν μὴ πάθη τίποτε. Ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ κλωτσάη ἀκατάστατα ἀρρυθμα στὸ στῆθος της.

— Ρίτα!

Μὲ κόπο συγκράτησε ἡ Νέλλη ἕνα ξεφωνητό. Τῆς προκάλεσε φρίκη αὐτὴ ἡ τυφεοὴ παλλόγενη φωνή, ποὺ ποδεσε τ' ὄνομα τῆς πεθαμένης. Τὰ δόντια της ντυπόσαν, δὲ μποροῦσε νὰ μιλήση.

— Ρίτα... ἐσὺ εἶσαι στὸ τηλέφωνο;

Ἡ φωνὴ ἀκούστηκε δμορφη, ἀρμονική. πιὰ τυφεοὴ ἀκόμη.

Μὲ κόπο ἀπάντησε τὴν ἀπάντησι ἡ κοπέλλα:

—Ἐγώ!

—

στῶ» ποὺ ἀκουγόταν ἅπειρες φορές. Εὐχαριστῶ ἔλεγαν οἱ ἕνοικοι ὅταν τους προσέφεραν κάτι, εὐχαριστῶ κι' ὁ ξενοδόχος ποὺ προσέφερε.

Δὲν εἶχε προφτάσει καλὰ-καλὰ νὰ τελειώσῃ τὸ πρωϊνό της, ὅταν πῆγε κοντά της ἡ ξενοδόχισσα χαρούμενη καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ὁ ἀρραβωνιαστικός σας. Σᾶς περιμένει στὸ σαλόνι.

ΔΙΨΑΣΜΕΝΟΣ ΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τὸ σαλονάκι ἦταν μικροσκοπικό, ἐπιπλωμένο μὲ παληὰ ἔπιπλα. Εἶχε ὅμως μιὰ ἐγκάρδια ἀτμόσφαιρα, ποὺ ταίριαζε στὴν ὁμορφη, τρυφερὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἀλέξανδρου Καρίπη. Καθόταν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς παληὲς βελουδένιες πολυθρόνες καὶ κάπνιζε. Σίγουρα ἀπὸ νευρικότητα. Μόλις τὴν ἀντίκρυσε πετάχτηκε ὄρθιος. Ἡ Νέλλη στάθηκε στὸ κατώφλι. Ὅλα γύριζαν γύρω της. Ἦταν σίγουρη πὼς θὰ σωριαζόταν μπροστά του, πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Αὐτὴ ἡ κωμωδία πουθενὰ ἦταν ἀνώτερη τῶν δυνάμεών της. Κι' ἂν ἀκόμη ἦταν πραγματικὰ ἡ Ρίτα Πλαντὴ αὐτή, θἀνοιωθε μιὰ ἀφάνταστη συγκίνησι. Ἔτσι ὅμως, ἡ συγκίνησί της κι' ἡ ταραχή της ἦταν διπλή: Ἡ φυσικὴ συγκίνησι μιᾶς νέας ποὺ γνωρίζει μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν ἄντρα ποὺ πρόκειται νὰ παντρευτῇ, κι' ἡ ταραχὴ ἡ ἀβάσταχτη γιὰ τὸ ρόλο ποὺ παίζε.

Κατάλαβε ὁ νέος τὴν ταραχή της κι' ἦρθε κοντά της. Τῆς ἔδωσε τὸ χέρι μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀβρότητα, στοργή, τρυφερότητα.

— Καλημέρα, Ρίτα.. Πῶς εἶσαι;

«Ἡ τυπικὴ ἀγγλικὴ ἐρώτησι» σκέφθηκε ἡ Νέλλη.

Ἡ φωνή του ὅμως δὲν εἶχε καμμιὰ τυπικότητα. Ἦταν πολὺ βαθειά, βραχνὴ ἴσως ἀπὸ τὴ συγκίνησι. Κι' ἡ προφορά του ἦταν ἀνεπαισθητα ξενική.

—Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε αὐτή.

Καὶ καταλάβαινε πὼς δὲ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ ἄλλο.

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα δίπλα του, τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

—"Ασε με νὰ σὲ δῶ καλά, τῆς εἶπε μὲ συγκίνησι. Κι' ἐγὼ εἶμαι ταραγμένος. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ σοῦ πῶ... Εἶσαι τόσο ἀλλοιώτικη ἀπὸ τὴ φωτογραφία σου... Τόσο παράξενη!

Μὲ μιᾶς, ἀνέβηκε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι της. Θἄθελε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ τὴν καταπιῇ ἐκείνη τὴν ὥρα. Θἄθελε νὰ τραπῇ σὲ φυγή.

— Εἶσαι χίλιες φορὲς πιὸ ὄμορφη παρὰ στὴ φωτογραφία σου. Τὸ φανταζόμουν αὐτό, τὸ μάντευα. Κι' ὅμως δὲ σὲ φανταζόμουν τόσο ὄμορφη. Στὴ φωτογραφία σου εἶσαι π.ὁ... πιό... πὼς νὰ σοῦ πῶ; Πιὸ λεπτή, πιὸ ἄϋλη. Στὴ φύσι σου φαίνεσαι μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα ὅλο ζωή... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος, Νέλλη. Σὰν ὄνειρο μοῦ φαίνεται. Σὰν ὄνειρο.

— Κι' ἐμένα...

— Εἶσαι δική!... Τί παράξενο! Ἐγὼ σὲ φανταζόμουν μιὰ κοπέλλα ἀποφασιστικὴ καὶ θαρραλέα. Καλύτερα ὅμως ἔτσι... Ἔλεγα πὼς θὰ εἶσαι μιὰ κοπέλλα πολὺ δυναμικὴ γιὰ ν' ἀποφασίσῃς νὰ παντρευτῇς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Τώρα βλέπω ὅμως, ὅτι εἶσαι ἕνα κοριτσάκι δειλό, πολὺ δειλὸ μάλιστα. Κι' ἔχει πάλι ἄλλο θέλυητρο αὐτή σου ἡ μορφή. Εἶμαι πολὺ ταραγμένος. Ρίτα... Δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πολλὰ λόγια. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ σοῦ εὐχηθῶ, ἡ Ἀγγλία νὰ σὲ κάνῃ πραγματικὰ εὐτυχισμένη. Κι' ἐγὼ θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

Θἄζελε νὰ τοῦ χαμογελάσῃ γλυκά. Τὸ χαμόγελό της ἦταν ὄμορφο, ὅλκι τῆς τόλεγαν Τῆς ἦταν ὅμως ἀδύνατον ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ διαστείλῃ τὰ χείλη της. Τῆς ἦταν ἀδύνατον ν' ἀσθράσῃ λέξι. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἕνα χέρι σιδερένιο τὴν ἔσφιγγε στὸ λαιμό καὶ τὴν ἐμποδίζε νὰ μιλήσῃ.

Μὲ μιὰ κίνησι δειλὴ τῆς ἅπλωσε τὸ χέρι, τῆς τὸ χάϊδεψε.

— Εἶσαι σὰν τρομαγμένο πουλάκι, ἀγάπη μου. Δὲν πρέπει. Σὲ καταλαβαίνω. Ἀφοῦ κι' ἐγὼ νοιώθω κάτι σὰν φόβο... Κι' ὅμως δὲν πρέπει. Δὲν εἶμαστε ξένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Εἴμαστε γνωριστὴ τόσο καλά. Μοῦ εἶχες ἀνοίξει τὴν καρδιά σου. Κι' ἐγὼ σοῦ γράφω κάπιοσα γιὰ μένα. Ἄλλο εἶναι ὅμως νὰ γράφῃς στὸ χαρτί, κι' ἄλλο νὰ μιλᾶς. Θέλω νὰ ὑπερνικήσῃς τὴν ταραχή σου, τὴ δειλία σου. Θέλω νὰ μὲ νοιώσῃς κιόλας σὰν δικό σου, σὰν τὸν ἄντρα ποὺ σὲ περιμένει μὲ λαχτάρα γιὰ νὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

Τὰ λόγια του τῆς ζέσταιναν τὴν καρδιά. Κι' ἐπὶ τέλους, σὰν τὸν ἥλιο ποὺ σπάει μὲ κόπο τὰ βαρυὰ σύννεφα, ἕνα χαμόγελο ἀνθισε στὰ χείλη της.

Τὸ εἶδε ὁ Ἀλέξανδρος κι' ἡ φυσιογνωμία του φωτίστηκε:

—Ἔτσι μπράβο, τῆς φώναξε μ' ἐνθουσιασμό. Τί ὄμορφο ποὺ εἶναι τὸ χαμόγελό σου... Ρίτα εἶσαι ἀλήθεια ἀλλοιώτικη ἀπὸ ὅ,τι σὲ φανταζόμουν. Ἀλλά, στὸ ξαναλέω, καλύτερη, χίλιες φορὲς καλύτερη. Ἔλα, θέλεις νὰ σοῦ κάνω μιὰ βόλτα μὲ τὴν κούρσα μου, νὰ ἰδῆς κάπιος τὸ Λονδῖνο; Νὰ πάρῃς μιὰ πρώτη ἰδέα. Νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. Σήμερα πᾶρα ἄδεια ἀπὸ τὸ θεῖο μου. Ἡ ἡμέρα σοῦ ἀνήκει. Θέλω ἕως τὸ βράδυ νἄχῃ σπάσει ὁλότελα ὁ πάγος. Νἆμαστε σὰν νὰ γνωριζόμαστε χρόνια. Ἔλα τώρα, πᾶμε.

Βγήκαν ἔξω στὸ δρόμο μὲ τὴ δενδροστοιχία, κι' ἡ Νέλλη μπῆκε στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀλεξάνδρου Καρίπη (μιὰ ὡραιοτάτη ἀσημογκρίζα κούρσα). Ἔβαλε αὐτὸς τὴ μηχανὴ ἀργά, κι' ἄρχισε νὰ τῆς φέρνῃ βόλτες στὸ Λονδῖνο.

— Τὸ ξενοδοχεῖο βρίσκεται σὲ κέντρο—ἀπόκεντρο, τὸν ἐξήγησε. Βλέπεις ἐδῶ δυὸ δήματα, τὸ πελώριο Πάρκο; Εἶναι τὸ περίφημο Χάϋντ πάρκ. Θἄχῃς ἀκούσει. Αὐτὴ ἡ Ἀψίδα λέγεται Μάρμπλ Ἄρτς... Κι' ἐδῶ ἀπέναντι στὸ πάρκο, βλέπεις τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶναι μαζεμένοι; Ἐδῶ εἶναι ἡ γωνιὰ τοῦ ρήτορος ὅπως τὴ λένε. Κύτταξε! Ἀνθρωποι ἀνεβασμένοι σὲ καρέκλες ἀγορεύουν. Καμμιὰ ἄλλη μέρα θαοθοῦμε πάλι νὰ τοὺς ἀκούσης, νὰ διασκεδάσῃς. Τώρα παίρνουμε τὴν Ὀξφορντ στρὴτ, τὸ μεγαλύτερο ἐμπορικὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου. Φαντάζοιμαι θὰ σ' ἐνδιαφέρῃ νὰ ρίξῃς μιὰ ματιὰ στὰ μαγαζιά..

—Ἄλλη μέρα θὰ σ' ἀφίσω μόνη σου νὰ τὰ ἰδῆς καλά, νὰ ψωνίσῃς, νὰ τὰ χαρῆς... Βλέπεις, περίφημα, πελώρια μαγαζιά...

Πήγαινε ἀργὰ καὶ τῆς τἄδειχνε ὅλα. Ἐστρίψαν ἔπειτα δεξιά, καὶ σὲ λίγο ἀντίκρυσαν ἕνα πελώριο μνημεῖο, σὲ μιὰ πλατεία.

— Εἴμαστε στὸ Τραφαλγκάρο Σκουαίρο, τῆς ἐξήγησε ὁ Ἀλέξανδρος. Κύτταξε αὐτὴ τὴν πανύψηλη στήλη. Ἀπάνω στὴν κορυφή, εἶναι τὸ ἀγαλμα τοῦ Νέλσονος. Τὸ βλέπεις; Στὰ πόδια του, κύτταξε τὰ πελώρια λεοντάρια... καὶ τὰ συντριβάνια καὶ τὰ περιστέρια... Εἶναι ἀλήθεια μεγαλοπρεπέστατο αὐτὸ τὸ μνημεῖο, καὶ ἀπὸ μακρυὰ κάνει τρομερὴ ἐντύπωσι... Πίσω εἶναι τὸ πελώριο κτίριο τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης. Στεγάζει σπάνια ἀριστουργήματα. Ἐγὼ στὰ δείχνω ἔτσι πεταχτὰ σήμερα. Ἂν θέλης, τὶς ὧρες ποὺ θὰ εἶμαι ἀπησχολημένος, μπορεῖς νὰ δῆς κάτι ἀπὸ αὐτὰ μόνη σου. Τώρα, θὰ σοῦ δείξω μερικά, ἔτσι στὰ γρήγορα. Νά, ἐδῶ γύρω εἶναι ὅλο θέατρα. Ἡ ὄπερα, κύτταξε, τὸ περίφημο Χόβεντ Γκάρντεν, χωμένο σ' ἕνα στενό... Καὶ κοντὰ μοντέρνα θέατρα... Νὰ ἐδῶ, παίζει ὁ Λώρενς Ὀλίβιερ στοὺς «Ρινόκερους» τοῦ Χονέσκο... Θἀρθοῦμε νὰ τὸ δοῦμε καμμιὰ φορὰ αὐτὸ τὸ ἔργο, εἶναι ἀριστούργημα ἢ τερατούργημα, ὅπως τὸ πάρῃς...

Τῆς ἔλεγε, τῆς μιλοῦσε εὔθυμα, μὲ φανερὴ προσπάθεια νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ὑπερνικήσῃ τὴ δειλία της.

Τῆς ἔδειξε ἔτσι τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς ὁμορφιὲς τοῦ Λονδίνου. Τὸ παλάτι, ἕνα κτίριο χαμηλό, πλατύ ὄχι ἐντυπωσιακό, μὲ τὸ περίφημο μπαλκόνι, ὅπου κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους ἀπὸ αἰῶνες ὁλόκληρους οἱ βασιλεῖς τῆς Ἀγγλίας.

Μπροστὰ δυὸ ξευγάρια φουρῶν, μὲ τὶς κόκκινες φορεσιές τους καὶ τὰ πελώρια κατέλλα μὲ τὰ μαῦρα φτερά, ποὺ τοὺς ἔκουδαν τὰ μάτια, στέκονταν κάμποση ὥρα ἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα, κι ἔπειτα ἄρχιζαν νὰ βηματίζουν σὰν κουκλάκια αὐτόματα, μηχανικά, ἀπόλυτα συγχρονισμένα. Ἔπεπα πάλι σταματοῦσαν, κι' ἔπαιρναν τὴν ἀγαλλιαστέναια τους πόζα. Τὰ πάρκα, τὸ Γκρὴν Πάρκ, τὸ Κένσινγκτον Πάρκ, πιὸ πέρα τὸ Ρήτζαντ Πάρκ...

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ἀκούσει σὰ θρύλο ἡ Νέλλη. Τώρα, τῆς φαίνονταν πιὸ ὄμορφα ἀπ' ὅ,τι τὰ φανταζόταν. Ἦταν πραγματικὰ τόσο ὄμορφα, κάτω ἀπὸ ἕνα θαυτὸ βορεινὸ ἥλιο, ἢ ὁ Ἀλέξανδρος ἤξερε νὰ τὰ παρουσιάζῃ ἔτσι ὡραία; Μὲ δυὸ τοὺ λέξεις τὰ ζωντάνευε. Τῆς ἔλεγε τὴν ἱστορία τους. Οἱ ἀλλέες ἔπαιρναν ζωή, μὲ τὰ λόγια του καὶ τὰ αἰωνόβια παλάτια γέμιζαν θρύλους.

Τὴ γύρισε ἔτσι ὅλο τὸ πρωῒ στὰ κυριώτερα σημεῖα τοῦ κέντρου. Ἔπειτα τὴν πῆγε σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ ἐστιατόριο καὶ πανήγγειλε ἕνα ὡραῖο γεῦμα.

— Καὶ τώρα, μποροῦμε νὰ μιλήσουμε ἐλεύθερα, τῆς εἶπε τρυφερά. Πές μου, πές μου πρῶτα ἂν νομίζῃς πὼς θὰ μπορέσῃς νὰ μ' ἀγαπήσῃς λιγάκι.

Τὸν κύτταξε μὲ μάτια βουρκωμένα καὶ ψιθύρισε:

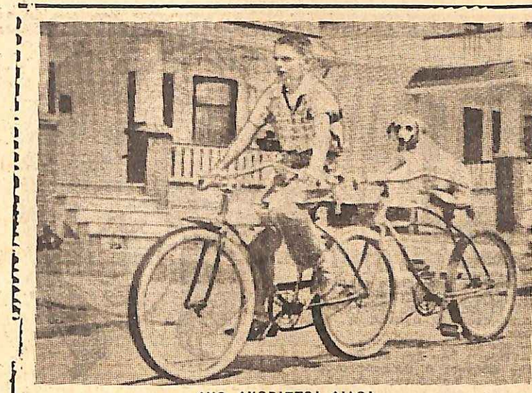
— Δὲ θὰ εἶναι δύσκολο, δὲ θὰ εἶναι διόλου δύσκολο.

Τῆς φίλησε κλεφτὰ τὸ χέρι...

— Γλυκειά μου! Ἀραβωνιαστικιά μου... Νἄξερες πόσο διψάει ἡ ψυχή μου γιὰ ἀγάπη! Νἄξερες πόσο περίμενα αὐτὴ τὴν ὥρα, νἄχω δίπλα μου μιὰ γυναίκα ποὺ νὰ μ' ἀγαπᾶ, Ρίτα, ἂν μ' ἀγαπήσῃς ἀληθινά, θὰ σὲ κάνω τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ μὲ πάθος.

»Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὰ πρῶτα γράμματα κιόλας ποὺ ἀνταλλάξαμε. Ναί, γιατί νὰ στὸ κρύψω; Κάτι εἶχε τὸ γράψιμό σου, ποὺ μὲ συγκινοῦσε βαθειά.

»Τώρα ποὺ σὲ βλέπω καταλαβαίνω πόσο, ταίριαζε τὸ γράψιμό σου μὲ τὴ μορφή σου...



ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

Ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς Χάρου Χέλμεσικ (14 χρόνων), ἀγαπᾶ πολὺ τὸ ποδήλατο ἔγει ὅμως καὶ ἕνα τετράποδο φίλο, τὸν Κουήνυ. Τὸν φίλο δὲν ἐννοεῖ μὲ κανένα τρόπο ν' ἀποχωριστῇ. Βρῆκε, λοιπόν ἕνα συνδυασμό, ποὺ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἱκανοποιῇ συγχρόνως καὶ τὶς δυὸ ἀγάπες του. "Εκανε τὸν Κουήνυ ν' ἀγαπήσῃ τὸ ποδήλατο, πάσθεσε μιὰ τρίτη ρόδα κι' ἔνα δεύτερο τιμόνι καὶ τώρα οἱ δυὸ ἀγαπημένοι φίλοι κυκλοφοροῦν μαζὶ στοὺς κεντρικοὺς καὶ ἐξοχικοὺς δρόμους προσφέροντας στοὺς διαβάτες ἕνα πρωτότυπο θέαμα.

Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας.

— Τὸ γράψιμο!...

"Ηταν κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ... Ἴσως καὶ τὸ γράψιμό της νἄμοιαζε κάπως μὲ τὸ γράψιμο τῆς Ὁμοιωσης τῆς Ρίτας; Ἀλλά, ἂν αὐτὸς τὸ εἶχε μελετήσει, ἂν τὸ εἶχε παρατηρήσει λεπτομερῶς; Τότε ὅ' ἀνακάλυπτε εὔκολα πὼς δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν πάγωσε. Ἔσβυσε τὴ λίγη χαρὰ ποὺ ἄρχιζε νὰ φωτάῃ μέσα της.

Εἶδε τὸ σύνεφο στὰ μάτια της καὶ παραδενεύτηκε ὁ νέος:

— Τί ἔχεις ἀγάπη μου; τὴ ρώτησε τρυφερά. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶσαι στενοχωρημένη, ἢ φοβισμένη... Ναί, θἄλεγε κανεὶς πὼς κάτι σὲ φοβίζει...

— Δέν.. δὲν ξέρω τί ἔχω,τραύλισε. Ναί, εἶμαι φοβισμένη, κάτι μὲ φοβίζει...

"Εσκυψε πρὸς τὸ μέρος της, τὴν κύτταξε στὰ μάτια:

—"Αν μ' ἀγαπᾶς λιγάκι, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι. Δὲ μοῦχεις ἐμπιστοσύνη;

— Δὲ θἀρχόμουν ἂν δὲ σοῦ εἶχα ἐμπιστοσύνη.

—Ἀκριβῶς. Ἡ ἀπόφασί σου νἀρθῆς, δείχνει ἕνα χαρακτῆρα γενναῖο κἰ ἀποφασιστικό. Ἡ στάσι σου ὅμως σὲ δείχνει δειλή, πολὺ δειλή... "Ελα γέλασέ μου.. Μὲ κάνει τρελλὸ τὸ χαμόγελό σου.

ΣΧΕΔΙΑ...

"Αθελά της τοῦ χαμογέλασε. Κάτω ἀπὸ τὴ ματιά του ἔσβυσαν πάλι οἱ φόβοι της. Τὸν παρατήρησε τώρα καλύτερα. Πρώτη φορὰ ποὺ τόλμησε νὰ τὸν κυττάξῃ ἔτσι καλά "Ηταν ψηλός, κομψός, ὁλόξανθος καὶ γαλανός. Δὲν τὸν ξεγόριζες ἀπὸ Ἄγγλο σχεδόν.Ἡ φυσιογνωμία του ὅμως ἦταν πιὸ κανονική, πιὸ ὅλα πήγαιναν καλά, ὥσπου ν' ἀρχίσῃ ὁ πόλεμος. Τότε, σ' ἕνα βομβαρδισμό, σκοτώθηκαν κι' οἱ δυὸ γονεῖς μου. Πῶς σώθηκα ἐγώ, εἶναι θαῦμα. Ἐμεινα ἔρημος στὸν κόσμο, κι' ὁ θεῖος Λάζαρος τὸ θεώρησε καθῆκον του νὰ μὲ πάσῃ στὸ σπίτι του. Δὲ μὲ υἱοθέτησε κανονικά, μὲ πῆρε μόνον γιὰ νὰ μ' ἀναθρέψῃ. Καταλαβαίνεις, πὼς δὲν τοῦ ἦταν διόλου εὐχάριστο αὐτὸ τὸ καθῆκον. Εἶχε μείνει ἐκ πεποιθήσεως γεροντοπαλλήκαρο καὶ μισοῦσε τὰ παιδιά. Ἐγὼ ἤμουν ἕνα παιδὶ ζωηρὸ παοαχαΐδεμένο, μοναχοπαίδι. Ἀκόμη θυμᾶμαι σὰν σὲ ὄνειρο πόσο μ' ἀγαποῦσε ἡ μητέρα μου.Μὲ θεοποιοῦσαν. Στὸ σπίτι τοῦ θείου Λαζάρου—ἕνα μέγαρο, θὰ τὸ γνωρίσῃς—ἡ πειθαρχία ἦταν σκληρή. Μὲ παρέδωσε στὰ μιὰ δασκάλα, ποὺ μὲ ἀνέθρεψε μὲ μεγάλη εὐσυνειδησία ἀλλὰ καὶ μὲ μεγάλη σκληρότητα. Ὅταν τέλειωσα τὸ Γυμνάσιο μ' ἔστειλε σ' ἕνα κολλέγιο τῆς Ὀξφόρδης, ὅπου πέρασα μερικὰ χρόνια ἀσκητᾶ εὐχαριστα. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦλειπε, ἐκεῖνο ποὺ λαχταροῦσα πάντα, ἦταν νἄχω κοντά μου ἕνα ἄνθρωπο ποὺ νὰ ξέρω πὼς μ' ἀγαπάει ἀληθινά. Ὁ θεῖος Λάζαρος φέρθηκε ἄψογα μαζί μου, δὲν ἐκὼ παράπονο. Ἀλλὰ θέλεις ἀπὸ τὸ παραστῆρα του, θέλεις γιὰ λόγους παιδαγωγικούς, ποτὲ δὲ μοῦδωσε θάρρος. Μὲ κρατοῦσε πάντα σὲ κάποια ἀπόστασι. Ἀφοῦ νὰ φανταστῆς, ὅταν τέλειωσα τὸ Πανεπιστήμιο καὶ μ' ἔβαλε στὴ δουλειά του, μ' ἄρχισε μ' ἕνα μικρὸ μισθό, σὰν νὰ ἤμουν ὁ τελευταῖος ὑπάλληλος καὶ μὲ ἀνάγκαζε νὰ ζῶ στερημένα, δηλαδὴ νὰ μὴν ἔχω μιὰ δεκάρα χαρτζιλίκι στὴν τσέπη πολλὲς φορές, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μάθω τί θὰ πῆ δύσκολη ζωή. Ἴσως νὰ εἶχε δίκιο σ' αὐτό. Τώρα ὁ μισθός μου εἶναι καλός, καὶ μοῦ κάνει καὶ ἀρκετὰ δῶρα.

»Ἀλλὰ. μοῦχει βάλει δρο, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ μὲ υἱοθετήσῃ ὁριστικά, παρὰ ὅταν θ' ἀποκτήσω τὸ πρῶτο μου ἀγόρι καὶ θὰ τὸ βαφτίσω μὲ τ' ὄνομά του, Ὁ γυιός μου... ὁ γυιός μας, προσθετεται νὰ λέγεται Λάζαρος Καρίπης —Λάτις. Τότε θὰ γίνῃ ἡ πραγματικὴ υἱοθεσία ἐκ μέρους τοῦ θείου μου. Πρὸς τὸ παρὸν ἔχει γράψει μόνον διαθήκη, ὅτι μὲ ἀφίνει γενικὸ του κληρονόμο... Ὥστε, Ρίτα μου, γιὰ νὰ συνοψίσουμε... Ἡ ζωὴ ποὺ σὲ περιμένει ἔχει τὶς ὁμορφιές της, ἔχει ὅμως καὶ τὶς σκιές της. Ἡ μεγαλειτέρη σκιὰ εἶναι ὅτι θὰ ζοῦμε στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὸ θεῖο, ὅτι δὲ θἄχουμε ὅσα χρήματα θἄθελα νἄχουμε, κι' ὅτι.. ὅτι ἴσως δὲ σὲ ἰδῶ μὲ καλὸ μάτι στὴν ἀρχή. Ναί, ἀγάπη μου... στὸγραψα κιόλας Ἤθελε νὰ παντρευτῶ μὲ κάποια Ἀγγλίδα μακρυνὴ συγγενή του. Ἐμένα ὅμως δὲ μοῦ ἄρεσε καθόλου ἐκείνη ἡ κοπέλλα. Μοῦ φαινόταν ὑπεροπτικὸ πλάσμα. "Οταν παρουσιάζόταν στὸ θεῖο, ἔπαιρνε ὕφος Ὀσίας Μαρίας. Ἐγὼ ὅμως ἤξερα ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ ἁγία ἦταν. Ἴσως μάλιστα νἀχαιρόταν ὑπερβολικὰ τὸ δέρμα τῆς ζωῆς της. "Ας εἶναι! Ὁ θεῖος Λάζαρος τὴν εἶχε διαλέξει, κι' ἀκόμη δὲν τοῦ χωράει τὸ μυαλὸ πὼς ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ ἐγὼ μὲ μιὰ ἄγνωστη κοπέλλα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Γέλασε, κι ἀβέλα της γέλασε κι' ἡ Νέλλη ἀν καὶ τὰ λόγια του τὴ φόβιζαν ἀρκετά:

— Ναί, γλυκειά μου ἀγάπη. Βλέπεις, ἡ κατάστασι δὲν στερεῖται κωμικότητος. Δὲν ἔχεις νὰ κατακτήσῃς τὸ γαμπρό, τὸν ἔχεις ἤδη κατακτήσει. Ἔχεις νὰ κατακτήσῃς τὸν πεθερό.. Πρέπει νὰ τὸ προσέξῃς πολὺ αὐτό,Ρίτα μου. Πάρα πολύ. Δὲν εἶναι κακός, κάθε ἄλλο, ὁ θεῖος Λάζαρος. Εἶναι ὅμως αὐστηρὸς καὶ τυπικός. Ἂν σὲ πάσῃ ἀπὸ καλό, πάει, τελείωσε. Ἀλλοίμονο ἂν κάνῃς ὅμως στὴν ἀρχὴ κάτι ποὺ δὲ θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Γι' αὐτό, ἂς γνωριστοῦμε λιγάκι μόνοι μας πρὶν σὲ παρουσιάσω.. Κι' ἔπειτα... καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν τοῦ εἶπα ὅτι εἶσαι πολὺ πτωχή, οὔτε ὅτι ἀνατράφηκες στὸ Ἀμαλίειο. Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ αὐτά. Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸπαιονε τὸ ζήτημα. Τοῦ εἶπα μόνον ὅτι εἶσαι ἀπὸ τιμία μικροαστικὴ οἰκογένεια, κι ὅτι ἐχεις ἀνατραφῆ περιωρισμένη σὲ χριστιανικὸ περιβάλλον. Αὐτὸ τοῦ ἄρεσε. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσε πὼς δὲν εἶσαι καμμιὰ πολύφερνη. Φυσικά, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρω μεγάλη προῖκα. Ὅσα καὶ νἄχῃ, δὲν τοῦ φθάνουν. Χωρὶς νὰ εἶναι τσιγκούνης πραγματικός, δίνει μεγάλη σημασία στὸ χρῆμα. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν τοῦ χωράει στὸ μυαλό, ὅτι δὲν παίονω καμμιὰ πλούσια. Γι' αὐτό, Ρίτα μου, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ προσέχῃς νὰ μὴ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔχεις κάποια χρηματικὴ ἀνεσι... Θὰ σὲ βοηθήσω φυσικὰ κι' ἐγώ..

Τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας ἄναψαν. Κι' αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ σκέπτεται σχεδὸν τί λέει, πρόφερε μὲ πεποίθησι:

—Μὰ δὲν εἶμαι τελείως φτωχή. Ἔφερα μαζί μου ἕνα ποσό.. Μ' αὐτὸ θ' ἀγοράσω τὴν προῖκα μου ἐδῶ... θἄχω νὰ κινηθῶ..

Τὴ σταμάτησε.

—... Οὔτε νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτά. "Ο,τι ἔφερες εἶναι δικό σου, ἀτομικό σου... Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω ποτέ...

Ἡ Νέλλη δάγκωσε τὰ χείλη της. Τώρα ποὺ εἶχε προφέρει τὰ μοιραῖα λόγια, θυμήθηκε πὼς ἔπρεπε τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ μὴ δεχθῇ τὰ χρήματα..

Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσα, πρόσθεσε ἀμέσως... "Ισα ἴσα, γιὰ νὰ κινηθῶ λιγάκι..

Πάλι τὴ σταμάτησε ὁ νέος.

Θὰ μείνουμε στὴ συμφωνία μας. Μοῦ ἔγραψες, πὼς εἶσαι ἔτοιμη νὰ ἀκολουθήσῃς τὴ γραμματικός, δίνει μεγάλη σημασία στὸ χρῆμα. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν τοῦ χωράει στὸ μυαλό, ὅτι δὲν παίονω καμμιὰ πλούσια. Γι' αὐτό, Ρίτα μου, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ προσέχῃς νὰ μὴ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔχεις κάποια χρηματικὴ ἀνεσι... Θὰ σὲ βοηθήσω φυσικὰ κι' ἐγώ..

Τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας ἄναψαν. Κι' αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ σκέπτεται σχεδὸν τί λέει, πρόφερε μὲ πεποίθησι:

—Μὰ δὲν εἶμαι τελείως φτωχή. Ἔφερα μαζί μου ἕνα ποσό.. Μ' αὐτὸ θ' ἀγοράσω τὴν προῖκα μου ἐδῶ... θἄχω νὰ κινηθῶ..

Τὴ σταμάτησε.

—... Οὔτε νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτά. "Ο,τι ἔφερες εἶναι δικό σου, ἀτομικό σου... Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω ποτέ...

Ἡ Νέλλη δάγκωσε τὰ χείλη της. Τώρα ποὺ εἶχε προφέρει τὰ μοιραῖα λόγια, θυμήθηκε πὼς ἔπρεπε τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ μὴ δεχθῇ τὰ χρήματα..

Δὲν εἶναι δὰ καὶ τόσα, πρόσθεσε ἀμέσως... "Ισα ἴσα, γιὰ νὰ κινηθῶ λιγάκι..

Πάλι τὴ σταμάτησε ὁ νέος.

Θὰ μείνουμε στὴ συμφωνία μας. Μοῦ ἔγραψες, πὼς εἶσαι ἔτοιμη νὰ ἀκολουθήσῃς τὸ γαμπρό, τὸν ἔχεις ἤδη κατακτήσει. Ἔχεις νὰ κατακτήσῃς τὸν πεθερό.. Πρέπει νὰ τὸ προσέξῃς πολὺ αὐτό,Ρίτα μου. Πάρα πολύ. Δὲν εἶναι κακός, κάθε ἄλλο, ὁ θεῖος Λάζαρος. Εἶναι ὅμως αὐστηρὸς καὶ τυπικός. Ἂν σὲ πάσῃ ἀπὸ καλό, πάει, τελείωσε. Ἀλλοίμονο ἂν κάνῃς ὅμως στὴν ἀρχὴ κάτι ποὺ δὲ θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Γι' αὐτό, ἂς γνωριστοῦμε λιγάκι μόνοι μας πρὶν σὲ παρουσιάσω.. Κι' ἔπειτα... καὶ κάτι ἄλλο. Δὲν τοῦ εἶπα ὅτι εἶσαι πολὺ πτωχή, οὔτε ὅτι ἀνατράφηκες στὸ Ἀμαλίειο. Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ αὐτά. Δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸπαιονε τὸ ζήτημα. Τοῦ εἶπα μόνον ὅτι εἶσαι ἀπὸ τιμία μικροαστικὴ οἰκογένεια, κι ὅτι ἐχεις ἀνατραφῆ περιωρισμένη σὲ χριστιανικὸ περιβάλλον. Αὐτὸ τοῦ ἄρεσε. Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἄρεσε πὼς δὲν εἶσαι καμμιὰ πολύφερνη. Φυσικά, θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ πάρω μεγάλη προῖκα. Ὅσα καὶ νἄχῃ, δὲν τοῦ φθάνουν. Χωρὶς νὰ εἶναι τσιγκούνης πραγματικός, δίνει μεγάλη σημασία στὸ χρῆμα. Καὶ σοῦ ἐπαναλαμβάνω, δὲν τοῦ χωράει στὸ μυαλό, ὅτι δὲν παίονω καμμιὰ πλούσια. Γι' αὐτό, Ρίτα μου, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ προσέχῃς νὰ μὴ καταλάβῃ πὼς δὲν ἔχεις κάποια χρηματικὴ ἀνεσι... Θὰ σὲ βοηθήσω φυσικὰ κι' ἐγώ..

Τὰ μάγουλα τῆς κοπέλλας ἄναψαν. Κι' αὐθόρμητα, χωρὶς νὰ σκέπτεται σχεδὸν τί λέει, πρόφερε μὲ πεποίθησι:

—Μὰ δὲν εἶμαι τελείως φτωχή. Ἔφερα μαζί μου ἕνα ποσό.. Μ' αὐτὸ θ' ἀγοράσω τὴν προῖκα μου ἐδῶ... θἄχω νὰ κινηθῶ..

Τὴ σταμάτησε.

—... Οὔτε νὰ μοῦ ξαναμιλήσῃς γι' αὐτά. "Ο,τι ἔφερες εἶναι δικό σου, ἀτομικό σου... Δὲ θὰ σὲ ρωτήσω ποτέ...

Ἡ Νέλλη δάγκωσε τὰ χείλη

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΧΡ. Κ. ΧΑΪΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μυστική ΑΓΑΠΗ



12ον

— Τί ὄχι;...

Ὁ περιβολάρης ἔμεινε ἔκπληκτος. Αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν εἶχε στέγη, δὲν εἶχε λεφτά. Πῶς μποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ τὴ φιλοξενία του;...

— Σκέψου το καλά, τῆς εἶπε. Εἶσαι ἐτοιμόγεννη... Πῶς θὰ βρεθῇς μοναχὴ σου νὰ γεννήσῃς, μέσ' στὸ κρύο, μέσ' στοὺς πέντε δρόμους;...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Θραντζέσκο... Ἡ καλωσύνη σας μὲ συγκινεῖ πραγματικά... Μὰ δὲ μπορῶ νάρθω...

Ὁ περβολάρης σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Ὅπως θές... εἶπε. Μιὰ φορά, ὅποτε χτυπήσῃς ξανὰ τὴν πόρτα, θὰ σ' ἀνοίξουμε...

Τοῦδωσε τὸ χέρι της ἡ Φρόσω κι' ἐκεῖνος ἐξαφανίστηκε μέσα' στὸ ροζιασμένο δικό του. Ὕστερα, τράβηξε ἐκεῖνη δεξιά, ἐκεῖνος ἀριστερά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΣΤ'.

Ἡ Ἀλίκη ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ ξενοδοχεῖο. Κι' ἐκείνη κι' ὁ Φάνης δὲν εἶχανε τολμήσει νὰ ἐγκαταταθοῦνε μόνιμα στὸ σπίτι.

Ὕστερα, ὁ Φάνης πάντα περίμενε πὼς κάποια μέρα, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ Φρόσω θὰ ξαναγύριζε, θὰ χτυποῦσε τὴν πόρτα, ποὺ τὴν εἶχε ἀνοίξει μιὰ νύχτα, γιὰ νὰ βγῇ, νὰ βουλιάξῃ στὴ νύχτα, στὸ ἀγνωστο... Δὲν ἤθελε, λοιπόν, ὁ Φάνης τὴ μέρα ἐκείνη νὰ Φρόσω νὰ βοεθῇ ἀντιμέτωπη μὲ τὴν ἀδερφή της... Κι' οὔτε ἡ Ἀλίκη... Ἄλλωστε, τὸ ἤθελε αὐτό.

Στὸ μεταξύ, κι' οἱ δυὸ τους φάγναινε νὰ βροῦνε ἐκεῖνη ποὖχε φύγει Εἶχανε κάνει τὸν κόσμο ἄνω-κάτω!... Ἡ Φρόσω εἶχε χαθῇ, χωρὶς νὰ ἀφίσῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος...

Καὶ περνοῦσαν οἱ μέρες. Τὴ νύχτα ὁ Φάνης δὲν πήγαινε στὸ ξενοδοχεῖο. Κοιμότανε μόνος του, στὸ σπίτι, καὶ περίμενε... Γεμάτος ἀγωνία, περίμενε ν' ἀκούσῃ ἕνα μικρὸ θόρυβο στὴν πόρτα. Καί, πολλὲς φορές, εἶχε πεταχτῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του κι' εἶχε τρέξει γ' ἀνοίξῃ, νομίζοντας πὼς εἶχε ἀκούσει χτύπημα στὴν πόρτα καὶ πὼς, ἀνοίγοντας, θὰ ἔβλεπε τὴ Φρόσω στὸ κατώφλι. Μά, τίποτε, τίποτε...

Τὴς Ἀλίκης τῆς εἶχε γίνει πραγματικὸ πάθος τὸ νὰ βρῇ τὴν ἀδερφή της... Ἐνοιωθε τώρα καλὰ μὲ πόσο σκληρὴ ἀδιαφορία τῆς εἶχε φερθῇ καὶ πῶς εἶχε τσακίσει τὴ ζωή της χωρὶς λόγο. Ὅλη μέρα, ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ, γυρνοῦσε τὶς ἀστυνομίες, τὰ νοσοκομεῖα, τὰ μαιευτήρια. Γιατί, σκεφτόταν ἐκεί, στὸ μαιευτήριο ἦταν πιὸ φυσικὸ νὰ καταλῇη κάποτε μοιραῖα ἡ Φρόσω.

Μά, τίποτα! Κάθε φορά, γύριζε στὸ ξενοδοχεῖο, τσακισμένη ἀπ' τὴν κούρασι, μὲ τὴν ψυχή της κουρελιασμένη ἀπ' τὶς τύψεις, γιὰ νὰ βρῇ τὸ Φάνη, ποὺ τὴν περίμενε κι' αὐτός, γεμάτος ἀπογοήτευσι, καὶ τύψεις. Καί, πράμμα περίεργο: Ὅλος ἐκεῖνος ὁ ἔρωτάς τους, ποὖχε ξαναφουντώσει σὰν ἀγιάτρευτο πάθος ἐκείνη τὴ μοναδικὴ νύχτα, δὲν εἶχε ταλιῶσει ἀπὸ τότε γὰ χτυπήσῃ τὰ φτερὰ του μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἴδιο δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου... Δὲν ἤτανε πιὰ χαριτωμένος μικρούλης, ὁλόσαρκος θεὸς αὐτὸς ὁ ἔρωτας· ἦταν ἕνας κοινὸς δολοφόνος.

Ἕνα βράδυ, ἡ Ἀλίκη ξαναχτύπησε τὴν πόρτα τοῦ μαιευτηρίου, ὅπως τόσες φορές. Ὁ θυρωρὸς τὴν ἤξερε πιά, καὶ τὴν διευκόλυνε νὰ μπῇ, νὰ ψάξῃ στοὺς θαλάμους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, τῆς εἶπε, μὲ κάποια βεβαιότητα:

— Ἄκουσε, νομίζω, πὼς αὐτὴ ποὺ ζητᾶς, ἤρθε ἀπόψε...

— Ἤρθε;...

Μὲ πόση λαχτάρα ἀνοίξανε τὰ μάτια τῆς Ἀλίκης!...

— Μιὰ γέρα! γυναῖκα μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀδερφῆς σου, τὴ φέραινε πρὶν ἀπὸ δυὸ τρεῖς ὧρες δυὸ χωροφύλακες.

— Γιατί;...

— Φαίνεται πὼς ἔπεσε στὸ δρόμο, γιατὶ τὴν εἶχανε πιάσει οἱ πόνοι.

Μὲ τὸ στῆθος της, ποὺ ἀνεβοκατέβαινε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἡ Ἀλίκη ρώτησε:

— Μπορῶ νὰ τὴ δῶ;

— Πῶς; Ἂν ἔχῃ ἐλευθερωθῆ...

Τὴν ὁδήγησε ὁ θυρωρὸς ἀνάμεσα ἀπὸ κρύους διαδρόμους πρὸς τὸ χειρουργεῖο. Φτάνοντας μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ χειρουργείου, ποὺ μέσα ἐκεῖ εἶχαινε δῆ τὸ πρῶτο φῶς τόσες φτωχὲς ζωοῦλες, ἡ Ἀλίκη ἐνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ τρέμουνε... Ξαφνικά, μιὰ γυναικεία στριγγλιὰ σπάθισε τὴ ἡσυχία, κι' ἤρθε νὰ τσιπήσῃ πέρα γιὰ πέρα τὴ δική της τὴν καρδιά...

— Φρόσω!... μουρμούρισε κατάχλωμη.

Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴ φωνὴ τῆς ἀδερφῆς της.

— Περίμενε... τῆς μουρμούρισε ἀγαθὰ ὁ θυρωρός. Περίμενε ἐδῶ... Δὲ θ' ἀργήσῃ...

Περίμενε ἐκεῖ ἡ Ἀλίκη, χωμένη μέσ' στὸ μισοσκόταδο κάποιας γωνιᾶς... Οἱ στριγγλιὲς γινόντανε πιὸ δυνατὲς καὶ πιὸ συχνές... Κάθε μιὰ τους, τρυποῦσε βαθιὰ τὴ γυναῖκα ποὺ περίμενε... Ὕστερα, οἱ στριγγλιὲς ἀραιώσανε, μαλακώσανε, γίνανε ἀναστεναγμός κι' ἀναπαετυήκανε ξαφνικὰ μὲ τὸ κλάμα ἑνὸς μωροῦ.

Δάκρυα αὐλακώσανε τὰ μάγουλα τῆς Ἀλίκης... Ἡ συγκίνησι τῆς ἔπνιγε τὸ λαιμό... Τώρα ὅμως, μέσ' στὴν ψυχή της, ἁπλωνότανε σιγὰ-σιγὰ τὸ συναίσθημα τῆς ἠρεμίας.

Μέσ' ἀπὸ τὴν ὁμίχλη τῶν δακρύων της, ἡ Ἀλίκη εἶδε τὴ Φρόσω νὰ περνᾶῃ ἀπὸ μπροστά της, πάνω σ' ἕνα φορεῖο. Μηχανικά, ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω. Μέσ' στὸ μεγάλο θάλαμο, ποὺ μύριζε δυνατὰ φορμόλη, μιὰ ἀδερφὴ θέλησε νὰ σταματήσῃ τὴν ἐπισκέπτρια μιᾶς τόσο ἀκατάλληλης ὥρας:

— Στάσου!... Ποῦ πᾶς;

— Μιὰ στιγμή... Ἀφῆστε με μόνο, μιὰ στιγμή!... μουρμούρισε ἡ Ἀλίκη, μὲ τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ φορεῖο ποὺ πλησίαζε τώρα τὸ διάδρομο ἀνάμεσα στὰ κρεβάτια.

Ἀφῆστε με μόνο μιὰ στιγμή!...».

Οἱ πέντε αὐτὲς λέξεις καὶ τὰ μάτια τῆς Ἀλίκης ἔπεισαν ἀμέσως τὴ νοσοκόμα πὼς ἔπρεπε νὰ κάνη τὰ στραβὰ μάτια μὲ τὸν κανονισμό. Κι' ἀφησε τὴν ἐξέ νὰ προχωρήσῃ μέσ' στὸ θάλαμο...

Ἴσα τράβηξε ἡ Ἀλίκη γιὰ τὸ κρεβάτι, ποὺ μπροστὰ του εἶχε σταματήσει τὸ φορεῖο. Μιὰ γυναῖκα χλαμή, μὲ τὰ καστανὰ μαλλιὰ της κολλημένα ἀπ' τὸν ἱδρῶτα τῆς ἀγωνίας, πάνω στὸ μέτωπό της, ἀναπαύτανε, μὲ τὰ μάτια της κλειστά. Στὶς γραμμὲς τοῦ προσώπου της διαγραφότανε ἀνάγλυφη ἡ ἀνακούφισι τῆς ἠρεμίας, ὕστερ' ἀπὸ τὸν ἀνυπόφορο πόνο, ποὺ τῆς εἶχε ὀργώσει τὰ σωθικά...

Γονάτισε δακρυσμένη, τὸ ἴδιο χλωμὴ σὰν τὴ λεχώνα, ἡ Ἀλίκη, μπροστά στὸ κρεβάτι της:

— Φρόσω...

Τὸ εἶπε τόσο σιγὰ τὸ ὄνομά της, μὰ ἡ ἄλλη τ' ἄκουσε κι' ἄνοιξε τὰ φορτωμένα βλέφαρά της. Ἡ θολωμένη ματιὰ τῆς γυρίσκιας, ποὺ στεκότανε γονατιστή, ἐκεῖ μπροστά... Μισανοίξανε τὰ χείλια τῆς Φρόσως, σὲ τρεῖς συλλαβές:

— Ἀλίκη!...

Κι' ἐκλεινε πανικὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ποὖχε προφερθῆ τόσο ἁπλά...

— Φρόσω!... ξαναπέ, λίγο πιὸ δυνατά, ἡ Ἀλίκη. Σὲ ξαναβρίσκω, ἐπὶ τέλους!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, στὴ συζήτησι ἀνακατεύτηκε τὸ κλάμα τοῦ μωροῦ: Δίπλα στὴν ἀδερφή της, ἀπ' τὴν ἀριστερὴ μεριὰ τοῦ κρεβατιοῦ, ἀκουμποῦσε τὸ μικρὸ κεφαλάκι του ἕνα καστανὸ τίποτα, μὲ τὰ ματάκια του κλειστά. Ἕνα ρίγος ἔτρεξε πάνω στὴ ραχοκοκκαλιὰ τῆς Ἀλίκης. Ἕνα ρίγος εὐτυχίας!...

— Εἶναι ἀγοράκι;... ρώτησε τὴ Φρόσω.

— Ὄχι· κοριτσάκι... ἀπάντησε ἐκείνη.

Κι' ὕστερα, πρόσθεσε πιὸ σιγά, μ' ἀνείπωτη τρυφερότητα:

— Ἡ κορούλα μου!...

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ πρόσωπο τῆς Φρόσως ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὴν ἀγωνία:

— Πῶς ἤρθες;... ρώτησε τὴν ἀδερφή της. Ποῦ μὲ βρῆκες;...

— Δὲν Ἔκανα τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ψάχνω. Ἤτανε μοιραῖο νὰ σὲ βρῶ, ἀφοῦ μάλιστα λογάριαζα ποὺ ἤτανε γραφτὸ νὰ καταλήξῃς...

— Ἀλίκη, φώναξε μὲ κομμένη τὴν ἀνάσα τῆς ἀπὸ τὴν ἀγωνία ἡ Φρόσω. Δὲν πρέπει νὰ μὲ ξαναβρῇ ὁ... ὁ Φάνης!...

— Γιατί;...

— Ναί· κοριτσάκι... Ἔχεις τώρα τὴν κορούλα σου, κύριε εὐτυχισμένε πατέρα!...

Ἂν πρόσεχε ὁ Φάνης, θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνῃ μέσ' στὰ λόγια τῆς Ἀλίκης μιὰ σκιὰ ζήλειας... Ἤταν ὅμως ὁλόκληρος ἀφιερωμένος στὸ δράμα αὐτῆς τῆς μικρῆς κορούλας, ποὺ τοὖχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανό, μαζὶ μὲ τὴ χαμένη μητέρα της, ποὖχε ξαναβρεθῆ...

Ἀποφασιστικὰ ἔπιασε τὴν Ἀλίκη ἀπὸ τὸ μπράτσο:

— Πᾶμε!... τῆς εἶπε.

— Ποῦ νὰ πᾶμε;... Τέτοια ὥρα;... Δὲ θὰ μᾶς ἀφίσουνε νὰ μποῦμε... Καὶ μὲ τὸ δίκιο τους... Μπαίνει κανεὶς νυχτιάτικα στὰ νοσηκομεῖα;...

— Ἐσὺ πᾶς μπῆκες;

— Ἐγὼ μπῆκα ἀπὸ τ' ἀπόγεμα κι' ἤμεινα ὡς τώρα...

Ὁ Φάνης γύριζε πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο, σὰ θηρίο...

— Κι' ὅμως πρέπει νὰ τὴ δῶ!... Νὰ τὴ δῶ!... μονολογοῦσε πυρετικά.

Ἡ Ἀλίκη εἶχε κάτσει στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Τρυφερά, ἡσυχα, τὸν τράβηξε κοντά της:

— Ἔχεις καιρὸ νὰ τὴ δῇς, αὔριο, ἄμα ἡμερώσῃ... Μιὰ φορὰ εἶναι κι' οἱ δυὸ καλά, καὶ περιμένουνε νὰ ἡμερώσῃ, γιὰ νὰ σὲ σφίξουνε στὴν ἀγκαλιά τους... Περίμενε καὶ σύ, ἀνυπόμονε!...

Τότε μόνο, γιὰ πρώτη φορά, ὁ Φάνης γύρισε καὶ κύτταξε τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ μιλοῦσε· ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγαπημένη του, ἡ παντοτεινὴ του ἀγαπημένη, ποὺ γι' αὐτὴν εἶχε ξεχάσει καὶ καθήκον κι' ὑποχρεώσεις καὶ κοινωνικὲς σκοπιμότητες... Ξαφνικά, μέσ' ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Φάνη, πέρασε σὰν ἀστραπὴ μιὰ σκέψι: Τὴ γυναῖκα αὐτή, τὴν ἀγαπημένη του, τὴν ἔχουνε πιὰ γιὰ πάντα!...

Δίπλα του ἐρχότανε μὲ κατάβαση ὁ ψεχοσωτικὰ κι' μόνιμα μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ποὺ μαζί της τὸν ἔνωνε ἕνας κρίκος γερὸς ἀπὸ τσιανταφυλλένια σάρκα· τὸ παιδί τους, τὸ κορτσάκι τους!...

— Ἀλίκη!... μουρμούρισε μὲ πόνο ὁ Φάνης.

Κατάλαβε ἐκείνη ὅλη τὴν ψυχικὴ ἀναστάτωσι του, ποὺ ἦτανε λίγο καὶ δική της, καὶ χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Μὴ στενοχωριέσαι, Φάνη... τοῦ μουρμούρισε, χαϊδεύοντάς του τὰ μαλλιά.

— Μὰ σὲ χάνω πιά... Τὸ καταλαβαίνεις;... Σὲ χάνω γιὰ πάντα!...

Καὶ τὴν ἔσφιγνε μὲ μανία, μὲ ἀπόγνωσι...

Ἐκείνη πάλι, κολακευμένη ἀπὸ τὸ αἰφνίδιο ξέσπασμα τοῦ ἔρωτά του, τὸν ἄφηνε νὰ τὴ χαϊδεύῃ, νὰ τὴ φιλάῃ... Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλη ἐκείνη ἡ μανία του νὰ τρέξῃ δίπλα στὴ γυναῖκα ποὺ τοῦχε χαρίσει ἕνα παιδί, εἶχε λυώσει μέσα στὴ φλόγα τῆς ἀπόγνωσης· Ἔχανε πιὰ γιὰ πάντα, χωρὶς ἐλπίδα, τὴ γυναῖκα ποὖχε δίπλα του, τὴ γυναῖκα ποὺ λάτρευε!...

— Ἀλίκη!... τῆς μουρμούρισε. Δὲ σάτανε καλύτερα νὰ μὴ τὴν εὑρισκες;...

— Ὄχι, Φάνη... τοῦ ἀπάντησε σταθερά. Ἔπρεπε νὰ τὴ βρῶ, ἔπρεπε νὰ σᾶς ἑνώσω...

— Γιατί;... Ἀφοῦ ἀγαπᾶσ πάντα ἐσένα!...

— Ἐχνᾶς πῶς κι' ἕνα ἄλλο πλάσμα, ἕνα κουκλίστικο, ἀθῶο μωρό, ἔχει δικαίωμα στὴ στοργή σου. Αὐτὸ τὸ πλάσμα εἶναι σάρκα σου — κι' ἔχεις ὑποχρέωσι γιὰ τὸ προστατέψῃς, νὰ τοῦ δώσῃς τὴν ἀγάπη σου, τὴν προστασία σου...

— Ναί, ἔχεις δίκιο... τῆς ἀπάντησε, ἀναστατωμένος. Ὅμως, τώρα πιὰ δὲ μπορῶ γιὰ σὲ ξαναδῶ ἐσένα...

— Ὄχι, βέβαια... Ἐγὼ πρέπει πιὰ νὰ χαθῶ ἀπ' τὴ ζωή σας... Δὲ χωράω ἀνάμεσά σας!...

— Κι' ὅμως, πῶς θὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα;...

Ξέσπασε σὲ λυγμούς, μέσ' στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὰ δάκρυά του, καυτά, πέρτανε πάνω στὸ ἀνοιγμα τοῦ στήθους της, καὶ τῆς ἀναστατώνανε τὴν ἐπιδερμίδα, σὰ σταγόνες ἀπὸ φωτιά...

— Θὰ ζήσῃς... τοῦ ἀπάντησε μὲ λιά του. Θὰ ζήσῃς μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ τοποθετήσαμε κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ στὸ πλευρό σου — μὲ τὴ γυναῖκα ποὺ σὲ παιδί σου... Μείνανε γιὰ λίγο σιωπηλοί. Ἀφὶ σανε μονάχα τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιά τους νὰ μιλήσουνε τὴ σιωπηλὴ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος...

Σιγανά, σβυσμένη, ξεψύχησε ἡ φωνή της στ' αὐτιὰ του:

— Ἔτσι!... Χάθηκα γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωή του, πόνεσα, ματώθηκα — θἄτανε τραγικὸ νὰ πάῃ χαμένη ἡ θυσία μου, ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά...

Μὲ σφιγμένα χείλια ἡ Ἀλίκη τῆς ἀπάντησε:

— Φτάνουν οἱ θυσίες οἱ δικές σου, Φρόσω!...

— Τί θὲς νὰ πῆς;...

Τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ποὺ λέω: Φτάνουν οἱ θυσίες σου! Εἶναι καιρὸς πιὰ νὰ κάνω κι' ἐγώ...

Κούνησε μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι της ἡ Φρόσω.

— Δὲ χρειάζεται, Ἀλίκη... Εἶναι πιὰ ἀργά... Τὰ πράμματα πήρανε κανονικὰ τὸ δρόμο ποὺ τοὺς ὥρισε τὸ πεπρωμένο. Δίπλα στὸ Φάνη ἤσουν, εἶσαι καὶ μένιες ἐσύ... Ἐγὼ ἔφυγα γιὰ πάντα!...

Σιγά, πειστικά, μὲ πυρετό, ἡ Ἀλίκη εἶπε:

— Στ' ὀρκίζομαι στὴ ζωή μου, Φρόσω, πὼς, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺβγες ἀπὸ, ἡ ἱστορία μου μὲ τὸ Φάνη ἔσπασε, ἔγινε θρύψαλα!... Δὲ μᾶς δένει πιὰ ἐμένα κι' αὐτὸν παρὰ ὁ πόθος μας, ἡ ἐλπίδα μας νὰ βροῦμε ἐσένα!...

Ἀστράψανε, μὲ μιὰ περαστικὴ χαρά τὰ δακουσμένα μάτια τῆς Φρόσως:

— Ἐμένα;...

— Ναί, ἐσένα... Ἔκανες κακά, ἔκανες ἐγκληματικὰ νὰ φύγῃς... Δὲν ταχτοποιοῦσε τίποτα ἡ φυγή σου...Ὁ ἔρωτάς μας, σοῦ λέω, ἔγινε κομμάτια σὲ μιὰ στιγμή... Δὲ ζούσαμε πιὰ ὁ Φάνης κι' ἐγώ, παρὰ μὲ τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴ μανία νὰ σὲ βροῦμε.

Σκοτεινή, ἀποφασιστική, ἡ Φρόσω ἀπάντησε:

— Μὴν ἐπιμένῃς ἄδικα, Ἀλίκη... Λύτὴ ἡ ἱστορία μου μὲ τὸ Φάνη ἔκλεισε χωρὶς ἐλπίδα...

Ἡ Ἀλίκη τὴ ρώτησε, μὲ σφιγμένα χείλια:

— Καλά... Καὶ τὸ παιδί σας;... Εἶναι τὸ ἴδιο δικό του ὅπως καὶ δικό σου... Δὲ μπορεῖ νὰ στὸ στερήσῃ, ὅπως δὲ μπορεῖς καὶ σὺ νὰ τοῦ τὸ στερήσῃς...

Χαμογέλασε πικρὰ ἡ Φρόσω.

— Ποῦ τὸ ξέρει, ποῦ τὸ εἶδε;... Θὰ τὸ ξεχάσῃ, ὅπως ξέχασε καὶ μένα...

Σοβαρά, ἐπίσημα, ἡ Ἀλίκη τῆς ἀπάντησε:

— Δὲ σὲ ξέχασε, κι' οὔτε θὰ τὸ ξεχάσῃ... Σᾶς ἀποζητάει καὶ τοὺς δυό σας σὰν τρελλός...

Τὰ δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ φορτωμένα μάτια τῆς Φρόσως.

— Ἀλήθεια;... τῆς ξέρυγε.

— Ἀλήθεια, Φρόσω!... τὴ βεβαίωσε ἡ Ἀλίκη.

Καὶ σηκώθηκε.

— Ποῦ πᾶς;... τὴ ρώτησε ἡ Φρόσω, γεμάτη ἀγωνία καὶ λαχτάρα.

— Πάω... νὰ στὸν φέρω!... τῆς ἀπάντησε, μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο, ἡ Ἀλίκη.

— Ὄχι!... Ὄχι!... Σὲ παρακαλῶ... Σ' ἐξορκίζω...

— Γειά σου, ἀδερφούλα!.. τῆς εἶπε, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, ἡ Ἀλίκη.

Καὶ, σκύβοντας, τὴ φίλησε στὸ ἰδρωμένο της μέτωπο. Ὕστερα, σκύβοντας λίγο πιὸ ἀριστερά τῆς, χάϊδεψε περαστικὰ μὲ τὰ χείλια της τὸ μικρὸ μετωπάκι τοῦ νεογέννητου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΖ'.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ Μαιευτήριο ἡ Ἀλίκη περπατοῦσε ἐλαφρά... Σχεδὸν πηδοῦσε! Ἔνοιωθε μιὰ παράξενη χαρὰ νὰ τῆς φουντώνῃ τὸ στῆθος, στὴν ἰδέα πὼς ἡ Φρόσω εἶχε βρεθῇ κι' ἦτανε καλά — κι' αὐτὴ καὶ τὸ μωρό της.

Ἔφτασε τρέχοντας στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀνέβηκε δυὸ-δυὸ τὶς σκάλες. Ἔσπρωξε δυνατὰ τὴν πόρτα τοῦ «24» κι' ἔπεσε σὰ βολίδα μπροστὰ στὸ Φάνη:

— Τὴ βρῆκα!... τοῦ φώναξε λαχανισμένη.

Ὁ Φάνης πήδηξε ὄρθὸς καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

— Τὴ Φρόσω;... ρώτησε, μὲ φωνὴ ποδτρεμε.

— Ναί. τὴ Φρόσω!...

— Ποῦ εἶναι;...

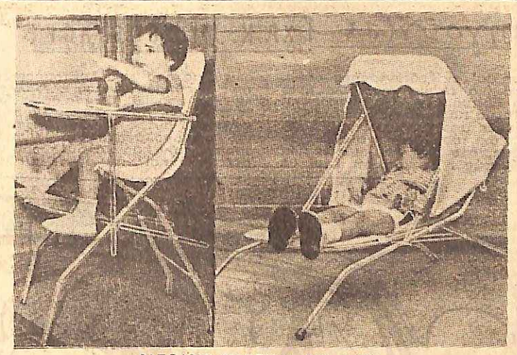
— Στὸ Μαιευτήριο!... Γέννησε!...

Πόσα νέα, τοῦ τὰ μάθαινε ὅλα μαζί, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ καϋμένος ὁ Φάνης!... Εἶχε μείνει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, γεμάτος ἔκπληξι κι' εὐτυχία.

— Ἀλήθεια, γέννησε;... ξαναρώτησε.



—"Ἐνα ξέρω νὰ πῶ! Ὁ Κώστας εἶναι πωλητὴς μὲ φοβερὲς ἱκανότητες!



ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΑΡΕΚΛΑ ΓΙΑ ΜΩΡΑ

Νά καὶ μιὰ παιδικὴ καροέλλα, ἡ ὁποία ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι στὶς μητέρες, ποὺ παρακολούθησαν τὴν ἐπίδειξί της σὲ μιὰ πρόσφατη ἔκθεσι ἐπίπλων στὸ Μιλάνο. Δυὸ ἁπλὲς κινήσεις εἶναι ἀρκετές, γιὰ νὰ μεταβάλουν τὸ καρεκλάκι σ' ἕνα ἀνασπαστικὸ παιδικὸ κρεββατάκι. Ἐξ ὁλοκλήρου μετάλλινο τὸ νέο αὐτὸ κάθισμα-κρεββάτι εἶναι μεγάλης ἀντοχῆς καὶ θὰ ἐκτιμηθῇ ἰδιαιτέρως ἀπὸ τοὺς γονεῖς κατὰ τὶς καλοκαιρινὲς ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια μὲ πλοῖο ἢ αὐτοκίνητο.

— Αὔριο θὰ χωρίσουμε γιὰ πάντα, Φάνη... Μιὰ νύχτα μᾶς μένει μόνο...

Μιὰ νύχτα!... Καὶ σὲ μιὰ νύχτα, τὴν τελευταία τοῦ ἔρωτά τους, εἶδανε γὰ συμπυκνώνεται μιὰ ὁλόκληρη ζωή!... Ἡ νύχτα αὐτὴ εἶχε τὴ γοητεία μιᾶς πρώτης ἐρωτικῆς νύχτας καὶ τὴ διψασμένη ἀπόγνωσι μιᾶς τελευταίας... Ἤτανε πρόλογος κι' ἐπίλογος μαζί, ἀρχὴ καὶ τέλος...

Τόσο, ποὺ ὅταν τὰ χαράματα βάψανε μὲ γκρὶ τὶς γρίλλιες τοῦ παραθύρου, τὰ κομμάτια τους, τσακισμένα ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ ὁλονυχτία, ἀποζητοῦσαν ἀκόμα διψασμένα τὸ ἕνα τ' ἄλλο...

★

Ὁ Φάνης ξύπνησε περασμένες ἐντεκα. Σηκώθηκε μὲ προσπάθεια, καὶ κύτταξε γύρω του ζαλισμένος. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο... Δίπλα του, πάνω στὰ στρωσίδια τοῦ κρεβατιοῦ, ὑπῆρχε ἀκόμα τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς λατρευτοῦ γυναικείου κορμιοῦ· τὸ κορμί ὅμως ἔλειπε...

— Ἀλίκη... φώναξε.

Δὲν τοῦ ἀπάντησε κανείς.

Συγυρίστηκε λίγακι καὶ βγῆκε.

— Ἡ κυρία ἔφυγε κατὰ τὶς δέκα... τὸν πληροφόρησε ὁ ὑπάλληλος, ποὺ καθότανε δίπλα στὸ τσιμπλὸ μὲ τὰ κλειδιὰ τῶν δωματίων.

— Εἶπε τίποτε;... Ἄφησε τίποτε γιὰ μένα;...

— Ναί, αὐτό...

Ὁ ὑπάλληλος ἔβδωσε στὸ Φάνη ἕνα φάκελλο. Ὁ Φάνης τὸν ἄνοιξε ἀμέσως. Δὲν εἶχε παρὰ μιὰ λέξι, γραμμένη μ' ἕνα χαρτί: «Ἀντίο!»

Ἀντίο... Ἡ Ἀλίκη εἶχε φύγει!...

Κι' εἶχε πῆ πὼς ἔβρεγε γιὰ πάντα... Τώρα ἔνοιωθε τὴν πραγματικὴ ἄβυσσο ν' ἀνοίγεται μπρὸς στὰ βήματά του: Πῶς θὰ ζοῦσε χωρὶς αὐτή;... Πῶς θὰ κατάφερνε τὸ καθήκον νὰ τοῦ ἀναπληρώσῃ τὸν ἔρωτα;... Ἐκείνα τὰ δυὸ πλάσματα ποὺ τὸν περίμεναν πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ Μαιευτηρίου, δὲν ἦταν ἱκανὰ τὰ κακόμοιρα ν' ἀναπληρώσουν οὔτε στὸ ἐλάχιστο αὐτὸ ποὖχε φύγει... Πῶς θὰ ζοῦσε τὴ ζωὴ του ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρός;... Τὸ κορμί του, πυρωμένο ἀκόμα ἀπὸ τὰ ζεστὰ της δλονύχτια χάϊδια τὴν ἀποζητοῦσε πόλυ! Πῶς θἄκανε ὁ Φάνης γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ;...

Τοῦ φάνηκε τερατώδες, ὑπερφυσικό, ἀκατάβρωτο... Σιγά-σιγά, βγῆκε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀρχίσε νὰ πεπατάτη στοὺς δρόμους σὰν αὐτόματο...

Τὰ βήματά του τὸν ἔφεραν, ἀβελή του, μπροστὰ στὸ Μαιευτήριο: Μπῆκε μέσα ἀφηρημένος. Καὶ μόνο σὰ βρέθηκε μέσα στὸ μεγάλο θάλαμο, ποὺ μύριζε δυνατὰ φορμόλη, ἡ ματιὰ του ζωήρεψε λιγάκι: Ἐκεί, σὲ μιὰ γωνιά, πάνω σ' ἕνα κρεβάτι, δυὸ γυναικεῖα μάτια δακρυσμένα, ἤτανε καρφωμένα μὲ λατρεία πάνω του, ἐνῶ δυὸ χεῖλια χλωμὰ πανιασμένα, μουρμούριζανε τ' ὄνομά του:

— Φάνη!...

Ἔτρεξε καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεβάτι ἐκεῖνο. Ἔπιασε τὸ χέρι, τὸ παγωμένο χέρι τῆς γυναίκας, καὶ ὁ-σφιξε δυνατὰ μέσ' τὰ δικά του.

— Φρόσω!...

Τὸν σήκωσε ἡ γυναῖκα καὶ τὸν τράβηξε πάνω της:

— Δές... τοῦ εἶπε. Δές... τὴν κόρη σου!...

Μηχανικά, ὁ Φάνης ἀγκάλιασε μὲ τὴ ματιὰ του τὸ μικρὸ πλασματάκι, ποὺ κοιμότανε δίπλα στὴ μητέρα του. Ὑστερα, ζύγωσε τὰ χεῖλια του, μὲ κάτι περισσότερο ἀπὸ λατρεία, μὲ εὐλάβεια, πάνω στὸ μικροσκοπικὸ μέτωπο, καὶ τὸ χάϊδεψε μὲ τὸ πρῶτο του φιλί...

Ἡ γυναῖκα του, ἡ κόρη του! Γιὰ μιὰ στιγμή, σπάθισε τὴν ψυχή του ἡ ἐλπίδα: Νά, βρισκότανε κοντά, πολὺ κοντὰ στὴν ἀγκαλιά...

Ἤρθε ὅμως μιὰ ἐρώτησι τῆς Φρόσως νὰ τοῦ ἀνατρέψῃ πάλι τὴν καρδιά:

— Κι' ἡ... Ἀλίκη; Ποῦ εἶναι;...

Πῶς δὲν ἤρθε;...

Σὰ χαμένος, κύτταξε τὴ Φρόσω:

— Ἡ Ἀλίκη... μουρμούρισε. Ἐφυγε!...

— Ἔφυγε;... Πῶ πῆγε;...

Ξυπνώντας σήμερα, δὲν τὴ βρῆκα στὸ ξενοδοχεῖο. Κι' ἀπὸ γι' αὐτή, βρῆκα ἕνα γράμμα της...

Ἄνοιξε ἡ Φρόσω τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὸ μονοσύλλαβο χαιρετισμὸ τῆς ἀδερφῆς της: «Ἀντίο». Ὕστερα, ξεσυρίκα, τῆς ἤθαινε στὸ νοῦ τὰ λόγια τῆς Ἀλίκης: «...Φτάνουν οἱ θυσίες σου, Καιρὸς εἶναι πιὰ νὰ κάνω κι' ἐγώ...» Καὶ τὴ μεγάλη της θυσία, ἡ Ἀλίκη τὴν εἶχε ὁλοκληρώσει μὲ τὴ φυγή της!...

Κύτταξε τὸ Φάνη μ' ἐπιμονὴ ἡ Φρόσω στὰ μάτια:

— Δὲ σὲ νοιάζει ποῦφυγε;

— Νὰ μὲ νοιάζῃ;... Γιατί νὰ μὲ νοιάζῃ;... Ἐγὼ τώρα βρῆκα τὴ γυνα

Τά ἄψυχα διηγοῦνται...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

«...ΕΠΙΤΡΕΨΤΕ μου νὰ σᾶς συστηθῶ: Εἶμαι τὸ παρμπρίζ μιᾶς ντεκὲ λιμουζίνας — δὲ λέω τί μάρκας, γιατὶ μπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσῃ γιὰ διαφήμισι τὸ λογιστήριο τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ αὐτὸ νὰ γίνῃ δυσφήμισι γιὰ μένα! Εἶμαι ἕνα κοινὸ παρ-μπρίζ. Κάνω παρατηρήσεις, βγάζω συμπεράσματα καὶ κουτσομπολεύω...

»Μὰ εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν κουτσομπολέψω; Ἀπὸ τὴ θέσι μου παρακολουθῶ τὰ πάντα ποὺ συμβαίνουν μέσα στὸ αὐτοκίνητο. Καὶ συμβαίνουν πράγματα φοβερά! Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λιμουζίνας — καὶ ἰδιοκτήτης μοῦ — εἶναι ἕνας νεαρὸς μὲ μοναδικὸ προσὸν τὴν ἰδιότητα τοῦ γυιοῦ τοῦ μπαμπᾶ του! Διότι ὁ μπαμπᾶς του εἶναι πάμπλουτος, — αὐτὸ φαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ντεκὲ λιμουζίνας ποὺ διέθεσε γιὰ τὴν ἀποκλειστικὴ ἐξυπηρέτησι τοῦ κανακάρη του... — καί, ἑπομένως, ὁ γυιὸς δὲν ὑπάρχει λόγος κανεὶς νὰ πονοκεφαλιάζῃ παρὰ γιὰ τὸ πῶς θὰ ξεκοκκαλίσῃ πιὸ εὐσυνείδητα τὸ σεβαστὸ μπνιαῖο πατρικὸ ἐπίδομα:

»Ἕνας νέος, λοιπόν, ποὺ διαθέτει τόσα λεφτὰ καὶ τέτοιο αὐτοκίνητο — δὲ σᾶς λέω μὲ τέτοιο παρ-μπρίζ γιατὶ θὰ μὲ πάρετε γιὰ ξιπασμένο καὶ ψωροπερήφανο... — εἶναι κάτι πιὸ πολὺ ἀπὸ φυσιολὸ νὰ περνάῃ ὅμορφα τὴ ζωή του καὶ νὰ ἔχῃ ἐπιτυχίες στὸν ἐρωτικὸ τομέα. Γιατὶ ὁ ἔρως εἶναι τὸ πιὸ ἐμπορεύσιμο εἶδος στὴν ἐποχή μας. Ἔπαψε πρὸ πολλοῦ νὰ εἶναι ἀτσαλάκωτος θεὸς καὶ ἔγινε σαραβαλιασμένος! Πουλάει καὶ ἀγοράζει, ἀνεβάζει καὶ κατεβάζει τὶς τιμές, πάει μὲ τὰ πάνω καὶ μὲ τὰ κάτω. Οἱ γυναῖκες εἶναι τὸ ἐπικερδὲς του ἐμπόριο καὶ οἱ ἄντρες ἡ ἐκλεκτή — καὶ λίνο ἀφελής...— πελατεία του.

»Ὁ νεαρὸς ὅμως ἰδιοκτήτης τῆς λιμουζίνας δὲν ἤτανε ἀφελής. Εἶχε πάσει κάτι ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ δαιμόνιο τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου μπαμπᾶ του κι' ἔτσι κατάφερνε νὰ τὴν βολεύῃ ὁμορφα, ἔζυπνα καὶ μάλλον φτηνά... Ἡ λιμουζίνα εἶναι ὁ μεγάλος κράχτης ποὺ ἐπιβάλλει στὴ νυναῖκα μετριοπάθεια καὶ λίνες ἀριστήσεις. Δὲν εἶνα δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ διαθέτει μεγαλοπρεπὲς τροχοφόρο νὰ μὴν εἶναι ἀπὸ κάθε ἄποψι ἐνδιαφέρων. Μιὰ νυναῖκα ποὺ θὰ τὸν πλευρίσῃ, λοιπόν, ξεχνάει τὶς ἐπιφυλάξεις ποὺ θὰ εἶχε ἂν συναστρεφότανε κάποιον ποὺ πηγαίνει μὲ τὸ λεωφορεῖο, μὲ τὸν ἠλεκτρικό, ἢ — ἀκόμα πιὸ πολὺ— πεζός... Τοποθετεῖται ἄνετα καὶ ξένοιαστα στὰ ἀναπαυτικὰ μαξιλάρια μιᾶς λιμουζίνας καὶ ἀφίνεται νὰ ὁδηγηθῇ ὅπου τὴν πάη ὁ μεγαλοπρεπὴς ὁδηγός της...

»Ἀπὸ τὴ θέσι μου δὲν ἔκανα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ βλέπω τί νἰνόταν. Οἱ ἐρωτες δὲν παύανε νὰ διαδέχωνται: ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὸν ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ μὲ κάνουνε νὰ ἀγανακτῶ, νὰ ἀναστατώνουμαι καὶ νὰ ντρέπουμαι!

»Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς εὐνοούμενες τοῦ νεαροῦ μαχαραγιὰ ἤτανε ἕνας κοριτσαρος μὲ ὕφος στὰρ τοῦ κινηματογράφου ποὺ προορίζόταν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ εἶχε γαντζώσει ἀνεξήντα στὰ Πετράλωνα! Μεγαλοπιανότανε καὶ φιλοδοξοῦσε νὰ ἀναρριχηθῇ στὶς κοσμικὲς στῆλες τῶν ἐφημερίδων. Ξεχνώντας ὅτι ἡ μαμὰ της ἔβαζε κάποτε μπουγάδες... Διέδιδε ὅτι ἤτανε κόρη ἐφοπλιστοῦ καὶ προσπαθοῦσε ἐπιπτδεια νὰ μπλέξῃ τὰ σκάφη μὲ τὰ σκάφη!... Ὁ νεαρὸς δὲν προσπαθησε νὰ ἐλέγξῃ τὴν καταγωγή της. Τί τὸν ἐνοιαζε; Εἶχε δίπλα του μία Σοφία Λορεν ἐγκωρίου παραγωγῆς. Καὶ μπῆκε, ἂν εἶχε τὴν πραγματικὴ θὰ ἤτανε βέβαιος ὅτι ἡ μαμὰ της δὲν ἔβαζε μπουγάδες;...

»Τὴ βαρέθηκε νοήνορα. Καὶ τὴν ἀντικατέστησε μὲ μιὰ «Νιτούς», ποὺ κρατοῦσε χαμηλωμένο τὸ βλέμα της καὶ κοκκίνιζε κατὰ περιστάσεις... Αὐτὴ τοῦ προκάλεσε πλήξι ἀπὸ τὶς πρῶτες μέρες. Καὶ τὴν ἔστειλε στὸ σπίτι της νὰ ξεκουνίσῃ... Ἡ προτίμησι του δὲν ἤτανε οἱ ντροπαλὲς. Οὔτε κι' οἱ ξεδιάντροπες ὅμως. Γιατὶ μιὰ τέτοια ποὺ μπλέχτηκε στὰ δίχτυα του δὲν ἄργησε κι' αὐτὴ νὰ πάρῃ τὸ πανί της... Τὸν φιλοῦσε μπροστὰ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὄχι τόσο γιατὶ ἤτανε ξεδιάντροπη, ὅσο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ καθεστώς... Νόμιζε ὅτι ἔτσι θὰ ριπτύξεις ποὺ τὶς λεπτομέρειές τους ἡ εὐφορία μοῦ ἐπιβάλλει νὰ ἀποσιωπήσω. Ὕστερα ὅμως ἤρθε ὁ κόρος. Αὐτὴ ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγάῃ, αὐτὸς νὰ τὴν ἀποφεύγῃ. Ἐλεεινολόγησα τὴν ἐπιμονή της ποὺ τὴν παρακολουθοῦσαν ὑστερισμοὶ καὶ τὴν ράντιζαν δάμουν μόνο τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς μὲ τὴ συνηθισμένη μου ἀκούραστη εὐσυνειδησία... Πίσω μου ἄκουσα — ἔστησα καὶ λίνο τὸ αὐτί... — μερίκα πράματα ποὺ μὲ σκανδάλιζαν: «Καὶ τὸ παιδί; Δὲ τὸ συλλογίσαι τὸ παιδί σου ποὺ θὰ γεννηθῇ;» Ἡ φράσι της αὐτὴ τὸν ἐξενεύρωσε φοβερά. «Δὲν κα ταλαβαίνεις ὅτι ἡ ἀνάπη δὲν ἐπιβάλλεται; μὲ ἐκβιασμούς;...» Ἡ κοπέλλα ἐξανριώθηκε: «Δὲν ποσο παθῶ νὰ σὲ ἐκβιάσω...» τοῦ φώναζε. «Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια...»



«Ἐκείνη ἔκλαιγε, ἐκείνος ἀγανακτοῦσε, καὶ ἡ βροχὴ λὲς καὶ ράντιζε τὰ μάγουλά της...»

Οἱ ἀδιακοσιές ἑνὸς ΠΑΡ-ΜΠΡΙΖ

τὸν ἀνάγκαζε νὰ τὴν παντρευτῇ. Τὸν ἀνάγκασε, ἁπλούστατα, νὰ τὴν ἀφίσῃ... Καὶ τότε μπῆκε μέσα στὴ λιμουζίνα μιὰ αἰσθηματικὴ ὑπαρξι, μὲ τὴν ὑποκρισία ἑνὸς μεγάλου ἔρωτα!

»Τοῦ ἔλενε ὅτι τὸν λατρεύει κι' αὐτὸς τὸ πίστευε καὶ κολακευότανε. Οἱ ἄντρες κολακεύονται πολύ. Κι' ἅμα κολακευτοῦν τὰ δίνουν ὅλα... Ὁ νεαρὸς ἰδιοκτήτης τῆς λιμουζίνας δὲν τὰ ἔδωσε ὅλα, γιατὶ ἤτανε γυιὸς βιομηχάνου καὶ ἤξερε νὰ συνκρατᾶται στὶς παραχωρήσεις του... Ὅλα ὅμως τὰ ἔδωσε ἡ μικρὴ αἰσθηματικὴ ὑπαρξι ποὺ καταποντίστηκε σὰν ἀνεπιφύλακτο κουτορνίθι μέσα στὴν ἀγκαλιά του... Τοὺς παρακολούθησα σὲ μακρούνους ρομαντικοὺς περιπάτους καὶ ἤμουν ἀθέλητος μάρτυς σὲ τρυφερὲς περικυρα... Κάποιο ἀπόγευμα ποὺ αὐτὴ κατάφερε νὰ τὸν δῇ πάλι — πόσο πάλεψε γι' αὐτό! — ὁ περίπατός τους ἤτανε πολὺ ἐνοχλητικός γιὰ τὸ ζευγάρι καὶ γιὰ μένα. Ἐκείνη ἔκλαιγε, ἐκείνος ἀγανακτοῦσε. Ἔβρεχε καὶ ἡ βροχὴ λὲς κι' ἔμπαινε στο ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου γιὰ νὰ ραντίσῃ τὰ μάγουλά της! Μ' αὐτὴ τὴ δεύτερη βροχὴ ὅμως ἐγὼ δὲ μποροῦσα, δὲν εἶχα καμμιὰ ἁρμοδιότητα ν' ἀνακατευτῶ. Ἄφινα τὰ δάκρυά της νὰ τρέχουν καὶ δεχόμουν μόνο τὰ δάκρυα τῆς βροχῆς μὲ τὴ συνηθισμένη μου ἀκούραστη εὐσυνειδησία... Πίσω μου ἄκουσα — ἔστησα καὶ λίνο τὸ αὐτί... — μερίκα πράματα ποὺ μὲ σκανδάλιζαν: «Καὶ τὸ παιδί; Δὲ τὸ συλλογίσαι τὸ παιδί σου ποὺ θὰ γεννηθῇ;» Ἡ φράσι της αὐτὴ τὸν ἐξενεύρωσε φοβερά. «Δὲν κα ταλαβαίνεις ὅτι ἡ ἀνάπη δὲν ἐπιβάλλεται; μὲ ἐκβιασμούς;...» Ἡ κοπέλλα ἐξανριώθηκε: «Δὲν ποσο παθῶ νὰ σὲ ἐκβιάσω...» τοῦ φώναζε. «Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια...»

Τότε ἐκείνος τῆς φέρθηκε πρόστυχα. «Μιλᾶς γιὰ παιδί, ποὺ θὰ γεννηθῇ' καὶ ποιὸς μὲ βεβαιώνει ὅτι εἶναι δ κο μου;...») Τότε ὁ θυμός της ἔνινε καταιγίδα, ἐνῶ οἱ λέξεις της τὸν μαστινώσανε ἀλύπητα: «Εἶσαι χυδαῖος! Αὐτὴν τὴ πληρωμὴ ἔπρεπε νὰ περιμένω ἀπὸ τὴν ἀσυνείδητη προστυχιά σου...» «Μὲ βρίζεις...») «Δὲ νομίζεις ὅτι σοῦ ἀξίζουν βρισιὲς;»

»Ἀποχτήκανε γιὰ καλά! Στὸ μεταξὺ ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει. εἶχε πέσει καὶ ἀρκετὴ ὁμίχλη. Ἕνα αὐτοκίνητο ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά' δὲν τὸ εἶδε, παραζαλισμένος ὅπως ἤταν ἀπὸ τὸν καυγᾶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ δικοῦ μου, καὶ ἡ σύγκρουσι ἔνινε! Τί φοβερό! Καὶ οἱ ἐπιβάτες ποὺ εἶχα πίσω μου συνέχισαν τὸν καυγᾶ τους στὸ νοσοκομεῖο...

»Τώρα ξεκουράζομαι. Ἡ νκοεινὰ λιμουζίνα χρειάζεται γενικὴ ἐπισκευή. Ἡ παρατηρητικότης μου σπαταλιέται μέσα σὲ ἕνα συνεργεῖο χωρὶς κανένα ἐνδιαφέρον. Ἐλπίζω ὅμως νὰ τελειώσῃ λάποτε ἡ ἐπισκευὴ καὶ νὰ ξαναχίσω μὲ καινούργιο κέφι τὸ κουτσομπολιό...»

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ τῆς ἐπιτυχίας

Τέσσερες κανόνες γιὰ νὰ καλυτερέψουμε τὴν τύχη μας

ΣΑΣ κυνηγοῦσε ἡ κακοτυχία, τώρα τελευταία; Παρηγορηθῆτε, γιατὶ ἡ ἐπιστήμη ἔχει εὐχάριστες εἰδήσεις γιὰ σᾶς.

Πράγματι, διάφοροι διακεκριμένοι ψυχολόγοι, ἀφοῦ ἐμβαθύνανε στὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ Τύχη στὴ ζωή μας, καταλήξανε στὸ ἐκπληκτικὸ συμπέρασμα ὅτι μποροῦμε νὰ τὴν ἐπηρεάσουμε καὶ νὰ διευθύνουμε τὸ μέλλον μας πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο πιστεύουμε. Μποροῦμε, μ' ἄλλα λόγια νὰ καλλιτερέψουμε τὴν τύχη μας.

"Ενας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ψυχολόγους, ὁ Ἀμερικανὸς δόκτωρ Λάουρο, λέει τὰ ἑξῆς:

«Εἶναι ἀπόλυτα δυνατὸ νὰ καταπολεμήσουμε τὴ λεγομένη κακοτυχία μας. Τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας βρίσκεται μέσα σ' ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξω, δὲν ἔχουμε παρὰ ν' ἀλλάξουμε ὡρισμένα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος μας, ὥστε νὰ γίνουμε εὐνοϊκοὶ δέκτες τῆς καλοτυχίας».

Κι' ὁ δόκτωρ "Εντιουντ Νιουγάουζ φροντεῖ ὅτι τὰ περισσότερα «τυχερὰ περιστατικὰ», ὅπως ἐπίκεδρεῖς τοποθετήσεις νοημάτων, βραβεῖα, ζηλευτὲς δουλειές, ἀνακαλύψεις, ἀκόμα καὶ διασώσεις ἀπὸ δυστυχήματα ἢ ἀπὸ τὸ θάνατο, σπάνια ὀφείλονται ἀποκλειστικὰ στὴν Τύχη.

"Αν θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε τὶς ἐυνοϊκώτερες προϋποθέσεις γιὰ νὰ σᾶς συμβῇ κάτι τέτοιο, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ καλλιεργήσετε τέσσερες βασικὲς συνήθειες:

1) Ἀναπτύξετε τὴν περιέργειά σας.

«Ὅσο πιὸ περίεργος εἶσαστε —λέει ὁ δόκτωρ Λάουρο— τόσο περισσότερο ἐξερευνᾶτε τὸ κάθε τι μέσα σας καὶ γύρω σας. Ἑπομένως, ἔχετε τότε πολὺ μεγαλύτερες πιθανότητες ν' ἀναγνωρίσετε μιὰ καλὴ εὐκαιρία καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίσετε νὰ γαθῇ, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῆτε γιὰ ὀφελός σας.

'Η περιέργεια θὰ σᾶς βοηθήσῃ στὸ νὰ βρῆτε μιὰ καινούργια ἰδέα γιὰ τὴ δουλειά σας, κάποιον τρόπο γιὰ ν' αὐξήσετε τὴν παραγωγή σας, νὰ ἐπιτύχετε μιὰ οἰκονομία χρόνου καὶ χρήματος γιὰ τὸν ἐργοδότη σας καὶ νὰ πετύχετε ἔτσι προαγωγή.

2) Γίνετε κάπως ριψοκίνδυνος.

«Οἱ γεμένες εὐκαιρίες —λέει ὁ δόκτωρ Νιουγάουζ— ὀφείλονται συχνότατα στὸ ὅτι δὲν ἐνοοῦμε νὰ τορράβωμε τὴν ἄνετη ἀσφάλεια καὶ τὴ μακαριότητά τους.

Κι' ὁ δόκτωρ Λάουρο προσθέτει:

«Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔνουν πολλὴ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, κολλᾶνε σὰν στρείδια στὴν ἴδια δουλειὰ ἢ στὴν ἴδια κοινωνικὴ θέσι σ' ὅλη τὴ ζωή. Τοὺς φοβίζει ἡ ἀλλαγή, τὰ καινούργια πρόσωπα καὶ ἐνδιαφέροντα. "Υστερα ἀποδίδουν τὶς ἀποτυχίες τους σὲ κακοτυχία, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα φταίνε οἱ ἴδιοι, ποὺ κύτταζαν ἄλλοῦ, ὅταν ἡ Τύχη πέρασε ἀπὸ κοντά τους».

«Πολλοὶ λεγόμενοι τυγεροὶ ἄνθρωποι —γράφει ὁ ψυχίατρος δόκτωρ Ρίτσαρντ Χόφμαν— εἶναι στὴν πραγματικότητα ἐργατικοὶ καὶ δραστήριοι τύποι, ποὺ προσπαθοῦν νὰ προβλέψουν τὸ μέλλον καὶ νὰ φερθοῦν ἀνάλογα».

3) Ὀξύνετε τὴ φαντασία σας.

Μπορεῖτε νὰ τονώσετε τὴ φαντασία σας μὲ τὴν ἐξάσκησι. "Εξετάστε π.χ. ἂν γὰ διάφορα σκεύη καὶ ἐργαλεῖα τῆς κουζίνας, τοῦ κήπου, τοῦ γκαράζ τοῦ ἐργαστηρίου σας, ἀνταποκρίνονται ἀπόλυτα στὸν προορισμό τους ἢ ἀπαιτοῦν κάποια καλλιτέρευσι. "Ισως δὲν πέσετε ἀμέσως πάνω σὲ μιὰ ἐμπνευσι ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ πλούσιο. "Αλλὰ θὰ γυμνάσετε τὴ φαντασία σας, ὥστε νὰ σοφιστῆτε ἄλλοτε κάτι τὸ ἐπιτυχημένο.

4) Ἀλλάξετε ἀπόψεις καὶ ἀποφάσεις, ὅταν χρειάζεται.

Οἱ παλιοὶ λέγανε συνήθως: «Πάρε μιὰ ἀπόφασι, κι' ὕστερα προσκολλήσου σ' αὐτήν, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ». Οἱ σημερινοὶ ὅμως ψυχολόγοι καταδικάζουν αὐτὴ τὴν τακτικὴ τῶν «πνευματικῶν παροπλίσων». Καὶ συνιστοῦν νὰ γνωμᾶ πάντα τὸ πνεῦμα μας ἀνοιχτό, εὐλύγιστο γιὰ νὰστε ἕτοιμοι ν' ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ ἕνα δρόμο γιὰ ν' ἀκολουθήσωμε ἄλλον, καλλίτερο.



4ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

'Η 'Αλίκη φτάνει μαζὶ μὲ τὸν πατέρα της στὴν Αἴγινα. Στὴν παραλία συναντοῦν τὸν Ζάν, νεαρὸ ἀπόγονο τῆς πιὸ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ νησιοῦ, ποὺ πηγαίνει στὰ ψάρεμα καὶ εἶναι γι' αὐτὸ ἀπὸ μιὰ ὥρα μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ Ζάν δίνεται νὰ παίξῃ τὸν ἀπροσδιόριστο αὐτὸ ρόλο. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ 'Αλίκη καὶ ὁ Ζάν συναντῶνται σὲ μιὰ ἐξοχή. "Υστερα ἀπὸ λίγο φτάνουν ἐκεῖ καὶ ὁ Τζώνυ μὲ τὴ Νενέ.



'Ο Τζώνυ παρασύρεται...

— Ποτέ μου δὲν εἶδα πιὸ ὡραίους λόφους καὶ πιὸ προκλητικὲς καμπύλες!...

— Μὰ τί πάθατε ἔτσι ξαφνικά;

—'Απλῶς θαυμάζω τὴ φύσι!...



— Καὶ τώρα τί κάνετε;

—'Εγώ; Τίποτα...

— Τὰ χέρια σας ὅμως κάτι κάνουν...

—"Α, τὸ χέρι μου... Ναί βέβαια... Δὲν τὸ εἶχα προσέξει... Τί ἀφηρημένος ποὺ εἶμαι...



'Ο Τζώνυ ὅμως δὲ βγάζει τὸ χέρι του ἀπὸ τὴ μέση τῆς Νενέ... 'Αντίθετα, παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του καὶ τὴ σφίγγει ἀκόμη πιὸ δυνατὰ πάνω του. Ἐκείνη τὸν ἀνακαλεῖ στὴν τάξι, ἐνῶ ἡ 'Αλίκη καὶ ὁ Ζὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου βρίσκονται, παρακολουθοῦν τὶς τρυφερότητές τους.

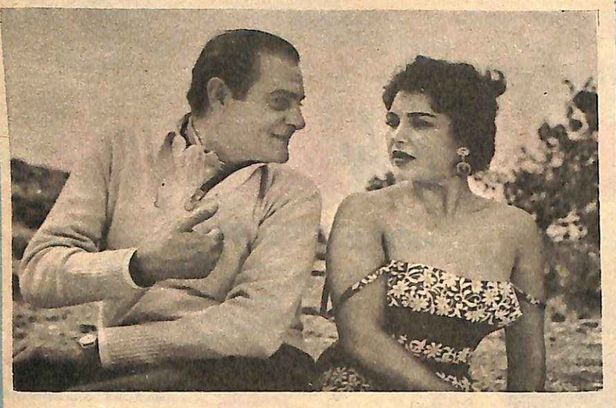


'Ο Τζώνυ κάθεται γιὰ λίγο φρόνιμος κι' ὕστερα στρέφει τὸ θαυμασμό του στὰ πόδια τῆς Νενέ.

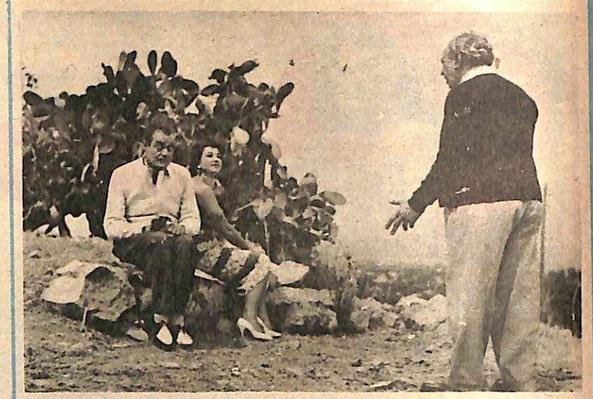
— Καὶ τὰ πόδια δὲν ὑστεροῦν ἀπὸ τὸ σύνολο..

Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Ντόντου:

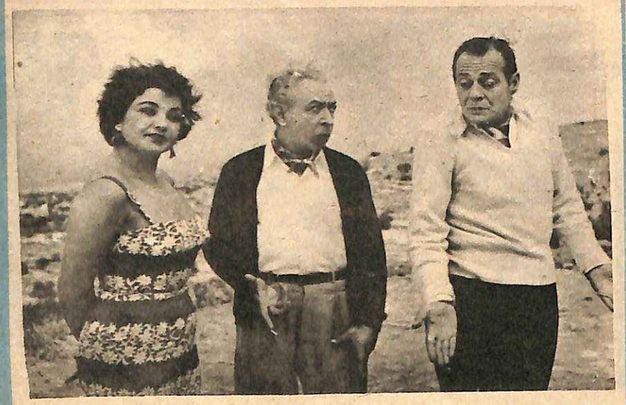
— Νενέ!... Νενέ!...



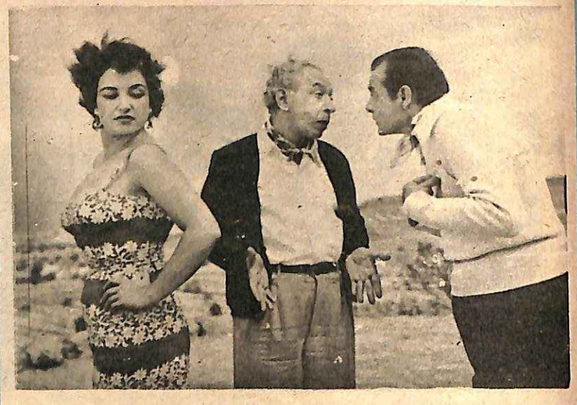
— Θεέ μου!... Ὁ ἄντρας μου...
— Τώρα μιάλιστα... Ποῦντος;
— Μὴ κουνιέσαι καθόλου, γιατὶ μᾶς βλέπει... Κάνε πὼς δὲ μὲ βλέπεις...
— Ἐγὼ ἐσένα;... Μὰ καὶ βέβαια δὲ σὲ ξέρω!...



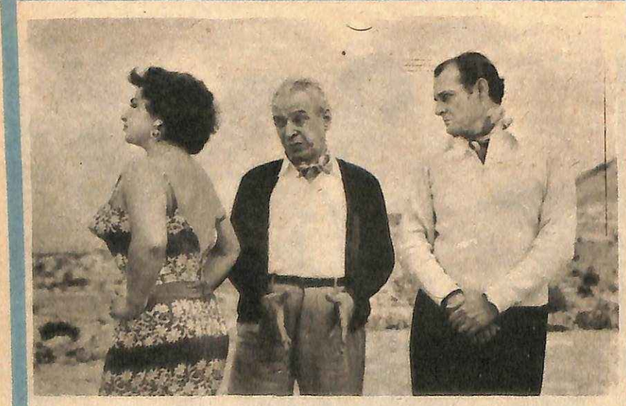
— Πρέπει ὅμως νὰ τὸ πιστέψῃ καὶ ὁ Ντόντος αὐτό...
Ὁ Τζώνυ καὶ ἡ Νενὲ γυρίζουν πλάτη μὲ πλάτη καὶ κάνουν πὼς θαυμάζουν τὸ τοπεῖο γύρω τους.
Ὁ Ντόντος τοὺς βλέπει καὶ πλησιάζει:
— Νενέ!... Τί κάνεις ἐδῶ;



— Τί κάνω;... Ρεμβάζω...
— Ρεμβάζεις;... Κι' αὐτὸς ποὺ εἶναι μαζί σου;
— Ἦταν κανένας πλάι μου;... Ἐγὼ πάντως δὲν τὸν πρόσεξα.. Κύτταζα τὸ πανόραμα τῆς Αἰγίνης.
— Οὔτε κι' ἐγὼ πρόσεξα τὴν κυρία, βεβαιώνει ὁ Τζώνυ.



— Ἐμένα μὲ γνωρίζετε; ρωτάει ὁ Ντόντος τὸν Τζώνυ.
— Ὄχι, κύριε.
— Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπετε, εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς κυρίας. Νομίζω, λοιπόν, πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζητάω ἐξηγήσεις.
— Ἐσεῖς, κύριε, μὲ γνωρίζετε; ρωτάει ὁ Τζώνυ.



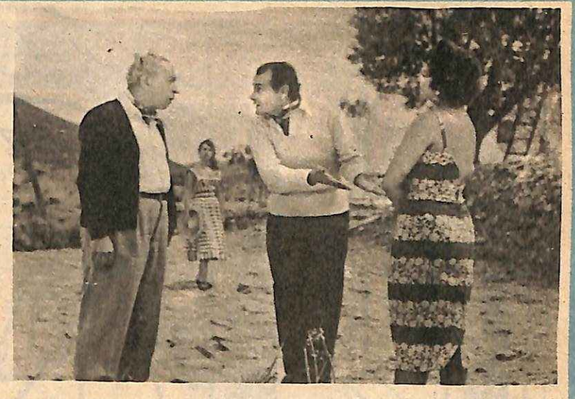
— Ὄχι, κύριε...
— Ἔ, τότε γιατί μοῦ μιλᾶτε;
Ὁ Ντόντος εἶναι ἕτοιμος νὰ κλάψῃ.
— Νενέ... Θέλω νὰ μοῦ πῆς... τὸν ξέρεις τὸν κύριο;
— Ἄ, μὲ σκότισες... Σοῦ εἶπα πὼς δὲν τὸν ξέρω...



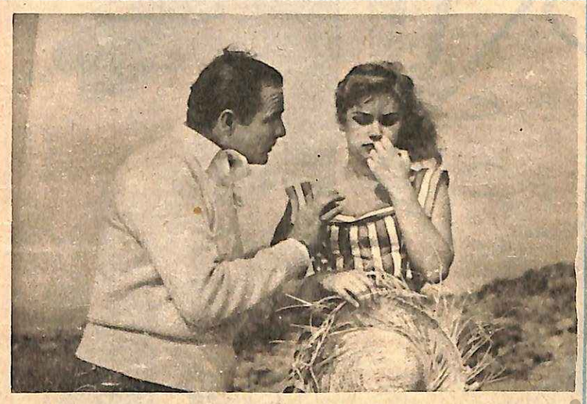
— Μοῦ μιλᾶς σκληρά, Νενέ μου... Κι' ὅμως ἤσαστε μαζὶ ὅταν σᾶς εἶδα.
— Ἀκοῦστε κύριε, ἐπιμένει ὁ Τζώνυ... Ἡ κυρία σᾶς εἶπε πὼς δὲ μὲ ξέρει... Ἐγὼ δὲν τὴν ξέρω... Ἐσεῖς δὲ μὲ ξέρετε... Ἴε, τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα;



— Κι' ὅμως ἤσαστε μαζὶ καὶ μάλιστα καθόσαστε δίπλα-δίπλα... Αὐτὸ τὸ εἶδα...
— Πάλι τὰ ἴδια... Καλὰ ἐμένα, κύριέ μου... Δὲ μὲ ξέρετε καὶ δὲ μὲ πιστεύετε... Τὴ γυναίκα σας ὅμως ἐπιτρέπεται νὰ τὴν προσβάλλετε ἔτσι μὲ τὶς δυσπιστίες σας;



Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Τζώνυ κλονίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν Ντόντο.
— Κι' ὅμως, ξαναλέει ὕστερα ἀπὸ λίγο... Ἤσαστε μαζί.
Εὐτυχῶς ἡ φωνὴ τῆς Ἀλίκης ἔρχεται στὴν κατάλληλη στιγμὴ νὰ βγάλῃ τὸν Τζώνυ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέση:
— Τζώνυ!...



—Ὤχ, ἡ κόρη μου... Δηλαδὴ ἡ κορούλα μου.... Ἔλα, λοιπόν, Ἀλίκη καὶ παρὰ λίγο νὰ παρεξηγηθῶ μὲ τὸν κύριο...
Ἡ Ἀλίκη πλησιάζει καὶ ὁ Τζώνυ τὴν ρωτάει χαμηλόφωνα:
— Πῶς βρέθηκες ἐσὺ ἐδῶ πάνω;
— Κυνηγοῦσα σαῦρες...



Ἡ Ἀλίκη κυττάζει γύρω της καὶ βλέπει πὼς ὁ Ζὰν ἔχει ἐξαφανιστῆ. Ὁ Τζώνυ, μὴ πιστεύοντας πὼς ἡ κόρη του κυνηγοῦσε σαῦρες συνεχίζει τὶς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν σταματᾶ:
— Ἂς κάνουμε μιὰ συμφωνία... Μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου νὰ μὴν ἀνακατεύουμαι κι' ἐγὼ στὶς δικές σου... Δέχεσαι;



Τὰ πρωῒ τῆς ἐπιμένης στὸ ἀρχοντικὸ τῆς Αἰγίνης, ἡ Δούκισσα, ποὺ πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὸν Πειραιᾶ κατεβαίνει τὶς σκάλες... Τὴν ἀκολουθοῦν ἡ Τιτίνα καὶ ὁ ὑπηρέτης μὲ τὶς βαλίτσες καὶ ὅλοι μαζὶ προχωροῦν πρὸς τὸ ἀμάξι, ποὺ περιμένει ἀπὸ ὥρα γιὰ νὰ τοὺς πάῃ στὸ λιμάνι.



— Ποιὸ καράβι φεύγει σήμερα, Τιτίνα;
— Ἡ «Αἴγινα», κυρία...
— Εἰδοποιήθηκε ὁ καπετὰν Γιώργης;
— Μάλιστα, κυρία... Σᾶς περιμένει...
— Δὲν ξεχάσαμε τίποτα πιστεύω.

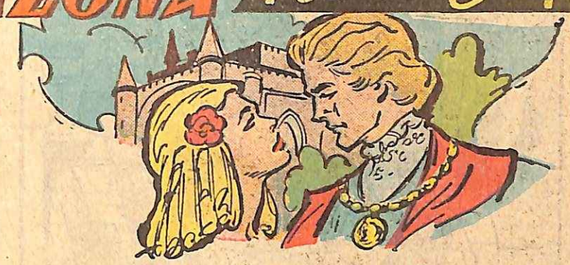
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Ζητιάνες στη Βενετία

Συναρπαστικό ιπποτικό μυθιστόρημα από Μιχαήλ Ζεβάκο

Η ΑΜΑΖΟΝΑ με το σουμπάγιο



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο δούκας ντὲ Σοριέντες ἔχει πάρει στὴν ὑπηρεσία του τὸν Γκασπαρ Πινάκλ, ποὺ, γιὰ νὰ κρύψη τὸ παραμορφωμένο πρόσωπό του, φορεῖ παντα μια κόκκινη μάσκα. Ὁ Σοριέντες, ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὸ διορισμό του ὡς πρεσβευτοῦ τῆς Ἱσπανίας γιὰ νὰ πείση τὸν βασιλιὰ Ἔρρικο τὸν 3ο ὅτι ἡ ζωὴ του κινδυνεύει κι' ὅτι ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν προστατεύση ἀποτελεσματικὰ εἶναι ὁ Πινάκλ, ποὺ ξέρει ὅλα τὰ δηλητήρια καὶ τὰ ἀντίδοτά τους. Ἔτσι ὁ Πινάκλ ἐγκαθίσταται στὸ Λοὺβρο μέσα στὸ ἰδιαίτερο διαμέρισμα τοῦ βασιλιᾶ. Στὸ μεταξύ, ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης που προδίδει τὸν ἄντρα της μὲ τὸν κόμητα ντὲ Σαὶν-Μεγκρὲν κάνει τὴ σκέψη ὅτι τῆς χρειάζεται νὰ ἔχη κοντά της μιὰ νέες, ποὺ θὰ τῆς χρησιμεύη σὰν ἀσπίδα καὶ θ' ἀπομακρύνη τὶς ὑποψίες τοῦ συζύγου της. Ἡ Χρυσαχτίδα ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες, φτάνει στὸ Παρίσι, ὅπου πέφτει στὰ χέρια μιᾶς ἐκμαυλίστριας, τῆς Πουάς. Ἡ μέγαιρα, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλει νὰ τὴν προστατεύση, τὴν κλειδώνει στὸ σπίτι της.

4ον

— Ἐδῶ θὰ εἶσαι σὰν στὸ σπίτι σου, τῆς εἶπε. Θὰ βάλωμε τὰ δυὸ ζῶα σ' ἕνα ὑπόστεγο στὴν αὐλὴ καὶ θὰ μπορῆς νὰ τὰ βλέπης ὅταν θέλης.

Ὁ Φρίνγκο, σὰν καλὸς γάιδαρος ποὺ ἦταν, δὲν ἔδειξε πῶς δυσαρεστήθηκε γιὰ τὴν καινούργια κατοικία του. Ὁ Πάμπλο, ὅμως, δὲν ἐνοοῦσε ν' ἀφίση τὴν κυρία του. Ἔτσι ἡ Πουὰς ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήση κι' ἄφησε τὸ σκυλὶ νὰ κοιμᾶται στὸ ἴδιο δωμάτιο μὲ τὴ Χρυσαχτίδα.

— Εἶσαι πολὺ τυχερή, ποὺ βρέθηκα στὸ δρόμο σου, εἶπε ἡ Πουὰς στὴν προστατευομένη της. Διαφορετικά, θὰ ἤσουν τώρα στὴ φυλακή.

— Ἀλλὰ δὲν ἔκαμα κανένα κακό, φώναξε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Τὸ ξέρω, παιδί μου, συμφώνησε ἡ μέγαιρα. Ἀλλ' ἡ ἀστυνομία δὲν ἀφίνει τὶς νέες, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα, νὰ γυρίζουν μόνες τους στὸ δρόμο. Καὶ σύ, ὅπως μοῦ εἶπες, δὲν ἔχεις κανένα...

— Κανένα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πάμπλο καὶ τὸν Φρίνγκο, ἀνασταίναξε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Βλέπεις, λοιπόν; εἶπε ἡ Πουάς. Ἀλλὰ τώρα μπορεῖς νὰ εἶσαι ἡσυχη. Ὅσο βρίσκεσαι στὸ σπίτι μου, κανεὶς δὲ θὰ τολμήση νὰ σὲ πειράξη.

Ἔτσι, ἡ Χρυσαχτίδα ἔμεινε στὸ σπίτι τῆς μέγαιρας.

Κι' οἱ παραστάσεις, ποὺ λογάριαζε νὰ δώση μὲ τὰ δυὸ σοφὰ ζῶα της; Θὰ συμβουλευόταν γι' αὐτὸ τὴν Πουάς. Αὐτὴ θὰ τῆς ἔλεγε τί ἔπρεπε νὰ κάμη.

Γιὰ πρώτη φορά, ὁ φόβος μπῆκε στὴν ψυχή της. Αὐτὴ ἡ μεγάλη πολιτεία, ὅπου βρισκόταν, τὴν τρόμαζε. Καί, ξαφνικά, τὰ λογια τῆς γριας τσιγγάνας ξαναγύρισαν στὸ μυαλό της:

— Θυμήσου... τὴ γέφυρα τοῦ Οὐάτ... ἀνάμεσα στὸ Ὀζιὲ καὶ τὸ Ἰλ-Ἀντάμ...

Η ΜΕΓΑΙΡΑ

Ἡ Χρυσαχτίδα βασάνισε κάμποση ὥρα τὸ μυαλό της, προσπαθῶντας νὰ βάλη σὲ κάποια τάξη τὶς σκέψεις της. Ἀλλ' ὅσο κι' ἂν ἔπαψε, δὲ μπόρεσε νὰ θυμηθῆ τίποτα. Οἱ ἀναμνήσεις της σταματοῦσαν στὸ τροχόσπιτο, στὸ γέρο γριὰ Μανταλένα... Προσπάθησε ἀκόμη νὰ καταλάβη γιατί ἡ Πουὰς εἶχε ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴν τύχη της.

— Θὰ εἶσαι ἐδῶ σὰν κόρη μοῦ, τῆς εἶχε πῆ. Θὰ μένης στὸ σπίτι μου καὶ θὰ φροντίζω ἐγὼ γιὰ τὴν τροφή καὶ τὸ ντύσιμό σου.

Κι' ὄχι μόνο δὲ θέλησε ν' ἀκούση λέξη γιὰ τὶς παραστάσεις, ποὺ λογάριαζε νὰ δώση ἡ Χρυσαχτίδα μὲ τὰ δυὸ σοφὰ ζῶα της, ἀλλὰ καὶ τὴν τρομοκράτησε, λέγοντάς της πώς, ἂν τολμοῦσε νὰ κάμη τέτοιο πρᾶγμα, θὰ τὴν ἔπιανε ἡ ἀστυνομία.

Γιὰ ποιὸ λόγο, λοιπόν, ἡ Πουὰς δειχνόταν τόσο καλὴ μαζί της; Ἡ Χρυσαχτίδα δὲ μπόρεσε νὰ δώση καμμιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι καί, στὸ τέλος, ἀποκοιμήθηκε.

Ἡ Πουὰς κοιμόταν στὸ ἰσόγειο κι' ἔβαζε μὲ τέτοιο τρόπο τὸ κρεβάτι της, ὥστε ἐκεῖνος ποὺ θ' ἄνοιγε τὴν πόρτα, θὰπεφτε πάνω της. Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅμως, ξύπνησε ἀπότομα, ἀκουγοντας ἕνα συνήθητικὸ κτύπημα. Ἀνασηκώθηκε τότε καὶ μισάνοιξε τὴν πόρτα. Τρεῖς νέες μπῆκαν ἀμέσως ἡ μιὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ Πουὰς κάθησε στὸ κρεβάτι της κι' ἄπλωσε τὸ χέρι της.

— Τώρα θὰ δοῦμε ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς σας ἀξίζει περισσότερο, εἶπε.

Ἡ πρώτη, ποὺ λεγόταν Λολίτα, τῆς ἔδωσε τέσσερα σκοῦδα, ἡ δεύτερη, ἡ Σαφίρ, δύο κι' ἡ τρίτη, ἡ Μπεργκαμὸτ μόνο μερικὲς δεκάρες.

Ἡ Πουὰς τὴν ἀγριοκύτταξε.

— Εἶναι ἡ δεύτερη βραδυά, ποὺ μοῦ φέρνεις μόνο μερικὲς δεκάρες, τῆς εἶπε. Κι' ὡστόσο, δὲν εἶσαι λιγώτερο ὄμορφη ἀπὸ τὶς ἄλλες... Μήπως μοῦ τὰ κρύβεις;

— Ψάξε με, ἀπάντησε ἡ Μπεργκαμότ. Οὔτε σήμερα ἡμοῦνα τυχερή.

— Ἂν συνεχίσης ἔτσι, θὰ σὲ διώξω, τὴν ἀπείλησε ἡ Πουάς.

— Θὰ κάμω ὅ,τι μπορῶ, εἶπε φοβισμένα ἡ νέα.

Ἡ μέγαιρα ἔχωσε τὰ χρήματα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι της κι' ἔπειτα ἔγνεψε στὶς τρεῖς νέες νὰ πλησιάσουν.

— Θὰ βρῆτε πάνω μιὰ καινούργια συντροφιὰ σας, τοὺς εἶπε. Μόνο ποὺ εἶναι ἄμαθη... Καταλαβαίνετε τί θέλω νὰ πῶ; Βασίζομαι σὲ σᾶς, λοιπόν, γιὰ νὰ τὴ μάθετε τί πρέπει νὰ κάνη... Ξέχασα νὰ σᾶς πῶ πὼς εἶναι ἀκόμη μικρή...

— Μικρὴ ἡ μεγάλη, θὰ τὴν κάνωμε ξεφτέρι, ὑποσχέθηκε ἡ Λολίτα.

Κι' οἱ δυὸ ἄλλες ἐπιβεβαίωσαν τὰ λόγια της.

Ἀνέβηκαν ἔπειτα κι' οἱ τρεῖς γιὰ νὰ κοιμηθοῦνε.

Τὸ ἄλλο πρωΐ, ἡ Χρυσαχτίδα ξύπνησε ἀπὸ τὰ χαράματα, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά της. Σκώθηκε ἀμέσως κι' ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ἄνοιξε ὕστερα τὴν πόρτα. Ἀλλ' ἔκαμε λάθος κι' αὐτὴ γιὰ κείνη ποὺ ὁδηγοῦσε στὸ ἰσόγειο, ἄνοιξε μιὰ ἄλλη, ποὺ ἔβλεπε σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κοιμόνταν τρεῖς νέες, ποὺ δὲν τὶς εἶχε δῆ τὸ περασμένο βράδυ.

Αὐτὸ τῆς φάνηκε παράξενο. Ἀλλὰ κείνο ποὺ τῆς ἔκαμε μεγαλύτερη ἐντύπωσι ἦταν, ὅτι αὐτὲς οἱ νέες ἀργοῦσαν νὰ ξυπνήσουν. Μήπως, λοιπόν, ἦταν ἄρρωστες;

Κατὰ τὸ μεσημέρι, οἱ τρεῖς νέες ἀναδεύτηκαν πάνω στὰ κρεβάτια τους καὶ φώναξαν τὴν Πουὰς νὰ τοὺς πάη ἐκεῖ τὸ φαγητό τους. Ἔπειτα ξανακοιμήθηκαν καὶ μόνο ὅταν βράδυασε ἀποφάσισαν νὰ σηκωθοῦν. Ἄρχισαν τότε νὰ κάνουν μὲ προσοχὴ τὴν τουαλέττα τους, νὰ βάφουν τὸ πρόσωπό τους καὶ νὰ στολίζωνται.

Ἡ Χρυσαχτίδα τὶς κύτταζε μὲ ἔκπληξι.

— Γιὰ νὰ δουλέψωμε, πρέπει νὰ εἴμαστε ὄμορφες, τῆς ἐξήγησε ἡ Λολίτα, μισοκλείνοντας τὸ μάτι.

— Καὶ ποῦ δουλεύετε; ρώτησε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Ἄλλοτε στὸ δρόμο... ἄλλοτε στὶς ταβέρνες, ἀπάντησε ἡ Λολίτα. Θὰ σοῦ τὴ μάθωμε τὴ δουλειά μας καὶ τότε θὰ δῆς πόσα χρήματα θὰ κερδίζης.

Δὲ θέλησε, ὡστόσο, νὰ τῆς ἐξηγήσουν τί δουλειὰ ἔκανε. Ἡ Χρυσαχτίδα, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ἦταν πολὺ ἀθῶα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ μαντέψη.

Ἔτσι, πέρασαν κάμποσες ἡμέρες.

Ἡ Λολίτα, ἡ Σαφὶρ κι' ἡ Μπεργκαμὸτ μιλοῦσαν πάντα μὲ ὑπονοούμενα, ἀλλὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ κάμουν στὴ Χρυσαχτίδα τὰ μαθήματα, ποὺ τοὺς εἶχε ὑποδείξει ἡ Πουάς. Ἡ ἀθωότητά της τὶς ἀφώπλιζε προκαταβολικά. Κι' ἔπειτα, εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴ συμπαθοῦν. Ἦταν πάντα τόσο καλὴ μαζί τους καὶ τόσο πρόθυμη νὰ τὶς ἐξυπηρετήση.

Ἀλλ' ἡ Πουὰς δὲ μποροῦσε νὰ περιμένη. Ἔτσι, στὸ τέλος τῆς δεύτερης ἑβδομάδας, ἀποφάσισε, ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ πάη κι' ἡ Χρυσαχτίδα νὰ «δουλέψη». Κι' ἕνα βράδυ, ἀφοῦ τὴν ἔντυσε μὲ προσοχή, τὴν ὑποχρέωσε νὰ βγῆ μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες.

— Μὴ φοβᾶσαι, τῆς εἶπε ἡ Μπεργκαμότ, πιάνοντας τὴν ἀπὸ τὸ χέρι. Ὅσο εἶμαι ἐγώ, δὲ θὰ πάθης κανένα κακό... Θὰ γυρίσωμε τὸ βράδυ μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια καὶ θὰ ποῦμε στὴ γριὰ Πουὰς πὼς εἴμαστε ἄτυχες.

— Μὰ γιατί πρέπει νὰ τῆς πᾶμε χρήματα; ρώτησε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Γιὰ τὸ φαΐ, ποὺ μᾶς δίνει.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ βροῦμε αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Εἶναι καλύτερο νὰ μὴν τὸ μάθης.

Ἡ Πουάς, ὅμως, εἶχε πάρει τὰ μέτρα της. Κι' εἶχε συνεννοηθῆ μὲ τὸν ἔμπιστό της Τρομπαφιόρ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς παλληκαράδες τοῦ ὑποκόσμου, καὶ ποὺ ἔπαιρνε ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κακόφημα σπίτια, γιὰ νὰ «προστατεύη» τὶς τροφίμους τους.

Ὁ Τρομπαφιόρ, λοιπόν, ἦρθε κάμποσους φίλους του καί, καθὼς οἱ νέες περνοῦσαν ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς Πιστῆς Πέστροφας, ρίχτηκε πάνω τους.

Ἡ Λολίτα κι' ἡ Σαφὶρ ἀποτραβήχτηκαν τρομαγμένες. Ἡ Μπεργκαμότ, ὅμως, στάθηκε ἀπειλητικὴ μπροστά του.

— Δὲ θὰ τὴν πάρης ἀπὸ τὰ χέρια μου! τοῦ φώναξε.

Ἀλλ' ὁ Τρομπαφιόρ, μ' ἕνα χτύπημα, τὴν πέταξε κάτω. Σήκωσε ἔπειτα τὴ Χρυσαχτίδα στὰ χέρια του κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη.

— Βοήθεια!... Βοήθεια! φώναξε ἡ δυστυχισμένη νέα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, τρεῖς ἄνθρωποι πρόβαλαν ἀπὸ ἕναν πλάγιο δρόμο. Ὁ πιὸ νέος ἀπ' αὐτούς, ποὺ φαινόταν παιδὶ σχεδόν, βρέθηκε μ' ἕνα πήδημα μπροστὰ στὸν Τρομπαφιόρ.

Κουβέντες της πιάτσας

"Η «ντάν», ἢ τά... πετᾶν

Τῆς Μαρίκας τὸ κουδοῦνι βλέπω ἀθέρτα νὰ χτυπᾶη
καὶ στὸ σπίτι της κι' ἀπόψε κόσμος ἔρχεται καὶ πάει,
κόσμος ποὺ ἀποτελεῖται ἀπ', ἀμφότερα τὰ γένη
καὶ μὲ «μπλόκ» καὶ μολυβάκι στὸ τσαρδὶ τῆς μπαινοβγαίνει.

★

Μουτρωμένος βγαίνει ἄλλος, ἄλλος βγαίνει ξαναμμένος,
ἄλλος βάζει μέσ' στὴν... τσάντα τὰ χαρτιὰ του... τσαντισμένος
(νας
κι' ὅλοι ὁμοῦ, αὐτοὶ ποὺ βλέπεις, δόσε ς ἔρχονται νὰ πάρουν
καὶ μὲ... «μπλόκ» ὅλες τὶς ὧρες τὴ Μαρίκα τὴν... «μπλο-
(κάρουν»!

★

«Μπαταξοῦ» ὅμως ἐκεῖνη εἶναι φίλε μου, μεγάλη
κι' ὅλο καὶ τὶς πληρωμὲς της καὶ τὶς δόσεις ἀναβάλλει,
ἡ μεγάλη ἀδιαφορία γιὰ τὰ χρέη πάντα δείχνει
κι' ἐννοεῖ τόσους «δοσάδες» στὴν «ἀπ' ἔξω» νὰ τοὺς ρίχνη!

★

Κι' ἂν ρωτήσης τὴ μαμᾶ της, σ' ἀπαντάει ἡ φουκαροῦ,
πὼς ἡ κόρη της τυγχάνει καλλιτέχνις τοῦ χοροῦ
κι' ὅσοι ἔρχονται στὸ σπίτι καὶ στυλὸ καὶ «μπλὸκ» κρατᾶνε,
εἶναι ὅλοι θαυμαστές της καὶ... αὐτόγραφα ζητᾶνε!

★

Γιὰ Μπριζὶτ Μπαρντὸ περοῦσα ἡ φτωχὴ τὴν παρουσιάζει
μὰ τὸ πλῆθος τῶν δοσάδων ἄλλο πρᾶμα λογαριάζει
κι' ἀπειλεῖ πὼς ἂν δὲν πάρη τὸν χρωστούμενο παρά,
θὰ τῆς πάρη ὅτι ἔχει κι' ὅ,τι...
(ἀπάνω της φορᾶ!

★

Ἔτσι γιὰ τοὺς θερσεάδες ἂν δὲν
(ἐνδιαφερθῆ
πρέπει ἀπ' τὴν κυκλοφορία ἡ Μα-
(ρίκα νὰ χαθῆ,
γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ τὴν ἀδράξουν οἱ
(δοσάδες ἀπ' τὸν ὦμο
καὶ θὰ δῆς νὰ κάνη θραῦσι τὸ..
(«στριπ-τῆς») της μέσ' στὸ δρόμο!

Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ



— "Άφησε αὐτὴ τὴ γυναίκα! φώναξε.

Ὁ παλληκαρᾶς γέλασε.

— Τί ζητᾶει αὐτὸ τὸ μωρό; ρώτησε.

Ἀλλὰ τὸ μωρὸ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ καὶ τὸν ἔσφιξε τόσο δυνατά, ποὺ ἀναγκάστηκε ν' ἀφίση τὴ λεία του.

Ἀπὸ ἕνα ἀντικρυνὸ σπίτι, κάποιος ἄνοιξε ἕνα παράθυρο καὶ τὸ φῶς μιᾶς λάμπας ἔπεσε πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Χρυσαχτίδας.

Ὁ νέος ἀνατρίχιασε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἄκουσε τὸν Τρομπαφιόρ, ποὺ τοῦ ἔλεγε:

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Θὰ σοῦ πιῶ τὸ αἷμα!

— Στὸ μεταξύ, πάρε ἕνα μάθημα! ἀπάντησε ὁ νέος.

Κι' ἡ γροθιὰ τον ἔπεσε βαρειὰ πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ παλληκαρᾶ. Ὁ Τρομπαφιὸρ κλονίστηκε. Ἀλλά, προτοῦ προφτάση νὰ συνέλθη, δέχτηκε δεύτερο, τρίτο, τέταρτο χτύπημα... Οἱ γροθιὲς τοῦ νέου ἔπεφταν τώρα σὰ βροχὴ πάνω του. Ὁ ἄθλιος σωριάστηκε, στὸ τέλος κάτω καὶ λιποθύμησε.

Ὁ ἀντίπαλός του, ποὺ εἶχε βγῆ νικητὴς σ' αὐτὴ τὴ σύντομη πάλη, κύτταξε τότε γύρω του, ἀλλὰ δὲν εἶδε τὴ νέα, ποὺ εἶχε σώσει.

— Περρώ!... Μαρασκέν! φώναξε.

Οἱ δυὸ σύντροφοί του ἔφτασαν σὲ λίγο. Ἀλλ' οὔτε αὐτοὶ μπόρεσαν νὰ τὸν πληροφορήσουν τί εἶχε ἀπογίνει ἡ νέα, γιατὶ εἶχαν ἀπασχοληθῆ μὲ κείνους, ποὺ ἦταν μαζί μὲ τὸν Τρομπαφιὸρ καὶ τοὺς εἶχαν ξυλοκοπήσει ἄσχημα.

Ἡ Χρυσαχτίδα, ἀλλοίμονο, εἶχε ξαναπέσει στὰ χέρια τῆς Πουάς.

Ἡ μέγαιρα, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι ὅλα θὰ γίνονταν σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις της, εἶχε παρακολουθήσει τὶς νέες, ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἔγιναν διαφορετικὰ ἀπὸ ὅ,τι φανταζόταν. Ὅταν εἶδε, λοιπόν, τὴν πανωλεθρία τοῦ Τρομπαφιὸρ καὶ τῶν συντρόφων του, φοβήθηκε, ὅτι θἄχανε τὴ λεία της. Ἔτρεξε τότε καὶ φώναξε στὴ Λολίτα καὶ τὴ Σαφίρ:

— Ἐμπρός, γρήγορα, πάρτε τὴ Μπεργκαμὸτ στὰ χέρια σας καὶ δρόμο. Ἔρχεται ἡ ἀστυνομία...Καὶ σύ, μικρή, ἔλα μαζί μου—πρόσθεσε, τραβώντας τὴ Χρυσαχτίδα, ποὺ δὲ μπόρεσε ν' ἀντισταθῆ.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, οἱ τέσσερις νέες ξαναβρέθηκαν μέσα στὸ ἄντρο τῆς Πουάς, ποὺ ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω τους.

Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ νέος, ποὺ εἶχε σώσει τὴ Χρυσαχτίδα;

Ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ραοὺλ ντὲ Ραγκαστέν. Ἀλλά, τὸν τελευταῖο καιρό, εἶχε ἀλλάξει τόσο πολύ, ποὺ θὰ δυσκολευόταν κανεὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίση.

Ὁ νεαρὸς Ἱππότης, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια του, ἔτρεξε ἀμέσως στὸν πύργο τοῦ Μονκαπέ. Ἀλλ' ἐκεῖ οἱ ὑπηρέτες του εἶπαν, ὅτι ὁ πρίγκηπας εἶχε πεθάνει δολοφονημένος κι' ὅτι ἡ μικρὴ Ρολάνδη δὲν εἶχε βρεθῆ, πρᾶγμα ποὺ ἔβλεπε, ὅτι κι' αὐτὴ εἶχε πεθάνει ἐπίσης.

Ὁ Ραοὺλ χρειάστηκε ἑβδομάδες καὶ μῆνες, ὥσπου νὰ συνηθίση στὴ σκέψη, ὅτι δὲ θὰ ξαναθλέπτε τὴν ἀγαπημένη του Ρολάνδη.

"Ολο αὐτὸ τὸν καιρό, δὲν πῆρε τὴν παραμικρὴ εἴδησι ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

— Ὁ Κάρολος μὲ ξέχασε, συλλογιζόταν.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἀποφάσισε νὰ φύγη κι' αὐτὸς γιὰ τὸ Παρίσι. Ἀλλὰ δὲ θὰ πήγαινε νὰ βρῆ τὸν ἀδελφό του. Θὰ προσπαθοῦσε, τουλαχιστίον, ν' ἀνοίξη μόνος του τὸ δρόμο του στὴ ζωή.

Τοῦ χρειάζονταν, ὅμως, χρήματα. Κι' ὁ ἀδελφός του εἶχε ὑποθηκεύσει τὰ πάντα. Ἔμεναν, ὡστόσο, τὰ ἔπιπλα καὶ διάφορα σκεύη μέσα στὸν παλιὸ πατρικὸ πύργο.

Ὁ Ραοὺλ δὲ δίστασε νὰ τὰ πουλήση. Μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρε, ἀγόρασε ἕνα καινούργιο κοστούμι, ἕνα καλὸ ξίφος κι' ἕνα ἄλογο. Ἔπειτα, ξεκίνησε.

"Οταν ἔφτασε στὸ Παρίσι, σκέφτηκε πὼς τὸ ἄλογο ἦταν πολὺ μεγάλη πολυτέλεια γι' αὐτὸν καὶ τὸ πούλησε. Ἔπειτα, πῆγε νὰ μείνη



Ὁ ὑποψήφιος: Στέλιος Πυγμαγίδης, πεθερέ μου! Κιλὰ 100!
— Κι' ἀπὸ δῶ ἡ πεθερά σου, παιδί μου! Κιλὰ 110...
(Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

σ' ἕνα μικρὸ πανδοχεῖο, στὴν πιὸ φτωχικὴ συνοικία τοῦ Παρισιοῦ. Κι' ἐκεῖ γνώρισε τὸν Περρὼ καὶ τὸ Μαρασκέν.

Ὁ Περρὼ ἦταν ἕνας κολασσός. Ὁ Μαρασκὲν φαινόταν σὰ νάνος μπροστά του. Ἀλλὰ δὲν ἦταν λιγώτερο χεροδύναμος ἀπὸ τὸ σύντροφό του. Φτωχοὶ διάβολοι κι' οἱ δυό, ζοῦσαν μὲ διάφορα τεχνάσματα, ποὺ δὲν ἦταν πάντοτε ἄθῶα. Δὲν ἔνοιωθαν τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ ν' ἁλαφρώσουν ἕναν πλούσιο ἀστὸ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Ἀλλὰ δὲν εἶχαν βάψει ποτὲ τὸ χέρι τους στὸ αἷμα. Καὶ βοήθαγαν τοὺς φτωχούς.

Ὁ Περρὼ κι' ὁ Μαρασκὲν ἐνοιωσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἕναν ἀλλόκοτο σεβασμὸ γιὰ τὸ νεαρὸ Ἱππότη. Ἦταν ὁ σεβασμὸς τῶν ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ γαλαζοαίματο, ποὺ καταδεχόταν νὰ κάνη συντροφιὰ μαζί τους. Κι' ἄλλωστε, ὁ Ραοὺλ τοὺς εἶχε σώσει δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας. Ἀπὸ τότε, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀκόμη παιδί, τὸν ἀναγνώριζαν σὰν ἀρχηγό τους καὶ μίλησαν γι' αὐτὸν καὶ στοὺς συντρόφους τους. Ἔτσι, ὁ Ραοὺλ ἔγινε μὲ τὸν καιρὸ ὁ προστάτης τῆς φτωχογειτονιᾶς. Δὲ συγχωροῦσε τὸ ἔγκλημα. Ἀλλ' ἔκλεινε τὰ μάτια σ' ἕνα σωρὸ ἄλλες κολάσιμες πράξεις. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὑποστήριζε τοὺς ἀδύνατους καὶ τοὺς κατατρεγμένους.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ τύχη τὸν εἶχε φέρει μπροστὰ στὴ Χρυσαχτίδα. Καὶ νόμισε πὼς σ' αὐτὴ τὴ νέα ἀναγνώρισε τὴν ἀγαπημένη του Ρολάνδη. Ἀλλὰ νά ποὺ τὴν εἶχε χάσει καὶ πάλι ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους του, ἔψαξε σ' ὅλο τὸ δρόμο καὶ χώθηκε κατόπιν στὰ διάφορα στενοσόκακα, ποὺ διευθύνονταν ἄλλα δεξιὰ κι' ἄλλα ἀριστερά. Κόπος χαμένος! Δὲν κατάφερε ν' ἀνακαλύψη πουθενὰ τὸ παραμικρὸ ἴχνος της.

«Εἶχε τὴ μορφὴ καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ρολάνδης, σκεφτόταν. Κι' ὡστόσο δὲ μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ Ρολάνδη, γιατὶ ἡ μικρή μου φίλη πέθανε ἀπὸ καιρό. Ἀλλὰ ποιὰ ἄλλη μπορεῖ νὰ ἔχη τὴ μορφὴ καὶ τὴ φωνὴ τῆς Ρολάνδης;»

Ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ τὸν βασάνιζε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ξαναγύρισε μόνος του στὸν τόπο τῆς συμπλοκῆς. Ἀλλὰ δὲν ξαναεῖδε τὴ νέα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴ Ρολάνδη, οὔτε αὐτὴ τὴν ἡμέρα, οὔτε τὶς ἄλλες.

Ὁ Ραοὺλ ἄρχισε τότε νὰ χτυπᾶη ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Μήπως εἶχαν δῆ μιὰ νέα μὲ ξανθὰ μαλλιά, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ ροδολευκη ἐπιδερμίδα, ρωτοῦσε τὶς νοικοκυρές. Μερικὲς τοῦκλειναν τὴν πόρτα, νομίζοντάς τον γιὰ τρελλό. Ἄλλες φαίνονταν πρόθυμες νὰ τὸν ἐξυπηρετήσουν. Ἀλλ' ἀφοῦ κουβέντιαζε κάμποση ὥρα μαζί τους, καταλάβαινε πὼς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸν διαφωτίσουν κι' ἔφευγε γιὰ νὰ πάη νὰ χτυπήση στὴ διπλανὴ πόρτα.

Κάθε βράδυ, ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὶς ἄκαρπες ἐρευνές του, ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασι νὰ σταματήση τὶς ἐρευνές του.

— Κυνηγάω ἕναν ἴσκιο, σκεφτόταν. Αὐτὴ ἡ νέα δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ Ρολάνδη.

Κι' ὡστόσο, τὴν ἄλλη μέρα, ξαναγύριζε.

Ἕνα βράδυ, τέλος, μιὰ μανάβισσα, ἀκούγοντας τὶς ἐρωτήσεις του, τοῦ εἶπε:

— Σίγουρα, ἡ νέα ποὺ ζητᾶτε, θὰ εἶναι ἡ Χρυσαχτίδα.

Ὁ Ραοὺλ ὁμολόγησε πὼς δὲν ἤξερε τὸ ὄνομα τῆς νέας.

— Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ Χρυσαχτίδα; ρώτησε.

— Κανεὶς δὲν τὸ ξέρει, τοῦ ἀπάντησε ἡ μανάβισσα. Ἄλλοι λένε πὼς εἶναι πριγκήπισσα κι' ἄλλοι τὴν περνᾶνε γιὰ τσιγγάνα.

— Ποῦ μπορῶ νὰ τὴ βρώ; ρώτησε ὁ Ραοὺλ.

— Ἤρθατε ἀργά, νέε μου, ἀπάντησε ἡ μανάβισσα. Τὴν πῆραν...

— Ποιὸς τὴν πῆρε;

— Μιὰ μεγάλη κυρία. Τὴν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα ἁμάξι κι' ἔφυγαν μαζί.

— Ποιὰ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη κυρία;

Ἀλλ' ἡ μανάβισσα δὲ μπόρεσε νὰ τοῦ δώση καμμιὰ ἄλλη πληροφορία. Ἔτσι, ὁ Ραοὺλ ἔφυγε ἀπογοητευμένος.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΥΡΙΑ

Αὐτὸ ποὺ ἡ μανάβισσα εἶπε στὸ Ραοὺλ, ἦταν σωστό.

Μερικὲς ἡμέρες μετὰ τὴ σκηνή, ποὺ ἀφηγηθήκαμε, ὁ Τρομπαφιὸρ συνῆλθε ἀπὸ τὰ χτυπήματα κι' ἦταν καὶ πάλι σὲ θέσι ν' ἀναλάβη τὴν «προστασία» τῶν τροφίμων τῆς Πουάς. Ἔτσι, ἡ μέγαιρα ἀνάγκασε μιὰ μέρα τὴ Χρυσαχτίδα νὰ βγῆ μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες.

Κι' αὐτὴ ἐπίσης εἶχε δῆ τὸ πρόσωπο τοῦ Ραοὺλ τὸ βράδυ τῆς συμπλοκῆς καὶ τὸ πράσωπο αὐτὸ τῆς φάνηκε γνώριμο. "Ηταν ἀνίκανη, ὡστόσο, νὰ θυμηθῆ ποῦ καὶ πότε εἶχε ξαναδῆ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὴν εἶχε σώσει.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ δούκισσα τῆς Γκίζης πέρασε μὲ τὸ ἁμάξι αὐτὴ τὴν ἡμέρα, οὔτε τὶς ἄλλες. τῆς ἀπὸ τὴ φτωχογειτονιά.

Ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνῶστες μας, ἡ δούκισσα εἶχε σκεφτῆ, ὅτι ἡ χρειαζόταν μιὰ ξύπνια κι' ἀτσῆς χρειαζόταν μιὰ ξύπνια κι' ἀφοσιωμένη νέα, γιὰ νὰ μπορέση νὰ διασκεδάση τὶς ὑποψίες τοῦ συζύγου της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, πέρασε, λοιπόν, μὲ τὸ ἁμάξι της ἀπὸ τὴν ὁδὸ τῆς Πιστῆς Πέστροφας καὶ τὰ μάτια της ἔπεσαν πάνω στὴ Χρυσαχτίδα.

— Αὐτὴ ἡ νέα μοιάζει μὲ πριγκήπισσα, σκέφτηκε. Νομίζω πὼς εἶναι ὅ,τι μοῦ χρειάζεται.

Φώναξε ἀμέσως στὸν ἁμαξᾶ της νὰ σταματήση.

Ἡ δούκισσα δὲ δυσκολεύτηκε νὰ πείση τὴ Χρυσαχτίδα νὰ τὴν ἀκολουθήση καὶ κατανίκησε τὶς ἀντιρρήσεις τῆς Πουάς, πετῶντας της ἕνα σακκουλάκι μὲ χρυσὰ νομίσματα.

— Θὰ ξεχάσης πὼς εἶχες ξαναδῆ αὐτὴ τὴ νέα καὶ θὰ κλείσης τὸ στόμα σου, εἶπε στὴ μέγαιρα. Διαφορετικά, εἶσαι χαμένη.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ἡ Χρυσαχτίδα βρισκόταν σ' ἕνα πολυτελέστατο μέγαρο. Ἡ δυστυχισμένη νέα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ζοῦσε ἕνα παράξενο ὄνειρο.

Ἡ δούκισσα τὴν ἔβαλε νὰ καθήση κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀπὸ σήμερα θὰ λέγεσαι δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίδ. Τὸ Ὀρμπερὶδ εἶναι μεγάλο κτήμα, ποὺ μοῦ ἀνήκει. Σοῦ τὸ χαρίζω. Τὸ κτήμα αὐτὸ δὲ θὰ σὲ κάμη πλούσια, θὰ σοῦ ἐπιτρέψη, ὅμως, νὰ ζήσης ἄνετα ζωπου νὰ πεθάνης. Θὰ δώσω ἐντολὴ στὸ συμβολαιογράφο μου νὰ ἑτοιμάση τὰ σχετικὰ χαρτιὰ καὶ νὰ σοῦ τὰ φέρη. Γιὰ ὅλους θὰ εἶσαι ἐξαδέλφη μου. Αὐτὴ ἡ συγγένεια σὲ ἀνεβάζει πολὺ ψηλὰ καὶ σὲ φέρνει ἀνάμεσα στὶς πρῶτες κυρίες τοῦ Βασιλείου. Εἶναι καλὰ νὰ μὴν τὸ ξεχνᾶς. Ἀπὸ τοὺς τρόπους καὶ τὴν ὁμιλία σου θὰ κατάλαβα πὼς δὲ θὰ χρειαστῆ νὰ σοῦ μάθω πολλὰ πράγματα γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ φέρνεσαι. Ἀλλ' ἂν ἔχης ἀμφιβολία γιὰ κάτι, μὴ διστάσης νὰ μὲ ρωτήσης... Ὅπως βλέπεις, δὲ σὲ ρωτῶ πῶς βρέθηκες στὰ χέρια αὐτῆς τῆς μέγαιρας. Τὸ ὕφος σου, ὅμως, μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω πὼς εἶσαι ἄξια γιὰ νάχης καλύτερη τύχη. Γι' αὐτὸ σὲ πῆρα κοντά μου... Δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίδ, εἶσαι ἐξαδέλφη τῆς δούκισσας τῆς Γκίζης. Βάλτο καλὰ στὸ μυαλό σου... Θὰ δώσω ἐντολὴ νὰ σοῦ ἑτοιμάσουν τὴ γκαρνταρόμπα σου. Στὸ μεταξύ, μπορεῖς νὰ διαλέξης ὅποιο θέλεις ἀπὸ τὰ φορέματά μου.

Ἡ Χρυσαχτίδα τὴν ἄκουγε σαστισμένη.

— Καὶ τί θὰ πρέπει νὰ κάνω, κυρία; ρώτησε.

— Τίποτα, ἀπάντησε ἡ δούκισσα. Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνη καμμιὰ δουλειά. Θὰ ζῆς μαζί μου.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου γιὰ ὅ,τι κάματε γιὰ μένα;

— Σὲ ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ποὺ σὲ εἶδα. Κάμε κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο.

Ἡ Χρυσαχτίδα ἔσκυψε καὶ τῆς φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

— "Αν κάποτε χρειαστῆ, θὰ χύσω ὅλο τὸ αἷμα μου γιὰ σᾶς, κυρία, εἶπε.

Ἐνῶ γιὰ τὴ Χρυσαχτίδα ἄρχιζε μιὰ καινούργια ζωή, ὁ Ραοὺλ ντὲ Ραγκαστὲν βρέθηκε μπλεγμένος σὲ μιὰ περιπέτεια ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ τοῦ στοίχιση πολὺ ἀκριβά.

Στὴ φτωχογειτονιά, ὅπου ἔμενε, ζοῦσε ἀπὸ καιρὸ ἡ γριὰ Λαρίς, ποὺ ὅλοι ἐγκωμίαζαν τὴν καλωσύνη της. Ἡ γριὰ αὐτὴ ἤξερε διάφορα γιατροσόφια καὶ πρόσφερε δωρεὰν τὶς ὑπηρεσίες της σ' ὅλους. Ἀλλά, μιὰ μέρα, τὴν ἔπιασαν καὶ τὴν καταδίκασαν σὰ μάγισσα.

"Ολη ἡ γειτονιὰ ἐξαγριώθηκε ἀμέσως κι' ὁ Ραοὺλ, ποὺ ἦταν ὁ προστάτης της, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὴ σώση. Καὶ δὲ δίστασε. Μάζεψε ἀμέσως κάμποσους συντρόφους του καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁδηγοῦσαν τὴ γριὰ στὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης, γιὰ νὰ τὴν κάψουν, ὥρμησε ἀνάμεσα στοὺς φρουροὺς καὶ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ τὴν ἐλευθερώση καὶ νὰ τὴ φυγαδεύση.

Ἀλλά, στὴν ὥρα ἐκείνη, περνοῦσε ἀπὸ τὴν πλατεῖα τῆς Γκρέβης ὁ δούκας τῆς Γκίζης, ποὺ συνοδεύόταν, ὅπως πάντα, ἀπὸ πολυάριθμη ἀκολουθία. Ἐκπληκτος γι' αὐτὴ τὴν ἀνταρσία μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ Παρισιοῦ, πρόσταξε ἀμέσως τοὺς ἀκολούθους του νὰ δρομήσουν πάνω στοὺς κακοποιούς.

Ἡ σύγκρουσι ἦταν τρομερή. Ὁ Ἱππότης ντὲ Ραγκαστὲν ἀγωνίστηκε σὰ λιοντάρι, γιὰ νὰ δώση τὸν καιρὸ στοὺς συντρόφους του νὰ σύγκυν. Ἀλλά, στὸ τέλος, ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων τοῦ Γκίζη, ποὺ τὸν ὁδήγησαν θριαμβευτικὰ μπροστά του.

— Παράδοσε τὸ ξίφος σου, τοῦ εἶπε ὁ δούκας.

Αὐθέντα, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς Ἱππότης, μπορεῖτε νὰ διατάξετε τοὺς ἀνθρώπους σας νὰ μὲ σκοτώσουν. Ἀλλὰ τὸ ξίφος μου δὲ θὰ τὸ παραδώσω σὲ κανένα.

— Εἶχα θαυμάσει πρωτύτερα τὴν ἀνδρεία σου, τοῦ εἶπε ὁ δούκας. Ἀλλὰ βλέπω τώρα πὼς ἔχω νὰ κάμω μ' ἕναν αὐθάδη... Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! Θἄχης τὴν τύχη ποὺ σοῦ ἀξίζει.

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ δώση κάποια διαταγή. Ἀλλά, κείνη τὴ στιγμή, ὁ κόμης ντὲ Περπινιὰν πήδησε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ γονάτισε μπροστὰ στὸ δούκα.

— Αὐθέντα, εἶπε, ζητάω χάρι γιὰ τὸν ἀδελφό μου.

Ὁ δούκας ἔμεινε συλλογισμένος μερικὲς στιγμές.

— Ἔστω, εἶπε. Θὰ τοῦ δώσω χάρι, γιατὶ εἶναι ἀνδρεῖος. Θὰ πῆτε, ὅμως, στὸν ἀδελφό σας, ὅτι ἡ ἀνταρσία δὲν εἶναι ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ δείξη τὴν ἀνδρεία του. Θὰ ξαναμιλήσωμε πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, κύριε κόμη.

Γύρισε ἔπειτα στοὺς ἀκολούθους του.

— Κύριοι, πρόσθεσε, δὲν περάσαμε ἀπὸ τὴν πλατεία τῆς Γκρέβης κι' οὔτε εἴδαμε τίποτα. Πηγαίνομε τώρα.

Ὁ Περπινιὰν ἔμεινε μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του καὶ τὸν πῆρε στὸ σπίτι του.

— Ἀγαπητέ μου Ραούλ, τοῦ εἶπε ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ἤρθες ἐδῶ καὶ δὲ σκέφτηκες νὰ τρέξης νὰ βρῆς τὸν ἀδελφό σου;

— Ἀφοῦ ὁ ἀδελφός μου μὲ εἶχε ξεχάσει, νόμισα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἐνοχλήσω, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς Ἱππότης.

— "Εχεις δίκιο, εἶπε ὁ Κάρολος, ἀνοίγοντάς του τὴν ἀγκαλιά του. Ἡ ζωὴ τοῦ Παρισιοῦ μ' ἔκαμε νὰ ξεχάσω πολλὰ πράγματα... Ἀλλὰ τώρα ποὺ σὲ βρῆκα, δὲ θὰ σ' ἀφίσω, πιὰ ἀπὸ κοντά μου. Καί, γιὰ ν' ἀρχίσωμε, θὰ φάμε μαζί.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, κάθονταν μπροστὰ σ' ἕνα τραπέζι μὲ τὰ πιὸ ἐκλεκτὰ φαγητά, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτερες ταβέρνες τοῦ Παρισιοῦ.

— Πῶς ἔζησες ὡς τώρα; ρώτησε ὁ Περπινιὰν τὸν ἀδελφό του.

— Οὔτε καλά, οὔτε κακά, ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ. Ἀλλὰ δὲν πείνασα ποτέ. Ὁ Περρὼ κι' ὁ Μαρασκὲν φρόντιζαν γιὰ τὴν τροφή μου καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοί;

— Δυὸ σύντροφοί μου.

— Δυὸ ληστές;

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι ληστές. Ξέρω μόνο πὼς δὲ θὰ διστάσουν σ' ἕνα νεῦμα μου νὰ πέσουν μέσα στὴ φωτιά.

— Ἂς τ' ἀφίσωμε αὐτά, εἶπε ὁ Περπινιάν. Ἄκουσες τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ δούκα;... Σὲ θέλει στὴν ἀκολουθία του. Κι' ὁ Γκίζης σιλιᾶ. Θὰ τὸ σκεφτῶ, ἀπάντησε ὁ Ραοὺλ.

Φλεγόταν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μιλήση στὸν ἀδελφό του γιὰ τὴν περίεργη συνάντησι, ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἴσως ὁ κόμης νὰ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθήση ν' ἀνακαλύψη αὐτὴ τὴ νέα, ποὺ ἔμοιαζε τόσο πολὺ μὲ τὴ Ρολάνδη.

— Θυμᾶσαι αὐτὸ τὸ δυστυχισμένο πρίγκηπα ντὲ Μονκαπέ; ρώτησε σὲ κάποια στιγμή. Δὲν τὸν μαντέψεις... Ξέρεις, ὅτι δὲ βρέθηκε ὡς σήμερα ὁ δολοφόνος του;

— Τὸν Μονκαπὲ τὸν σκότωσα ἐγώ! ἀπάντησε ὁ Περπινιάν, μὲ βραχνὴ φωνή. Τοῦ κάρφωσα τὸ μαχαίρι μου στὴν καρδιά.

— Δολοφόνησες τὸν πρίγκηπα; φώναξε ὁ Ραοὺλ, ποὺ τὰ μάτια του πετάχτηκαν ἀπὸ τὶς κόχες.

Ὁ Περπινιὰν χαμογέλασε.

— Καὶ ποιὸς σοῦ μίλησε γιὰ δολοφονία; εἶπε.

— Ἀλλὰ μοῦ εἶπες, ὅτι τοῦ κάρφωσες τὸ μαχαίρι σου...

— Ἦταν ἕνα κυνηγετικὸ μαχαίρι. Ὅταν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους ἔχη ἕνα ἁπλὸ κυνηγετικὸ μαχαίρι κι' ὁ ἄλλος ἕνα μακρὺ καὶ γερὸ ξίφος, θὰ τολμήσης νὰ πῆς, ὅτι ἡ μονομαχία τους δὲν εἶναι ἔντιμη; Ἂν, ὅμως, ὑποστηρίξης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, δὲ θὰ μπορέσης νὰ τὸ πῆς γιὰ κεῖνον ποὺ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι. Κι' αὐτὸς ἤμουνα ἐγώ.

Ὁ Ραγκαστὲν ἀνάπνευσε ἀνακουφισμένος.

— Καὶ γιατί χτυπηθήκατε; ρώτησε τὸ λίγο.

— Γιατὶ εἶχε μιλήσει προσβλητικὰ γιὰ τὸν πατέρα μας, ἀπάντησε ὁ ἀδελφός του. Δὲ θὰ σοῦ κάμω τὴν προσβολὴ νὰ φαντασθῆ, ὅτι στὴ θέσι μου δὲ θὰ φερνόσουν ὅπως κι' ἐγώ.

— Καὶ γιατί δὲν τὸ εἶπες, ὅταν ἀνακαλύφθηκε τὸ πτῶμα;

— Γιατὶ ἡ μονομαχία εἶχε γίνει χωρὶς μάρτυρες... Ἀλλ' ὅπως θυμᾶμαι, ὁ πρίγκηπας κρατοῦσε ἀκόμη τὸ ξίφος του στὸ χέρι, ὅταν βρέθηκε τὸ πτῶμα του.

Ὁ Ραοὺλ ἔκαμε μιὰ κουρασμένη κίνησι.

— "Ας μὴ μιλᾶμε πιὰ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, εἶπε. Ἦταν μοιραῖο.

Εἶχε φέρει τὴ συζήτησι στὸν πρίγκηπα ντὲ Μονκαπέ, γιὰ νὰ μιλήση γιὰ τὴ Ρολάνδη. Ἀλλὰ τώρα δὲν αἰσθανόταν πιὰ καμμιὰ ἐπιθυμία γι' αὐτό. Ἀναρωτιόταν, ὡστόσο, ποιὰ σχέσι εἶχε ὁ ἀδελφός του μ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ δράμα. Ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πρίγκηπα καὶ τὴν ἐξαφάνισι τῆς κόρης του, εἶχαν βγῆ κερδισμένες, οἱ δυὸ ἀδελφὲς Ὑτεφόρ κι' ὁ δούκας ντὲ Σοριέντες. "Ολα εἶχαν γίνει σὰ νὰ τὰ εἶνε σχεδιάσει κάποιο σατανικὸ μυαλό... Ἀλλ' ὁ Κάρολος; Εἶχε, ἄραγε, κάποια σχέσι μ' ὅλα αὐτά;

Η ΕΞΑΔΕΛΦΗ

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Ἱππότης Ραοὺλ ντὲ Ραγκαστὲν ἔμπαινε στὴν ὑπηρεσία τοῦ δούκα τῆς Γκίζης. Κι' ἐκεῖ, ὅπως ἦταν φυσικό, εἶδε τὴ «δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίδ.

Ἡ δούκισσα τοῦ τὴν παρουσίασε σὰν ἐξαδέλφη της. Ἀλλ' ὁ Ραοὺλ, παρὰ τὸ πολυτελὲς ντύσιμό της καὶ τοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους της, ἦταν βέβαιος, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴ νέα, ποὺ εἶχε σώσει. Εἶχε πάρει, ὡστόσο, τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ μιλήση. Ἀλλά, μιὰ μέρα, ποὺ βρισκόταν πολὺς κόσμος στὸ μέγαρο, ἡ νέα αὐτὴ πῆγε μόνη της κοντά του.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη γιατὶ μοῦ δίνεται ἡ



εὐκαιρία νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Νομίζω πὼς θἄχετε ἀναγνωρίσει σὲ μένα τὴ νέα, ποὺ γιὰ τὸ χατῆρι της ἐκθέσατε σὲ μεγάλο κίνδυνο τὴ ζωή σας.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Ραοὺλ χτυποῦσε πολὺ δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος του.

— Σᾶς ἀναγνώρισα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, τραύλισε.

Κουβεντίασαν μερικὲς στιγμὲς μαζί. Ἡ νέα ἀπομακρύνθηκε κατόπιν κι' ὁ Ραοὺλ τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἀλλ' ὅπως βρισκόταν τὶς περισσότερες ὧρες μέσα στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Γκίζης, εἶχε συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ βλέπῃ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίβ.

Ἤξερε τώρα, ὅτι ἡ Χρυσαχτίδα κι' ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερίβ ἦταν τὸ ἴδιο πρόσωπο. Ἀλλά, κάτω ἀπ' αὐτὰ τὰ δυὸ ὀνόματα, κρυβόταν ἄραγε ἡ Ρολάνδη ντὲ Μονκαπέ; Κι' ἂν αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, πῶς γινόταν ὥστε ἡ Ρολάνδη νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσῃ;

Μιὰ μέρα, ὁ νεαρὸς Ἱππότης αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθῃ περισσότερα. Ξαναγύρισε τότε στὴ μανάδισσα, ποὺ τοῦ εἶχε δώσει τὶς πρώτες πληροφορίες γιὰ τὴ Χρυσαχτίδα.

Δὲ χρειάστηκε νὰ τὴν παρακαλέσῃ γιὰ νὰ τοῦ πῇ ὅσα ἤξερε. Κι' ὅσα ἤξερε, ἦταν τρομερά. Ἡ μανάδισσα τοῦ μίλησε γιὰ τὴν Πουάς, γιὰ τὶς τρεῖς νέες, ποὺ εἶχε στὸ σπίτι της καὶ γιὰ τὴ ζωή τους. Κοντὰ σ' αὐτὲς εἶχε ζήσει κι' ἡ Χρυσαχτίδα.

Ὁ Ἱππότης ἔφυγε ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὸ μαγαζί της. Αἰσθανόταν τόση ἀηδία, ποὺ τοῦ ἐρχόταν νὰ κάμῃ ἐμετό.

Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα, προτιμοῦσε νὰ μείνῃ στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, περιμένοντας τὶς διαταγὲς τοῦ δούκα. Δὲν ἤθελε νὰ ξαναδῇ τὴ Χρυσαχτίδα. Σκεφτόταν, μάλιστα, νὰ φύγῃ μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία.

Ἀλλὰ κι' ἡ Χρυσαχτίδα, ποὺ μιὰ ἀκαταπαύστη δύναμι τὴν ἔσπρωχνε στὸ νεαρὸ Ἱππότη, ὑπέφερε ἐπίσης. Καὶ τὸν ἀναζητοῦσε. Μιὰ μέρα, τέλος, τὸν εἶδε σ' ἕνα διάδρομο κι' ἀφίνοντας κάθε ἐπιφύλαξι, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά του.

— Σᾶς συμβαίνει τίποτα, κύριε ντὲ Ραγκαστέν; τοῦ εἶπε. Ἔχετε τρόπο ἡμέρες νὰ φανῆτε. Μήπως εἴσαστε ἄρρωστος;

— Δὲ μοῦ συμβαίνει τίποτα καὶ δὲν εἶμαι ἄρρωστος, ἀπάντησε ὁ Ραγκαστὲν μὲ παγερὸ τόνο.

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ἡ νέα τὸν συγκράτησε.

— Μιὰ στιγμή, κύριε ντὲ Ραγκαστέν, τοῦ εἶπε. Ὡς σήμερα, μοῦ δείξατε κάποια συμπάθεια ἢ καλύτερα κάποια ἐκτίμησι. Σήμερα, ὅμως, μοῦ φέρνεσθε μὲ τρόπο ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τὸν ἀποκαλέσω προσβλητικό. Νομίζω πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ζητήσω τὸ λόγο... Σᾶς παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ μοῦ πῆτε τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκαμε νὰ ξεπέσω στὴν ἐκτίμησί σας;

— Ζητῆστε νὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὶς φίλες σας, Λολίτα, Σαφίρ καὶ Μπεογκαμὸτ, ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Ραοὺλ.

— Γνωρίζετε αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες νέες; ρώτησε ἡ Χρυσαχτίδα.

— Δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν τιμή, εἶπε ὁ Ἱππότης. Ἔμαθα μόνο τὰ ὀνόματά τους καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς τους.

Ἡ Χρυσαχτίδα ἔμεινε κάμποσες στιγμὲς συλλογισμένη. Σήκωσε κατόπιν τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὸ Ραοὺλ.

— Αὐτὲς οἱ τρεῖς νέες στάθηκαν καλὲς μαζί μου καὶ μὲ βοήθησαν ὅσο μποροῦσαν, εἶπε. Καταλαβαίνω, ὅτι ἡ στάσι σας ἀπέναντί μου ἄλλαξε, ἐπειδὴ μάθατε πὼς ἔζησα κάμτσο καιρὸ μαζί τους. Δὲν ξέρω, ὡστόσο, τί θὰ γίνομουν χωρὶς αὐτές.

Τὰ λόγια της, τὸ γεμᾶτο εἰλικρίνεια βλέμμα της, ὅλη ἡ στάσι της, τοῦ ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι.

— Νομίζω πὼς ἔχετε δίκιο, εἶπε. Ἀλ' ἔλαβα τόσα κακὰ πράγματα γι' αὐτές...

— Οἱ τρεῖς αὐτὲς νέες εἶναι δυστυχισμένες, ἀπάντησε ἡ Χρυσαχτίδα. Θέλετε νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴ ζωή μου, κύριε ντὲ Ραγκαστέν;

— Θὰ σᾶς ἤμουν εὐγνώμων σ' αὐτό, εἶπε ὁ Ραοὺλ.

Ἡ νέα τοῦ μίλησε τότε γιὰ τοὺς τσιγγάνους καὶ γιὰ τὰ διάφορα περιστατικὰ τῆς ζωῆς της, ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινε μόνη. Τοῦ ἀφηγήθηκε ἀκόμη μὲ ποιὸ τρόπο βρέθηκε στὰ χέρια τῆς Πουὰς καὶ πόσο τὴ βοήθησαν ἡ Λολίτα, ἡ Σαφὶρ κι' ἡ Μπεργκαμὸτ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὶς πλεκτάνες της.

Ὅταν τέλειωσε, ὁ Ραοὺλ ἔσκυψε μπροστά της καί, παίρνοντας τὸ χέρι της, τὸ ἔφερε στὰ χείλη του.

— Συχωρέστε με, εἶπε. Ἔκαμα τὸ ἔγκλημα νὰ σᾶς συκοφαντήσω μέσα στὴ σκέψι μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι, ποὺ σᾶς ἔκαναν κακό, δὲ θὰ μείνουν ἀτιμώρητοι. Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

Ἦταν τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Λύτη ἡ ἀμοιβαία ἐξήγησι ἔμοιαζε μὲ ἐπιστροφὴ ἑξομολογήσι. Κι' ἔνοιωθαν κι' οἱ δυὸ πὼς ἦταν εὐτυχισμένοι.

Ἡ Χρυσαχτίδα ἔφυγε σὲ λίγο. Καὶ τότε μιὰ σκέψι πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τοῦ Ραοὺλ.

— Δὲν εἶναι ἡ Ρολάνδη, ψιθύρισε.

Αὐτὴ ἡ σκέψι ἔρριξε ἕναν ὁλόμαυρο ἴσκιο πάνω στὴ χαρά του. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ μυαλό του ἔτρεχε ἀπὸ τὴ Ρολάνδη στὴ Χρυσαχτίδα κι' ἀπὸ τὴ Χρυσαχτίδα στὴ Ρολάνδη. Ἀλλὰ γιατί εἶχε φαντασθῇ πὼς ἡ Χρυσαχτίδα δὲν ἦταν ἡ Ρολάνδη; Ἐπειδὴ τοῦ εἶχε πῆ, ὅτι εἶχε ζήσει κοντὰ στοὺς τσιγγάνους; Ἀλλ' ἡ ἴδια δὲν τοῦ εἶχε πῆ καὶ πάλι, ὅτι δὲ θυμόταν τίποτα ἀπὸ τὴν περασμένη ζωή της; Τί σήμαινε αὐτό:

— Ὄχι, φώναξε στὸ τέλος. Στοιχηματίζω τὸ κεφάλι μου πὼς ἡ Χρυσαχτίδα εἶναι ἡ Ρολάνδη.

Τὸ μόνο ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, ἦταν τὸ ὅτι ἡ Χρυσαχτίδα δὲν τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Ὑπῆρχε, βέβαια, κάποιο μυστήριο στὴ ζωὴ τῆς. Αὐτὸ τὸ μυστήριο θἄπρεπε νὰ τὸ ἐξιχνιάσῃ μιὰ μέρα.

Η ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ

Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τῆς δεσποινίδος ντ' Ὀρμπερίβ δὲν ἀπασχολοῦσε μόνο τὸ Ραοὺλ. Ἡ δούκισσα ντὲ Σοριέντες κι' ἡ ἀδελφή της τὴν εἶχαν προσέξει ἐπίσης σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τους στὸ μέγαρο τῆς δούκισσας τῆς Γκίζης. Καί, μ' ὅλο ποὺ δὲ μίλησαν ἡ μιὰ στὴν ἄλλη, εἶχαν κάμει κι' οἱ δύο τὴν ἴδια σκέψι.

Μιὰ μέρα, τέλος, ἡ Λεονόρα εἶπε στὴν ἀδελφή της:

— Δὲ σοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὴ ἡ δεσποινὶς ντ' Ὀρμπερὶβ μοιάζει μὲ κάποιαν ποὺ γνωρίσαμε ἄλλοτε;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἑρμόζα. Μοιάζει μὲ κάποια ποὺ κληρονόμησαμε τὴν περιουσία της, χωρὶς νὰ εἴμαστε βέβαιες, ὅτι ἔχει πεθάνει.

— Ἄ, καὶ σὲ σένα, λοιπόν, ἔκαμε ἐντύπωσι αὐτὴ ἡ ὁμοιότητα;

— Ἂν ἡ Ρολάνδη ντὲ Μονκαπὲ ζοῦσε, θὰ ἦταν ὁμοια μὲ τὴ δεσποινίδα ντ' Ὀρμπερίβ.

Δὲν εἶπαν τίποτ' ἄλλο.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Γκασπὰρ Πινὰκλ βρισκόταν στὸ Λούβρο, μέσα στὸ δωμάτιο, ποὺ εἶχε μεταβάλει σ' ἐργαστήριο, ὅταν τοῦ ἔφεραν ἕνα γράμμα. Ἦταν διπλωμένο μὲ παράξενο τρόπο καὶ κλεισμένο μὲ βουλοκέρι. Πάνω σ' αὐτό, ἀντὶ γιὰ ἄλλο σημάδι, ὑπῆρχε τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς σκούδου.

— Παράξενη σφραγίδα, εἶπε ὁ Πινάκλ.

Ἄνοιξε ἔπειτα τὸ γράμμα. Ἀλλὰ δὲν περιεῖχε λέξι. Τὸ χαρτὶ ἦταν ἄδειο.

Ὁ Πινὰκλ δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ ἔκπληξι.

— Σίγουρα, προέρχεται ἀπ' αὐτήν, ψιθύρισε. Δὲν ἔγραψε τίποτα γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ. Νομίζει πὼς ἔτσι θὰ μὲ ξεγελάσῃ. Ἀλλ' ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ μάθω ποιὰ μοῦ ἔστειλε αὐτὴ τὴν πρόσκλησι.

Ἔκαψε τὸ γράμμα καὶ ἀνέλπιστα τὴν ἐργασία του. Τὸ βράδυ, τυλίχτηκε μὲ τὸ μανδύα του ,ἔβαλε στὸ πρόσωπό του τὴν κόκκινη μάσκα καὶ βγῆκε. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, βρισκόταν στὸ μέγαρο Σορριέντες. Ὁ δούκας τὸν δέχτηκε ἀμέσως.

— Τί νέα ἔχομε; τὸν ρώτησε.

— Τποτα σχεδόν, ἀφέντη, τοῦ ἀπάντησε ὁ Πινάκλ.

Καὶ τοῦ ἀφηγήθηκε μερικὰ μικροεπεισόδια τῆς Αὐλῆς, χωρὶς ἰδιαίτερη σημασία.

Ὁ δούκας, τοῦ εἶπε, στὸ τέλος, ὅτι μποροῦσε νὰ φύγῃ.

Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα σκοτεινὸ διάδρομο, ἄκουσε, ξαφνικά, μιὰ φωνή, ποὺ τὸν ἔκαμε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἦταν ἡ ἴδια φωνή, ποὺ τοῦ εἶχε μιλήσει κι' ἄλλες φορές.

— Μὴ σπάζῃς ἄδικα τὸ κεφάλι σου γιὰ νὰ βρῇς, εἶπε αὐτὴ ἡ φωνή. Δὲ θὰ μάθῃς ποτέ!

Ὁ Γκασπὰρ Πινὰκλ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ γερὸ μυαλὸ καὶ ἀτσαλένια θέλησι. Κι' ὡστόσο, ἐκείνη τὴ στιγμή, αἰσθάνθηκε ἕναν ἀόριστο φόβο ν' ἁπλώνεται στὴν ψυχή του. Εἶχε ἀπομείνει καρφωμένος στὴ θέσι του, ἀνίκανος νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὴ κίνησι.

Αὐτὴ ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπὸ παντοῦ κι' ἀπὸ πουθενά.

Ὁ Πινάκλ κατάφερε, τέλος, νὰ συνέλθῃ κι' ἔκαμε νὰ κινηθῇ. Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, ἔνοιωσε ἕνα ἀνάλαφρο ἄγγιγμα στὸν ὦμο του. Γύρισε τότε καὶ ξαναείδε μπροστά του τὸ φάντασμα μὲ τὸ μακρὺ μανδύα καὶ τὴ μαύρη μάσκα στὸ πρόσωπο.

Ἦταν ἡ γυναῖκα μὲ τὰ λευκὰ ἢ ἡ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα; Ἦταν ἕνα πλάσμα ζωντανὸ ἢ μιὰ ἀερόνια ἀπταισία; Ὁ Πινὰκλ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ πῇ. Τὸ μόνο ποὺ πρόσεξε ἦταν, ὅτι ἡ γυναῖκα, ποὺ στεκόταν μπροστά του, εἶχε στὸ δείχτη τοῦ δεξιοῦ της χεριοῦ ἕνα δαχτυλίδι μ' ἕνα ρουμπίνι σὲ σχῆμα ρόμβου.

Ἡ φωνὴ ἀκούστηκε καὶ πάλι βαρειὰ καὶ ἀπειλητική:

— Εἶναι ἡ τελευταία προειδοποίησι ποὺ σοῦ δίνω.

Ὁ Πινάκλ, γκρεμένος, ἔγειρε τὸ κεφάλι του σὲ σημεῖο ὑποταγῆς.

Ἡ γυναῖκα μὲ τὸ ρουμπίνι ρώτησε:

— Ἔτσαι βέβαιος, ὅτι πνίγηκε;

— Ἀπόλυτα βέβαιος, κυρία.

— Κι' ἂν ἔκανες λάθος;

— Εἶναι ἀδύνατον, κυρία. Σᾶς τὸ ἔγω ξαναπῆ: Τὸ κοριτσάκι ἦταν μισοπεθαμένο ὅταν τὸ ἔρριξα στὸ ποτάμι.

— Ναί, ἀλλ' ὁ μιρὸς Ἱππότης Ἰσχυρίσθηκε, ὅτι τὸ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ποτάμι καὶ τὸ ξάπλωσε πάνω στὴν ὄχθη.

Μπορεῖ νὰ εἶπε ὅ,τι ἤθελε στὸ παραμιλητό του. Σᾶς βεβαιώνω, ὅτι δὲν ἔχετε λόγο ν' ἀνησυχῆτε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

— Ἂν, ὅμως, σοῦ ἔλεγα, ὅτι τὴν ξαναεῖδα ζωντανή;

Ὁ Πινάκλ ταράχτηκε.

— Θὰ πρόκειται γιὰ λάθος, κυρία, εἶπε. Οἱ νεκροὶ δὲ βγαίνουν ποτὲ ἀπὸ τὸν τάφο τους. Ἡ νέα γιὰ τὴν ὁποία μιλᾶτε, ἴσως νὰ τῆς μοιάζῃ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Χαμήλωσε ἔπειτα τὴ φωνὴ καὶ πρόσθεσε:

— Ἂν αὐτὴ ἡ ὁμοιότητα σᾶς ἀνησυχῇ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ τὸ πῆτε.

— Νὰ εἶσαι ἕτοιμος καὶ νὰ περιμένῃς τὶς διαταγές μου.

Ὁ Πινὰκλ λύγισε τὸ κορμί του στὰ δύο. Ὅταν ξαναστκώθηκε, ὁ διάδρομος ἦταν ὁλότελα ἔρημος.

Η ΕΝΤΟΜΗ

Ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ ὅτι ἡ Χρυσαχτίδα ἦταν ἡ Ρολάνδη ντὲ Μονκαπέ. Ἔκαμε τότε τὴν ἀκόλουθη σκέψι:

«Τὸ καθῆκον μου εἶναι νὰ τὴν κάμω νὰ ξαναδῇ τὸ ὄνομα, τὴ θέσι καὶ τὴν περιουσία της, ποὺ τῆς τὰ πῆραν ὁ δούκας ντὲ Σοριέντες, ἡ γυναῖκα του Λεονόρα κι' ἡ ἀδελφή της Ἑρμόζα. Κι' αὐτὸ θὰ κάμω!»

Αὐτὴ ἡ σκέψι σήμαινε, ὅτι θὰ ὕψωνε τὸ ἀνάστημά του μπροστὰ στὸ δούκα ντὲ Σοριέντες. Ἀλλὰ τί μποροῦσε ἐναντίον ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ στεκόταν τόσο ψηλά;

Μιὰ ἄλλη σκέψι ἤρθε τότε στὸ μυαλό του:

«Ὁ δούκας τῆς Γκίζης εἶναι πολὺ πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ Σοριέντες. Ἀφοῦ ἔβαλα, λοιπόν, ἕναν ἀφέντη πάν... ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά του».

Ὡς τότε, ὁ Γκίζης δὲν τοῦ εἶχε ἀναθέσει καμμιὰ σοβαρὴ ἐντολή. Κι' ὁ Ραγκαστὲν εὐχόταν ἡ ἐντολὴ αὐτὴ νὰ ἦταν τόσο σοβαρή, ποὺ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ δούκα.

Ὁ πόθος του πραγματοποιήθηκε σὲ λίγο καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ δούκας εἶχε ἐχωρίσει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ θάρρος καὶ τὶς μεγάλες ἱκανότητες τοῦ Ραγκαστέν. Καί, μιὰ μέρα, τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ Ἡ συνέχεια.

ΚΟΣΜΟΣ

Κρατῆστε τοὺς ἄνδρες δέσμιους τῆς ὁμορφιᾶς σας

Φροντίστε γιὰ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ὑγεία τοῦ δέρματός σας χρησιμοποιώντας τὰ μοναδικὰ καλλυντικὰ FLOWERS POLLEN διότι περιέχουν Lanocerine. Ξεκουράζουν, τονώνουν καὶ ὁμορφαίνουν τὴν ἐπιδερμίδα.



Flowers
ΚΡΕΜΑ ΗΜΕΡΑΣ
ΚΡΕΜΑ ΝΥΚΤΟΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΚΡΕΜΑ ΓΙΑ ΡΥΤΙΔΕΣ
ΓΑΛΑΚΤΩΜΑΤΑ
POLLEN

SOUCI Ο.Ε. ΑΡΑΔΟΥ 28 • ΤΗΛ. 31.680 • ΑΘΗΝΑΙ

ΑΣΤΕΡΙΑ της Ἀνατολῆς

Ὁ σοβιετικὸς κινηματογράφος «δυτικοποιεῖται», ἀλλὰ «δυτικοποιοῦνται» καὶ τὰ ἤθη τῶν Ρώσων στὰρ

Ὁ ρωσικὸς κινηματογράφος, καθὼς ἀργά, μὰ σταθερά, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὰ «πατριωτικὰ» καὶ «μορφωτικὰ» θέματα, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν, κατ' ἀποκλειστικότητα σχεδόν, ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, προκαλεῖ ὁλοένα καὶ ζωηρότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φίλων τῆς ὀθόνης στὶς δυτικὲς χῶρες. Ὡρισμένες δημιουργίες τῆς σοβιετικῆς ἑβδόμης τέχνης, ὅπως τὸ «Ὅταν περνοῦν οἱ γερανοί»,ἡ «Μπαλλάντα ἑνὸς στρατιώτη», «Ὁ 41ος», τιμήθηκαν μὲ βραβεῖα, προκάλεσαν ἐνθουσιώδεις κοιτικὲς καὶ σημείωσαν μεγάλο ἀριθμὸ εἰσιτηρίων παντοῦ. ὅπου προβλήθηκανε, ἐνῶ ἐπίσης, γιὰ πρώτη φορά, ἔχουν γίνει γνωστὰ καὶ συζητοῦνται τὰ ὀνόματα Ρώσων ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου, ὅπως τοῦ Σεργκεῖ Μπονατσούκ. τοῦ θαυμάσιου ἐνσαρκωτῆ τοῦ 'Οθέλλου στὴν ὁμώνη καὶ τῆς Τατιάνα Σαμοιλόβα.

Ἡ μεταβολή, ὡστόσο, αὐτή, ποὺ ἔχει φέρει τὸν ρωσικὸ κινηματογράφο πλησιέστερα στὴν δυτικὴ πεζὶ κινηματογράφου ἀντίληψι, ἔχει γίνει ἀκόμη περισσότερο αἰσθητὴ στὸ ἴδιο τὸ σοβιετικὸ κοινό. Ὁ «στὰρ» ἦταν, ἄλλοτε, εἶδος ἀγνωστο στὴ Ρωσία. Σήμερα ὑπάρχουν καὶ ἐκεῖ «στὰρ» κατὰ τὴν δυτικὴ ἔννοια, δηλαδὴ ἠθοποιοὶ μὲ ἔντονη ἀκτινοβολία, ποὺ λατρεύονται σὰν εἴδωλα ἀπὸ τὶς μᾶζες καὶ ποὺ κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά τους σὰν προνομιοῦχα πλάσματα, βουτηγμένα στὴν χλιδή, ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν οἱ ἀληθινὰ πλουσιοπάροχες ἀμοιβές.

Φυσικὰ δὲν ὑπάρχει περίπτωσι νὰ ἀμειφθῇ ἕνας Ρῶσος ἠθοποιός, ὅσο καλὸς ἢ ὅσο δημοφιλὴς καὶ ἂν εἶναι, μὲ τὸ ποσὸ τοῦ ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, ποὺ πῆρε, καταρρίπτοντας κάθε προηγούμενο ρεκόρ, ἡ Ἐλίζαμπεθ Τέηλορ γιὰ τὸν ρόλο τῆς Κλεοπάτρας. Γιατὶ οἱ ἀμοιβὲς τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ὀθόνης, στὴ Ρωσία, δὲν καθορίζονται ἀπὸ τὸν νόμο τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως, δὲν ἀποτελοῦν. δηλαδή, ἀντικείμενο παζαρέματος ἀνάμεσα στὸν ἠθοποιό, τὸν παραγωγὸ καὶ τὴν ἑταιρία. Ὁ σοβιετικὸς κινηματογράφος ἀποφάσισε ἀνώτατα ὅρια ἀμοιβῆς. ποὺ σὲ καμμιὰ στοῦν. Ἐξ ἄλλου, ἐπειδὴ ἐπικρατεῖ ἡ—σωστή. πράγματι—ἀντίληψι πὼς ὁ ἠθοποιὸς δὲν ἀποτελεῖ τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 παράγοντα γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς κελῆς ταινίας, ἔχει καθιερωθῆ μιὰ ἱεραρχικὴ διαβάθμισι, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ μεγαλύτερη ἀμοιβὴ περιέρχεται στὸν σεναρίστα—ποὺ τὴν εἰσπράττει ἀμέσως μόλις ἡ ἀρμόδια ἐπιτροπὴ ἐγκρίνῃ κατ' ἀρχὴν τὸ σενάριό του—ἡ ἀμέσως ἑπόμενη στὸν σκηνοθέτη, ἡ τρίτη στὸν ὁπερατὲρ καὶ ἡ τέταρτη μόλις στὸν πρωταγωνιστὴ ἢ τὴν πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας!

Μολονταῦτο, στὴν πρᾶξι, οἱ μεγάλοι «στὰρ» τοῦ ρωσικοῦ κινηματογράφου δὲν ὑστεροῦν καθόλου, σὲ συνολικὰ κέρδη, ἀπὸ τοὺς λοιποὺς παράγοντες μιᾶς ταινίας. Γιατὶ εἶναι ἐπίθανο νὰ μπορέσῃ ἕνας σεναρίστας νὰ γράψῃ παραπάνω ἀπὸ ἕνα. τὸ πολὺ δυό, σενάρια τὸ χρόνο, ποὺ θὰ τιμηθοῦν μὲ τὸ ἀνώτατο ὅριο ἀμοιβῆς, ἐνῶ ἕνας ἠθοποιὸς πρώτης γραμμῆς θὰ γυρίσῃ. στὸ ἴδιο διάστημα. πολὺ περισσότερες ταινίες.



Ἡ ὡραιότατη Εἰρήνη Σκομπτσέβα, ποὺ συγκαταλέγεται σήμερα, μαζὶ μὲ τὴν Σαμοιλόβα καὶ τὴν Μακάροβα, στὶς πρῶτες βεντέττες τῆς ρωσικῆς ὀθόνης.



Ὁ Μὰρκ Μπερνές, «φράνκ Σινάτρα τῆς Ρωσίας», ποὺ ἔγινε στόχος ἐπιθέσεων γιὰ τὶς «παρεκτροπὲς» του.



Ἡ "Ινα Μακάροβα, ἀναγνωρισμένη ὡς ἡ πιὸ «σέξυ» ἠθοποιὸς τοῦ σοβιετικοῦ κινηματογράφου.

"Ἂν τώρα λάβωμε ὑπ' ὄψι μας πὼς ἡ ἀμοιβὴ ἑνὸς «καθιερωμένου» Ρώσου στὰρ βρίσκεται γύρω στὶς 600.000 δραχμὲς γιὰ κάθε ταινία, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ συμπεράνωμε πὼς οἱ στὰρ αὐτοὶ κάνουν ἀληθινὰ πριγκηπικὴ ζωὴ καὶ πὼς δὲν ἀντιμετωπίζουν ἄλλο πρόβλημα παρὰ πὼς νὰ ξοδέψουν τὰ χρήματα, ποὺ κερδίζουν, μὲ τοὺς περιορισμοὺς στὶς ἐπιδεικτικὲς σπατάλες καὶ στοὺς ἐξωφρενισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλουν τὰ σοβιετικὰ ἤθη καὶ οἱ σοβιετικοὶ νόμοι.

Παράλληλα, δὲ μποροῦν οἱ Ρῶσοι στὰρ οὔτε σὲ ἐπικερδεῖς τοποθετήσεις νὰ προβοῦν, ὅπως οἱ δυτικοὶ συνάδελφοί τους. ποὺ ἐπενδύουν τὰ περισσεύματά τους σὲ μετοχὲς καὶ ἀκίνητα.

Φυσικά, ἔχουν ὅλοι τὶς καταθέσεις τους στὴν τράπεζα καὶ τὰ δύο ἀκίνητα. ποὺ ἐπιτρέπει ὁ νόμος: Μιὰ πολυτελὴ κατοικία στὴ Μόσχα καὶ μιὰ ἀκόμη πολυτελέστερη ἐπαυλὶ στὰ περίχωρα τῆς πρωτεύουσας ἢ στὴν Κριμαία "Οσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, τὰ διαθέτουν στὴν ἀγορὰ αὐτοκινήτων, ποὺ στὸν ἀριθμό τους δὲν ἐπιβάλλεται κανεὶς περιορισμός, ἐνῶ ἄλλοι τά... ρευστοποιοῦν σὲ βότκα.

Καὶ τὶς δυὸ αὐτὲς "καταχρήσεις" φαίνεται πὼς συνδύασε γιὰ ἕνα διάστημα ὁ πλουσιοπάροχα ἀμειβόμενος Μὰρκ Μπερνές. που θεωρεῖται ὡς ὁ Φράνκ Σινάτρα τῆς σοβιετικῆς ὀθόνης Ὁ σοβιετικὸς τύπος τοῦ ἐπιτέθηκε μὲ σφοδρότητα γιὰ τὸ γεγονὸς πὼς συνελήφθη ἔνα βράδυ νὰ ὁδηγῇ μεθυσμένος «ἕνα ἀπὸ τὰ ἐξῆ αὐτοκίνητά του» καὶ πὼς ἀντιμίλησε «μὲ ἔπασσ» καὶ αὐθάδεια» στὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα ποὺ τὸν συλλάβανε.

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ στάθηκε ἀφορμή, γιὰ νὰ γενικευθοῦν οἱ ἐπικρίσεις ἐναντίον τοῦ Μπερνές. τόσο γιὰ τὶς "ἐκλυτη" ἰδιωτική του ζωή, ὅσο καὶ γιὰ τὴν στάσι του ὡς καλλιτέχνη «Ὁ Μπερνὲς— ἔγραψε ἡ «Πράβδα»— ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὰ ἁπλό, ναρούμενο καὶ μελωδικὸ τραγούδι. Τραγουδάει τώρα μὲ δάκρυα στὰ μάτια, μὲ θλιμμένη μονοτονία ἢ μὲ ὑστερικὰ ξεφωνητά, ὅπως οἱ τραγουδιστὲς στὴν καπιταλιστικὴ Δύσι».

Κατὰ τὴν «Πράβδα», ὅλα αὐτὰ ὀφείλονται στὸ ὅτι ὁ Μπερνές, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀκόμη συνάδελφοί του τοῦ ρωσικοῦ κινηματογράφου, ἔχουν προσβληθῇ ἀπὸ μιὰ καινούργια γιὰ τὴν Ρωσία ἀσθένεια: τὴν «στελλαρίτιδα». «Στελλαρίτις» (ἡ λέξι βγαίνει ἀπὸ τὴν λατινικὴ «στέλλα», ποὺ σημαίνει «ἀστέρι» καὶ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ κατάληξι—ιτις) εἶναι ἡ «ἀσθένεια τῶν στάρ»: ὁ «βεντεττισμός», ὅπως θὰ λέγαμε ἐμεῖς.

Ἔπειτα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις ἐναντίον του, ὁ Μπερνὲς δήλωσε. μετανοιωμένος, πὼς «θὰ ἀφοσιωθῇ στὸ ἑξῆς σὲ δυὸ μόνο πράγματα : τὴν τέχνη του καὶ τὴν τετράχρονη κόρη του, τὴν Νατάσα». Τὸ ζήτημα, ὅμως, ὅπως εἴπαμε, εἶναι γενικώτερο καὶ δὲν περιορίζεται μονάχα στὴν περίπτωσι τοῦ Μπερνές. Ἡ αὔξησι τῆς δημοτικότητας τῶν Ρώσων στάρ, σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς μεγάλες ἀμοιβές. ποὺ τοὺς ἐξασφαλίζουν κάθε δυνατὴ πολυτέλεια. συνέτεινε στὸ νὰ πραοβληθοῦν πολλοὶ μεταξύ τους ἀπὸ «στελλαρίτιδα» νὰ ἀντιγράψουν, δηλαδή, τὸν τρόπο ζωῆς καὶ νὰ μιμηθοῦν τὴν ἔπαρσι τῶν συναδέλφων τους τοῦ Χόλλυγουντ καὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἡ... ἐπιδημία τῆς «στελλαρίτιδος», ὅμως, δύσκολα θὰ θεραπευτῇ, καθὼς ὁ ρωσικὸς κινηματογράφος ἀπομακρύνεται ὁλοένα ἀπὸ τὸν "χαρακτῆρα τῆς ὁμαδικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδηλώσεως, ποὺ εἶχε κάποτε, ἀναδεικνύοντας τὴν προσωπικότητα τοῦ «στάρ».

Ἀκόμη ἕνα ἐνδεικτικὸ τῆς «στελλαρίτιδος» εἶναι πὼς οἱ Ρῶσοι στὰρ ἀνωνίζονται σήμερα σκληρὰ—πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἔκαναν ἄλλοτε —γιὰ τὴν αὐτοδιαφήμισί τους. ὥστε νὰ ζητοῦνται ἀπὸ τὸ κοινὸ καὶ νὰ ἐξασφαλίζουν περισσότερους καὶ μεγαλύτερους ρόλους. Γιὰ τὴν αὐτοδιαφήμισί της, ἡ "Ινα Μακάροβα ἀφῆ

Ἡ μεγάλη ἀγάπη

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΠΙΑΝΚΑ ΜΑΝΕΡΙ, 22 χρόνων. ΜΑΡΘΑ ΡΟΣΣΙ, 25 χρόνων. (Χειμωνιάτικο δειλινό. Στὴ φτωχικὴ της καμαρούλα κάθεται ἡ Μπιάνκα καὶ διαβάζει. Μπαίνει ἡ Μάρθα ντυμένη μὲ κομψότητα).

ΜΑΡΘΑ: Καλησπέρα, σινιορίνα Μπιάνκα!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Καλησπέρα σας!

ΜΑΡΘΑ: Εἶμαι ἡ σινιορίνα Μάρθα Ρόσσι.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Καθῖστε, παρακαλῶ...

ΜΑΡΘΑ: Νομίζω πὼς τ' ὄνομά μου δὲ σᾶς εἶναι ἄγνωστο

ΜΠΙΑΝΚΑ: Μάλιστα. Εἶσαστε ἀπὸ μιὰ πλούσια οἰκογένεια τῆς Φλωρεντίας.

ΜΑΡΘΑ: Καὶ θὰ ἐξέρετε καὶ κάτι ἀκόμη. "Οτι... ὅτι πρόκειται ν' ἀρραβωνιαστῶ μὲ τὸν κύριο Πάολο Γκράσσι.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Σινιορίνα, ἐγὼ δὲν ἀνήκω στὴ ἀριστοκρατία. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς μιλήσω ὀρθὰ - κοφτά! Δὲ θ' ἀρραβωνιαστῆτε ποτὲ μὲ τὸν κ. Πάολο Γκράσσι γιατὶ εἶναι διάκος μου ἀρραβωνιαστικός!...

ΜΑΡΘΑ (εἰρωνικά): Πιθανὸν νὰ μὴν ἀρραβωνιαστῶ ποτὲ μαζί του. Μὰ ὁπωσδήποτε θὰ γίνω γυναίκα του. Οἱ ἀρραβῶνες ἔχουν καταργηθῆ πιά. Θὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Κι' ἐγὼ σᾶς λέω πὼς δὲ θὰ παντρευτῆτε ποτὲ τὸν Πάολο!

ΜΑΡΘΑ: Τὸν Πάολο!... Τί σὶκειότης!... Ἐγὼ τὸν λέω κύριο Γκρόσσι.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Καὶ θὰ μείνῃ ἕνας κύριος γιὰ σᾶς... Ἐνῶ ἐμένα εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός μου!...

ΜΑΡΘΑ: Σινιορίνα Μπιάνκα, σᾶς παρακαλῶ, μὴ μιλᾶτε ἔτσι! Σκεφτῆτε καλύτερα. Εἴστε φτωχὸ κορίτσι! Κι' ὁ Πάολο πρέπει νὰ πάρῃ μιὰ κοπέλλα τῆς τάξεώς του, πλούσια γιατὶ εἶναι φτωχός... Δὲν ἔχει παρὰ τὸ ἀρχοντικὸ ὄνομά του.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Καταλαβαίνω. Θέλετε νὰ τὸν ἀγοράσετε!...

ΜΑΡΘΑ: "Ετσι εἶναι ὁ κόσμος σήμερα, σινιορίνα μου!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: "Ισως ὁ κόσμος ὁ δικός σας! Ξεχνᾶτε πὼς σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κόσμο δικαιοῦνται ν' ἀγαποῦν κι' οἱ φτωχοί. Κι' ὅταν ἐμεῖς ἀγαπᾶμε, δὲν κάνουμε ἐμπορικοὺς ὑπολογισμούς. Δίνουμε τὴν καρδιά μας, τὴ ζωή μας, χωρὶς ἄλλο ἀντάλλαγμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη, μόνο ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ δικός μας θησαυρός!

ΜΑΡΘΑ: Εἶστε ρωμαντικὴ κι' αὐτὸ δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας! Πρέπει νὰ γίνετε πιὸ πρακτικὴ στὴ ζωή σας!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Τί θέλετε νὰ πῆτε; Τί πρέπει νὰ κάνω; Νὰ πάψω ν' ἀγαπῶ τὸν Πάολο; Αὐτὸ θέλετε; "Ηρθατε, λοιπόν, στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ μοῦ σπαράξετε τὴν καρδιά;

ΜΑΡΘΑ: Ἀκοῦστε με. Δὲν ἦρθα ἐδῶ ὡς ἀντίζηλος. "Ηρθα νὰ σᾶς πῶ ὅτι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Πάολο, πρέπει νὰ τὸν ἀφίσετε ἐλεύθερο νὰ παντρευτῆ μαζί μου. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ συμφέρον σου.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Δὲ μπορῶ νὰ κάνω τέτοιο πρᾶγμα! Τὸν ἀγαπῶ καὶ μ' ἀγαπάει κι' ἐκεῖνος.

ΜΑΡΘΑ: Τί σημασία ἔχει αὐτό;... Ἡ ἀγάπη δὲ ζῇ χωρὶς χρήματα! Ὁ Πάολο θὰ εὐτυχήσῃ μαζί μου. Ὁ πατέρας μου μάλιστα σκέφτεται νὰ τὸν πάρῃ διευθυντὴ στὶς ἐπιχειρήσεις του. Θὰχῃ ἔτσι ἄφθονα χρήματα, θὰ ζῇ ἐξαιρετικὰ, εὐτυχισμένα!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Καὶ τὴν ἀγάπη τὴ δική μου δὲν τὴ λογαριάζετε;

ΜΑΡΘΑ: Ἡ ἀγάπη!... Βέβαια εἶν' ὡραῖο πρᾶγμα ἡ ἀγάπη... Μὰ γιὰ σκεφτῆτε... "Αν παντρευτῆτε τὸν Πάολο, θὰ τὸν καταδικάσετε σὲ αἰώνια δυστυχία. Κι' ὅπως σᾶς εἶπα, ἡ φτώχεια διώχνει τὴν ἀγάπη. Δὲ χορταίνει κανεὶς μόνο μὲ φιλιά. Κι' ὅταν μάλιστα θἄρθουν καὶ παιδιά, ὦ!... τότε ἀλλοίμονο! Θ' ἀρχίσῃ ἡ γκρίνια, ἡ ἀπογοήτευσι, ἡ μετάνοια!

ΜΠΙΑΝΚΑ: "Οχι!... "Οχι!... Δὲ θὰ γίνῃ, ὅπως λέτε!...

ΜΑΡΘΑ: Καὶ χειρότερα ἀκόμη! Τώρα εἴστε μεθυσμένοι ἀπὸ ἔρωτα κι' οἱ δυό. Κάνετε γλυκὰ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ἀργότερα ὅμως θὰ μὲ θυμηθῆτε σινιορίνα. "Αν ἀγαπᾶτε ἀληθινὰ τὸν Πάολο, μὴ τὸν θυσιάζετε! Θυσιασθῆτε σεῖς!... Αὐτὸ θἄκανα ἐγὼ στὴ θέσι σας.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Γὸν ἀγαπῶ, ὅπως καμμιὰ γυναίκα δὲν ἀγάπησε ποτὲ στὸν κόσμο.

ΜΑΡΘΑ: Δῶστε του, λοιπόν, τὴν ἐλευθερία. Ὁ Πάολο ἀρνιέται νὰ παντρευτῆ μαζί μου, γιατὶ ἔχει τὸ δεσμὸ μαζί σας. Λοστε του πίσω τὸ λόγο του!

ΜΠΙΑΝΚΑ (ἀναστενάζοντας): Μὲ ποιὰ πρόφασι;

ΜΑΡΘΑ: Πέστε του ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶτε πιά...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Δὲ θὰ μὲ πιστέψῃ!...

ΜΑΡΘΑ: Τότε, ἀκοῦστε με: Πρέπει νὰ νομίσῃ ὅτι ἀγαπᾶτε ἄλλον. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τὰ κανονίσω. Στὰ ἐργοστάσια τοῦ πατέρα μου ἐργάζονται καλοὶ νέοι. Ἐγὼ θὰ σᾶς προικίσω καὶ θὰ σᾶς παντρέψω μ' ἕναν ἀπ' αὐτούς. "Ετσι θὰ νομίσῃ ὁ Πάολο ὅτι ἐρωτευθῆκατε ἄλλον ποὺ ἦταν καλλίτερος γιὰ σύζυγός σας. "Ετσι πρέπει νὰ γίνῃ 'Εμπιστευθῆτε σὲ μένα...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Θεέ μου!... Πῶς τολμᾶτε; Μοῦ προτείνετε ἄλλον, ἐνῶ ἐγὼ λατρεύω τὸν Πάολο;... Καὶ μοῦ προτείνετε προῖκα καὶ δῶρα!... "Ε, λοιπόν, σινιορίνα, ἐγὼ δὲ δέχομαι ἀγοραπωλησίες! Ἡ ἀγάπη δὲν πουλιέται! Μπορῶ νὰ θυσιαστῶ, ἀλλὰ δὲν πουλῶ τὴν ἀγάπη μου! Μὲ γοιώθετε;

ΜΑΡΘΑ: "Αν τὸν ἀγαπᾶτε, θὰ δεχθῆτε!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Τὸν ἀγαπῶ τόσο, ποὺ δὲ μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν. "Ομως δέχομαι νὰ θυσιαστῶ γιὰ τὴν εὐτυχία του! (Παίρνει μὲ τρόπο κάτι ἀπ' τὸ συρτάρι καὶ τὸ κρύβει στὴν τσέπη τῆς φούστας της). Τὸ καταλαβαίνω, πὼς εἶμαι ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία του!... Σᾶς ὑπόσχομαι πὼς θὰ βγῶ ἀπ' τὴ μέση!...

ΜΑΡΘΑ: 'Επὶ τέλους, δὲ σᾶς ἀναγκάζω γὰ παντρευτῆτε ἄλλο ἀφοῦ δὲ τὸ θέλετε, θὰ σᾶς σώσω ὅμως ὅσα χρήματα μοῦ ζητήσετε.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Σᾶς εἶπα. Δὲν πουλιέμαι! "Αν εἶναι ἀνάγκη γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ Πάολο θὰ δώσω καὶ τὴ ζωή μου ἀκόμη... (Κλαίει). Καὶ τώρα, σᾶς παρακαλῶ σινιορίνα, ἀφίστε με ἥσυχη. Θέλω νὰ μείνω μόνη!...

ΜΑΡΘΑ: Εὐχαριστῶ!... 'Επιτρέψτε μου ὅμως νὰ σᾶς κάνω ἕνα δῶρο. (Βγάζει ἕνα χρυσὸ βραχιόλι καὶ τὸ προσφέρει στὴ Μπιάνκα).

ΜΠΙΑΝΚΑ: "Οχι... Δὲν ταιριάζει ἕνα τόσο πολύτιμο κόσμημα σὲ μιὰ φτωχὴ δακτυλογράφο σὰν καὶ μένα. Πηγαίνετε καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι ἀπὸ αὔριο ὁ Πάολο θἄναι δικός σας!...

ΜΑΡΘΑ (τὴ στιγμὴ ποὺ φεύγει): Δὲ θέλω νὰ μάθῃ ὁ Πάολο ὅτι ἤρθα ἐδῶ!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Δὲ θὰ τὸ μάθῃ... ('Η Μάρθα φεύγει).

ΜΠΙΑΝΚΑ (μόνη): "Ετσι λοιπόν; Πρέπει ὁ Πάολο νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ πλούτη, στὴν ἄνετη ζωή; (Βγάζει κάτω ἀπ' τὴν τσέπη τῆς φούστας ἕνα περίστροφο). "Εστω! Αὐτὸ θὰ τὰ διορθώσῃ ὅλα!... 'Ο Πάολο δὲ θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. 'Η Μάρθα πάλι δὲ θὰ πῇ τίποτα. Δὲν τῆ συμφέρει. Τὸ πάγι εἶναι γιὰ λείψω ἐγὼ ἀπ' τὴ μέση! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ζήσω χωρὶς τὸν Πάολο. Θεέ μου, κάνε τὸν εὐτυχισμένο. (Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξαναμπαίνει ἡ Μάρθα. Βλέποντάς την νὰ κρατᾶη τὸ περίστροφο, τρέχει καὶ τῆς τὸ παίρνει).

ΜΑΡΘΑ: Σινιορίνα, τί θέλατε νὰ κάνετε; Εὐτυχῶς ποὺ γύρισα. "Ηθελα νὰ σᾶς κάνω μιὰ πρότασι, ποὺ σᾶς συμφέρει καλύτερα.

ΜΠΙΑΝΚΑ: Τώρα πιά!...

ΜΑΡΘΑ: "Οχι, ὄχι!... Δὲ θὰ γίνῃ αὐτό. Φαντάζεστε, λοιπόν, πὼς μπορῶ νὰ δεχτῶ εὐτυχία βαμμένη μὲ τὸ αἷμα σας; (Ἡ φαγκαλιάζει). "Ομολογῶ, σινιορίνα Μπιάνκα, ὅτι ἡ δική σου ἀγάπη εἶναι πολὺ πιὸ μεγάλη ἀπ' τὴ δική μου! Τώρα πιστεύω τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔλεγες πρίν: ("Η ἀγάπη δὲν πουλιέται»! Δὲ φανταζόμουν ποτὲ ὡς τοῦ μπορεῖ νὰ φτάσῃ ἡ αὐτοθυσία μιᾶς κοπέλλας ποὺ ἀγαπάει ἀληθινά... Συγχώρεσέ με, Μπιάνκα, ἂν σὲ πίκρανα μὲ τὰ λόγια μου. Τίποτα πιὰ δὲ θὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν Πάολο. Εἶναι δικός σου!...

ΜΠΙΑΝΚΑ: Δὲ θέλω νὰ γίνω αἰτία νὰ μείνῃ φτωχὸς ὁ Πάολο.

ΜΑΡΘΑ: Δὲ θὰ μείνῃ φτωχός! 'Εγὼ θὰ σᾶς προικίσω!

ΜΠΙΑΝΚΑ: Δὲ θέλω ἐλεημοσύνη, σινιορίνα Ρόσσι!...

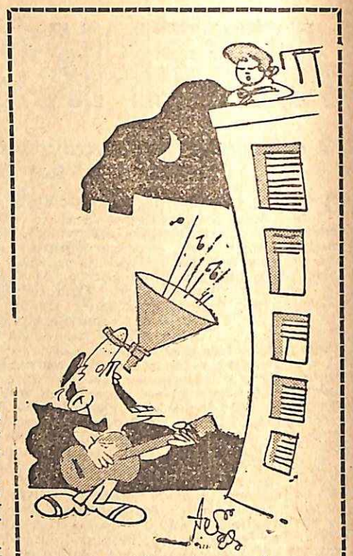
ΜΑΡΘΑ: Μὴ μοῦ μιλᾶς ἔτσι, Μπιάνκα Μ' ἔκανες νὰ νοιώσω τί θὰ πῇ ἀληθινὴ ἀγάπη. Σὲ παρακαλῶ, δέξου νὰ γίνῃς φίλη μου. Θέλω νὰ σὲ δῶ εὐτυχισμένη, μὲ τὸν Πάολο...

ΜΠΙΑΝΚΑ (ξεσπάει σὲ κλάματα): Εὐχαριστῶ!... Σ' εὐχαριστῶ. Μάρθα.

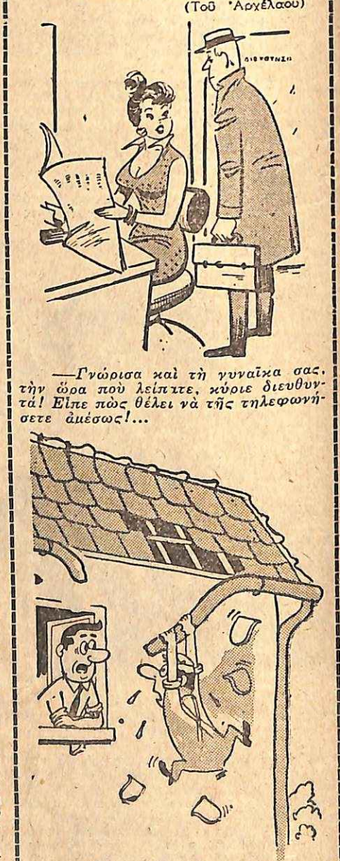
ΜΑΡΘΑ: Μπιάνκα, δὲν ἔχω ἀδέλφια. 'Εσὺ θὰ γίνῃς γιὰ μένα ἡ πιὸ ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ κι' ὁ Πάολο ὁ ἀγαπημένος μου ἀδελφός... Στ' ὁρκίζομαι!...

ΜΠΙΑΝΚΑ (κλαίγοντας πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ της): Σ' εὐχαριστῶ, Μάρθα!...

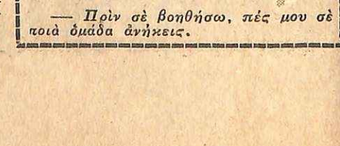
ΛΟΥΤΣΙΟ ΚΑΠΡΑ



Καντάδα γιὰ ρετιρέ!
(Τοῦ 'Αρχέλαου)



—Γνώρισα καὶ τὴ γυναῖκα σας, τὴν ὥρα ποὺ λείπατε, κύριε διευθυντά! Εἶπε πὼς θέλει νὰ τῆς τηλεφωνήσετε ἀμέσως!...



— Πρὶν σὲ βοηθήσω, πές μου σὲ ποιὰ δμάδα ἀνήκεις.

Γιὰ Τὸν Ἔρωτα

Μιὰ γυναῖκα εἶναι ἱκανὴ νὰ κάνῃ τὸ κακό, μόνο καὶ μόνο γιὰ νἄχῃ τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὸ διηγηθῇ στὴ στενὴ της φίλη.

Α. Κ α π ὺ ς

Μονάχα δυὸ ἀγαπιοῦνται ξέρουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, γιατὶ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς ὑπάρχουν κρυμμένοι θησαυροὶ ποὺ τοὺς φωτίζει μόνο ὁ ἔρωτας.

Λ α ρ ο σ φ ο υ κ ὼ

Στὸν ἔρωτα, πληρώνει πάντα ἡ γυναῖκα.

Μ. Ν τ ο ν α ὶ

'Η γυναικὶ μιλάει στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας, κι' ἀκόμη περισσότερο στὶς αἰσθήσεις της. Λικνίζει ἁπαλὰ τὰ ὄνειρά της καὶ δίνει φωνὴ σ' ὅλα ἐκεῖνα ποὺ δὲ μπορεῖ ἡ ψυχή της νὰ ἐκφράσῃ.

Α. ν τ' 'Α λ μ ε ρ ὰ

'Η γυναῖκα ἔχει περισσότερο πνεῦμα κι' ὁ ἄντρας περισσότερη ἰδιοφυΐα. 'Η γυναῖκα παρατηρεῖ κι' ὁ ἄντρας λογικεύεται.

Μ π α λ ζ ὰ κ

Τὸ πολυτιμότερο κόσμημα τῆς γῆς εἶναι ἡ γυναῖκα.

Θ ε ρ β ὰ ν τ ε ς

Γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ καλά, δὲν πρέπει νὰ ἐπιζητῇ τὸν ἔρωτα, ἀλλ' ἀπενταντίας νὰ ἰσιάνῃ κάποιο μίσος γι' αὐτόν. Ὁ ἔρωτας, γιὰ νὰ διατηρήσῃ ὅλη τὴ γλύκα τῆς γοητείας του, πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται σὰν ἐχθρὸς ἐπιφάνος, κι' ὄχι σὰν κόλακας ποὺ τὸν καλοῦμε.

Σ. Μ ω ρ ρ ὰ ς

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ὁ νικητὴς τοῦ Μαραθῶνα

Ὁ θρίαμβος καὶ ἡ ἀποτυχία τοῦ Μιλτιάδη

Ἐνῶ ἄρχιζε ὁ 5ος π. Χ. αἰῶνας, ποὺ ἔμελλε νὰ δοξάσῃ τὴν 'Αθήνα, ἡ νεαρὴ δημοκρατία τοῦ Κλεισθένη, περνοῦσε μιὰ κρίσιμη καμπή. Κοντὰ στοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς τῆς δημοκρατίας, εἶχε προστεθῆ καὶ ὁ ἐξωτερικὸς κίνδυνος. Οἱ Πέρσες παρασκευάζονταν γιὰ νὰ ἐκστρατεύσουν ἐναντίον τῆς 'Ελλάδος. Ὁ τελευταῖος τύραννος τῆς 'Αθήνας, ὁ 'Ιππίας, εἶχε καταφύγει κοντὰ στὸ Μεγάλο Βασιλιᾶ καὶ ἑτοίμαζε τὴν ἐκστρατεία, ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξαναπάρῃ τὴν ἐξουσία μὲ τὴ βοήθεια τοῦ περσικοῦ στρατοῦ.

Στὴν Πύνκα οἱ πολιτικοὶ ἔφερναν συχνὰ τὸ λόγο γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ ἐπικρεμόταν στὴν πολι. Καὶ ὅλες οἱ πληροφορίες συμπίπταν ὅτι ὁ Δαρεῖος ἑτοίμαζε μεγάλο στρατὸ καὶ στόλο γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς 'Αθηναίους καὶ τοὺς 'Ερετριεῖς, ποὺ εἶχαν βοηθήσει τὶς ἰωνικὲς πόλεις τῆς Μικρᾶς 'Ασίας στὴν ἐπανάστασι ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Βασιλιᾶ. («'Αξίωσέ με θεέ μου, ἐπαναλάμβανε συχνὰ ὁ Δαρεῖος, νὰ ἐκδικηθῶ τοὺς 'Αθηναίους»). Καὶ εἶχε δ' ἀτάξει ἕναν ὑπηρέτη του νὰ τοῦ λέη τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα: «Δέσποτα μὴν ξεχνᾶς τοὺς 'Αθηναίους!...» 'Αλλὰ καὶ χωρὶς τὸν ὑπηρέτη θὰ ἐφθανε ὁ 'Ιππίας γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίζῃ τοὺς 'Αθηναίους καὶ νὰ τὸν ὠθῇ στὴν ἐκστρατεία τῆς 'Ελλάδος, ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ παλαιότερο σχέδιο τοῦ Δαρείου. Γιατὶ μόνο ἂν ὑποδούλωνε τὴν 'Ελλάδα καὶ δημιουργοῦσε ἕνα προγεφύρωμα ἐκεῖ, θὰ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν περσικὴ κυριαρχία στὸ Αἰγαῖο καὶ τὴν κατοχὴ τῆς Μικρᾶς 'Ασίας.

Οἱ 'Αθηναῖοι παρακολουθοῦσαν μὲ κατασκόπους ὅλες τὶς περσικὲς ἑτοιμασίες. Γι' αὐτὸ δὲν ἀποτέλεσαν ἔκπληξι γιὰ τὴν 'Αθήνα οἱ δυὸ ἐκστρατεῖες, ποὺ ἐπεχείρησε ὁ Δαρεῖος. Τὴν πρώτη φορὰ (492 π. Χ.) ἔστειλε ἕνα στρατηγό, τὸ Μαρδόνιο, μὲ στρατὸ καὶ στόλο νὰ τιμωρήσῃ τὴν 'Ερέτρια καὶ τὴν 'Αθήνα. 'Ενῶ ὅμως ὁ Μαρδόνιος προχωροῦσε διὰ ξηρᾶς καὶ εἶχε φθάσει στὴ Μακεδονία, μιὰ φοβερὴ τρικυμία κατέστρεψε τὸ στόλο του — κάπου τριακόσια πλοῖα — κι' ἔστειλε στὸν ἀγύριστο τὰ πληρώματά του, ποὺ ξεπερνοῦσαν τὶς 20 χιλιάδες ἄντρες. Ὁ Μαρδόνιος ὅταν ἔμειναι χωρὶς στόλο προτίμησε νὰ γυρίσῃ πίσω. Στὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ὁίκτηκαν οἱ κάτοικοι τῆς Θράκης καὶ τὸν ἀποτέλειωσαν.

Τὴ δεύτερη φορὰ ἡ ἐκστρατεία ἑτοιμάστηκε καλύτερα. Καὶ δύο χρόνια μετὰ τὸ Μαρδόνιο, ἐξακόσιες πολεμικὲς τριήρεις, ἑκατοντάδες μεταγωγικὰ πλοῖα καὶ πολυάριθμος στρατὸς ξεκίνησαν γιὰ τὴν ὑποδούλωσι τῆς 'Ελλάδος. 'Αρχηγοὶ τοῦ περσικοῦ στρατοῦ ἦταν δύο ἀουδαῖοι στρατηγοί: Ὁ Δᾶτις καὶ ὁ 'Αρταφέρνης. Ὁ δεύτερος ἦταν καὶ ἀνηψιὸς τοῦ Δαρείου. Πολιτικὸς σύμβουλος στὴν ἐκστρατεία ἦταν ὁ 'Ιππίας. Ὁ Δαρεῖος εἶχε δώσει τὴν ἐντολὴ νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ καταστρέψουν ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πόλεις ποὺ δὲ θὰ ἔδιναν σημεῖα ὑποταγῆς.

Ὁ πρῶτος σταθμὸς ἦταν ἡ Νάξος. Οἱ Πέρσες τὴν ἔκαψαν, ἀφοῦ πῆραν γιὰ σκλάβους ὅσους κατοίκους βρῆκαν, γιατὶ οἱ περισσότεροι εἶχαν καταφύγει στὰ βουνά. Ἔπειτα ἦρθε ἡ σειρὰ τῆς 'Ερετρίας. Τὴν πολιόρκησαν, τὴν ἐκυρίεψαν καὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὴν πόλι. Τοὺς κατοίκους της, ὅσους δὲν ἔσφαξαν, τοὺς ἐπῆραν αἰχμαλώτους.

'Απέναντι ἀπὸ τὴν 'Ερέτρια ἦταν ὁ ὅρμος τοῦ Μαραθῶνα. 'Εκεῖ ἀποβιβάστηκαν οἱ Πέρρες μὲ συμβουλὴ τοῦ 'Ιππία. Μήπως καὶ ὁ πατέρας του, ὁ Πεισίστρατος, ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο μέρος δὲν εἶχε βαδίσει, πρὶν ἀπὸ μισὸ αἰῶνα, ἐναντίον τῆς 'Αθήνας καὶ μὲ μερικὲς ἑκατοντάδες μισθοφόρων τὴν εἶχε ὑποδουλώσει; Πῶς θὰ μποροῦσαν τώρα οἱ 'Αθηναῖοι ν' ἀντισταθοῦν στὶς μυριάδες τοῦ στρατοῦ τοῦ Μεγάλου Βασιλιᾶ, ὅταν μάλιστα ὑπῆρχε καὶ ἀρκετὰ ἰσχυρὸ κόμμα τοῦ 'Ιππία στὴν 'Αθήνα, ποὺ χρησίμευε γιὰ «πέμπτη φάλαγγα»;

Τὰ ἀρχαῖα κείμενα μᾶς πληροφοροῦν ἀκόμα πὼς τὴν προηγούμενη νύκτα ἀπὸ τὴν περσικὴ ἀπόβασι στὸ Μαραθῶνα ὁ 'Ιππίας εἶχε δῆ ἕνα τρομερὸ ὄνειρο: Πὼς εἶχε κοιμηθῆ στὴν τὴ μητέρα του... Τρομαγμένος τὸ ἄλλο γύρισμα ἀπὸ τοὺς μάντεις νὰ τοῦ ἐξηγήσουν τὸ ὄνειρο. Οἱ ἐκεῖνοι ἔδωκαν τὴν ἑξῆς ἐρμηνεία, ποὺ τὸν συνέφερε. Τὸ ὄνειρο, τοῦ εἶπαν, εἶναι συμβολικὸ καὶ καλό. Μητέρα σου εἶναι ἡ 'Αθήνα, ποὺ θὰ τὴν πάρῃς καὶ θὰ γίνῃς κύριός της...

Καὶ ὁ 'Ιππίας ἤσυχος ἀποβιβάστηκε μαζὶ μὲ τὶς περσικὲς δυνάμεις στὸ Μαραθῶνα.

Στὸ μεταξὺ οἱ φίλοι τοῦ 'Ιππία στὴν 'Αθήνα, ἡ παλιὰ φρουρὰ τῆς δικτατορίας, εἶχε ὀργανώσει τὴν δουλειά της. Φρόντιζε νὰ ἐνσπείρῃ ὅτι, τὴ καὶ ἡ 'Ερέτρια ἂν δὲν σπεύσῃ νὰ δώσῃ «γῆ καὶ νερὸ» στὸ Μεγάλο Βασιλιᾶ. Κι' ἔπρεπε μάλιστα τὸ ταχύτερο νὰ δώσουν τὰ σημεῖα τῆς ὑποταγῆς, ποιοτοῦ συμβῆ τὸ ἀνεπανόρθωτο. Τὸν ἴδιο τόνο ἔδιναν στὶς ὁμιλίες τους καὶ στὶν ἐκκλησία τοῦ Δήμου οἱ φίλοι τοῦ 'Ιππία καὶ παρουσίαζαν μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα τὴν καταστροφὴ τῆς 'Αθήνας ἀπὸ τὸν περσικὸ στρατό.

— Θὰ δοῦμε τὴν πόλι μας στὶς φλόγες, ἔλεγε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἀγορεύοντας ἀπὸ τὸ βῆμα, καὶ τὰ παιδιά μας ἀνδράποδα στοὺς Πέρσες...



'Η τοποθεσία τοῦ Μαραθῶνα, ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια.

— 'Εκτὸς ἂν πολεμήσουμε!... τὸν διέκοψε ἕνας 'Αθηναῖος, ποὺ ἔφερε τὸ κράνος τοῦ στρατηγοῦ καὶ προχώρησε πρὸς τὸ βῆμα.

"Ηταν ὁ Μιλτιάδης, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια εἶχε γυρίσει στὴν 'Αθήνα ἀπὸ τὴ Χερσόνησο τῆς Θράκης, ὅπου ἐγενόμενες. Ὁ ἀγέρωχος καὶ δικτατορικὸς αὐτὸς ἀριστοκράτης, ποὺ ἀγαποῦσε καὶ μὲ τὸν 'Ιππία ταχθῆκε ἀντιπρόσωπος σὲ κάθε ἰδέα συνθηκολογήσεως.

— "Οχι μόνο πρέπει νὰ πολεμήσωμε τὸν ἐχθρό, εἶπε στοὺς 'Αθηναίους, ἀλλὰ πρέπει νὰ βγοῦμε τὸ ταχύτερο καὶ νὰ τὸν κτυπήσουμε στὸ Μαραθῶνα, ὅπου ἀποβιβάστηκε. Γνωρίζω καλὰ τὸν περσικὸ στρατό καὶ ἂν τοῦ ἐπιτεθοῦμε ἀμέσως, ἡ νίκη θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος μας....

Στὸ βῆμα διαδέχτηκαν τὸ Μιλτιάδη, ὁ Ξάνθιππος, ὁ 'Αριστείδης καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς. 'Αντιπροσώπευαν καὶ οἱ τρεῖς τὴ δημοκρατικὴ μερίδα καὶ ἦταν πολιτικῶς ἀντίθετοι τοῦ Μιλτιάδη. Αὐτὸ ὅμως δὲν τοὺς ἐμπόδισε νὰ τάχθοῦν μὲ τὴ γνώμη του καὶ νὰ συνηγορήσουν γιὰ τὴν ἄμεση ἔξοδο τοῦ ἀθηναϊκοῦ στρατοῦ στὸ Μαραθῶνα. 'Αποφασίστηκε συγχρόνως νὰ ζητήσουν ἐπειγόντως βοήθεια ἀπὸ τὴ Σπάρτη κι' ἀπὸ τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις, ἀφοῦ πανελλήνιος ἦταν ὁ κίνδυνος.

'Η Σπάρτη προθυμοποιήθηκε νὰ στείλη στρατό. 'Αλλὰ ὁ στρατὸς της καθυστέρησε, εἴτε ἀπὸ πολιτικὸ ὑπολογισμό, εἴτε ἀπὸ ἄλλη αἰτία κι' ἐφθασε μόνο μετὰ τὴ μάχη τοῦ Μαραθῶνα. 'Η δύναμι, ἄλλωστε, ποὺ ἔστειλαν οἱ Σπαρτιάτες — δύο χιλιάδες στρατιῶτες — ἦταν ἀνάξια γιὰ ἕνα στρατιωτικὸ κράτος σὰν τὴ Σπάρτη. Ὑπωσδήποτε, ἡ καθυστέρησι ἦταν μεγάλο πολιτικὸ σφάλμα γιὰ τοὺς Σπαρτιάτες. "Ολη τὴ δόξα τοῦ Μαραθῶνα τὴν κατηῶθηκε ἡ 'Αθήνα. 'Η ἀκτινοβολία τῆς πόλεως ἐγίνε, μετὰ τὸ Μαραθῶνα, πανελλήνια καὶ ἀπὸ τότε ἀνοιξε ὁ δρόμος τῆς ἀθηναϊκῆς ἡγεμονίας.

Οἱ μόνοι ποὺ ἔδωκαν τὸ παρὸν στὸ Μαραθῶνα καὶ παρατάχθηκαν κοντὰ στοὺς 'Αθηναίους, ἦσαν χίλιοι Πλαταιεῖς. 'Η δύναμι τοῦ ἀθηναϊκοῦ στρατοῦ ἔφτανε τὶς 10 χιλιάδες. Τυπικὰ ἀρχηγὸς τῶν 'Αθηναίων ἦταν ὁ πολέμαρχος Καλλίνικος. Οὐσιαστικὰ ἡ ἀρχιστρατηγία εἶχε παραχωρηθῆ ἀπὸ τοὺς ἄλλους 9 στρατηγοὺς στὸ Μιλτιάδη, τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζαν τὴ στρατιωτικὴ ἀξία.

'Η μάχη τοῦ Μαραθῶνα καλύπτει μία ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, σὰν ἀγῶνας δικαίου καὶ ἐλευθερίας. 'Η ἀνισότητα τῶν δυνάμεων, ποὺ ἀντιπαρατάχθηκαν καὶ ἡ περίλαμπρη νίκη τῶν ὀλίγων ὑπερασπιστῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς δημοκρατίας ἐναντίον τῶν πολλῶν, δίνει ἀνώτερο ἠθικὸ περιεχόμενο στὸ στρατιωτικὸ κατόρθωμα τοῦ Μιλτιάδη.

Διακόσιοι 'Αθηναῖοι νεκροὶ ἐκάλυψαν τὸ ἔνδοξο πεδίο καὶ χίλιοι ἀπὸ τοὺς Πέρσες. Ἄπειρα λάφυρα περιῆλθαν στοὺς 'Αθηναίους.

Οἱ δύο στρατηγοὶ τοῦ περσικοῦ στρατοῦ καὶ ὁ 'Ιππίας ξαναγύρισαν ντροπιασμένοι στὸ Μεγάλο Βασιλιᾶ. Ὁ 'Ιππίας δὲν πρόφτασε νὰ ξαναδῆ τὸ Δαρεῖο. Πέθανε στὴ Λῆμνο, ὅπου εἶχε σταματήσει ὁ περσικὸς στόλος, ἂν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἰσχυρίζονται ὅτι σκοτώθηκε στὴ μάχη.

Οἱ 'Αθηναῖοι ἀναγνώρισαν τὸ κατόρθωμα τοῦ Μιλτιάδη καὶ τὸν ἐτίμησαν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο συμπολίτη τους ὡς τότε. Ὡστόσο ἡ δημοκρατικὴ 'Αθήνα θεώρησε πὼς ἡ νίκη τοῦ Μαραθῶνα ἀνῆκε σὲ ὅλους. Καὶ μάλιστα κάτι πάρα πάνω, τὴν ἑνοιωσε γιὰ νίκη τῆς 'Ελλάδος. Γι' αὐτὸ καὶ στὸ ἐπίγραμμα ποὺ ἔγραψε ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης στὸν τάφο τῶν μαραθωνομάχων ἀνέφερε ὅτι:

("Ελλήνων προμαχοῦντες 'Αθηναῖοι Μαραθῶνι χρυσοφόρων Μή

Το Ιlαρίσι ετοιμάζεται να υποδεχθή την 1η Φεβρουαρίου τη νέα Σίρλεϋ Τέμπλ του κινηματογράφου. Ένα κοριτσάκι 13 χρόνων, στά δ. ποίο έπιφυλάσσει υποδοχή άντάξια μιάς μεγάλης στάρ. Πρόκειται γιά τη μικρούλα Χαίηλυ Μίλλς, την δ. ποία είδαμε μαζί μέ τον πατέρα της Τζών Μίλλς στό φίλμ «Δύό μάτια είδαν τό Εγκλημα». Και πού δ Γουλτ Ντίσνεϋ λανσάρει τώρα μέ τό φίλμ «Πολλυάννα» σά μιά νέα Σίρλεϋ Τέμπλ.

Η Χαίηλυ είναι ή πιό μικρή κόρη της «Τυχερής οικογένειας» της Αγγλίας, πού τό εισόδημά της υπολογίζεται σέ 100.000 λίρες τό χρονο. Έκτός άπό τον πατέρα, πού είναι ένα άπό τά πιό λαμπρά άστέρια τού άγγλικού κινηματογράφου και θεάτρου, ή μητέρα Μαίρη Χαίηλυ Μίλλς γράφει θεατρικά έργα, πού σημειώνουν σημαντικές έπιτυχίες και ή μεγαλύτερη κόρη, ή Ιζάμπελ Έγε, παίζει κατ' έπανάληψη σέ θέατρο. παρά τό πλευρό τού Λώρενς Όλίβιε.

Ο πατέρας τού Μίκυ-Μάους βρισκόταν στό Λονδίνο, όταν ό Δούκ τού 'Εδιμβούργου παρέδωσε στη μικρούλα Χαίηλυ τό βρετανικό βραβείο πού άντιστοιχεί μέ τό άμερικανικό «Όσκαρ», γιά την έκπληκτική δημιουργία της στό φίλμ «Δύό μάτια είδαν τό Εγκλημα». Ο Ντίσνεϋ παρακολούθησε την τελετή αύτή στην τηλεόραση, και βλέπον. τας τη Χαίηλυ, φώναξε:

— Αύτη είναι!... Ιη βρήκα. έπι τέλους!

Είχε βρή την Πολλυάννα, τη μικρή ήρωΐδα τού δυνού. μου φίλμ, πού έτοιμαζόταν τότε νά γυρίση σάν παραγω. γός.

Μιά βδομάδα άργότερα, ό. λόκληρη ή οίκογένεια τών Μίλλς έφευγε άεροπορικώς γιά τή Μέκκα τού κινηματογράφου, και ή μικρούλα Χαίηλυ ύπέγραφε μέ τον Ντίσνεϋ, ό δποίος θεωρείται σήμερα ό πλουσιότερος παραγωγός τού Χόλλυγουντ, ένα πενταετές συμβόλαιο, πού την άνέβαζε στά ίδια έπίπεδα μέ τήν Κίμ Νόβακ και την Τζούντυ Χόλλιντειη.

Ένα μήνα μετά την προβολή τού φίλμ στην 'Αμερική, θά τά καταστήματα πουλού. σαν κούκλες μέ τό πρόσωπο και τό χτένισμα τής Χαίηλυ. Πολλυάννα, και ό Γουόλτ Ντίσνεϋ έλεγε στούς συνεργάτες του:

— Κρατάμε στά χέρια μας τό παιδί - θαύμα τών χρόνων 1960—63. Θέλω κάθε έξη μήνες ένα καλό σενάριο, κατάλληλο γι' αύτήν.

★ Ένας 'Ερυθρόδερμος 92 χρονών, ό Τζέρονιμο Μπόϋ, πού έπαιξε σχεδόν σέ όλα τά φίλμ τής σειράς «Μπούφαλο Μπίλλ» παντρεύτηκε στη Σάντα Μόνικα μιά γυναίκα τής φυλής του, ήλικίας 50 χρόνων.

★ Το ύπ' άρ. 1 πιν-άκι γνάγκερλ τής έποχής τού πολέμου, ή Μπέττυ Γκρέημπλ, πρόκειται νά έπανεμφανισθή στόν κινηματογράφο, ύστερα άπό μακράν άποχία. Η παρουσίαση μερικών παλαιών φίλμ της στάρ άπό την τηλεόρασι, έγινε άφορμή νά την ξαναθυμηθούν οί παλαιοί θαυμασταί της, και κάποιος παραγωγός σκέφτηκε νά έκμεταλλευτή τό νέο αύτό κύμα δημοτικότητος. Η Μπέττυ, πού είναι σήμερα 43 χρόνων, πραγουδάει σέ διάφορα νυχτερινά κέντρα τών Η.Π.Α.

★ Μιά σφυγμομέτρησι τής κοινής γνώμης στην 'Αμερική άνέδειξε ως Εμφανίλεστερο άστερι τού 1960 την Γκρηρ Γκάρσον, πού έκανε μιά θριαμβευτική έπανεμφάνισι μέ τό φίλμ «Ανατολή 'Ηλίου στό Καμπομπέλλο», και τον Ρόμπερτ Μίτσαμ, γιά τό ρόλο του στό φίλμ «Σκαπανείς τού Νότου».

★ Ο "Υβ Μοντάν πέρασε την Πρωτοχρονιά στό Χόλλυγουντ, γιά νά προετοιμάση τό γύρισμα τού φίλμ «Η γκέισά μου», στό δποίο θά έχη γιά παρτεναίρ τη Σίρλεϋ Μάκ Λέην. Οί δημοσιογράφοι και οί φωτορεπόρτερς δέν έπαψαν ούτε δευτερόλεπτο νά παρακολουθούν κάθε του κίνησι, γιατί δλοι πίστευαν πώς θά πενιόσε τό ρεβεγιόν του μέ τη Μαίρι. λυν Μονρόε.

Η Σιμόν Σινιορέ πέρασε την Πρωτοχρονιά μόνη της σέ μιά άγρέπαυλη τού 'Ο. ζέρ, δπου γυρίζει τώρα τό φίλμ «Άσχημα χτυπήματα».

★ Οί δημοσιογράφοι τής κινηματογραφουπόλεως άποκάλυψαν, δπως κάθε χρόνο, τά όνόματα τών άστερων, οί δποίοι μέ την άπέναντί τους συμπεριφορά τους κατά τη διάρκεια τού έτους 1960, χωίζονται σέ δυό κατηγορίες:

Συμπαθείς: Ρότζερ Σμίθ, Ιζάκ Λέιον, Σάντρα Ντή, Νανέτ Φωπποπ, Ιζάννετ Λή.

'Αντιπαθείς: Έλβις Πρίσλεϋ, Ιζέημς Γκάρνερ, Γιούλ Μπρύνερ, Μαίριλυν Μονρόε Ντέμπυ Ρέϋνολντς.

★ Ο Κούρτ Γιούγκενς άποκάλυψε ποιοί είναι οί τρείς λόγοι, γιά τούς δποίους άξίζει κανείς νά ζή: Οί γυναίκες, τό αύτσκυ και οί παραγωγοί, πού πληρώνουν καλά.

★ Ο Βιττόριο Γκασμαν έβαψε τά μαλλιά του ξανθα-πλατινένια, γιά τίς άνάγκες τής κωμωδίας «Ένας 'Άρειος στή Ρώμη».

★ Η συνήθως σοβαρη 'Άννα-Μαρία Πιερανγκελί έξέπληξε τη Ρώμη χορεύοντας το βράδυ τού ρεβεγιόν μόνη της στην πίστα ένος νυχτερινού κέντρου ένα έξαλλο τσα-τσά.

★ Η Σαρίτα Μοντιελ, πού βρίσκεται τώρα στή Νάτια 'Αμερική, σχεδιάζει νά χωρίση άπό τό σύζυγό της, τον 'Αμερικανό σκηνοθέτη 'Αντονυ Μάνν. Όλα δείχνουν πώς θέλει νά πάντρευτή τον άδελφό της γυναίκας του Λουίς-Τσέζαρ 'Αρμαντόρι, τού 'Αργεντινού σκηνοθέτη, ύπό τη διευθυνσι τού δποίου γύρισε τη «Βιολετέρα».

★ Η Σιολεϋ Ιέμπλ χάρισε και τίς 523 κούκλες της στό Μουσείο τού Λος 'Αντζελες. "Οταν τη ρώτησαν γιατί πήρε αύτή την άπόφασι, ή Σίρλεϋ άπάντησε:

— Μεγάλωσα πιά και δέν έχω καιρό νά παίζω μαζί τους!

★ Η Λίτα και ό Ρόρυ Καλχουν έφτασαν άεροπορικώς στη Νέα Υόρκη, ύστερα άπό μακρά παραμονή στην Εύρώπη. Η Λίτα προκειται νά γίνη μητέρα και ό Ρόρυ θέλει τό παιδί του «Ιρλανδό» είναι βέρος 'Αμερικανός.



Η Βίονα Λίζυ

★ Η "Αννυ Μπλάϋθ περιμένει τις ήμέρες αύτές ένα τέταρτο παιδί και ή Μαίη Μπρίττ, πού δέν έχασε καθόλου καιρό, πρόκειται νά κάνη τό σύζυγό της Σάμμυ Νταίβις, εύτυχισμένο πατέρα.

★ Η Βίρνα Λίζυ, πού είδαμε τελευταία στόν «Αριστοκράτορα», παρά τό πλευρό τού 'Αντόνιο Βιλλας, θεωρεί ώς ίδανικό σύζυγο έκείνον, πού παίρνει μόνος του ύπεύθυνα όλες τίς άποφάσεις και λέει πάντα στη γυναίκα του τί πρέπει νά κάνη.

★ Στη Ρώμη, ό Ρενάτο Ράσελ, πού καταπονήθηκε άπό κάποιο συνθέτη, δτι τού έκλεψε τό μεγάλο σουξέ «Ρόκον' κόκο», κατώρθωσε γ' άποδείξη πώς και ό μηντής του έχε κλέψει τό μοτίβο του άπό μιά παλαιά και ξεχασμένη ό. περέττα.

★ Το νέο φίλμ τού Ιζώρτς Σίδνεϋ θά είναι άπό τά μεγαλύτερα σέ μήκος άπ' δσα γυρίστηκαν μέχρι σήμερα, κι' δ. μως θά έχη τον πιό ούτόπιο τίτλο «Πεπέ». Το φίλμ θά διαρκή 3½ ώρες και θά πρωταγωνιστή σ' αύτό ό Μεξικάνος κωμικός Κάντιφλας. Έμφανίζονται έπίσης, μεταξύ άλλων, ό Μώρις Σεβαλιέ, ό Μπίνγκ Κρόσμπυ, ή Τζα-Ιζά Γκαμπόρ, ό Ιζάν Λέμον, ή Γκρηρ Γκάρσον, ή Κίμ Νόβακ, ή Ντέμπυ Ρέϋνολντς, ό Φράνκ Σινάτρα, ό "Εντουαρντ Ρωμπινσον κ. ά.

★ Ο Πέντρο 'Αρμενταρ, θ έφτασε άεροπορικώς στη Ρώμη άπό τό Μεξικό. Θά ύποδυθή το ρόλο ένός σουλτάνου στό φίλμ «Άγιος Φραγκίσκος» πού γυρίζει τώρα ό Μάκλ Κούρτις. Το ρόλο τού «Φτωχούλη τού Θεού» ύποδύεται ό Μπράντφορντ Ντίλμαν.

★ Οί άγγλικές άσφαλιστικές έταιρείες δέν ένοοῦν νά πληρώσουν τίς 850.000 λίρες, πού ζητάει ή «Φόξ» γιά την καθυστέρηση τού γυρίσματος τής «Κλεοπάτρας», πού προκάλεσε ή μακρόχρονη άρρώστεια τής Ελίζαμπετ Ταίηλορ, Πιστεύεται πάντως, πώς θά έπέλθη κάποιος συμβιβασμός. Καμμιά έταιρεία δέ δέχεται δμως ν' άναλάβη τη μελλοντική άσφάλισι τού γυρίσματος, πού θ' άρχίση στίς 28 Ιανουαρίου άν δέν προσκομισθοῦν πιστοποιητικά ύγείας τής στάρ, τού ν' άποκλείουν κάθε κίνδυνο ύποτροπής στό μέλλον. Η Λίζ φαίνεται πάντως τώρα πολύ καλά στην ύγεία της.

★ Ο πιό εύτυχισμένος άστέρας τού κινηματογράφου είναι σήμερα ό "Εντυ Κωνσταντίν. Ο "Ολοι οί άστρολόγοι προβλέπουν γι' αύτόν πώς τό 1961 θά είναι ένα έτος νέων μεγάλων θριάμβων. Ο "Εντυ, μέχρι σήμερα, δέν είχε καμμιά έμπιστοσύνη στά ώροσκόπια. Τώρα δμως, πού είναι τόσο εύνοϊκά γι' αύτόν, τά παρακολουθεί δλα και έδχεται νά έπαληθεύσουν.

★ Στη Ρώμη, ό Τζέημς Στιούαρτ σερβίρησε γιά μισή ώρα τούς πελάτες ένός νυχτερινού κέντρου της Ιταλικής πρωτευούσης. Αίτία: Είχε χάσει ένα πολιτικό στοίχημα,



Ο Ρενάτο Ράσελ

ποντάροντας σέ νίκη τού Νίξον.

★ Ο Ζάκ Σαρριέ βγήγε άπό τό στρατιωτικό νοσοκομείο τού Βάλ-ντέ-Γκράς, μετά μιά νέα έτησία άναβολή γιά λόγους ύγείας. Ο Ζάκ, πού πήγε νά ξεκουραστή γιά λίγες μέρες κοντά στούς γονείς του, στό Μονπελλιέ, είναι ό ήθοποιός, πού ύπέβαλε ο Ι. δίος ό Μωρίς Σεβαλιέ, γιά νά τον ύποδυθή νέο στό φίλμ «Η ζωή μου και τα τραγούδια μου», τό δποίο θά γυρίστη βάσει τής αύτοβιογραφίας τού διασήμου Γάλλου φαντασιόστα.

★ Στη Ζυρίχη, μιά νέα έταιρεία, ή «Πρόστον-Φίλμ», έτοιμάζεται νά γυρίση μιά ταινία μέ κεντρικό ήρωα τον "Αίχμαν. Το φίλμ θά περιγράψη τη ζωή του στή Γερμανία, τη σύλληψί του στό Μπουένος 'Αϊρες και τη δίκη, πού θά διεξαχθή στό Ίσραήλ. Η κυβέρνησι τού Τελ 'Αβίβ προθυμοποιήθηκε νά δώση στούς παραγωγούς πολύ ένδιαφέροντα στοιχεία. Η έταιρεία δήλωσε πώς δλα τά κέρδη της ταινίας θά διατεθοῦν ύπερ τών θυμάτων τών γερμανικών στρατοπέδων συγκεντρώσεως.

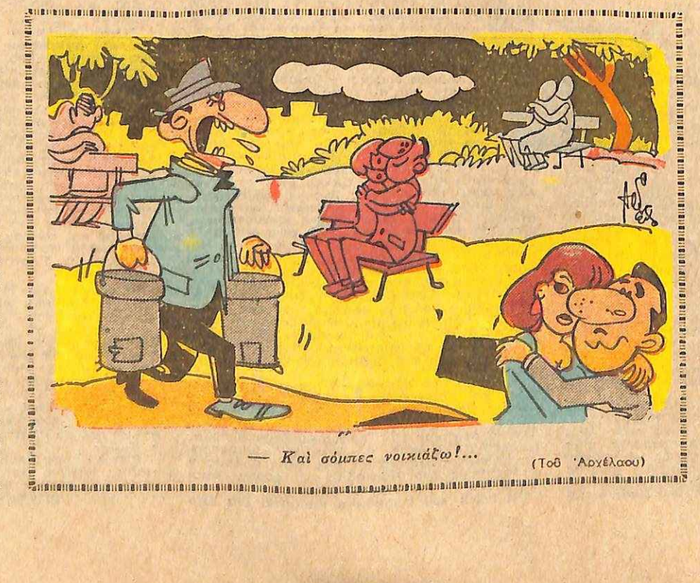
★ Γιά τέταρτο κατά σειρά χρονο οί 'Αμερικανοί κριτικοί βραβεύουν ένα γαλλικό φίλμ ώς τό καλύτερο ξένο έργο της χρονιάς. Έφέτος βραβεύτηκε το φίλμ τού 'Αλαίν Ρεναί «Χιροσίμα άγάπη μου», ένώ τά προηγούμενα χρόνια είχαν βραβευτή «Τά 400 χτυπήματα» (1959), «Ο θείος μου» (1958) και «Ζερβαίζ» (1957).

★ Οί κριτικοί τής Βραζιλίας χαρακτήρισαν δμόφωνα την πρωταγωνίστρια τού φίλμ «Χιροσίμα άγάπη μου», Έμμανουέλε Ρίβα, ώς την καλύτερη ήθοποιό της χρονιάς. Ώς καλύτερο ξένο φίλμ βραβεύτηκε ή «Γλυκειά ζωή» τού Φελλίνι.

★ Ο "Ορσον Ούέλλες γυρίζει μ' ένα τζίπ τίς έπαρχίες της Γιουγκοσλαυίας, προσπαθώντας νά συγκεντρώση στοιχεία γιά τη δολοφονία τού Σεράγεβο, πού πρόκειται ν' άποτελέση το θέμα τού προσεχούς του φίλμ. Καθώς λέγεται, τίς πιό πολύτιμες πληροφορίες τού τής έδωσε ένας στιγμής δυό γέροι Εσκιοί.

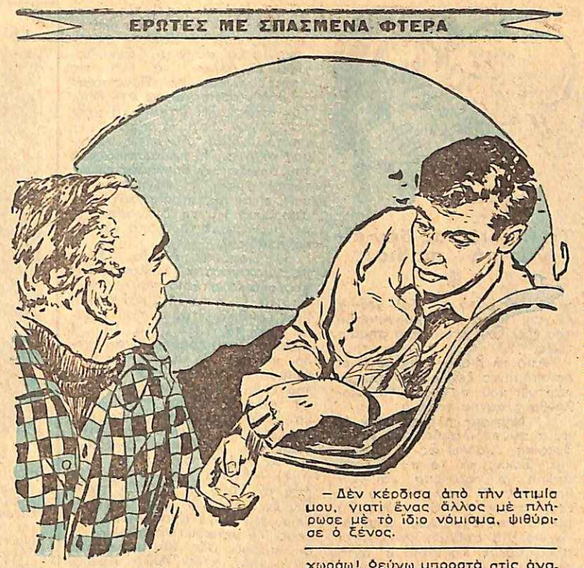
ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Σύντομες είδησούλες



— Καί σύμπες νοικιάζω!... (Τού 'Αγγέλαου)

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ



Ένας ξένος ΜΕΣΑ στη ΒΡΟΧΗ

Η ΒΡΟΧΗ είχε άγκαλιάσει μέ μονότονο γκρίζο θλη την έξοχή. Ο κάμπος απλωνότανε δσο πού έφτανε το μάτι πλημμυρισμένος άπό νος λασπόνερα. Πού και πού κανένα έξοχικό σπιτάκι έσπαζε τη μονοτονία τής λασπωμένης έρημιάς.

Η γραμμή τού τραίνου σερνότανε μέσα στίς λάσπες δμοια μέ φίδι, πού ή γυαλιστερή ράχη του άστραφτε κάτω άπό τή δροχή. Το φυλάκιο τής γραμμής ξεχώριζε στη μέση τού κάμπου. Ήταν ένα αίσιόδοξο σπιτάκι μέ κόκκινη σκεπή και πράσινα παραθυρόφυλλα. Γύρω του είχε ένα φράχτη. Μιά καμινάδα στη μέση της σκεπής κάπνιζε κ' έδινε την έντύπωσι τής σπιτικής ζεστασιάς. Εκεί, μέσα στην άνονη ζεραΐλα τού χειμώνα...

Μέσα στό φυλάκιο κατοικοῦσε μόνος του ό φύλακας. Ήταν ένας μεσόκοπος άντρας πού οί πίκρες της ζωής είχανε χαραχτή μέ βαθειές ρυτίδες άπάνω στά άδύνατα μάγουλά του. Δέ χαμογέλασε ποτέ. Είχε δοθή δλόψυχα στη δουλειά τού φύλακα της γραμμής και δέ ζήτανε άλλες έκπλήξεις. Έβαζε την άλυσίδα δποτε ήτανε νά περάση τραίνο και άνα δε το κόκκινο ή το πράσινο φανάρι της νύχτας.

Τη δουλειά του την έκανε μέ άδιάφορη εύσυνειδησία. Δέν είχε τίποτε άλλο νά κάνη και γι' αύτό είχε καταλήξει εύσυνείδητος φύλακας της γραμμής. Τά τραίνα πού περνούσανε και ξαναπερνούσανε μπροστά του δέν τού δημιουργούσαν ούτε λαχτάρες, ούτε πόθους. Είχε άπαρνηθή θελητικά τον κόσμο και τη ζωή γιά νά έξοριστή έκεί πού δέν έβλεπε κανέναν και δέν τον έβλεπε κανένας. Και γι' αύτό κανέναν δέ νοιαζόνουσε...

Έτσι και κείνη τη δροχερή μέρα ό φύλακας καθότανε πίσω άπό τό παράθυρό του και κύτταζε άφηρημένος τη δροχή πού δέν έλενε νά σταματήση.

Ένα τσιμπούκι κρεμόταν άπό τό στόμα του κι' ένα βιβλίο ήταν άνοιχτό δίπλα του. Ποῦ και ποῦ τοῦ έρριχνε καμιά ματιά, δέν καταλάβαινε δμως αύτό πού διάβαζε κι' έτσι μετατόπιζε τά μάτια του στη λασπωμένη έρημιά, πού τον τρινύριζε άπό παντοῦ. Τράνο δέν περίμενε παρά σέ μιά ώρα. Και στό διάστημα αύτό είχε δλο τον καιρό νά όνειροπολήση...

...Νά όνειροπολήση... Μά δέν είχε πιά όνειρα... Η θύμησί του, δταν τον δδηνοῦσε στό παρελθόν, τον τρινύριζε μέ έφιάλτες! Γιατί έφιάλτες γαντζώνανε άπό παντοῦ την παλιά του ζωή... Άπό πού νά άρχίση και ποῦ νά τελειώση; Όλοι οί άνθρωποι τον είχανε τοι νυρίσει γιά νά τοῦ κάνουνε κακό... Και πιό πολύ έκείνη! Έκείνη... Όσο δέν ήθελε νά τή συλλογίεται, τόσο ή νοητευτική συλουέττα της έρχότανε, νεμάτη σασκασιὸ και αύτοπεποίθησι νά τον παιδέψη...

Άπό τίς μελαγχολικές σκέψεις τον έβγαλε ένα κτύπημα στην πόρτα. Ο φύλακας άπόρησε. Ποιός νάτανε μέσα σ' αύτή τη λασπωμένη έρημιά;... Νόμιζε δτι είχε νεληστή. Και περίμενε νά άκούση δεύτερο κτύπημα νιά νά πάη νά άνοίξη.

Μέσα στό φυλάκιο μπῆκε ή παγερή πνοή τού χειμώνα μαζί μ' έναν άνθρωπο. Ήταν άδύνατος σκυφτός, σχεδόν κουρελιάρης... Βαστοῦσε ένα μπαστοῦνι και μπαίνοντας άφισε στό πάτωμα ίχνη άπό λάσπη...

Μέ φωνή άδύνατη είπε στό φύλακα:

— Καλημέρα...

— Καλῶστον... άποκρίθηκε ό φύλακας. Πῶς άπό δῶ;

— Περνοῦσα...

— Περνοῦσες: "Ελα τώρα! Λές κι' είναι πέρασμα έδῶ;

Ο έπισκέπτης κύτταζε ένα νύρω. Άνακάλυψε ένα καμπλό σκανί κι' έκεί έπεσε άποκαμωμένος.

— Έρχεσαι άπό μακρυά: τον ρώτησε ό φύλακας.

— Άπό χτές περπατάω...

— Άπό ποῦ έρχεσαι; Ποῦ πᾶς:

Ο έπισκέπτης τον κύτταξε κλεφτά:

— Ποῦ πάω; "Οπου μέ βγάλη ή άκρη! Σκοπός μου είναι μόνο έ. νας...

— Ποιός;

— Νά ξεχάσω!

Ο φύλακας άνατρίχιασε... Κι' αύτός νά ξεχάση:...

— Τά καταφέρνεις: τον ρώτησε.

— Όχι πάντα... Μιά φορά, προ-

— Δέν κέρδισα άπό την άτιμία μου, γιατί ένας άλλος μέ πλήρωσε μέ τό ίδιο νόμισμα, ψιθύρισε ό ξένος.

χωράω! Φεύγω μπροστά στίς άναμνήσεις μου!

— Κι' αύτές σε κυνηγάνε;

— Δέ μέ άφήνουνε στιγμή.

— Φουκασά μου... Σάν και μένα.

Τοῦ πῆρε το σακκάκι και τόβαλε στό τζάκι πού άναβε, γιά νά στενγνώση. Ύστερα τοῦ έφερε λίγες έλιές, λίγο τυρί, λίγο χωριάτικο ψωμί, ένα πορτοκάλι και ένα μπουκάλι μέ κρασί. Ο ξένος έπεσε μέ τά μοῦτρα.

— Έχεις άπ' όλα... μουρμούρισε μπουκωμένος.

— Ναί' πάω και ψωνίζω μαζεμένα άπό το γειτονικό χωριό, τό Πλατάνι... Καμιιά φορά μοῦ φέρνουνε κι' οί χωριάτες... Πάω και κόβω ξύλα άπο τό κοντινό δάσος. Τα βολεύω.

— Είσαι εύχαριστημένος:

Ο φύλακας κύτταξε άπό τό παράθυρο:

— Είμαι εύχαριστημένος γιά ένα πράμα: Ποῦ δέ βλέπω άνθρώπους...

— Τί σοῦ κάνανε οί άνθρωποι:

Ο φύλακας νύρισε τό βλέμμα του και κύτταξε έπίμονα τον ξένο πού τοῦ είχε έσθει μέσα στη βροχή, γιά νά νυρέψη νά μπή στά μυστικά του... Τά φούδια του σμίξανε..

— Ποῦ σέ ξέρω: τον ρώτησε.

Ο ξένος άπόσυρε το βλέμμα τοῦ φύλακα.

— Μέ ξέρεις:... Ένώ δέ σέ ξέρω... ψέλλισε.

Ο φύλακας όμως τοῦ άπαξε τό χέρι:

— Δέν είσαι, μωρέ, ό Διονύσης:

Ο ξένος χαμήλωσε το κεφάλι.

— Ναί' ό Διονύσης είμαι.... Δημήτρη...

Ο φύλακας τον κούνησε δυνατά, δλο θυμό:

— Και τί θές, βρέ σύ, έδῶ:... Ποιά κακή μου τύχη σέ έβαλε νά μοῦ χτυπήσης την πόρτα:

— Δέν το ήξερα ότι θά σέ εύρισκα πίσω άπό την πόρτα αύτή πού χτυπησα...

— Τοῦ βρέθηκες έδῶ: Μόνο έ. σένα δέν ήθελα νά δῶ μπροστά μου κι' έσένα βλέπω!

—Συμπάθα με... Περπατοῦσα άπό χτές... Μ' έπιασε ή βροχή, μέ περόνιασε ὡς το κόκκαλο. Τά πόδια μου κολυμπάνανε μέσα στά παγωμένα λασπόνερα... Βρέθηκα μπροστά στό σπίτι σου και χτύπησα... Άν ήξερα πῶς θά μοῦ άνοιγες έσύ, δέ θά χτυποῦσα...

— Κι' ένώ, σοῦ Σέστανα τό σακκάκι σου... Και σοῦ έβαλα νά φᾶς... Φίδι!

— Πές με ὅ,τι θές... Το άξίζω...

— Τί νά τό κάνω, μωρέ, πού το παραδέχεσαι τώρα; Τότε έπρεπε νά μή μέ δάνκασες...

— Τιμωρήθηκα, Δημήτρη...

— Τιμωρήθηκες:

— Ναί... Δέν κέρδισα άπό την άτιμία μου. Γιατί ένας άλλος μέ πλήρωσε μέ τό ίδιο νόμισμα...

— Άλήθεια: Πές το μου νά χαρῶ...

— Στό λέω...

—Είδες τή νλύκα κι' έσύ:

— Την είδα, Δημήτρη... Κι' έπειδή την άγαποῦσα, δέ μπόρεσα νά την έκτελέσω... Έμεινε στή ζωή μου, βασίλισσα δπως ήτανε κι' δταν βρισκότανε κοντά μου...

Δυό δάκρυα κατακύλησαν άπό τά μάτια τοῦ ξένου. Ο φύλακας ένοιωσε το θυμό του νά μαλακώνη άπό κάτι σάν οίκτο.

Αύτή τή στιγμη άκούστηκε άπό μακρυά το σφύριγμα τοῦ τραίνου. Ο φύλακας πετάχτηκε και κύτταξε το ρολόι του:

— Σεκάστηκα μέ την κουβέντα. Βνῆκε έξω κι' έβαλε την άλυσίδα. Κι' ύστερα, δταν το τραίνο πέρασε —βνῆκε μέσα άπό την ό. μίχλη και ξαναβουλιαξε μέσα στην ό. μίχλη...—ό φύλακας ξαναγύρισε στό δωμάτιο.

— Έκατσε σ' ένα άλλο σκαυνί και είπε στον ξένο:

— Λέιντς, μείνε άπάφε έδῶ... Γιά... νά μιλήσουμε νι' αύτήν...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

ΟΙ ΗΠΕΙΡΟΙ ταξιδεύουν!..

Καμμιά δέ βρίσκεται στην άρχική της θέσι και μετακινεῦνται όλες άρνά στην έπιφάνεια της Γης

ΕΝΕΙΤΑ άπό μακροχρόνιες μελέτες, ό δόκτωρ Πάτρικ Μπλάκετ ένας άπό τους διαπρεπέστερους Άγγλους φυσικούς, τιμημένος μέ το Βραβείο Νόμπελ τού 1948, κατάληξε στην δ. ριστική διαπίστωσι πώς και οί πέντε ήπειροι τού πλανήτη μας δέν είναι σταθερά οίκισμένες στή θέσι τους. Άλλά μετακινοῦνται άργά στην έπιφάνεια της Γης.

Η θεωρία αύτή δέν είναι καινούργια. Διατυπώθηκε γιά πρώτη φορά άδώ και μερικές δεκάδες χρόνια. Άπό έναν Γερμανό μετεωρολόγο, τον Άλφρεντ Βέγκενερ. Είχε γίνει, δμως τότε δεκτή μέ ζοφερή δυσπιστία άπό τους διεθνείς έπιστημονικούς κύκλους.

Ο Βένκενερ είχε στηριξει την ί. δέα του στην έξής παρατήρησι: Οί περάσματα έντυπωσιακά άλλ' αύθεντερόσματα ένοῦνται νά κατεοθῶσι νά τοποθετήσουν στη μεσόγειο άνάβειξι, πού κουίση την έπιστημονική άνάβειξι, πού διαφανοῦσαν. Τά κυριώτερο δεδομένο στό δποῖο είχε βασιστή ό Γερμανός μετεωρολόγος ήταν ή δπαρξι τετοιστιων κοιτασμάτων πετρελαίου κοντά στό Νότιο Πόλο, γιά τά δποία θεωρεῖται βέβαιο σήμερα πώς έκτείνονται σέ γιλιάδες γιλιόμετρα κάτω άπό το στρῶμα τών πάγων, και στην παρουσία, έπίσης, πανάρχαιων δγκων άπό κοράλλι στό βορειοδυτικό τμῆμα της Γροιλανδίας έγγύτατα στόν Βόρειο Πόλο.

Ξεκινῶντας άπό τίς παρατηρήσεις αύτές τού Βέγκενερ, τίς παραγγελοσμένες άπό τους συνεργάτους του, και συνεγίζοντας τίς έρευνες πρός την Ι. δια κατεύθυνσι, πού είνε γνωστέι ό Γερμανός σοσδε. ό δόκτωρ Μπλάκετ κατέληξε στή διαπίστωσι πώς ή παρουσία προϊστορικών δοσῶν στόν Άνταρκτικό άπό έποχές πολύ μάκρυ. σες άφειλεται ή δημιουργία τών άπέραντων κοιτασμάτων πετρελαίου — δέν είναι δυνατόν νά έξηγηθῆ πασά μονάχα μέ μιά άπό τίς τρεῖς άκόλουθες έκδοχές:

1) Άν ό φλοιός της Γης είνε δποστή ποῦ άπαιτησούσεν έτῶν μιά κατολίσησι, άφειλόμενη σέ γεωλογικές άναστατώσεις. 2) Άν τό κλίμα τοῦ πλανήτη μας ήταν κάπτε τόσο ήπιο ὥστε νά έπιτρέπη στά δέντρα νά άναπτύσσωνται στίς πολικές περιοχές. 3) Άν —σύμφωνα μέ την έξήγησι πού έδωσε ό Βένκενερ— οί ήπειροι είχαν μετακινηθῆ στην έπιφάνεια της Γης.

Άσοῦ άπέρριψε τίς δύο πρῶτες θεωρητικά συζητήσιμες άποψεις, ό δόκτωρ Πάτρικ Μπλάκετ υίοθέτησε την τρίτη. Βασίζοντας τό συμπέρασμά του στή μελέτη τοῦ μαγνητισμοῦ τῶν πετρωμάτων. Πού άποτελοῦν τίς «έντέλειες» πανύψους μαγνητισμοῦ πέτρες μέ έξαιρετικά μεγάλη περιεκτικότητα σέ σίδηρο, πού διατηροῦνται σήμερα, στά μεγάλης ήλικίας πετρώματα, έπιτρέπουν νά έντοπίσωμε μέ ἀκρίβεια τό (δύνο πλάτος, τό σημεῖο δπου βρίσκεται ό μαγνητικός πόλος κατά την έποχή τοῦ σχηματισμοῦ τους. Ο "Αγγλος φυσικός λοιπόν, διαπίστωσε, γάλοις σ' αύτή τη μέθοδο, πῶς ό μαγνητικός πόλος πού έβλεπαν ἀριοτιδία πανάγκυτα πετρώματα τῶν Ίνδιῶν δέν συνέπιπτε μ' έκείνον, πού ὑποδεικνύανε τά εὐρωπαϊκά πετρώματα της ἴδιας ήλικίας.

Τό φαινόμενο αύτό, πού άποτελοῦσε τό άναπόφευκτο έπιστημονικό στοιχεῖο, πού δέν είνε κατονόδσει νά άνακαλύψη ό Βένκενερ δέν έπιδεχόταν, κατά τον δόκτορα Μπλάκετ, παρά μιά καὶ μόνη έξήγησι: ὅτι οί ήπειροι της Γης είχαν μετακινηθῆ.

Συνεγίζοντας τίς μελέτες του στά ἴδια αύτά δεδομένα, ό δόκτωρ Μπλάκετ ὑπελόγισε πῶν στό διάστημα 440 έκατομμυρίων έτῶν, ή Βόρειος Άμερική μετακινήθηκε 5.000 γιλιόμετρα βορειότερα, κάτι πού άντιστοιχεῖ σέ 40 γιλιοστά τού δευτερολέπτου τῆς μοίρας. Η Εὐρώπη κατά τό ἴδιο διάστημα μετακινήθηκε 7.000 γιλιόμετρα νοτιότερα, δηλαδή 55 γιλιοστά τού δευτερολέπτου τῆς μοίρας. Η Άφρική μετακινήθηκε 8.000 γιλιόμετρα νοτιότερα, δηλαδή 62 γιλιοστά τού δευτερολέπτου τῆς μοίρας. Η Άσία μετακινήθηκε 3.000 γιλιόμετρα βορειότερα, δηλαδή 23 γιλιοστά τού δευτερολέπτου τῆς μοίρας. Η Άνταρκτική μετακινήθηκε 2.000 γιλιόμετρα νοτιότερα, δηλαδή 15 γιλιοστά τού δευτερολέπτου τῆς μοίρας.

Τά ἀποτελέσματα αύτά τῶν μελετῶν τού δόκτορα Μπλάκετ δέν ἀποτελοῦν ἀκόμη ἀπόδειξη τῆς θεωρίας τού Βέγκενερ, ἀλλά ἀποτελοῦν ἀναμφισβήτητα ἕνα ἰσχυρό ἐπιστημονικό ἐπιχείρημα ὑπέρ τῆς θεωρίας αύτῆς.

Γιά τίς Μητέρες



Τὰ παιδιά σας δὲν εἶναι πιά··· παιδιά!

ΤΟ μεγάλο λάθος ποὺ κάνουν οἱ περισσότεροι γονεῖς εἶναι ὅτι λογαριάζουν τὰ χρόνια τῶν παιδιῶν τους μὲ τὴ συνηθισμένη, τὴ γνωστὴ σ' ὅλους ἀριθμητική. Ἔτσι κάνουν τὴ σκέψη ὅτι τὰ παιδιά τους μεγαλώνουν κάθε χρόνο κατά.... ἕνα χρόνο. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι σωστὸ ὡς κάποια ἡλικία. Ἀλλ' ἔπειτα, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Κι' οἱ γονεῖς ποὺ βλέπουν κάθε μέρα τὸ παιδί τους εἶναι ἀνίκανοι νὰ καταλάβουν αὐτὴ τὴν ἀλλαγή.

Τὰ παιδιά, λοιπόν, δὲ μεγαλώνουν κάθε χρόνο κατὰ ἕνα χρόνο; Τὸ παιδάκι τῶν 5 χρόνων δὲν γίνεται στὸ τέλος τοῦ χρόνου 6 καὶ τῶν 6 χρόνων δὲν γίνεται στὸ τέλος τοῦ χρόνου 7;

Ὅπως εἴπαμε καὶ παραπάνω, γιὰ τὰ νήπια ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸν ἕνα χρόνο στὸν ἄλλον δὲν εἶναι ἀξιοσημείωτη, οὔτε στὸ σωματικό, οὔτε στὸ διανοητικὸ ἢ τὸ ψυχικὸ ἐπίπεδο. Δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο μὲ τὰ παιδιὰ μεγαλύτερης ἡλικίας. Ἐδῶ οἱ μεταβολὲς εἶναι τεράστιες κι' ἐκπληκτικές. Ξεφεύγουμε πιὰ ἀπὸ τὴ συνηθισμένη ἀριθμητικὴ καὶ μπαίνουμε σὲ μιὰ ἄλλη σφαῖρα, ὅπου οἱ ἀριθμοὶ χοροπηδοῦν μπροστὰ στὰ μάτια μας καὶ κάνουν τοὺς πιὸ πειθήνιους συνδυασμούς.

Ἔτσι δὲ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ παιδὶ τῶν 8 χρόνων εἶναι 7 + 1, ὅτι δηλαδὴ στὰ 7 χρόνια του προστέθηκε 1 χρόνος. Γιατὶ σ' αὐτὸ τὸν ἕνα χρόνο ἔγιναν μέσα στὸν ὀργανισμό του τὸ πολύπλοκες ἐξελίξεις κι' ἡ διαφορὰ ποὺ τὸ χωρίζει ἀπὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἦταν στὰ 7 χρόνια του εἶναι πολὺ μεγάλη. Τὸ παιδάκι τῶν 9 χρόνων πάλι δὲν εἶναι 7 + 1 + 1, γιατὶ σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια ἔγιναν μέσα στὸν ὀργανισμό του ἐξελίξεις ἀκόμη πιὸ σημαντικές.

Ἀπὸ τὴ βιολογικὴ ἄποψι, οἱ ἐπιστήμονες ξεχωρίζουν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ παιδιοῦ στὰ ἀκόλουθα τέσσερα στάδια:

1) Νηπιακὴ ἡλικία, στὴν ὁποία συμπεσιλαμβάνεται καὶ ἡ βρεφική. Διαρκεῖ ὡς τὰ 5 χρόνια. Σωματικὰ τὸ παιδὶ εἶναι ἀκόμη ἀσχημάτιστο καὶ εὔθραυστο. Ὁ σκελετός του δὲν ἔχει στερεοποιηθῆ ἀκόμη. Τὸ μυαλό του, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀνίκανο γιὰ σοβαρὴ καὶ συνεχὴ προσπάθεια. Τὸ παιδὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία ἔχει μεγάλη περιέργεια, ἀλλ' ἱκανοποιεῖται μὲ τὶς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ δίνουμε καὶ δὲν ἐμβαθύνει περισσότερο. Δὲν ἔχει τὸν πόθο τῆς μαθήσεως. Τὴ μάθησι τὴ θεωρεῖ σὰν παιχνίδι, ποὺ δὲν τὸ ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ὁ ψυχικός του κόσμος, ἐξ ἄλλου, εἶναι πολὺ περιωρισμένος. Ἡ οἰκογένειά του στὴν εὐρεία ἔννοια, οἱ παιδικοί του φίλοι κτλ. ἀποτελοῦν γι' αὐτὸ τὸ πᾶν. Μιμεῖται τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δὲν ἔχει δική του προσωπικότητα.

2) Παιδικὴ ἡλικία. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 6 καὶ τερματίζεται στὰ δώδεκα. Ὁ σκελετὸς τοῦ παιδιοῦ εἶναι τώρα γερὸς κι' ἔχει μεγάλη ἀντοχή. Στὸ μεταξύ, ἔχει συστηματοποιήσει τὶς γνώσεις του κι' ἔχει ἀποχτήσει ἀξιόλογη πεῖρα ἀπὸ τὴ ζωή. Δὲν τοῦ ἀρκοῦν οἱ ἐπιφανειακὲς ἐξηγήσεις. Θέλει νὰ μάθη τὸ πῶς καὶ τὸ γιατὶ τῶν πραγμάτων. Τὸ μυαλό του κάνει ἅλματα, ποὺ τὸ φέρνουν σὲ ἀμηχανία καὶ σύγχυσι. Ἔχει ἀρχίσει, ἐξ ἄλλου, νὰ ἔχη τὶς πρῶτες ἀνησυχίες. Προσπαθεῖ νὰ βρῆ κάποιο νόημα στὴ ζωή. Τὸν ἀπασχολεῖ ἐπίσης τὸ μέλλον. Ἀγωνίζεται νὰ προσαρμόση τὰ ὄνειρά του στὴν πραγματικότητα. Ἡ προσωπικότητά του ἀρχίζει νὰ διαγράφεται μὲ τρόπο σαφῆ. Ἡ ψυχή του, ὅμως, εἶναι ἀκόμη εὐπαίσθητη καὶ μποροῦμε νὰ τὴ διαμορφώσωμε, ἂν κάμωμε τὸ κόπο νὰ τὴν καταλάβωμε.

3) Ἐφηβικὴ ἡλικία. Στὴν πραγματικότητα, ὑπάρχει ἕνα προεφηβικὸ στάδιο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 11 ἢ τὰ 11½ καὶ τὸ κυρίως ἐφηβικὸ στάδιο, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 13½ ἢ τὰ 14. Ἡ ἀνάπτυξι τοῦ ἐφήβου εἶναι σχεδὸν πλήρης. Τὸ μυαλό του ἔχει ὡριμάσει τελείως, ἀλλ' ἡ ψυχή του εἶναι ἀκόμη ἀσχημάτιστη. Ἡ πάλη ἀνάμεσα στὸ ὄνειρο καὶ στὴν πραγματικότητα συνεχίζεται πιὸ ἔντονα μέσα στὴν ψυχή του. Ὁ ἔφηβος ἀγωνίζεται νὰ βρῆ τὸ δρόμο του.

4) Νεανικὴ ἡλικία. Ἀρχίζει ἀπὸ τὰ 16 ἢ τὰ 17. Τὸ παιδὶ δὲν ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὴν ἐφηβεία, ἀλλ' οὔτε εἶναι ἀκόμη ἄντρας. Τὸ μεταβατικὸ αὐτὸ στάδιο παρουσιάζει τὰ μεγαλύτερα προβλήματα. Ἄλλα παιδιὰ τὸ περνοῦν γρήγορα καὶ φθάνουν στὴν ἀνδρικὴ ὡριμότητα. Ἄλλα ἀργοποροῦν.

Οἱ γονεῖς, ποὺ ἐνδιαφέρονται πραγματικὰ γιὰ τὸ παιδί τους, πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξί του καὶ νὰ προσαρμόζουν ἀνάλογα τὴ στάσι τους ἀπέναντί του. Ἀλλοιῶς θὰ φερθοῦν στὸ παιδάκι τῶν 7 χρόνων κι' ἀλλοιῶς στὸν ἔφηβο τῶν 13 ἢ τῶν 14.

Ἀλλὰ δυστυχῶς αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ οἱ γονεῖς δὲ μποροῦν νὰ τὸ καταλάβουν. Οἱ μητέρες ἰδίως ἐπιμένουν νὰ θεωροῦν πάντα τὸ παιδί τους σὰν παιδί, ἀκόμη κι' ὅταν ἔχη περάσει τὰ 12 ἢ τὰ 14. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τοῦ κάνουν κακό, γιατὶ περιορίζουν τὴν πρωτοβουλία του ἢ τὸ σπρώχνουν στὴν ἀνταρσία.

Ὁ χρυσοῦς κανὼν τῆς συμπεριφορᾶς τῶν γονέων ἀπέναντι τῶν παιδιῶν τους ποὺ μεγαλώνουν εἶναι ὁ ἀκόλουθος: φωτισμένη παρακολούθησι καὶ μεγαλύτερη ἐλευθερία. Αὐτὸς ὁ κανὼν λέει πολλά. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ παιδί σας μεγάλωσε πρέπει νὰ προσέχετε ἕνα σωρὸ πράγματα ποὺ πρὶν δὲν εἶχαν μεγάλη σημασία: τὶς κλίσεις του, τὴν ἔλξι ποὺ ἀσκοῦν πάνω του ὡρισμένα πράγματα ἢ τὴν ἀποστροφή του γιὰ ἄλλα, τὸ μηχανισμὸ ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ σκέψι του κτλ. Θὰ δώσετε ἐπίσης ἰδιαίτερη προσοχὴ στὶς συναναστροφές του, στὸν τρόπο ποὺ διασκεδάζει κτλ. Ἀλλὰ ταυτόχρονα θὰ πάψετε νὰ τὸ κρατᾶτε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τὸ ἀφήσετε νὰ κινηθῆ πιὸ ἐλεύθερα μέσα στὴ ζωή. Αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως ἀπαραίτητο.

Μὴν παρασύρεσθε, λοιπόν, ἀπὸ τὸ πατρικὸ φίλτρο σας. Τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν καί, μιὰ μέρα, παύουν νὰ εἶναι παιδιά. Ἂν θέλετε νὰ τὰ βοηθήσετε πραγματικά, πρέπει νὰ τὸ καταλάβετε ἐγκαίρως. Γιατί, ἂν ἀργήσετε νὰ τὸ κάμετε, δυὸ πράγματα μπορεῖ νὰ συμβοῦν: ἢ τὸ παιδί σας θὰ ἔχη ἐπαναστατήσει στὸ μεταξὺ καὶ δὲ θὰ σᾶς λογαριάζη ἢ θὰ ἔχη γάσει τὴν πρωτοβουλία του καὶ δὲ θὰ μπορῆ νὰ κάμη χωρὶς ἐσᾶς.

Ἡ Ἰταλίδα καὶ ὁ Φίλιππος

Ἕνα κωμικὸ ἐπεισόδιο στὸ Λονδῖνο

ΕΝΑ ἀσυνήθιστο ἐπεισόδιο, μὲ ἡρωίδα μιὰ Ἰταλίδα νοσοκόμα, τὴν Τατιανὰ Σοντσίνι, διαταράξε τὴν τάξι, ἐδῶ καὶ μερικὲς μέρες, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικώτερα σημεῖα τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης.

Ἡ νέα καὶ εὐφορη Τατιάνα, ποὺ ὅσο ὄμορφη ἦταν ἡ ἴδια, τόσα ἀσχημα ἤξερε τὴ γλῶσσα τοῦ Σαίξπηρ, εἶχε πάει στὸ Λονδῖνο, συνοδεύοντας μιὰ ἡλικιωμένη Ρωμαία κόμησσα, ποὺ τὴν εἶχε ἀποσπάσει στὴν ἰδιαίτερη ὑπηρεσία της. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ Τατιάνα νύριζε καθυστερημένη ἀπὸ τὴν πρώτη της ἔξοδο καί, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὶς ἐπιπλήξεις τῆς κόμησσας, ἀποφάσισε, ἀντὶ νὰ τὸ μετρό, νὰ πάρη ταξί.

Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ἔλαβε τὴν ἀπαναπηρὴ αὐτὴ ἀπόφασι, ἡ Τατιανα συλλογίστηκε πὼς ἦταν ἀρκετὰ τυχερή, γιατὶ ἕνα ταξὶ — ἡ, μᾶλλον, κάτι ποὺ τὸ νόμισε γιὰ ταξὶ — ἦταν σταματημένο κοντά της. Μπῆκε, λοιπόν, μέσα φουριόζα καὶ δίεταξε τὸν ὁδηγὸ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ ξενοδοχεῖο της.

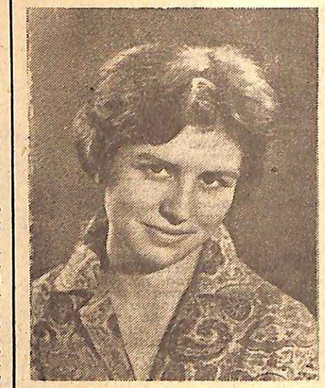
Βλέποντας, ὅμως, πὼς αὐτὸς, ἀντὶ νὰ ὑπακούσῃ στὴν ἐντολή της, ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾶῃ σὲ ἄφθογγα ἀγγλικά, ἐντελῶς ἀκατανόητα γιὰ κείνη, ἄρχισε νὰ σκέφτεται πὼς ὁ σωφέρ, ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν ἀγγλικῶν της, δὲν εἶχε καταλάβει καλὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου καὶ τοῦ τὴν ἐπανέλαβε ὅσο μποροῦσε καθαρώτερα, δείχνοντας συγχρόνως τὴν ἀνυπομονησία της νὰ ξεκινήσουν. Ὁ σωφέρ, ὡστόσο, ὄχι μόνο δὲν ὑπάκουσε, μὰ τῆς ἔδειξε εὐγλωττα τὴν πόρτα!

Τότε, ἔξαλλη ἡ Τατιάνα ἔξεσπασε σ' ἕναν κυκεῶνα ἀπὸ Ἰταλικὲς βρισιές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σπεύσῃ σὲ λίγο ἡ ἀστυνομία, ὄχι, ὅπως φαντάστηκε ἡ νοσοκόμα, γιὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὸν σωφὲρ νὰ προχωρήσῃ, μὰ γιὰ νὰ τὴν πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ «ταξὶ» διὰ τῆς βίας!

Ἡ ὑπόθεσι διασαφηνίστηκε παρὰ μόνο στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα, ὅπου μεταφέρθηκε ἡ Τατιάνα Σοντσίνο, γιὰ νὰ τῆς ἀπαγγελθῆ κατηγορία γιὰ διαταραξι τῆς δημοσίας τάξεως. Ἐκεῖ διαπιστώθηκε πὼς ἡ Τατιάνα, παρεξηγώντας τὸ τετράγωνο σχῆμα τοῦ ἀμαξιοῦ, εἶχε περάσει γιὰ ταξί... τὴν Ρόλς Ρόυς τοῦ δούκος τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ εἶχε διαπληκτισθῆ μὲ τὸν σωφὲρ τοῦ δούκας!

Στὸ μεταξύ, πάντως, ὁ Φίλιππος, ποὺ εἶχε πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸ σωφὲρ ποῦ νὰ καθέσῃ, ἔσπευσε, διαβίβασε τὴν παράκλησι νὰ μὴν τιμωρηθῆ ἡ Ἰταλίδα.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ



ΝΕΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς μέρες ἐπέστρεψε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι, ὅπου εἶχε μεταβῆ γιὰ νὰ λάβῃ μέρος στὸ Β' Διεθνὲς Φεστιβὰλ Σπουδαζούσης Νεολαίας ἡ δευτερεύουσα μαθήτρια τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς Θεάτρου Ἐλευθερία Κωνσταντίνου. Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἀποτελεῖ μία ἀπὸ τὶς πιὸ σοβαρὲς ἐλπίδες τοῦ θεάτρου μας, ὁ δὲ τουρκικὸς τύπος ἔγραψε κολακευτικὰ σχόλια γι' αὐτήν. Κατὰ τὴ θερινὴ περίοδο ἡ Κωνσταντίνου ἔπαιξε στὸ θίασο Μ. Κατράκη.



Η ΔΑΛΙΔΑ ΠΕΙΡΑΤΙΝΑ

Ἡ Δαλιδᾶ, ἡ τραγουδίστρια, ποὺ λανσάρισε στὴ Γαλλία τὰ «Παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ», πρόκειται τώρα νὰ κάνῃ τὸ ντεμοῦτο της στὸν κινηματογράφο. Θὰ ὑποδυθῆ σ' ἕνα φίλμ Ἰταλο-γαλλικῆς παραγωγῆς, τὸ ρόλο μιᾶς νέας ποὺ κληρονομεῖ ξαφνικὰ μιὰ μεγάλη περιουσία καὶ ἐρωτεύεται τελικὰ ἕναν ἀπὸ τοὺς ντέτεκτιβ, ποὺ τὴ φρουροῦν (Ζὰν Σερνάς). Σὲ μιὰ σκηνὴ ἡ Δαλιδᾶ ἀνειρεύεται πὼς εἶναι μιὰ τρομερὴ πειρατίνα, ποὺ κατορθώνει πάντα νὰ θριαμβεύῃ τῶν ἀντιπάλων της. Γιὰ νὰ κάνῃ ρεκλάμα στὸ φίλμ αὐτὸ ἡ Δαλιδᾶ ἔχει συμπεριλάβει ἀνάμεσα στὶς ἄλλες τουαλέττες της καὶ μιὰ κομψὴ ἀπολὴ πειρατίνας, ἡ ὁποία, καθὼς λέει ἡ ἴδια τῆς ἀρέσει πολύ.

Τὸ καρδιοχτύπι ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Μία νέα καταπληκτικὴ ἀνακάλυψι, ποὺ θὰ ἀναστατώσῃ τὴ βρεφοκομία

ΣΙΓΟΥΡΑ θὰ πιστεύατε πὼς σᾶς κοροϊδεύει ἐκεῖνος ποὺ θὰ σᾶς ἔλεγε πὼς βρῆκε ἕνα μηχάνημα, ποὺ κάνει τὰ μωρὰ νὰ κοιμοῦνται βαθύτερα, νὰ μὴν κλαίνε, νὰ κερδίζουν βάρος καὶ νὰ ἀνήκουν ἀτομα πνευματικῶς ὑγιέστερα ὅταν μεγαλώσουν!

Κι' ὅμως ὑπάρχει τὸ μηχάνημα αὐτό. Δοκιμάζεται τώρα μ' ἐπιτυχία στὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ βγῆ σύντομα στὴν ἀγορά. Λέγεται «Σεκουριτόν», ἔχει δὲ προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημόνων σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἐφευρέτης του εἶναι ὁ δόκτωρ Λῆ Σώλκ, ψυχολόγος, ἀδελφὸς τοῦ παγίννωστου δόκτορος Τζόνας Σώλκ, ποὺ ἀνακάλυψε τὸ ἐμβόλιο κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος.

Σκοπὸς τοῦ «Σεκουριτόν» εἶναι νὰ προσφέρῃ καὶ πάλι στὰ νεογέννητα μωρὰ τὸ συναίσθημα ἀσφαλείας ποὺ εἶχαν μέσα στὰ σπλάχνα τῆς μητέρας τους. Ἐπίσης βοηθεῖ τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ νὰ θυμηθοῦν ὑποσυνείδητα αὐτὴ τὴν ἀσφάλεια, καταπραΰνει τὴν ἀγωνία τους καὶ διαλύει τοὺς φόβους τους. Τὰ κατορθώνει δὲ ὅλ' αὐτὰ κυρίως παράγοντας ρυθμικοὺς κρότους, ποὺ ἀπομιμοῦνται πιστὰ τοὺς παλμοὺς τῆς μητρικῆς καρδιᾶς.

Ὁ δόκτωρ Σώλκ ἔβαλε τὸ μηχάνημά του νὰ λειτουργήσῃ ἐπὶ 16 βδομάδες σ' ἕνα μαιευτήριο τῆς Νέας Ὑόρκης. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ κτύποι του ἀντηχοῦσαν ἀδιάκοπα, ἡμέρα καὶ νύχτα.

Πολλὲς ἀπὸ τὶς μητέρες ποὺ παρακολούθησαν τὸ πείραμα, ἔμειναν τόσο ἐνθουσιασμένες, ὥστε ρώτησαν πὼς θὰ μποροῦσαν νὰ προμηθευθοῦν τὸ μηχάνημα γιὰ τὸ σπίτι τους.

Ὁ ἐφευρέτης μετεχειρίσθηκε γιὰ τὰ πειράματά του δυὸ ὁμάδες. τὴ μιὰ ἀπὸ 102 βρέφη ἡλικίας 1—4 ἑβδομάδων καὶ τὴν ἄλλη ἀπὸ 110 παιδιὰ 9—12 ἑβδομάδων.

Ὅλα τους λοιπὸν ἠρεμοῦσαν κι' ἔκλαιγαν πολὺ λιγώτερο, ὅταν ἄκουγαν τὸ ρυθμικὸ «καρδιοχτύπι». Ἀκόμα κι' ὅταν πεινοῦσαν, τὰ κλάματά τους δὲν ἦσαν νευρικὰ καὶ θυμωμένα. Τὰ 65% ἀπ' αὐτὰ (δηλ. ὅτι στὰ τρία δηλαδὴ) κέρδισαν βάρος κατὰ 10—20% περισσότερο ἀπὸ μιὰ ὁμάδα συνομηλίκων τους βρεφῶν ποὺ δὲν ἄκουγαν τοὺς χτύπους τοῦ μηχανήματος.

Παρατηρήθηκε ἐπίσης μιὰ ἐλάττωσι στὴ συχνότητα τῶν στομαχικῶν καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν διαταραχῶν. Ἐξ ἄλλου, οἱ εἰδικοὶ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ εἶναι πολὺ λιγώτερο ὑποκείμενα σὲ νευροψυχικὲς διαταραχές, ὅταν ἀνηλικιωθοῦν.

Τὸ συμπέρασμά τους αὐτὸ βασίζεται στὶς ἑξῆς δυὸ στενὰ συνδεδεμένες ἀρχὲς τῆς νεώτερης ψυχολογίας, ποὺ δὲν εὑρίσκαν ὡς τώρα τὴν ἀπαιτουμένη προσοχή:

1) Οἱ πρῶτες βδομάδες μετὰ τὴ γέννησι παίζουν ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ διαμόρφωσι τῆς μελλοντικῆς προσωπικότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀτόμου.

2) Μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες αἰτίες τῶν ψυχοπαθειῶν τῶν ἐνηλίκων εἶναι ἡ ἐλλειψι μητρικῆς ἀγάπης κατὰ τὴν παιδικὴ ἡλικία τους.

Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ἔρευνες, ποὺ ὁδήγησαν σ' αὐτὰ τὰ συμπεράσματα, ἔγιναν σὲ ζῶα. Ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματά τους εἶναι τόσο πειστικά, ὥστε οἱ ψυχολόγοι ἔχουν τὴ βεβαιότητα πὼς ἐφαρμόζονται ἐξ ἴσου καὶ στὸν ἄνθρωπο.

Ὁ δόκτωρ Σνάϊολα, τοῦ Ἀμερικανικοῦ Μουσείου Φυσικῆς Ἱστορίας, μετὰ ἀπόδειξι αὐτῆς τῆς θεωρίας. Βρῆκε διαφορὲς στὸ ἀσκαστῆρα» μεταξύ τους, μόλις μιὰ ὥρα μετὰ τὴ γέννησί τους, κι' ὅτι οἱ διαφορὲς αὐτὲς σχετίζονταν ἢ κάθε γάτα στὸ γατάκι της.

Ἂν τὰ γατάκια ἔμειναν μακρυὰ ἀπὸ τὴ μητέρα τους σ' ὅλο τὸ διάστημα γίνονταν ποτὲ πραγματικὰ ζῶα τοῦ σπιτιοῦ, σὰν τὶς φυσιολογικὲς γάτες, ἀλφυλακτικά.

Δυὸ ἄλλοι γιατροὶ ἔκαμαν ἐπὶ πολὺν καιρὸ παρατηρήσεις σὲ μιὰ ὁμάδα ἑφὲ 14 μηνῶν. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀπὸ ἡλικίας 11—νωμαλίες στὸν ὕπνο καὶ στὴ βρέθι. Οἱ ἔνιαν 10—15 χρονῶν, καὶ παρατήρησαν ὅτι τὸ καθένα τους ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη ψυχολογικὲς διαταραχές.

Αὐτὲς λοιπὸν οἱ ἀνωμαλίες ἄρχισαν ἀφ' ὅτου τὰ παιδιὰ χωρίστηκαν ἀπὸ τὶς μητέρες τους περισσότερο ἀπὸ μιὰ νύχτα.

Ἄλλοι ἐπιστήμονες μελέτησαν τὴ συμπεριφορὰ παιδιῶν, ποὺ στερήθηκαν μόνιμα ἀπὸ τὶς μητέρες τους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ δόκτωρ Σπιτζ, συνέκρινε τὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑγεία δυὸ ὁμάδων παιδιῶν. Στὴν πρώτη ὁμάδα ἀνῆκαν παιδιὰ ἐγκαταλελειμένα, ποὺ εἶχαν βρῆ κάθε περιποίησι ἀλλὰ μακρυὰ ἀπὸ τὶς μητέρες τους. Τὴ δεύτερη ἀπετελοῦσαν τὰ παιδιὰ τῶν καταδίκων μιᾶς γυναικείας φυλακῆς, ποὺ ἤμειναν κοντὰ στὶς μητέρες τους συνεχῶς ἀφ' ὅτου γεννήθηκαν καὶ συμμερίσθηκαν τὶς στερήσεις τους.

Οἱ διαφορὲς λοιπὸν μεταξύ τους ἦσαν ἀπίστευτες: Τὰ πρῶτα ἀρρώσταιναν εὔκολα καὶ παρουσίαζαν πολὺ αὐξημένη θνησιμότητα. Ἀντίθετα, τὰ δεύτερα πρόκοψαν κι' ἔγιναν ὁλόγερα, σωματικὰ καὶ πνευματικά, κέρδιζαν γρηγορώτερα βάρος, ἀρρώσταιναν σπανιώτερα καὶ δὲν πέθανε σχεδὸν κανένα τους.

Ἐξακριβώθηκε, τέλος, μὲ παρατηρήσεις ὅτι οἱ νευρικοὶ καὶ δυστυχισμένοι ἐφηβοι καὶ ἐνήλικοι εἶχαν χωρισθῆ ἀπὸ τὴ μητέρα τους στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς τους καὶ εἶχαν στερηθῆ μητρικὴ ἀγάπη καὶ τὸ συναίσθημα ἀσφαλείας. Ἔτσι, γίνανε κι' αὐτοὶ ἀνίκανοι ν' ἀγαπήσουν.

Γιατί συμβαίνουν ὅλ' αὐτά; Γιατὶ ἡ γέννησι εἶναι μιὰ βαθιὰ συναρακτικὴ σωματικὴ δοκιμασία γιὰ τὸ βρέφος. Βγαίνει ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς μητέρας του, ὅπου ἦταν πάντα ζεστό, ἥσυχο καὶ χορτᾶτο, καὶ δοκιμάζει τὸ κρῦο, τὴν πείνα καὶ τοὺς θορύβους ἑνὸς νέου κόσμου, ἐχθρικοῦ καὶ ἀκαταγνότου.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ φάσι, μπορεῖ νὰ τὸ ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ τὸ παρηγορήσῃ μονάχα τὸ σῶμα τῆς μητέρας του.

Ἀλλ' οἱ συνθῆκες τῆς σύγχρονης ζωῆς καὶ οἱ κανονισμοὶ τῶν μαιευτηρίων δὲν ἐπιτρέπουν στὴ μητέρα νὰ περνᾶῃ πολλὴ ὥρα μαζὶ μὲ τὸ νεογέννητο παιδί της. Ἔτσι, τὸ βρέφος μένει μόνο του μέσα σ' ἕνα κόσμο ποὺ τὸ τρομάζει, λαχταρώντας τοῦ κάκου τὴν ἀσφάλεια τῆς μητέρας.

Ἐδῶ λοιπὸν ἐπεμβαίνει τὸ «Σεκουριτόν» τοῦ δόκτορος Λῆ Σώλκ, προσφέροντας στὸ βρέφος τὸ σπουδαιότερο σημεῖο ἐξοικειώσεως του μὲ τὸ μητρικὸ σῶμα κατὰ τοὺς 9 μῆνες τῆς ἐμβρυϊκῆς ζωῆς του: τοὺς παλμοὺς τῆς καρδιᾶς τῆς μητέρας του, ποὺ ἀντιπροσωπεύουν γι' αὐτὸ τὴν ἀγάπη, τὴν προστασία καὶ τὴν ἀσφάλεια.

Δὲν ὑπάρχει γιὰ τὸ βρέφος τίποτε πιὸ πολύτιμο ἀπ' αὐτὸ τὸ καρδιοχτύπι τῆς ἀγάπης.

✪✪

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΤΙΜΩΡΙΑ

(«Ἄνδρες ὅλου τοῦ κόσμου, ὅσοι ταλαιπωθήκατε σκλῆρα περιμένοντας ἔξω ἀπὸ ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο νὰ τελειώσῃ τὴν συνδιάλεξί της μιὰ φλυαρη κυρία, σημειῶστε τώρα μὲ χρυσὰ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ κλειδαρᾶ Καρλ Γκούσταφσον καὶ στρέψτε ὁ αὐτὸν μὲ συγκίνησι τὴ σκέψι σας!»)

Αὐτὰ γράφει, σὲ τόνο μεταξὺ σοβαροῦ καὶ ἀστείου, μιὰ μεγάλη ἐφημερίδα τῆς Κοπεγχάγης, σχολιάζοντας μὲ συμπάθεια τὴν περίπτωσι τοῦ κλειδαρᾶ Καρλ Γκούσταφσον, ποὺ κατεδικάστηκε μὲ μεγάλο πρόστιμο ἀπὸ ἕνα δανικὸ δικαστήριο.

Ὅπως διέτρητοι ἄνδρες ἀκόμη στὸν ὑπόλοιπο κόσμο, ὁ Γκούσταφσον περίμενε ἔξω ἀπὸ ἕναν τηλεφωνικὸ θάλαμο, κατελημμένο ἀπὸ μιὰ κυρία. Καὶ ὅπως ἦταν φυσικό, ἔχασε τελικὰ τὴν ὑπομονή του κι' ἀποφάσισε νὰ χτυπᾶ τὸ τζάμι τοῦ θαλάμου, καὶ παρακολούθησε τὴν κυρία νὰ συντομεύσῃ.

Ἐκείνη, ὡστόσο, δὲν εἶχε καμμιὰ τέτοια πρόθεσι κι' ἐξακολουθοῦσε τὴν συνδιάλεξί, δυσφορώντας, μάλιστα, καὶ γιὰ τὸν «ἀναιδῆ», ποὺ βιαζόταν. Τότε, ὁ κλειδαρᾶς, ποὺ ἀσφάλτωσε νὰ φουντώνῃ στὴν ψυχή του ἡ ἀνανάκτησι, θυμίσασε τὸ τηλεφώνημα ποὺ θὰ ἔκανε, πετάχτηκε ὡς τὸ μαναζί του, ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, πῆρε μιὰ ἀλυσίδα καὶ ἕνα λουκέτο καὶ κλείδωσε στὸ θάλαμο τὴν κυρία, ποὺ, ἀφωσιωμένη στὴν συνδιάλεξί της, δὲν τὸ ἀντιλήφθηκε.

Ἡ κυρία δὲν ἀπελευθερώθηκε ἀπὸ τὴ φυλακή της παρὰ τέσσερες ὧρες ἀργότερα, ὅταν ἡ ἀστυνομία κατάφερε νὰ βρῆ ἕναν ἄλλο κλειδαρᾶ, ποὺ παθαίνει τὸν κλειδωμένο θάλαμο. Συναθροίσθηκε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν ξύπνησε το ηφαίστειο...

ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ, αλήθεια, ολόκληρος στρατός, για να τον ανακαλύψουν έκεί πάνω!

Με τα χέρια κόκκινα ακόμα απ' το αίμα τεσσάρων θυμάτων του, ο Άνταμ Φέντικ ανέβαινε προς την κορυφή του Μανατόα. Έτσι λεγότανε το ψηλότερο βουνό της καταπονημένης στον ωκεανό όροσειράς που αποτέλεσε τα νησιά των Άντιλλων. Ολόκληρο μά λιστα το νησί έκείνο είχε πάρει τ' όνομα απ' τις κορυφές του ηφαιστείου, που υψωνόταν πάνω από πολλούς άλλους κρατήρες, σβυσμένους τους περισσότερους.

— Χμ, άρχισα να πεινάω... μουρμούρισε ο Φέντικ.

Κύτταξε έκθρικά την κορυφή και βλαστήμησε ανάμεσα στα δόντια του. Η βλαστήμι σταματούσε στούς πρόποδες του βουνού. Από κει και πάνω, δεν υπήρχαν παρά άπότομα και αγονα βράχια, όπου ήταν αδύνατο να βρεθή το παραμικρό φαγώσιμο.

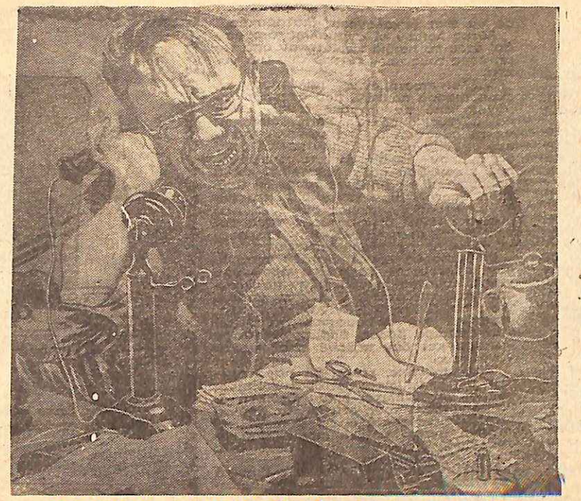
Σ' όλη έκεινη την περιοχή, υπήρχε μονάχα ένα μικρό σπιτάκι, χτισμένο στην άκρη άκριβώς του κρατήρα του Μανατόα, που έβραζε διαρκώς σαν πελώριο καζάνι. Ένας Άγγλος ο καθηντής Γκάθρι, γεωλόγος, σεισμολόγος και ηφαιστειολόγος, ζούσε από χρόνια πάνω σ' αύτη την κορυφή, παρακολουθώντας συνεχώς το ηφαίστειο.

Η θέσι αύτη δεν ήταν και τόσο επικίνδυνη, όσο φαίνονταν έκ πρώτης όψεως. Το Μανατόα έβραζε αδιάκοπα, άλλα χωρίς απότομους θυμούς. Κάποιες δονήσεις κάπου-κάπου, ένα συνεχές βουητό κι' οί πυκνές αναθυμιάσεις που βγαίνανε όλοένα, δείχνανε πώς το ηφαίστειο δεν κοιμότανε — αλλά κι' έξασφάλιζαν κατά κά ποιον τρόπο ότι η περιοχή δεν κινδύνευε άπό ξαφνική καταστροφή. Μόνο δυό φορές, μέσα σε 20 χρόνια ο καθηντής Γκάθρι είχε προειδοποιήσει τούς κατοίκους του νησιού πώς το κύμα της λάβας που ξεχείλιζε, μπορούσε να νίνη κάποτε ορμητικό και να σκορπίση την καταστροφή στούς ίδιους και στις πλούσιες φυτείες τους.

Το μικρό σπιτάκι δεχότανε κανονικά μιά έπισκεψι κάθε βδομάδα: "Ενας νέος Ιθαγενής άνέβαινε ώς έκεί, μαζί με δυό κατσίκες φορτωμένες με τρόφιμα νιά τον καθηντή.

Ο Φέντικ, που ήξερε αύτη τη λεπτομέρεια, αποφάσισε νά παραμονέψη, νά σκοτώση το νέο καί νά του πάρη τα τρόφιμα, νιά νά έξασφαλίση τουλάχιστον 15 ημερών ζωή.

Τά πέμπτη φορά φονιάς... Μά, είτε μέ τέσσερις είτε μέ πέντε φόνους, ο Φέντικ ήξερε πώς ή τύχη του θάταν ή ίδια. Άν έπεφτε



— Άλλό! Άλλό, φώναζε. Μά δέν είναι, λοιπόν, κανείς έκεί;...

κάποτε στά χέρια της δικαιοσύνης...

*

Η πρώτη μέρα της άναμονής πέρασε άργά.

Οί δυό επόμενες ήταν άληθινό μαρτύριο.

Βασανισμένος άπό την πείνα, ξαπλωμένος πάνω σ' ένα ίσοπεδωμένο βράχο πού ξεματοῦσε άπ' τις καυτερές άχτίδες του ήλιου, περνοῦσε τις άτέλειωτες ώρες του παραφυλάγοντας τον έρχομό του νέου ιθαγενούς με τά τρόφιμα.

Τέλος, άκουσε ένα ποδοβολητό πάνω στό ύψωμα. Ήταν άκό μα μέρα, κι' άν σπκωνόταν θά τον βλέπανε.

Άλλαζε γνώμη: Θ' άφινε νά φύγη ο νέος καί θά σκότωνε ύστερα τον καθηντή, όταν θά νύχτωνε. Τί τον ένα, τί τον άλλο! Τό άποτέλεσμα θάταν το ίδιο...

Κεδώς παραμόλανε, άκουνε τήν κουβέντα τοῦ καθηντή μέ τό νέο.

Η νύχτα έφτασε έπιτέλους. Μά τό σκοτάδι δέν ήταν ποτέ πυκνό, στήν κορφή τοῦ Μανατόα. Τό λιγόστευαν οί άνταύγειες τοῦ άσβου στου κρατῆρα.

Ο Φέντικ, μέ τό μαχαίρι στά δόντια, σκαρφάλωσε στον τηλεφωνικό στύλο κι' έκοψε τό σύρμα. Τώρα που πλησίαζε νά κατευναθῆ ή πείνα του, τοῦ είχε γίνει άνυπόφορο μαρτύριο. Μά, νιά νά φάη, ἔπρεπε νά σκοτώση έναν άν θρωπο!...

Μέ μιά γρήγορη ματιά που έρριξε άπ' την πόρτα μέσα στην πρώτη κάμαρα, διαπίστωσε πώς δέν ήταν έκεί ο καθηντής. Μπῆκε μέσα κι' άρχισε νά ψάχνη δεξιά κι' άριστερά.

Μιά φωνή τον διέκοψε ξαφνικά: 'Απ' τό διπλανό δωμάτιο, ο καθηντής προσπαθοῦσε νά πάρη στό τηλέφωνο τον ύπάλληλο τῆς παραλιακῆς πόλεως.

— Άλλό! Άλλό! φώναζε. Μά δέν είναι λοιπόν κανείς έκεί;

Ο Φέντικ βγῆκε άμέσως άπ' τό σπίτι, πλησίασε στό παράθυρο τῆς άλλης κάμαρας καί βρέθηκε άντιμέτωπος μέ τον καθηντή, που ξεφώνιζε, ίδρωμένος, μπροστά σέ μιά παλιά τηλεφωνική συσκευή:

— Άλλό! Άλλό! Γιά τό Θεό... Πρέπει νά μ' άκούσετε...

Ο Δηστής είχε σκοτώσει τέσσερις ώς τώρα... Γι' αύτό, δέν έδωσε κάν καιρό στόν πέμπτο νά πάρη τό πιστολι του. Τον πυροβόλησε άμέσως...

Ο δυστυχισμένος γέρος κλονίσθηκε, έμπηξε μιά σπαρακτική φωνή κι' έπεσε...

Μά δέν ξεψύχησε άμέσως. Σφριασμένος στό πάτωμα, μέ τό άκουστικό άκόμα στό χέρι, άγκομαζόταν νά μιλήση, παρ' όλο πού τό αίμα του πλημμύριζε τό λαρύγνι...

Μ' εύκινησία άπίστευτη γιά τό πελώριο άνάστημά του, ο Δηστής πήδησε μέσα άπ' τό παράθυρο κι' έσπρωξε μέ τό πόδι τό θῦμα του.

— Τη... τηλεφωνῆστε... τού είπε ο καθηντής μέ μισόσβυστη φωνή. Είδοποιῆστε... τούς κατοίκους... Έκρηξι... τρομερή... σέ λίγες ὥρες...

Ο Φέντικ, που είχε άπομακρυνθῆ λίγο, στοάφηκε άπότομα, μέ τά μάτια γουρλωμένα.

Ο Γκάθρι άγωνιοῦσε, μιλοῦσε μέ δυσκολία:

— Ο κίνδυνος... άναπόφευκτος... Έκρηξι... φοβερή... Τηλεφωνῆστε...

Η έπιφάνεια της φλογισμένης λάβας άνέβαινε γρήγορα μέσα σ' ένα βαθμολογημένο σωλῆνα τοῦ έργαστηρίου!

— Τό σῦμα τοῦ τηλεφώνου εἶναι κομμένο! οὐρλιασε ο Φέντικ μ' ένα μορφασμο.

— Κομμένο!...

Ένας σπασμός τράνταξε τό κορμί τοῦ καθηντῆ.

— Τότε... πρέπει... νά τρέξετε κάτω... νά εἰδοποιῆστε... Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι... κίνδυνον θανάσιμο!

Κι' ο Γκάθρι ξεψύχησε.

Ορθιος δίπλα του, ο Δηστής εἶχε βυθιστῆ σέ σκέψεις. Τί νά κανε; Νά φρόντιζε μόνο γιά τή σφαλίση τή δική του σωτηρία;... Η νάτρεχε γρήγορα νά εἰδοποιήση στήν πόλι, νά γλυτώση πέντε χιλιάδες ψυχές, που κινδύνευαν νά καταποντισθοῦν μέσα στά φλογισμένα κύματα τῆς λάβας, ἤ νά πάθουν άσφυξία άπ' τούς δηλητηριώδεις καπνούς τοῦ ηφαιστείου;...

Τάχα, άν τούς εἰδοποιοῦσε ἐγκαίρως καί τούς ἔσωζε, οἱ πατριῶτες του θά ξεχνοῦσαν τά πέντε ἐγκλήματά του καί θά τοῦ ἀναγνώριζαν τό καλό που θά τούς ἔκανε; "Η μήπως, μετά τή σωτηρία τους, θά τόν καταδίκαζαν σέ θάνατο, με τήν πεποίθησι πώς ἔκαναν τό καθῆκον τους ἀπέναν τι τῆς ἴδιας τῆς δικαιοσύνης;

Η μάχη που γινόταν μέσα του ἦταν τρομερή, μανιασμένη... Δάν κανε τά χειλη του, τά μάτωνε, ἐκφράζοντας μ' αὐτό τον τρόπο τον πόνο τῆς βάρβαρης ψυχῆς του...

Τέλος, ἀφοῦ σκέφθηκε ἀκόμα λίγο, τά χειλη του μουρμούρισαν κάποια βλαστήμια. Με μιά ἀπότομη κίνησι, ἄνοιξε τό μῦλο τοῦ πιστολιοῦ του καί βεβαιώθηκε πώς τοῦμενε μιά σφαῖρα ἀκόμα — γιά τόν ἑαυτό του, αὐτή τή φορά!

Ύστερα πῆρε τρέχοντας τό μονπάτι που ὁδηγοῦσε στις φυτείες καί στη μικρή παραλιακή πόλι.

"Οταν ξύπνησε τό ηφαίστειο...

κάποτε στά χέρια τῆς δικαιοσύνης...

*

Η πρώτη μέρα τῆς ἀναμονῆς πέρασε ἀργά.

Οἱ δυό ἑπόμενες ἦταν ἀληθινό μαρτύριο.

Βασανισμένος ἀπό τήν πείνα, ξαπλωμένος πάνω σ' ἕνα ἰσοπεδωμένο βράχο που ξεματοῦσε ἀπ' τις καυτερές ἀχτίδες τοῦ ἥλιου, περνοῦσε τις ἀτέλειωτες ὧρες του παραφυλάγοντας τον ἐρχομό του νέου ἰθαγενοῦς μέ τά τρόφιμα.

Τέλος, ἄκουσε ἕνα ποδοβολητό πάνω στό ὕψωμα. Ἦταν ἀκό μα μέρα, κι' ἄν σπκωνόταν θά τον βλέπανε.

Ἀλλαζε γνώμη: Θ' ἄφινε νά φύγη ο νέος καί θά σκότωνε ὕστερα τον καθηντή, ὅταν θά νύχτωνε. Τί τον ἕνα, τί τον ἄλλο! Τό ἀποτέλεσμα θάταν το ἴδιο...

Κεδώς παραμόλανε, ἄκουνε τήν κουβέντα τοῦ καθηντῆ μέ τό νέο.

Η νύχτα ἔφτασε ἐπιτέλους. Μά τό σκοτάδι δέν ἦταν ποτέ πυκνό, στήν κορφή τοῦ Μανατόα. Τό λιγόστευαν οἱ ἀνταύγειες τοῦ ἀσβου στου κρατῆρα.

Ο Φέντικ, μέ τό μαχαίρι στά δόντια, σκαρφάλωσε στον τηλεφωνικό στύλο κι' ἔκοψε τό σύρμα. Τώρα που πλησίαζε νά κατευναθῆ ἡ πείνα του, τοῦ εἶχε γίνει ἀνυπόφορο μαρτύριο. Μά, νιά νά φάη, ἔπρεπε νά σκοτώση ἕναν ἄν θρωπο!...

Μέ μιά γρήγορη ματιά που ἔρριξε ἀπ' την πόρτα μέσα στην πρώτη κάμαρα, διαπίστωσε πώς δέν ἦταν ἐκεῖ ο καθηντής. Μπῆκε μέσα κι' ἄρχισε νά ψάχνη δεξιά κι' ἀριστερά.

Μιά φωνή τον διέκοψε ξαφνικά: 'Απ' τό διπλανό δωμάτιο, ο καθηντής προσπαθοῦσε νά πάρη στό τηλέφωνο τον ὑπάλληλο τῆς παραλιακῆς πόλεως.

— Ἀλλό! Ἀλλό! φώναζε. Μά δέν εἶναι λοιπόν κανείς ἐκεῖ;

Ο Φέντικ βγῆκε ἀμέσως ἀπ' τό σπίτι, πλησίασε στό παράθυρο τῆς ἄλλης κάμαρας καί βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ τον καθηντή, που ξεφώνιζε, ἱδρωμένος, μπροστά σέ μιά παλιά τηλεφωνική συσκευή:

— Ἀλλό! Ἀλλό! Γιά τό Θεό... Πρέπει νά μ' ἀκούσετε...

Ο Δηστής εἶχε σκοτώσει τέσσερις ὡς τώρα... Γι' αὐτό, δέν ἔδωσε κάν καιρό στόν πέμπτο νά πάρη τό πιστολι του. Τον πυροβόλησε ἀμέσως...

Ο δυστυχισμένος γέρος κλονίσθηκε, ἔμπηξε μιά σπαρακτική φωνή κι' ἔπεσε...

Μά δέν ξεψύχησε ἀμέσως. Σφριασμένος στό πάτωμα, μέ τό ἀκουστικό ἀκόμα στό χέρι, ἀγκομαζόταν νά μιλήση, παρ' ὅλο πού τό αἷμα τοῦ πλημμύριζε τό λαρύγνι...

Μ' εὐκινησία ἀπίστευτη γιά τό πελώριο ἀνάστημά του, ο Δηστής πήδησε μέσα ἀπ' τό παράθυρο κι' ἔσπρωξε μέ τό πόδι τό θῦμα του.

— Τη... τηλεφωνῆστε... τού είπε ο καθηντής μέ μισόσβυστη φωνή. Εἰδοποιῆστε... τούς κατοίκους... Ἔκρηξι... τρομερή... σέ λίγες ὧρες...

Ο Φέντικ, που εἶχε ἀπομακρυνθῆ λίγο, στοάφηκε ἀπότομα, μέ τά μάτια γουρλωμένα.

Ο Γκάθρι ἀγωνιοῦσε, μιλοῦσε μέ δυσκολία:

— Ο κίνδυνος... ἀναπόφευκτος... Ἔκρηξι... φοβερή... Τηλεφωνῆστε...

Η ἐπιφάνεια τῆς φλογισμένης λάβας ἀνέβαινε γρήγορα μέσα σ' ένα βαθμολογημένο σωλῆνα τοῦ ἐργαστηρίου!

— Τό σῦμα τοῦ τηλεφώνου εἶναι κομμένο! οὐρλιασε ο Φέντικ μ' ένα μορφασμο.

— Κομμένο!...

Ένας σπασμός τράνταξε τό κορμί τοῦ καθηντῆ.

— Τότε... πρέπει... νά τρέξετε κάτω... νά εἰδοποιῆστε... Πέντε χιλιάδες ἄνθρωποι... κίνδυνον θανάσιμο!

Κι' ο Γκάθρι ξεψύχησε.

Ορθιος δίπλα του, ο Δηστής εἶχε βυθιστῆ σέ σκέψεις. Τί νά κανε; Νά φρόντιζε μόνο γιά τή σφαλίση τή δική του σωτηρία;... Η νάτρεχε γρήγορα νά εἰδοποιήση στήν πόλι, νά γλυτώση πέντε χιλιάδες ψυχές, που κινδύνευαν νά καταποντισθοῦν μέσα στά φλογισμένα κύματα τῆς λάβας, ἤ νά πάθουν ἀσφυξία ἀπ' τούς δηλητηριώδεις καπνούς τοῦ ηφαιστείου;...

Τάχα, ἄν τούς εἰδοποιοῦσε ἐγκαίρως καί τούς ἔσωζε, οἱ πατριῶτες του θά ξεχνοῦσαν τά πέντε ἐγκλήματά του καί θά τοῦ ἀναγνώριζαν τό καλό που θά τούς ἔκανε; "Η μήπως, μετά τή σωτηρία τους, θά τόν καταδίκαζαν σέ θάνατο, με τήν πεποίθησι πώς ἔκαναν τό καθῆκον τους ἀπέναν τι τῆς ἴδιας τῆς δικαιοσύνης;

Η μάχη που γινόταν μέσα του ἦταν τρομερή, μανιασμένη... Δάν κανε τά χειλη του, τά μάτωνε, ἐκφράζοντας μ' αὐτό τον τρόπο τον πόνο τῆς βάρβαρης ψυχῆς του...

Τέλος, ἀφοῦ σκέφθηκε ἀκόμα λίγο, τά χειλη του μουρμούρισαν κάποια βλαστήμια. Με μιά ἀπότομη κίνησι, ἄνοιξε τό μῦλο τοῦ πιστολιοῦ του καί βεβαιώθηκε πώς τοῦμενε μιά σφαῖρα ἀκόμα — γιά τόν ἑαυτό του, αὐτή τή φορά!

Ύστερα πῆρε τρέχοντας τό μονπάτι που ὁδηγοῦσε στις φυτείες καί στη μικρή παραλιακή πόλι.

"Εφτιασε ὁ ἴδιος ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΤΟΥ!

Γιά νά κάνη περιπάτους στή λίμνη

ΟΠΩΣ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ξεκινᾶνε γιά μιά ἐκδρομή, γιά ψάρεμα ἤ γιά κυνῆγι, ὁ Ἀμερικανός Μπάρτ Ντίκμαν, ἡλικίας 26 χρονῶν, πηγαίνει νά κάνη ἕνα μακρυνό περίπατο μέ τό αὐτοσχέδιο ὑποβρύχιό του στή λίμνη που βρίσκεται κοντά στή μικρή πόλι του, στην Ἰντιάνα τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν.

Ο Ντίκμαν ὑπηρετοῦσε προηγουμένως στά ὑποβρύχια τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ναυτικοῦ. Μετά τήν ἀπόλυσί του λοιπόν, ἐργάστηκε ἐπί ἕνα χρόνο γιά νά σκαώση τό δικό του ὑποβρύχιο, μέ τά πιό ἀπίθανα ὁλικά: Τό κυρίως σκάφος ἀποτελεῖται ἀπό ἕνα τεράστιο βενζίνι τῶν 1.000 γαλονιῶν, ἐνισχυμένο μέ ἀτσαλένιους σωλῆνες γιά ν' ἀντέχη στήν ἐξωτερική πίεσι τοῦ νεροῦ. Ἐμπρός καί πίσω τοῦ πρόσθεσε δυό μικρότερα τενεκέτια, γιά νά τοῦ δώση σφιγκτειδες σχῆμα.

"Ενα τέταρτο τενεκέτιο τῶν 50 γαλονιῶν βρίσκεται ἐγκαστημένο μέσα στό μεγάλο καί κάτω ἀπό τό κάθισμα τοῦ κυβερνήτη. Προορίζεται βέ γιά τήν κατάδυσι τοῦ ὑποβρυχίου. Ο Ντίκμαν ἀνοίγει μιά βαλβίδα, τό νερό μπαίνει στό τέταρτο αὐτό, τενεκέτι, κι' ἔτσι τό σκάφος θα-

ραίνει καί βουλιάζει.

Γιά νά κατεβῆ σέ ἀκόμα μεγαλύτερο βάθος, γεμίζει κατά τήν ἴδιο τρόπο τά τενεκέτια τῆς πρύμνης καί τῆς πρώρας.

Τό σκάφος ἀντέχει σέ βάθος 60 μέτρων, ἀλλ' ο Ἰδιοκτήτης του, γιά λόγους ἀσφαλείας, προτιμᾶ νά κάνη τούς ὑποβρυχίους περιπάτους του στά 10—20 μέτρα.

Γιά νά ξαναπανεθῆ στήν ἐπιφάνεια τό βυθισμένο ὑποβρύχιο, ο Ντίκμαν διευθετίζει ἁπλῶς πεπιεσμένο ἀέρα ἀπό ἕνα κάλινδρο στό τεπόζιτο καταδύσεως. Διώχνει ἔτσι τό νερό, τό σκάφος γίνεται ἀφαφότερο καί ἀναβύεται.

Γιά κάθε ἐνδεχόμενο δύστυχο, ὑπάρχουν μέσα σέ δυό θῆκες ἐμπρός καί πίσω ἀπ' τό κάθισμά του, ἀσκετές δεκάδες πέτρες, που ἀποτελοῦν τό «βαρος ἀσφαλείας». Ἄν λοιπόν, ἐξ αἰτίας κάποιας μηχανικῆς βλάβης, τό ὑποβρύχιο ρτάση στό βυθό καί δέ μπορεῖ ο Ντίκμαν νά διώξη τό νερό τοῦ τεπόζιτου μέ πεπιεσμένο ἀέρα, ἐλευθερώνει τίς πέτρες, τίς ἀφίνει νά πέσουν κι' ἔτσι τό σκάφος ἐλαφραίνει κι' ἀνεβαίνει στήν ἐπιφάνεια.

Η κίνησι τοῦ ὑποβρυχίου ἐπιτυγχάνεται μέ ἕλικες. Ἐγκαστεπμένες στό πίσω μέρος του, που περιστρέφονται ἀπό κοινές σιλίτσες αὐτοκινήτου, συνδεδεμένες μέ 28 μπαταρίες τῶν 6 βόλτ. Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι τά ρεύματα τῆς λίμνης εἶναι τόσο ἰσχυρά, ὥστε χρειάζεται νά ὑπάρχη μιά κινητήρια δύναμι, ὄχι μόνο γιά νά προνωρῆ τό ὑποβρύχιο, ἀλλά ἀκόμα καί γιά νά μένη στήν ἴδια θέσι, χωρίς νά παρασύρεται ἀπ' αὐτά.

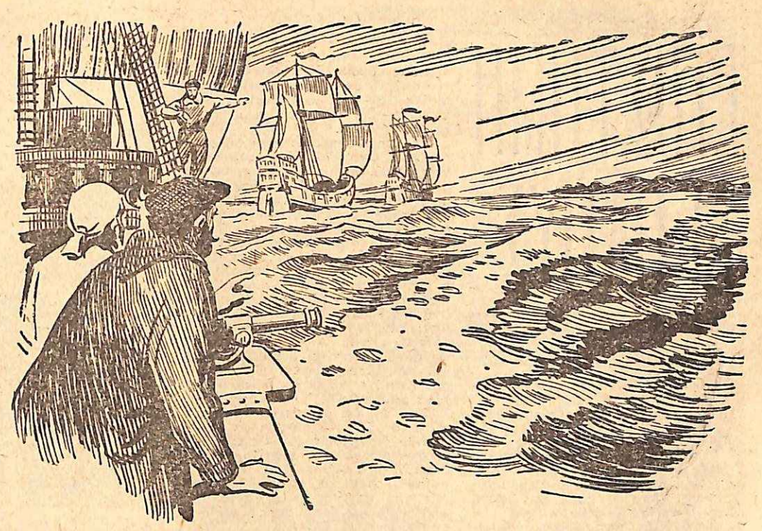
Τό παράξενο αὐτό σκάφος μπορεῖ νά κάνη μιά ὁλόκληρη στροφή, μέ κανονική ταχύτητα, σ' ἕνα χῶρο ὄχι μεγαλύτερο ἀπό τό διπλάσιο τοῦ μήκους του. Μπορεῖ ἐπίσης νά κάνη καί στροφή ἐπί τόπου, γάρις σέ δυό ἄλλες ἕλικες, ἐγκαστεπμένες στά πλευρά του, κοντά στήν πρῶρα, καί κινούμενες ἐπίσης σέ ἀντίθετες.

Μιά ἄλλη εἰλίτσα γρησιμεύει εἰδικά γιά νά κινῆται πρός τά πίσω τό ὅπο. θρόγιο. "Οσο γιά τά πηδάλια βάθους καί κατευθύνσεως, προέργονται ἀπό οὐρά ἀεροπλάνου, κι' ὁ Ντίκμαν τά χειρίζεται μέ μογλούς που βρίσκονται μπροστά στή θέσι του.

"Οταν ἀναβυθῆ σνεδόν ὡς τήν ἐπιφάνεια, ο Ντίκμαν μπορεῖ νά κυττάξη ἔξω, μέ τή βοήθεια ἑνός πρωτότυπου «περισκοπίου». Πού ἀποτελεῖται μονάχα ἀπό ἕνα φακό προσεγγίσεως ἀπό ἐνα βοιθοσβιστικό ἀεροπλάνο. Βέ, ἐκει δέ θέ ο φακός αὐτός εἶναι πολύ ἐξυπηρετικότερος ἀπό τά συνηθισμένα περισκόπια.

Τό «Χρυσόγαρρα» —ὅπως ὀνομάζεται το ὑποβρύχιο γιά τό γρυσοκίτρινο χρωματισμό του— ἔγει βάρος 6 τόννων. Μπορεῖ νά γωρέση ἄλλους δυό τόννους ἐπί πλέον. Ἐκτός ἀπ' τόν κυβερνήτη του, 'Εξασφαλίζει καί στούς τρεῖς ἀσκετό ἀέρα γιά 2 ὧρες τό λιγότερο.

Εἶναι δέ ἰδεῶδες γιά περίπατο, παρατηρήσεις καί ὑποβρύχιες φωτογραφήσεις ο εἶδος — ὅπως βεβαιῶνει τουλάγιστον ὁ οἶδε — ὅπως βεβαιῶνει τουλάγιστον ὁ κατασκευαστής καί ἰδιοκτήτης του.



Καθώς προχωροῦσε, ὁ ὠκᾶς εἶδε μὲ ἀγαλλίασι πὼς τὸ στενὸ πέρασμα γινόταν ὁλοένα πλατύτερο...

Ιωάννης ΦΩΚΑΣ

Ο "Ελληνας ἐξερευνητής, που ἀνακάλυψε τον Καναδᾶ

Τό ἑλληνικό δαιμόνιο γιά μακρυνά ταξίδια κι' ἐξερευνήσεις δέ θαυματούργησε μονάχα στήν ἐποχή τῆς ἀρχαιότητος, ἀλλά καί στά νεώτερα χρόνια. Ἀναμεσα, λοιπόν, στούς φημισμένους ἐξερευνητές, ἦταν κι' ἕνας διαβολεμένος Κεφαλλονίτης, ο Ἰωάννης Φωκᾶς, που γεννήθηκε στίς ἀρχές τοῦ 16ου αἰῶνα καί που καταγόταν ἀπό τον αὐτοκρατορικό οἶκο τοῦ Βυζαντίου. Μετά τήν πτῶσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἕνας κλάδος ἀπό τήν οἰκογένεια τῶν Φωκάδων, κατέφυγε στήν Κεφαλλονιά. Δέ ξέρομε τίποτα γιά τά παιδικά του χρόνια. Ἐκεῖνο που ξέρουμε, εἶναι, πὼς ὁ Ἰωάννης Φωκᾶς, πρὶν γίνη εἴκοσι χρόνων, ἐγκατέλειψε τήν Ἰδιαίτερη πατρίδα του γιά νά ριχτῆ στήν περιπέτεια.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ἡ Ἀμερική, που μόλις εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἀπό τό Χριστόφορο Κολόμβο, ἦταν ἀκόμη μιά ἄγνωστη γῆ, ἕνας μυστηριώδης κόσμος, γεμάτος ἀγαθά καί κρυμμένους θησαυρούς, που ἔκαναν τούς τυχοδιῶχτες τῆς Εὐρώπης νά φλογίζωνται ἀπό τον πόθο τοῦ πλουτισμοῦ.

Ο Ἰωάννης Φωκᾶς, συνεπαμένος ἀπό τον ἴδιο τυχοδιωκτικό οἶστρο, ἄφησε τό θαλασσοβαρμένο νησί του, πῆγε στήν Ἱσπανία, τήν κυρίαρχη τότε δύναμι, καί μπῆκε δόκιμος σ' ἕνα καράβι τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ, ἀπό ἐκεῖνα που σάρωναν τούς ὠκεανούς. Καί, καθώς ἦταν ἔξυπνος καί γεννημένος γιά θαλασσινός, ἀπόκτησε, μέσα σέ λίγα χρόνια, τέτοια πεῖρα, που ὁ Ἱσπανός βασιλιᾶς τόν ὠνόμασε πιλότο τοῦ βασιλικοῦ στόλου τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν. Τό ἀξίωμα αὐτό ὁ Φωκᾶς τό διατήρησε σαράντα ὁλόκληρα χρόνια καί τό ἀξίωμα αὐτό τόν γέμισε πλοῦτο καί δόξα. Ἐστόσο, τό 1580, παρουσιάστηκε μιά νέα ναυτική δύναμι, που φιλοδοξοῦσε νά πάρη ἀπό τούς Ἱσπανούς τά σκῆπτρα τῆς θαλασσοκρατορίας. Ἡ μεγάλη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ Α' ἀποφάσισε νά χτυπήση τόν ἀντίπαλό της, τό Φίλιππο Β', στίς ἀμερικανικές κτήσεις του, που ἀποτελοῦσαν τήν πηγή πλουτισμοῦ τῆς Ἱσπανίας.

Ἀρμάτωσε, λοιπόν, 20 κατάβια, μέ ναύαρχο τόν ξακουσμένο θαλασσοπόρο Φράνσις Ντραίηκ, που κατώρθωσε, ὕστερα ἀπό θρυλικές περιπέτειες, νά φτάση στίς Ἱσπανικές ἀποικίες τῆς Ἀμερικῆς, νά τίς λεηλατήση καί νά γυρίση στήν Ἀγγλία μέ πολυάριθμα λάφυρα.

Ὕστερα ἀπό λίγο ἕνας ἄλλος τυχοδιώκτης, ὁ Θωμᾶς Κάβεντις, ἀκολουθῶντας τό παράδειγμα τοῦ Ντραίηκ, ἔφυγε μέ τρία καράβια ἀπό τό Πλύμουθ κι' ἔφθασε στόν ἀκρωτῆρι τῆς Καλῆς Ἐλπίδας. Ἐκεῖ τόν περίμενε λαμπρή τύχη: Κούρσεψε 19 Ἱσπανικά πλοῖα, πού ἔφεραν θησαυρούς ἀπό τίς ἀμερικάνικες ἀποικίες στήν Ἱσπανία.

Τίς μέρες ἐκεῖνες, ὁ Φωκᾶς εἶχε τήν ἀτυχία νά βρεθῆ μέ τό πλοῖο του κοντά στίς Φιλιππίνες, ὅπου τόν συνάντησε ὁ στόλος τοῦ Κάβεντις. Τί νά κάνη ὁ δύστυχος Κεφαλλονίτης; Μπροστά στ' ἀγγλικά κανόνια, κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταιη. Ἔτσι, οἱ Ἄγγλοι κυριολεκτικά τόν ἔγδυσαν. Μέσα σέ λίγα λεπτά, ἔχασε ὅλη του τήν περιουσία.

Πάνω στήν ἀπελπισία του, ὁ Φωκᾶς σκέφθηκε νά γυρίση στήν Ἱσπανία γιά νά ζητήση ἀποζημίωσι ἀπό τόν Φίλιππο Β'. Τοῦ εἶχε προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες! Μά, τήν τελευταία στιγμή, ἄλλαξε γνώμη. Θυμήθηκε τίς θελεστικές προτάσεις τοῦ ἀντιβασιλέα τοῦ Μεξικοῦ που κατεγόταν ἀπ' τή δύση ν' ἀποκτήση νέους θησαυρούς καί νέα γουσωμένα σέ πασίγνωστα χρόνια καί τό ἀξίωμα αὐτό τόν γέμισε πλοῦτο καί δόξα. Ἐστόσο, τό 1580, παρουσιάστηκε μιά νέα ναυτική δύναμι, που φιλοδοξοῦσε νά πάρη ἀπό τούς Ἱσπανούς τά σκῆπτρα τῆς θαλασσοκρατορίας. Ἡ μεγάλη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ Α' ἀποφάσισε νά χτυπήση τόν ἀντίπαλό της, τό Φίλιππο Β', στίς ἀμερικανικές κτήσεις του, που ἀποτελοῦσαν τήν πηγή πλουτισμοῦ τῆς Ἱσπανίας.

Ἀρμάτωσε, λοιπόν, 20 κατάβια, μέ ναύαρχο τόν ξακουσμένο θαλασσοπόρο Φράνσις Ντραίηκ, που κατώρθωσε, ὕστερα ἀπό θρυλικές περιπέτειες, νά φτάση στίς Ἱσπανικές ἀποικίες τῆς Ἀμερικῆς, νά τίς λεηλατήση καί νά γυρίση στήν Ἀγγλία μέ πολυάριθμα λάφυρα.

Ὕστερα ἀπό λίγο ἕνας ἄλλος τυχοδιώκτης, ὁ Θωμᾶς Κάβεντις, ἀκολουθῶντας τό παράδειγμα τοῦ Ντραίηκ, ἔφυγε μέ τρία καράβια ἀπό τό Πλύμουθ κι' ἔφθασε στόν ἀκρωτῆρι τῆς Καλῆς Ἐλπίδας. Ἐκεῖ τόν περίμενε λαμπρή τύχη: Κούρσεψε 19 Ἱσπανικά πλοῖα, πού ἔφεραν θησαυρούς ἀπό τίς ἀμερικάνικες ἀποικίες στήν Ἱσπανία.

Τίς μέρες ἐκεῖνες, ὁ Φωκᾶς εἶχε τήν ἀτυχία νά βρεθῆ μέ τό πλοῖο του κοντά στίς Φιλιππίνες, ὅπου τόν συνάντησε ὁ στόλος τοῦ Κάβεντις. Τί νά κάνη ὁ δύστυχος Κεφαλλονίτης; Μπροστά στ' ἀγγλικά κανόνια, κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταιη. Ἔτσι, οἱ Ἄγγλοι κυριολεκτικά τόν ἔγδυσαν. Μέσα σέ λίγα λεπτά, ἔχασε ὅλη του τήν περιουσία.

Πάνω στήν ἀπελπισία του, ὁ Φωκᾶς σκέφθηκε νά γυρίση στήν Ἱσπανία γιά νά ζητήση ἀποζημίωσι ἀπό τόν Φίλιππο Β'. Τοῦ εἶχε προσφέρει τόσες ὑπηρεσίες! Μά, τήν τελευταία στιγμή, ἄλλαξε γνώμη. Θυμήθηκε τίς θελεστικές προτάσεις τοῦ ἀντιβασιλέα τοῦ Μεξικοῦ που κατεγόταν ἀπ' τή δύση ν' ἀποκτήση νέους θησαυρούς καί νέα γουσωμένα σέ πασίγνωστα χρόνια καί τό ἀξίωμα αὐτό τόν γέμισε πλοῦτο καί δόξα. Ἐστόσο, τό 1580, παρουσιάστηκε μιά νέα ναυτική δύναμι, που φιλοδοξοῦσε νά πάρη ἀπό τούς Ἱσπανούς τά σκῆπτρα τῆς θαλασσοκρατορίας. Ἡ μεγάλη βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Ἐλισάβετ Α' ἀποφάσισε νά χτυπήση τόν ἀντίπαλό της, τό Φίλιππο Β', στίς ἀμερικανικές κτήσεις του, που ἀποτελοῦσαν τήν πηγή πλουτισμοῦ τῆς Ἱσπανίας.

Ἀρμάτωσε, λοιπόν, 20 κατάβια, μέ ναύαρχο τόν ξακουσμένο θαλασσοπόρο Φράνσις Ντραίηκ, που κατώρθωσε, ὕστερα ἀπό θρυλικές περιπέτειες, νά φτάση στίς Ἱσπανικές ἀποικίες τῆς Ἀμερικῆς, νά τίς λεηλατήση καί νά γυρίση στήν Ἀγγλία μέ πολυάριθμα λάφυρα.

Μπροστά στό τραγικό αὐτό δίλημμα, ὁ Φωκᾶς δέ δίστασε γιά διαλέξη τό γυρισμό. Γύρισε στό Μεξικό καί ὁ ἀντιβασιλέας ἄλλαξε ἀμέσως τά πληρώματα μ' ἄνδρες γενναίους καί πειθαρχικούς. Ἔτσι, ὁ τολμηρός θαλασσοπόρος ξεκίνησε πάλι, τό 1592, ἀπό τό λιμάνι Ἀκαπούλκο, μέ τους πιό καλούς οἰωνούς. Ὕστερα ἀπό ἕνα ταξίδι, γεμάτο κινδύνους καί περιπέτειες, ἔφτασε μετά τῆς 47ης καί 48ης μοίρας βορείου πλάτους. Στό σημεῖο αὐτό οἱ ἀντρες του ἀλλάξαν ἀπό χαρά. Μιά τεράστια στεριά, πού ἀπλωνόταν βορειοδυτικά, ἄφηνε ἕνα πλατύ ἀνοιγμα. Ἐνθουσιασμένος ὁ Φωκᾶς μπῆκε ἀμέσως στό ἄγνωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγγωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγγωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγγωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγγωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγγωστο καί ἀνεξερεύνητο αὐτό ἀνοιγμα, ἀμείωτος ἀπό ἀγ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἡ ἀεροφαγία εἶναι ἀρρώστεια τοῦ... μυαλοῦ

Πῶς μπορεῖτε νὰ θεραπευθῆτε

ΑΠΟ τοὺς 10 ἀνθρώπους τῶν πόλεων, οἱ 7 τουλάχιστον ὑποφέρουν ἀπὸ ἀεροφαγία. Κι' ὡστόσο, ἡ ἀεροφαγία δὲν εἶναι ἀσθένεια. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ κάνη ἕναν ἄνθρωπο δυστυχισμένον.

Τὸ στομάχι μας περιέχει φυσιολογικὸ ἀέρα. Τὸ ἀνώτερο μέρος του, ἀλλωστε, καλεῖται ἀεροθάλαμος. Μαζὶ μὲ τὸ σάλιο μας καταπίνομε καὶ ἀέρα. Ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς αὐτὸς ὁ ἀέρας δὲν ξεπερνάει τὸν οἰσοφάγο. Τὸν βγάζομε τότε μὲ μερικὰ ρεψίματα, ποὺ εἶναι ἄλλοτε περισσότερο κι' ἄλλοτε λιγώτερο θορυβώδη.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ὅμως, ὁ ἀέρας αὐτὸς περνάει τὸ ἀνώτερο στόμιο τοῦ στομάχου, τὴν καλουμένη καρδία, καὶ εἰσχωρεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὄργανο.

Ἀλλὰ καὶ τρώγοντας καταπίνομε ἐπίσης ἀέρα. Αὐτὸ συμβαίνει κυρίως στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τρῶνε πολὺ βιαστικά. Εἶναι ἀξιοσημείωτο ὅτι οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ ψαράδες μὲ τὸ καλάμι, ποὺ δὲ βιάζονται ποτὲ στὸ φαγητό τους καὶ ποὺ ζοῦν ἤρεμα, δὲν παθαίνουν ποτὲ ἀεροφαγία. (Οἱ παθήσεις τοῦ στομάχου εἶναι, ἄλλωστε, σπανιώτατες σ' αὐτούς).

Ὡρισμένοι χρόνιοι ἐρεθισμοὶ τοῦ λαιμοῦ μπορεῖν νὰ προκαλέσουν ἐπίσης ἀεροφαγία. Ὁ ἀσθενὴς ἀνακουφίζεται τότε καταπίνοντας σάλιο. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ σάλιο καταπίνει καὶ ἀέρα. Ἡ ἀεροφαγία παρατηρεῖται ἀκόμη στοὺς ἀνθρώπους ποὺ κοιμοῦνται μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ὅπως εἴπαμε, τὸ νὰ καταπίνομε ἀέρα εἶναι φυσιολογικό. Αὐτὸς ὁ ἀέρας βγαίνει κατόπιν κατὰ στάδια, χωρὶς νὰ αἰσθανώμαστε καμμιὰ ἐνόχλησι ἢ μὲ μερικὰ ρεψίματα. Ὅταν, ὅμως, ὁ σφιγκτὴρ τῆς καρδίας τοῦ στομάχου εἶναι πολὺ στερεός, ὁ ἀέρας δὲ μπορεῖ νὰ βγῆ καὶ συσσωρεύεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὄργανο. Προκαλεῖ τότε διαστολὴ τῶν τοιχωμάτων του κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτή, τὰ πράγματα ἀρχίζουν νὰ μπερδεύωνται. Γιατὶ τὰ τοιχώματα τοῦ στομάχου συμπίεζουν τὰ γειτονικὰ ὄργανα, ποὺ βρίσκονται μέσα στὴ θωρακικὴ καὶ κοιλιακὴ κοιλότητα: πνεύμονες, σηκότι, καρδιὰ ἔντερα.

Γι' αὐτό, ἡ διάγνωσι τῆς ἀεροφαγίας εἶναι πολλὲς φορὲς δύσκολη. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ ἐνόχλησι ἐντοπίζεται στὰ ἀναπνευστικὰ ὄργανα κι' ὁ ἀσθενὴς παρουσιάζει ὅλα τὰ συμπτώματα τοῦ ἄσθματος ἢ τοῦ ἐμφυσήματος. Ἄλλοτε ἐμφανίζεται μὲ τὴ μορφὴ στηθάγχης. Ἀλλὰ κι' οἱ παλμοί, ἡ καρδιακὴ ἀρρυθμία κι' οἱ πόνοι στὴν καρδιὰ εἶναι πολὺ συχνοί. Ἄλλοτε ἀκόμη, ὁ ἀσθενὴς αἰσθάνεται πόνους στὸ σηκότι, ποὺ μιμοῦνται τὴ στηθάγχη. Ἄλλοτε πάλι ἡ ἀεροφαγία ἐκδηλώνεται μὲ ἐμετοὺς καὶ ἀναγουλιάσματα.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ ἀεροφαγία ἀποτελεῖ σύμπτωμα τοῦ γαστρικοῦ ἕλκους ἢ τῆς ἡπατικῆς ἀνεπαρκείας. Ἀλλ' οἱ περιπτώσεις αὐτὲς εἶναι σπανιώτατες. Ἡ ἀεροφαγία φανερώνει συνηθέστερα κατάστασι ὑπερνευρικότητος. Πρόκειται τότε γιὰ πραγματικὴ ἀσθένεια, ὄχι, ὅμως, πεπτική, ἀλλὰ διανοητική. Ὁ ἀσθενὴς βρίσκεται μέσα σ' ἕνα φαῦλο κύκλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν κατορθώνει νὰ βγῆ. Τὸ ἐλάχιστο βάρος στὸ στομάχι τὸν ἐνοχλεῖ καὶ προσπαθεῖ τότε νὰ ρεφτῆ. Ἀλλὰ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καταπίνει διαρκῶς ἀέρα καὶ τὸ βάρος γίνεται μεγαλύτερο. Κάποτε, τὸ βάρος εἶναι ὁλότελα φανταστικό. Ὁ ἀσθενής, δηλαδή, νομίζει ὅτι ἐπειδὴ ἔφαγε αὐτὸ τὸ φαγητό, πρέπει νὰ αἰσθανθῆ ἐνοχλήσεις καὶ τὶς αἰσθάνεται πραγματικά, γιατὶ τοῦ τὶς ὑποβάλλει ἡ φοβία ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχεται. Μερικοὶ ἀσθενεῖς, ποὺ κατέχονται ἀπ' αὐτὸ τὸ φόβο, φθάνουν στὸ σημεῖο νὰ ὑποσιτίζωνται.

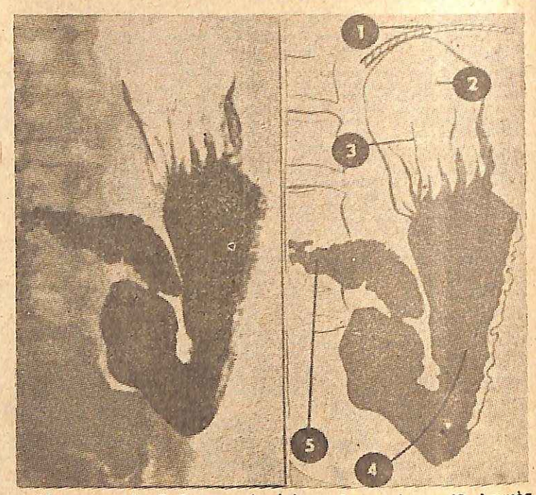
Ἡ ἀεροφαγία, ὅπως εἴπαμε, δὲν εἶναι ἀσθένεια. Κι' ὅμως, πολλοὶ ἄνθρωποι βασανίζονται στὴν κυριολεξία ἀπ' αὐτήν. Δὲν τολμοῦν νὰ βάλουν τίποτα στὸ στόμα τους χωρὶς νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἀνάγκη νὰ ρεφτοῦν. Ἀλλὰ καὶ τὸ περιβάλλον τους τοὺς ἐνισχύει σ' αὐτὴ τὴν ἐμμονὴ ἰδέα ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχονται. «Μὴ φᾶς τοῦτο, μὴ φᾶς ἐκεῖνο, μὴν πίνεις πολὺ νερό, ὄχι χορταρικά».

Ἔχει παρατηρηθῆ, ἐξ ἄλλου, ὅτι πολλοὶ ἀσθενεῖς θεραπεύθηκαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν, γιατὶ τοὺς παρουσιάστηκε ἀνάγκη ν' ἀναπτύξουν ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα, γιὰ νὰ τελειώσουν μιὰ ὑπόθεσι ἢ ν' ἀντιμετωπίσουν μιὰ κατάστασι. Ὁ Γάλλος γιατρὸς Πακρὶ ἀνεφέρει π.χ. τὴν περίπτωσι ἑνὸς μηχανικοῦ ποὺ πάθαινε ἀεροφαγία ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔστρωνε τὴν κάθε δουλειὰ καὶ δὲ χρειαζόταν πιὰ νὰ κάμη σπουδαῖα πράγματα. Ἀλλ' ὅταν βρισκόταν στὸν πυρετὸ τῆς προπαρασκευῆς, δὲν αἰσθάνταν καμμιὰ ἐνόχλησι. Γι' αὐτό, ὁ ἐν λόγω ἐπιστήμων ἔγραψε εὐφυολογώντας ὅτι μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν διαθέσιμο καιρὸ ὑποφέρουν ἀπὸ ἀεροφαγία.

Ὁ ἴδιος ἐπιστήμων ἔγραψε ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ἀεροφαγίας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ στόμα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μάσημα τῶν τροφῶν. Συνηθίστε στὴν ἰδέα, συμβουλεύει, ὅτι τὸ φαγητὸ εἶναι μιὰ πολὺ σοβαρὴ ὑπόθεσις. Πρέπει νὰ τρῶτε ἀργὰ καὶ νὰ μασσᾶτε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν τροφή σας, σὰν νὰ μὴν ἔχετε τίποτε ἄλλο γιὰ κάμετε. Ἀποφύγετε τὶς συζητήσεις κατὰ τὸ φαγητό. Μετὰ τὸ φαγητό, εἶναι καλὸ νὰ κάνετε ἕνα μικρὸ περίπατο. Ἂν ὁ καιρὸς εἶναι ἄσχημος, μπορεῖτε νὰ περπατήσετε κάμποση ὥρα μέσα στὸ δωμάτιό σας.

Τὰ ἀντισπασμωδικὰ δίνουν ἐπίσης καλὰ ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κάνετε κατάχρησι, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ βλάψετε τὸ στομάχι σας Θὰ ἀποφύγετε, ἐξ ἄλλου, τὰ ἐρεθιστικὰ φαγητὰ καὶ τὰ πολλὰ ζυμαρικά.

Ὁ δόκτωρ Πακρὶ δίνει ἀκόμη μιὰ συμβουλή, ποὺ εἶναι ἴσως ἡ σημαντικώτερη. Βγάλτε, λέει, ἀπὸ τὸ μυαλό σας τὴν ἰδέα πὼς εἶσαστε ἄρρωστος. Γιατὶ πραγματικὰ δὲν εἶσαστε. Ἀποφασίστε, λοιπόν, νὰ μὴν ἔχετε ἐνοχλήσεις καὶ μὴ μιμῆσθε τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ στενοχωροῦνται ὅταν δὲν ἔχουν καὶ ποὺ καταφέρνουν, στὸ τέλος, νὰ τὶς προκαλέσουν μόνοι τους



Ἀριστερά: Ραδιογραφικὴ εἰκὼν τοῦ στομάχου. Ὁ λευκὸς θύσανος ποὺ διακρίνεται στὸ ἐπάνω μέρος εἶναι ὁ καλούμενος ἀεροθάλαμος. Δεξιά: 1) Διάφραγμα. 2) Ἀεροθάλαμος. 3) Μυϊκὸς κύτων. 4) Κυρίως στόμαχος. 5) Δωδεκαδάκτυλον.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Ἡ αὐτόματη θεραπεία τοῦ καρκίνου

Ὁ δόκτωρ Φωδέ, τοῦ ἀντικαρκινικοῦ ἰνστιτούτου τοῦ Βιλλεζουΐφ (Γαλλία) ἀνέφερε τελευταῖα στὴν γαλλικὴ Ἰατρικὴ Ἀκαδημία 64 περιπτώσεις ἀσθενῶν ποὺ θεραπεύθηκαν αὐτομάτως ἀπὸ καρκίνο. Κατὰ τὸν Γάλλο ἐπιστήμονα, κάθε ἀσθενὴς ἔχει 1 πιθανότητα στὶς 100.000 νὰ θεραπευθῆ μόνος του. Ἡ πιθανότης αὐτὴ δὲν εἶναι, βέβαια εὐκαταφρόνητη.

Ὁ θερμὸς ἀέρας προκαλεῖ ὕπνο

Πειράματα ποὺ ἔγιναν στὸ Ἰνστιτοῦτο φυσιολογίας τοῦ Ποιατιὲ ἔδειξαν ὅτι ἡ εἰσπνοὴ ἀέρος θερμοκρασίας 55—60 βαθμῶν προκαλεῖ ὕπνο.

Γιὰ τὰ δόντια ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ ζάχαρη

Κατὰ τὸν Γάλλο στοματολόγο Ντυμπουὰ-Πρεβό, ἡ τερηδὼν τῶν δοντιῶν μπορεῖ νὰ καταπολεμηθῆ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ ζάχαρη. Τὰ δυὸ αὐτὰ προϊόντα θὰ τὰ βάλετε στὸ στόμα σας καὶ θὰ τὰ μασσήσετε πολλὴ ὥρα σὰν νὰ πρόκειται γιὰ στερεὴ τροφή. Θὰ σχηματισθῆ ἔτσι ἕνα εἶδος πηχτῆς, ποὺ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀβιαστὶ ἀντίδρασι τῶν ὀξέων ν' ἀνθληρώση τὶς φθορὲς τοῦ δοντιοῦ.

Οἱ κράμπες τοῦ στομάχου

Οἱ κράμπες τοῦ στομάχου ὀφείλονται συνηθέστερα σὲ ἕλκος αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου ἢ τοῦ δωδεκαδακτύλου. Στὴν περίπτωσι αὐτή, παρατηροῦνται μετὰ τὰ γεύματα καὶ διαρκοῦν 15—20 ἡμέρες ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ δίαιτα ποὺ ἀκολουθοῦμε. Κατόπιν σταματοῦν γιὰ ἕνα μικρὸ ἢ μεγάλο διάστημα κι' ὕστερα ξαναγυρίζουν. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς κρίσεως, οἱ κράμπες παρατηροῦνται ἐπειτα ἀπὸ κάθε γεῦμα, χωρὶς καμμιὰ ἐξαίρεσι. Αὐτὴ ἡ «υχνότης πρέπει νὰ μᾶς κάμη νὰ ὑποπτευθοῦμε ἕλκος.

Προσέχετε τὶς ἐλπές!

Οἱ ἐλπὲς δὲν εἶναι καρκινώματα ἀλλὰ μπορεῖ νὰ γίνουν. Κάθε μόνιμος ἐρεθισμὸς εἶναι δυνατὸν νὰ προκαλέση αὐτὴ τὴ μετατροπή. Γι' αὐτό, ὅταν βρίσκωνται σὲ περιοχὲς ποὺ ὑπόκεινται σὲ ἐρεθισμούς (ὅπως συμβαίνει μὲ τὶς ἐλπὲς ποὺ βρίσκονται στὸ πρόσωπο καὶ πολὺ ἐρεθίζονται μὲ τὸ ξύρισμα), εἶναι καλύτερο νὰ τὶς καταστρέψωμε μὲ τὴ μέθοδο τῆς ἠλεκτροπηξίας. Χρειάζεται, δ μως, μεγάλη προσοχή. Γιατὶ μιὰ ἀτελὴς καταστροφὴ μπορεῖ νὰ τὶς μεταβάλη σὲ καρκινώματα.

Τὸ μάραθο καταπολεμᾶ τὴν ἡμικρανία

Κατὰ τὸν Ἄγγλο καθηγητὴ Βούντ, τὸ μάραθο καταπολεμᾶ σὲ πλείστες περιπτώσεις τὴν ἡμικρανία. Θὰ τὸ βρῆτε, θὰ σουρώσετε τὸ ζουμί καὶ θὰ τὸ πιῆτε

Ἁπλῆ θεραπεία τῆς ψωριάσεως

Οἱ ἐνέσεις «τριακμικολόνης» (μιᾶς ὁρμόνης τῆς οἰκογενείας τῆς κορτιζόνης) ἀπ' εὐθείας κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα τῶν προσβεβλημένων μερῶν ἀπεδείχθηκαν ἀποτελεσματικὲς στὰ 95% τῶν περιπτώσεων ἐπίμονης ψωριάσεως. Αὐτὰ ἀναφέρει μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀνακοίνωσι δυὸ δερματολόγων τῆς Νέας Ὑόρκης. Μέσα σὲ δυὸ βδομάδες, τὸ ἄρρωστο δέρμα ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ ἄλλο, ὑγιές, κι' ἐξαφανίστηκαν ὅλες οἱ ἀλλοιώσεις. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι ἡ ψωρίαση θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπίμονες παθήσεις. Ἡ ἁπλὴ λοιπὸν αὐτὴ θεραπεία τῆς ἀποτελεῖ ἕνα ἀληθινὸ θαῦμα.

Νέο ἡρεμιστικὸ

Βρέθηκε ἕνα νέο ἡρεμιστικὸ φάρμακο, μὲ ἐνέργεια ἡπία, ἀλλὰ μεγάλης διαρκείας. Λέγεται «Περμίτιλ Κρονοτάμπ» καὶ διατηρεῖται ἀποτελεσματικὸ ἐπὶ 14—16 ὧρες μετὰ τὴ χορήγησί του. Εἶναι ἀφέλιμο ἰδίως σὲ περιπτώσεις ποὺ χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἀγωνία, ὑπερέντασι καὶ ἀστάθεια, στὴν ψυχικὴ κατασπίνιση ποὺ ἀκολουθεῖ σοβαρὲς σωματικὲς παθήσεις, στὴ ἀσθένεια τῆ νευροβεσμητίτιδα καὶ μιὰ μορφὴ πονοκεφάλου ἀπὸ ὑπερέντασι. Τέλος, φαίνεται ἀφέλιμο ἐναντίον τῶν νευρικῶν διαταραχῶν ποὺ προκαλεῖ ἡ ἐμμηνος ροὴ καὶ ἡ ἐγκυμοσύνη.

Προσωλάσσει τὰ δόντια τῶν παιδιῶν

Παρασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα νέο φθοριοῦχο φάρμακο, ποὺ τὸ προσθέτουν κατὰ στάγόνες στὸ νερὸ ποὺ πίνουν τὰ παιδιά, γιὰ νὰ δυναμώνουν τὰ δόντια τους καὶ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὴν τερηδόνα. Εἶναι ἀγνωστο καὶ ἀγνωστο κατὰ πόσο τὰ ἀλλα ὄργανα τῶν σχέσεις οὐσίες, ὅπως ἡ μεσταλίνη καὶ τὸ ἀδρεναλινοχρώμιο, προκαλοῦν. Ψευδαισθήσεις κι' ἀπὸ τὸ ἀλλο συμπτώματα ὅμοια μὲ τῆς σχιζοφρενικῆς. Ἂν ἐξακριβωθῆ τελικὰ ὅτι ἡ ψυχοπάθεια αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μιὰ τέτοια οὐσία, θὰ βρεθῆ εὐκολα τὸ ἀντίδοτό της.

Οἱ νέες θεραπεῖες τῶν ρευματισμῶν

Διατηροῦνται ὅμως καὶ οἱ παλαιότερες

Οἱ νεώτερες ἰατρικὲς ἀνακαλύψεις ἀποτελοῦν ἱστορικοὺς σταθμοὺς στὸν ἀγῶνα τῆς ἰατρικῆς ἐναντίον τῶν ρευματισμῶν. Ὡρισμένες δὲ ἀπ' αὐτὲς ἔχουν ἀνοίξει ἐντελῶς καινούργιους δρόμους.

Σήμερα οἱ γιατροὶ δὲν παραιροῦν ἀνίσχυροι τὰ χέρια τους, ὅπως ἄλλοτε. Διαθέτουν θεραπευτικὰ μέσα, ποὺ θὰ φαίνονταν σὰν θαῦμα σ' ἐκείνους ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ ρευματισμοὺς πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια.

Μὲ τὴ λέξι «ρευματισμὸς» χαρακτηρίζονται ὁμαδικὰ διάφορες παθολογικὲς καταστάσεις. Ἡ σοβαρώτερη ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ ρευματοειδὴς ἀρθρίτις

Ἡ ριζικὴ θεραπεία της δὲν ἔχει βρεθῆ ἀκόμη. Ὑπάρχουν ὅμως μέθοδοι γιὰ τὴν ἐνωρίτερη διάγνωσί της, μὲ μιὰ νέα ἐξέτασι αἵματος ἢ μὲ ἀκτινογραφία.

Πάντως, ὁποιος ὑποφέρει ἀπὸ ρευματικοὺς πόνους, πρέπει νὰ συμβουλεύεται τὸ γιατρό, δίχως καθυστέρησι, γιατὶ ὅσο ἐνωρίτερα καταπολεμηθῆ ἡ ρευματοειδὴς ἀρθρίτις, τόσο εὐκολώτερα ὑποχωρεῖ.

Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, τὰ μόνα ὅπλα ἐναντίον της ἦταν ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀσπιρίνη καὶ τὸ σαλισυλάτ, ἡ φυσιοθεραπεία καὶ οἱ ἐνέσεις μὲ ἄλατα χρυσοῦ. Ὁλ' αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη μ' ἐπιτυχία, ἰδίως στὶς ἤπιες μορφές. Στὶς σοβαρώτερες ὅμως περιπτώσεις, ποὺ δὲ φέρνουν αὐτὰ ἀποτέλεσμα, χορηγοῦνται τὰ νέα φάρμακα, τῆς οἰκογενείας τῆς κορτιζόνης.

Δυστυχῶς, αὐτὰ ἀναχαιτίζουν τὴν ἀσθένεια, ἀλλὰ δὲν τὴ θεραπεύουν. Ἂν τὰ διακόψουμε ἐνῶ συνεχίζεται ἀκόμη ἡ ρευματοειδὴς ἀρθρίτις, τὰ συμπτώματά της ξανακυκλοφοροῦνται. Πολλὲς φορὲς λοιπόν, ἡ θεραπεία πρέπει νὰ ἐξακολουθῆση χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ πολλὰ χρόνια.

Ὡστόσο, σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις ρευματοειδοῦς ἀρθρίτιδος τὰ νέα φάρμακα θαυματουργοῦν ἀληθινά καὶ ἐπιτρέπουν σὲ ἀνθρώπους ἀνατρέποντες ὡς τότε νὰ ξαναγυρίσουν στὴν κανονικὴ ζωή τους.

Στὴν ἀρχή, οἱ γιατροὶ νόμιζαν ὅτι ὁ ἀσθενὴς ποὺ παίρνει αὐτὰ τὰ φάρμακα, πρέπει νὰ τὰ διακόψη ἀμέσως, ἂν πάθη ἕνα δυστύχημα ἢ ἂν ὑποβληθῆ σ' ἐγχείρησι. Τώρα ὅμως ξέρουν ὅτι ἡ τακτικὴ αὐτὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη κι' ὅτι πρέπει ἀπεναντίας ν' αὐξήση τότε τὶς δόσεις τῶν φαρμάκων, ὥσπου νὰ περάση τὴν κρίσι.

Τὰ φάρμακα αὐτὰ χρησιμοποιοῦνται πρὸ τρὶ σὲ ἐνέσεις ποὺ γίνονται μέσα στὶς πάσχουσες ἀρθρώσεις. Δὲν ἔχει βρεθῆ ὅμως ἀκόμη πῶς ἐνεργοῦν.

Ἡ ὀστεοαρθρίτις εἶναι μιὰ ἄλλη μορφὴ ρευματισμοῦ. Ὀφείλεται σὲ φθορὰ τῶν ἀρθρώσεων ἀπὸ τὴν πολλὴ χρῆσι ἢ ἀπὸ ἕνα ἀτύχημα (χτύπημα, πέσιμο, κλπ.). Ὅσοι κάνουν βαρειὲς δουλειές, ὅπως οἱ μεταλλωρύχοι, οἱ λατόμοι ἢ οἱ ἀχθοφόροι, παθαίνουν ἀπὸ νέοι ὀστεοαρθρίτιδα.

Οἱ γυναικες ὑποφέρουν συχνὰ ἀπὸ ὀστεοαρθρίτιδα στὰ γόνατα, ἀποτέλεσμα τῆς κοπιαστικῆς ἐργασίας στὸ νοικοκυριό τους. Ἰδίως παπίνουν αὐτὴ τὴν ἀσθένεια μετὰ τὰ 40 χρόνια τους γιὰ δυὸ λόγους: 1) γιατὶ ἔχουν συνήθως τότε μεγαλύτερη οἰκογένεια καὶ περισσότερες δουλειὲς καὶ 2) γιατὶ ἔχουν παχύνει καὶ τὸ πρόσθετο βάρος τους κουράζει τὰ γόνατά τους.

Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν γιὰ τὴν ὀστεοαρθρίτιδα ἀνάπαυσι, εἰδικὲς ἀσκήσεις τονώσεως τῶν γύρω μυῶν, φυσιοθεραπεία καὶ δίαιτα γιὰ ἐλάττωσι τοῦ βάρους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελεσματικότερα νέα φάρμακα εἶναι ἡ βουταζολιδίνη. Καταπραΰνει τοὺς πόνους, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ βέβαια νὰ θεραπεύση τὴν πάθησι, ἐφόσον οἱ ἀρθρώσεις ἔχουν φθορά.

Ἡ χειρότερη μορφὴ ὀστεοαρθρίτιδος εἶναι αὐτὴ ποὺ προσβάλλει τὶς ἀρθρώσεις τῆς λεκάνης. Ὅταν ἀποτύχη κάθε ἄλλη θεραπεία ἐναντίον της, πρέπει κάποτε νὰ γίνῃ ἐγχείρησις, ὥστε ν' ἀκινητήση μόνιμα ἡ ἀρθρωσις καὶ ν' ἀχρηστευθῆ γιὰ νὰ λείψουν οἱ πόνοι. Μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀντικατασταθῆ ἀπὸ μιὰ τεχνητὴ ἀρθρωσι. Ἀλλ' ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ εἶναι δύσκολη καὶ γίνεται μόνο ἀπὸ εἰδικοὺς χειρούργους.

Μὲ τὴ βουταζολιδίνη ὑποχωροῦν ἐπίσης οἱ πόνοι τῆς ἀγκυλωτικῆς σπονδυλίτιδος, μιᾶς σπανίας παθήσεως τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ προσβάλλει κυρίως νέους, γεροδεμένους, ὑγιέστατους καὶ ἀθλητικούς. Ἄλλοτε ἡ ἀρθρῶτεια αὐτὴ κατέληγε συνήθως σὲ παραμόρφωσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ κυπωτοκύρτωσι. Τώρα γίνεται ἐγκαίρως ἡ διάγνωσί της μὲ ἀκτινοσκοπήσεις, καὶ εἰδικὲς ἀσκήσεις προλαμβάνουν τὶς παραμορφώσεις, ἐνῶ ἡ βουταζολιδίνη ἐξαφανίζει τοὺς πόνους.

Τέλος, μιὰ ἄλλη ρευματικὴ πάθησις, ἡ πολύαρθρα, προλαμβάνεται σήμερα καὶ θεραπεύεται. Ἡ ἀρθρῶτεια αὐτὴ ἦταν ἄλλοτε πολὺ δύσπνοη καὶ προκαλοῦσε μόνιμες ἀναπηρίες τῶν ποδιῶν. Τώρα ὑπάρχει ἕνα ἀριστο φάρμακο ἐναντίον της, τὸ «Μπενεμίντ», καὶ δοκιμάζονται κι' ἄλλα νεώτερα.

Τονίζομε ὡστόσο καὶ πάλι ὅτι, μὲ τὴν ἀνακάλυψι τῶν νέων φαρμάκων κατὰ τῶν ρευματικῶν παθήσεων, δὲν καταργήθηκαν οἱ παλαιότερες θεραπευτικὲς μέθοδοι. Τίποτε δὲ μπορεῖ ν' ἀντικατασταθῆ π.χ. τὴν ἀνάπαυσι, προκειμένου γιὰ μιὰ ἐρεθισμένη ἄρθρωσι. Κι' ἡ ἀσπιρίνη ἐξακολουθεῖ νὰ δοκιμάζεται, σὲ κάθε περίπτωσι, πρὶν χορηγηθοῦν ἰσχυρότερα φάρμακα.

ΟΙ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΣ ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ

Δὲν ἔχει βρεθῆ ἡ αἰτία τῆς παθήσεως

ΕΝΩ ἄλλοτε οἱ σχιζοφρενεῖς ἦσαν καταδικασμένοι νὰ περάσουν ὅλη τους τὴ ζωὴ στὸ φρενοκομεῖο. σήμερα μένουν μονάχα γιὰ ἕνα σύντομο χρονικὸ διάστημα στὰ ψυχιατρεῖα αὐτ' ὅστερα μποροῦν νὰ ζαναγυρίσουν στὴν κανονικὴ ζωή τους.

Ὡστόσο, ἡ σχιζοφρένεια ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα κοινωνικὰ προβλήματα, ἰδίως γιὰ ὡρισμένες χῶρες, ὅπως οἱ Ἡνωμ. Πολιτεῖες, ὅπου ἕνα ἄτομο στὰ 120 εἶναι σχιζοφρενὴς! Οἱ μισοὶ ἀσθενεῖς τῶν ψυχιατρείων πάσχουν ἀπὸ σχιζοφρένεια.

Τὰ παιδιὰ προσβάλλονται σπάνια ἀπ' αὐτὴ τὴν ψυχοπάθεια. Ἡ πρώτη ἐκδήλωσί της ἐμφανίζεται συνήθως μετὰ τὰ 20 χρόνια. Ὁ πάσχων ἀρχίζει τότε νὰ βρίσκη μιὰ μεταβολὴ στὸν ἑαυτό του καὶ στὴ συμπεριφορὰ τῶν ἄλλων ἀπέναντί του. Τοῦ φαίνεται π.χ. ὅτι οἱ γείτονες ἢ κάποια ἀόρατα πρόσωπα τοῦ φωνάζουν, τὸν ἀπειλοῦν ἢ τὸν κοροϊδεύουν. Ἡ ὑποπτεύεται πὼς δηλητηριάζουν τὴν τροφή του. Ἡ νομίζει πὼς οἱ συγγενεῖς του δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μαζί του. Ἀποτραβιέται ἀπὸ ἕνα κόσμο ποὺ τοῦ φαίνεται ταραξένος, καὶ χάνει κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ μέλλον του. Μερικοὶ σχιζοφρενεῖς μένουν συνεχῶς βουβοί κι' ἀκίνητοι, σὰν ἀγάλματα.

Μολονότι δὲν πιστεύουν πὼς εἶναι ψυχοπαθεῖς, δέχονται ὡστόσο πρόθυμα νὰ μποῦνε στὸ ψυχιατρεῖο, ὅπου μένουν ἐλεύθεροι καὶ παίρνουν ἐνεργὸ μέρος στὴ ζωὴ τοῦ νοσοκομείου, γιατὶ δὲν εἶναι συνήθως ἐπικίνδυνοι.

Ἡ αἰτία τῆς σχιζοφρενείας εἶναι ἀγνωστη. Δὲν ἔχει βρεθῆ καμμιὰ ἀνωμαλία στὰ ἐγκέφαλο ἢ σὲ ἄλλα ὄργανα τῶν σχέσεις οὐσίες. Ὡστόσο, ὡρισμένες δηλητηριάζουν χορό, προκαλοῦν. Ψευδαισθήσεις κι' ἄλλα συμπτώματα ὅμοια μὲ τῆς σχιζοφρενικῆς. Ἂν ἐξακριβωθῆ τελικὰ ὅτι ἡ ψυχοπάθεια αὐτὴ ὀφείλεται σὲ μιὰ τέτοια οὐσία, θὰ βρεθῆ εὐκολα τὸ ἀντίδοτό της.

Στὸ μεταξύ, ἡ ἰνσουλινοθεραπεία, τὰ ἠλεκτροσόκ καὶ τὰ νέα ἠρεμιστικὰ φάρμακα, χωρὶστὰ τὸ καθένα ἢ συνδυασμένα μεταξύ τους, ἐπιτρέπουν στοὺς περισσότερους σχιζοφρενεῖς νὰ βγοῦν μετὰ 3 μῆνες ἀπὸ τὸ ψυχιατρεῖο.

Ἡ ἰνσουλίνη χορηγεῖται σὲ μεγάλες δόσεις, ὥστε νὰ προκαλέση ἀναισθησία καὶ κῶμα. Μετὰ μισὴ ὥρα ἐξυπνᾶ ὁ ἀσθενής. Ἡ ἐνέργειά της μὲ τὴ χορήγησι γλυκόζης. Ἡ θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθῆ περὶ τὶς 40 φορές, φυσικὰ δὲ σὲ ψυχιατρεῖο.

Τὰ ἠλεκτροσόκ γίνονται τώρα ἀφοῦ ὁ πάσχων ναρκωθῆ πρῶτα μὲ ἀναισθητικό, ὥστε νὰ μὴν ὑποφέρη. Ἐπαναλαμβάνονται 2—3 φορὲς τὴ βδομάδα, κι' ὁ ἀριθμός τους ἐξαρτᾶται ἀπὸ κάθε ἀτομικὴ περίπτωσι.

Τέλος, τὰ ἠρεμιστικὰ φάρμακα ἐπιτρέπουν εὐθυγετικὰ τὰ κύτταρα τοῦ ἐγκεφάλου, ἀγνωστο ὅμως ἀκόμη μὲ ποῖον τρόπο.

Συγχρόνως παίζουν μεγάλο ρόλο γιὰ τὴ θεραπεία τῆς πσθήσεως οἱ προσωπικὲς σχέσεις ποὺ ἀναπτύσσονται μεταξὺ τοῦ σχιζοφρενοῦς καὶ τῶν γιατρῶν, τῶν νοσοκόμων καὶ τῶν ὁπλοιῶν ἀσσθτῶν. Γι' αὐτὸ κάθε νοσοκόμα ἀναλαμβάνει μιὰ μικρὴ ὁμάδα ἀσθενῶν, στὴν ὁποία ἐκδηλώνεται. Μένει διαρκῶς μαζί τους, δείχνει κατανόησι γιὰ τὰ προβλήματά τους, τοὺς βοηθεῖ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συμπάθειά της ὀτὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πραγματικότητα.

Οἱ περισσότεροι ψυχίατροι πιστεύουν ὅτι ὑπάρχουν διάφοροι τύποι σχιζοφρενείας, καθένας μὲ τὴ δική του αἰτία, κι' ὅτι συνεπῶς θὰ χρειαστοῦν μακρὲς καὶ ἐπίπονες ἔρευνες γιὰ νὰ βρεθῆ μιὰ θεραπεία ἀποτελεσματικὴ γιὰ ὅλους.

Δὲ μποροῦμε νὰ χαρατηρίσωμε τὴ σχιζοφρένεια σὰν πραγματικὰ κληρονομικὴ ἀσθένεια. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ κληρονομοῦν τὰ παιδιὰ τῶν σχιζοφρενῶν, εἶναι μιὰ προδιάθεσι στὸ νὰ πάθουν αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, ἂν συναντήσουν στὴ ζωὴ τους δυστυχίες ποὺ θὰ προκαλοῦσαν ἁπλῶς ἀγωνία καὶ κατάπτωσι σ ἕνα φυσιολογικὸ ἄνθρωπο,

Τελωτοθεραφεία



—Ἐσὺ τὴν παρήγγειλες αὐτὴ τὴν τούρτα;

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ



— Δέν είναι όμορφη αὐτὴ ἡ μικρὴ Τσερκέζα, ἀφέντη; ρωτησε ὁ ἔμπορος τὸν ντὲ Φερρόλ.

Η σκλάβα ΑΪΣΕ

ΗΤΑΝ ἕνα ἀνοιξιάτικο πρωϊνὸ τοῦ 1698. Ἔνα μεγάλο πλῆθος συνωστιζόταν γύρω σ' ἕναν ἔμπορο σκλάβων, ποὺ ἐξέθετε τὸ ζωντανὸ ἐμπόρευμά του στὴ μέση τῆς μεγάλης πλατείας τοῦ Γαλατᾶ, στὴν Πόλη. Τὸ ἐμπόρευμα αὐτὸ τὸ ἀποτελοῦσαν νέες, ποὺ προέρχονταν ἀπὸ ὅλες τὶς φυλὲς τοῦ κόσμου. Οἱ δυστυχισμένες σκλάβες περίμεναν τὸν πλούσιο ἀγοραστή, ποὺ θὰ τὶς ἔπαιρνε μαζί του σὲ μιὰ σκλαβιὰ ποὺ θὰ κρατοῦσε ὁλόκληρη τὴ ζωή τους.

Ὁ ἔμπορος ζεφώνιζε σὰν δαιμονισμένος, παινεύοντας τὸ ἐμπόρευμά του. Ἀλλά, ξαφνικά, σώπασε κι' ἔγειρε τὸ κορμί του σὲ μιὰ βαθεία ὑπόκλιση. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας, κόμητα ντὲ Φερρόλ, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους πελάτες του.

— Ὁ ἀφέντης μου ἂς διαλέξῃ, εἶπε ταπεινά, διώχνοντας μὲ τὰ χέρια του τοὺς ἄλλους πελάτες. Ποτὲ ἀλλοτε ὁ Γιουσοὺφ δὲν εἶχε τοῦρο ὡραῖες νέες σὰν σήμερα.

Ἀλλ' ὁ Φερρόλ ἔριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὶς μισόγυμνες νέες ποὺ βρίσκανταν ὁλόγυρά του. Ὅλη του ἡ προσοχὴ εἶχε συγκεντρωθῆ σ' ἕνα κοριτσάκι ὡς τεσσάρων χρόνων, μὲ πελώρια μάτια κι' ὁλόμαυρα μαλλιά.

Ὁ ἔμπορος χρειάστηκε κάμποσα λεπτὰ γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξή του. Ἀλλά, βέβαιος ὅτι δὲ λαθεύονταν γιὰ τὶν προτίμησι τοῦ διαλεκτοῦ πελάτη του, εἶπε ἐπειτα:

— Δέν εἶναι ὁμορφη αὐτὴ ἡ μικρὴ Τσερκέζα, ἀφέντη; Θὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἡ ὡραιοτερη γυναίκα τοῦ κόσμου. Ὁ πατέρας της ἦταν πρίγκηπας, ποὺ οἱ πειρατὲς τὸν ἔσφαξαν μαζὶ μ' ὅλους τοὺς δικούς του. Μόνο αὐτὸ τὸ κοριτσάκι γλύτωσε... Εἶναι ἕνα διαμάντι ποὺ δὲν ἔχει τὸ ὁμοιό του. Δίνοντάς σου το γιὰ χίλιες πεντακόσιες λίρες, σοῦ τὸ χαρίζω.

— Πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ κοριτσάκι;

— Ἀϊσέ.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ ντὲ Φερρὸλ ὡδηγοῦσε τὴ μικρὴ Ἀϊσὲ στὴ Γαλλία. Ἐκεῖ τὴν ἐμπιστεύθηκε σ' ἕνα μοναστῆρι γιὰ νὰ τὴ μεγαλώσουν.

Ὁ Γάλλος διπλωμάτης, ποὺ βρισκόταν τότε στὰ πενῆντα του χρόνια, ἦταν ἕνας προνοητικὸς ἄνθρωπος. Ἤθελε νὰ ἐξασφαλίσῃ μιὰ καινούργια πηγὴ ἀπολαύσεων γιὰ τὰ γεράματά του. Δὲν περίμενε, βέβαια, πὼς ἡ Ἀϊσὲ θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Ἀλλ' ἦταν βέβαιος πὼς δὲ θὰ τοῦ ἀρνιόταν τίποτα ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Κι' ἡ σκέψι αὐτὴ τὸν καθησύχαζε.

Ὁ ντὲ Φερρὸλ ξαναγύρισε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἀλλὰ δὲν ἔπαυε νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ μακρυὰ τὴν προστατευομένη του. Τὸ 1712, τέλος, ἄφησε τὴ διπλωματικὴ ὑπηρεσία καὶ πῆγε νὰ ἐγκατασταθῆ ὁριστικὰ στὸ Παρίσι. Πῆρε τότε τὴν προστατευομένη του κοντά του.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Ἀϊσὲ ἦταν 18 χρόνων κι' ἐλαμπε ἀπὸ ὁμορφιά.

Ὁ ντὲ Φερρὸλ τὴ γέμισε ἀπὸ δῶρα καὶ μιὰ μέρα τῆς εἶπε:

— Ὅταν σὲ πῆρα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀπίστων καὶ σ' ἀγόρασα ἀπ' αὐτούς, πληρώνοντας ἕνα σημαντικὸ ποσόν, ἤμουν βέβαιος πὼς, μεγαλώνοντας, θὰ γινόσουν ἕνα ἀξιολάτρευτο πλάσμα. Κι' οἱ προβλέψεις μου βγῆκαν σωστὲς μὲ τὸ παραπάνω. Ἂν σ' ἄφηνα στὴν τύχη σου, θὰ ἤσουνα τώρα στὸ χαρέμι κάποιου Τούρκου καὶ θὰ μοιραζόσουν τὰ χάδια του μαζὶ μὲ εἴκοσι ἢ τριάντα ἄλλες γυναῖκες. Ἐνῶ ἐγὼ θὰ σοῦ χαρίσω ὅλη τὴν ἀγάπη μου... Ἀπὸ σήμερα, λοιπόν, ὅλα θὰ εἶναι κοινὰ ἀνάμεσά μας...

Ἡ Ἀϊσὲ κύτταξε κατάπληκτη τὸν προστάτη της. Δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τί σήμαιναν τὰ λόγια του.

Ὁ ντὲ Φερρὸλ πῆγε τότε κοντά της καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά.

— Θὰ διατηρήσῃς τὸ δωμάτιο καὶ τὸ μπουντουάρ σου, τῆς ἐξήγησε. Ἀλλὰ τὰ βράδυα θὰ μοιράζεσαι μαζί μου τὸ κρεββάτι μου... Τίποτα πιὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς χωρίζῃ.

Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ Ἀϊσὲ κατάλαβε. Καὶ δὲ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὴν ἀηδία της γι' αὐτὸ τὸν ἐξηντάπενταρη, ποὺ τὸν εἶχε δῆ ὡς τότε σὰν πατέρα. Πάνω στὴν ὀργή της τὸν ἔσπρωξε μὲ ὁρμὴ καὶ κατέβηκε τρέχοντας τὶς σκάλες. Μερικὲς στιγμὲς ἀργότερα, βρισκόταν στὸ δρόμο.

Τὴν ὥρα ἐκείνη, περνοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο ἕνας νεαρὸς εὐπατρίδης, ὁ ἱππότης Μπλαὶζ ντ' Ἐντί. Βλέποντας αὐτὴ τὴ νέα, μὲ τὸ φοβισμένο πρόσωπο, πῆγε κοντά της καὶ τῆς πρόσφερε τὶς ὑπηρεσίες του.

— Μὲ τί θὰ μοῦ ζητήσετε νὰ σᾶς τὶς πληρώσω; ρώτησε ἡ Ἀϊσέ, ποὺ τὸ μυαλό της ἔτρεξε στὶς προτάσεις ποὺ τῆς εἶχε κάμει ὁ ντὲ Φερρόλ.

— Σᾶς πρότεινα νὰ σᾶς βοηθήσω, ἀλλὰ δὲ ζήτησα καμμιὰ πληρωμή, ἀπάντησε ὁ Ἐντί.

Ἡ Ἀϊσὲ τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ ἱππότης τὴν ὡδήγησε στὸ σπίτι μιᾶς θείας του. Κι' ἐκεῖ, ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα της τὴ θλιβερὴ ἱστορία της.

— Ἐδῶ θὰ ζήσετε ἥσυχα καὶ κανεὶς δὲ θὰ σᾶς πειράξῃ, τῆς εἶπε.

Ὁ ἱππότης ντ' Ἐντὶ ἀνῆκε στὸ τάγμα τῆς Μάλτας κι' ἔφυγε σὲ λίγο γιὰ νὰ πάῃ νὰ πολεμήσῃ στὴν Πολωνία.

Καὶ τότε ἡ Ἀϊσὲ κατάλαβε πὼς τὸν ἀγαποῦσε. Ἀλλὰ κι' ὁ Ἐντὶ δὲν εἶχε γοητευθῆ λιγώτερο ἀπὸ τὴν ὁμορφιά της.

Ξανασυναντήθηκαν ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες κι' αὐτὴ τὴ φορά, ἡ ἀγάπη μίλησε ἐπιτακτικὰ στὶς ψυχές τους... Ὁ Ἐντὶ γλυστροῦσε σὲ τῶρα κάθε βράδυ κρυφὰ μέσα στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του.

Ἀλλ' ἡ θεία του μυρίστηκε κάποτε τὶς σχέσεις τους κι' ὅπως ἦταν πολὺ αὐστηρή, τοὺς ἔβαλε καθαρὰ μπροστὰ στὸ δίλημμα: ἢ θὰ παντρεύονταν ἢ θὰ χώριζαν.

— Ἀγαπῶ τὴν Ἀϊσὲ κι' εἶμαι πρόθυμος νὰ τὴν κάμω κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ γυναίκα μου, ἀπάντησε ὁ ἱππότης.

— Λατρεύω τὸν Μπλαὶζ καὶ τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ εἶναι νὰ εἶμαι σ' ὅλη του τὴ ζωὴ σκλάβα του, εἶπε ἡ Ἀϊσέ.

— Δὲ θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα του;

— Ὄχι. Τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ποὺ φοβᾶμαι ὅτι ὁ γάμος του μαζί μου θὰ ζημίωνε τὸ μέλλον του... Σκεφθῆτε, λοιπόν: Εἶμαι μιὰ νέα χωρὶς οἰκογένεια, μιὰ ἀγορασμένη σκλάβα... Ὅλοι θὰ ἐλεεινολογοῦσαν τὸν Μπλαὶζ κι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ.

— Ἔχεις τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ σκεφτῆς, ἀπάντησε ἡ θεία τοῦ ἱππότη.

Ὁ Ἐντὶ ἔφυγε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γιὰ τὴ Σαρδηνία, Ἐκεῖ, θὰ περίμενε τὴν ἀπάντησι τῆς Ἀϊσέ.

Ἀλλ' ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἦταν ὁλότελα διαφορετικὴ ἀπὸ ὅ,τι περίμενε.

«Δὲ θὰ ἐπιτρέψω ποτε στὸν ἑαυτό μου νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν ἐπιρροή, ποὺ ἔχω στὴν καρδιά σου, ἀγαπημένε μου, τοῦ ἔνραψε. Γιὰ μένα, θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία νὰ γίνω γυναίκα σου. Ἀλλὰ θἀπρεπε νὰ σ' ἀγαπῶ λιγώτερο γιὰ νὰ τὸ δεχτῶ. Δὲ συλλογίζεσαι, λοιπόν, τί θὰ πῆ ὁ κόσμος ὅταν μάθη ὅτι παντρεύτηκες μιὰ ἀγνώστη, μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου; Ὄχι, ἀγαπημένε μου, δὲ θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ νὰ ξεπέσῃς τόσο χαμηλά...»

Ὁ Ἐντὶ τῆς ἀπάντησε μ' ἕνα φλογερὸ γράμμα, προτείνοντάς της νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Γαλλία, γιὰ νὰ πάνε νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη τους σὲ κάποια μακρυνὴ χώρα.

Ἀλλ' ἦταν πιὰ ἀργά. Τὸ ψυχικὸ δράμα ποὺ ζοῦσε εἶχε φθείρει ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία τῆς Ἀϊσέ, ποὺ, λίγο καιρὸ ἀργότερα, σωριάστηκε στὸ κρεββάτι. Εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ καλπάζουσα φυματίωσι.

Ὁ Ἱππότης, ποὺ δὲν ἔπαιρνε πιὰ γράμματά της, ξεκίνησε μιὰ μέρα γιὰ τὴ Γαλλία. Ἀλλ' ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἡ Ἀϊσὲ βρισκόταν πιὰ στὰ τελευταῖα της.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε, εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα τοῦ κόσμου. Δὲ θέλω νὰ μὲ λυπηθῆς... Ἡ καρδιά μου εἶναι πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρά...

Αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα της λόγια. Ἔκλεισε ἔπειτα τὰ μάτια της γιὰ πάντα.

ZAN NT' ΕΜΕΡΥ

ΔΙΠΛΟΠΕΝΝΙΕΣ

Νὰ μ' ἔπαιρνε...

Νὰ μ' ἔπαιρνε ἕνας ἄνεμος
ψηλὰ νὰ μὲ ἀνεβάσῃ,
νὰ δῶ τί γίνεται
(στὴ γῆ,
σ' αὐτὴ τὴ δόλια
(πλάσι.



Ποιὸς δικαστής,
ποιὸς δικαστής,
κριτὴς θὰ γίνῃ αὐ-
(τῆς τῆς γῆς;

★

Νὰ δῶ στ' ἀνθρώπου
(τὴ καρδιὰ
πῶς χώρεσε ἡ κα-
(κία
νὰ βλέπω τὰ παρά-
(γνομα
ποὺ κρύβει ἡ κοινω-
(νία.

Νὰ μ' ἔπαιρνε ἕνας ἄνεμος,
νἄφτανα σ' ἄλλα μέρη,
σὲ τοῦτο τὸν παλιόκοσμο
νὰ μὴ μὲ ξαναφέρῃ...

★

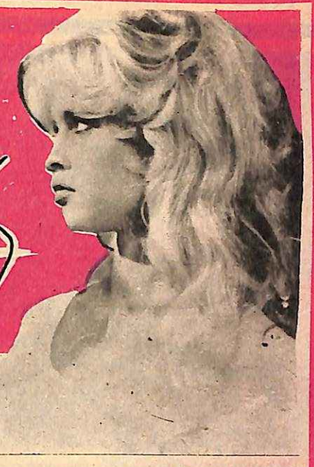
Ποιὸς δικαστής,
ποιὸς δικαστής,
κριτὴς θὰ γίνῃ αὐτῆς τῆς γῆς;

ΕΥΤΥΧΙΑ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΣΣΑΛΟΙ ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ

Στὸ Λοῦτον τῆς Ἀγγλίας, οἱ δημοτικὲς ἀρχὲς δὲν ξέρανε τί νὰ κάνουνε μὲ τὰ πλανόδια σκυλιά, ποὺ μπαίνανε τὴ νύχτα στὸ δημόσιο πάρκο καὶ... κατάβρεχαν καὶ κατασπάραζαν τὰ λουλούδια τῶν παρτεριῶν! Τέλος, ὁ διευθυντὴς τοῦ πάρκου εἶχε μιὰ ἔξυπνη ἐμπνευσι: Ἔστησε σὲ διάφορα μέρη τοῦ πάρκου πασσάλους ἀπὸ πεῦκο, γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιοῦν οἱ σκύλοι γιὰ τὶς φυσικὲς ἀνάγκες τους, κι' ἔτσι νὰ μὴ χαλάνε πιὰ τὰ λουλούδια. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν περισσότερο παρὰ ἱκανοποιητικά. Γιατὶ οἱ πάσσαλοι αὐτοὶ ἔχουν μιὰ χαρακτηριστικὴ μυρωδιὰ πεύκου, ποὺ ἀρέσει φαίνεται στὰ σκυλιά, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς προτιμᾶνε... ἀκόμα κι' ἀπ' τὰ φανάρια τῶν δρόμων!

ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚΕΣ ἀγάπες



ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ	: ΜΠΡΙΖΙΤ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ	: ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ	: ΜΙΣΕΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ	: ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕ-Υ-	: Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ	: ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

4ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Μισὲλ Λεγκράν εἶναι διευθυντὴς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς Λωριέ. Ἡ Μπριζίτ, ἡ ἀδελφὴ κόρη τοῦ προέδρου ἀγαπάει τὸ Μισέλ καὶ πείθει τὸν πατέρα της νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐργαστῇ κοντά του, ὡς γραμματεύς του.

Τὸ Σαββατοκύριακο ἡ Μπριζὶτ συναδεύει τὸν πατέρα της σ' ἕνα κυνήγι ἀγριόπαπιας καὶ φέρνει τὸ Μισέλ, μ' ἕνα τηλεφώνημα. Ὁ Μισὲλ συναντάει ἐκεῖ μιὰ παληά του φίλη, τὴν Καρολίνα. Ἂν καὶ παντρεμένη τοῦ δηλώνει πὼς θὰ πάῃ τὸ βράδυ στὸ δωμάτιό του. Ὁ ἄντρας της δμως κάτι ὑποψιάζεται καὶ παρακολουθεῖ κάθε της κίνησι.









Τὸ ροχαλητὸ τοῦ συζύγου της κάνει σὲ λίγο τὴν Καρολίνα νὰ χαμογελάσῃ ἱκανοποιημένη. Περιμένει ἀκόμα λίγο καὶ ὕστερα σηκώνεται μὲ χίλιες προφυλάξεις...

'Ο Ντ' Ἐρμπλαὶ ὅμως δὲν κοιμᾶται... Τὸ ροχαλητό του εἶναι ψεύτικο καὶ παρακολουθεῖ κάθε κίνησι τῆς συζύγου του... Ἐκείνη πιστεύοντας πὼς κοιμᾶται βαθειά, ρίχνει μιὰ ρόμπα ἐπάνω της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Μόλις ἡ Καρολίνα ἐγκαταλείπει τὸ δωμάτιό της, ὁ ἄντρας της σηκώνεται παίρνει τὴ ρόμπα του καὶ βγαίνει ξοπίσω της στὸ διάδρομο. Ἡ γυναίκα του ὅμως δὲ φαίνεται πουθενά. Ἔχει κιόλας ἐξαφανιστῆ.

Βλέποντας φῶς νὰ βγαίνῃ κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς δωματίου στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, κατευθύνεται μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὰ κεῖ...

Δὲν ξέρει πὼς στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἔχει ἐγκατασταθῆ ὁ πρόεδρος Λωριὲ καὶ πιστεύει πὼς ἐκεῖ κατέφυγε ἡ γυναίκα του.

Τὸ ἀπότομο ἄνοιγμα τῆς πόρτας ξαφνιάζει τὸν πρόεδρο. 'Ο ντ' Ἐρμπλαὶ βλέποντάς τον τὰ χάνει!

—"Ω! μὲ συγχωρεῖτε... Ἔκανα λάθος στὴν πόρτα.

— Δηλαδή. Τίνος τὸ δωμάτιο θέλετε νὰ ἐπισκεφθῆτε;

'Ο ντ' Ἐρμπλαὶ τοῦ ἀποκαλύπτει πὼς γυρεύει τὸ δωμάτιο τοῦ Λεγκρὰν καὶ ὁ Λωριὲ τοῦ λέει πὼς βρίσκεται στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἀμέσως ὅμως καταλαβαίνει πὼς δὲν ἔκανε καλὰ νὰ δώσῃ τὴν πληροφορία αὐτή.

— Μπορῶ νὰ μάθω τί τὸν θέλετε;

'Ο ντ' Ἐρμπλαὶ δὲν κατορθώνει νὰ συγκρατηθῆ ἄλλο καὶ ἀφίνει τὸ θυμό του νὰ ξεσπάσῃ.

—'Ο διευθυντὴς τοῦ πολιτικοῦ σου γραφείου εἶναι ἕνας παλιάνθρωπος... Ἔχει ξελογιάσει τὴ γυναίκα μου, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκεται στὸ δωμάτιό του.

—. Θὰ τὸν κάνω κομμάτια ὅμως, μόλις μοῦ πέσῃ στὰ χέρια μου...

— Σᾶς συνιστῶ νὰ ἠρεμήστε, φίλε μου... Τὸ σκάνδαλο δὲ θὰ ὠφελήσῃ κανένα... Καθῆστε νὰ συζητήσουμε λίγο...

— Δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ συζητήσεις. Πηγαίνω νὰ σπάσω τὰ μοῦτρα αὐτοῦ τοῦ... κυρίου!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Καρολίνα ἀνοίγει σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Λεγκρὰν καὶ ἀφίνει μιὰ κραυγὴ ὀργῆς, βλέποντας τὴ Μπριζὶτ στὴν ἀγκαλιά του.

'Η Μπριζὶτ ὅμως σφίγγει ἀκόμη περισσότερο τὸ Μισὲλ στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἡ λύσσα τῆς ἀντιζήλου τὴν κάνει ν' ἀπολαύσῃ καλύτερα τὸ θρίαμβό της. Ὕστερα τρέχει πρὸς τὸ κρεβάτι τοῦ Μισὲλ κι' ἑτοιμάζεται νὰ ξαπλώσῃ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια



Δίκως μιλιά, ὁ Τζών ἄνοιξε τὴν α
καλιά του καὶ ἡ Μπρέντα χώθη
μέσα σὰν νατούλα...

ΕΝΟΧΟΣ Ἔρωτας

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

[1]

ΕΡΕΙΣ, Μπρέντα, εἶπε ὁ Τζὼν Ἄρντεν στὴ γυναίκα του, τὴν ὄλλη βδομάδα, παντρεύεται ἡ Λούση, ἡ δακτυλογράφος μου. Τῆς τηλεγράφησε ὁ ἀρραβωνιαστικός της πὼς φτάνει σήμερα-αὔριο. Θἄθελα, λοιπόν, νὰ πεταχτῆς ὡς τὴν πόλι νὰ τῆς ἀγοράσης κανένα δῶρο.

— Τί εἶδους δῶρο, δηλαδή; ρώτησε ἐκεῖνος, γεμίζοντας τὸ φλυτζάνι του μὲ τσάϊ. Σερβίτσιο, ἀνθοδοχεῖο, μαχαιροπήρουνα;

— Ὄχι, ὄχι! τὴ διέκοψε ὁ Τζών. Κάτι ὄλλο. Πῶς νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω; Ἡ Λούση εἶναι τόσο... τόσο λεπτή, ποὺ δὲν τῆς ταιριάζει ἕνα τέτοιο κοινό, νοικοκυρίστικο δῶρο.

Ἡ Μπρέντα κάρφωσε τὰ μαῦρα μάτια της στὸ πρόσωπο τοῦ ἄντρα της. Ἐκεῖνος γύρισε ἀλλοῦ τὸ βλέμμα του, ταραγμένος. Μήπως εἶχε πῆ τίποτα, ποὺ πρόδινε τὶς κρυφές του σκέψεις;...

Μά, ὅταν ξαναστήκωσε τὸ κεφάλι του, ἡ Μπρέντα εἶχε πάρει τὸ συνηθισμένο, ἤρεμο ὕφος της.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Τζὼν ἐνοιώθε ἀκόμα τόση σύγχυσι, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τὴ φιλήση φεύγοντας, ὅπως κάθε πρωΐ, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια.

Ἡ γυναίκα του τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια ἀπ' τὸ κατώφλι, ὥσπου χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ὕστερα, μπῆκε στὸ σπίτι, χαμογελῶντας θλιμμένα...

★

Καθισμένος σ' ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Τζὼν εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα του κι' ἔκανε πὼς διάβαζε. Μά, ἂν κάποιος ἀπ' τοὺς συνταξιδιῶτες του τὸν πρόσεχε περισσότερο, θἄβλεπε πὼς ἡ ματιά του ἔμενε καρφωμένη πάντα στὸ ἴδι σημεῖο....

Πραγματικά, ἡ ἐφημερίδα δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε καθόλου. Τὸ μυαλό του ἔτρενε ἕνα χρόνο πίσω, σ' ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό, ποὺ ἡ Λούση εἶχε μπῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ γραφεῖο του... Ἦταν τόσο λεπτοκαμωμένη καὶ ντροπαλή, ὥστε ὁ Τζὼν πίστεψε πὼς δὲν τοῦ ἔκανε γιὰ γραμματέας. Ὡστόσο τὴν κράτησε, γιατὶ κάτι τι πάνω της, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ τήσης, γιατὶ κάτι τι πάνω της, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ τήσης, γιατὶ κάτι τι πάνω της, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ τήσης, γιατὶ κάτι τι πάνω της, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ τήσης, γιατὶ κάτι τι πάνω της, ἔκαναν τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται παράξενα. Κι' ἡ Λούση ἀποδείχθηκε τέλεια στὴ δουλειά της.

Γιὰ ἀρκετὸ καιρό, ὁ Τζὼν προσπαθοῦσε νὰ πείση τὸν ἑαυτό του πὼς ἡ κοπέλλα αὐτὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε καθόλου καὶ πὼς τὴν ἔβλεπε σὰ μιὰ ἁπλὴ ὑπάλληλό του. Γρήγορα ὅμως διαπίστωσε, ὅτι περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ τὴ δῆ κάθε μέρα κι' ὅτι τὸ χαμόγελό της τοῦ εἶχε γίνει ἀπαραίτητο... Ἡ Λούση ἦταν ἀρραβωνιασμένη. Ὁ Τζὼν τὸ ἤξερε γιατὶ φροροῦσε βέρα, μὰ δὲν εἶχε δῆ ποτὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της. Δὲν τὴ ρώτούσε ὅμως καθόλου γιὰ τὴν προσωπική της ζωή, ἀπὸ φόβο μήπως δεῖξη μεγαλύτερη συγκίνησι ἀπ' ὅση θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήση μιὰ ἁπλὴ γνωριμία.

Τέλος, ἓν' ἀπόγεμα, μπῆκε ξαφνικὰ στὸ γραφεῖο της καὶ τὴ βρῆκε νὰ κλαίη.

— Λούση, μικρό μου κοριτσάκι, τί ἔχεις; φώναξε.

— Τί... τίποτα... μέ... συγχωρῆτε!... ταραύλισε ἐκείνη.

— Πές μου, λοιπόν! ἐπέμενε ὁ Τζών, πρόθυμος νὰ δώση καὶ τὴ ζωή του ἀκόμα, γιὰ νὰ στεγνώση τὰ δάκρυά της.

— Εἶμαι τόσο μόνη!... ξέσπασε ἡ κοπέλλα. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου βρίσκεται στὴν Αὐστραλία, καὶ δὲν ἔχω κανένα νὰ μὲ βγάλη ἔξω. Ἀρχίζω νὰ νοιώθω σὰ γριά!...

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Τζὼν ἐνοιώθε ἀκόμα τόση σύγχυσι, ποὺ δὲν τόλμησε νὰ τὴ φιλήση φεύγοντας, ὅπως κάθε πρωΐ, ἐπὶ εἴκοσι χρόνια.

Ἡ γυναίκα του τὸν παρακολούθησε μὲ τὰ μάτια ἀπ' τὸ κατώφλι, ὥσπου χάθηκε στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Ὕστερα, μπῆκε στὸ σπίτι, χαμογελῶντας θλιμμένα...

★

Καθισμένος σ' ἕνα βαγόνι τῆς πρώτης θέσεως, ὁ Τζὼν εἶχε κρυφτῆ πίσω ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα του κι' ἔκανε πὼς διάβαζε. Μά, ἂν κάποιος ἀπ' τοὺς συνταξιδιῶτες του τὸν πρόσεχε περισσότερο, θἄβλεπε πὼς ἡ ματιά του ἔμενε καρφωμένη πάντα στὸ ἴδι σημεῖο....

Πραγματικά, ἡ ἐφημερίδα δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε καθόλου. Τὸ μυαλό του ἔτρενε ἕνα χρόνο πίσω, σ' ἐκεῖνο τὸ πρωϊνό, ποὺ ἡ Λούση εἶχε μπῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ γραφεῖο του... Ἦταν τόσο λεπτοκαμωμένη καὶ ντροπαλή, ὥστε ὁ Τζὼν πίστεψε πὼς δὲν τοῦ ἔκανε γιὰ γραμματέας. Ὡστόσο τὴν κράτησε

Τό καλλιτεχνικό μας θαλάμι

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΖΑΚΗΣ

ΟΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΕΣΤΡΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΓΙΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΕΝΑ ὄνομα πολύ βαρύ. Κι' ἕνας ἄνθρωπος βαρὺς τό ἴδιο, ἄν κρίνη κανεὶς ἀπό τή σωματική του διάπλαση. Εὔσωμος, μυώδης, νευρώδης, τετράγωνος, θά μποροῦσες νά τόν πάρης γιά παλαιστή.

Ὡστόσο... Τό κατάλαβα ἀπό τήν πρώτη κουβέντα μας καί σπεύδω νά τ' ὁμολογήσω: Ὁ Γιῶργος Μουζάκης, ὁ πολυγραφώτερος Ἕλλην μαέστρος καί συνθέτης, εἶναι ἡ πιό χρυσῆ καρδιά, ποὺ συνάντησα στόν καλλιτεχνικό μας κόσμο.

Αὐτό ποὺ λέμε χρυσὸς ἄνθρωπος.

Εἶχα ἀκούσει πολλά γι' αὐτόν. Γιά τά τραγούδια του, γιά τά ξενύχτια του, γιά τήν κουβαρντοσύνη του, γιά τή λεβεντιά του. "Ὁμως ἐκεῖνο ποὺ μέ ἐντυπωσίασε ἰδιαιτέρως εἶναι τά ὅσα... δέν ἄκουσα.

Κι' αὐτά ποὺ δέν ἄκουσα, ἦταν... ἐκεῖνα ποὺ δέν εἶπε σὲ κάποιον τελευταῖο θορυβώδη καυγᾶ, μετά τήν ἀπονομή τῶν βραβείων τοῦ φεστιβάλ τοῦ E.I.P.

"Ολοι καυγάδισαν, ἀλληλοκατηγορήθηκαν, εἶπαν τό λόγο καί τόν ἀντίλογό τους.

Ὁ Μουζάκης ἔκατσε στήν ἄκρη του. Δὲ μίλησε. Σήκωσε τούς ὤμους ἀδιάφορα καί συνέχισε τή δουλειά του, δηλαδή τά τραγούδια του.

★

— Ὤ, καλῶς τον.

Πλατύ χαμόγελο. Τσιγαράκι (ἐγγλέζικης μάρκας), μιά γουλιά οὐΐσκυ καί ἐπιφώνημα ἀνακουφίσεως.

— Ἤταν ἡ ὥρα δύο μετά τά μεσάνυχτα, ὅταν πῆγα στό σπίτι του, σὲ μιά πάροδο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, γιά νά τόν δῶ καί νά μιλήσουμε.

— Ἔγραφε, σκυμμένος σ' ἕνα σωρό ἄγραφες παρτοῦρες. Τίς ἔσπρωξε μισκρυὰ στό τραπέζι.

— Καλῶς τον. Πῶς ἀπό δῶ;

— Εἶδα φῶς στό παράθυρο, καί...

Χαμογελᾶ.

— Πάντα τέτοια ὥρα θά δῆς φῶς στό παράθυρο.

— Ξενύχτης ἔξω. Ξενύχτης καί στό σπίτι;

— Μά... γράφω.

— Τέτοια ὥρα;

— Εἶναι ἡ ὥρα μου.

— Δηλαδή ἡ ἔμπνευσι φτάνει μετά τά μεσάνυχτα;

Κουβέντα, ποὺ ἀνοίξαμε ἀλήθεια! Ἡ ἔμπνευσι στόν καλλιτέχνη εἶναι ὅ,τι... ἡ ὁλογόμυγα στό ἄλογο. Κάθεται καί τσιμπάει ὁπουὰν ὥρα τῆς ἀρέσει, ἀδιαφορῶντας γιά τό κατάλληλο τῆς ἀκατάλληλο τῆς ὥρας. Στίς μικρές ὧρες τῆς νύχτας ἡ ἔμπνευσι συλλαμβάνεται ἀπ' τ' αὐτί καί φυλακίζεται.

— Ποῦ;

— Ποῦ ἄλλοῦ; Στό πεντάγραμμο. Εἶναι σάν ἕνα μικρό γαλάζιο πουλί, ποὺ...

— Συγγνώμη. Τήν ὀνόμασα ἀλογόμυγα...

— "Οχι. Εἶναι ἕνα γαλάζιο πουλάκι, ποὺ σ' ἐπισκέπτεται ὁπότε θέλει. Κάθεται στό παράθυρο, φτερουγᾶ στό δωμάτιο, ραμφίζει τά πιάτα ἢ τά γυαλιά τοῦ σπιτιοῦ, κάθεται στό τραπέζι τήν ὥρα ποὺ τρῶς, στό ἀμπαζοὺρ τήν ὥρα ποὺ κοιμᾶσαι, στόν ὦμο σου τήν ὥρα ποὺ ντύνεσαι, ἀκόμα καί στή σεσουνιέρα ὅταν πᾶς στήν τουαλέττα.

— Καί σύ τί κάνεις;

— Τό καλημερίζεις ἢ τό καλησπερίζεις ἀναλόγως. Καί μέσα σου γεμίζεις μουσική. Ἤχους, νότες, μελῳδίες. Ἀρχίζεις νά τραγουδᾶς κάποιο σκοπό, καί...

Τόν διακόπτω:

— Ξέρω. Τό καινούργιο τραγοῦδι βγῆκε.

★

400 τραγούδια ἔχει συνθέσει τήν τελευταία δεκαετία ὁ Μουζάκης. Περισσότερα ἀπό 100 ἀπ' αὐτά ἔχουν γίνει σουξέ. Σουξέ ποὺ τραγουδήθηκαν καί τραγουδιοῦνται στά νυχτερινά κοσμικά κέντρα, στίς μικρές ταβέρνες, στά ἀρχοντόσπιτα τοῦ Κολωνακίου, στά μικρά σπιτάκια τῆς συνοικίας, στούς κάμπους, στίς πολιτεῖες καί στά ἀρεινά χωριά, σὲ κάθε ἑλληνική γωνιά. Τραγούδια ποὺ πέρασαν τά σύνορα τῆς Ἑλλάδας μας κι' ἔγιναν διεθνῆ σουξέ, κι' ἐπιτυχίες, τραγούδια, ποὺ τά περιλαμβάνουν στά προγράμματά τους διάσημοι τραγουδιστάς ὅπως ὁ Μπόμπ Ἄλεξ κι' ὁ Λεό Λέανδρος, ἡ Δαλιδᾶ, ἡ Μάγια Καζαμπλάνκα, καί ὀνομαστές ὀρχῆστρες, ὅπως τοῦ Ρικάρντο Σάντος.

"Ἰδού ἕνας μικρός κατάλογος, γιά δεῖγμα:

«Ἐγὼ θά σ' ἀγαπῶ καί μή σέ νοιάζῃ», «Σοῦ ἀξίζει», «Ὅπου κι' ἂν πᾶς σὲ θυμᾶμαι», «Μήπως μ' ἀγαπᾶς καί δὲν τό ξέρω», «Θέλω σοῦμπα νά χορεύω», «Εὐτυχία», «Βίρα τίς ἄγκυρες», «Ἕνας φίλος ἦρθε ἀπόψε ἀπ' τά παλιά», «Ἀνατολή μου», «Μαρία», «Τῆς γυναίκας ἡ καρδιά», «Ποῦ θά μέ πᾶς», «Χειμώνιασε», «Ἡ παλιοπαρέα», «Σίκα, τσίκα, μπούμ», «Τώρα ποὺ σ' ἔχασα», «Μαλάμω-Μαλάμω», «Δέν πάω σπίτι μου ἀπόψε», «Δέ σ' ἀλλάζω μέ τίποτε», «Γράφε λάθος», «Λέρι-Λέρι», «Αὐτός ὁ ἔρωτας», «Μιά μέρα κεῖ στό ράντσο μου», «Σιγά, Μανόλη, πιό σιγά», «Ἀμόρε μου μπέλλα σινιόρα», «Ἀμόρε μίο», «Δῶσε, παιδί μου, δῶσε», «Αὐτό τό μάμπο τό βραζιλέρο», «Μαντόνα», «Ἡ χιονάτη», «Τά πιό ὄμορφά μας χρόνια», «Ὤχ, μαννοῦλα μου», «Θέλω νά τά σπάσω», «Ψιλό γαζί, ψιλό γαζί», «Καλύψω», «Κουκλίτσα μου κερένια», «Ἄϊ μορένα». «Μέ σένα ἀρχίζει ἡ ζωή», «Παναγιά μου ἕνα παιδί», «Ἀγάπη βρῆκα ἄλλη», «Τό γαϊδουράκι», «Σοῦ σφυρίζω», «Ἔχω ἀπόψε ραντεβοῦ», «Στήν Ἀγιὰ» στό Μεσαγρό», «Τσιγγανέλα», «Τήν ἀγάπη μου γιορεύω», «Σταλαγματιά», «Νάνι-νάνι» «Μάτια μου».



Ὁ Γιῶργος Μουζάκης παίζει τό πιό ἀγαπημένο του μουσικό ὄργανο: τήν τρομπέττα.

«Πονάω ἀπίστευτα», «Ἂν γύριζες στό μικρό μας σπιτάκι»...

Σᾶς κούρασε ὁ κατάλογος; "Οχι δά. "Ολα αὐτά τά τραγούδια θά τάχετε τραγουδήσει κι' οἱ ἴδιοι σὲ στιγμὲς κεφιοῦ ἢ νοσταλγίας, θά τάχετε μουρμουρίσει σὲ δυό σκέ αὐτάκια, ποὺ θ' ἀκούμπησαν στόν ὦμο σας, θά τάχετε ἐπαναλάβει πολλές φορές σὲ ὧρες ποὺ ἡ καρδιά νοιώθει τήν ἀνάγκη νά γίνῃ πουλὶ καί νά πετάξῃ στόν ἀέρα...

Γιατί αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό μυστικό τοῦ Μουζάκη. "Οτι μὲ τή θάλασσα, τήν ἀπέλειωτη θάλασσα τῆς μουσικῆς του, μπορεῖ νά σᾶς κλέψῃ ἀπό τήν πιεζῆ πραγματικότητα καί νά σᾶς στείλῃ ἕνα ταξιδάκι στήν περιοχή τοῦ ὀνείρου, τοῦ ρεμβασμοῦ καί τῆς εὐδιαθεσίας. Μικρό πρᾶγμα τό θαρρεῖτε;

★

Ἡ ὥρα εἶναι τρεῖς μετά τά μεσάνυχτα. Ὡστόσο, ἡ κουβέντα συνεχίζεται, ἁπλή, φιλική, ἐγκάρδια. Πάνω στό τραπέζι οἱ σκόρπιες ἄγραφες παρτιτοῦρες ἀσφαλῶς θά διαφωνοῦν. Σὲ μιά ὑπάρχουν νότες ἀρχινισμένες καί σταματημένες στή μέση.

— Τί εἶναι αὐτό;

— Ἕνα τραγοῦδι, ποὺ ἄρχισα τήν ἐνορχήστρωσί του πρὶν ἔρθῃς.

— Τό τέλειωσες;

— "Οχι. Θά τό τελειώσω ὅταν φύγῃς. "Εχω πιάσει τή μουσική.

Τό πρᾶγμα μέ παραξενεύει. Μέσα στό μικρό, κομψό σαλόνι, ὑπάρχει, βέβαια, ἄγραφο χαρτί, καρέκλες, τραπέζι, μολύβια, καφὲς καί οὐΐσκυ. Μουσικό ὄργανο ὅμως δὲ βλέπω πουθενά.

Τοῦ ζητῶ ἐξηγήσεις:

— Νόμιζα, ὅτι οἱ μαέστροι ἐνορχηστρώνουν καθισμένοι στό πιάνο. Χτυποῦν τά πλῆκτρα, ἀκοῦν τόν ἦχο καί «πιάνουν» τίς νότες ποὺ τούς χρειάζονται. Ὕστερα τίς μεταφέρουν στό χαρτί.

— "Ετσι γίνεται.

— Τότε, ποῦ εἶναι τό πιάνο σου; Μοῦ εἶπες πὼς ἐνορχήστρωνες.

Ὁ Μουζάκης κοκκινίζει σὰν κοριτσόπουλο, ποὺ ἀποκαλύπτουν τό μυστικό τῆς καρδιᾶς του. Κι' εἶναι ἀλήθεια συγκινητικό νά βλέπῃς αὐτόν τόν τεράστιον, θετικό ἄνθρωπο, τόν φτασμένο συνθέτη ἐλαφρᾶς μουσικῆς, τόν ἁπλό καλόκαρδο ἄνθρωπο, νά τά χάνῃ.

Στή βιβλιοθήκη. Ἕνα ἀπό τά δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ ποὺ ἀγαπᾶ περισσότερο ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς μας.

Τό ὁμολογεῖ μὲ δειλία, σά νἄναι σφάλμα τοῦ:

— Ξέρεις... ἐνορχηστρώνω δίχως πιάνο.

Σκέφτεται λίγο, δισταζει κυττάει τήν κλειστή πόρτα μὲ ἀμηχανία καί προσθέτει:

— "Εχω μέσα στό μυαλό μου τή μουσική. Ζῶ τόσο ἔντονα τήν ὥρα τῆς δουλειᾶς, ποὺ... — πῶς νά σοῦ τό πῶ; — νομίζω πὼς ἀκούω σ' ἕνα ἀόρατο πιάνο τίς νότες ποὺ γράφω.

— Μά αὐτό εἶναι ἔξοχο! Εἶναι...

Μοῦ κόβει τή φόρα, ἀλλάζοντας εὐγενικά τήν κουβέντα:

— Ἕνα οὐΐσκυ ἀκόμα;

— Θά τό πιῶ.

★

Τό οὐΐσκυ δὲν ἔρχεται μόνο του. Ἀπό ὅσο ξέρω, ποτὲ τό οὐΐσκυ δὲ μπαίνει μόνο του στό ποτῆρι. Χρειάζεται κάποιος δικός σου ἄνθρωπος γιά βάλη τά παγάκια, τή σόδα, καί νά τό φέρῃ στό δίσκο.

Αὐτός ὁ «δικός» ἄνθρωπος ὑπάρχει στό σπίτι. Εἶναι ἕνα κοσιτσόπουλο, ποὺ ἀνῆκει στή διπλανή κάμαρα,. συντροφεύοντας σιωπηλά τόν ἀγαπημένο μαέστρο. Καθώς μπαίνει στό σαλόνι, τό πρόσωπο τοῦ Μουζάκη φωτίζεται. "Ενα χαμόγελο ἀγάπης ἀνοίγει τά χεῖλη:

— Νά σοῦ συστήσω τή γυναῖκα μου, τήν Ἀνούλα.

Ἡ οἰκοδέσποινα εἶναι μιά νέα, καστανή, ὁμορφη κοπέλλα ποὺ...

Τό οὐΐσκυ λύνει τή γλῶσσα. "Ετσι λένε κι' ἔτσι διαπίστωσα. Θέλεις ἡ θερμὴ καί οἰκεία ἀτμόσφαιρα τοῦ σπιτιοῦ, θὲς ἡ μεταμεσονύκτια ὥρα, θὲς ἡ ἴδιά μου θρασύτητα καί τό μυστικό μιᾶς παράξενης ἀγάπης, ποὺ κατέληξε πέρυσι σὲ εὐτυχισμένο γάμο, ἀποκαλύφθηκε.

"Ηταν, λέει, μιά κοπέλλα ἄγνωστη, ποὺ θαύμαζε τά τραγούδια του. Συχνά, στά κέντρα, ὅπου ἔπαιζε μὲ τήν ὀρχήστρα του, κάποιο γκαρσόνι τοῦ ἔφερνε στό δίσκο του, τό μήνυμα μιᾶς ἀγνωστης, ποὺ τοῦ ζητοῦσε τίς καινούργιες του νότες. Τίς ἐστελνε καί... αὐτό ἦταν. Ἀλλά τό πρᾶγμα συνεχίζόταν. "Ωσπου, κάποια μέρα, ὁ Μουζάκης παρακολούθησε, ἀν καί εἶχε γυρισμένες τίς πλάτες, τή μυστηριώδη ἀποδέκτρια.

— Καί τί ἔγινε;

Οἰκοδεσπότης καί οἰκοδέσποινα βάζουν τά γέλια.

— Τήν... παντρεύτηκα. "Ενα τραγοῦδι μου, τό καλύτερό μου, νομίζω, εἶναι ἀφιερωμένο στήν Ἀνούλα.

— Ποιό;

— Τό «Μάτια μου». Θὲς νά σοῦ τό τραγουδήσω; Λέω νά «σοῦ», ἀλλά δὲ θἄναι γιά σένα. Γιά κεῖνη θἄναι.

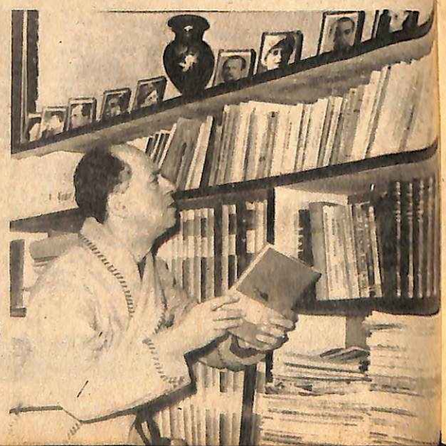
— Εὐχαριστῶ. Προτιμῶ ὅμως νά μοῦ μιλήσῃς γιά τό τραγοῦδι, ποὺ γράφεις ἀπόψε. Νομίζω πὼς τό καινούργιο δημιούργημα εἶναι πάντα τό καλύτερο ἑνὸς καλλιτέχνη. "Υστερα, θέλω νά εἶναι πρῶτοι οἱ ἀναγνῶστες τοῦ «Θησαυροῦ», ποὺ θά τό μάθουν.

Ὑποχωρεῖ, μὲ εὐχαρίστησι. Ἰδού τό τραγοῦδι. Φέρει τόν τίτλο «Στή γειτονιά»:

Στὴν παρακάτω γειτονιὰ
στὴ γειτονιὰ τὴν ἄλλη
ἐφτιαξα μιὰ λεμονιὰ
ἀγάπη μου μεγάλη.
Κι' ὅταν ἀηθίσουν τὰ κλωνιὰ
στοίχημα τὄχω βάλει
νὰ μὰς παντρέψῃ ἡ λεμονιὰ
ἀγάπη μου μεγάλη,
στὴν παρακάτω γειτονιά,
τὴ γειτονιὰ τὴν ἄλλη.

Κάποτε ὁ Μουζάκης πῆρε τό Βραβεῖο Ξενοπούλου γιά κάποιο ἀπ' τά τραγούδια του. Δὲν ξέρω ἂν γιά τοῦτο τό καινούργιο, ποὺ ἔχει περίφημη μουσική, θά τοῦ δοθῇ κανένα ἀπό τά νεάκοπα βραβεῖα. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς θά τό βραβεύσῃ τό κοινό. Τό κοινό, ὁ καλύτερος κριτὴς τοῦ κόσμου, ποὺ ἔχει στὴν καρδιά του τήν πιό ξεχωριστή θέσι γιά τό Γιῶργο Μουζάκη.

Δ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ



ΜΙΜΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ 24ΩΡΟ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΜΑΣ

«ΗΤΑΝΕ στά 1931. Τότε ἀκόμα οἱ ἐφημερίδες δὲν εἶχαν πολλὲς θεατρικὲς στῆλες, οἱ Ρῶσοι δὲν εἶχαν ἐκσφενδονίσει στό ἄπειρο τῆς ρουκέτες, τούς σκύλους καί τ' ἄλλα συμπράγκαλα καί οἱ θεατρικοί κριτικοί ἔγραφαν καί τότε κριτικὲς-περιοδάκια.

»Λίγα χρόνια πρὶν εἶχαν σταματήσει οἱ πεπροπόλεμοι στή γειτονιά μου, στά Πευκάκια. Σημειῶστε καλὰ τή συνοικία, ποὺ εἶχε ἀργότερα τήν τύχη νά καμαρώνῃ, ποὺ μὲ ἀνάβρεψε.

»Ἐκεῖνα τά χρόνια, λοιπόν, δὲ μᾶς εἶχε ἐξευγενίσει τό ρὰκ ἐν ρόλ καί τά Πευκάκια ἔμπαιναν σὲ ταντικό πετροπόλεμο μὲ τό Κολωνάκι.

»Εἶναι κρῖμα, ποὺ ὁ "Ομηρος διάστηκε νά πεθάνῃ πρὶν ἀπό ἑκατοντάδες χρόνια. "Εγασε τήν εὐκαιρία νά ζήσῃ καί ν' ἀποθανατίσῃ τήν ἐποποιΐα τῆς κοτρώνας ἀνάμεσα στίς δυό συνοικίες.

»Ζοῦσα τότε μὲ τή μάνα μου. Εἶχα τελειώσει τό Γ' Γυμνάσιο μὲ ἀγκομαχητό, διατηροῦσα πολλά μαλλιά πυκνά καί κατσαρά, ποὺ τά γτένιζα μισὴ ὥρα μπροστά στόν καθρέφτη, προσπαθῶντας νά μιμηθῶ τόν Βιολεντίνο — ἂς εἶναι ἐλαφρό τό χῶμα ποὺ τόν σκεπάζει,

»Ἡ μάνα μου ἦταν ὅλο εὐχές. Τίς δεχόμουν μὲ χαρά, ἀλλὰ μὲ μεγαλύτερη χαρά δεχόμουν τό γαρτζιλῆκι, ποὺ μοῦ ἔδωνε καί ποὺ τό ἀξιοποιοῦσα παραγρῆμα, ἐνισχύοντας τήν καπνοβιομηχανία Μαραγρίτη — Θεὸς σχωρέσ' την! — καί τροφοδοτῶντας τόν πήγασο τῆς φαντασίας μου. Ἀγόραζα, λοιπόν, ἕνα πακετάκι τσιγάρα κι' ἀνέβαινα στό γειτονά μου τό Λυκαβητῖδ μουρμουρίζοντας σπίγους τοῦ Χάϊνε, ποὺ τά «τραγούδια» του μὲ εἶχαν πάρει στό λαιμό τους ἀπό ἡλικίας δεκαπέντε χρόνων. "Η καταφάριζα πρὸς τό Βασιλικό κῆπο, ὅπου ἔκανα φόλτες τονίζοντας μπροστά σ'ἴς πιτσιρίκες τήν γοητευτική του προσωπικότητα μὲ δακτυλήθρες ἀπό καπνό.

»Ὥσπου μιὰ μέρα...

★

"Ας μὲ συγχωρήσουν οἱ ἀναγνῶστες μας, ἀλλὰ δὲν ἀνθεξα στόν πειρασμό, παιρουσιάζοντάς τους τό δημοφιλῆ κωμικό μας, τὸν Μίμη Φωτόπουλο, νά ἀντιγράψω ἐδῶ τήν ἀοχή τῆς αὐτοβιογραφίας του, ποὺ τύπωσε πρὶν ἀπό λίγα χρόνια σὲ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «25 χρόνια στό θέατρο».

Εἶναι τόσο γλαφυρό τό ὕφος του. Τόσο ἀπέριττη ἡ πέννα του, τόσο γνωστική ἡ ἁπλότητα τῆς διηγήσεώς του, ποὺ σ' ἀλήθεια, θά μποροῦσα νά πῶ πὼς ἔκαμε λάθος ἴσως ἀκολουθῶντας τήν τέχνη τοῦ ἠθοποιοῦ κι' ὄχι τήν τέχνη τοῦ συγγραφέως.

Δὲ θέλω, θέβαια μ' αὐτὰ τά λόγια νά μειώσω στό ἐλάχιστο τήν ἀξία του τή θεατρική. Ὁ Σβέτκ, γιά νά ἀναφέρω μιὰ ἀπό τίς τελευταῖες ἐπιτυχίες του, τό «Ἄνθρωποι..ἄνθρωποι» ποὺ τὸν ἔκαμε τόσο δημοφιλῆ, καὶ τόσα ἄλλα ἔργα ὅπου ἐμφανίστηκε σὰν πρωταγωνιστὴς καὶ θιασάρχης τὸν καθιέρωσαν στό πλατὺ κοινό, ἔπρεπε νὰ μὴ μπορῇ νά τοῦ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀξία αὐτή.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νά τονίσω —πρᾶγμα ποὺ τό πλατὺ κοινό τό ἀγνοεῖ— εἶναι πὼς τό ἀξιοθαύμαστο ταλέντο τοῦ Φωτόπουλου, εἶναι συνθετικό καὶ πολύπλευρο. Μιά πτυχὴ του ἡ... πεζογραφία. Σᾶς ἔβδωσα ἤδη δείγμα της καὶ κοίνετε μόνοι σας.

Ὁ ἴδιος ὁ Φωτόπουλος, θέβαια, εἶχε στὰ νεανικά του χρόνια, ποὺ μᾶς περιέγραψε, ὅλους ἐπαγγελματικοὺς προσανατολισμούς, ἑνὸς ἀπ' τὰ Γράμματα καὶ τὶς Τέχνες.

— Δηλαδή, τί ἤθελες νά γίνῃς, Μίμη;

— Πλασιέ! Θά πουλοῦσα... ἠλεκτρικά σίδερα, γιά νά τά κονομάω. Ἡ δουλειά θὥως θγῆκε τζίφος. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νά μεταπηδήσω στὶς θετικὲς ἐπιστῆμες καὶ νά γίνω... γεωπόνος.

— Κι' ἔγινες;

— Ἐσὺ τί λές; 'Αφοῦ μὲ βλέπεις ἐδῶ πέρα...

★

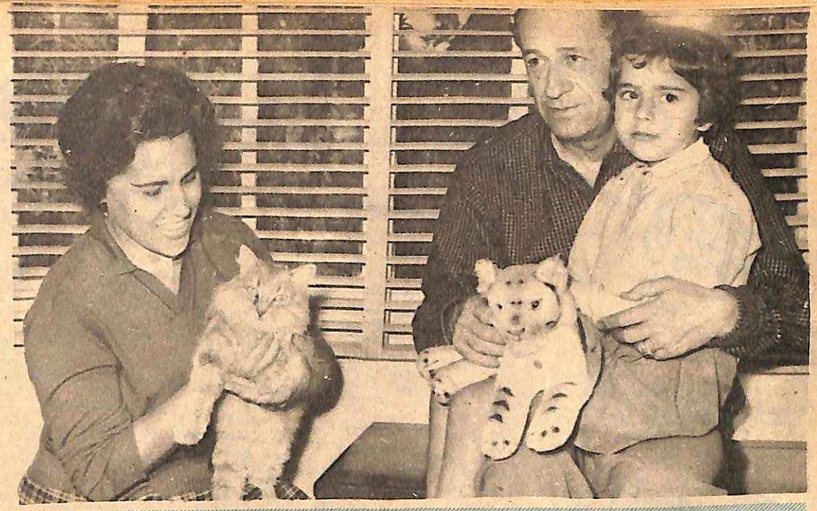
Ἡ κουβεντούλα μας κυλᾶ σὲ φιλικὸ τόνο μὲ ἁπλότητα καὶ ἐγκαρδιότητα, θάλεγα, μέσα στό καπωρίλι του στὸ θέατρο Παπαϊωάννου, ὅπου παίζει τὴ φετεινὴ σεζὸν σὰν θιασάρχης, ὄντας ταυτόχρονα ἐπεχειρησιαρίας ἐπὶ ποσοστοῦ. "Εξω ἡ πλατεῖα ἔχει ἀδειάσει ἀπὸ τοὺς θεατές, μιὰ κι' εἶναι περασμένα μεσάνυχτα κι'ἡ παράστασι ἔχει τελειώσει.

Θυμόσαστε —θυμᾶται ὁ Μίμης μᾶλλον — τὰ περασμένα, καὶ μεῖς τὸν ἀφήνουμε στὸν ὁραῖο αὐτὸν περίπατο, τὸν γεμᾶτο νοσταλγίες.

Εἶναι ἕνας περίπατος ποὺ τὸν ξέρουν οἱ περισσότεροι ἀναγνῶστες μας θέβαια — μιὰ κι' ὁ Φωτόπουλος θεωρεῖται «φτασμένος», μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες φῖρμες τοῦ θεάτρου μας, καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογράφου.

Ἕνας περίπατος μὲ ἐνδεικτικὰ δρόσημα: Πρῶτα ἡ Δραματικὴ Σχολὴ "Εθνικοῦ Θεάτρου. "Υστερα ἡ θητεία ἀπὸ θέατρο, οἱ τουρνέ, τὰ δύσκολα χρόνια,

Μιὰ ἀκόμη φωτογραφία στὸν κῆπο τῆς βίλλας τοῦ Μαρουσιοῦ. Ὁ Μίμης καϊδεύει τὸ λυκάκιλό του.



Ὁ Φωτόπουλος καὶ ἡ κ. Φωτοπούλου παίζουν μὲ τὶς γάτες. Στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ της ἡ μικρὴ Μαρία κυττᾶ σοβαρά. Ἴσως νὰ σκέπτεται πὼς ὅταν οἱ μεγάλοι παίζουν, οἱ μικροὶ πρέπει νὰ... σοβαρεύωνται.

κι' ἔπειτα ἡ «κομπολογάτη» φωνή του καὶ τὸ σταθερὸ ἀνέβασμα. 'Η συνεργασία μὲ τὸν 'Ηλιόπουλο, τὸ ἀδημοσίευτο ἐκεῖνο «θά κάάάάθεσαι», ὁ στρατιώτης Σβέϊκ κι' ἡ γραφικὴ λατέρνα, ποὺ τὸν καθιέρωσε στὸν κινηματογράφο.

Καὶ παρακάλληλα ἡ οἰκογένεια. Σταματᾶμε σ' αὐτή.

— Εἶσαι παντρεμένος κ. Φωτόπουλε;

— Εἶμαι. Κάθθαι ἀπὸ Μαρούσι, ἔχω δικό μου αὐτοκινητάκι καὶ ξεθεώνομαι στὴ δουλειά.

— 'Η κυρία;

— "Ω, ἡ Μαργαρίτα ἡ γυναῖκα μου δὲν ἔχει ἀγέσι μὲ τὸ θέατρο. Εἶναι νοικοκυρά. 'Ασχολεῖται μὲ τὸ σπίτι καὶ... μὲ μένα.

— Καὶ τὰ παιδιά; 'Υπάρχουν;

— Ναί. Δυό κοσσοῦλες. 'Η "Αννα καὶ ἡ Μαρία. Τὶς φωνάζω καὶ τὶς δυό μ' ἕνα ὄνομα: 'Αννααμαρία.

— Δίδυμες;

— Κατὰ κάποιον τρόπο ναί.

— Δηλαδή;

— Νά. 'Η μία πάει στὴν πρώτη γυμνασίου καὶ ἡ ἄλλη στὴν πρώτη δημοτικοῦ.

— Συγχαρητήρια. Πρῶτες κι' οἱ δυό. Πῆραν ἀπ' τὸν πατέρα τους, φαίνεται. Πρῶτος εἶναι κι' αὐτός.

— Τέτοια θά λέμε;

— Τέτοια. 'Εξ ἄλλου, δὲν τὰ λέμε ἐμεῖς. Τὰ λέει ὁ κόσμος ὅλος.

★

Τσιγαράκι, καφεδάκι. "Εξω ἔχει ἀρχίσει σιγανὸ ψιχάλισμα. "Οτι χρειάζεται γιὰ νὰ παρατα6ῆ ἡ εὐχάριστη κουβέντα. 'Η ὁποία ξαναγυρνᾶ πάλι — ποιὸ ἄλλοῦ;— στὸ θέατρο καὶ στὸ σινεμά.

Τοῦ πετῶ μιὰ ἐρώτησι.

— Πῶς τὰ βλέπεις, Μίμη, τὸ σημερινὸ θέατρο.

Στέκει:

Τινάζει τὴ στάχτη τοῦ τσιγάρου του καὶ τὰ ἤρεμα γεμᾶτα καλωσύνη μάτια του γίνονται σοβαρά.

— Τί ἀκριβῶς ἐννοεῖς; Πολιτικὰ ἢ οἰκονομικά;

— Μά, καὶ τὰ δυό. "Εχουν κάποια συνάρτησι οἱ δυό αὐτὲς πλευρὲς μεταξύ τους. 'Η ὄχι;



— Σωστά. "Εχουν.

— Λοιπόν;

Διστάζει γιὰ λίγο κι' ὕστερα ἀποφασίζει νὰ ξανοιχτῇ:

— Ποιοτικὰ δὲ συγκρίνεται μὲ τὸ παλιότερο θέατρο. Φαντάζομαι πὼς πολλὰ ὀνόματα ποὺ ξεπετιοῦνται σήμερα μὲ τόση εὐκολία δὲ θἄχαν τὴν ἴδια τύχη, ἂν ξεπετιοῦνταν στὰ χρόνια τοῦ μεσοπολέμου. "Ετσι οἱ ἠθοποιοὶ καὶ τὰ θέατρα πλήθυναν καὶ οἱ θίασοι τὸ ἴδιο.

— Δὲ νομίζω πὼς αὐτὸ εἶναι κακό. 'Εγὼ θά τὸ ἔλεγα θῆμα προόδου.

— Κατὰ κάποιο τρόπο ναί. 'Αλλὰ ἐδῶ μπερδεύει τὰ πράγματα ἡ συνάρτησι ποὺ λέγαμε.

— Ποιά;

— 'Η οἰκονομικὴ πλευρά. Τόσα θέατρα, μὲ τόσο θαρεῖς φόρους καὶ τέτοια κρίσι, δὲ μποροῦν νὰ σταθοῦν. Νὰ δουλέψουν καλὰ καὶ ν' ἀποθώσουν.

— Δηλαδή, θὲς νὰ πῇς πὼς φταῖνε... οἱ θεατές, ποὺ δὲ γεμίζουν τὰ θέατρα;

— "Οχι, θέβαια. Φταῖμε ἐμεῖς. 'Ωστόσο...

Φέρνει τὸ χέρι στὸ πηγούνι καὶ σκέπτεται λίγο.

"Εξω ἡ βροχὴ συνεγίζεται κι' ἡ νύχτα προχωρεῖ. Κι' ἐμεῖς οἱ δυό, μέσ' στὸ ἡμίφωτο ἑνὸς καμαρινιοῦ, ἔχουμε ἀρπάξει ἕνα θέμα ποὺ συγκινεῖ ὅλο τὸν θεατρικὸ κόσμο καὶ ψάχνουμε νὰ θροῦμε τὴ λύσι.

Ψάχνουμε: "Οχι ἄκριθῶς. Τὸ διευκρινίζει ὁ Φωτόπουλος μὲ λόγια ἁπλά, «κομπολογᾶτα» ὅπως τοῦ ἀρέσει νὰ λέη τὰ λόγια του. Λόγια ποὺ πέφτουν σὰν τὶς χάντρες τοῦ κομπολογιοῦ, καθαρὰ καὶ ἑξατρεμα, ὅπως ἑξάτρεμη εἶναι ἡ ζωή του καὶ ἡ καρριέρα του.

— ...'Ωστόσο, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τονίσω πὼς τὸ θέμα ἔπαψε πιὰ νἄναι καλλιτεχνικὸ καὶ οἰκονομικό, κ' ἔγινε ἐθνικό.

— Πῶς τὸ ἐννοεῖς αὐτό;

— Θά σοῦ ἐξηγήσω. Πιστεύω πὼς τὸ θέατρο εἶναι ὑπόθεση ἐθνική. Δὲν εἶναι ἁπὰ μέσον ψυχαγωγίας, ἀλλὰ καὶ διδασκαλίας. Διδάσκει ἀπὸ σκηνῆς ὅπως ὁ δάσκαλος ἀπὸ τὴν ἕδρα του τὸ καλὸ ἀναβιώνει τὰ ντόπια τῆθη καὶ ἔθιμα, κάτι ἀξιοπρεπὲς γιὰ τὴ ζωή ὅ,τι καλὸ ἀπὸ τὸ ἔνα ἐπιτρέπει καὶ παροτρύνει ὁ τόπος.

»Τί θά γίνῃ, λοιπόν, μ' αὐτὴ τὴν κρίσι; 'Ο κόσμος φεύγει ἀπ' τὸ θέατρο καὶ πρασθᾶ στὰ φτηνὰ ξένα θεάματα ποὺ διδάσκουν στὰ νειάτα τὰ ξένα ἤθη καὶ τὴν ξένη νοοτροπία.

»Λοιπόν, τί λές; 'Αποτελεῖ ἡ κρίσι τῶν θεάτρων ἐθνικὸ κίνδυνο;

'Αναγκάζομαι νὰ συμφωνήσω. 'Ωστόσο διατυπώνω μιὰ ἐρώτησι:

— Τί πρέπει νὰ γίνῃ, λοιπόν;

— Δὲν ξέρω. "Ισως θὰ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἐπιτέλους τὸ θεατρικὸ θέαμα ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴ φορολογία τοῦ Κιφάτους. Οἱ "Αγγλοι ποὺ ἀντιμετώπισαν τὸ ἴδιο πρόθλημα ἔτσι ἔκαναν. Γιατί νὰ μὴ γίνῃ τὸ ἴδιο κι' ἐδῶ;

★

Στὸ δρόμο σφίγγουμε τὰ νέρια.

— Κιαλιώγιατα.

Κουνᾶ τὸ κεφάλι γελῶντας:

— Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ σένα. 'Εγώ..

— 'Εσύ, τί;

— Δὲν ἤρθε ἡ ὥρα μου γιὰ ὕπνο. Πάω γιὰ «γύρισμα». Βλέπεις ἡ «μέρα» μου δὲν τέλειωσε. Συνεχίζεται καὶ τὴ νύχτα μὲ τὶς τσιπλὲς.

Μόλις ἔχει τελειώσει τρεῖς ὁ Φωτόπουλος: Τὰ «Κίτρινα γάντια» μὲ τὴν Κουνελάκη, τὸ «Η Νάνσυ τὴν ψώνισε» μὲ τὴν Νάντια Χαρατζᾶ καὶ τὴ «Χιονάτη μὲ τὰ 7 γεροντοπαλλήκαρα» μὲ τὴν Τζένη Καρέζη.

— Κι' ἀπόψε;

— Ἀπόψε τελειώνω τὰ «Παλληκαράκια τῆς παντρειᾶς» μὲ τὸν Ντίνο Ἡλιόπουλο.

Τελειώνει! Τρόπος τοῦ λέγειν. Γιατί αὔριο θ' ἀρχίσῃ καινούργιαν παιγνία. Καὶ μεθαύριο καινούργιο ἔργο στὸ θέατρο, τὸ «Ἔξω οἱ κλέφτες».

'Η ράμπια καὶ ὁ φακός, θλέπετε εἶναι ἡ μοῖρα του. Μιὰ μοῖρα, ποὺ στὸ σημερινό μας ἀστρο στάθηκε τόσο στοργικὴ καὶ καλόγνωμη.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Είδη εὐκαιρίας



«Πλασιὲ» γυναῖκες ἄπειρες παντοῦ γυρίζουν, ἤδη,
ποὺ σοῦ πλασάρουν σπάνια ἢ τετριμένα εἴδη
καὶ καταφέρνουν ταχτικὰ
νὰ ξεκοτάσουν τελικά,
τὴν πάντοτε κατάμεστη καὶ φουσκωτὴ τους τσάντα.
γιατὶ ἄλλες ἔχουν ὁμορφιὰ
κι' ἄλλες μεγάλη γαλυφιὰ
καὶ, φυσικά, τὸν ἄρρενα «πλασιὲ» τὸν φέρνουν πάντα!

*

Σὲ σπίτια τρέχουν ἄλλες τους καὶ σὲ γραφεῖα πλεῖστες,
μὲ μωρεμπορεύματα, μὲ δείγματα, μὲ λίστες,
μὲ εἴδη στερεότυπα ἢ καὶ σὲ ποιμαλίες,
ποὺ τὰ προσφέρουν, βέβαια, μὲ δόσεις κι' εὐκολίες.
'Αλλ' ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς
γεννιοῦνται σκέψεις πονηρές,
σοῦ δίνουν, μὲ τὴν πρώτη,
νὰ καταλάβῃς ὅτι
αὐτὲς οἱ εὐκολίες τους δὲν εἶναι διαφορούμενες
κοινῶς παρεξηγήσιμες κι' εὐκόλως ἐννοούμενες!

*

Πλασιὲ γυρίζουν πάμπολλες, ἐν πάσῃ περιπτώσει,
πού' εἴδη σοῦ προσφέρουνε φτηνὰ κι' ἐπὶ πιστώσει
καὶ δείχνουν τέτοιους τρόπους τῶν ἄβρους καὶ θελκτι-
πού... βερσαί, φαντάζομαι, ποτὲ δὲν τὶς ἀκοῦς. (κούς.
Σκληρὸς κι' ἂν εἶσαι κι' ἀτεγκτος, στὸ τέλος θὰ τσιμπά-
πρὸ μιᾶς ἀκατανίκητης καὶ φανερᾶς ἀφύσεως καὶ μὴν φέρ' εἰπεῖν καὶ μηνιᾶ ξυρίσματος θὰ πάρῃς
κι' ἂς ἔχῃς πάρει ἀπόφασι... καλόγηρος νὰ γίνῃς!

*

Πλασιὲ ὑπάρχουν ἄπειρες, ξανθὲς καὶ μαυρομάτες,
σπιστόζες, διπλωμάτισσες καὶ τσαγκινιὰ γεμάτες,
ποὺ σοῦ προσφέρουν φλύαρες ἢ καὶ μὲ λίγα λόγια,
ὁλόγυρα ἐπιτραπέζια καὶ τῆς χειρὸς ὁλόγυρα...
Κι' ἐσὺ τοὺς κάνεις πρόθυμα, συνήθως τὰ γατήρια,
ἢ καμωτεσαι ὅσο νάναι,
διότι βρίσκεσαι, αὐγγνά,
μπροστὰ σὲ κάτι ζωντανὰ
κι' ὡραῖα... ξυνιητήρια
ποὺ καὶ τοῦ ψυγραιμότερου τὰ αἵματα ξυπνᾶνε!

*

Πλασιὲ στιγανοπαιδιὲς ἢ κι' ἀεράτες ἄλλες,
μπροστά σου ἐμφανίζονται μὲ συλλογὲς μεγάλες.
καὶ σοῦ μιλοῦν γιὰ γαῦλον, γιὰ ὕλη χοαφικὴ
καὶ γιὰ στυλὸ αὐτόματα γεσὰ καὶ διμοκή...
Τὰ εἶδη, ἐν τέλει, ὅλα τους δσὺ τὰ βρίσκεις τοήσιμα,
γιὰ λόγους, ὅπως εἴπαμε, σαγήνης γυναικείας
καὶ τὰ στυλὸ τὰ διαρκῆ ἂν κι' εἶναι ἀμφισβητήσιμα,
λογαριασιωὺς σοῦ ἀνοίγουνε μεγάλης... διαφειίας!

*

Σοῦ κάνουν ἐπισκέψεις τους καὶ κρούσεις τους συχνές,
πλασιὲ που σοῦ θυμίζουνε... βιτρίνες ζωντανές
κι' ἐπὶ πιστώσει πάντοτε καὶ μὲ ὀλίγα χρήματα,
«μπιζνὶ» σοῦ ἀραδειάζουνε καὶ γίλια δυὸ κοσμήματα...
Κι' ὅσο κι' ἂν εἶσαι ἄπτοητος
καὶ φήμην ἔχῃς γόητος,
γιά... μπιγιλιμπίδια σπαταλᾶς
ἀρώδα παραδάκια
καὶ τὸ γαπῆοι δὲν γαλᾶς
σὲ τέτοια θεῖα πλάσματα καὶ τέτοια μπιζουδάκια!

*

Πλασιὲ ἄβρὲς ὑπάρχουνε πολλές, ἐν καταλειδι
κι' ὁ ἄντρας λόγω ἱπποτισμοῦ,
ἢ καὶ γιὰ λόγους πειοασμοῦ,
πολλάκις παίονει, φίλε μου καὶ γνωαιεῖα εἴδη!
Ἔτσι μὲ δῶρα, πάντοτε, στὸ σπίτι του γυρίζει,
ποὺ, φυσικά, στὴν σύζυγο «προθύμως» τὰ χαρίζει...
Κι' αὐτὴ εὐλόγως χαίρεται κι' ὁσθῶς κατὰ κανόνα,
ποὺ ἄοχισε κι' ὁ ἄντρας της τὰ χέρι του ν' ἁπλώνῃ.
αὐτὸς ποὺ δὲν τῆς γαίιζε... ποὺ λέγε, οὔτε βελόνα
κι' ἀνέκαθεν τὸν ἤξεοε γιά... «ξεπνταβελόνη»!

Ἐπιμορφικὰ
Στα Γαλλικὰ ὁ Δουκατζὴς Γ.

Ψυχολογικό, δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Γυβερνίτου

Η ξέξιδέυσα



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Ροζαλία φεύγει μὲ τὸ πλοῖο γιὰ τὴν Ἀμερική. Ὁ Λουϊτζὶ κι' ἡ Μάριον καταλαβαίνουν πὼς ἀγαπιοῦνται κι' ἐξομολογοῦνται ἀμοιβαία τὸ αἴσθημά τους. Ἡ νέα δίνει στὸν ἀναπημένο της ἐξηγήσεις ποὺ τὸν πείθουν πὼς εἶναι τίμια, παρ' ὅλες τὶς διαδόσεις εἰς βάρος της, προσθέτει δὲ ὅτι ἡ Μάριον, ἡ ἀοτίστα τοῦ καμπαρέ, πέθανε πιὰ γιὰ ὅλους. Πραγματικά, ὁ σκοπός της εἶναι νὰ γίνῃ μιὰ καλὴ μοδίστρα καὶ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἀτελιὲ οαπτικῆς. Ὅταν ὅμως μαθαίνῃ ἀπ' τὸ Λουϊτζὶ ὅτι ὁ Κάρλο καπηγοεῖται γιὰ τὴν ὑπόθεσι τῆς Μαρίας Κοστάντζι κ' ὅτι μόνο ἡ ἐμφάνισι τῆς «νεκραναστημένης» θὰ μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ, ἀποφασίζει νὰ παρουσιασθῇ στὴ δίκη του καὶ νὰ τὰ πῇ ὅλα, ἐξοφλῶντας ἔτσι τὸ χρέος της ἀπέναντί του. Ποὶν ἀπ' τὴ δίκη, ἡ Τζούλια προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν Κάρλο νὰ μὴ μιλήσῃ, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ σκάνδαλο, ἀλλ' αὐτὸς τῆς δηλώνει ὅτι θὰ πῇ τὴν ἀλήθεια, ἐφόσον πρόκειται γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ, τῆς φανερώνει δὲ ὅτι ἡ Μάριον δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ Μαρία. Ὕστερα ἡ Τζούλια συναντάει τὸ Φίλιππο, τὸν μεθᾶει πάλι μὲ τὴ γοητεία της καὶ τὸν διαθέτει ὁσχημα ἐναντίον τοῦ Κάρλο, ποὺ τοῦ τὸν παρουσιάζει σὰν ἐχθρό της ποὺ θέλει νὰ τὴν καταστρέψῃ. Φτάνει, τέλος, ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ὁ Τζανμαρία διηνείται στὸ δικαστήριο ὅσα συνέβησαν. Ἔρχεται ὕστερα ἡ σειρὰ τοῦ Κάολο, ποὺ ἐξηγεῖ πὼς ὁ ἐρωτάς του γιὰ τὴν ἐπιστήμη τὸν ἐσπρωχνε νὰ προμηθεύεται πτώματα. Ἔπειτα διηγεῖται τὶς λεπτομέρειες τῆς ἀρρώστιας τῆς Μαρίας.

4ον

Ἡ βαρώνη, ποὺ φαινόταν ἀπελπισμένη, γιατὶ θάβαζε τὴν κόρη της, ὅπως εἶχε χάσει καὶ τὸν ἄντρα της, τὸν ἐξώκοισε νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴ σώσῃ, μὲ κάθε τρόπο.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ἀπολογίας τοῦ γιατροῦ, ἡ Τζούλια ἔσκυψε πάλι τὸ κεφάλι της στὸ στῆθος της.

Ἀφοῦ σταμάτησε μιὰ στιγμὴ γιὰ ν' ἀνασάνῃ, ὁ Κάρλο συνέχισε, μέσα στὴ γενικὴ σιωπή:

— Δὲν πιστεύω, σ' ὅλη τὴ σταδιοδρομία μου, νὰ ἐνδιαφέρθηκα ποτὲ γιὰ ἕνα ἀρρωστο, ὅσο γιὰ τὴν κοπέλλα αὐτή. Μελετοῦσα μὲ ζῆλο ὅλα τὰ φαινόμενα τῆς περιεργότερης ἀρρώστειας της. Ἐπιχείρησα μερικὰ τολμηρὰ πειράματα, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἀκολουθῶντας τὴ σταστασί μου, ἡ βαρώνη κάλεσε δυὸ διάσημους καθηγητές, ποὺ ἔκαναν συμβούλιο κι' ἐπιδοκίμασαν τὴ μέθοδο, ποὺ εἶχα ἀκολουθήσει ἐγώ, δὲν ἄφησαν ὅμως κι' αὐτοὶ καμμιὰ ἐλπίδα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ἀρρωστης.

Ὁ Κάρλο σώπασε πάλι γιὰ μιὰ στιγμή. Ὅλοι τὸν κύτταζαν, κρεμασμένοι ἀπ' τὰ χείλη του.

Περιέγραψε ὕστερα τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς Μαρίας, τὰ συμπτώματα ποὺ παρουσίασε. Ὁρκίσθηκε ὅτι εἶχε βεβαιωθῇ κι' αὐτὸς γιὰ τὸ θάνατό της, ἀλλ' ὅτι τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ ἡ σκέψι νὰ τῆς κάνῃ νεκροψία, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὰ παράξενα ἐκεῖνα φαινόμενα.

Δὲν εἶχε ὅμως τὸ θάρρος νὰ ζητήσῃ τὴν ἄδεια ἀπ' τὴν ἀπελπισμένη μητέρα της.

Ἐξ ἄλλου, κάποιο ἀνεξήγητο προαίσθημα, τὸν ἔκανε ν' ἀναβάλῃ μερικὲς τρύπες στὸ καπάκι τοῦ φερέτρου, ὅταν ἡ βαρώνη τὸν ἐπιφόρτισε ν' ἀναλάβῃ τὶς λεπτομέρειες τῆς κηδείας. Συνεννοήθηκε ἐπίσης μὲ τὸ νεκροθάφτη γιὰ νὰ μὴ σκεπάσῃ τὸ φέρετρο μὲ χῶμα. Ὅστόσο, σκεφτότανε κι' ὁ ἴδιος πὼς ἦταν τρέλλα του αὐτό, ἐφ' ὅσον ἡ Μαρία μετὰ 24 ὧρες, ξέσκολοῦθησε νάναι παγωμένη, χωρὶς νὰ δίνῃ τὸ παραμικρὸ σημεῖο ζωῆς.

Διηγήθηκε ὕστερα πὼς ἡ βαρώνη, ἀμέσως μετὰ τὴν κηδεία τῆς κόρης της, εἶχε φύγει ἀπ' τὸ μέρος ἐκεῖνο, ποὺ τῆς ἔφερνε τόσες ὀδυνηρὲς ἀναμνήσεις, καὶ πὼς αὐτὸς περίμενε μ' ἀνυπομονησία τὴ νυχτιὰ γιὰ νὰ πραγματοποίηση τὸ σχέδιό του.

Σταμάτησε πάλι, γιατὶ ἦταν τρομερὰ ἐξαντλημένος. Ζήτησε νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι νερό, γιὰ νὰ συνελθῇ κάπως.

Ὁ κόσμος τὸν κύτταζε μὲ συγκίνησι. Ἡ κόμησσα ἔμενε μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι καὶ φαινότανε πὼς ἔκλαιγε σιωπηλά. Ὁ κόμης, ἀντίθετα, καταβρόχθιζε μὲ τὰ μάτια τὸ γιατρό.

Ἐκεῖνος ξανάρχισε νὰ μιλᾷ. Περιέγραψε τὴ συγκίνησί του ὅταν ὁ Τζανμαρία τοῦ πῆγε τὸ ἀναίσθητο σῶμα τῆς Μαρίας, καὶ πὼς κοντεψε νὰ λιποθυμήσῃ ὅταν τὴς ἔκοβε τὰ ὡραῖα καὶ μακρυὰ μαλλιά της.

Ἐνῶ ὅμως ἑτοιμαζότανε ν' ἀρχίσῃ τὴ νεκροψία, ἡ νέα σήκωσε ξαφνικὰ τὰ χέρια της, ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ τραύλισε:

— Λυπᾶστε με!

Τὸ ἀκροατήριο ἀναπρίχιασε... Ἡ Τζούλια εἶχε ἀνασηκώσει τὸ κεφαλί της καὶ τὰ μάτια της γυάλιζαν παράξενα.

Ὁ Κάρλο διηγήθηκε, ὅτι, δίχως νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του, εἶχε προσπαθήσει νὰ ξαναζωντανέψῃ ἀμέσως τὴν κοπέλλα, λέγοντάς της πὼς δὲν ἐπρόκειτο νὰ τῆς κάνῃ κακὸ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ εὐχαοιστήσῃ τὸ Θεό, ποὺ τὴν εἶχε σώσει ἀπ' τὸ φριχτὸ μαστύριο νὰ τὴ ξαψουν ζωντανή. Εἶπε ἔπειτα πὼς τὴν εἶχε ξαπλώσει στὸ κρεβάτι του, κι' ὅταν τὴν εἶδε πιὸ ἥσυχη, τὴ ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ εἰδοποίηση τὴ μητέρα της. Τότε ἡ νέα εἶνε βάλει τὰ κλάματα καὶ τὸν εἶχε ἱκετέψει νὰ μὴ πῇ τίποτα σὲ κανένα.

— Δὲ μπορεῖ νάν' ἀλήθεια! Λέτε ψέμματα! φώναξε ἡ βαρώνη.

Καὶ πήδησε δρθια, κόκκινη ἀπὸ ἀγανάκτησι.

Ὁ πρόεδρος τῆς σύστησε νὰ ἠρεμήσῃ.

— Ὁσκίζομαι πὼς εἶπα τὴν ἀλήθεια! φώναξε ὁ Κάρλο μὲ συγκίνησι. Ὁρκίζομαι στὸ Θεό, ποὺ μὲ βλέπει, καὶ μ' ἀκούει, ὅτι ζῇ ἡ Μαρία Κοστάντζι κι' ὅτι μοῦ ἀπαγόρεψε ἡ ἴδια νὰ φανερώσω τὸ μυστικό της ἀναστάσεός της στὴ μητέρα της, σὲ ὅλους!

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε μιὰ φωνὴ ἀπ' τὸ ἀκροατήριο.

Ὅλοι γύρισαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Αὐτὸς ποὺ εἶχε μιλήσει, ἦταν ὁ Στένιο.

Ὁ πρόεδρος τὸν κάλεσε νὰ πλησιάσῃ καὶ τὸν ρώτησε:

— Ἐσεῖς ἐπιβεβαιώσατε τὰ λόγια τοῦ δόκτορος Ραπάλλο;

— Ἐγώ, κύριε πρόεδρε, ὁ πιὸ γέρος ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες τοῦ βαρώνου Κοστάντζι. Ὁ γιατρὸς δὲν εἶπε ψέμματα. Ἡ κόρη τοῦ κυρίου μου ζῇ κι' εἶναι ἑτοιμη νὰ ἐμφανισθῇ στὸ δικαστήριο γιὰ νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ σωτῆρα της.

Ὅλοι ἀναστατώθηκαν, σ' αὐτὰ τὰ λόγια. Ἡ κόμησσα πετάχτηκε πάλι ὀρθια, γιὰ νὰ διαφεύση καὶ τὸ Στένιο. Ἀλλ' ὁ Ἀρνάλντο τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε, μὲ τραγεία φωνή:

— Σώπα! Κάθησε στὴ θέσι σου!

Κι' ἐκείνη ἔμεινε σὰν κεραυνοβολημένη. Ὅταν ἀποκατεστάθηκε ἡ ἡσυχία, ὁ πρόεδρος ρώτησε τὸ Στένιο ποὺ βρισκόταν ἡ νέα.

— Ἐγὼ μόνο τὸ ξέρω, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Ἂν συμφωνῆτε, θὰ πάω νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ὁ πρόεδρος τὸν ἔστειλε ἀμέσως νὰ φέρη τὴ Μαρία. Στὸ μεταξύ, συνέχισε τὴν ἐξέτασι τοῦ γιατροῦ. Ἀλλ' αὐτὸς εἶπε πὼς δὲν εἶχε νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο καὶ κάθησε, ἀνσατατωμένος ἀπ' τὴ συγκίνησι.

Ἄρχισαν ὕστερα νὰ παρελαύνουν οἱ μάστυρες. Πρῶτη ἐξετάσθηκε ἡ κόμησσα Τζούλια.

Ἐνῶ ὁ κόσμος τὴν κύτταζε μὲ συγκίνησι, ἄρχισε νὰ μιλᾷ σιγανά, λίγο-λίγο ὅμως ἡ φωνή της ζωήρεψε. Διηγήθηκε κι' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια τοῦ ἄντρα της καὶ τῆς κόρης της, πρόσθεσε ὅμως, ὅτι δὲν πίστευε στὴν ἀνάστασι τῆς Μαρίας.

Ἦταν ἀδύνατο, αὐτὴ ἡ γλυκειά, στοργικὴ καὶ ἀφοσιωμένη κόρη της, νὰ συνηθέβῃ ἀπ' τὴ νεκροφάνειά της καὶ νὰ μὴν ἀναζήτησε ἀμέσως τὴν ἀγαπημένη της μητέρα! Ἢ ἔλεγε ψέμματα ὁ γιατρός, ἢ εἶχε κρατήσει αἰχμάλωτη τὴν κοπέλλα στὸ σπίτι του, γιὰ κάποιο ἄτιμο καὶ ἀνομολόγητο σκοπό!

Μὲ κι' ἡ Στένιο ἔπρεπε νάταν συνενοημένος μαζί του, γιατὶ εἶχε φύγει ξαφνικὰ ἀπ' τὴν ὑπηρεσία της καὶ δὲν τῆς εἶχε ξαναφάνει ἀπὸ τότε σημεῖα ζωῆς. Ἦταν σίγουρη, τέλος, πὼς θὰ παρουσιάζανε κάποια συνένοχό τους γιὰ κόρη της, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ σφετερισθοῦνε τὴν περιουσία ποὺ εἶχε ἀφίσει ὁ πρῶτος της ἄντρας.

Ὁ Κάρλο τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ. Τὴν κύτταζε μονάχα μὲ ὀδυνηρὴ ἔκπληξι καὶ ἀπέραντο οἶκτο.

Στὸ μεταξύ, ἕνας κλητήρας εἶπε κάτι σιγὰ στὸν πρόεδρο. Ἐκεῖνος παρακάλεσε τότε τὴ βαρώνη νὰ καθήσῃ καὶ πρόφερε μὲ δυνατὴ φωνή:

— Μάρθη ἡ μάρτυς.

Μιὰ νέα ντυμένη ἁπλὰ καὶ κομψὰ προχώρησε ἀνάμεσα στὸ ἀκροατήριο. Πολλοὶ τὴν ἀναγνώρισαν ἀμέσως: Ἦταν ἡ Μάριον, ἡ γοητευτικὴ τραγουδίστρια τοῦ «Καφὲ Ρομανο», ποὺ τὴ θεωροῦσαν ὅλοι φιλενάδα τοῦ κόμητος Ρίκκα.

Χρειάστηκε ν' ἀπειλήσῃ ὁ πρόεδρος πὼς θὰ διάταζε νὰ ἐκκενωθῇ ἡ αἴθουσα, γιὰ νὰ πετύχῃ κάποια ἡσυχία.

Ἡ Μάριον ἦταν κατάχλωμη, ἀλλὰ ἤρεμη. Κύτταξε τρυφερὰ τὴν κόμησσα, Ἐκείνη ἀπόφευγε νὰ συναντήσῃ τὴ ματιά της κι' ἔτρεμε σύγκορμη.

Ὁ πρόεδρος ἔβαλε τὴ Μάριον νὰ ὁρκισθῇ, ἀφοῦ τὴν προειδοποίησε μὲ αὐστηρὸ τόνο γιὰ τὶς ποινὲς τῆς ψευδομαρτυρίας.

— Λέτε πὼς εἶσαστε ἡ Μαρία Κοστάντζι, τὴ ρώτησε ὕστερα.

— Τὸ λέω καὶ εἶμαι! ἀπάντησε σταθερὰ ἡ νέα.

— Πρέπει ὅμως καὶ νὰ τὸ ἀποδείξετε.

— Δὲ μπορῶ, δυστυχῶς, νὰ ἐπικαλεσθῶ παρὰ μόνο ὅσους μὲ γνώρισαν ὅταν ζοῦσα κοντὰ στὴ μητέρα μου: τὸν πιστὸ ὑπηρέτη μας Στένιο, τὸν κόμητα Ἀρνάλντο Ρίκκα...

Ὁ κόμης σκιάθηκε ἀμέσως καὶ εἶπε μὲ ἀνέκφραστο τόνο:

— Ἀφοῦ ἐπικαλεῖσθε τὴ μαοτυρία μου, Μαρία, εἶμαι ἑτοιμος νὰ βεβαιώσω ὅτι λέτε τὴν ἀλήθεια!

Ἡ Τζούλια ἀνσασηκώθηκε, φέρνοντας τὰ χέρια της στὸ μέτωπό της, ποὺ ἔκαιγε.

— Μήπως βλέπω ὄνειρο; φώναξε στὸν ἄντρα της. Τόξερες, λοιπόν, καὶ μοῦ τόκρυψες πάντα;

— Αὐτὴ τὸ θέλησε.

— Αὐτή;...

Ἡ κόμησσα προχώρησε πρὸς τὴ Μαρία. Καὶ κυτταχτήκανε, σὰ νὰ ἤθελαν νὰ διαβάσουν ἡ μιὰ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἄλλης...

— Ναί, ἐγὼ τὸ θέλησα, μαμά! εἶπε ἡ κοπέλλα.

Ἡ Τζούλια ἔβγαλε μιὰ φωνή, ποὺ θὰ τὴ ζήλευε ἀκόμα καὶ ἐμπειρη ἠθοποιός:

— Ὼ, ναί! Τώρα ποὺ μὲ φώναξες «μαμά», τώρα ποὺ σὲ κυττάζω, σ' ἀναγνωρίζω! Ναί, ναί, εἶσαι ἡ κόρη μου!

Τὴν ἔσφιξε σὰν τρελλὴ στὴν ἀγκαλιά της, ἐνῶ ὁ κόσμος χειροκροτοῦσε γιὰ νὰ βρισκότανε στὸ θέατρο. Ὕστερα, τὴ μάλωσε τρυφερά:

— Μὰ γιατί κρυβόσουν ἔτσι; Γιατί δὲν ξαναγύρισες κοντὰ στὴ μητέρα σου, ἀλλ' ἄφησες νὰ δημι-



—Ἐδῶ τὸ λαγεῖο μὲ τά... σπίτια!
(Τοῦ Ἀογέλαου)

Ἐπανάστασι στὴν μόδα μὲ τὰ ΝΕΑ χρώματα MAX FACTOR



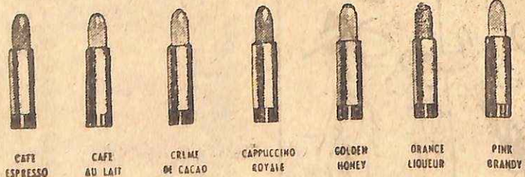
ΔΙΑΦΗΜ

Café Espresso!

ΚΡΑΓΙΟΝ ΣΕ ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ ΤΟΥ ΚΑΦΕ

Μόνον ὁ Max Factor μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ χρώματα τοῦ καφὲ σὲ νέες μοντέρνες ἀποχρώσεις ποὺ εἶναι ἀφάνταστα κολακευτικές, γοητευτικές, πρωτότυπες.

Τὸ καφετὶ ζεσταίνει τὸ κόκκινο, ἀλλάζει τὸ πίνκ σὲ πορτοκαλί, σᾶς δίδει μία ὁλόκληρη ποικιλία ἀποχρώσεων ποὺ θὰ τονίσουν τὴν γοητεία σας.



CAFE ESPRESSO · CAFE AU LAIT · CREME DE CACAO · CAPPUCCINO ROYALE · GOLDEN HONEY · ORANCE LIQUEUR · PINK BRANDY

MAX FACTOR
HOLLYWOOD

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΔΕΡΜΑ

ουργηθῇ ἕνα τέτοιο σκάνδαλο γύρω ἀπ' τὸ σπίτι μας;

— Ναί, γιατί φερθήκατε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; ρώτησε κι' ὁ πρόεδρος.

— Μητέρα μου, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ σταθερὴ φωνή, ἂν δὲν εἶχε ἀποκαλυφθῇ τυχαία τὸ μυστικό μου, ἂν δὲν ἐπροκειτο νὰ σώσω ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ μὲ εἶχε σώσει κι' αὐτός, θὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ μένω μακρυὰ σας, ἄγνωστη γιὰ σᾶς... Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Λοιπόν, στὸ τέλος τῆς ἀρρώστειας μου, ἐνῶ φαινόμουν παγωμένη, ἀκίνητη, νεκρή, ἐξακολουθοῦσα ὡστόσο νὰ βλέπω καὶ ν' ἀκούω.

Τόνισε ἰδιαιτέρως τὶς τελευταῖες λέξεις. Ἡ Τζούλια χλώμιασε, κλονίσθηκε. Τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ κόρη της...

— Ἔτσι, ἀνακάλυψα τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας μου γιὰ τὸν κόμητα Ἀρνάλντο Ρίκκα. Συγχρόνως ὅμως διαπίστωσα τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς της, τὰ εὐγενικά της αἰσθήματα, τὴν ἄπειρη τρυφερότητά της γιὰ μένα... Εἶχε ὁρκισθῇ στὸν κόμητα Ἀρνάλντο, ὅτι δὲ θὰ γινόταν γυναίκα του, ἂν ζοῦσα. «Ἂς σώσῃ ὁ Θεὸς τὴ Μαρία μου — τοῦ εἶπε — καὶ θ' ἀφοσιωθῶ ὁλοκληρωτικὰ σ' αὐτήν! Δὲ θέλω ν' ἀποκτήσω ἄλλα παιδιά, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μοιραστοῦνε τὴ θέσι της κοντά μου καὶ τὴν ἀγάπη μου».

— Φτάνει! Φτάνει! τραύλισε ἡ Τζούλια, μὴ ἀντέχοντας πιά.

— Ὄχι, δὲ φτάνει, εἶπε ἡ Μαρία μὲ τὴν ἐλαστερη φωνή της. Θέλω νὰ μάθουν ὅλοι, μητέρα μου, τὴ μεγάλη καρδιά σου, γιὰ νὰ καταλάβουν πὼς θυσιάστηκα ἐπειδὴ τὸ ἄξιζες! Θἄδινες τὴ ζωή σου γιὰ μένα. Θέλησα, λοιπόν, νὰ δώσω κι' ἐγὼ τὴ δική μου γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

Ὁ κόσμος, ποὺ ἀγνοοῦσε τὸ κρυφὸ δράμα τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, εἶχε συγκινηθῇ βαθιὰ ἀπ' τὴ διήγησι τῆς Μάριον. Ὁ κόμης τὴν κύτταζε σαστισμένος κι' ἀναρωτιόταν ἂν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Κάρλο σκεφτόταν, ὅτι ἡ κοπέλλα αὐτὴ ἦταν ἕνα πλάσμα ἐξαιρετικό. Μὲ πόση τέχνη εἶχε σκεπάσει τὰ γεγονότα κι' εἶχε στιγματίσει τὴ μητέρα της, ἐνῶ φαινόταν πὼς τὴν ἐπαινοῦσε!

Ἡ Μαρία ἦταν κατάχλωμη. Ἡ ματιά της ἔμοιαζε σὰ νὰ παρακολουθοῦσε κάποια μακρυνὴ σκέψι...

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ δίκη πῆρε ἄλλη τροπή. Ἡ ἐμφάνισι καὶ ἡ κατάθεσι τῆς Μαρίας εἶχαν διακαιώσει ἀπόλυτα τὸν Κάρλο γιὰ τὴ δική της περίπτωσι. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες, ὁ συνήγορός του ἐπωφελήθηκε ἀπ' τὴ γενικὴ συμπάθεια γιὰ νὰ τονίσῃ πὼς ὁ γιατρὸς ἦταν ἕνας ἀληθινὸς ἀπόστολος τῆς ἐπιστήμης καὶ σωτήρας τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἔτσι, ἡ δίκη του κατάληξε σ' ἕνα θρίαμβό του.

Ὁ Τζανμαρία, ἐξ ἄλλου, χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ τοὺς ψυχιάτρους ἀκαταλόγιστος, κι' ἔτσι, ἀντὶ γιὰ τὴ φυλακή, τὸν στείλανε σ' ἕνα ψυχιατρεῖο.

Ἡ ἀληθινὴ καταδικασμένη ἦταν ἡ κόμησσα Τζούλια. Ἐνῶ Ἐλπίζε νὰ παρουσιάσῃ τὴν κόρη της σὰν τυχοδιώκτρια, συνενοημένη δῆθεν μὲ τὸ δόκτορα Κάρλο, γιὰ νὰ τῆς ἁρπάξουν τὰ πλούτη της, ἀναγκάσθηκε, ἀπεναντίας, νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά της, νὰ φανῇ εὐτυχισμένη, ποὺ τὴν εἶχε ξαναβρῇ, νὰ ὑποκριθῇ τὴ συγκινημένη, ἐνῶ ἔβραζε μέσα της ἀπὸ ἀπερίγραπτη μανία.

Ἡ μεγαλοψυχία τῆς Μαρίας δὲν εἶχε ἀγγίξει καθόλου τὴν καρδιά της. Δὲ σκεπτότανε παρὰ μόνο, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας της εἶχε ὑπεραστισθῇ τὴ νέα καὶ τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει κατηγορηματικὰ αὐτὸς πρῶτος.

Καὶ τώρα θἄπρεπε νὰ τὴ δεχθῇ στὸ σπίτι της! Ὅλα θὰ ἦταν τώρα δικά της!

Ἡ Μαρία ἀκολούθησε τὴ μητέρα της καὶ τὸν κόμητα κι' ἀνέβηκε μαζί τους σ' αὐτοκίνητο. Ἡ καρδιά της πονοῦσε. Ὅταν τ' αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἀνίκανη πιὰ νὰ συγκρατηθῇ, ξέσπασε σὲ λυγμούς...

Β'.

Σ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν ἀνακρίσεων, ἡ Λίζα εἶχε ζήσει σὲ μιὰ πυρετώδη ὑπερένταση καὶ ἀγωνία. Ἐνῶ πρὶν ἤταν βέβαιη πὼς δὲν ἀγαποῦσε πιὰ τὸν ἄντρα της κι' ἐνεργοῦσε κιόλας γιὰ νὰ χωρίσουνε, τώρα τὸν ὑποστήριζε μὲ πίστι κι' ἐνθουσιασμό, διακήρυσσε τὴν ἀθωότητά του κι' ἔνοιωθε πὼς ἦταν ἕτοιμη νὰ τὸν συχωρέσῃ, νὰ τοῦ ξανανοίξῃ τὴν ἀγκαλιά της.

Τὴ μέρα τῆς δίκης, πῆγε στὸ δικαστήριο μόνο ὁ Λουΐτζι. Ἦταν κι' αὐτὸς ταραγμένος. Τὸ προηγούμενο βράδυ, εἶχε βρῇ τὴ Μάριον χλωμὴ καὶ συλλογισμένη.

— Πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς θὰ καταδικασθῇ ὁ γαμπρός σας, ἂν δὲν ἐμφανισθῇ ἡ νέα, ποὺ ἰσχυρίζεται, ὅτι βρίσκεται στὴ ζωή: τὸν ρώτησε ἐκείνη.

— Ναί, τὸ πιστεύω. Πῶς θέλετε ἀλλοιῶς νὰ δώσουν πίστι στὴν ἱστορία του; Φαίνεται τόσο ἀπίθανη!

Ἡ Μάριον ἔμεινε ἀμίλητη. Μονάχα ὅταν θἄφευγε πιὰ ὁ Λουΐτζι, τοῦ ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια:

— Ὑποσχεθῆτε μου, Λουΐτζι, πὼς θὰ μ' ἀγαπᾶτε πάντα, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ!

— Μὰ τί μπορεῖ νὰ συμβῇ; τὴ ρώτησε ὁ νέος μ' ἀνησυχία. Κάτι μοῦ κρύβετε, Μαρία...

— Ἀπαντῆστε, λοιπόν, στὴν ἐρώτησί μου!

— Ναί, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ, θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντα... ἐσᾶς μονάχα!

Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ ἡ Λίζα, μὴ μπορώντας πιὰ νὰ κρατηθῇ, ἦταν ἕτοιμη νὰ ντυθῇ καὶ νὰ πάῃ στὸ δικαστήριο, ἄκουσε στὴ διπλανὴ κάμαρα βιαστικὰ βήματα καὶ μπῆκε τρέχοντας ὁ Λουΐτζι.

— Ἀθωώθηκε, Λίζα! τῆς φώναξε. Ἔγινε τὸ θαῦμα ποὺ περίμενες! Ἐμφανίσθηκε ἡ κόρη τῆς βαρώνης.

— Ὦ, Παναγία μου, σ' εὐχαριστῶ! μουρμούρισε ἡ νέα γυναίκα ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

— Καὶ δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῇς ποιὰ εἶναι... Ἐκείνη ποὺ ζήλευες καὶ ποὺ δίκαια τὴν ὑπεραστιζόταν ὁ Κάρλο. Ἡ Μάριον!

— Αὐτή;... φώναξε ἡ Λίζα. Ἔλεγε, λοιπόν, ψέμματα ὁ Κάρλο, ὅταν βεβαίωνε πὼς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἀπογίνει ἡ «νεκρανασταμένη»;

— Τῆς εἶχε ὁρκισθῇ νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικό της, καὶ θὰ κρατοῦσε τὸν ὅρκο του, ἔστω καὶ μὲ τὸν κίνδυνο νὰ καταδικασθῇ, ἂν δὲ παρουσιαζόταν ἡ ἴδια ἡ Μάριον γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Κι' ὁ Λουΐτζι διηγήθηκε μὲ συγκίνησι ὅσα εἶχαν συμβῇ στὸ δικαστήριο.

— Πόσο μετανοιώνω τώρα, ποὺ τὴν ἀδίκησα! φώναξε ἡ Λίζα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Πόσες τύψεις νοιώθω ποὺ δὲν ἄκουσα καὶ δὲν πίστεψα τὸν Κάρλο! Θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ μὲ συχωρέσῃ;

— Σοῦ ἔχω κρύψει κάτι, Λίζα, τῆς εἶπε ὁ Λουΐτζι. Μὰ τώρα πρέπει πιὰ νὰ σοῦ τὸ φανερώσω. Εἶναι καιρός, ποὺ ἀγαπιόμαστε μὲ τὴ Μάριον!

— Κι' ἤξερες ποιὰ ἦταν πραγματικά;

— Ὄχι. Τὸ ἔκρυβε κι' ἀπὸ μένα, ὅπως ἀπ' τοὺς ἄλλους. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν τεράστια θυσία, ποὺ εἶχε κάνει γιὰ τὴ μητέρα της.

Ὁ Λουΐτζι διηγήθηκε πῶς εἶχαν γνωριστῇ μὲ τὴ νέα καὶ πῶς εἶχε ἀπιθίσει τὸ εἰδύλλιό τους.

— Μὰ τώρα πῶς μπορῶ ἀκόμα νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ γυναίκα μου; πρόσθεσε. Ἡ Μάριον, ἡ φτωχὴ καὶ μονάχη στὸν κόσμο, ἡ ἐγκαταλελειμμένη καὶ δίχως ὄνομα, θὰ γινότανε δική μου, μόνο δική μου, γιὰ πάντα. Κανένα ἐμπόδιο δὲ θὰ μᾶς χώριζε. Ἀλλὰ' ἡ ἑκατομμυριοῦχα καὶ ἀριστοκράτισσα Μαρία εἶναι γιὰ μένα ἕνα ἀπρόσιτο ὄνειρο!

Ἡ Λίζα ἀγκάλιασε τὸν ἀδελφό της καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Γιατί ἀμφιβάλλεις γι' αὐτήν; Ἀφοῦ σ' ἀγαπάει τόσο, ἀφοῦ ἔδειξε τὴ μεγάλη ψυχή της, θυσιάζοντας τὰ πλούτη καὶ τ' ὄνομά της γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς μητέρας της, δὲ μπορεῖ παρὰ νὰ μείνῃ πιστὴ στὸν ὅρκο, ποὺ σοῦ ἔδωσε. Κι' ἡ μητέρα της πάλι, ποὺ τῆς χρωστάει τόσα, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ φέσῃ ἀντίρρησι στὴν ἕρωτά της.

»Ὦ, ἂν γίνῃ νύφη μου, ὅπως ἐλπίζω, θὰ τὴν περιβάλω μὲ τόση στοργή, μὲ τόσα χάδια, ὥστε νὰ τὴν ἀποζημιώσω γιὰ ὅσα ὑπόφερε ἐξ αἰτίας μου!...

»Στὸ μεταξὺ ὅμως, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπόδειξε τὴν ἀθωότητα τοῦ Κάρλο, ὀφείλω κι' ἐγὼ νὰ συμπληρώσω τὸ ἔργο της.

— Μὲ ποιὸν τρόπο;

— Δὲ νομίζεις πὼς θἄναι μιὰ ἀνακούφισι γιὰ τὸν ἄντρα μου, ἂν γυρίζοντας στὸ σπίτι του, μὲ βρῇ ἐκεῖ;

— Ἡ ἰδέα σου εἶναι περίφημη! φώναξε ὁ Λουΐτζι, σφιχταγκαλιάζοντας τὴν ἀδελφή του. Θἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου.

Γ'.

Ἐνῶ ἡ κόμησσα ἦταν ἀκόμα παραζαλισμένη κι' ἡ Μαρία σκεφτική καὶ θλιμμένη μετὰ τὸ ξέσπασμα τῶν λυγμῶν της, ὁ Ἀρνάλντο δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὴ χαρά του. Εἶχε πάλι κοντά του τὸν κοπέλλα, ποὺ λάτρευε, τὸ προσφιλέστερο ὄνειρο τῆς καρδιᾶς του. Καὶ δὲ θὰ τὴν ἔχανε πιὰ ποτέ!

— Γιατί κλαῖς; ρώτησε ἡ κόμησσα τὴν κόρη της. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη, ποὺ βρίσκεσαι μαζί μου;

— Ναί, μαμᾶ.

— Θἄναι καλύτερο νὰ κάνουμε τώρα ἕνα μακρυνὸ ταξίδι, ὥσπου νὰ ξεχαστῇ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

— Τί μὲ νοιάζει κι' ἂν δὲν ξεχαστῇ; εἶπε ζωηρὰ ἡ Μαρία. Ἐμένα μοῦ φτάνει νὰ μὴ μὲ κατακρίνουνε ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαπῶ.

— Ποιὸς μπορεῖ νὰ σᾶς κατακρίνῃ; διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἀρνάλντο. Ἡ μεγαλοψυχία σας συγκίνησε κάθε καρδιά. Κι' ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένος, ποὺ ἔγινα δεύτερος πατέρας σας.

Ὅταν φτάσανε στὸ σπίτι τους, ἡ κόμησσα παρουσίασε τὴ νέα στοὺς ὑπηρέτες.

— Εἶναι ἡ κόρη μου Μαρία, τοὺς ἐξήγησε.

Ἡ Κολόμπα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ πῆγε κοντὰ στὴ Μαρία, κρατῶντας στὰ χέρια τὸ μικρὸ Γκουέλφο. Ἡ Μαρία πῆρε τὸ παιδάκι στὴν ἀγκαλιά της. Ἐκεῖνο τὴν ἀναγνώρισε, τῆς χαμογέλασε καὶ τῆς ἁνταπόδωσε τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια της.

Ὕστερα, ἡ νέα ἀγκάλιασε τὴν Κολόμπα σὰν ἀδελφή, λέγοντάς της τρυφερά:

— Ὁ πατέρας σου θἄναι αὔριο ἐδῶ.

Ἡ Τζούλια πῆγε μὲ τὴν κόρη της σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, προωρισμένο γιὰ τοὺς ξένους. Ὅταν βρέθηκαν μόνες, τῆς εἶπε:

— Σ' ἀφίνω ἐδῶ προσωρινά γιατί θὰ θέλῃς βέβαια νὰ ξεκουραστῇς καὶ νὰ συνέλθῃς ἀπ' τὶς συγκινήσεις ποὺ πέρασες. Αὔριο ὅμως μπορεῖς νὰ διαλέξῃς ὅποια δομότια σ' ἀρέσουνε καὶ νὰ| δώσῃς τὶς διαταγὲς ποὺ θέλεις. Τώρα πιὸ ὅλα εἶναι δικά σου!

— Ὄχι, ἡ κυρία ἐδῶ μέσα εἶσαι καὶ θὰ μείνῃς ἐσύ, ἀπάντησε ψυχρὰ ἡ νέα. Ἂν δὲ φοβόμουν τὸ σκάνδαλο καὶ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου εἰς βάρος τοῦ ὀνόματος τοῦ πατέρα μου, ποὺ τὸ ξαναπῆρα, τὸ τιμῶ καὶ τὸ σέβομαι, δὲ θἄμενα κοντά σου. Ὀφείλω ὅμως νὰ κάνω αὐτὴ τὴ μεγάλη θυσία.

Ἡ Τζούλια δάγκασε τὰ χείλη της.

— Ἀ, εἶναι θυσία γιὰ σένα τὸ νὰ ζήσῃς κοντὰ στὴ μητέρα σου; παρατήρησε.

— Τὴ μητέρα μου!... πρόφερε ἡ Μαρία μ' ἕνα χλωμὸ χαμόγελο. Μὰ πῶς μπορῶ νὰ δώσω αὐτὸ τὸ ὄνομα στὴ γυναίκα ποὺ, δίχως νὰ συγκινηθῇ ἀπ' τὰ φιλιά μου, ἀπ' τὰ χάδια μου, ἀπ' τὴ στοργή μου, μὲ καταδίκασε ψύχραιμα σ' ἕνα θάνατο φριχτό; Γιὰ τὴν τιμὴ καὶ γιὰ τὴ μνήμη τοῦ πατέρα μου, ἀπὸ οἵκτο γιὰ τὸν ἄντρα σου καὶ γιὰ τὸ γυιό σου, τοὺς ἐνὸς αὐτοὺς ἀθώους, εἶπα ψέμματα στὸ δικαστήριο. Μὰ ἐσὺ ξέρεις καλὰ τὴν ἀλήθεια· αἰτία ποὺ ἔφυγα, ποὺ ἐξαφανίστηκα!...

— Ἤρθες, λοιπόν, κοντά μου, γιὰ νὰ μοῦ πῇς ὅλ' αὐτά, γιὰ νὰ μὲ ταπεινώσῃς μὲ τὴ μεγαλοψυχία σου; τραύλισε ἡ Τζούλια.

— Ὄχι. Θέλω μονάχα νὰ ξεκαθαρίσω τὰ πράγματα καὶ νὰ σὲ πληροφορήσω πὼς ξέρω ὅλα ὅσα ἔκαμες ἄλλοτε. Ἐλπίζω ὅμως, εἶμαι βέβαιη μάλλον, πὼς ἔχεις τώρα μετανοιώσει.

— Συχώρεσέ με, κόρη μου, συχώρεσέ με! βόγγησε ἡ Τζούλια.

Θέλησε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὴ Μαρία, ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἐμπόδισε καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὸ ντιβάνι.

— Ἀφοῦ ξέρεις τὰ σφάλματά μου, πρόσθεσε ἐκείνη, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπόφερα. Δὲ ζητάω νὰ δικαιολογηθῶ· μὰ ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὸν Ἀρνάλντο μοῦ εἶχε θολώσει τὰ λογικά μου· ἔπνιγε μέσα μου κάθε ἠθικὸ συναίσθημα.

— Ἕνα εὐγενικὸ πάθος, ἀπάντησε ἡ Μαρία, μαλακὰ ἀλλὰ σταθερά, δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ σβύσῃ τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς σὲ μιὰ γυναίκα. Ἀπεναντίας μάλιστα, τὸ δυναμώνει περισσότερο.

— Ἔχεις δίκιο! Μὰ εἶχα ἀνάγκη ἀπ' τὸν ἔρωτα τοῦ Ἀρνάλντο Θὰ πέθαινα, ἂν τὸν ἔχανα... Κ' ὅμως αὐτὸς δὲ μ' ἀγάπησε ποτέ ποτέ!

— Μὴν τὸ λές. "Αν δὲ σὲ εἶχε ἀγαπήσει, δὲ θὰ σὲ πάντρευότανε Δὲν εἶναι ἄνθρωπος ποὺ πουλιέται αὐτός.

— Ὁ Ἀρνάλντο ἀγαποῦσε ἐσέ να... τραύλισε ἡ Τζούλια. Καὶ σ' ἀγαπάει ἀκόμα!

— Τὸν προσβάλλεις μ' αὐτὸ ποὺ λές. Καὶ μένα τὸ ἴδιο! ἀπάντησε σοβαρὰ ἡ Μαρία. Ὁ Ἀρνάλντο μιλοῦσε γιὰ σένα μὲ τρυφερότητα καὶ μ' ἔβλεπε πάντα σὰν πατέρας. Ἂν μὲ ζηλεύῃς, μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχη, γιατὶ ἔχει σκλαβώσει ἕνας ἄλλος τὴν καρδιά μου!

Ἡ Τζούλια ἔβγαλε μιὰ φωνή, ἄρπαξε τὴν κόρη της ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια:

— Εἶσαι πέρα τὸ πάλι! Ἀγαπᾶς ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα;

Ἕνα ἰσχὶς χαμόγελο φώτισε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Μαρίας.

— Ναί. ἀπάντησε γλυκά, καὶ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν καρδιά μου!

Ἡ Τζούλια ἔβγαλε μιὰ φωνή, ἄρπαξε τὴν κόρη της ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια:

— Εἶσαι πέρα τὸ πάλι! Ἀγαπᾶς ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα;

Ἕνα ἰσχὶς χαμόγελο φώτισε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Μαρίας.

— Ναί. ἀπάντησε γλυκά, καὶ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν καρδιά μου!

Ἡ Τζούλια ἔβγαλε μιὰ φωνή, ἄρπαξε τὴν κόρη της ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια:

— Εἶσαι πέρα τὸ πάλι! Ἀγαπᾶς ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα;

Ἕνα ἰσχὶς χαμόγελο φώτισε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Μαρίας.

— Ναί. ἀπάντησε γλυκά, καὶ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν καρδιά μου!

Ἡ Τζούλια ἔβγαλε μιὰ φωνή, ἄρπαξε τὴν κόρη της ἀπ' τοὺς ὦμους καὶ τῆς εἶπε, κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια:

— Εἶσαι πέρα τὸ πάλι! Ἀγαπᾶς ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα;

Ἕνα ἰσχὶς χαμόγελο φώτισε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τῆς Μαρίας.

— Ναί. ἀπάντησε γλυκά, καὶ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ πάρω πίσω τὴν καρδιά μου!

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ



Εἶναι πραγματικὴ
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ!
Εἶναι ION

Ὅταν τρῶτε σοκολάτα ἀμυγδάλου ION, τότε διαπιστώνετε γιατὶ τὸ καταναλωτικὸ κοινὸν τὴν προτιμᾶ.

ΕΛΕΓΧΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ;

Βασικό καθήκον για κάθε άνθρωπο εἶναι ἕνας γενικὸς ἔλεγχος τῆς κατάστασής του ἀπὸ ἀποψιν ὑγείας. Δὲ χρειάζεται νὰ εἶσθε ἄρρωστοι γιὰ νὰ πᾶτε στὸ γιατρό σας. Ἰδίως τὰ δόντια χρειάζονται μιὰ κανονικὴ ἐξέτασι τοὐλάχιστον κάθε ἑξάμηνο. Βεβαίως ἡ καθημερινὴ περιποίησι τῶν δοντιῶν εἶναι μιὰ ὑγιεινὴ προφύλαξι ποὺ σᾶς προστατεύει ἀπὸ πολλὰ δυσάρεστα. Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε μιὰ καλὴ ὀδοντόβουρτσα καὶ μιὰ ἀγγιγμένη ὀδοντόπαστα. Ὁ οἶκος BEIERSDORF ἔχει βγάλει μιὰ ὀδοντόπαστα ποιότητος, τὴν 'Ὀδοντόπαστα Νιβέα, πασίγνωστη πλέον σ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἡ Ὀδοντόπαστα Νιβέα ἔχει ἕνα λεπτὸ ἄρωμα ποὺ δροσίζει τὴν ἀναπνοή. Εἶναι ἁπαλή, δὲν ἐρεθίζει τὰ οὖλα καὶ εἶναι πολὺ ἀποτελεσματική. Χρησιμοποιεῖτε 'Ὀδοντόπαστα Νιβέα πρωῒ καὶ βράδυ. Πωλεῖται σὲ σωληνάρια μικρὰ τῶν 30 γρ. καὶ μεγάλα τῶν 65 γρ. ποὺ εἶναι καὶ οἰκονομικώτερα.

ΣΛΟΑΝΣ

Τὸ γνωστὸ ἀμερικανικὸ φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιεῖται ἐπιτυχῶς ὡς ὑγρὸν δι' ἐπαλείψεως ἀπὸ 75 ἐτῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμο, διὰ τὴν ἀνακούφισιν ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν, μυαλγιῶν, νευραλγιῶν, καὶ ἰσχιαλγιῶν.



Κυκλοφορεῖ τώρα καὶ ὡς ἀλοιφή, εὔχρηστη, μὲ ὁσμὴ εὐχάριστη.

ΣΛΟΑΝ'Σ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ πεπειραμένοι, εἰδικοὶ δι' ἐρεύνας — πληροφορίας ἐπὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστευτικῶν ὑποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, ἐπιτηρήσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Διεθνὲς Γραφεῖον Πληροφοριῶν «ATHENS». Παρνασσοῦ 2 (πλ. Κλαυθμώνος), τηλ. 27.709. Τὴν σοβαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶται ἡ πολυετὴς ἐδόκιμος δημοσία προϋπηρεσία μας.

ΤΗΛ. 672-019

100%



ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΔΗΛΟΥΝΤΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΑ ΠΡΟΣΟΧΗ ΨΕΥΤΙΚΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΕΣ Ἡ ὑπερτρίχωσις θεραπεύεται ΜΟΝΑΔΙΚΑ ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΟ ὁ ΚΟΛΟΦΩΝΙΑΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΑΦΗΔΑΣΗ ΠΟΡΩΝ - ΠΑΛΑΙΟΔΡΟΜΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA

Μ. KASTRIOTIS

Ἀλλαγὴ διευθύνσεως

Γ. ΣΑΛΑΜΙΝΙΟΣ—Δ. ΝΗΦΟΡΟΣ

ΙΑΤΡΟΙ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΙ

Μετέφεραν τὰ ἐργαστήριά των εἰς τὴν ὁδὸν Κάνιγγος 23α.

Τηλ. 621.932

κόρη της ὀγκαλιασμένη ἀπ' τὴ μέση. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρός, κάθε ἐπιθυμία της, θὰ εἶναι καὶ δική μου!

Δική μας, θέλεις νὰ πῆς, ἀπάντησε χαμογελώντας ὁ κόμης. Γιατὶ ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα στὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὴ στοργή της.

— Δὲν ἐπιθυμῶ ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ φένεσθε κι' οἱ δυὸ σᾶ σὲ ἀληθινὴ κόρη σας, δήλωσε ἡ Μαρία. Ἔχω ὡστόσο τώρα νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ χαρι: Νὰ ξαναπάρετε στὴν ὑπηρεσία σας τὸ Στένιο. Πρέπει νὰ ξέρετε δὲ πὼς ἡ Κολόμπα εἶναι κόρη του.

— Κόρη του;...

— Νοί! Δὲ θὰ ἐμπιστευόμουν ποτὲ σὲ ἄλλους τὸν ἀδελφό μου. Τὸν πῆρα ἀπὸ σᾶς, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς κάνω κακό, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν σώσω ἀπ' τοὺς κινδύνους, ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν, ὅσο βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἐκείνη ἡ ἄτιμη Ροζαλία! Ἡ Θεία Πρόνοια μοῦ ἐπέτρεψε ν' ἀνακαλύψω τὸ ἐγκληματικὸ παρελθόν της κι' ἐπ. γελήθηκα ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνω ἀπὸ δῶ. Μὴ θέλοντας νὰ προκαλέσω σκάνδαλο, τῆς εἶπα νὰ διαλέξη ἀνάμεσα στὴ φυλακὴ καὶ τὴν ἐξορία. Αὐτὴ προτίμησε τὴ δεύτερη. Ὁ Στένιο τὴ συνώδεψε ὡς τὴ Γένοβα καὶ τὴν ἔβαλε σ' ἕνα πλοῖο γιὰ τὴν Ἀμερική. Τότε σᾶς ἔδωσα πίσω τὸ Γκουέλφο.

Δ'.

Ὅταν ἔμεινε ἐλεύθερος, ὁ Κάρλο ἐνοιώθε στὴν ἀρχὴ σᾶ ζαλισμένος. Τοῦ φαινόταν ἀδύνατο αὐτὸ ποὺ εἶχε συμβῆ... Εἶχε πιστέψει πὼς θὰ μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῆ τὴ Μάριον, ἐπιβεβαιώνοντας τὴν κατηγορία τοῦ Τζανμαρία. Κι' ὅμως ἡ νέα ὄχι μόνο εἶχε νικήσει τελικά, ἀλλὰ εἶχε σώσει κι' αὐτὸν ἀπὸ μιὰ ἀτιμωτικὴ καταδίκη. Τὸν εἶχε ἀποκαταστήσει τελείως στὰ μάτια τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ εἶχε μάλιστα ἐξασφαλίσει ἕνα ἀληθινὸ θρίαμβο!

Ἐνοιωσε μιὰ πονεμένη ἐκπληξι, βλέποντας πὼς δὲν εἶχε ἔρθει κανεὶς δικός του στὸ δικαστήριο.

«Ἂν οἱ ἄλλοι μὲ ἀθῴωσαν — σκέφθηκε — αὐτοὶ μὲ καταδικάζουν ἀκόμα μέσα στὴν καρδιά τους».

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, εἶχε ἡσυχάσει κάπως. Ὁ θυρωρὸς τὸν ὑποδέχθηκε μὲ δάκρυα χαρᾶς καὶ τοῦσφιξε τὸ χέρι, γιὰ νὰ τὸν συγχαρῆ.

«Ὑπάρχει ἀκόμα κάποιος ποὺ μ' ἐγαπάει», εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Κάρλο.

Ἀνέβηκε τὴ σκάλα. Μόλις εἶχε μπῆ στὸ χώλ, δυὸ μπράτσα τὸν ἀγκάλιασαν ἀπ' τὸ λαιμό, δυὸ φλογερὰ χείλη ἀναζήτησαν τὰ δικά του καὶ μιὰ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

— Κάρλο, ἀντρούλη μου!

Ἦταν ἡ Λίζα του, ποὺ ξαναγύριζε σ' αὐτόν, ζητῶντας του συγγνώμη ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ καὶ τὰ δάκρυά της.

Ἔκλαψε κι' αὐτός, τὴ φίλησε σὰν τρελλὸς καὶ τῆς εἶπε:

— Σ' ἔχω συγχωρέσει ἀπὸ καιρό! Κι' ἡ στιγμὴ αὐτὴ μὲ κάνει νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, ὅλα!

— Εὐχαριστῶ, Κάρλο μου! Σ' εὐχαριστῶ!

Ἡ Λίζα, κρατῶντας τον πάντα ἀγκαλιασμένο, τὸν τράβηξε στὴν τραπεζαρία, ὅπου τὸν περίμενε μιὰ ὅλη ἔκπληξι: Βρίσκονταν ἐκεῖ ὁ Λουΐτζι κι' οἱ γονεῖς τῆς Λίζας, ποὺ τὸν φίλησαν κλαίγοντας, ἐνῶ συγχρόνως χαμογελοῦσαν γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ ἔλαμπε στὸ πρόσωπο τῆς λατρευτῆς κορούλας τους.

Ἡ βραδυὰ αὐτὴ θὰ τοὺς ἔμενε ἀξέχαστη. Τώρα ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πιὰ μυστικὰ μεταξύ τους, μίλησαν ἐλεύθερα γιὰ τὴ δίκη καὶ γιὰ τὴ Μάριον. Τὰ μεσάνυχτα, οἱ ἄλλοι ἔφυγαν, ἀφίνοντας μοναχὸ τὸ ἀντρόγυνο.

Πέρασαν μερικὲς μέρες. Ἕνα πρωῒ, ὁ Λουΐτζι ἔφτασε στὸ σπιτι τῆς ἀδελφῆς του, ταραγμένος.

— Πῆρα ἕνα γράμμα τῆς Μαρίας, τῆς εἶπε. Κι' ἤρθα ἀμέσως σὲ σένα, ποὺ ξέρει τὸ μυστικό μου. Διάβασε...

«Λουΐτζι. Τί θὰ σκεφθῆκατε γιὰ μένα, τὴ μέρα ποὺ μάθατε πὼς δὲν ἤμουν πιὰ ἡ φτωχὴ Μάριον, ἡ ὀρφανὴ ποὺ τῆς προσφέρατε μὲ γενναιοφροσύνη τ' ὄνομά σας καὶ τῆς χαρίσατε τὴν καρδιά σας, ἀλλ' ἡ πλουσιώτατη Μαρία Κοστάντζι;

»Πιστεύετέ με, Λουΐτζι, ἂν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἀδελφή σας, δὲ θἀθέγαινα ποτὲ ἀπ' αὐτὸ τὸ σκοτάδι, ποὺ τὸ φώτιζε ὁ ἔρωτάς σας. Δὲ θὰ ξαναπαίρνα ποτὲ αὐτὰ τὰ πλούτη, ποὺ μὲ φοβίζουν, γιατὶ μοῦ φαίνεται πὼς μ' ἀπομακρύνουνε ἀπὸ σᾶς!

»Ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ ρώτησε τί μποροῦσε νὰ κάνη γιὰ τὴν εὐτυχία μου, τῆς ἐξομολογήθηκα πὼς σᾶς ἀγαπῶ καὶ πὼς σᾶς ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ γίνω γυναίκα σας. Μ' ἄκουσε μὲ στοργὴ καὶ ἐνδιαφέρον. Μοῦ εἶπε πὼς δὲν ἔβλεπε ἐκ μέρους της κανένα ἐμπόδιο στὴν ἕνωσι μας. Μοῦ σύστησε ὅμως νὰ σκεφθῶ πρῶτα μερικὲς μέρες καὶ νὰ μὴ φύγω ἔτσι ἀμέσως ἀπὸ κοντά της.

»Ἀπάντησα πὼς δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, γιατὶ ὁ λόγος μου ἦταν ἱερός, καὶ πὼς ἤμουν βέβαιη, ὅτι θὰ περιμένατε μὲ ὑπομονὴ μερικοὺς μῆνες. Στὸ μεταξύ — εἶπα — ἔλπιζα, ὅτι θὰ σᾶς δέχονταν σὰ φίλο τοῦ σπιτιοῦ κι' ὅτι θὰ μποροῦσαμε ἔτσι νὰ βλεπόμαστε κάθε μέρα.

»Ἡ μητέρα μοῦ εἶπε πὼς ἤθελε νὰ συμβουλευθῆ τὸν ἄντρα της, πρὶν μοῦ ἀπαντήσῃ. Συμφώνησα μαζί της. Βλέποντας ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, πὼς ἀπόφευγε αὐτὸ τὸ θέμα, τὴ ρώτησα ἐπιτέλους τί εἶχε ἀποφασίσει. Οἱ ἀόριστες ἀπαντήσεις της δὲ μὲ Ἱκανοποίησαν. Ἀποτάθηκα λοιπὸν ἀπ' εὐθείας στὸν κόμητα. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, μὲ τὴ συνηθισμένη στοργή του, πὼς ἤθελε νὰ μείνῃ ξένος σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ ἀφοροῦσε ἀποκλειστικὰ ἐμένα. Πρόσθεσε ὡστόσο πὼς ἦταν σωστό, ἀπὸ σεβασμὸ στὸ ὄνομά μου καὶ στὴν κοινωνικὴ θέσι μου, ν' ἀκούσω τὴ γνώμη τῆς μητέρας μου, ποὺ δὲν ἤθελε γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα νὰ γίνῃ λόγος γιὰ γάμο μου.

»Θάθελα νὰ ἐξεγερθῶ, ἀλλὰ δὲ βρῆκα τὸ θάρρος, ὅταν ἡ μητέρα μου μοῦ εἶπε, κλαίγοντας:

»— Περίμενε τοὐλάχιστον νὰ περάσουν μερικὲς βδομάδες. Ὕστερα θὰ τὰ ξαναποῦμε... Ξέρεις πὼς ἐπιθυμῶ μονάχα τὴν εὐτυχία σου!

»Τῆς τὸ ὑποσχέθηκα. Χίλιες δυσκολίες ταράζουν τὴν ψυχή μου! Ὅ,τι κι' ἂν συμβῆ, Λουΐτζι, σᾶς ὁρκίζομαι πὼς θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντα καὶ πὼς θὰ γίνω γυναίκα σας. Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σᾶς ἀπαρνηθῶ. Δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ ξεχάσω τὶς εὐτυχισμένες ὧρες, ποὺ περάσαμε μαζί, μιλῶντας γιὰ τὸ μέλλον μας. Μᾶς φαινόταν τότε τόσο ἁρμαῖο, τόσο λουλουδισμένο! Καὶ τώρα;...

»Ἂν δὲ μπορέσω νὰ σᾶς δῶ γιὰ ἕνα χρονικὸ διάστημα, γράφτε μου τοὐλάχιστον. Τὰ γράμματά σας μονάχα θὰ μοῦ δώσουν τὸ θάρρος νὰ περιμένω τὴν ἕνωσί μας. Θὰ σᾶς γράφω κι' ἐγὼ κάθε μέρα καὶ θὰ σᾶς διηγοῦμαι κάθε λεπτομέρεια τῆς ζωῆς μου. Ἔτσι, θὰ μοῦ φαίνεται σὰ νὰ βρίσκωμαι κοντά σας.

»Σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντα!

Μαρί».

— Δὲν ἔχεις λόγο ν' ἀνησυχῆς, εἶπε ἡ Λίζα στὸν ἀδελφό της ὅταν τελείωσε τὸ διάβασμα. Ἐφ' ὅσον σ' ἀγαπάει ἡ Μαρία, θὰ ταχτοποιηθοῦν ὅλα.

Ὁ Λουΐτζι ἔφερε στὰ χείλη του τὸ γράμμα τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὸ γέμισε φιλιά.

— Ἄλλωστε, βρῆκα ἕνα μέσο νὰ σὲ παρηγορήσω, πρόσθεσε ἡ ἀδελφή του. Θὰ πάω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν κόμησσα. Ἔτσι θὰ γνωρίσω τὴ Μαρία καὶ θὰ τῆς μιλήσω γιὰ σένα.

Γεμάτος χαρά, ὁ νέος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε πολλὲς φορές.

Ε'.

Ὁ γειτόνας ἦταν δρομύς. Σύντομα βαρυὰ σκέπαζαν τὸν οὐρανό, ποὺ δὲ μποροῦσε νὰ τὰ διώξῃ ὁ ἄνεμος.

Σὲ μιὰ ἀπομονωμένη ἐξοχικὴ περιοχή, πολὺ μακρυὰ ἀπ' τὴν πόλι, βρισκόταν ἕνα σπιτάκι μονόφορο, μὲ τὰ παντζούρια του ἐρμητικὰ κλειστά. Στὸ σπίτι αὐτὸ κατοικοῦσε ἀπὸ πολλοὺς μῆνες μιὰ γυναίκα ἀπροσδιόριστης ἡλικίας, μαζὶ μὲ μιὰ νέα ἀλλὰ πολὺ ἄσχημη ὑπηρετρίούλα. Τὴν εἶχαν βαφτίσει «Ἀραπίνα», γιατὶ φοροῦσε μιὰ κατάμαυρη περρούκα, ποὺ κατέβαινε ὡς τὰ μάτια της κι' ἔκρυβε ἕνα μέρος τῶν αὐτιῶν της.

Τὰ πιὸ ὕποπτα καὶ παράξενα πράγματα συνέβαιναν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Μπαινόβγαιναν χυδαῖοι τύποι, κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύχτας. Τ' ἀπογέματα ὅμως, σταματοῦσαν μπροστὰ στὴν πόρτα της ἀκόμα κι' αὐτοκίνητα μὲ κομψὲς κυρίες. Γιατὶ ἡ «Ἀραπίνα» εἶχε τὴ φήμη πὼς ἤξερε πολλὰ μυστικὰ γιὰ τὴ διατήρησι τῆς νεότητος καὶ τῆς ὁμορφιᾶς, πὼς ἔφτιανε ἐρωτικὰ φίλτρα καὶ πὼς ἔρριχνε τὰ χαρτιά.

Τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο πρωῒνό, ἡ «Ἀραπίνα» φαινόταν κάπως ἀνήσυχη. Κάλεσε τὴν ὑπηρέτριά της καὶ τὴν προειδοποίησε, πὼς περίμενε μιὰ πολὺ σπουδαία ἐπίσκεψι καὶ πὼς, ὅταν ἐρχόταν αὐτή, δὲ θὰ δεχότανε πιὰ κανέναν ἄλλο.

— Πρόσεξε, Νινέλλα! Δὲ θ' ἀνοίξῃς τὴν πόρτα σὲ κανένα! πρόσθεσε.

Ἡ ἐξώπορτα εἶχε μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ τρύπα, κλεισμένη μ' ἕνα πυκνὸ δικτυωτό, ποὺ ἐπέτρεπε νὰ βλέπῃ κανεὶς ἀπὸ μέσα τοὺς ἐπισκέπτες, χωρὶς νὰ τὸν βλέπουν ἐκεῖνοι. Ἡ «Ἀραπίνα» κόλλησε τὸ μάτι της σ' αὐτὴν κι' ἀμέσως τραβήχτηκε πίσω.

— Ναί, εἶπε σιγὰ στὴ Νινέλλα, εἶναι ἡ κυρία ποὺ περιμένω! Πηγαίνω ἀπάνω, ἐγώ. Καὶ μὴν ξεχάσῃς τὶς ὁδηγίες μου.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, χτύπησε ἡ πόρτα. Ἡ ὑπηρέτρια ἄνοιξε. Μιὰ κυρία μὲ μαῦρα καὶ μὲ βέλο στὸ πρόσωπο, στεκότανε στὸ κατώφλι.

— Εἶν' ἐδῶ ἡ «Ἀραπίνα»; ρώτησε διστακτικά.

— Μάλιστα, κυρία. Περάστε.

Ἡ κυρία μπῆκε κι' ἀκολούθησε τὴν ὑπηρέτρια. Ἐκείνη τὴν ὁδήγησε στὸ ἀπάνω πάτωμα, χτύπησε δυὸ φορὲς μιὰ πόρτα, ἄνοιξε καὶ παραμέρισε.

Ἡ ἐπισκέπτρια μπῆκε σ' ἕνα μισοσκοτεινὸ δωμάτιο. Ἀντικρύζοντας τὴν «Ἀραπίνα», δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κίνησι ἀποστροφῆς.

— Ἐσεῖς μὲ καλέσατε νάρθω ἐδῶ, λέγοντας πὼς ξέρετε κάποιο μυστικὸ ποὺ μπορεῖ νὰ μὲ καταστρέψῃ; τὴ ρώτησε.

Ἐκείνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της κι' ἀπάντησε μὲ βραχνὴ φωνὴ καὶ μὲ ξενικὴ προφορά:

— Μάλιστα, ἐγώ, κόμησσα Τζούλια.

— Ἂς ἀκούσουμε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ περίφημο μυστικό! Ἡ μάλλον, πέστε μου ἀμέσως πόσα θέλετε γιὰ νὰ μοῦ τὸ πουλήσετε. Γρήγορα, γιατὶ πρέπει νὰ γυρίσω ἀμέσως στὸ σπίτι μου.

— Ἄ, μὴ βιάζεσθε τόσο! παρατήρησε σαρκαστικὰ ἡ «Ἀραπίνα». Εἶμαι βέβαιη, ἄλλωστε, πὼς κανεὶς ἀπ' τοὺς δικούς σας δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀπουσία σας. Ὁ ἄντρας σας ἔχει ἄλλα πράγματα νὰ σκεφθῆ, κι' ἡ κόρη σας πρέπει νὰ σᾶς μισῆ!

— Πῶς τὰ ξέρετε, δλ' αὐτά; ρώτησε ἡ Τζούλια.

— Ξέρω καὶ πολλὰ ἄλλα ἀκόμη... Πρὶν γίνετε κόμησσα καὶ βαρώνη, πουλούσατε τὰ κάλλη σας στὸ δρόμο...

Ἡ Τζούλια πετάχτηκε ὄρθια, ἀγανακτισμένη.

— Γελιέσθε! φώναξε. Μὲ παίρνετε γιὰ κάποιαν ἄλλη.

— Ξέρετε καλὰ πὼς δὲ γελιέμαι, ἀπάντησε ἤρεμα ἡ «Ἀραπίνα». Καθῆστε πάλι στὴ θέσι σας. Ἂν ἀρχίσετε νὰ θυμώνετε ἀπὸ τώρα, τί θὰ κάνετε ὅταν σᾶς μιλήσω γιὰ κάποια μυστήρια ποὺ ξέρω ἐγὼ μονάχα, γιὰ κάποια ἐγκλήματα στὰ ὁποῖα ἀνακατευτήκατε;

Ἐνῶ μιλοῦσε ἡ «Ἀραπίνα», ἡ Τζούλια κύτταζε προσεχτικὰ τὴ φυσιογνωμία της. Ξαφνικά, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς:

— Μὰ εἶσαι ἡ Ροζαλία! φώναξε.

Ἡ «Ἀραπίνα» ἔβαλε τὰ γέλια. Πέταξε τὴ μαύρη περούκα της, ἔσβυσε μερικὰ σημάδια ποὺ εἶχε φτιάσει στὸ πρόσωπό της, κι' ἐμφανίστηκε ἔτσι μὲ τὴν πραγματική φυσιογνωμία της.

Ἡ Τζούλια ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στῆθος της.

— Εἶσαι σύ, ἐσύ! Ἔλεγε. Μὰ θἄπρεπε νὰ τὸ μαντέψω ἀμέσως... Ὤ, ἂν ἤξερες πόσες φορὲς σ' ἀναζήτησα!... Ἂν ἤξερες πόσα πράγματα γίνανε μετὰ τὴν ἐξαφάνισί σου!

— Περιμένω νὰ τ' ἀκούσω, εἶπε ἡ Ροζαλία.

Ἡ Τζούλια τῆς διηγήθηκε ὅλα τὰ τελευταῖα γεγονότα.

— Μὰ γιατί δὲν ἄφησες νὰ πανωρευτοῦν ἀμέσως ὁ Λουΐτζι κι' ἡ Μαρία; τὴ ρώτησε ἐκείνη.

— Μόλις ἔκανα λόγο γι' αὐτὸ στὸν ἄντρα μου, ἔγινε θηρίο.

— Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνω: τὸν ρώτησα.

— Πρέπει νὰ προσταθήσῃς ν' ἀναβάλῃς τὸ γάμο τῆς Μαρίας, νὰ τὴν κάνῃς σιγὰ-σιγὰ νὰ ξεχάσῃ αὐτὸ τὸ νέο, ποὺ ἴσως δὲν τὴν ἀγαπάει παρὰ γιὰ τὴν προῖκα της! Στὸ μεταξύ, θὰ τὴν πάρουμε μαζί μας σὲ ταξίδια, γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσουμε...

»Συμφώνησα μαζί του. Ἡ Μαρία ἀρνήθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ φύγουμε γιὰ ταξίδι, ὕστερα ὅμως φάνηκε νὰ ὑποχωρῇ. Πήγαμε στὸ Βιαρέτζιο, γιὰ τὴν περίοδο τῶν λουτρῶν, κι' ἔπειτα στὸ Βουνό, στὸ Καντόρε. Εἴχαμε νοικιάσει ἐκεῖ ἕνα σπιτάκι, μὲ θαυμάσια θέα. Ἡ Μαρία φαινόταν πὼς εἶχε ξαναβρῆ τὸ κέφι της, μέσα σ' ἐκείνη τὴ φωτεινὴ χρωματικὴ ἁρμονία, ἀνάμεσα σὲ τόσο πράσινο καὶ γαλάζιο.

»Ἕνα πρωῒ, ποὺ εὑρίσκομα ἀργά, δὲ βρῆκα πιὰ κοντά μου τὸν Ἀρνάλντο. Ντύθηκα βιαστικὰ καὶ μπῆκα στὴν κάμαρα τῆς Μαρίας. Τὴ βρῆκα ἀδειανή. Ἡ σπιτονοικοκυρά μας μοῦ εἶπε πὼς εἶχε δῆ τὴν κόρη μου μαζὶ «μὲ τὸν πατέρα της».

»— Τραβήξανε κατὰ τὸ δάσος, πρόσθεσε, δείχνοντάς μου τὸ μονοπάτι, ποὺ εἶχαν πάρει.

»Προαισθάνθηκα κάποια συμφορά... Χωρὶς ν' ἀλλάξω ροῦχα, ἔριξα ἁπλῶς ἕνα σάλι στοὺς ὤμους μου καὶ πῆρα κι' ἐγὼ τὴν ἴδια κατεύθυνσι... Ξαφνικά, ἄκουσα κάτι σὰν πνιγμένο στεναγμὸ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Συγκρατῶντας ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα μου, προχώ-



·Για Μαμιά ·Για Πεκτά ·Για Κουβέρτες

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Εὐαγγελιστρίας-Κολοκοτρώνη · Ἀπόλλωνος-Σμύρνης · Βασ. Κων/νου-Σωλήνος

φησα αιγλᾶ-σιγλᾶ δς ἐκεῖ... καὶ δὲ θὰ ξενάσω ποτὲ αὐτὸ ποὺ εἶδα!

— Τί εἶδες δηλαδή;

— Ἡ Μαρία καθότανε σ' ἕνα πεσμένο καρμὸ δέντρου κι' ὁ Ἀρνάλντο ἦταν γονατισμένος δίπλα της. Ἐκείνη τὸν εἶχε ἀγκαλιάσει ἀπ' τὸ λαιμὸ κι' αὐτὸς ἔκλαιγε, κυττάζοντάς την κι' ἐπαναλαμβάνοντας ἀνάμεσα στοὺς στεναγμούς του: «Εὐχαριστῶ!... Εὐχαριστῶ!».

»Δὲ μπόρεσα νὰ προφέρω λέξι, οὔτε νὰ κάνω καμμιὰ κίνησι. Ἔνοιωσα τὸ ἔδαφος νὰ ὑποχωρῇ κάτω ἀπ' τὰ πόδια μου κι' ἔπεσα λιπόθυμη...

Ἡ Ροζαλία ἔβαλε τὰ γέλια.

— Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ δύναμί σου; εἶπε. Ἂν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου...

— Ναί, ἤμουν πάντα ἀδύνατη, δίχως θέλησι, ὅταν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Ἀρνάλντο!

— Στοιχηματίζω πὼς τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα!

— Ναί, τὸν ἀγαπῶ, τὸν ἀγαπῶ πάντα!... Κι' ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ τὸν δῶ νεκρό, παρὰ νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἄλλη!

»Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τοὺς κατασκόπευα συνεχῶς καὶ πρόσεξα πὼς ἀνταλλάσσανε ματιὲς συνενοήσεως... Καθεμιά τους ἦταν σὰ μιὰ μαχαιριὰ γιὰ μένα!... Ἕνα βράδυ, ὅταν ὁ Ἀρνάλντο μὲ συνώδεψε ὡς τὴν κάμαρά μου, μοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι:

»— Ξέρεις, Τζούλια... Σκέφθηκα καιλὰ καὶ βρῆκα πὼς κάνουμε ἄσχημα ποὺ ἐμποδίζουμε τὸ γάμο τῆς Μαρίας μὲ τὸ γιατρὸ Ριμπότο. Ἀφοῦ ἀγαπιοῦνται τόσο...

»— Μὰ δὲ φοβᾶσαι μιὰ μὴ χάσῃ ὁ γυιός σου τὰ πλούτη του;

»— Ἡ Μαρία ἀποφάσισε νὰ κρατήσῃ μόνο τὸ ἕνα τρίτο τῆς περιουσίας της. Παραχωρεῖ τὰ ὑπόλοιπα σὲ σένα καὶ στὸ Γκουέλφο.

»Τὰ μελίγγια μου χτυποῦσαν, τὰ μάτια μου εἶχαν θολάσει. Κι' ὅμως συγκρατήθηκα. Πραοποιήθηκα μόλιστα πὼς συμφωνοῦσα... Μάντεψα πὼς ἡ Μαρία κι' ὁ Ἀρνάλντο εἶχαν συνεννοηθῇ μεταξύ τους. Ὁ γάμος της μὲ τὸ Λουΐτζι δὲν ἦταν παρὰ μιὰ προφασι, γιὰ νὰ ἑνωθοῦν οἱ δυό τους ἀκόμα περισσότερο.

Ἡ Τζούλια εἶχε ἁρπάξει τὸ χέρι τῆς γριᾶς. Ἐκείνη τὴν κύτταζε μὲ οἶκτο.

— Τὸ πρόβλεπα... τῆς εἶπε σιγανά. Θ' ἄξιζες νὰ σ' ἐγκαταλείψω τώρα στὴν τύχη σου, νὰ χαιρῶ μὲ τὴ δυστυχία σου!

— Ἐσὺ μονάχα μπορεῖς νὰ μὲ σώσῃς!

— Κι' ὅμως μ' Ἐλεγες ἄλλοτε κακό σου δαίμονα... Μὰ δὲν πειράζει, δὲ σοῦ κρατάω κακία καὶ θέλω νὰ ξεχάσω τὴν ἀχαριστία σου... Ἄλλωστε, ἐγὼ μισῶ περισσότερο ἀπὸ σένα τὴ Μαρία, τὸ Στένιο, ὅλους ἐκείνους ποὺ θέλησαν νὰ μὲ τυραννήσουνε! Μὲ νομίζουν πάντα στὴν Ἀμερική...

— Ὄχι ἀκριβῶς! φώναξε ἡ Τζούλια. Πιστεύουν πὼς πνίγηκες στὸ ναυάγιο, τῆς «Ἐχίδνας», τοῦ πλοίου μὲ τὸ ὁποῖο ταξίδευες.

— Ἀλήθεια; Εἶσαι βέβαιη;

— Ναί. Τὸ πίστευα, ἄλλωστε, κι' ἐγώ, καὶ γι' αὐτὸ δὲ φανταζόμουν καθόλου πὼς θὰ σ' εὕρισκα ἐδῶ.

— Μὰ ἡ «Ἐχίδνα» δὲ ναυάγησε στὸ Γιβραλτάρ; ἐκανα ἐγώ, ἀλλὰ στὸ ἑπόμενο.

— Πῆγες, λοιπόν, στὴ Βραζιλία;

— Βέβαια... Μόλις ἔφτασα στὸ Ρίο Τζανέϊρο, πῆγα σ' ἕνα φτηνὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ μοῦ εἶχαν δώσει τὴ διεύθυνσί του. Τὴν ἴδια νύχτα, μὲ ξύπνησαν φριχτὲς κραυγές, σὰ νὰ σφάζανε κάποιον. Μερικοὶ ἄντρες καὶ γυναῖκες εἶχαν σχηματίσει κύκλο γύρω ἀπὸ ἕνα τέρας ζαρωμένο καταγῆς, ποὺ τὸ χτυποῦσε ἀλύπητα μιὰ γυναῖκα. Τὸ πλάσμα ἐκεῖνο ἔπλεε στὸ αἷμα του καὶ προσπαθοῦσε τοῦ κάκου μὲ τὰ χέρια του ν' ἀποφύγῃ τὰ χτυπήματα... Λυπεῖς ἄλλος δὲν ἐπιχειροῦσε νὰ ἐπέμβῃ... Τὸ δυστυχισμένο θῦμα ἦταν μιὰ καπέλλα φοβερὰ ἄσχημη, παραμορφωμένη.

»— Γιατί τὴν τυραννᾶτε ἔτσι; ρώτησα.

»— Γιατί εἶναι μάγισσα. Ἔκανε νὰ πεθάνουν δυὸ παιδιά!

Το σταυρόλεξό μας

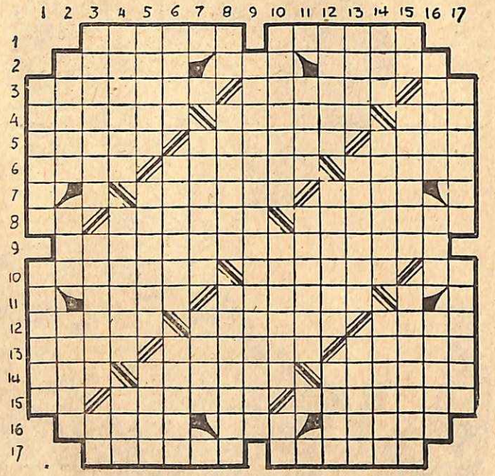
ΑΡΙΘΜΟΣ 832

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Αὐλάκι στὸ χῶμα. γιὰ τὸ πότισμα κήπων — Δὲ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα (οὐδ.).
2 Ποταμὸς τῆς Μακεδονίας. — Ὁ γυρὰ πόλις τῆς Β. Γαλλίας. — Εὐχαριστεῖ τὴν ἄφρησι.
3 Περιορισμένος στὸ μέγεθος. — Τὸ φυτὸ βαελιριανὴ καὶ τὸ ἐξαγόμενο ἀπ' αὐτὸ ἔλαιον. — Συνεχόμενα σύμφωνα τοῦ ἀλφαβήτου.
4 Ἔγει κοινὰ σύνορα μὲ ἄλλον.— Ἔγει νόστιμο κοέας. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα (δημοτ.).
5 Τὸ ἐσώτατο σημεῖο ἑνὸς γώρου. — Ἔγουν ὑπερφυσικὲς ἰδιότητες (οὐδ.). — Μέρος τοῦ δέντρου.
6 Ἀποτελοῦν τοὺς υἱοὺς τοῦ σώματός μας. — Γαλλικὸ κέντρο παραθεριστοῦ. — Παιδὶ τοῦ δρόμου.
7 Περίφημος πρωτοκλέφτης τῆς Πελοποννήσου, ποὺ πολέμησε τοὺς Τούρκους στὶς ἀγῶγες τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ σκοτώθηκε στὴ Γαστούνη. — Πολεμικὴ κραυγή.
8 Ἀνεστραμμένο ἐπώνυμο δυὸ στάρ. — Κυρία (ξεν.). — Ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ θέσι του.
9 Βιβλίο τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ.
10 Ἐρρίφθη σὲ μιὰ κάμινο, ἀλλὰ ἔγῆκε σῶος. — Κόκκινος. — Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου (τὸ 12ογ).
11 Ἡ Ἐλλειψὶ του ἔγινε τελευταῖα αἰσθητὴ στὴ γώρα μας. — Πυκνὴ μᾶζα ἀνθρώπων ἢ ζώων.
12 Χῶρος ποὺ θεωρεῖται ἀπαραίτητος σὲ κάθε ἱσπανικὴ μεγαλούπολι. — Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς θλάψῃ. — Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου ἀστέρος. ποὺ γύρισε φίλμ στὴ γώρα μας.
13 Πολεμικὸ πλοῖο (ἀρχ.). — Μικρὸς σπὶν ἡλικία. — Πρόλοβος τῶν πτηνῶν.
14 Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Ἡ κάτοικος μιᾶς γώρας τῆς Δ. Ἀσίας. — Χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα.
15 Καλύπτουν τὴ μισὴ Ἰάβα. — Δὲν πρόκειται νὰ τὸ δῆτε. — Καὶ αὐτὸς ὅμως ἔγει ἐξαφανισθῇ.
16 Τραγουδοῦ μὲ παρασφωνίες καὶ μεταφορικῶς: δὲν τσιριάζω. — Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως. — Ἥρως ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων.
17 Πιὸ γνωστὸ ὡς πουρνάρι. — Ἐπωνυμία τοῦ Ἀπόλλωνος γρησμοδότου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Κυβερνοῦν μεγάλη εὐρωπαϊκὴ γώρα. — Ὄφελος. κέρδος συνήθως ἐπιληψιμο.
2 Ἡ πρωτεύουσα τῆς Ὑπειροδανίας. — Λέξι ἀπὸ περίφημο ἀπομνημονευτικὸ ρητό. — Πόδια κάθε ἄλλο παρὰ ἴσια.
3 Σύζυγος τοῦ Προμηθέως καὶ μητέρα τοῦ Δευκαλίωνος. — Γυιὸς τοῦ Ποσειδῶνος. πατέρας τοῦ Νέστορος. — Ὅμοια σύμφωνα.



4 Νεαρός. — Πόλις τῆς Γαλλίας. κοντὰ στὸ Μπορντώ. μὲ σημαντικὸ ἐμπόριο οἴνου. — Ποταμὸς τῆς Ἐλβετίας.
5 Νησὶ τοῦ Σαρωνικοῦ. — Συλλαμβάνει μὲ δόλο. — Ἄκρον τοῦ σώματος.
6 Ἀδιακρίτως μεγέθους. — Φυλὲς μαύρων τῆς Α. Ἀφρικῆς. — Ρωμαϊκὸς αὐτοκράτωρ.
7 Περίφημος πρωτοκλέφτης τῆς Πελοποννήσου. ποὺ πολέμησε τοὺς Τούρκους στὶς ἀγῶγες τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ σκοτώθηκε στὴ Γαστούνη. — Πολεμικὴ κραυγή.
8 Ἀνεστραμμένο ἐπώνυμο δυὸ στάρ. — Κυρία (ξεν.). — Ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ θέσι του.
9 Βιβλίο τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ.
10 Ἐρρίφθη σὲ μιὰ κάμινο, ἀλλὰ ἔγῆκε σῶος. — Κόκκινος. — Γράμμα τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου (τὸ 12ογ).
11 Ἡ Ἐλλειψὶ του ἔγινε τελευταῖα αἰσθητὴ στὴ γώρα μας. — Πυκνὴ μᾶζα ἀνθρώπων ἢ ζώων.
12 Χῶρος ποὺ θεωρεῖται ἀπαραίτητος σὲ κάθε ἱσπανικὴ μεγαλούπολι. — Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς θλάψῃ. — Τὸ μικρὸ ὄνομα διασήμου ἀστέρος. ποὺ γύρισε φίλμ στὴ γώρα μας.
13 Πολεμικὸ πλοῖο (ἀρχ.). — Μικρὸς σπὶν ἡλικία. — Πρόλοβος τῶν πτηνῶν.
14 Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. — Ἡ κάτοικος μιᾶς γώρας τῆς Δ. Ἀσίας. — Χοντρὸ μάλλινο ὕφασμα.
15 Καλύπτουν τὴ μισὴ Ἰάβα. — Δὲν πρόκειται νὰ τὸ δῆτε. — Καὶ αὐτὸς ὅμως ἔγει ἐξαφανισθῇ.
16 Τραγουδοῦ μὲ παρασφωνίες καὶ μεταφορικῶς: δὲν τσιριάζω. — Ἐπώνυμο Γάλλου συγγραφέως. — Ἥρως ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων.
17 Πιὸ γνωστὸ ὡς πουρνάρι. — Ἐπωνυμία τοῦ Ἀπόλλωνος γρησμοδότου.

Ἡ λύσις τοῦ 831 στὴ σελ. 76

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
(Στουπί—Κατερίνης)

»— Μὰ εἴσαστε σίγουροι γιὰ τὸ ἐγκλημά της;

»— Δὲν τὸ ἀρνιέται κι' ἡ ἴδια. »Κι' ἐξακολούθησαν νὰ τὴ χτυπᾶνε, ἀσυγκίνητοι ἀπ' τὰ βογγητά της. Ἀφοῦ τὴ δείρανε ἀρκετὴ ὥρα. ἕνας ἀπ' τοὺς ἄντρες πρότεινε:

»— Νὰ τὴν πετάξουμε στὴ θάλασσα!

»Ἦταν ὁ ξενοδόχος μου. Πῆγα κοντά του καὶ τὸν ρώτησα:

»— Πόσα θέλετε γιὰ νὰ τὴ δώσετε σὲ μένα;

»— Τί νὰ τὴν κάνετε; ἀπόρησε.

»— Δὲν πιστεύω στὰ ἐγκλήματά της καὶ θέλω νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ κάνετε σεῖς ἕνα.

»— Θὰ μετανοιώσετε πολὺ γρήγορα, ἂν πάρετε κοντά σας αὐτὴ τὴ μάγισσα!

»— Πάντως, αὐτὸ δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ προσπαθήσω νὰ κάνω μιὰ καλὴ πρᾶξι.

»Ἔδωσα μερικὰ λεφτὰ στὴ μητέρα τῶν δυὸ παιδιῶν, ποὺ βρέθηκαν νεκρὰ στὴν κούνια τους, καὶ πῆρα ὕστερα τὸ δύσμορφο ἐκεῖνο πλάσμα στὴν κάμαρά μου. Τὸ κορμί της ἦταν ὅλο μιὰ πληγή. Τὴν περιποιήθηκα, τὴ γιάτρεψα καὶ προσπάθησα νὰ τῆς δώσω κουράγιο βεβαιώνοντάς την πὼς δὲ θὰ τὴν ἐγκατέλειπα.

»Εἶχα μαντέψει πὼς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ χρειαζόταν: ἀδίσταχτη, ἄφοβη, ἀφοσιωμένη σὲ μένα σὰ σκυλί, θὰ μὲ ὑπηρετοῦσε τυφλά, ἕτοιμη πάντα νὰ δώσῃ τὴ ζωή της γιὰ μένα... Τὴν εἶδες; Εἶναι ἡ Νινέλλα... αὐτὴ ποὺ σοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

»Τὴν εἶχε πάει πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες στὴν Ἀμερικὴ κάποια γυναῖκα ποὺ τὴ λέγανε «Ἀραπίνα», περιβόητη χαρτοκλέφτρα καὶ πραχτικὴ γιατρισσα. Εἶχε ταξιδέψει αὐτὴ στὴ Βραζιλία, γιὰ νὰ δῇ ἕναν ἄρρωστο ἀδελφό της. Ἀλλ' ἡ ἄρρωστεια του ἦταν μεταδοτική, κι' ἔτσι τὸν ἀκολούθησε κι' αὐτὴ στὸν τάφο.

»Τὰ ἔμαθα ὅλ' αὐτὰ ἀπ' τὴ Νινέλλα, ποὺ πρόσθεσε ἐπίσης πὼς ἤξερε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς «Ἀραπίνας» καὶ πὼς εἶχε φυλάξει τὰ χαρτιά της μετὰ τὸ θάνατό της. Ἡ ἀνακάλυψι αὐτὴ ἦταν μιὰ φωτεινὴ ἀχτίδα γιὰ μένα... Ἕνα μήνα ἀργότερα, μεταμορφωμένη ἐπιδέξια μὲ τὴ βοήθεια τῆς Νινέλλας, ἔφυγα μαζί της ἀπ' τὴ Βραζιλία καὶ ξαναγύρισα ἐδῶ. Ποιὸς θὰ μ' ἀναγνώριζε, μὲ τὴν καινούργια μεταμφίεσί μου;

Ἡ Τζούλια εἶχε ἀκούσει προσεχτικὰ ὅλη ἐκείνη τὴν ἀφήγησι.

— Ἄ, μ' εὐνοεῖ λοιπὸν ἀκόμα ἡ Τύχη! φώναξε στὸ τέλος. Τώρα ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις, καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω!

— Μοῦ φτάνει νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ἀπόλυτη ὑπακοή, σὲ ὅλα.

— Ὑπόσχομαι νὰ κάνω πάντα ὅ,τι θελήσῃς... ἀκόμα κι' ἂν ἡ θέλησί σου θὰ εἶναι ἀντίθετη πρὸς τὴ δική μου!

Στ'.

Ἦταν ἀλήθεια πὼς ἡ Μαρία ἔπαιξε διπλὴ κωμωδία, εἷς βάρος τοῦ Λουΐτζι καὶ τῆς μητέρας της; Ὄχι, ἡ ἀγνὴ ψυχή της δὲ θὰ ἀνεχόταν ποτὲ τέτοια ἀτιμία.

Εἶχε καταλάβει πὼς, ἂν ἡ μητέρα της ἀντιδροῦσε στὸ γάμο της, τόκανε μὲ σύστασι τοῦ Ἀρνάλντο. Ἔγραφε κάθε μέρα στὸ Λουΐτζι, καὶ οἱ ἀπαντήσεις τοῦ νέου ἦταν μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι γιὰ τὴν τυραννισμένη καρδιά της.

Ἡ Λίζα εἶχε πάει νὰ βρῇ τὴν κόμησσα, ἀλλ' ἡ Τζούλια εἶχε κρατήσει μυστικὴ τὴν ἐπίσκεψί της καὶ τῆς εἶχε πῆ πὼς ἡ Μαρία δὲ βρισκόταν στὸ σπίτι.

Ἡ Μαρία εἶχε ἀπομακρυνθῇ μὲ πολλὴ λύπη ἀπ' τὸ Τουρίνο. Τῆς φαινόταν πὼς, φεύγοντας ἀπ' τὴν πόλι ποὺ ἔμενε ὁ Λουΐτζι της, δὲ θὰ τὸν ξανάβλεπε πιά.

Ὁ κόμης βρισκόταν πάντα κοντά της καὶ τὴν περιποιότανε μ' ἕνα τρόπο ποὺ τὴν ἐξευνέριζε.

Μιὰ μέρα, ποὺ εἶχαν μείνει μοναχοί, στὸ Βιαρέτζιο, τῆς φιθύρισε μὲ στοργικὸ τόνο:

— Γιατί, Μαρία, εἴσαστε τόσο θλιμμένη.

— Θέλετε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια; Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ φιλία σας γιὰ μένα δὲν εἶναι εἰλικρινὴς δσο ἔλλοτε.

Ὁ κόμης ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Δὲν εἴχατε ὑποσχεθῇ νὰ εἴσαστε σὰν πατέρας γιὰ μένα; πρόσθεσε ἡ κοπέλλα.

— Ναί, ἀλλὰ πατέρας, ποὺ ἐνδιαφέρεται ζηλότυπα γιὰ τὸ παιδί του! Ξέρετε, Μαρία, πόσο σᾶς ἀγαπῶ, πόσο σᾶς ἀγάπησα. Ἔχω πάντα ἐδῶ, μέσα στὸ πορτοφόλι μου, τὸ μαραμένο, τριαντάφυλλο, ποὺ πῆρα μέσα ἀπ' τὰ παγωμένα χέρια σας. Πόσες φορὲς τὄφερα στὰ χείλη μου καὶ σᾶς θυμήθηκα!... Τόσα χρόνια, μὲ κυνηγάει ἡ σκέψι σας, μὲ βασανίζει ἡ ἐπιθυμία νὰ μπορέσω μιὰ μέρα νὰ σᾶς σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου!

— Σωπᾶστε, τὸν διέκοψε αὐστηρὰ ἡ Μαρία. Δὲ σκέπτεσθε πὼς ἡ γυναῖκα σας εἶναι μητέρα μου; Γι' αὐτήν, γιὰ τὸν παιδί σας, ὀφείλετε νὰ ξεχάσετε! Ἡ Μαρία, ποὺ ἀγαπήσατε, ἔχει πεθάνει.

Κι' ἀπομακρύνθηκε, γιὰ νὰ πάῃ κοντὰ στὴν κόμησσα, ποὺ ἔμπαινε στὸ σαλόνι μαζὶ μὲ τὸ Γκουέλφο. Μὰ ἦταν βαθειὰ ταραγμένη καὶ θέλοντας ν' ἀποφύγῃ δλες τὶς ματιές...

"Οχι, δὲ θὰ ἀνταποκρινότανε ποτὲ στὸ αἴσθημα τοῦ Ἀρνάλντο! Κι' ὅμως τὸν συμπονοῦσε κατὰ βάθος. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄντρας, ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει ἀληθινά, ὁ πρῶτος ποὺ εἶχε κλάψει γιὰ τὶς δυστυχίες της.

Τῆς εἶχε προσφέρει τὸ μέγαρο τοῦ πατέρα της, χωρὶς νὰ τὴν ξέρῃ, μόνο γιατὶ τοῦ θύμιζε τὴ νεκρή. Καί,γιὰ τὴ μνήμη ἐκείνης, τὴν εἶχε πάντα σεβαστὴ κι' εἶχε μείνει μονάχα ἕνας καλὸς φίλος της.

"Αν τώρα ποὺ τὴν ξαναβρῆκε ζωντανὴ ἔνοιωθε νὰ ἀνάβῃ πάλι τὸ ἐρωτικὸ πάθος του, ἐκείνη δὲν ἔνοιωθε παρὰ γι' αὐτόν, παρὰ μιὰ ἁπλὴ στοργὴ καὶ εὐγνωμοσύνη. Τὸ πρωῒ ποὺ τοὺς εἶχε δῆ ἡ Τζούλια μαζὶ στὸ δουνό, ὁ κόμης εἶχε πληγώσει τὴ νέα, ὅταν τὴν εἶδε νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι, καὶ τὴν εἶχε ρωτήσει μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Ποῦ πηγαίνετε;

— Στὰ δάσος, ἀπάντησε ἐκείνη.

— Θάρθῶ μαζί σας. Ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω.

Προχώρησαν γιὰ λίγο ἀμίλητοι. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἀρνάλτο ἦταν ἀλλοιωμένη. Τὰ μάτια του κύτταζαν μπροστά, χωρὶς νὰ βλέπουν τίποτα... Κάποια στιγμή, σταμάτησε καὶ εἶπε μὲ τὸν τόνο ἐκείνο τῆς φωνῆς ποὺ ἀνησυχοῦσε τόσο τὴν κοπέλλα:

— Θέλετε νὰ καθήσετε λίγο ἐδῶ, νὰ ξεκουραστῆτε;

"Υστερα γονάτισε ξαφνικὰ μπροστά της, τραυλίζοντας:

— Σᾶς ἱκετεύω, μὴ μ' ἀποδιώχνετε! Ἀκοῦστε με! Ὑποφέρω πολύ.. περισσότερο ἀπ' τὶς δυνάμεις μου! Θέλησα, Μαρία, νὰ μιλήσουμε ἀκόμα μιὰ φορὰ οἱ δυό μας μόνοι, γιὰ νὰ σᾶς πῶ πὼς δὲ μπορῶ πιὰ νὰ ζήσω δίχως τὸν ἐρωτά σας καὶ πὼς πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνω...

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαρία. Θὰ τολμήσετε ἕνα τέτοιο ἔγκλημα;

— Ἔγκλημα τὸ λέτε σεῖς;

— Καὶ βέβαια! Ὁ θάνατός σας θὰ ἐπιβεβαίωση τὶς διαδόσεις ποὺ κυκλοφοροῦσαν ἄλλοτε, ὅτι ἤμουν φιλενάδα σας.

— Μὰ πῶς μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὸν ἔρωτά σας;

— Ὁ ἐρωτάς μου δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σᾶς δώσῃ τὴν εὐτυχία! Ἀφοῦ περνοῦσε τὸ πρῶτο μέθυσι, θὰ δοκιμάζατε τύψεις γι' αὐτὸ ποὺ κάνατε. Θὰ σκεπτόσαστε πὼς εἴμαι κόρη τῆς γυναίκας σας, ποὺ σᾶς ἀγαπάει καὶ σᾶς ἔχει κάνει πατέρα... καὶ θὰ νοιώθατε τότε φρίκη καὶ ντροπὴ γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

— Ὤ, δὲ μπορῶ νὰ ζήσω ἔτσι, δὲ μπορῶ! μουρμούρισε πάλι ὁ κόμης.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ Μαρία. Θὰ πεθάνω ἐγώ! Κι' ἔτσι, ὅταν δὲ θὰ ὑπάρχω πιά, θὰ ξαναβρῆτε τὴν ἡρεμία σας.

— Ἐσεῖς νὰ πεθάνετε ἐξ αἰτίας μου; τραύλισε ὁ Ἀρνάλντο μὲ πνιγμένη φωνή.

— Ναί, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, ἀπάντησε σταθερὰ ἡ κοπέλλα. Γιὰ νὰ ξαναδώσω τὴ γαλήνη σὲ σᾶς καὶ τὴν εὐτυχία στὴ μητέρα μου.

Ἕνας λυγμὸς τῆς ἔπνιξε τὴ φωνή. Βλέποντάς την νὰ κλαίῃ, ὁ κόμης τῆς ἔπιασε τὸ χέρι καὶ τὄσφιξε ἀπελπισμένα μέσα στὰ δικά του.

— Συχωρέστε με! τῆς εἶπε. Εἶμαι τρελλός... καὶ ἄθλιος, ἀφοῦ σᾶς κάνω νὰ ὑποφέρετε, ἐνῶ θἄδινα εὐχαρίστως καὶ τὴ ζωή μου γιὰ σᾶς! Μαρία, πέστε μου πὼς μὲ συγχωρεῖτε!

— Ναί, σᾶς συγχωρῶ, Ἀρνάλντο, γιατὶ καταλαβαίνω πὼς εἴσαστε καὶ πάλι ἕνας ἀληθινὸς φίλος γιὰ μένα!

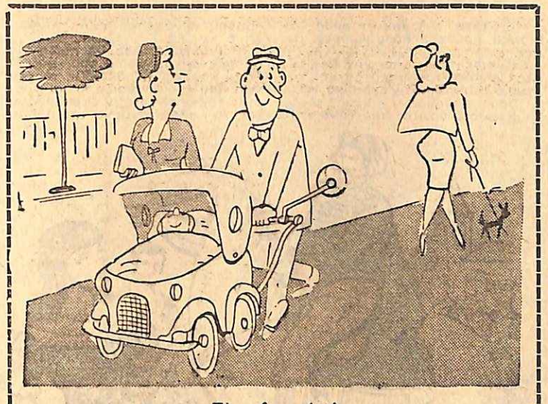
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, τοὺς εἶδε ἡ κόμησσα...

Ὅταν γύρισε στὸ Τουρῖνο, ὁ κόμης πῆγε ὁ ἴδιος νὰ βρῇ τὸ Λουΐτζι καὶ τὸν κάλεσε στὸ σπίτι του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια,

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ὁ καθηγητὴς τῶν Ἀνωτάτων Στρατιωτικῶν Σχολῶν Νικόλαος Κ. Λυγιδάκης ἐκυκλοφόρησε τὸν πρῶτο τόμο τοῦ ἔργου του «Ἱστορικαὶ Μάχαι» ὁ ὁποῖος περιέγει περιγραφὴ καὶ συμπεράσματα ἀπὸ τὶς μάχες Μπιζανίου-Ἰωαννίνων, Σαραντάπορου, Γιαννιτσῶν, Κιλκίς, Σαγγαρίου, Πίνδου (1940), Κορυτσᾶς. "Ελ 'Αλαμέϊν, Κασσίνο κ.ά.



Τὸ καθρεφτάκι!

Γύρω σὲ ὅλο τὸν ΚΟΣΜΟ

Εἰδοποίησι γιὰ τοὺς κ. κ. κλέφτες

Ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς ἐπαύλεως στὸ Σαὶν—Κλοῦ, κοντὰ στὸ Παρίσι, ἀπαυδισμένος ἀπὸ τὶς ἀλλεπάλληλες κλοπὲς ποὺ γίνονταν σ' αὐτὴν καὶ



θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἀστυνομικῶν, ἀφοῦ τὴν ἄδειασε ἀπὸ ὅλα τὰ πολύτιμα ἀντικείμενα, ἐπιπλα κλπ. κρέμασε στὴν πρόσοψι μιὰ μεγάλη ταμπέλα μὲ τὶς λέξεις: «Οἱ κακοποιοὶ ἔκλεψαν αὐτὴ τὴν ἔπαυλι 14 φορὲς καὶ ἡ ἀστυνομία δὲν τοὺς ἔπιασε καμμιά. Γι' αὐτό, ὁ ἰδιοκτήτης της τὴν ἄδειασε. Εἰδοποιεῖ, λοιπόν, τοὺς κ.κ. κλέφτες νὰ μὴν κάμουν τὸν κόπο νὰ μποῦν, γιατὶ δὲ θὰ βροῦν τίποτα». Ἡ ἀστυνομία τὸν μήνυσε τότε ἐπὶ δυσφημήσει. Ἀλλὰ τὸ δικαστήριο τὸν ἀπήλλαξε, ἀφοῦ πείσθηκε ὅτι οἱ ἰσχυρισμοὶ του ἦταν σωστοί.

Ὁ κῆπος μὲ τὰ ψεύτικα λουλούδια

Ὁ Γάλλος τραγουδιστὴς Σάρλ Τρενὲ εἶναι μανιώδης γιὰ τὰ λουλούδια καὶ τὰ καλλιεργεῖ μόνος του στὸν κῆπο, ποὺ ἔχει γώρο σχεδὸν ἕνα στρέμμα του. Γιὰ νὰ μπορῇ, λοιπόν, νὰ τὰ χαίρεται καὶ τὸ χειμῶνα, κολλάει πάνω στὰ φυτὰ λουλούδια ἀπὸ πλαστικὴ οὐσία διαφόρων χρωμάτων, ποὺ ἀπομιμοῦνται στὴν ἐντέλεια τὰ ἀληθινά.

Καινούργιοι καιροί...

8.000 νεαροὶ Ἄγγλοι ἐπὶ 10.000 ποὺ ἐρωτήθηκαν ἀπάντησαν ὅτι τὰ πράγματα ποὺ ἀντιπαθοῦν περισσότερο εἶναι μὲ τὴ σειρὰ τὰ ἑξῆς: 1) Ἡ καθιστικὴ ζωή. 2) Τὰ λυρικὰ ἔργα. 3) Τὸ αὐστηρὸ ντύσιμο. 4) Ἡ πολιτική.

Γάμοι!

Κάθε λεπτό, γίνονται σ' ὅλο τὸν κόσμο πάνω ἀπὸ 100.000 γάμοι.

Γιὰ τὸ μέλι

Γιὰ νὰ παραγάγουν 500 γραμμάρια μέλι, οἱ μέλισσες πρέπει νὰ κάμουν 35 περίπου χιλιάδες ταξίδια καὶ νὰ ἀπομυζήσουν τὸ νέκταρ 2 ἑκατομμυρίων λουλουδιῶν.

«Συλλέκτης» καναρινιῶν

Ὁ πλουσιώτερος «συλλέκτης» καναριν ιῶν εἶναι ἕνας Σεβιλλιάνος, ὁ Πέντρο Κάρμινε. Ἔχει 420, ποὺ τὰ συντηρεῖ μέσα σὲ τέσσερα τεράστια κλουβιά.

Ἡ ταβέρνα τῶν παραβατῶν τῆς τροχαίας

Στὴ Δυτικὴ Γερμανία, στὸ βρόμο μεταξὺ Κιέλου καὶ Νιουμίνστερ ἐρισκεται ἡ «Ταβέρνα τῶν παραβατῶν τῆς τροχαίας». Κάποτε, ἕνας αὐτοκινητιστής, στὸ θυμό του γιατὶ ὁ ἀστυνομικὸς τῆς τροχαίας τοῦ εἶχε δώσει μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὸ αὐτόφωρο, τὴν κρέμασε ἀπὸ ἕνα κλαρὶ πρὸ ὀφ, τὴν κρέμασε ἀπὸ ἕνα κλαρὶ πρὸ ὀφθαλμῶν τοῦ τοίχου. Τὸ παράδειγμά του τὸ μιμήθηκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ὥσπου τὸ κέντρο αὐτὸ ἔγινε ἕνα εἶδος μουσείου καὶ κάθε αὐτοκινητιστὴς ποὺ... σέβεται τὸν ἑαυτό του θεωρεῖ ὑποχρέωσί του ν' ἀφήσῃ σ' αὐτό, σὰν τρόπαιο, μιὰ ἢ περισσότερες κλήσεις τῆς τροχαίας.

Γιατὶ προτιμάει τὸν κινηματογράφο

Ὁ μεγαλύτερος σκαπάνεργος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ 16ετὴς λόρδος Ράντολφ Ράσσελ, γυιὸς τοῦ δούκα τοῦ Μπέντφορντ. Ἔγει ἀλλάξει ὡς σήμερα πάνω ἀπὸ δέκα σγολεῖα, ἀγγλικὰ σκωτσέζικα, ἐλβετικὰ. Αλλά, μ' ὅλη τὴν ἐπαγρύπνησι, κατορθώνει πάντοτε νὰ φεύγῃ κι' ἐπειτα ἀπὸ διάφορες περιπέτειες, ξαναγυρίζει στὸ πατρικὸ σπίτι. Ὁ γεαρὸς λόρδος ἀνακάλυψε τελευταῖα πὼς ἔγει κλίσι γιὰ τὸν κινηματογράφο. «Εἶναι τὸ μόνο ἐπάγγελμα, στὸ ὁποῖο μπορεῖ κανεὶς νὰ διακριθῇ, χωρὶς νὰ ξέρῃ γράμματα», εἶπε.

Βιβλία ἀπὸ ξύλο

Στὸν πύργο τοῦ Γκοϋντενμπεργκ (Δυτικὴ Γερμανία) ἀφίσκεται μιὰ περίεργη βιβλιοθήκη, ποὺ τὴν ἐποτελοῦν 90 βιβλία ἀπὸ ξύλο. Αὐτὰ τὰ βιβλία τὰ κατασκεύασε κατὰ τὸ 18ο αἰῶνα ἕνας μοναχός, ποὺ ἦταν μανιώδης γιὰ τὴ φυσιολογία. Εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ τὸ φλοιὸ διαφόρων δέντρων καὶ ἀνοίγουν σὰν κουτιά. Στὸ ἐσωτερικό τους βρίσκονται σπόροι,

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το Βιολί του Τσιγγάνου

Το τσιγγάνικο καραβάνι είχε σταματήσει στην όχθη του Δούναβη για νά ξεδιψάσουν τ' άλογα.

— Πήγαινε νά μοῦ φέρης νερό! διάταξε τήν κόρη του ὁ γερο-Πράϊκο.

Ἐκείνη μαζεψε τίς φαρδειές της φούστες καί πήδησε ἀπ' τ' ἀμάξι. Τήν ἴδια ὅμως στιγμή, ἕνας καβαλλάρης ξεπρόβαλε ἀνάμεσα ἀπ' τά δέντρα. Ἦταν ψηλός, ἡλιοκαμένος, καί καθόταν περήφανα πάνω στό μακρυπόδαρο ἄλογό του.

— Γειά σας, ἀδέρφια μου! φώναξε

Οἱ τσιγγάνοι τόν ὑποδέχτηκαν μέ χαρούμενες κραυγές. Ὅλοι τόν ἤξεραν κι' ὅλοι τόν ἀγαποῦσαν, τό Γιόρκα, πού ἄν κι' ἦταν ἀπό τή ράτσα τους δέν ἀκολουθοῦσε κανένα καραβάνι, μά ζοῦσε μόνος του. Πήγαινε ἀπό πανηγύρι σέ πανηγύρι, κι' ὅταν ἔπιανε στά χέρια του τό ὄρδεβάρι δέν ὑπῆρχε κανείς πού νά μή χορέψη μέ τούς ἤχους τοῦ βιολιοῦ του.

— Θέλω μια κοπέλλα πού νά χορεύη καλά, εἶπε στούς τσιγγάνους. Θά τήν παίρνω μαζί μου στά πανηγύρια, γιά νά ξεροκλίψουν μαζί της οἱ ἄντρες, ὅπως μαζί μου οἱ γυναῖκες.

— Πάρε τήν Τάνα, τήν κόρη μου, φώναξε ὁ γερο-Πράϊκο.

Ὁ Γιόρκα ἔρριξε μιά ματιά στήν κοπέλλα, πού τόν κύτταζε θαμπωμένη.

— Εἶναι πολύ μικρή, δήλωσε περιφρονητικά. Δέ θά ξέρη νά πάρη τά πόδια της!

Τά μάτια τῆς Τάνα ἀστραψαν ἀπό θυμό. Τέντωσε τό λυγερό της κορμί, ἁπλωσε τά μπράτσα της, πού ἦταν στολισμένα μέ θεϊκά βραχιόλια, κι' ἀρχισε νά λικνίζεται ἀργά. Ὁ Γιόρκα χαμογέλασε, ἔθγαλε τό βιολί του ἀπ' τή θήκη καί βάλθηκε νά παίζη ἕνα ζεφρενο σκοπό.

Ἀμέσως ἡ Τάνα ἀκολούθησε τό ρυθμό, κι' ἀπό τή μιά στιγμή στήν ἄλλη μεταβλήθηκε σέ μιά ζωντανή φλόγα πού ἐπαιζε μέ τόν ἄνεμο.. Τώρα ἦταν ἡ σειρά τοῦ τσιγγάνου νά ἰδη κυττάζη θαμπωμένος.

Σταυάτησε νά παίζη, πέταξε στό νέρο-Πράϊκο μιά χοῦφτα χρυσά νομίσματα κι' ἁρπάζοντας τήν Τάνα ἀσμένη ἀπό τήν ἀγκαλιά τοῦ ἀλόγου του καί χαθηκε μαζί της μέσα στό δάσος...

*

Ἀπό τότε, ὁ βιολιστής κι' ἡ χορεύτρια ἦταν ἀχώριστοι. Τούς ἔβλεπαν μαζί ὁ' ὅλα τά πανηγύρια, σ' ὅλες τίς γιορτές, ὅπου ὑπῆρχε κόσμος καί γλέντι.

Τόν πρῶτο καιρό, ὁ Γιόρκα φερνόταν στήν Τάνα σάν νά ἦταν ἀδελφός της. Μι ἕνα βράδυ, ὅπως κάθονταν ἔξω ἀπ' τό μικρό τους καραντῆσι, μπροστά στή φωτιά, κι' ὁ Γιόρκα μ λούσε γιά τήν τελευταία του φιλενάδα, ἡ τσιγγάνα πετάχτηκε ὀρθια καί φώναξε:

- Καταραμένη νάναι ἡ ὥρα πού μ' ἀγόρασες ἀπ' τόν πατέρα μου! Σ' ἀγάπησα ἀπ' τήν πρώτη στιγμή πού σέ εἶδα, μά ἐσύ δέ βλέπεις παρά τίς ἄλλες! - Ξέχασες φαίνεται πώς εἶσαι καί σύ τσιγγάνος καί προτιμᾶς τώρα τίς ἀρχόντισσες.

Τα λόγια της θύμωσαν τό Γιόρκα. Τήν ἁρπαξε ἀπ' τό χέρι καί τήν τσάβηξε ἀρίτσωρα, χωρίς νά σηκωθῆ ἀπ' τή θέσ του. Ἡ κοπέλλα σωριάστηκε ζάλια του, στό χῶμα.

Οἱ φλόγες ἔριχναν κάκκινες ἀνταύγειες στά κατάμαυρα μαλλιά της, ἀστραφταν στά σ'οτεινά της μάτια, ἔθαψαν τά μισάνοιχτα χείλη της...

Καί τότε, γιά πρώτη φορά, ὁ Γιόρκα πρόσεξε πόσο ὁμορφη ἦταν.

Ἔγειρε πάνω της, τήν ἔσφιξε στά δυνατά του μπράτσα καί τό στόμα του κόλλησε στό δικό της.

Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο δυνάμωνε ο ἔρωτας τῆς Τάνα καί



—"Ε, ὁμορφούλα! φώναξε βραχνά. "Ελα νά συνεχίσης τό χορό σου στό σπίτι μου.

ἕνας καβαλλάρης ἄνοιξε πέρασμα ἀνάμεσα στό πλῆθος καί στά θηκε πλάϊ της.

Ἦταν ὁ Στανίσλας, ἄρχοντας καί μεγάλος κτηματίας τοῦ χωριοῦ. Τόν ἀκολουθοῦσαν, ὅπως πάντα, δέκα νεροδεμένοι ὑπηρέτες, γιατί φοβόταν μήπως τοῦ ἐπιτεθοῦν οἱ χωρικοί πού τούς βασάνιζε.

"Ε, ὁμορφούλα! φώναξε βραχνά. "Ελα νά συνεχίσης τό χορό σου στό σπίτι μου.

— Τράβα τό δρόμο σου κι' ἄσε με ἥσυχη. ἀπάντησε περιφρονητικά ἡ τσιγγάνα.

Ὁ Στανίσλας ἔσκυψε καί τήν ἁρπαξε ἀπ' τά μελλά.

— Φαίνεται πώς δέν ξέρεις σέ ποιόν μιλᾶς' μούγκρισε. Εἶμαι ἀφέντης ἐδῶ καί κεινιά γυναῖκα δάσους, σ' ἕνα καλύβι ἀπό κοσμοῦς δέντρων, πού τό εἶχαν ἑτοιμάσει κι' ὅλας. Τό τελευταῖο πανηγῦρι πού θά πήγαιναν, ἦταν σ' ἕνα μεγάλο χωριό, τό Μποχόστ.

"Εφτασαν ἐκεῖ περασμένο μεσημέρι, κι' ἀμέσως τούς τρινύρισε ὁ κόσμος.

Ὁ Γιόρκα ἀρχισε νά παίζη τίς παραδεγες μελωδίες του, ἐνῶ ἡ Τάνα χόρευε. Κι' ἀκριβῶς τή στιγμή πού στριφογύριζε κι' οἱ φοῦστες της σηκώνονταν ξεσκεπάζοντας τά καλοφτιαγμένα της πόδια.

Ὅμως πάνω του, τόν ἅρπαξε ἀπ' τή μέση, καί τον πέταξε ἀπό τ' ἀλογο. Δέ μπόρεσε ὅμως νά κάνη τίποτ' ἄλλο, γιατί οἱ δέκα ὑπηρέτες τοῦ ρίχτηκαν. Κι' ὕστερα ἀπό μιά ἄγρια πάλη, κατάφεραν νά τόν σκλαβώσουν

— "Αθλιε! σύριζε ὁ Στανίσλας, πού εἶχε σηκωθῆ ὄρθιος. Τόλμησες νά μ' ἀντιστῆς με τό βρωμερά σου χέρια; θαπρεπε νά στά κόψω καί τά δυό, ἀλλά... εἶμαι καλός. θά σοῦ κόψω μόνο τό δεξί, γιά νά θυμᾶσαι πῶς δέν πρέπει νά εἶσαι τόσο ἐρευσαιμος.

—Καλύτερα νά μοῦ κόψης τό κεφάλι, εἶπε περήφανα ὁ τσιγγάνος.

— Ὅπως προτιμᾶς! γέλασε σαρκαστικά ὁ ἄρχοντας.

Κι' ἔκανε νοημα στούς ὑπηρέτες του.

Οἱ χωριάτες παρακολουθοῦσαν τή σκηνή, παγωμένοι ἀπ' τό φόβο τους.

— Ὄχι! φώναξε σπαραχτικά ἡ Τάνα. Ἀγαπημένε μου, θά πέσω νεκρή μαζί σου! "Αφισε νά σοῦ κόψουν τό χέρι. Τί σέ νοιάζει, ἀφοῦ ἐλπίζω πάντα τήν ἀγάπη μου;

— Τί νά τήν κάνω τήν ἀγάπη σου, ἀφοῦ δέ θά μπορῶ πιά νά σέ προσιατεύω; ἀναστέναξε ὁ Γιόρκα. Ὁ ἄντρας πού δέν εἶναι ἱκανός νά πλέψη γιά νά κρατήση δική του τή γυναῖκα του, καλύτερα νά πεθαίνη! Κόφτε μου το κεφάλι!

— Σταθῆτε! οὐρλιαξε ἡ τσιγγάνα. Δέ θά χρειαστῆ πιά νά παλέψης γιά νά μέ κρατήσης δική σου, καλέ μου, γιατί κανεις δέ θά νυρίξη νά μέ κυτταξη.

Καί, τραβῶντας ἀπ' τόν κόρφο της ἕνα κοφτερό μαχαίρι, χτύπησε αγρια μ' αὐτό τό πρόσωπό της, χαράζοντάς το ἀπ' τό ἀριστερό μελίγγι ὡς τό χείλη. Ὕστερα σωριάστηκε λιποθυμιά στό χῶμα.

Μιά κραυγή φρίκης ξέφυγε ἀπ' ὅλα τά στόματα. Καί πολλές γροθιές σηκώθηκαν ἀπειλητικά πρός τό μέρος τοῦ Στανίσλα. Ἐκείνος, τρομαγμένος, πήδησε στ' ἄλογό του κι' ἔφυγε. Οἱ ὑπηρέτες του τόν ἀκολούθησαν.

Ἀμίλητος, ὁ Γιόρκα ἔσκυψε πά νω ἀπ' τήν ἀναπαμένη του, πῆ σήκωσε στήν ἀγκαλιά του καί πέ ρασαν μαζί ἀνάμεσα ἀπ' τό πλῆθος, πού παραμείζε μέ σεβασμό.

Ἀπό τότε, δέν τούς ξαναείδε κανείς. Ἀλλά, τίς καλοκαιριάτικες νύχτες, ὅταν τό φεγγάρι καθρεφτίζεται ἀσημένιο στό Δούναβι, ἀκούγεται ἀπ' τό βάθος τοῦ δάσους τό γλυκό τραγοῦδι ἑνός βιολιοῦ. Εἶναι ὁ Γιόρκα, πού βεβαιώνει μέ τίς παθητικές του μελωδίες τήν Τάνα πώς δέν ἔπαψε νά τήν ἀγαπᾶη...

Α. ΣΩΛΚ

ΟΙ ΘΕΟΙ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥ ΣΙΜΠΕΛ

Ποιὸ θά πληρώση 25.000.000 λίρες νιά τή διάσωσί τους:

ΚΑΤΩ ἀπ' τό ἔδαφος τῆς Κοιλάδας τῶν Βασιλέων, στήν Αἴγυπτο, οἱ ἀρχαιολόγοι ἀνοίγουν τώρα ἕνα μακρυνό τοῦνελ, μέ τήν ἐλπίδα γ' ἀνακαλύψουν τό θησαυρό τοῦ «Χρυσοῦ Φαραώ». Σέτι τοῦ Α'

Ἐνῶ κιως προγοῦν οἱ ἀνασκαφές αὐτές, συγχρόνως κινδυνεύει νά ἐξαφανιστῆ γιά πάντα, νά καταστραφῆ, ὁλοτελα, ἕνα ἀριστούργημα τοῦ παρελθόντος, γιά νά μπορέσουν νά ζήσουν καλίτερα οἱ κάτοικοι τῆς σημερινῆς Αἰγύπτου. Γιά νά διασωθῆ, χρειάζεται νά ξοδευτοῦν 25 ἑκατομμύρια λίρες. Θά κατορθωθῆ ὅμως νά συγκεντρωθῆ τό ποσόν αὐτό, μέ μιᾶ διεθνῆ προσπάθεια;

Πρόκειται γιά τό ναό τοῦ Ἀμπού Σιμπέλ, πού εἶναι πολύ ὡραιότερος καί ἐπιβλητικότερος ἀπό τίς Πυραμίδες ἢ τή Σφίγγα. Τό μνημειῶδες αὐτό ἔργο τῆς ἀνγαίας Αἰγύπτου ὀφείλεται στό Φαραώ Ραμσῆ τό Β'. Εἶναι σκαλισμένο μέσα στό βράγο καί στολίζεται μέ τεράστια ἀγάλματα θεῶν.

Τά ἐντυπωσιακώτερα ἀπ' αὐτά εἶναι τέσσερα ἀτμίέτρα ὑπροστά στήν εἴσοδο τοῦ ναοῦ. Ἔχουν ὕψος 20 μέτρων. Τό κεφάλι τους ἔχει πλάτος 4 μέτρων ἀπ' τό ἕνα ὡς τό ἄλλο αὐτί. Τά τυφλά τους μάτια κυττάζουν πρός τήν ἀνατολή. Εἶναι φτιαγμένα ἀπό ρόζ ἀμμόλιθο.

Ὁ ναός τοῦ Ἀμπού Σιμπέλ ὁπολογίζεται ὅτι ἔχει ἡλικία 3000 ἐτῶν. Ἐπί πολλούς αἰῶνες, τόν εἶχε σκεπάσει ὁλότελα ἡ ἄμμος τῆς ἐρήμου. Οἱ αἰγυπτιολόγοι τόν ἀνακάλυψαν καί τόν ξέθαψαν ἐδῶ καί 50 χρόνια.

Ἐκτός ὅμως ἀπ' αὐτούς τούς εἰδικούς, λίγοι ξέρουν τήν ὕπαρξί του.

Τώρα λοιπόν, τό γραφικό αὐτό μνημεῖο τῆς ἀρχαιότητος, πού τό σεβάστηκαν οἱ αἰῶνες, ἀπειλεῖται ἀπό τελεία καταστροφή. Βρίσκεται τό Ἀσσουάν, ὅπου πρόκειται νά κατασκευαστῆ ἕνα τεράστιο φράγμα πάνω στό Νεῖλο

"Οταν συμπληρωθῆ, τό 1968, τό κολοσσιαῖο αὐτό τεχνικό ἔργο, τά νερά τοῦ ποταμοῦ θά συγκρατίσουν μιά λίμνη μήκους 500 χιλιομέτρων περίπου, πού θά σκεπάση ὁλόκληρη τή Νουβία καί θά εἰσχωρήση ἀνάμεσα στά γόνατα βουνά. Οἱ μικρότεροι ναοί καί οἱ τάφοι, πού βρίσκονται στήν κοιλάδα τοῦ Νείλου, θά γαθοῦν γιά πάντα. Στό Ἀμπού Σιμπέλ, τό νερό θ' ἀνεβῆ σιγά-σιγά ὡς τά πόδια, τή κοιλιά, τό στῆθος τῶν πέτοινων θεῶν. Ὁ μαλακός ἀμμόλιθος θά διαλυθῆ. Θά τσῆψη, θά πέση σέ λάσπη. Τά ἀνάλματα θά καταστραφοῦν...

Μόνον ἕνα πρόγημα θά μποροῦσε νά τά σώση: Ἕνα δεύτερο φράγμα», ἕνα τεράστιο ἡμικυκλικό τεῖνος, πού θά περιέβαλλε ὅλο τό ναό καί θά τόν διατηροῦσε τελεῖως στεγνό, μέσα σέ μιά μεγάλη ἐλακκοβεσ γωλε νερό στή μέση τῆς ἀπέραντης λίμνης.

Γιά νά γίνη ὅμως αὐτό, χρειάζεται νά ξοδευτοῦν 25 ἑκατομμύρια λίρες. Τόσο ἔχει ὁπολογίσει τή δαπάνη ἡ Οὐνέσκο, ἡ μοσφωτική αὐτή ὀργάνωση τοῦ ΟΗΕ, πού ἔχει ἤδη ἀναλάβει τό ἐφούρτατο ἔργο τῆς μετακινήσεως, ἀντιγραφῆς ἢ διασώσεως τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Νουβίας, πού θά βρεθοῦν στή Νασσερ προσφέρει πρόθυμη τή συνεργασία της, ἀλλά δέ σκοπεύει οὔτε ἔ νει νά διαθέση ἕνα τέτοιο κολοσσιαῖο ποσό.

Θά συγκεντρωθοῦν λοιπόν αὐτά τά ποσά ἀπό συνεισφορές τῶν 86 κρατῶν, πού εἶναι μέλη τῆς Οὐνέσκο;

Θά εἶναι ἀληθινά ἐρωτεία, ἂν οἱ δυτικές χῶρες πληρώσουν τή δαπάνη ἀπό τή διάσωσι τοῦ ναοῦ, ἀφοῦ πρῶτα ἀσνήθησαν νά γρηματοδοτήσουν τήν κατασκευή τοῦ φράγματος πού θά πολλαπλασίαζε τή γεωργική παραγωγή τῆς Αἰγύπτου! Ὁ Πρόεδρος Νάσσερ ἐπιθυμεῖ θέβαια πολύ —καθώς ὅλοι ἄλλωστε— νά διατηρηθοῦν τά ἀρχαῖα μνημεῖα τῆς χώρας του. Ἀλλ' ὅπως κι' οἱ Φαραώ, ἔτσι κι' αὐτός ἐνδιαφέρεται κυρίως νά ἐξασφαλίση σιτάρι γιά τό λαό.

Ἔχει δανειστῆ 118 ἑκατομμύρια λίρες ἀπό τή Σοβιετική Ρωσία, γιά νά φτιάση τό τεράστιο φράγμα τοῦ Ἀσσουάν τό κλειδί αὐτό τοῦ μέλλοντος τῆς Αἰγύπτου, τό δνειρο τοῦ λαοῦ της. Μέ τή συμπλήρωσί του, ἡ καλλιεργήσιμη γῆ τῆς Αἰγύπτου θ' αὐξηθῆ κατά 35% περίπου καί θά ἐξασφαλίστῆ ἡ ρυζοκαλλιέργεια σέ 2.800 000 στρέμματα.

Εἶναι φυσικό λοιπόν νά δίδεται ἀπόλυτη προτεραιότης σ' αὐτό τό ἔργο.

Ο ΣΚΕΛΕΤΟΣ Είναι τό γιαφί ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Τὸ τελειότερο τεχνικὸ ἔργο τῆς φύσεως

Ο ἀνθρώπινος σκελετὸς εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καταπληκτικώτερες μηχανές, πού ἔχει κατασκευάσει ἡ φύσις. Ἐλαφρὸς ἀλλὰ προικισμένος ταυτόχρονα μὲ μεγάλη ἀντοχή, συγκρατεῖ ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ σώματος καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάνωμε τὶς πιὸ διαφορετικὲς κινήσεις: νὰ περπατᾶμε, νὰ τρέχωμε, νὰ σκαφαλώνωμε, νὰ σηκώνωμε μεγάλα βάρη, νὰ ὁδηγοῦμε ἕνα αὐτοκίνητο κτλ. Καμμιὰ μηχανὴ ἀπὸ ὅσες ἔφτιαξε ὁ ἄνθρωπος δὲ μπορεῖ νὰ παραβληθῆ μὲ τὸ σκελετό μας.

Ἡ ὀστεοποίησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ σκελετοῦ πρέπει νὰ γίνη σύμφωνα μὲ ὡρισμένο ρυθμό. Διαφορετικά, ὅπως συμβαίνει σὲ ὡρισμένες ἀσθένειες, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀνίκανος νὰ κάμη καὶ τὶς πιὸ ἁπλὲς κινήσεις. Ἀκόμη κι' ἂν ὅλα τὰ ἄλλα ὄργανά του λειτουργοῦν κανονικά, θὰ εἶναι ἕνας ἀνάπηρος, ποὺ δὲ θὰ μπορῆ ν' ἀνταποκριθῆ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς ζωῆς

Τὸ βρέφος δὲν ἔχει ὀστᾶ. Στὴ θέσι τους βρίσκονται οἱ καλούμενοι χόνδροι, πού εἶναι ἕνας εὐλύγιστος καὶ ἐλαστικὸς ἱστός. Αὐτοὶ οἱ χόνδροι μεταβάλλονται κατόπιν βαθμιαία σὲ ὀστᾶ. Ἂν τὸ ἔμβρυο εἶχε στερεὰ ὀστᾶ, δὲ θὰ μποροῦσε οὔτε νὰ παραμείνη μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του οὔτε νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ. Οἱ χόνδροι εἶναι σωτήριοι γιὰ τὸ βρέφος, γιατὶ τὸ προφυλάσσουν ἀπὸ τὰ κατάγματα, πού, διαφορετικά, θὰ ἦταν πολὺ συχνά, ἰδίως κατὰ τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς του.

Μποροῦμε νὰ παραβάλωμε τὸν ἀνθρώπινο σκελετὸ μὲ τὸ γιαπὶ μιᾶς σύγχρονης πολυκατοικίας. Αὐτὸ τὸ γιαπὶ ὑψώνεται ὁλοένα μὲ τὴν προσθήκη νέων ὑλικῶν (σίδερου καὶ τσιμέντου). Κατὰ τὸν ἴδιο τροπο γίνεται καὶ ἡ ἀνάπτυξι τῶν ὀστῶν. Εἰδικὰ κύτταρα, οἱ καλούμενοι ὀστεοβλάστες, φτιάνουν τὶς «κολῶνες». Οἱ μεταξύ τους ἀποστάσεις γεμίζουν κατόπιν μὲ ἀσβέστιο, πού στερεοποιεῖται βαθμιαία.

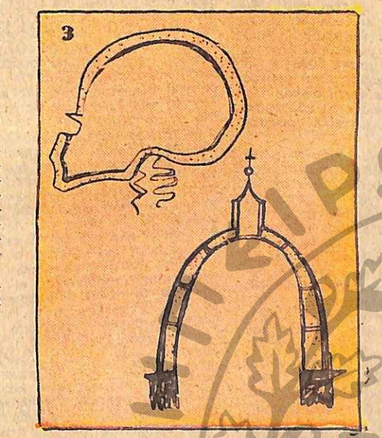
Σὲ μιὰ πολυκατοικία, ὅμως, οἱ ἐργάτες, μόλις τελειώσουν τὴ δουλειά τους, φεύγουν. Οἱ ἐργάτες τοῦ σώματος, ἀντίθετα, δουλεύουν ἀδιάκοπα σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. Μόλις συμπληρώσουν τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σκελετοῦ, ἐξακολουθοῦν νὰ παρασκευάζουν καινούργια ὑλικά, μὲ τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστοῦν βαθμιαία τὰ παλιά. Στὴν προστάθειά τους αὐτή, οἱ ὀστεοβλάστες (χτίστες) ἐνισχύονται ἀπὸ τοὺς ὀστεοκλάστες (γκρεμιστές), πού καταστρέφουν τὰ φθαρμένα κύτταρα καὶ τὰ ἐξαφανίζουν, γιὰ νὰ διευκολύνουν τὸ δημιουργικὸ ἔργο τῶν πρώτων.

Στὶς ἀκτῖνες Χ τὰ ὀστᾶ παρουσιάζουν ραβδώσεις πιὸ συμπαγεῖς. πού ἀκολουθοῦν ἕνα ἁρμονικὸ σχέδιο. Αὐτὲς οἱ ραβδώσεις μοιάζουν μὲ τὶς μεταλλικὲς ραβδώσεις τοῦ πύργου Ἄϊφφελ ἢ τὶς διακλαδώσεις τῆς κεραίας ἑνὸς ραδιοφωνικοῦ πομποῦ. Μὲ τὸ τέχνασμα αὐτὸ ἡ φύσις ἔχει κάμει τὸν ἀνθρώπινο σκελετὸ ἐλαφρύ, ἀλλὰ καὶ ταυτόχρονα πολὺ γερό. Τὸ τέχνασμα αὐτὸ τὸ μιμήθηκαν οἱ κατασκευαστὲς τῶν οὐρανοξυστῶν, οἱ ναυπηγοὶ κτλ.

Τὰ ὀστᾶ εἶναι στὸ ἐσωτερικό τους ἄδεια καὶ σ' αὐτὸ χρωστοῦν τὴν ἐλαφρότητά τους. Ἀλλ' ἡ φύσις δὲν ἄφησε ἀνεκμετάλλευτο τὸ χῶρο πού τῆς προσφέρει τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὀστῶν. Ἐκεῖ μέσα γίνεται ἡ πολύπλοκη ἐργασία τῆς παρασκευῆς τῶν ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Γιὰ τὴν ἐργασία αὐτὴ ἡ φύσις χρειαζόταν ἕνα εὐρύχωρο ἐργαστήριο. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, λοιπόν, χρησιμοποίησε τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ὀστῶν, πού εἶναι ἄδεια σ' ὅλο τὸ μῆκος τους.

Τὰ ὀστᾶ εἶναι ἄλλα ἐπιμήκη ἢ αὐλοειδῆ καὶ ἄλλα πλατύ. Τὰ δεύτερα χρησιμεύουν γιὰ νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ καλύψουν κάποιο σημαντικὸ ὄργανο (ὅπως π.χ. τὸν ἐγκέφαλο).Τὰ ὀστᾶ αὐτὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ δυὸ σκληρὰ στρώματα καὶ ἀπὸ ἕνα ἐνδιάμεσο, πού εἶναι πορῶδες.

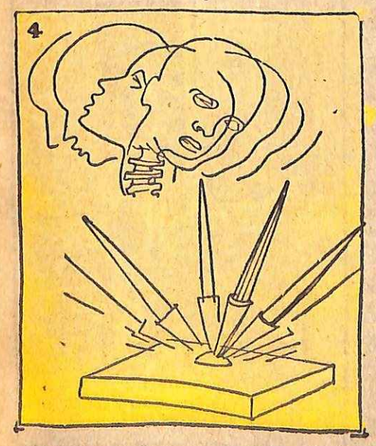
Κι' ἐδῶ ἐπίσης οἱ ἀρχιτέκτονες μιμήθηκαν

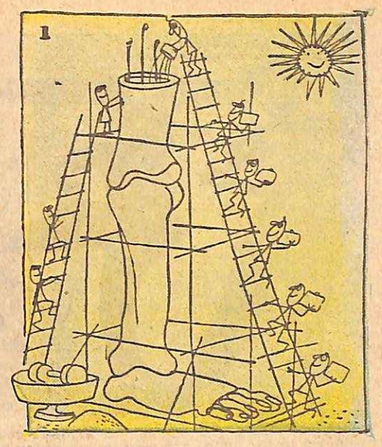


τὴ φύσι. Οἱ τροῦλοι τῆς Ἁγίας Σοφίας, τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Ρώμης κτλ. εἶναι φτιαγμένοι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἀληθινὸ τεχνικὸ ἀριστούργημα, ἐξ ἄλλου, ἀποτελεῖ ἡ σπονδυλικὴ στήλη. Στὸ ἐσωτερικό της βρίσκεται ὁ νωτιαῖος μυελός, πού εἶναι ὁ κεντρικὸς ἠλεκτρονικὸς σταθμός, πού πὸς καὶ δέκτης ταυτόχρονα, τοῦ ὀργανισμοῦ μας. Ἡ σπονδυλικὴ στήλη, συγκρατεῖ ταυτόχρονα ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Ἀλλὰ χάρις στοὺς σπονδύλους πού τὴν ἀποτελοῦν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κάνωμε ἕνα σωρὸ κινήσεις: νὰ γυρίζωμε τὸ σῶμα μας δεξιὰ-ἀριστερά, νὰ σκύβωμε κτλ.

Ἡ εὐλυγισία τῆς σπονδυλικῆς στήλης δὲν ἀρκεῖ, ὅμως, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ γυρίζωμε καὶ τὸ κεφάλι μας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἂν τὸ κρανίο μας ἦταν κολλημένο ἀπ' εὐθείας στὴ σπονδυλικὴ στήλη, δὲ θὰ μποροῦσαμε νὰ κάνωμε καμμιὰ σχεδὸν κίνησι. Οἱ κισσαμε αὐτὲς ἔγιναν δυνατὲς μὲ μιὰ εἰδικὴ ἀρθρωσι, τοῦ καλουμένου ἄτλαντος ἢ ἐπίστροφέως. Ἀπαράλλακτες εἶναι οἱ θῆκες γιὰ στυλό





1) Τὰ ὀστᾶ ἀναπτύσσονται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού ὑψώνεται καὶ τὸ γιαπὶ μιᾶς πολυκατοικίας. 2) Οἱ ραβδώσεις τῶν ὀστῶν μοιάζουν μὲ τὶς μεταλλικὲς ραβδώσεις τοῦ πύργου Ἄϊφφελ. 3) Ὁ θόλος τοῦ κρανίου εἶναι τὸ πρότυπο πού πάνω σ' αὐτὸ βασίστηκαν οἱ ἀρχιτέκτονες γιὰ νὰ φτιάξουν τὸν τροῦλλο τῆς Ἁγίας Σοφίας ἢ τοῦ Ἁγίου Πέτρου. 4) Τὰ «μπίκ» μὲ μπίλια ἔχουν ὡς πρότυπο τὸ ὀστοῦν τοῦ ἄτλαντος, πού μᾶς ἐπιτρέπει νὰ κινοῦμε τὸ κεφάλι μας πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις.

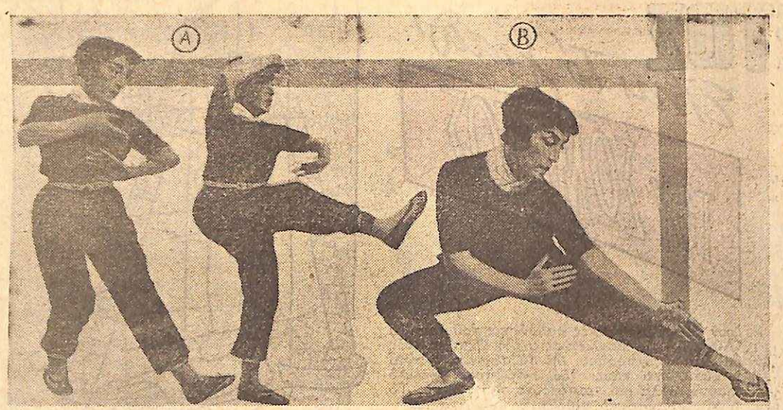
πού ὑπάρχουν στὰ γραφεῖα. Αὐτὲς οἱ θῆκες δὲν εἶναι σταθερές, ἀλλὰ κινοῦνται πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις μ' ἕνα μηχανισμό, ὅμοιον μ ἐκείνον τοῦ ὀστοῦ τοῦ ἄτλαντος.

Παρὰ τὴν ἀδιάκοπη προστάθεια τῶν ὀστεοβλαστῶν καὶ τῶν ὀστεοκλαστῶν, τὰ ὀστᾶ χάνουν τὴν ἐλαστικότητά τους καὶ γερνάνε μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ καὶ παλιὰ ὅλα μποροῦν νὰ πάνε καλά, ἂν δὲν προκληθῆ κάταγμα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὸ κόκκαλο πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ ἐπαγορθώση τὴ βλάβη. Γι' αὐτὸ τὰ κατάγματα ἀφοῦν νὰ θεραπευθοῦν στοὺς γέρους. Καὶ ἡ ἐπανακόλλησις δὲν εἶναι ποτὲ πλήρης. Στοὺς νέους, ἀντίθετα, τὰ κατάγματα δὲν ἔχουν ἰδιαίτερη σπουδαιότητα. Γιατὶ ὁ ὀργανισμὸς ἀναπληρώνει μόνος του καὶ ταχύτατα τὶς βλάβες.

***

ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΕΜΒΟΛΙΟ ΣΩΛΚ

Παρασκευάσθηκε στὴν Ἀμερικὴ ἕνα νέο καὶ ἰσχυρότερο ἐμβόλιο Σάλκ κατὰ τῆς πολιομυελίτιδος. Κατὰ τὸ Ἰνστιτοῦτο Θεραπευτικῶν Ἐρευνῶν Μέσ παρέχει προστασία σὲ 91% τῶν παιδιῶν μὲ μιὰ μόνο ἔνεση. Τὸ συνηθισμένο ἐμβόλιο Σάλκ ἐξασφαλίζει προστασία στὰ 65% μὲ τὶς δυὸ πρῶτες ἐνέσεις καὶ στὰ 90% μὲ τὴν τρίτη.



Α) 'Αριστερά: 'Η άσκηση «τὸ χάϊδεμα τοῦ λωτοῦ». Τὸ πόδι ποὺ προχωροῦμε πρὸς τὰ ἐμπρὸς τρίβεται ἁπαλὰ πάνω στὸ γόνατο τοῦ ἄλλου ποδιοῦ. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ θέσι τῶν δυὸ χερῶν κατὰ τὴν ἄσκησι αὐτή. Δεξιά: 'Η ἄσκησι «τὸ χρυσὸ πουλὶ ποὺ στέκεται στο ἕνα πόδι», στὴν ὁποία συμμετέχουν ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος. Β) 'Η ἄσκησι «τὸ φίδι ποὺ γλυστράει πρὸς τὰ κάτω». Εἶναι ἀξιοσημείωτη ἡ ἁρμονία ὅλων τῶν μελῶν τοῦ σώματος.

Τὸ «τάο - τζί - τουάον» κατακτᾶ τὴ Δύσι

ΚΑΝΕΝΑΣ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς μποξέρ, ποὺ ἐμφανίστηκαν ὡς σήμερα στὰ κινεζικὰ ρίνγκ, δὲν κατώρθωσε νὰ νικήσῃ ἕναν Κινέζο συνάδελφό του. Κι' ὡστόσο, ἡ ὑπεροχὴ τοῦ λευκοῦ ἦταν σὲ πολλὲς περιπτώσεις συντριπτική. 'Αλλ' ὁ Κινέζος εἶχε δυὸ μεγάλα πλεονεκτήματα. Τὸ ἕνα ἦταν ἡ μεγάλη του εὐλυγισία, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ξεφεύγῃ ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ δύσκολες στιγμές. Τὸ δεύτερο ἦταν ὅτι δὲν κουραζόταν. Κι' ἀλλωστε, δὲ φαινόταν πὼς ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια. Οἱ κινήσεις του ἦταν ἥρεμες καὶ ἁπαλές. 'Αλλὰ καὶ τόσο καλὰ ὑπολογισμένες, ποὺ κανένα χτύπημά του δὲν πήγαινε χαμένο. Κατάφερνε, ἀντίθετα, νὰ ξεφεύγῃ ἀπὸ ὅλα τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἦταν ἕνας χορευτής, ποὺ ἔκανε μιὰ ἐπίδειξι ρυθμικοῦ χοροῦ.

'Εκεῖνο, ποὺ δίνει στοὺς Κινέζους πυγμάχους αὐτὴ τὴν ὑπεροχή, εἶναι τὸ «τάο - τζὶ - τουάον», ποὺ σημαίνει «ἡ τέχνη τῆς κινήσεως». Πρόκειται γιὰ ἕνα σύστημα γυμναστικῶν ἀσκήσεων ποὺ εἶναι τὸ κατασταλαγμα τῆς πείρας τῶν Κινέζων πυγμάχων, γιατρῶν, μοναχῶν καὶ πολεμιστῶν. 'Η ἀρχὴ του χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. 'Η σημερινὴ κινεζικὴ κυβέρνησι τὸ ἔχει κάνει ὑποχρεωτικὸ στὰ ἀνώτερα σχολεῖα καὶ στὸ στρατό. 'Αλλὰ τὸ «τάο-τζὶ-τουάον» ἔχει περάσει ἀπὸ καιρὸ τὰ σύνορα τῆς Κίνας κι' ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ κατακτᾶ τὸ δυτικὸ κόσμο, ὅπως ἡ ἰνδικὴ «γιόγκα» καὶ ἡ ἰαπωνικὴ «ζίου - ζίτσου». Στὶς εἰδικὲς σχολὲς ποὺ λειτουργοῦν στὴν 'Αμερικὴ φοιτοῦν βεντέτες τοῦ κινηματογράφου, χορεύτριες, ἐπιχειρηματίες, μέλη τοῦ Ο.Η.Ε. κτλ.

Τὸ «τάο-τζὶ-τουάον» ἔχει δυὸ σπουδαῖα πλεονεκτήματα. Πρῶτα, δυναμώνει τοὺς μῦς, χωρίς, ὅμως, νὰ καταστρέφῃ τὴν πλαστικότητά τους καὶ νὰ τοὺς σκληραίνῃ. Ἔπειτα, ἐξαφανίζει τὸ πάχος καὶ διορθώνει τὴ σιλουέττα. Ἔτσι, ταιριάζει τὸ ἴδιο καλὰ στοὺς ἄνδρες ὅσο καὶ στὶς γυναῖκες.

'Αλλὰ ποιό εἶναι τὸ μυστικό του; Νὰ τί λέει ἡ 'Αμερικανίδα Σοφία Ντέλζα, ποὺ τὸ δίδαξε

'Η γυμναστική, ποὺ δίνει δύναμι καὶ διορθώνει τὴ γραμμὴ

πρώτη στὶς 'Ην. Πολιτεῖες:

«Οἱ δυτικοὶ ἔχουμε τὴν τάσι νὰ ἐξαντλοῦμε τὶς δυνάμεις μας τόσο στὴ γυμναστική, ὅσο καὶ στὰ σπόρ, πιστεύοντας ὅτι μιὰ ἔντονη καὶ βίαιη κίνησι φανερώνει ρώμη καὶ ἐνέργεια. Οἱ Κινέζοι, τουναντίον, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ πραγματικὴ δύναμι εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν κουράζει τοὺς μῦς καὶ δὲν βάζει σὲ δοκιμασία τὴν καρδιά. 'Από τὴ στιγμή, ποὺ κουραζόμαστε, παύουμε νὰ εἴμαστε δυνατοί. 'Ο δυνατὸς ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐξωτερικεύει τὴ δύναμι του χωρὶς νὰ κουράζεται καὶ χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ σχεδὸν προσπάθεια»

Τὸ «τάο-τζὶ-τουάον» περιλαμβάνει 108 κινήσεις, ποὺ μποροῦν νὰ ἐκτελεσθοῦν σὲ 20 περίπου λεπτά. Τὰ ὀνόματά τους ἔχουν τὸν ἐξωτισμὸ τῆς μυστηριώδους Κίνας: τὸ «μοναδικὸ μαστίγιο», τὸ «φίδι ποὺ γλυστράει πρὸς τὰ κάτω», τὸ «χρυσὸ πουλὶ ποὺ στέκεται ὀρθιο στὸ ἕνα του πόδι», τὸ «χάϊδεμα τοῦ λωτοῦ» κτλ.

Νὰ πῶς περιγράφει ἡ Σοφία Ντέλζα μιὰ ἄσκησι, ποὺ καλεῖται «τὸ λευκὸ περιστέρι ποὺ ἁπλώνει τὰ φτερά του»:

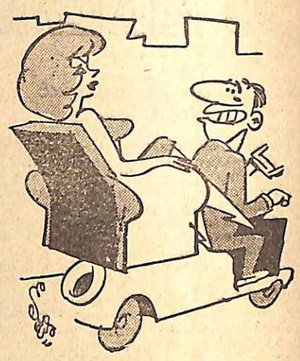
«Βάλτε τὰ πόδια σας παράλληλα τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ σὲ ἀπόστασι ὅσο εἶναι τὸ μῆκος τοῦ πέλματός σας. Θὰ ἀκουμπήσετε τὸ δεξιό σας χέρι στὸ μέτωπο, μὲ τὴν παλάμη πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ σηκώσετε κατόπιν τὸ ἀριστερό χέρι, μὲ λυγισμένο τὸν καρπό, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Πρέπει νὰ ἔχετε τὴν ἐντύπωσι πὼς κρεμόσαστε ἀπὸ ἕνα νῆμα, ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας. Λυγίστε τὸ κορμί σας πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ἀφῆστε τὸ ἀριστερό σας χέρι νὰ κυλήσῃ πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔξω. Μὴν κουνήσετε καθόλου τὸ δεξί σας χέρι. Φτάσατε ἔτσι στὴ στάσι ποὺ οἱ Κινέζοι τὴν καλοῦν «ἀκίνητος σὰν βουνὸ» ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ «ρευστὸς σὰν ποτάμι» ἀπὸ τὸ ἄλλο. 'Αναστηκώστε τὸ κορμί σας καὶ φέρτε τὸ ἀριστερό σας χέρι στὸ ὕψος τοῦ ὤμου. Θὰ φέσετε τώρα τὸ ἀριστερό σας χέρι στὸ μέτωπο ὅπως καὶ τὸ δεξί. Λυγίστε τοὺς ἀγκῶνες σὰν νὰ θέλετε νὰ πιάσετε ἕνα τόπι μὲ τὰ χέρια σας. Θὰ λυγίσετε κατόπιν τὰ γόνατα, κρατώντας ὁλόισα τὸ κορμί σας. Θὰ κάνετε τὴν ἴδια ἄσκηση κατ' ἀντίστροφη τάξι. Θὰ βάλετε, δηλαδή, τὸ ἀριστερὸ χέρι στὸ μέτωπό σας καὶ θὰ φέρετε τὸ δεξὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας καὶ θὰ ἐκτελέσετε τὶς ἴδιες κινήσεις, ὅπως πρίν».

«Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἀσκήσεων ἀπαιτεῖ ὑπομονὴ καὶ ἡρεμία, παρατηρεῖ ἡ Σοφία Ντέλζα. Πρέπει νὰ αἰσθανώσαστε κάθε κίνησι, ποὺ κάνετε. Οἱ κινήσεις αὐτὲς δὲν κουράζουν, γιατὶ κινητοποιοῦν ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἀπὸ τὶς φάλαγγες τῶν δακτύλων ὡς τοὺς πιὸ σημαντικοὺς μῦς».

Μετὰ τὴν ἄσκησι τοῦ «λευκοῦ περιστεριοῦ ποὺ ἁπλώνει τὰ φτερά του» ἔρχεται ἐκείνη τοῦ «φιδιοῦ ποὺ γλυστράει πρὸς τὰ κάτω». Τὸ ἀριστερὸ πόδι εἶναι τεντωμένο πρὸς τὰ ἐμπρὸς μὲ τὴ μύτη σὲ γωνία 45 μοιρῶν σχετικὰ μὲ τὴ φτέρνα. Τὸ δεξιὸ μὲ τὸ γόνατο λυγισμένο διευθύνεται πρὸς τὰ πίσω συμπαρασύροντας κι' ὁλόκληρο τὸ πέλμα. Τὸ ἀριστερὸ χέρι, μ' ἁπλωμένη τὴν παλάμη, γλυστράει πάνω στὸ ἀριστερό πόδι, ἐνῶ τὸ δεξιό, μὲ λυγισμένο τὸν ἀγκῶνα, διευθύνεται κάθετα πρὸς τὸ πρωτο. 'Η ἴδια ἄσκησι θὰ γίνῃ κατόπιν μὲ ἀντιστροφὴ τῶν θέσεων τῶν χεριῶν καὶ τῶν ποδιῶν.

Τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦ «τάο-τζὶ-τουάον» εἶναι ὅτι δὲν κουράζει, γιὰ τὸ λόγο ὅτι βάζει σὲ κίνησι ὅλους τοὺς μῦς τοῦ σώματος. «'Η κούρασι, παρατηρεῖ ἡ Σοφία Ντέλζα, ὀφείλεται στὸ ὅτι ἐξαντλοῦμε τὴν ἀντοχὴ ἑνὸς μέλους, ἐνῶ ἀφήνομε ἀδρανὲς τὸ ὑπόλοιπο σῶμα. 'Ενῶ ὅταν ὅλα μας τὰ μέλη συμμετέχουν στὴν κίνησι, καθένα μὲ τὸν ἰδιαίτερο ρυθμό του, δὲν αἰσθανόμαστε κούρασι».

Τὸ «τάο-τζὶ-τουάον» δὲν περιλαμβάνει καμμιὰ βίαιη κίνησι. Ὅλες οἱ κινήσεις του, τουναντίον, πρέπει νὰ εἶναι ἥρεμες καὶ ἁπαλές. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ πολλαπλασιάζεται ἡ δύναμις μας κι' οἱ κινήσεις μας ἔχουν τὸ ἀποτέλεσμα, ποὺ θέλουμε. Ἕνα παιδάκι ποὺ ἔχει ἀσκηθῆ στὸ «τάο-τζὶ-τουάον» θὰ μποροῦσε νὰ νικήσῃ μὲ μεγάλη εὐκολία ἕνα γίγαντα.



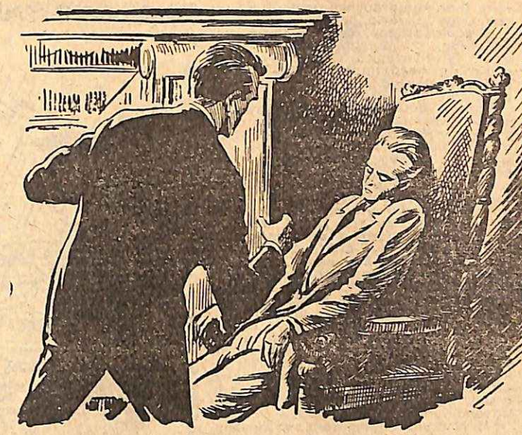
— *Μὴ μοῦ πῆς 'Ηρώ μου! Μπορεῖ νὰ εἶναι βέσπα, ἀλλά... κάθεσαι ἀναπαυτικά!*

(Τοῦ 'Αρχέλαου)



— *Τί νὰ σοῦ κάνω, Λιλή; Εἴχαμε ραντεβοῦ στὶς πέντε καὶ ἡ ὥρα εἶναι ἕξη καὶ τέταρτο!*

— *Μὴν ἀγγίξῃς τίποτα, Μπάμπη.. Θ' ἀφήσῃς ἀποτυπώματα!...*



— "Οταν ἔτρεξα κοντά του γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω, εἶδα πὼς ἦταν νεκρός!...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

Ἡ ἀδελφοκτόνα τοῦ καρδιναλίου

—ΕΔΩ καὶ πολλὰ χρόνια — ἄρχισε νὰ μᾶς διηγῆται ὁ γιατρὸς—ἤμουν φιλοξενούμενος, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους, στὸν παλιὸ φεουδαρχικὸ πύργο τῶν Μπέϊνμπριτζ, στὴν κομητεία Μπάκινγχαμ. Τὸ φιλικό μου αὐτὸ ἀντρόγυνο εἶχε τὴ μανία νὰ κάνῃ συλλογὴ ἀπὸ διάφορα παλιὰ ἔπιπλα κι' ἀρχαῖα ἔργα τέχνης, ποὺ τὰ μάζευε ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ κόσμου, ταξιδεύοντας ἀδιάκοπα.

Μᾶς διηγήθηκαν μάλιστα μ' ἐνθουσιασμὸ τὶς λεπτομέρειες τοῦ τελευταίου ταξιδιοῦ τους στὴν 'Ιταλία, ὅπου εἶχαν ἀνακαλύψει πολυτιμότατα εὑρήματα. Τὰ περίμεναν νὰ φτάσουν, ἐκεῖνες τὶς μέρες, ἀμπαλαρισμένα μὲ ἐπιμέλεια.

Τὸ σημαντικώτερο ἀπ' ὅλα, καθὼς μοῦ εἶπαν, ἦταν μιὰ πολυθρόνα μὲ σκαλίσματα. Τὴν εἶχαν βρῆ σ' ἕνα ἀρχαιοπωλεῖο τῆς Βερόνας. Λέγανε πὼς ἡ πολυθρόνα αὐτὴ ἀνῆκε ἄλλοτε στὸν καρδινάλιο Ρίμπολι, ἕνα ἀπ' τοὺς πιὸ ἀσπονδους ἐχθροὺς τῶν Μεδίκων 'Υπῆρχε μάλιστα ἡ παράδοσι πὼς ὁ ἔξοχος ἐκεῖνος κληρικὸς εἶχε ξεψυχήσει πιάνω σ' αὐτὴ τὴν πολυθρόνα, τὴ μέρα ἀκριβῶς τῆς τελευταίας συναντήσεώς του μὲ τοὺς ἰσχυροὺς ἀντιπάλους του.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ καρδιναλίου, τὸ πολύτιμο ἔπιπλο κοιμήθηκε κάτω ἀπὸ πιαχὺ στρῶμα σκόνης, μέσα σε μιὰ ἀκατοίκητη πτέρυγα τοῦ παλατιοῦ, ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγιναν κάτι ἐπισκευὲς στὸ κτίριο. Τὸ ἀνακάλυψαν τότε καὶ τὸ πούλησαν, μαζὶ μ' ἄλλα ἀντικείμενα, στὸν ἀρχαιοπώλη τῆς Βερόνας.

Τὸ πιὸ περίεργο σημεῖο αὐτῆς τῆς ἱστορίας, κατέληξε ὁ πυρηθεοδοτίτης, εἶναι ὅτι, ὅπως δείχνουν τὰ οἰκογενειακὰ ἀρχεῖα μας, εἴμαστε οἱ μόνοι ζωντανοὶ ἀπόγονοι τῶν Μεδίκων...

Τρεῖς μέρες μετὰ τὴ συνομιλία αὐτή, ἡ περίφημη πολυθρόνα ἔφτασε ἀπ' τὴν 'Ιταλία, μαζὶ μὲ ἄλλα πράγματα. 'Ηταν ἀληθινὸ ἀριστούργημα βενετσιάνικης γλυπτικῆς. "Εμοιαζε σὰν τοὺς σημερινοὺς θρόνους τῶν ἐπισκόπων.

'Εκεῖνο ποὺ μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι, ἦταν ἡ παλιότης τοῦ ξύλου της. Δὲ φαινόταν νἄναι καρυδιά, ὀξυὰ ἢ δρῦς, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔβενος... "Οταν ὅμως ἀνακοίνωσα τὴν ἀπορία μου στὴν οἰκοδέσποινα, αὐτὴ γέλασε ἁπλῶς. Καί, χωρὶς νὰ μοῦ δώσῃ ἀπάντησι, φρόντισε νὰ τοποθετηθῆ τὸ πολύτιμο ἔπιπλο δίπλα στὸ παλαιϊκὸ τζάκι τῆς βιβλιοθήκης τοῦ πύργου.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, κου βεντιάσαμε πάλι γιὰ τὴν πολυθρόνα. 'Η κ. Μπέϊνμπριτζ παρατήρησε τότε ὅτι, παρ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ θαυμασμοῦ μας, καμεὶς μας δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ καθήσῃ πρῶτος στὸ σπάνιο ἔπιπλο, γιὰ νὰ τὸ τιμήσῃ.

'Αμέσως φιλοτιμηθήκαμε ὅλοι νὰ σηκωθοῦμε καὶ περάσαμε γελῶντας στὴ βιβλιοθήκη. Καὶ πάλι ὅμως δὲ μπορέσαμε νὰ ἐπαναφέρωθοῦμε τὴν παραλειψί μας, ὄχι μόνο γιατὶ ἦταν ἁργὰ πιά, ἀλλὰ καὶ γιατί, μπαίνοντας στὴ βιβλιοθήκη, εἴδαμε νὰ κοιμᾶται μακαρίως πάνω στὴν πολυθρόνα ὁ σκύλος τοῦ οἰκοδεσπότη, ὁ Ράγκλος.

Φυσικά, κανεὶς μας δὲν εἶχε τὴν ἀγένεια ν' ἀνησυχήσῃ τὸ εἰρηνικὸ ἐκεῖνο τετοιάποδο. 'Αναθάλαμε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα τὴ δοκιμὴ τῆς πολυθρόνας.

Πόση ἦταν ὅμως ἡ κατάπληξί μας, ὅταν τ' ἄλλο πρωῒ, στὸ πρόγευμα, μιὰ καμαριέρα τοῦ πύργου ἦρθε καὶ μᾶς ἀνάγγειλε πὼς βρῆκε τὸ Ράγκλις ἡλιόμπορτα στὸ τζάκι τῆς βιβλιοθήκης!

Μιὰ πρόχειρη ἐξέτασι μ' ἔπεισε πὼς τὸ δυστυχισμένο ζῶο εἶχε πάθει ὁλικὴ παράλυσι ἀπὸ κάποια ἀκατάλληλη τροφή.

'Ωστόσο, δὲν ἀργήσαμε νὰ ξεχάσουμε τὸ θάνατό του, γιατὶ τ' ἄλλο πρωῒ τράβηξε τὴν προσοχή μας ἕνα γεγονὸς ἀκόμη πιὸ τραγικό...

Εἴχαμε περάσει τὴ μέρα μας πολὺ εὐχάριστα. Τὸ βράδυ, ἀφοῦ παίξαμε μπρίτζ, καλνυχτίσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι' ἀποσυρθήκαμε, ἀφίνοντας τὸν 'Ερνέστο Μπέϊνμπριτζ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, καθισμένον στὴν πολυθρόνα τοῦ καρδιναλίου, μ' ἕνα ποτηράκι οὐίσκυ καὶ τὴν πίπα του...

'Αλλοίμονο! Δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ τὸν ξαναδοῦμε ζωντανό... Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν βρῆκαν πεθαμένο πάνω στὴν πολυθρόνα, στὴ θέσι ποὺ τὸν εἴχαμε ἀφίσει ἀποβραδὺς!

Τὸ βράδυ, μετὰ τὴν κηδεία τοῦ 'Ερνέστου Μπέϊνμπριτζ, ἐμεινα ὡς ἀργὰ στὴ βιβλιοθήκη, κοντὰ στὸν ἀδελφό του, γιὰ νὰ τοῦ κρατήσω συντροφιὰ καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν παρηγορήσω λίγο. 'Αφοῦ κουβεντιάσαμε γιὰ διάφορα θέματα, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ φίλος μου μοῦ εἶπε μὲ ταραχή:

—Εἶναι κουτό, βέβαια, αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι... Μὰ μιὰ παράξενη δεισιδαιμονία μὲ σημάδεψε καὶ δοκιμάσω κι' ἐγὼ νὰ καθήσω σ' αὐτὴ τὴν τρανὴ πολυθρόνα, ὅπου βρῆκαν νεκροὺς τὸν ἀγαπημένο μου Ράγκλος καὶ τὸν ἀδελφό μου. "Εχω τὴ διαίσθησι πὼς κάποιο μοιραῖο μυστικὸ κρύβεται σ' αὐτὸ τὸ παλιὸ ἔπιπλο, ποὺ παίζει ρόλο ἐκδικητῆ στὴν τύχη τῆς οἰκογενείας μας!

Τὰ λόγια τοῦ φίλου μου μὲ βύθισαν σὲ σκέψεις... Εἶχα ἀφαιρεθῆ ὁλότελα ψαχνόντας νὰ βρῶ στὰ βάθη τοῦ λογισμοῦ μου τὴ δυνατότητα μιᾶς πλήρους στοὺς συλλογισμούς του... Κάποια στιγμὴ νύρισα νὰ τοῦ μιλήσω, μὰ δὲν τόν εἶδα πιὰ κοντά μου.

Εἶχε καθήσει στὴν πολυθρόνα του καρδιναλίου. Μοῦ φάνηκε σὰν ἀποκοιμισμένος. 'Αλλ' ὅταν ἔτρεξα κοντά του καὶ τὸν σκούντησα γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω, εἶδα πὼς ἦταν νεκρός!

Μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια μου ἀπ' τὴ φρίκη, ἄρχισα νὰ τρέχω στοὺς διαδρόμους καὶ νὰ ξεσηκώνω μὲ τὶς φωνές μου ὅλο τὸν πύργο...

'Η Τύχη μᾶς ἔδωσε τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου της ἐγκληματικῆς πολυθρόνας.

"Οταν πρότεινα νὰ βάλουμε φωτιὰ καὶ νὰ κάψουμε τὸ τραγικὸ ἔπιπλο, συμφώνησαν ὅλοι μαζί μου, ἀκόμα κι' ἡ ἀπαρηγόρητη κ. Μπέϊνμπριτζ. 'Αναψαμε λοιπὸν μιὰ μεγάλη φωτιὰ στὸν κῆπο τοῦ πύργου καὶ ρίξαμε μέσα τὴν πολυθρόνα.

Μιὰ καινούργια ἔκπληξι μᾶς περίμενε τότε: Ὅπως εἶχα μαντέψει, τὸ βενετσιάνικο ἀριστούργημα δὲν ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ξύλο. Δὲν κάηκε, ἀλλὰ ἔλυωσε σιγὰ — σιγά, σὰν κερί!...

Καὶ πραγματικά, ἦταν ἀπὸ ἕνα εἶδος κεριοῦ, ποτισμένο μὲ κάποιο καταχθόνιο φάρμακο, ποὺ μὲ τὴ ζέστη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος διαλύόταν, εἰσχωροῦσε στοὺς πόρους τοῦ δέρματος κι' ἔφερνε τὸ θάνατο!

'Απ' τὴ μελέτη τῶν ἀρχείων τῶν Μπέϊνμπριτζ, βεβαιώθηκα γι' αὐτό. Τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν Μεδίκων ἀναφέρανε λεπτομερῶς τὸ περιστατικὸ τοῦ θανάτου τοῦ καρδιναλίου Ρίμπολι.

'Ο σατανικὸς κληρικὸς εἶχε παραγγείλει δυὸ τέτοιες πολυθρόνες, γιὰ νὰ στήσῃ δολοφονικὴ παγίδα στοὺς δυὸ ἀδελφούς. 'Αλλ' οἱ Μεδίκοι, προειδοποιημένοι ἀπ' τοὺς κατασκόπους τους, ἀντὶ νὰ καθήσουν αὐτοὶ στὶς πολυθρόνες, ἀνάγκασαν μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων τους τὸν ἴδιο τὸν καρδινάλιο νὰ καθήσῃ στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ νὰ πεθάνῃ!

Σὲ ποιανοῦ τὰ χέρια νὰ βρίσκεται τάχα ἡ ἄλλη πολυθρόνα τοῦ Ρίμπολι; Καὶ ποιὲς συμφορὲς ἔχει φέρει στοὺς κατόχους της;...

Σ. ΜΠΟΝΤ

Ἡ ραδιενέργεια
ΑΠΕΙΛΕΙ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

'Ο κίνδυνος ἀπὸ τὰ ἀτομικὰ κοιμητήρια

Οἱ ἐπιστήμονες δίνου τοῦ κόσμου κρούουν τὸν τελευταῖο καιρὸ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου γιὰ τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποὺ ἀπειλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰ καλούμενα ἀτομικὰ κοιμητήρια, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἀποριπτονται τὰ ὑπολείμματα τῶν βομβῶν ἐπεξεργασίων ποὺ γίνονται στὰ ἀτομικὰ ἐργαστήρια.

Αὐτὰ τὰ ὑπολείμματα τὰ συγκεντρώνουν σὲ μεγάλα σιδερένια κιβώτια —βιμοια μὲ τοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν, φυλὰ μὲ πολὺ γοντρὰ τοιχώματα— καὶ κατόπιν τὰ θάβουν μέσα σὲ παλιὰ μεταλλεῖα ἢ τὰ ρίχνουν στὴ θάλασσα. Οἱ 'Αμερικανοί, ποὺ ἔχουν καὶ τὰ περισσότερα, τὰ πετάνε στὸν 'Ατλαντικὸ ὠκεανό. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ "Αγγλοι. Οἱ Γάλλοι τὰ συγκεντρώνουν στὴν κοίτη τοῦ Ροδανοῦ καὶ κατόπιν τὰ πετάνε στ' ἀνοιχτὰ τῆς 'Αντίμπ, δηλαδὴ μπροστὰ στὴν Κυανῆ 'Ακτή.

'Αλλ' ὁ τρόπος αὐτὸς τῆς ἀπορρίψεως εἶναι ἀκίνδυνος; "Οχι ἀπαντοῦν οἱ εἰδικοί. 'Εγκυμονεῖ, τουναντίον, τεραστίους κινδύνους.

"Οπως εἶναι γνωστόν, οἱ ἀτομικὲς σπῖλες ψύχονται μὲ τεράστιες ποσότητες νεροῦ, ποὺ κυκλοφοροῦν στὸ ἐσωτερικό τους. 'Αλλ' ἐκεῖ ὑπάρχουν ἀκτινοβολίες, ποὺ ἔρίβμητα σύνεφα οὐδετερονίων, ποὺ ἔρχονται τὸν ἕνα μὲ τὸν ἄλλο κι' ἀποσυρθήκαμε, ἀφίνοντας τὸν 'Ερνέστο Μπέϊνμπριτζ, τὸν ἀδελφὸ τοῦ οἰκοδεσπότη, καθισμένον στὴν πολυθρόνα τοῦ καρδιναλίου, μ' ἕνα ποτηράκι οὐίσκυ καὶ τὴν πίπα του...

'Αλλοίμονο! Δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ τὸν ξαναδοῦμε ζωντανό... Τὴν ἄλλη μέρα, τὸν βρῆκαν πεθαμένο πάνω στὴν πολυθρόνα, στὴ θέσι ποὺ τὸν εἴχαμε ἀφίσει ἀποβραδὺς!

Τὸ βράδυ, μετὰ τὴν κηδεία τοῦ 'Ερνέστου Μπέϊνμπριτζ, ἔμεινα ὡς ἀργὰ στὴ βιβλιοθήκη, κοντὰ στὸν ἀδελφό του, γιὰ νὰ τοῦ κρατήσω συντροφιὰ καὶ νὰ προσπαθήσω νὰ τὸν παρηγορήσω λίγο. 'Αφοῦ κουβεντιάσαμε γιὰ διάφορα θέματα, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ φίλος μου μοῦ εἶπε μὲ ταραχή:

—Εἶναι κουτό, βέβαια, αὐτὸ ποὺ σκέπτομαι... Μὰ μιὰ παράξενη δεισιδαιμονία μὲ σημάδεψε καὶ δοκιμάσω κι' ἐγὼ νὰ καθήσω σ' αὐτὴ τὴν τρανὴ πολυθρόνα, ὅπου βρῆκαν νεκροὺς τὸν ἀγαπημένο μου Ράγκλος καὶ τὸν ἀδελφό μου. "Εχω τὴ διαίσθησι πὼς κάποιο μοιραῖο μυστικὸ κρύβεται σ' αὐτὸ τὸ παλιὸ ἔπιπλο, ποὺ παίζει ρόλο ἐκδικητῆ στὴν τύχη τῆς οἰκογενείας μας!

Τὰ λόγια τοῦ φίλου μου μὲ βύθισαν σὲ σκέψεις... Εἶχα ἀφαιρεθῆ ὁλότελα ψαχνόντας νὰ βρῶ στὰ βάθη τοῦ λογισμοῦ μου τὴ δυνατότητα μιᾶς λύσεως στοὺς συλλογισμούς του... Κάποια στιγμὴ νύρισα νὰ τοῦ μιλήσω, μὰ δὲν τόν εἶδα πιὰ κοντά μου.

Εἶχε καθήσει στὴν πολυθρόνα του καρδιναλίου. Μοῦ φάνηκε σὰν ἀποκοιμισμένος. 'Αλλ' ὅταν ἔτρεξα κοντά του καὶ τὸν σκούντησα γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσω, εἶδα πὼς ἦταν νεκρός!

Μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια μου ἀπ' τὴ φρίκη, ἄρχισα νὰ τρέχω στοὺς διαδρόμους καὶ νὰ ξεσηκώνω μὲ τὶς φωνές μου ὅλο τὸν πύργο...

'Η Τύχη μᾶς ἔδωσε τὴ λύσι τοῦ μυστηρίου της ἐγκληματικῆς πολυθρόνας.

"Οταν πρότεινα νὰ βάλουμε φωτιὰ καὶ νὰ κάψουμε τὸ τραγικὸ ἔπιπλο, συμφώνησαν ὅλοι μαζί μου, ἀκόμα κι' ἡ ἀπαρηγόρητη κ. Μπέϊνμπριτζ. 'Αναψαμε λοιπὸν μιὰ μεγάλη φωτιὰ στὸν κῆπο τοῦ πύργου καὶ ρίξαμε μέσα τὴν πολυθρόνα.

Μιὰ καινούργια ἔκπληξι μᾶς περίμενε τότε: Ὅπως εἶχα μαντέψει, τὸ βενετσιάνικο ἀριστούργημα δὲν ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ ξύλο. Δὲν κάηκε, ἀλλὰ ἔλυωσε σιγὰ — σιγά, σὰν κερί!...

Καὶ πραγματικά, ἦταν ἀπὸ ἕνα εἶδος κεριοῦ, ποτισμένο μὲ κάποιο καταχθόνιο φάρμακο, ποὺ μὲ τὴ ζέστη τοῦ ἀνθρώπινου σώματος διαλύόταν, εἰσχωροῦσε στοὺς πόρους τοῦ δέρματος κι' ἔφερνε τὸ θάνατο!

'Απ' τὴ μελέτη τῶν ἀρχείων τῶν Μπέϊνμπριτζ, βεβαιώθηκα γι' αὐτό. Τὰ ἀπομνημονεύματα τῶν Μεδίκων ἀναφέρανε λεπτομερῶς τὸ περιστατικὸ τοῦ θανάτου τοῦ καρδιναλίου Ρίμπολι.

'Ο σατανικὸς κληρικὸς εἶχε παραγγείλει δυὸ τέτοιες πολυθρόνες, γιὰ νὰ στήσῃ δολοφονικὴ παγίδα στοὺς δυὸ ἀδελφούς. 'Αλλ' οἱ Μεδίκοι, προειδοποιημένοι ἀπ' τοὺς κατασκόπους τους, ἀντὶ νὰ καθήσουν αὐτοὶ στὶς πολυθρόνες, ἀνάγκασαν μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὅπλων τους τὸν ἴδιο τὸν καρδινάλιο νὰ καθήσῃ στὴ μιὰ ἀπ' αὐτὲς καὶ νὰ πεθάνῃ!

Σὲ ποιανοῦ τὰ χέρια νὰ βρίσκεται τάχα ἡ ἄλλη πολυθρόνα τοῦ Ρίμπολι; Καὶ ποιὲς συμφορὲς ἔχει φέρει στοὺς κατόχους της;...

Σ. ΜΠΟΝΤ

'Ο πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς συνίσταται στὸ νὰ κλείσωμε τὰ ραδιενεργὰ ὑποκείμενα σὲ διαδοχικὰ στρώματα ἀπὸ πορσελάνη, ποὺ δὲν ἐπιτρέάζεται ἀπὸ τὸ νερό. Θὰ θάβαμε κατόπιν αὐτὲς τὶς πορσελάνες μέσα στὴ γῆ. Κι' αὐτές, βέβαια, θἀσπαζαν κάποτε. 'Αλλ' αὐτὸ θὰ γινόταν ἔπειτα ἀπὸ χιλιάδες χρόνια. 'Η μέθοδος αὐτή, ὅμως, εἶναι ἐξαιρετικὰ δαπανηρή καὶ προϋποθέτει τὴν ἵδρυσι μεγάλων ἐργοστασίων, ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐπεξεργασία ποὺ εἴπαμε.

'Ο δεύτερος τρόπος συνίσταται στὸ διασκορπισμὸ τῶν ραδιενεργῶν ὑπολειμμάτων μέσα στὸ διάστημα. Θεωρητικά, αὐτὸ τὸ σύστημα εἶναι θαυμάσιο. Δὲν πρέπει νὰ ξεγνᾶμε, ὅμως, ὅτι οἱ μισοὶ τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς πυραύλους ποὺ θἐλουμε νὰ ἐκσφενδονίσωμε μέσα στὸ διάστημα ἢ ἐκσπεντάνται πρωτοῦ ξεκινήσουν ἢ ἐκραγοῦν πάνω στὴ γῆ, γεμίζουν μὲ ἐπεξεργασμένα τὰ ὄρια τῆς γήϊνης ἀτμοσφαίρας. "Ετσι, ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶναι, στὴν πραγματικότητα, περισσότερο ἀπελπίδουσα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες.

Νά, λοιπόν, ἡ μεγάλη, ἡ τρομακτικὴ



Ὁ Μπέρναρντ Φίντς

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΚΗ τοῦ δόκτορος Φίντς

Θά εἶναι ὁ ἐπίλογος τοῦ σκοτεινοῦ δράματος, ποὺ ἀνασταύωσε, πρὶν ἀπὸ ἑνάμισυ χρόνο, τὴν Ἀμερική

Σὲ μερικὲς μέρες πρόκειται ν' ἀρχίση στὸ Λὸς Ἄντζελες μιὰ δίκη, ποὺ τὴν περιμένει μὲ ζωηρὴ ἀδημονία ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Καλιφόρνιας, μὰ καὶ ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς. Γιὰ δεύτερη φορὰ μέσα σ' ἕνα χρόνο, θὰ καθήση στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου ὁ διάσημος χειρουργὸς Μπέρναρντ Φίντς καὶ οἱ ἔνορκοι θὰ κληθοῦν ν' ἀποφασίσουν ἂν εἶναι ἢ ὄχι ὁ δράστης τοῦ φόνου τῆς συζύγου του Μπάρμπαρα, ποὺ συγκλόνισε, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1959, τὸ Λὸς Ἄντζελες.

Ἄριστος ἐπιστήμονας καὶ κομψὸς ἄντρας, μὲ πλήθος αἰσθηματικὲς ἐπιτυχίες στὸ ἐνεργητικό του, ὁ δρ. Φίντς, 42 ἐτῶν, εἶχε στὴν πελατεία του τὶς κυριώτερες δεντέττες τοῦ Χόλλυγουντ καὶ εἶχε δημιουργήσει, ἀπὸ τὰ κέρδη τοῦ ἐπαγγέλματός του, μιὰ ἐπιβλητικὴ περιουσία. Μὲ 200.000 δολλάρια ἐτήσιο εἰσόδημα, πρόσφερε στὴ γυναῖκα του, τὴν ὡραιοτάτη Μπάρμπαρα Φίντς, 36 ἐτῶν, τὶς ἀνέσεις μιᾶς πλούσιας βίλλας στὰ προάστια τοῦ Λὸς Ἀντζελες, μιᾶς πολυτελοῦς θαλαμηγοῦ καὶ τριῶν αὐτοκινήτων, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄνηκε σ' ἐκείνην.

Φυσικά, ἀρκετοὺς μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸ τραγικὸ τέλος τῆς ὁμορφιᾶς Μπάρμπαρα, ἡ συζυγικὴ ζωή τους εἶχε πάψει νὰ εἶναι εὐτυχισμένη. Ὁ δόκτωρ Φίντς εἶχε ἀσχετισθῆ μ' ἕνα πρώην μαγνεκέν καὶ φωτομοντέλο, τὴν Κάρολ Τρεγκόφ, ποὺ τὴν προσέλαβε γιὰ γραμματέα του καὶ τὴν ἔκανε φιλενάδα του. Ἡ Μπάρμπαρα δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῆ τὴν ὕπαρξι τοῦ παράνομου αὐτοῦ δεσμοῦ ἀπὸ τὸν πρώην σύζυγο τῆς Κάρολ, τὸν Ἑλληνοαμερικανὸ Τζίμμυ Πάππας, ποὺ εἶχε ἐπανελημμένως διαπρέψει σὲ διαγωνισμοὺς ἀνδρικῆς καλλονῆς καὶ ἐπιλεγόταν «ὡ Ἄδωνις τοῦ Λὸς Ἀντζελες».

Γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ, τότε, τὸν ἄπιστο σύζυγο, ἡ Μπάρμπαρα ἄρχισε νὰ σκάνδαλη ἀπὸ τὴν τράπεζα ὅλο καὶ μεγαλύτερα ποσὰ — ἐκμεταλλευόμενη τὴν καλιφορνιακὴ νομοθεσία, ποὺ ὁρίζει, ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας τοῦ ἀνζυγου ἀνήκει στὴν ἀνεύνυμο—καὶ νὰ τὰ ξοδεύη σὲ ἐπιθέσεις σπατάλες. Αὐτὸ δεύτερο ἐπιθέσεις σπατάλες. Αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ δημιουργηθῆ ἕνα ἀσφαλὲς μίσος ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνη καὶ τὸν φιλάργυρο χειρουργό, ποὺ ἀπὸ φάσεις νὰ φτάση ἀκόμη καὶ στὸ ἐγκλημα γιὰ νὰ διαφυλάξη τὴν περιουσία του ἀπὸ τὶς ἐκδικητικὲς σπατάλες τῆς γυναίκας του. Πῆγε, λοιπόν, στὸ Λὰς Βέγκας, βρῆκε ἕνα ἐπαγγελματία δολοφόνο, τὸν Τζὼν Πάτρικ Κάντυ, καὶ τοῦ ἔδωσε 1400 δολλάρια, γιὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξη ἀπὸ τὴν Μπάρμπαρα.

— Πρὶν πεθάνη, τὸν διέταξε, θὰ τῆς πῆς: «Αὐτὴ ἡ σφαῖρα εἶναι τὸ τελευταῖο δῶρο τοῦ ἄντρα σου, τοῦ Μπέρνι!»

Ὅμως τὸ σημεῖο αὐτό, ἡ κατηγορία καὶ ἡ ὑπεράσπιση παρουσιάζουν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὰ πράγματα. Οἱ διάφορες ἀρχίζουν ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα. Κατὰ τὸν δόκτορα Φίντς καὶ τὸν ὑπεραστυνόμο τοῦ Δικηγόρο Κοῦπερ, ὁ γιατρὸς διαπραγματεύθηκε πραγματικὰ μὲ τὸν ἐπαγγελματία δολοφόνο τὸ φόνο τῆς γυναίκας του, ἀμέσως, ὅμως, μετάνοιωσε, καὶ ἀνακαλέσε τὴν παραγγελία. Ἀντίθετα, κατὰ τον εἰσαγγελέα, ὁ Κάντυ, ἀφοῦ πῆρε τὰ 1400 δολλάρια, φρόντισε νὰ ἐξαφανιστῆ, χωρὶς νὰ ἐκτελέση τὸ ἔγκλημα.

Τότε — σύμφωνα μὲ τὴν εἰσαγγελικὴ ἐκδοχή, ποὺ θ' ἀκολουθήσωμε πρὸς τὸ παρὸν — ὁ δόκτωρ Φίντς ἀποφάσισε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴ γυναίκα του, κάνοντας τὸ φόνο ὁ ἴδιος, μὲ τὴ βοήθεια τῆς φιλενάδας του Κάρολ Τρεγκόφ. Ἔτσι, τὴ μοιραία ἐκείνη νύχτα τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1959, ξεκίνησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ τὸ σπίτι του, ἐχοντας πλάϊ του τὴν Κάρολ καὶ ἕνα ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο στὸ πίσω κάθισμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ ἕνα περίστροφο, ἕνα μαχαίρι, ἕνα σχοινί, ἕνα ζευγάρι παπούτσια μὲ λαστιχένιες σόλλες καὶ μιὰ σύριγγα. Τὸ σχέδιό του ἦταν νὰ ἐπιβιβάση τὴν Μπάρμπαρα στὸ ἀμάξι, νὰ τὴν τραβήξη σὲ μιὰ ἐρημικὴ περιοχὴ καὶ νὰ τῆς κάνη μιὰ ἔνεση μὲ ἀέρα στὶς φλέβες, ποὺ θὰ τὴν σκότωνε. Κατόπιν, θὰ πετοῦσε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς Κάρολ, τὸ πτῶμα στὴ θάλασσα. Ὅσο γιὰ τὰ ἄλλα ἐγκλημάτικὰ ὅπλα, τὰ εἶχε μαζί του γιὰ τὴν περίπτωσι, ποὺ δὲ θὰ κατάφερνε νὰ πραγματοποίηση τὸ ἀρχικὸ σχέδιό του.

Ἡ Μπάρμπαρα πείστηκε ν' ἀκολουθήση τὸν Μπέρναρντ στὸ αὐτοκίνητό του, ὅταν, ὅμως, εἶδε ἐκεῖ καὶ τὴν Κάρολ, διαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε καὶ πήδησε ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο, βάζοντας τὶς φωνές. Ἀκούγοντας τὶς φωνὲς τῆς κυρίας της, ἐτρεξε ἔξω ἡ Σουηδέζα ὑπηρέτρια τῶν Φίντς, ἡ Μαρία Ἄννα Λίντχολμ. Ἀλλὰ, σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσί της, τὴν ἴδια στιγμή, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄκουσε ἕναν πυροβολισμὸ καὶ σὲ λίγο εἶδε τὸν κύριό της νὰ κρατάη τὴ νεκρὴ Μπάρμπαρα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ κατάθεσι τῆς ὑπηρέτριας, συντριπτικὴ γιὰ τὸν δόκτορα Φίντς, ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο βρῆκε τὸ θάνατο ἡ Μπάρμπαρα Φίντς. Ἡ σφαῖρα τὴ βρῆκε στὴν σπονδυλικὴ στήλη — παράγια, ποὺ σπυαίνει πὼς τὴν πυροβόλησαν ἕνα ἔτρεχε γιὰ νὰ ξεφύγη — καὶ τὴν ἄφησε στὸν τόπο. Ὡστόσο, ὁ κατηγορούμενος καὶ ὁ ὑπερασπιστής του παρουσίασαν στὸ δικαστήριο μιὰ ἄλλη ἐκδοχή, πολὺ λίγο πιθανοφανῆ, εἶναι ἀλήθεια, μὰ ποὺ κλόνιε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐνόρκους.

Κατὰ τὴν ἐκδοχὴ αὐτή, ὁ δόκτωρ Φίντς δὲν εἶχε ἀλλη πρόθεσι, ἐκείνο τὸ βράδυ, παρὰ νὰ συζητήσουν καὶ οἱ τρεις μαζὶ τὸ πρόβλημα, ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ, καὶ νὰ δώσουν μιὰ ὁριστικὴ λύσι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πῆρε καὶ τὴν Κάρολ, πρὶν πάη στὸ σπίτι γ.ὰ νὰ παραλάβη τὴν Μπάρμπαρα. Ἀρχικά, ἡ Μπάρμπαρα δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ ἄντρα της, «νὰ πάνε κάπου γιὰ νὰ τὰ κουβεντιάσουν οἱ τρεῖς», ὅταν, ὅμως, ἀντίκρυσε τὴν Κάρολ, ξύπνησε τὸ μῖσος της ἐναντίον της καὶ ἅρπαξε τὸ περίστροφο, ποὺ ἤξερε πὼς βρισκόταν πάντα στὸ πίσω κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴν σκοτώση.

Ἡ Κάρολ ὥρμησε τότε ἔξω πανικόβλητη, ἀκολουθούμενη ἀπὸ τὴν Μπάρμπαρα, ποὺ τὴν καταδίωκε ὠπλισμένη, καὶ ἀπὸ τὸν Μπέναρντ, ποὺ κυνηγοῦσε τὴ γυναίκα του γιὰ νὰ τὴν ἀφοπλίση. Ὁ Μπέρναρντ κατάφερε νὰ πιάση τὴν Μπάρμπαρα καὶ, γιὰ νὰ τὴν κάνη ν' ἀφήση ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ὅπλο, τῆς ἔδωσε ἀλλεπάλληλα χτυπήματα στὸ κεφάλι — στὰ ὁποῖα ἀποδίδει καὶ τὸ κάταγμα ποὺ διαπιστώθηκε στὸ κρανίο της. Στὴν πάλη ἀπάνω, καὶ ἐνῶ ἡ Μπάρμπαρα σύρλιαζε σὰν μανιακή, τὸ ὅπλο ἐκπυρσοκρότησε καὶ ὁ δόκτωρ Φίντς εἶδε τὴ γυναίκα του νὰ γέρνη νεκρὴ στὴν ἀγκαλιά του.

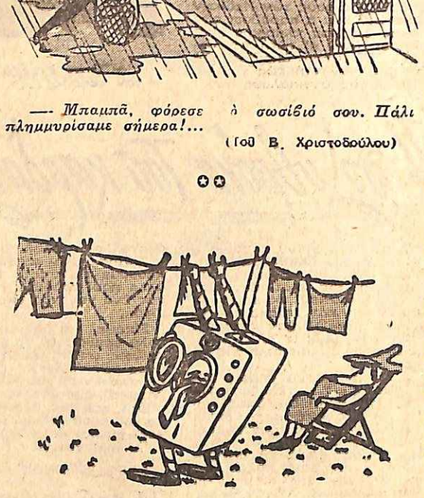
Ἡ δίκη, ποὺ ἔγινε τὸν περασμένο Φεβρουάριο, κράτησε 45 μέρες. Μετὰ τὸ τέλος της, οἱ ἔνορκοι — 7 γυναῖκες καὶ 5 ἄντρες — ἀπομονώθηκαν στὸν 10ο ὄροφο ἑνὸς ξενοδοχείου τοῦ Λὸς Ἀντζελες, γιὰ νὰ ἐκδώσουν τὴν ἔτυμηγορία τους. Γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεαστοῦν ἀπὸ τὶς κρίσεις ποὺ γίνόντουσαν γιὰ τὴ δίκη, τοὺς ἀπαγορεύτηκε νὰ διαβάζουν ἐφημερίδες. Καθὼς καὶ νὰ παρακολουθοῦν ραδιόφωνο ἢ τηλεόρασι. Ἐπὶ 23 μέρες, τοὺς μεταφέρανε κάθε πρωὶ στὸ δικαστήριο καὶ ἔπειτα τοὺς ξανάφερναν, μὲ φρουρά, στὸ ξενοδοχεῖο. Παρ' ὅλα αὐτά, δὲν ἐν.νε δυνατὸ νὰ συμφωνήσουν, καὶ, μὲ τὴν νομοθεσία τῆς Καλιφόρνιας, ἡ ἁπλὴ πλειοψηφία δὲν ἀρκεῖ, γιὰ νὰ κηρυχτῆ ἔνοχος ἡ ἀθῶος ἕνας κατηγορούμενος.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἡ πρώτη δίκη δὲν κατάληξε σὲ κανένα ἀποτέλεσμα, θὰ γίνη τώρα ἡ δεύτερη. Γιὰ νὰ κριθῆ ὁριστικά, ἂν ὁ διάσημος χειρουργὸς θὰ τελειώση τὶς ἡμέρες του στὸ θάλαμο ἀερίων ἢ θ' ἀφεθῆ ἐλεύθερος γιὰ νὰ παντρευτῆ τὴν Κάρολ Τρεγκόφ.



— Μπαμπᾶ, φόρεσε τὸ σωσίβιό σου. Πάλι πλημμυρίσαμε σήμερα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



Τὸ ἐντελῶς αὐτόματο πλυντήριο!



Τὸ πάρτυ τῶν πατίρηδων!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



Ὁ Ράρυ Κάλχουν σὲ μιὰ ταινία ποὺ ξετυλίγεται τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ἀπὸ κατάδικος ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ!

Ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ Ρόρυ Κάλχουν

Σ' ΕΝΑ κελλὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν φυλακῶν τοῦ "Ελ Ρένο ("Ηνωμένες Πολιτεῖες) βρίσκονταν τὸ 1940 δυὸ παιδιά, ποὺ εἶχαν ἔρθει σὲ σύγκρουσι μὲ τοὺς νόμους καὶ τὴν κοινωνία καὶ ποὺ ὀνειρεύονταν νὰ γίνουν «δημόσιοι κίνδυνοι», σὰν τὸν "Αλ Καπόνε καὶ τὸν Τζὼν Ντίλλιγγερ. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ λεγόταν Τσέρυλ Τσέσμαν κι' εἶναι γνωστὸ μὲ ποιὸ τραγικὸ τρόπο — τεσμάτισε πρὶν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὴ ζωή του — μέσα στὸ θάλαμο τῶν ἀερίων. Τὸ δεύτερο λεγόταν Φράνσις Τίμοθυ Ντάρλιν καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ δὲν ἔγινε λόγος γι' αὐτό, ὥσπου τελευταῖα μαθεύτηκε ὅτι εἶχε ἐξελιχθῆ σ' ἕναν ἀστέρα πρώτου μεγέθους τοῦ Χόλλυγουντ μὲ τ' ὄνομα Ρόρυ Κάλχουν.

Ἀπὸ τὴ φυλακὴ στὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα τοῦ Χόλλυγουντ: Ἀπὸ ἀριθμημένος κατάδικος —ὁ ἀριθμός του ἦταν 14055— διάσημος ἠθοποιός; Τὰ πράγματα αὐτὰ δὲ συμβαίνουν πολὺ συχνὰ οὔτε στὴν Ἀμερική, ποὺ παραμένει, ὡστόσο, πάντοτε ἡ χώρα τῶν παραδόξων.

Ὁ Ρόρυ Κάλχουν ἔχει εἰδικευθῆ στοὺς περιπετειῶδεις ρόλους. Ἀλλ' ἀπὸ ὅλους τοὺς ρόλους ποὺ παρέστησε στὴν ὀθόνη κανένας δὲν εἶναι τόσο ἐνδιαφέρων ὅσο ἡ ἴδια ἡ ζωή του.

Ὁ Ρόρυ Κάλχουν —ἡ καλύτερα ὁ Φράνσις Τίμοθυ Ντάζλιν— γεννήθηκε πολὺ ἀπὸ 39 χρόνια στὴν πόλι ποὺ ὁ Σέσιλ ντὲ Μὶλ κι' οἱ ἄλλοι πρωτοπόροι τῆς ἑβδόμης τέχνης εἶχαν διαλέξει γιὰ νὰ γίνη διεθνὴς πρωτεύουσα τοῦ κινηματογράφου: τὸ Λὸς "Αντζελες. Ἡ ἀπόστασι ἀπὸ τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ἦταν μόλις μερικὰ χιλιόμετρα. Ἀλλ' ὁ Ντάρλιν χρειάστηκε γιὰ νὰ τὴ διασχίση 25 χρόνια (στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τὸ γῦρο τοῦ κόσμου μὲ τὰ πόδια). Καί, στὸ μεταξύ, ἔζησε ἀναρίθμητες περιπέτειες...

Οἱ γονεῖς του ἦταν φτωχοὶ καὶ δούλευαν σκληρὰ κι' οἱ δύο. "Ετσι, ὁ μικρὸς Φράνσις μεγάλωσε στὸ δρόμο. Τοῦ ἄρεσε νὰ παίζη τοὺς γκάγκστερ... Στὶς στοιχειὲς συνοικίες τοῦ Λὸς "Αντζελες κάθε γειτονιὰ εἶχε τὴ δική της συμμορία. Κι' οἱ συμμορίες αὐτὲς συγκρούονταν συχνὰ μεταξύ τους... Παιδιάστικα παιχνίδια. Ἀλλ' ὁ Φράνσις, ποὺ ἦταν ἀρχηγὸς μιᾶς ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες συμμορίες, πέρασε γρήγορα ἀπὸ τὰ παιχνίδια στὰ σοβαρά. Ἄρχισε μὲ μερικὰ ἄλλα παιδιὰ νὰ κάνη κλοπὲς καὶ διαρρήξεις. Μιὰ μέρα, ἕνας ἀστυνομικὸς τοῦ βρῆκε πάνω του ἕνα γεμᾶτο πιστόλι.

"Ετσι, ὁ Φράνσις γνώρισε γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φυλακή. Ἦταν μόλις δεκατριῶν χρόνων. Ἀλλ' ἔμεινε ἐλάχιστα ἐκεῖ, γιατὶ δὲν ὑπῆρχε κανένα ἐνογοποιητικὸ στοιχεῖο ἐναντίον του. Αὐτὴ ἡ φυλάκισι, ἀντὶ νὰ τὸν κάμη νὰ συνετισθῆ, τὸν ἐξερέθισε περισσότερο.

— "Ενοιωθα μιὰ ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ ποδοπατήσω τοὺς νόμους, εἶπε ἀργότερα. "Οσο μεγαλύτερους ἦταν ὁ κίνδυνος, τόσο πιὸ πολὺ μὲ τραβοῦσε.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο ἔκλεψε ἕνα αὐτοκίνητο. Ἀλλὰ τὸν ἔπιασαν κι' ἔμεινε 18 μῆνες στὶς ἀναμορφωτικὲς φυλακές

Μέσα στὶς φυλακὲς κατάστρωσε διάφορα σχέδια, κι' ὅταν ἔγῆκε, συγκρότησε μιὰ συμμορία κι' ἄρχισε τὶς δουλειές του. Τὸν ξαναπίασαν ὅμως καὶ τὸν ἔστειλαν καὶ πάλι στὴ φυλακή. Ἀλλ' ὁ Φράνσις κατάφερε νὰ δραπετεύση ὑπὸ περιπετειώδεις συνθῆκες καὶ συνέγισε τὴ δράσι του.

Ἡ ἀστυνομία εἶγε ἀρχίσει ν' ἀπασχολῆται στὰ σοβαρὰ μὲ τὸ νεαρὸ κακοποιό, Δεκάδες ἀστυνομικῶν ἀναζητοῦσαν παντοῦ τὰ ἴχνη του. Τὸν ξαναπίασαν τέλος καὶ τὸν ξαναέφεραν στὴ φυλακή. Καὶ αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ὁ Φράνσις κατάφερε νὰ δραπετεύση.

Τὸ δικαστήριο τῶν ἀνηλίκων τὸν ἐκήρυξε τότε ἀδιόρθωτο κακοποιὸ καὶ τ' ὄνομά του φιγουράρίζε στὶν πρώτη γραμμὴ μεταξὺ τῶν ἐπικινδύνων... Λίγο πολὺ ἀπὸ τὸ 1940, ὁ Φράνσις ἔκανε μιὰ σοβαρὴ διάρρηξι. Ἀλλ' οἱ ἀστυνομικοὶ κατάφεραν νὰ τὸν πιάσουν καὶ τὸ δικαστήριο, ἔγοντας ὑπ' ὄψι καὶ τὴν προηγούμενη δράσι του τὸν καταδίκασε σὲ 20ετῆ εἰρκτή. Τὸν πῆγαν τότε στὶς φυλακὲς τοῦ "Ελ Ρένο, ὅπου γνωρίστηκε μὲ τὸν Τσέσμαν... Ὁ Φράνσις δὲν εἶγε βάλει τὸ χέρι του στὸ αἷμα, Ὁ Τσέσμαν, τοὐναντίον, θαρυνόταν μὲ μιὰ τρομερὴ κατηγορία. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη διαφορὰ ποὺ τοὺς γώριζε.

Ἐφημέριος τῶν φυλακῶν τοῦ "Ελ Ρένο ἦταν ὁ πάτερ Κάναλυ, ποὺ ἀπὸ τὶς συζητήσεις του μὲ τὸν Φράνσις, ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἦταν λιγάτερο κακὸς ἀπὸ ὅ,τι προσπαθοῦσε νὰ παρουστήση.

Τὸ παιδὶ αὐτὸ ἦταν θῦμα τῆς κοινωνίας, ποὺ τὸ εἶγε ρίξει στὸ περιθώριο καὶ τοῦ ἀρνιόταν μιὰ θέσι κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο εἶγε ἐπαναστατήσει.

Ὁ πάτερ Κάναλυ ἄρχισε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν Φράνσις. Τοῦ ἔβινε βιβλία γιὰ διαβάζη κι' ὅταν εἶγε καιρὸ γουβέντιαζε μαζί του. Πείστηκε, τέλος, ὅτι εἶγε ξυπνήσει μέσα στὴν ψυγὴ του ἕνα καινούργιο ἄνθρωπο, ποὺ ἔρισκόταν ναοκομένος ἐκεῖ καὶ τότε ἐγγυήθηκε προσωπικὰ γιὰ τὸ γεαρὸ προστατευόμενό του καὶ κατάφερε νὰ τοῦ δοθῆ γάρις.

"Ηταν οἱ ἀρχὲς τοῦ 1946. Ὁ πάτερ Κάναλυ παρουσίαζε τὸν Φράνσις στὸν περίφημο ἠθοποιὸ "Αλαν Λάντ, ποὺ τὸν πῆρε στὸ σπίτι του κι' ἔβειξε ζωηρότατο ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. "Ετσι, κατάφερε, ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, νὰ τοῦ ἐξασφαλίση ἕνα ικρὸ ρόλο σὲ κάποια ταινία... Τὸ ταλέντο του ἔκαμε ἀμέσως ἐντύπωσι κι' ἀπὸ τότε ὁ Φράνσις Τίμοθυ Ντάζλιν, ποὺ εἶγε πάψει, στὸ μεταξύ, τὸ ὄνομα Ρόρυ Κάλχουν, ἄρχισε νὰ πετάη μὲ τὰ δικά του φτερά.

Ὁ Κάλχουν εἶναι σήμερα παντρεμένος καὶ πατέρας δυὸ ἀγοριῶν. Ἀπὸ τὸ 1946 ὡς τώρα ἔγει γυρίσει πολλὲς ταινίες κοὐέστερν» καὶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ θρίσκεται στὴ Ρώμη, ὅπου θὰ ὑποδυθῆ τὸ ρόλο τοῦ Μοντεγρίστου σ' ἕνα καινούργιο φίλμ τοῦ ἰταλικοῦ κινηματογράφου.



—'Οχτὼ χιλιάδες δὲν εἶναι πολλά, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸ περιεγόμενο!



Ἐύθυμη Ἱστοριούλα

Ὁ «πτωχὸς συγγενὴς»

Ἦμουν ἀπὸ πολὺ καλὴ, δηλαδὴ πλούσια οἰκογένεια. Ἀλλά... ὁ «πτωχὸς συγγενὴς»! "Ετσι τῶθελε ἡ Μοῖρα. Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου, δὲν τάχε καταφέρει καλὰ στὴ ζωή του. Πολὺ ἀχαμπάρι, μάλιστα, ὅπως διαρκῶς ἀφεσκοιτοῦσαν νὰ λένε οἱ θεῖοι μου, ἐπειδὴ ἡ μητέρα τοῦ πατέρα μου ἀνέβαζε τὴ δική τους σταουλοσμία, πάντως εἴτε γιατί ὁ γέρος μου ἦταν ἀνθρωπος χωρὶς ἰωιαίτερες ἱκανότητες, εἴτε γιατὶ ἁπλῶς ἦταν τιμιος στὶς δουλειὲς καὶ ἠθικὸς στὴ ζωή του, ἐνῶ — αὐτὸ τὸ ἤξερε πιὰ ὅλος ὁ κόσμος — τόσο ἡ θεία μου ἡ Καλλιόπη ὅσο καὶ οἱ θεῖοι μου Κυριάκος καὶ Παρασκευᾶς δὲν ἦταν ἀπολύτως ἄφωγοι καὶ ἀνεπιλήπτοι στὸ βίο τους, ἐγὼ βγῆκα στὴ ζωὴ γιὰ νὰ πληρωμὴ-σω τὴ θέσι τοῦ ἀσυμπαθοῦς καὶ ἐνοχλητικοῦ παρασίτου.

Δὲ μπορεῖτε γὰ φανταστῆτε τί καταδίκη εἶναι αὐτή. Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει τίποτα δύυηπροτερο ψυχικὰ ἀπ' τὸ νὰ εἶσαι «πτωχὸς συγγενὴς» σὲ οἰκογένεια πλουσίων. Οἱ μειώσεις καὶ οἱ ταπεινώσεις, ποὺ ὑφιστάσαι, σοῦ δημιουργοῦν μωραίως ἕνα ἰσχυρὸ «ἐαίσθημα κατωτερότητος»

"Οσο περνοῦσε ὁ καιρὸς καὶ τὰ φαρμακωμένα χρόνια τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικιας μου, ἀποθήκευα κακιὰ μέσα στὴ τρυφερὴ ψυχή μου, ποὺ βέβαια φλόγιζε νὰ τὴν κελύπτω ἔντεχνα μ' ἕνα φευτικο ὕφος πεωθυμίας εὐγενίας, σεβασμοῦ καὶ καλοκαιριοῦ. Αὐτά, βεβαια, τὰ καταλαβαίνουν μόνο οἱ ψυχολόγοι κι' οἱ γιατροὶ κι' αὐτοὶ μοῦ τὰ εἶπαν ὕστερα, ὅταν μεγάλωσα, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς τὰ λέω ἀπὸ τώρα γιὰ νὰ μποῤεστε νὰ μὲ καταλάβετε στὴν περαιτέρω ἀφήγησι, νὰ μὲ νοιώσετε βαθειὰ καὶ νὰ μπῆτε στὰ ἐνδόμυχα τοῦ ὑποσυνειδήτου μου. Κουτὸς δὲν εἶμαι. Μὴ γελαστῆτε. Θὰ τὸ δῆτε παρακάτω. Εἶχα ὅμως τὴ μεγάλη ἀτυχία νὰ μοῦ καλλιεργήσουν αὐτὸ τὸ «κομπλέξ». Οἱ θεῖοι μου καὶ, φυσικά, τὰ ξαδέρφια μου, μὲ ὑποδεχόντουσαν πάντα μὲ γκαμπιὰ ἀνδρώπων, ποὺ τρῶνε καὶ δὲν τοὺς ἀρέσει τὸ φαΐ. Μὲ ὅρος «ἐπησχολημένου» ἢ μὲ γασμουρητὰ μεγάλης κοπώσεως. Ἡ θεία μου ἡ Καλλιόπη ὅταν μοῦ λεγε «καλῶς τὸν Κωστάκη» ἦταν ἀκριβῶς σὰ νὰ ἔλεγε «πάλι βρέχει σήμερα». Ὁ θεῖος μου ὁ Κυριάκος πήγαινε στὴν κάμαρά του κι' ὁ θεῖος μου ὁ Παρασκευᾶς — καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ τοῦ πατέρα μου — διάβαζε ἐφημερίδα. Δὲ μένανε μαζί "Ηταν κι' οἱ τρεῖς παντρεμμένοι κι' ἔτσι εἶχα ἄλλον ἕνα θεῖο κι' ἄλλες δυὸ θεῖες ἐξ ἀγχιστείας. Τὸν "Αριστοτέλη, τὴν Ἑλένη καὶ τὴν Πόπη. Ὁ θεῖος, ἀδέλωτος. "Εκανα θελήματα στὸ γραφεῖο τοῦ θείου γιὰ νὰ τιμάω ἀπὸ μικρὸς τὴ ζωή» κι' ὅ,τι μὰ ἔκανα κανένα λάθος, ἔτρωγα καὶ ξύλο (γιὰ νὰ γίνω ἀνθρωπος. Στὸ σπίτι ἔμενα στὸ ὑπόγειο, σ' ἕνα μικρὸ κατώγειο. Δίπλα κοιμόταν ἡ ὑπηρέτρια, ποὺ μὲ χρησιμοποιοῦσε κι' αὐτὴ γιὰ ὑπηρέτη. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπανε ν' ἀνεβαίνω ἐπάνω χωρὶς νὰ μὲ φάνε γρέπει νὰ μὲ φωνάξουν. Ἐπειδὴ πήγαινε στὸ νυκτερινὸ σχολεῖο καὶ μπορεῖ (νὰ κοιμοῦμαι μικρόβια». Ἡ θεία ἡ Ἑλένη πάντα μοῦ τόνιζε συχνὰ πὼς πρέπει νὰ δοξάζω τὸ Θεὸ ποὺ ἔχω τὸ θεῖο μου «προστάτη» καὶ μὲ ζῆ καὶ μὲ μαθαίνει γράμματα, Ἀλλοιῶς, «θὰ γινόμουν ἀλήτης».

Μεγάλωσα κάτως περισσότερο. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ θεῖος ὁ «προστάτης», μὲ εἶχε βαρέσει στὸ κεφάλι πολὺ ἄσχημα ἐλεγα τὸν καῦμό μου σ' ἕνα συμμαθητή μου, τὸν Χρῆστο τὸν Κουρνάζο, καλὴ τοῦ ὥρα.

— Κάθησαι καὶ τὶς πρῶς; μοῦ εἶπε.

— Τί νὰ κάνω' Νὰ τὸν βαῖρω κι' ἐγώ:

— "Οχι. Νὰ φύγῃς.

— Καὶ ποῦ νὰ πάω;

— Τί θὰ πῆ ποῦ νὰ πᾶς; Νὰ πᾶς νὰ δουλέψῃς. Ἐκεῖ δὲ δουλεύεις;

— Ἀπὸ τὸ πρωῒ στὶς ἕξῃ.

— Πόσα σοῦ δίνει;

— Τίποτα.

— Τίποτα;

— Ἀφοῦ μὲ ταΐζει;

— Κι' ἐμένα μὲ ταΐζει τ' ἀφεντικό μου καὶ κοιμᾶμαι στὸ σπίτι. Καὶ πείρνω κι' ἐξακόσιες. "Ασε νὰ τοῦ κάνω ἐργάσεντα, γιατὶ τώρα μεγαλώσανε οἱ δουλειὲς καὶ θέλει καὶ δεύτερο.

Σὲ δυὸ μέρες, ὁ Χρῆστος τᾶχε πανγνίσει.

— Θεῖε, θὰ φύγω, εἶπαι.

Κι' ἐἶνα γίνει κατακόκκινος.

— Θὰ φύγῃς; Καὶ ποῦ θὰ πᾶες;

Ὁ θεῖος σου ὁ Παρασκευᾶς καὶ ἡ θεία σοῦ ἡ Καλλιόπη δὲ θέλουν νὰ σὲ δοῦν στὰ μάτια τους.

— Θὰ πάω ἀλλοῦ. "Επιασα δουλειά.

Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν φοβήθηκε! Μὲ τσάκισε στὸ ξύλο. Τέσκασα τὴ νύχτα κουρέα. Πῆγε στὴν ἀστυνομία καὶ εἶπε πὼς τοὐκλεψα ροῦχα. Τὰ ροῦχα ποὺ φόραγα κι' ἔνα παλιὸ παλτὸ δικό του ποὺ τᾶχε κλέψει ἐπάνω μου. Στείλανε στὸ σχολεῖο, μὲ πιάσανε ἀλλὰ ὁ ἀστυνόμος ποὺ ρώτησε καὶ τὸ βέσποσάν κι' εἶδε καὶ τὰ μούτρα μου μελανιασμένα ἀπὸ τὸ ξύλο, μ' ἄφησε κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸν «προστάτη» λέγο αὐστηρά.

"Ετσι γλύτωσα.

Πέρασαν χρόνια.

Στὸ δρόμο δὲν μὲ χαιρέταγε κανείς συγγενής. Κι' ἂν δὲν συναντιόμαστε στὸ δρόμο τυχαία, οὔτε θὰ ξέρανε ἂν ζοῦσα ἢ πέθανα. Ἐμένα μὲ εἶχε φάει ἡ ρουτίνα. Ὅλο κι' ὀνειρευόμουν καὶ σχεδίαζα νὰ κάνω κάτι σπουδαῖο στὴ ζωή μου, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάνω;

Τέλος — πάντων φαίνεται πὼς «δὲν εἶχα τὰ πρόσωντα». "Ημουν μέτριος ἄνθρωπος. Ἱκανὸς μέτρια, καὶ ἠθικός... ἐξ ἀνάγκης, δηλαδή. Ἀπ' τὸ φόβο τοῦ νόμου. Καὶ στὴν τιμιότητά μου... μέτριος ἤμουν.

Τὸ μόνο ποὺ εἶχα κατ' ἐξαιρέσεις ἦταν νὰ γίνω μὲ τὸ διάβασμα, τὴ δουλειά, τὸ νυχτέρι, τὴ στέρηση καὶ τὴν οἰκονομία ἑνὸς, πάλι μέτριος, ὁ παλληλάκος μὲ μέτριο μισθὸ καὶ ζωὴ μετριώτατη. Κοστουμάκι ἐτοιματζίδικο, φτηνὰ τσιγάρα, μικρὸ πακέτο καὶ κινηματογράφος «Δευτέρες πρόβολῆς», κάθε δεύτερη Κυριακὴ ἑκτὸς ἂν πήγαινα στὸ «μάτς». Ἀπὸ ἔρωτα ὑποστήσιμος μεγάλος. Εἶχα κάτι μικρὲς περιπετειοῦλες, ἀλλὰ ἔτρεμα τὸ μπλέξιμο καὶ μὲ τὸ δίκιο μου. Αὐτὸ δά μοῦλειπε νὰ γινόμουν .. κι' οἰκογενειάρχης! ..

Καὶ ξαφνικὰ—ξαφνικὰ ἔρχονται δλα αὐτὰ καὶ τὰ δυσάρεστα κι' τὰ εὐχάριστα—μοῦ γαμοχλασε ἡ τύχη! Μικρὸ μειδίαμα. Μειδιαματάκι!... Ποῦ μοιαζε καὶ λίγο μὲ σαρκασμό. Γιατί κέρδισα στὸ λαχεῖο ἑκατὸ χιλιάδες. Νὰ τὶς κάνω τί ἐγὼ τὶς ἑκατὸ χιλιάδες; Νὰ τὶς φάω; Θὰ ζοῦσα δυὸ μῆνες πλούσια κι' ὕστερα ἡ γεῦση τῆς ζωῆς θὰ μοῦ φαινότανε πιὸ πικρὴ γιατὶ θἄχα ἰσπάσει —ἡ νιλύκα. Νὰ τὶς βάλω στὸν τόκο; Τί βάζιναν; Θἄπαιρνα μεγάλο ποσὸ τὸ ἀντὶ γιὰ μικρό, Ν' ἀνοίξω μαγαζάκι; Τί μαγαζάκι; Δὲν θὰ τὰ κατάφερνα!..

Καὶ τότε μοῦρθε ἡ σπουδαία ἐμπνευση τῆς μεγαλοφυοῦς κακοπιθείας μου. Πῆγα στὸ πρακτορεῖο «Ἡ τυφλὴ θεὰ Τύχη».

— Σεῖς δὲν πουλήσατε τὸ λαχεῖο, ποὺ κέρδισε τὸ δῶρο;

— Μάλιστα.

— Ποιὸς τὸ πῆρε;

— Τὸ κρατάει μυστικό.

— Σᾶς πειράζει νὰ ποῦμε πὼς τὸ κέρδισα ἐγώ;

— Κάθε ἄλλο. Ἐμεῖς θέλουμε ὀνόματα!

— Εὐχαριστῶ

Τόβαλαν τὴν ἄλλη μέρα ὅλες οἱ ἐφημερίδες :

Κι' ἐγὼ ντύθηκα «στὴν τσίχα», κυριολεκτικὰ καὶ πῆγα γενάτος πακέτα μὲ δῶρα καὶ λουλούδια, στὸ σπίτι τοῦ θείου μου, τοῦ Κυριάκου!.. Ὑποδοχή; Πῶς νὰ σᾶς τὴν περιγράψω;..

—Παιδί μου! φώναξε σπαραξικάρδια ἡ θεία μου ἡ Ἑλένη. Κυριάκο! Τὸ παιδί μας γύρισε!

Ἀγκαλιές, φιλιὰ καὶ βάκρυα ἡ Πόπη ποδιὰ γίνει στὸ μεταξὺ ἕνας κοπρίτσαρος, τύφλα νἄχε τὸ «φεστιβάλ τῆς Βενετίας» μὲ Ἔλες του τὶς «Ἀστάρλετ», Τὴν εἶχε βγῆ στὸ δρόμο πέντε φορὲς κι' ἔκανε τὼς δὲν μὲ εἶδε.

Τοὺς ἔσκασα τὸ μυστικὸ ἐμέσως:

— Πραγματικά, ἐὰ γίνω παιδὶ σας!

Ἀγαπῶ τὴν Πόπη!

— Πῶς;

— Μάλιστα! Τὴ λατρεύω!.. Χρόνια τὴν παρακολουθῶ καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει. Γιατὶ δὲν τῆς εἶπα λέξι, ἐπειδὴ δὲν ἤμουν σὲ θέσι νὰ τὴ ζητήσω.

—Ἀστειεύεσαι; Θἄχαμε ἀντίρρησι γιὰ σένα;

—Τὸ ξέρω... ἀλλά... καλλίτερα εἶναι τώρα!

—Μόνο ποὺ εἴσαστε ξεδίψια, ἀλλὰ σήμερα σιωπηρῶς ἐπιτρέπεται. Καὶ εἶναι πολὺ σωστό!...

—Γιατὶ ξέρεις μὲ ποιὸν ἔχεις νὰ κάνης!

—Ἀσφαλῶς!... Μὲ τὴν εὐχή μου, λοιπόν, παιδάκι μου!

— Εὐχαριστῶ, θεῖε μου! Δηλαδή.. πατέρα μου!...

⁂

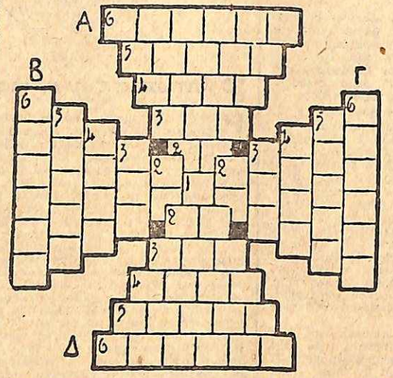
Τὴν ἄλλη Κυριακὴ ἔγιν' ὁ γάμος καὶ ὑπεγράφη καὶ προικοσύμφωνο Ἐγκαταστάθηκα στὸ γραφεῖο. διευθυντής. Μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ψήσω τὸ ψῶμι στὰ γείλη τῆς ἐτίας μου τῆς Ἑλένης καὶ νὰ περάσῃ ὁ Κυριάκος κακὰ γεράματα. Ἀλλὰ ἡ Πόπη εἶναι πολὺ βιορφη καὶ πολὺ καλὸ κοιτσι. Καὶ λατρεύει τὸ ἰπαμπᾶ καὶ τὴ μαμᾶ κι' ἐγώ.. αὐτήν! Θὰ μοῦ γαλάσῃ τὰ σχέδια! Χαλάει τὴς Πάντες τὴν Καλλιόπη καὶ τὸν Παρασκευᾶ — ποὺ ἔβοσα' ὁ Θεὸς καὶ μπατίρισανε — θὰ τοὺς δέχωμαι σὰν ἀπτυχοὺς συγγενεῖς"!

ΕΨΙΛΟΝ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλῆ πυραμίδα

Στὸ κεντρικὸ τετραγωνίδιο τοῦ σχεδίου μας θὰ τοποθετήσετε ἕνα σύμφωνο καὶ ἀκολούθως θὰ τὸ συμπληρώσετε πρὸς τὶς τέσσερις κατευθύνσεις Α, Β, Γ καὶ Δ, μὲ λέξεις τῶν ὁποίων σᾶς δίνουμε πιὸ κάτω τὶς σημασίες. Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιήσετε ὅλα τὰ γράμματα



τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Α»

2) Προσωπικὴ ἀντωνυμία (6' πρ.).
3) Σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.
4) Ἐπιτρέπει τὴ σκέψι.
5) Τοῦ ἀφιερώνουμε μέγα μέρος τῆς ζωῆς μας.
6) Δὲν κλείνει μάτι.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Β»

2) Κτητικὴ ἀντωνυμία (πλη.θ.).
3) "Ονομα προσφιλὲς σιούξ Ἀμερικανούς
4) Χώρα τῆς Ν.Α. Ἀσίας.
5) Μὴν τοῦ ἔτους.
6) "Ηρως τῶν «Ἀθλίων» τοῦ Β. Οὐγκὼ

ΠΡΟΣ ΤΟ «Γ»

2) Πρόθεσις (ἀοχ).
3) Τίτλος εὐγενείας.
4) Θεὸς τοῦ "Ολύμπου.
5) Μικροὶ κασποί.
6) Συσιμές.

ΠΡΟΣ ΤΟ «Δ»

2) Μοιάζει μὲ νῆμα.
3) Πρόθεσις.
4) Θεὰ τῆς μυθολογίας μας.
5) Σερβίρεται στὰ ἑστιατόρια.
6) Τοπικὸ ἢ γρονικὸ ἐπίρρημα μπροστὰ σὲ φωνῆεν

Δ.

Ποιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς;

Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἀπαντήσεις ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κάτωθι ἐρωτήσεις ἡ μιὰ εἶναι σωστή. Προσπαθῆστε νὰ τὴ βρῆτε, διαγράφοντας τὶς δυὸ λαθεμένες.

1) Σὲ ποιὰ ἤπειρο ζοῦν οἱ Σενεγαλέζοι;
— Στὴν Ἀμερικὴ — Στὴν Ἀφρικὴ — Στὴν Ἀσία.

2) Ποιὸς "Αγιος ἐπωνομάστηκε Πρωτομάρτυς;
— Ὁ "Αγιος Πέτρος — Ὁ "Αγιος Παῦλος — Ὁ "Αγιος Στέφανος.

3) Ἀπὸ ποιὸ μέταλλο ἦταν κατασκευασμένα τὰ δηνάρια τῆς ἀογαίας Ρώμης;
— Ἀπὸ γρυσάφι — Ἀπὸ ἀσῆμι — Ἀπὸ γαλκό.

4) Πο.ὰς χώρας τῶν Βαλκανίων οἱ κάτοικοι θεωροῦν τὸν Σκενδέρμπεη σὰν ἐθνικό τους ἥρωα;
— Οἱ Ἀλβανοί — Οἱ Βούλγαροι — Οἱ Σέρβοι.

5) Πότε ἀκριβῶς ὁ γέος πρόεδρος τῶν "Ην. Πολιτειῶν, θ' ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντά του;
— Τὰ ἀνέλαβε ἤδη τὴν 1η Ἰαγουαρίου — Θὰ τ' ἀναλάβῃ στὶς 20 Ἰανουαρίου — Τὴν 1η Φεβρουαρίου 1961.

6) Ποιό γρόνο ἡ Κούβα ἀποτίναξε τὸν Ἰσπανικὸ ζυγὸ καὶ ἀνακηρύχτηκε ἀνεξάρτητο κράτος;
— Τὸ 1898 — Τὸ 1916 — Τὸ 1924.

7) Ποῦ ἔγει ταφὴ ἡ σορὸς τοῦ ναυάρχου τοῦ 21, Ἀνδρέα Μιαούλη:
— Στὴ Σύρο — Στὴν "Υδρα — Στὴν εἰσοδο τοῦ λιμένος τοῦ Πειραιῶς.

8) Ποιᾶς γώρας βασιλιᾶς ἦταν ὁ Μίδας;
— Τῆς Φρυγίας — Τῆς Φοινίκης — Τῆς Αἰγύπτου.

9) Σὲ ποιὸ σύμπλεγμα νήσων ἀνήκει ἡ Φολέγανδρος:
— Στὰ Δωδεκάνησα — Στὶς Σποράδες — Στὶς Κυκλάδες.

10) Τί εἶναι τὸ ὁράσιον:
— Πρόγραμμα, ποὺ καθορίζει τὶς ὧρες ἐργασίας — Συσκευὴ ποὺ διευκολύνει τὴν ὅρασι — Ἱερατικὸν ἄμφιον.

15 ὀνόματα ἀστέρων

Ἀναθέσαμε στὸν τυπογράφο μας νὰ στοιγειοθετήσῃ τὰ ὀνόματα 15 γνωστῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου. Ἐκεῖνος ὅμως ἀπὸ ἀπροσεξία μπέρδεψε τὰ στοιγεῖα καὶ ἔγινε αἰτία νὰ σᾶς προσφέρωμε ἀντὶ τῶν 15 ὀνομάτων ἀγαπημένων σας ἀστέρων τὰ κάτωθι τελείως ἀγνωστα ὀνοματεπώνυμα:

1) ΝΤΑΡΙΕΚΑ	ΝΤΑΒΕΛΕ
2) ΝΤΟΥΑΝ	ΣΚΕΡΠΙΝ
3) ΚΕΒΙΒΑ	ΦΡΟΝΤΙΑΣ
4) ΚΥΤΡΟ	ΚΡΕΓΓΙΝΟΥΣ
5) ΛΑΝΕΛΟΝΤΑ	ΝΤΟΥΛΙΛΑ
6) ΑΛΙΝΑ	ΝΕΛΤΟΝ
7) ΜΑΡΚΕΝ	ΒΙΑΛΛΕΣ
8) ΒΑΛΥΝΑΣ	ΓΚΟΜΑΝΝΑ
9) ΒΟΡΙΟΤΤΙ	ΣΤΕΚΙΝΑ
10) ΜΟΥΡ	ΝΤΑΝΙΣΕΡ
11) ΤΡΕΛΛΑΜΟΣ	ΤΡΑΜΑΝΙΝΙΟΣ
12) ΑΡΤΙΑΣ	ΜΕΛΟΝΤΙ
13) ΛΙΜΕΝΑ	ΚΡΟΥΜΕΡΗ
14) ΣΟΡΑΝΟΣ	ΤΡΑΜΠΙΣ
15) ΝΕΛΑΝΤΙ	ΡΑΡΕΝΤΙ

Δεδομένου ὅτι τὰ γράμματα, ποὺ σγηματίζουν τὸ ὄνομα δὲν ἀνακατεύτηκαν μὲ τὰ γράμματα, ποὺ σγηματίζουν τὸ ἐπώνυμο, ἀλλὰ μόνο μεταξύ τους, πρέπει μέσα σὲ τρία λεπτὰ νὰ ἔγετε ἀνακαλύψει καὶ τὰ 15 αὐτὰ ἀστέρια.

Κρυπτογραφικὸ

1 2 3 3 4 5 6 7 8 9 3	= Πέρσης στρατηγός.
2 3 1 2 4 2 4	= Πόλις τῆς Εὐβοίας.
3 4 7 2 3 3 4	= "Οπλον.
4 5 9	= Αἰσθησι.
5 6 7 4 7 4	= Πόλις τῆς Ἰταλίας, κοντὰ στὸν Πάδο.
6 3 1 2 4	= Θεά.
7 4 5 4 8 2 3	= Ὀρεκτικόν.
8 9 7 9 2 3	= Ὡραία τῆς μυθολογίας.
9 7 4 2 4	= Ἑορτὲς τῶν ἀργαίων.

Τὸ ἴδιο γράμμα ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν ἴδιο πάντοτε ἀριθμό.

Στοιχειόγριφος

"Αν τῆς κόψῃς τὸ λαιμό της,
Χωρὶς νὰ τὴ λυπηθῇς,
Κάποια πόλις τῆς Τουρκίας.
Πέλαγος θὰ γίνῃ εὐθύς.

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων θ' ἀποτελέσουν διαβαζόμενα στὴ σειρὰ ἑξάρτημα πλοίου:

1) Περιογὴ τῆς Πελοποννήσου.
2) Πτηνὸν ἀλλὰ καὶ μηγάνημα.
3) Ἀθηναῖος πολιτικὸς καὶ στρατηγὸς (τοῦ Ε' π.Χ. αἰῶνος).
4) "Ανθος ἀλλὰ καὶ μυθολογικὸς νέος.
5) Γεωμετρικὸ σγῆμα.
6) Μουσικὸ ὄργανο, ἀπὸ τὰ πιὸ παλαιά.

Οἱ δύο σωσίες



Τὰ δώδεκα αὐτὰ πρόσωπα μοιάζουν πολὺ μεταξύ τους. μόνο δυὸ ἀπ' αὐτὰ ὅμως εἶναι ὅμοια ὡς τὴν παρασιτκρότερη λεπτομέρεια (μαλλιά, μύτη, στόμα κλπ.). "Αν θέλετε νὰ ὑπερηφανευόεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας πρέπει νὰ βρῆτε τὰ δυὸ αὐτὰ πανόμοια πρόσωπα μέσα σ' ἕνα λεπτό, τὸ πολύ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 76

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ τοῦ Ναστραδὶν

Η ΜΕΓΑΛΗ ΟΥΣΙΑ

ΚΑΠΟΤΕ ὁ Ναστραδὶν βρισκότανε στὴν ὑπηρεσία τοῦ πασᾶ τοῦ 'Ικονίου 'Αλῆ-Μαγὲρ κι' εἶγε θαρεθῆ νὰ τεμπελιάζῃ.

— Μὰ τὸν 'Αλλάγ!... Ζηλεύω καμμιὰ φορὰ τοὺς κιατίπηδες, ποὺ μουτζουρώνουν κανένα γαρτί, γιατὶ πιάστηκα ἀπ' τὸ πολὺ καθησιό!... Ἔλεγε στοὺς ἄλλους αὐλικούς, ποὺ τὸν κυττοδσαν περίεργα.



— Μπορὲ καλὸ κουμάσι κι' αὐτὸς ὁ Χότζας!... Θέλει νὰ δουλέψῃ σὰν νἄτανε κανένας σκλάβος... Πῶς φαίνεται, λοιπόν, ὁ ἄνθρωπος, ὅταν δὲν ἔγη γεννηθῆ ἀγᾶς!... Λέγανε μεταξύ τους, γιατὶ δὲν πολυγώνευαν τὸν Ναστραδὶν ποὺ εἶγε βρεθῆ γωρὶς δεύτερο παντελόνι ἀπ' τὸ γωριό του κι' ἔγινε ὁ ἐμπιστος τοῦ πασᾶ!...

Μὰ ἐκεῖνος τὰ μάθαινε, ὅσα τοῦ σούριναινε πίσω ἀπ' τὶς πλάτες του καὶ περίμενε τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τοὺς δώσῃ ἕνα καλὸ μάθημα.

Στὸ μεταξύ, βρισκότανε διαρκῶς δίπλα στὸν 'Αλῆ-Μαγὲρ καὶ τὸν διασκέδαζε μὲ τὰ γωρατά του. Κι' ὁ πασᾶς κόντευε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὰ πολλὰ γέλασα καὶ τὰ πολλὰ φαγιά... "Ωσπου μιὰ μέρα ἔστασαν ἀσγημια μαντάτα στὸ 'Ικόνιο: Πλημμύρες, καταστροφές, ἀρρώστιες, λησταί, ὅλα τὰ κακὰ παιελεύνε ἔπεσαν ἀπάνω στὸν πασᾶ, ποὺ γυριοδσε στὸ παλάτι σὰν ἄγριο θηρίο.

— Μπρέ, τί συμφορὰ μὲ βρῆκε τὸν ἔρημο!... Καλὰ ἤμουν τόσα γρόνια μὲ τὴν ἡσυγία μου καὶ τὰ πλούτη μου!...

Κι' οἱ αὐλικοὶ βρῆκαν τὴν εὐκαιρία νὰ σουρίξουν στὸ αὐτὶ τοῦ 'Αλῆ-Μαγέρ:

— 'Από τότε ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸ παλάτι ὁ Χότζας, ἄργισαν οἱ συμφορές... Αὐτὸς ἔφερε τὴ γρουσουζιά!

Κι' ἐκεῖνος κόντεψε νὰ τοὺς πιστέψῃ. "Εδωσε, λοιπόν, ἄδεια στὸν Ναστραδὶν καὶ τὸν ἔδιωξε ἔτσι μὲ τρόπο ἀπ' τὸ 'Ικόνιο.

— 'Εγὼ φεύγω, ἐφέντη μου, τοῦ εἶπε τότε ὁ Χότζας. "Αν μὲ γρειαστῇς, δίως, ξέρεις ποῦ θὰ μὲ βρῆς... Πάω στὸ γωριό μου, κι' εἶμαι πάντα στὶς προσταγές σου...

Ὁ πασᾶς ξαλάφρωσε μόλις τοῦ ἄδειασε τὴ γωνιὰ ὁ Χότζας, μὰ ἡ κατάσταση δὲν πήγαινε καὶ γειροτέρευε... Οἱ γωρικοὶ δὲν πληρώνανε πιὰ φόρους κι' ἡ φτώγεια ἔρχισε νὰ βέρνῃ τὸ πλούσιο 'Ικόνιο καὶ τὸν πασᾶ του.

Κι' ὁ 'Αλῆ-Μαγὲρ ἐπιθύμησε πάλι τὸν Ναστραδίν.

— Ψέματα μοῦ εἶπαν οἱ αὐλικοί μου!... Αὐτὸς δὲ φταίει σὲ τίποτα!... "Ας ἔρθῃ τοὐλάγιστον νὰ μὲ κάνῃ νὰ γελάσω, γιατὶ τούτη τὴ φορὰ θὰ σκάσω στ' ἀλήθεια ἀπ' τὸ κακό μου... εἶπε μόνος του.

Κι' ἔδωσε εὐθὺς διαταγὴ νὰ φέρουν μπροστά του τὸ Χότζα.

"Ετσι μόλις ἔφτασε ὁ Ναστραδίν, ὁ πασᾶς ἔτρεξε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ:

— "Αδικα σὲ κατηγόρησα καὶ σ' ἔδιωξα ἀπὸ κοντά μου!... Ἀπὸ τούτη τὴ στιγμὴ σὲ κάνω σύμβουλό μου κι' ὅτι πῇς θὰ γίνεται!...

Ὁ Χότζας ἔκρυψε τὴ γαρὰ του μὰ δὲν ἔδιωξε ἀπ' τὸ νοῦ του τὴν ἐνέδρα γιὰ τοὺς αὐλικούς, ποὺ τὸν εἶγαν κατηγορήσει ἄδικα.

Μιὰ μέρα ποὺ κόντευε πιὰ ν' ἀβεβιάσῃ τὸ ταμεῖο τοῦ παλατιοῦ, ὁ πασᾶς τοὺ εἶπε:

— 'Αμάν, θὰ πεθάνουμε μέσα στὴ σφύγεια, τζάνουμ!... Πρέπει ν' ἀργίσουμε οἰκονομίες!

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγώ, Πολυγρονεμένε μου!... "Ας ἀργίσουμε, λοιπόν, ἀπ' τὸ προσωπικό! ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας.

Κι' ἀκολουθώντας τὸν πασᾶ πήγανε κι' οἱ δυὸ γιὰ ἐπιθεώρησι.

— Ἐσὺ τί κάνεις στὸ παλάτι; ρώτησε ὁ 'Αλῆ-Μαγὲρ. ἕνα μπέη, ποὺ γασμουριόταν διαρκῶς.

— Τίποτα, πασᾶ μου!... ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

— Κι' ἐσὺ τί ὑπηρεσία προσφέρεις ἀγᾶ; ρώτησε κάποιον ἄλλον.

— Τίποτα. Πολυγρονεμένε μου!...

Τὸ ἴδιο ἔγινε μ' ὅλους τοὺς αὐλικοὺς καὶ τότε ὁ πασᾶς γύρισε κι' εἶπε στὸν Ναστραδίν:

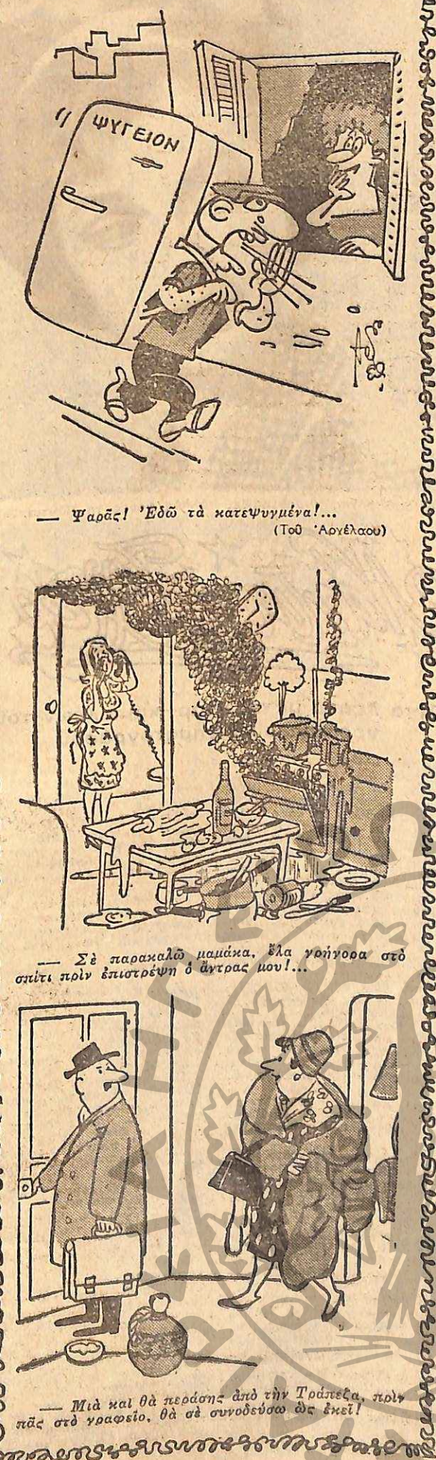
— "Οπως βλέπεις, τζάνουμ, δὲ μποροῦμε γάνουμε πενῆντα ἀνθρώπους γιὰ τὴν ἴδια δουλειά!... Πρέπει ν' ἀογίσουμε οἰκονομίες...

Κι' ὁ Χότζας, ἀφοῦ ἔκανε πὼς σκέφτηκε, ἀποκρίθηκε σὲ λίγο στὸν 'Αλῆ-Μαγὲρ:

— "Ενεις δίκιο, Πολυγρονεμένε μου!... Θὰ τοὺς διώξῃς ὅλους αὐτοὺς καὶ θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ κάνω τὴ δουλειὰ τους... Δὲν πειράζει ποὺ θὰ κουρασθῶ λιγάκι, ἀφοῦ θὰ ἔγω τὴ δουλειὰ πενῆντα ἀνθρώπων, ὁλομόναγος... Μὰ θὰ γίνεται ἄλλοιῶς... Πρέπει κάποιος νὰ θυσιασθῇ γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφὴ τὸ 'Ικόνιο κι' ὁ πασᾶς του!...

Κι' ἔτσι ἔγινε. ἀλλὰ φυσικὰ γιὰ λίγον καιρό. Γιατὶ τὸ παλάτι τοῦ πασᾶ δὲν ἄργησε νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ ἄλλους τεμπέληδες αὐλικούς.

Τὸ χιοῦμορ σὲ εἰκόνες



— Ψαρᾶς! 'Εδῶ τὰ κατεψυγμένα!...
(Τοῦ 'Αγέλαου)

— Μιὰ καὶ θὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν Τράπεζα, πολυπᾶς στὸ γραφεῖο, θὰ σὲ συνοδεύσω ὡς ἐκεῖ!

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ τοῦ Πελοπίδα

ΤΟ ΣΙΔΕΡΙΚΟ

ΓΙΑ πέστε μου, παρακαλῶ, ἀγαπητὴ καὶ ἀξιότιμος κυρία. Τί τὸ θέλετε τὸλο αὐτὸ τὸ σιδερικὸ ποὺ κουβαλᾶτε ἀπάνω σας; Πῶς; Τί ἐννοῦ μὲ τὴ λέξι «σιδερικό»; Δηλαδὴ δὲν καταλαβαίνετε, ἢ κάνετε πὼς δὲν καταλαβαίνετε; Τί ἐννοῦ, λέει! Τί θέλετε νὰ ἐννοῦ, μαντάμ; Ἐν νοῦ ὅλ' αὐτὰ τὰ δακτυλίδια, τὰ βραχιόλια, τὰ σκουλαρίκια, τοὺς κολλιέδες, τὶς ἀγκράφες καὶ τὰ λοιπὰ συμπράγκαλα μὲ τὰ ὁποῖα ἔγετε διακοσμήσει τὸν ἑαυτό σας.



Τί εἶπατε; Κάθε γυναῖκα συνηθίζει νὰ φορᾶ ὁλίγα κοσμήματα; Δὲν ἀντιλέγω, κυρία μου. Παρ' ὅλον ὅτι τὰ κοσμήματα τὰ θεωρῶ ὡς δεῖγμα ἀνοησίας ματαιοδοξίας καὶ ἐλαφρότητος, προσόντων τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὸ γυναικεῖον φῦλον, ἀναγνωρίζω στὶς γυναῖκες τὸ δικαίωμα νὰ βάζουν κανένα ἀστραφτερὸ πραγματάκι γιὰ νὰ φαντάζουν. Ἀλλὰ ὅλα ἐν μέτρῳ, κυρία μου καὶ ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς λογικῆς. Ἐσεῖς, ὅμως, ἔγετε ὑπερβῆ τὰ ὅρια καὶ μάλιστα ὑπερυπερβῆ. Διότι ἔγετε κοπανήσει μέχρι μισὴ ὁκὰ πραμμάτεια ἀπάνω σας. Κοσμήματα μὲ —ἡ σέσουλα. Καὶ ὅλα μεγάλα. Κάτι σκουλαρίκες ποὺ ἀποροῦ πῶς τὶς ἀντέχουν τὰ αὐτιά σας καὶ δὲν κατεβαίνουν μέχρι τοὺς ὤμους ἀπὸ τὸ βάρος. Κάτι δακτυλιδάρες γαϊδουρινές. Κάτι κάντρες γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό, μεγέθους φουντουκιοῦ. Καὶ μιὰ σειρὰ ἀπὸ καμμιὰ ντουζίνα βραχιόλια καὶ στὰ δύο χέρια καὶ μάλιστα μὲ διάφορα κρεμαστάρια, χώρια τὸ ρολόϊ τοῦ χεριοῦ. Καὶ ὅταν σηκωνόσαστε καὶ περπατᾶτε, ἢ ὅταν ἐπιχειρήσετε νὰ κουνήσετε τὸ χέρι σας ἢ τὴν κεφάλα σας — παρντόν, τὸ κεφαλάκι σας θέλω νὰ πῶ — πᾶνε κι' ἔρχονται καὶ συγκρούονται μεταξύ τους καὶ κουδουνίζουνε καὶ θυμίζουνε τὴ Γερακίνα μὲ τὰ βραχιόλια της ποὺ θροντοῦν.

Καὶ νᾶτανε ἀληθινά, ὅλ' αὐτά, ἂς πήγαινε στὸ διάβολο. Ἀλλὰ δὲ χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς εἰδικὸς περὶ τὴν χρυσοχοΐαν καὶ τοὺς πολυτίμους λίθους, γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι πρόκειται περὶ ψευτοκοσμημάτων, ἀπὸ κεῖνα ποὺ πουλιοῦνται ἀπὸ δύο μέχρι εἴκοσι τάλληρα τὸ ἕνα. Καὶ ὅσο γιὰ τὶς κάντρες, ἂς μὴ μιλήσουμε καλύτερα. Μυρίζουνε νταμάρι ἀπὸ διακόσια μέτρα μακρυά.

Καὶ τώρα ἐρωτῶ: Ποὸς τί ὅλ' αὐτὰ τὰ γελοῖα ἀντικείμενα, κυρία μου; Τί θέλετε νὰ παραστήσετε μὲ ταῦτα καὶ ποὸς ποίον σκοπὸν τὰ φορᾶτε; Γιὰ νὰ φανῆτε μήπως ὡραία; Ἀλλά, φεῦ κυρία μου, ἡ ὡραιότης δὲν εἶναι ζήτημα κοσμημάτων. Ἂν ἔτσι ἔχουν τότε καὶ μιὰ φορᾶδα, μετὰ συγχωρήσεως, ἀπὸ κεῖνες ποὺ τὶς στολίζουν μὲ τὰ καμωλιὰ καὶ τὶς φοῦντες τ' ἀφεντικά τους, θὰ ἦταν καλλονή!

Τὰ σιδερικά, φιλτάτη μου κυρία, οὔτε ὡραιότητα δίνουν ἐκεῖ ποὺ δὲν ὑπάρχει, οὔτε τὰ χρόνια ἀφαιροῦν, οὔτε τὶς κοκκάλες καλύπτουν. Ἁπλῶς ὑπογραμμίζουν τὰ ἐλαττώματα καὶ προκαλοῦν τὸν οἶκτο γιὰ νὰ μὴν προσθέσω καὶ τὴν λέξιν ἀπδία.

Τί εἴπατε; Πῶς σᾶς μιλῶ ἔτσι; "Αμ πῶς θέλετε νὰ σᾶς μιλήσω, γιὰ νὰ σᾶς ὑποδείξω τὸ γελοῖον τῆς ἐμφανίσεώς σας, ἀφοῦ ὁ κύριος σύζυγός σας ἀγαπᾶται αὐτὴ τὴν ἐλεεινὴ κατάστασι καὶ θέγεται μάλιστα νὰ σᾶς συνοδεύῃ καὶ ὀπουοῦα χωρὶς νὰ ντρέπεται; Φρίττετε; Μοῦ θυμώσατε; Μωρὲ τί μοῦ λέτε! Καὶ εἶγα μιὰ ἀνησυγία, μὴ σᾶς κακοφανῆ καὶ μοῦ θυμώσητε! Δὲ θὰ μπορῶ νὰ κοιμηθῶ ἀπὸ τὴ στενογώρια μου, ξέρετε! "Αειντε βγάλτα ἀπὸ κεῖ, κυρά μου καὶ ἀσβαρέθου. Πέταξέ το στὰ σκουπίδια ὅλο αὐτὸ τὸ μεταλλεῖο, νὰ ἐλαφρώσῃς καὶ λιγάκι. Γιατὶ ἔτσι ποὺ εἶσαι ἀδύνατη καὶ κοκκαλιάρα, ὁπωσδήποτε κινδυνεύεις νὰ καμπουριάσῃς ὑπὸ τὸ βάρος αὐτῶν τῶν σιδερικῶν. "Αειντε, λοιπόν. Ἐνὼ τὸ καλό σου θέλω καὶ τὸ δικό μου ἐπίσης, γιατὶ σὲ βλέπω καὶ μοῦ γυρίζουνε τὰ σωθικά. Ἀνόητη καὶ γελοιωδεστάτη κυρία! Τὸ μόνο ποὺ σοῦ λείπει ἀκόμα εἶναι νὰ κοσμεύσῃς δυὸ-τρία μπρίκια, δυστυχισμένη!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Το πιό ἐνδιαφέρον καὶ τὸ πιὸ γοητευτικὸ ἴσως ἀστέρι τοῦ σημερινοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου, εἶναι, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἡ Νάντια Τίλλερ, μιὰ νέα καὶ ἐξαιρετικὰ κομψὴ γυναίκα, μὲ βλέμμα «γαλαζιοπράσινο» καὶ γέματο ὑποσχέσεις, χείλη καὶ σῶμα προκλητικά, ὕφος γέματο «μυστήριο» καὶ γενικὴ ἐμφάνισι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐντυπωσιακή. Εἶναι ἡ στάρ, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲ ζητοῦν τὴ συνεργασία της μόνο τὰ γερμανικὰ στούντιο, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀγγλικά, τὰ γαλλικὰ καὶ τὰ Ἰταλικά.

Τὴ συναντοῦμε ἐντελῶς τυχαῖα σὲ μιὰ αἴθουσα τῶν γραφείων τῆς κινηματογραφικῆς ἑταιρείας «Οὐφα» στὸ Δυτικὸ Βερολῖνο. Χωρὶς νὰ φαντασθοῦμε ποιὰ εἶναι ἀκριβῶς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἡ ὁμορφιά της μᾶς ἐντυπωσιάζει. Ρωτᾶμε, γεμάτοι περιέργεια, νὰ μάθουμε ποιὰ εἶναι, κι' ὅταν μᾶς ἀπαντοῦν: «Μὰ δὲ γνωρίσατε τὸ κεφάλι μας, τὴ Νάντια Τίλλερ», τρέχουμε ἀπὸ πίσω της, γιὰ νὰ τῆς ζητήσουμε μιὰ μικρὴ συνέντευξι γιὰ τοὺς ἀμέτρητους θαυμαστές της στὴν Ἀγγλία.

— Παρὰ τὸ γεγονός, μᾶς ἀπαντάει, μὲ τὴν κελαρυστὴ καὶ χαϊδευτικὴ φωνή της, ὅτι, μόλις μερικοὺς μῆνες ἔχω ζήσει κάτω ἀπὸ τὸ συννεφιασμένο καὶ πάντα σκυθρωπὸ οὐρανό σας, ὡστόσο, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἀγάπησα τοὺς Ἄγγλους καὶ τὴν Ἀγγλία καὶ εὐχαρίστως θὰ ξαναχρόμουν στὴν πατρίδα σας γιὰ τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας.

Φαίνεται πολὺ καταδεχτικὴ καὶ εὐχάριστη, χωρὶς κανένα ἴχνος «βεντετισμοῦ» καὶ «μεγάλης προσωπικότητος». Τὴν παρακαλοῦμε, λοιπόν, νὰ καθήσουμε κάπου καὶ νὰ δεχθῇ ν' ἀπαντήσῃ σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις μας. Ἡ Νάντια δέχεται μὲ φανερὴ εὐχαριστησι καὶ σὲ λίγο, καθισμένοι σὲ μιὰ γωνιὰ ἑνὸς κομψοῦ μπάρ, τὰ λέμε, σὰν παλιοὶ γνώριμοι:

— Ἂν ἐπιτρέπετε, μὶς Νάντια, πότε καὶ ποῦ γεννηθήκατε καὶ ποιὰ ἐθνικότητα ἔχετε σήμερα;

— Γεννήθηκα στὴ Βιέννη, στὶς 14 Μαρτίου τοῦ 1931, ἀπὸ γονεῖς καλλιτέχνες τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου ἡ, μᾶλλον, τοῦ «βαριετέ». Ἡ ἐθνικότης μου ἦταν Αὐστριακὴ καὶ τέτοια ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι καὶ σήμερα.

— Τί σᾶς ἔκανε νὰ ζητήσετε τὴν ἐπαγγελματικὴ ἐπιτυχία στὸν κινηματογράφο καὶ ἀπὸ πότε παίζετε σ' αὐτόν;

— Ἡ ἱστορία αὐτή... διαιρεῖται σὲ πολλὰ κεφάλαια, σὰ μυθιστόρημα. Ἀλλὰ δὲ θὰ σᾶς κουράσω μὲ περιττὲς λεπτομέρειες. Σᾶς βεβαιῶ, ὅμως, καὶ θέλω νὰ μὲ πιστέψετε, ὅτι, μέχρι τὰ 14 χρόνια μου, οὔτε εἶχα σκεφθῆ, οὔτε εἶχα ζητήσει νὰ γίνω στάρ τοῦ κινηματογράφου. Τότε εἶχα ἀκόμη τοὺς γονεῖς μου, μὲ δυὸ ἀδελφὲς μεγαλύτερες, εἶχα, δηλαδὴ οἰκογένεια, ποὺ ἐνδεράτων καὶ φρόντιζε γιὰ μένα. Ὅλοι μαζὶ ἤσαν σύμφωνοι, ὅτι ἔπρεπε νὰ σπουδάσω σὲ κάποιο Πανεπιστήμιο καὶ νὰ γίνω γιατρός. Ἀλλ' ὅταν τὸ 1945, σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομακτικοὺς ἀεροπορικοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ Βερολίνου ἀπὸ συμμαχικὰ ἀεροπλάνα, κατερρευσε τὸ σπίτι μας καὶ σκότωσε τοὺς γονεῖς μου καὶ τὶς ἀδελφές μου ἔμεινα μόνη καὶ ἀπροστάτευτη στὸν κόσμο κι' ἀναγκάστηκα νὰ ἀντιμετωπίσω τὴ σκληρὴ ζωὴ μὲ ὁλότελα καινούργιες προοπτικές. Στὴν ἀρχή, δέχτηκα νὰ βγῶ στὸ «βαριετέ», ἐκτελῶντας χορευτικὰ νούμερα, ἔπειτα μετατήθηκα στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο καὶ, τὸ 1951, βγῆκα στὸν κινηματογράφο, σ' ἕνα μικρό, ἀσήμαντο ρόλο.

— Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα πόσες ταινίες ἔχετε γυρίσει;

— Περισσότερες ἀπὸ 35 ταινίες, στὶς ὁποῖες ἔχω παίξει μ' ὅλους σχεδὸν τοὺς Γερμανοὺς στάρ, παλιοὺς καὶ νέους. Ἀπὸ τὶς ταινίες αὐτὲς οἱ 25 καὶ πλέον εἶναι γυρισμένες στὰ γερμανικὰ στούντιο, οἱ 4 στὰ γαλλικὰ κι' οἱ δυὸ στὰ ἀγγλικά. Στὰ Ἰταλικὰ καὶ στὰ ἀμερικανικὰ στούντιο δὲν πῆγα ποτέ καί, φυσικά, δὲ γύρισα καμμιὰ ταινία, ὄχι γιατὶ δὲν ἔχω ἐνδιαφέρουσες προτάσεις, ἀλλὰ γιατὶ δὲ βρῆκα κατάλληλους ρόλους.

— Τὸ Χόλλυγουντ δὲ σᾶς ἐνδιαφέρει εἰδικώτερα;

— Καὶ ἀπ' αὐτὸ εἶχα καὶ ἔχω πάντα προτάσεις. Ἀλλὰ τώρα ποὺ ὅλοι σχεδὸν οἱ γνωστότεροι Ἀμερικανοὶ καλλιτέχνες ἐγκαταλείπουν τὸ Χόλλυγουντ καὶ ἔρχονται νὰ γυρίσουν ταινίες στὴν Εὐρώπη, γιατί νὰ πάω σ' αὐτό; Μήπως μοῦ ἔλειψαν οἱ ἐνδιαφέρουσες προτάσεις καὶ οἱ καλοὶ ρόλοι ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ στούντιο;

— Τόσο στὸ ἀγγλικό, ὅσο καὶ στὸν εὐρωπαϊκὸ Τύπο ἔχουμε διαβάσει κατὰ καιροὺς πολλὰ γιὰ σᾶς. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι σᾶς ἀποκαλοῦν «γυναῖκα-χαμαιλέοντα». Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μᾶς δώσετε μιὰ ἐξήγησι;

Ἡ Νάντια ξεσπάει σ' ἕνα γέλιο κρυστάλλινο.

— Τὸ ἔχω ἀκούσει κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ «γυναῖκα-χαμαιλέων», ἀλλὰ δὲν ξέρω οὔτε πότε, οὔτε ποιός, οὔτε γιατί μοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ ὄνομα, μὰ ἀπαντάει. Ὑποθέτω μόνο, ὅτι θὰ ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι, σὲ κάθε ταινία μου, παρουσιάζομαι μὲ ἐντελῶς καινούργια ἐμφάνισι: ἄλλο χτένισμα, ἄλλο χρῶμα μαλλιῶν, ἄλλοι τρόποι. Τί νὰ κάνω; Ἀφοῦ τὸ ἀπαιτοῦν οἱ ρόλοι μου, μπορῶ νὰ ἀρνηθῶ; Μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅμως ὅτι, στὴν πραγματικότητα, μόνο «γυναῖκα-χαμαιλέων» δὲν εἶμαι...

— Τί ἔχετε νὰ μᾶς ἐμπιστευθῆτε γιὰ τὸν ἔρωτα; Δὲ σᾶς τραυμάτισε ποτὲ μέχρι σήμερα μὲ τὰ βέλη του;

— Ἀπὸ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια δὲ φοβᾶμαι πιὰ οὔτε τὸ μικρὸ γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης, οὔτε τὰ βέλη του. Κι' αὐτὸ γιατί, πρὶν δυὸ χρόνια περίπου, μὲ πλήγωσε τόσο σοβαρά, ὥστε... ἔσπευσα καὶ παντρεύτηκα. Μάλιστα, εἶμαι παντρεμένη πιὰ μ' ἕνα συμπατριώτη μου, ἰδιοκτήτη καὶ ἐπιχειρηματία 3 μεγάλων κινηματογράφων στὸ Βερολῖνο, καὶ μητέρα ἑνὸς χαριτωμένου παιδιοῦ, ποὺ τὸ λένε Φράντς. Ἔπειτα ἀπὸ πολύμηνο ἀποχὴ ἀπὸ τὰ στούντιο, ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκυμοσύνης μου, τώρα μόλις ξαναγυρίζω σ' αὐτά, γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν κινηματογραφικὴ καριέρα μου. Καὶ ξέρετε πόσες ταινίες μὲ περιμένουν; Τουλάχιστον 5 μέχρι τὸ Μάϊο τοῦ 1961. Ἀπὸ αὐτές, οἱ τρεῖς ἐδῶ, ἡ μιὰ στὴ Ρώμη καὶ ἡ ἄλλη στὸ Παρίσι.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς ἀναφέρετε τοὺς τίτλους μερικῶν ἀπὸ τὶς τελευταῖες σας ταινίες;

— Ἔτσι, στὰ πεταχτά, θὰ σᾶς πῶ μερικοὺς τίτλους: «Ὁ ἀλήτης τοῦ Καΐρου», μὲ τὸν "Οττο Φίσσερ «Ἔγκλημα στὸ δάσος τῆς Βουλώνης», γαλλικῆς παραγωγῆς, μὲ τὸ Ζὰν Γκαμπὲν καὶ τὴ Ντανιὲλ Ντὰρριέ, «Ξεκίνησα σὰν τὴ Λολίτα», ἀγγλικῆς παραγωγῆς, μὲ τὸν Τόνυ Μπρίττον, καὶ μερικὲς ἄλλες ἀκόμη, ποὺ ὅλες μαζὶ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ κόσμου.

— Ποιὲς εἶναι οἱ φιλοδοξίες σας γιὰ τὸ προσεχὲς μέλλον;

— Οὔτε γιὰ τὸ προσεχές, οὔτε γιὰ τὸ ἀπώτερο μέλλον ἔχω ἰδιαίτερες φιλοδοξίες. Ἐδῶ ποὺ ἔχω φτάσει, μοῦ εἶναι ἀρκετὰ καὶ δὲ ζητῶ τίποτα περισσότερο. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶναι νὰ μποροῦσα νὰ εἶχα ἀκόμη μερικὲς ἑβδομάδων ἄδεια, γιὰ νὰ ἤμουν κοντὰ στὸ παιδί μου, στὸν ἄντρα μου καὶ στὸ σπίτι μου. Αὐτὰ τὰ καταραμένα συμβόλαια, ποὺ ὑπογράφονται μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων στούντιο καὶ τοῦ ἰμπρεσσαρίου μου, πολλὲς φορές, μὲ φέρνουν σὲ τρομερὴ ἀμηχανία!...

Λυπούμεθα εἰλικρινὰ τὴ Νάντια, ποὺ γιὰ 5 ταινίες, ποὺ θὰ γυρίσῃ προσεχῶς, ἔχει εἰσπράξει κιόλας τὸ στρογγυλὸ ποσὸν τῶν 500 χιλιάδων δολλαρίων! Εἶναι πραγματικὰ ἀξιολύπητη!

ΧΑΡΡΥ ΓΟΥΑΤ

Ἡ σοβαρότης χαρακτηρίζει πολλὲς φορὲς τὴ Νάντια.



Νάντια Τίλλερ

Λίγα λεπτὰ μὲ τὴ στὰρ—χαμαιλέων τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου

Ὁ δυστυχισμένος ΚΡΟΙΣΟΣ

Τὰ διαμάντια του τὸν κάνανε ἐρημίτη

Ποιος δὲ θάθελε ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα ἀδαμαντωρυχεῖο; Ὁ Καναδὸς Τζὼν Οὐίλλιαμσον εἶχε αὐτὴ τὴν τύχη, ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια: Βρῆκε ἀσθόνα καὶ μεγάλα διαμάντια στὴν περιοχὴ Μφαντοΐτ τῆς Ταγκανίκας, κι' ἔγινε γρήγορα ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἀνθρώπους τοῦ κόσμου.

Δὲν ἔγινε ὅμως κι' εὐτυχισμένος. Κάθε ἄλλο μάλιστα! Γιατί, μὲ τὰ τόσα ἑκατομμύρια του, δὲ μποροῦσε ν' ἀγοράσῃ τὴν εὐτυχία. Πέθανε χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὶς ἁπλὲς ἱκανοποιήσεις, τὶς τόσο κοινὲς στοὺς περισσότερους καὶ πολὺ φτωχότερους ἀνθρώπους. Τὰ διαμάντια του τὸν κάνανε ἕνα μελαγχολικὸ καὶ ἐξεντρικὸ ἐρημίτη, ποὺ δὲ γνώρισε τὴ φιλία καὶ τὸν ἔρωτα γιατὶ δυσπιστοῦσε σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Μὲ κάθε ταχυδρομεῖο ἔπαιρνε γράμματα ἀπὸ δωροφὲς γυναῖκες, ποὺ τοῦ προσφέρονταν γωρὶς ὅρους καὶ τοῦ στέλνανε προκλητικὲς φωτογραφίες. Δὲν ἀπάντησε ὅμως ποτὲ σὲ καμμιά, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν ἤθελε γιὰ τὸν ἑαυτό του, κι' ὄχι γιὰ τὰ διαμάντια του — ὅλο τοὺ ἦταν ἀρκετὰ συμπαθητικὸς ἄντρας. Ψηλὸς μελαχροινός, μὲ ἀρρενωπὴ «φυσιογνωμία».

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν εἶχε οὔτε σῶ σας. Τοῦ κρατοῦσαν συντροφιὰ μόνο τὰ πολυάριθμα σκυλιά του, ποὺ σαγάτευαν πάνω στὰ περσικὰ γαλιὰ τοῦ καὶ στὶς πολυτελεῖς πολυθρόνες του.

Ἡ μόνη ψυχαγωγία του ἦταν τὸ διάβασμα. Εἶχε δημιουργήσει μιὰ θαυμάσια βιβλιοθήκη, ἀπὸ σπάνιες ἐκδόσεις.

Ἡ περιουσία του τὸν κρατοῦσε ἀναγκαστικὰ θέσιμο σὲ 13 τετραγωνικὰ χιλιόμετρα μαῦρης, γυμνῆς καὶ ἄγονης γῆς, ὅπου δὲ φύτρωνε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ λίγα δέντρα «ματοσμάτιμπα».

Ἕνας ψηλὸς φράχτης ἀπὸ 35 γιλόμετρα ἀγκαθωτὸ συρματόπλεγμα περιώριζε ἐκεῖ μέσα τοὺς 500 Εὐρωπαίους καὶ τοὺς 4.000 Ἀφρικανοὺς καὶ Ἰνδοὺς ποὺ ἐργάζονταν στὰ ὀρυχεῖα.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς προσπαθοῦσαν νὰ κλέψουν μικρὰ διαμάντια. Φάγκοντας τὰ μὲ διάφορα κόλπα ἀπὸ τὸν περιφραγμένο καὶ καλὰ φρουρούμενο χῶρο. Καὶ τὸ κατάφεργαν πολλὲς φορές.

Ἄλλωστε ὁ Οὐίλλιαμσον δὲν νοιαζότανε καθόλου γι' αὐτὲς τὶς κλοπές.

— Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ λείψῃ κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχα ποτέ, ἔλεγε φιλοσοφικά.

Ἀλλ' οἱ βρετανικὲς ἀρχὲς τὸν ὑποχρέωναν νὰ πλέρνῃ αὐστηρὰ μέτρα ἀσφαλείας, γιατὶ ἤξεραν πὼς τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ κλεμμένα διαμάντια γοησίμευαν γιὰ τὴ γοητοδότησι τῶν ἀφρικανικῶν ἐθνικιστικῶν κινημάτων.

Προσπαθῶντας ν' ἀντιδράσῃ στὴ θλῖψι τῆς μοναξιᾶς του, ὁ Οὐίλλιαμσον σ' ὅρωνε διάφορα «ἀστεῖα» στὸ προσωπικό του. Τοὺς ἔκοβε π.χ. μ' ἕνα ψαλίδι τὶς ἄκρες ἀπὸ τὶς γραβάτες τους — καί, φυσικά, τοὺς γάριζε ὕστερα ἄλλες, καινούργιες καὶ ὡραιότερες.

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν ἡ μελαγχολία μέσα στὴν ὁποία περνοῦσε ὁ Οὐίλλιαμσον τὴ ζωή του, ἦρθε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀτυχία του ὁ πρόωρος θάνατός του: Πέθανε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1958, σὲ ἡλικία 50 ἐτῶν, ἀπὸ καρκῖνο τοῦ λάρυγγος. Τὸν θάψανε κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο «ματοσμάτιμπα».

Δὲν ὑπῆρχε κανεὶς γιὰ νὰ τὸν διαδεχθῇ στὸ ἔργο του. Οἱ συγγενεῖς του, ποὺ βρίσκονταν ὅλοι στὸν Καναδᾶ, εἶχαν στιάσει τὴ ζωή τους καὶ δὲν εἶνοοῦσαν νὰ ἐγκαταλείψουν στὸ ἀδαμαντωρυχεῖο τῆς Ταγκανίκας.

Ἡ περιουσία του ὑπολογίστηκε σὲ 36 ἑκατομμύρια λίρες. Τὴν κληρονόμησαν δὲ ὁ ἀδελφός του καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές του, ποὺ πωλήσαν τὰ ἀδαμαντωρυχεῖο στὴν κυβέρνησι τῆς Ταγκανίκας γιὰ 4.140.000 λίρες.



ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τὸ μυστικὸ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΝΤΡΕΑ

Το καΐκι τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα εἶχε ἀργήσει νὰ φανῇ κι' ὅλοι στὸ νησὶ ἀνησυχοῦσαν γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία.

Στὰ σπίτια, στὰ καφενεῖα, στοὺς δρόμους, εἶχε γενικευθῇ ἡ συζήτησι κι' ἕνας φόβος εἶχε πιάσει τὶς ψυχές, μήπως τοὔχε συμβῇ κανένα δυστύχημα. Γιατὶ κάτι τέτοιο συνέβη ἄλλοτε μὲ τὸν πατέρα του.

Δὲν ἦταν μιὰ μέρα ἡ ἀργοπορία του, ἦταν ὁλόκληρη βδομάδα!

Κανεὶς δὲ νοιαζόταν γιὰ τὸ καΐκι. Ἀγαποῦσαν κι' ἐκτιμοῦσαν ὅμως ὅλοι τὸν καπετὰν-Ἀντρέα, τὸ «λεβέντη», ὅπως τὸν ἔλεγαν, καθὼς καὶ τὰ δυὸ μικρότερα ἀδέλφια του, ποὺχε μαζί του στὸ καΐκι.

Τέλος, τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ ὁ κόσμος σεργιάνιζε στὸ μῶλο, κάποιος διέκρινε ἀπὸ μακρυὰ τὸ καΐκι τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα.

Ἡ εἴδησι διαδόθηκε σ' ὅλο τὸ χωριὸ καὶ τὸ μικρὸ λιμάνι πλημμύρισε ἀπὸ κόσμο. Κανεὶς δὲν εἶχε μείνει στὸ σπίτι του, οὔτε τὰ παιδιά. οὔτε κι' οἱ γυναῖκες. Στὰ πρόσωπα ὅλων ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀνακούφισι ἀπὸ τὸ βάρος, ποὺ τοὺς πίεζε ἐδῶ καὶ τόσες μέρες.

Τὸ καΐκι πλησίαζε ὁλοένα καί, ξαφνικά, ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, μαρμάρωσε σὰν ἀντίκρυσε νὰ καμαρίζῃ πάνω στὸ κατάρτι μιὰ μαύρη σημαιούλα.

Νέκρωσαν οἱ γλῶσσες, κι' ἡ ἀναπνοὴ πιάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγωνία.

Ποιὸς πέθανε; Γιὰ ποιὸν ἦταν ἐκεῖνο τὸ πένθος, ποὺ ἔφερνε μαζί του τὸ καΐκι;

Ἡ ἀπορία κι' ἡ ἀνησυχία φούντωσαν. Μὲ τὰ χέρια σφαλιστὰ περίμεναν, μὴ τολμῶντας νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι σ' αὐτὸ ποὺ ἔβλεπαν.

Ἄκουσαν τὸ βόρυβο τῆς ἄλυσίδας, τὴν ἄγκυρα, ποὺ φουντάρησε στὸ νερὸ καὶ παρακολουθοῦσαν μὲ συγκίνησι τὴ μανούβρα τοῦ καϊκιοῦ, ποὺ πλεύριζε στὴν ἐξέδρα.

"Ενας, δύο, τρεῖς! Ὅλοι βρίσκονταν πάνω στὸ κατάστρωμα. Κι' ὁ καπετάνιος καὶ τ' ἀδέλφια του. Τότε; Γιὰ ποιὸν πενθοῦσε ὁ καΐκι;

Ὁ μικρότερος ἀπὸ τὰ δυὸ ἀδέλφια στήριξε μιὰ σανίδα καὶ πρῶτος κατέβηκε ὁ καπετάνιος κι' ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν οἱ δύο ἄλλοι ἀδελφοί του.

Ὁ κόσμος ἔκανε τόπο νὰ περάσουν. Κανεὶς ὅμως δὲν τόλμησε νὰ τοὺς ρωτήσῃ καὶ μόνο ὅταν ἡ γριὰ μάννα τους πλησίασε μ' ἀνοιχτὰ χέρια νὰ τοὺς καλωσορίσῃ, τὰ μάτια τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα, καθὼς ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήσῃ.

— Τί ἔπαθες, παιδί μου; τὸν ρώτησε.

Δὲν τῆς μίλησε, μόνο ποὺ τὴν ἀγκάλιασε μὲ τὸ δεξὶ του χέρι καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ σπίτι.

Φορτωμένα μὲ κάτι γεμάτους σάκκους καὶ μὲ τὴ βαλίτσα τους, τὰ δυὸ ἀδέλφια ἀκολουθοῦσαν.

Δυὸ φίλοι, ποὺχαν δῆ τὸ βάρρος νὰ πλησιάζουν τὸν καπετάνιο, δὲν τόλμησαν νὰ τὸν ρωτήσουν, μὰ πλησίασαν τ' ἀδέλφια του. Ὁ ἕνας κούνησε τὸ κεφάλι κι' ὁ ἄλλος ἔκανε μιὰ ἀόριστη χειρονομία.

Οὔτε κι' αὐτοὶ μπόρεσαν νὰ μάθουν τίποτα. Κι' ἕνα μυστήριο ἁπλώθηκε παντοῦ μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα.

★

Ὁ καπετάνιος ἦταν ἕνα ψηλὸ ἡλιοκαμμένο παλληκάρι πού, ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων, ταξίδευε μὲ τὸ καΐκι τοῦ πατέρα του.

Δὲν ἦταν τώρα μεγαλύτερος ἀπὸ τριάντα χρόνων, μὰ φημιζόταν γιὰ τὴ σοβαρότητά του.

Ἀπὸ τότε ποὺ τσακίστηκε τὸ καΐκι καὶ χάθηκε ὁ πατέρας του, ἐνῶ αὐτὸς σώθηκε κολυμπώντας, εἶχε νοιώσει τὶς εὐθύνες, ποὺ τὸν βάραιναν κι' ἡ πρώτη του δουλειά, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ἦταν νὰ χρεωθῇ γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ παλιὸ μ' ἕνα καινούργιο καὶ νὰ συνεχίσῃ τὰ ταξίδια, παίρνοντας μαζί του καὶ τὰ δυὸ τοῦ ἀδέλφια.

Κάθε φορά, λοιπόν, ποὺ γύριζε ἀπὸ ταξίδι, ἔφερνε καὶ μοίραζε ροῦχα καὶ παπούτσια στοὺς φτωχούς. Ἄλλοτε πάλι μοίραζε χρήματα. Λέγανε, μάλιστα, πὼς πάντρεψε καὶ δυὸ κοπέλλες, βοηθῶντας μὲ χρήματα γιὰ τὴν προῖκα τους.

Ἔτσι, τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι. Μὰ κι' αὐτὸς γλεντοῦσε μ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ δὲειχε ποτὲ του περηφάνεια. Ὅλες οἱ κοπέλλες τὸν γλυκοκυττοῦσαν καὶ κάθε μιὰ εὐχότανε κάθε φορὰ τὸ γυρισμὸ του στὸ νησί, γιατὶ ποιὸς ξέρει, ἴσως ἡ τύχη βοηθοῦσε κι' ἐπαιρνε γυναῖκα κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ νησί.

Προξενιά, μάλιστα, πῆγαν πολλὰ στὴ μάννα του. Νύφες πλούσιες καὶ μὲ ὄνομα σεβαστό, ἀπὸ καλὲς οἰκογένειες.

Κάθε φορά, ὅμως, ποὺ τοῦ ἀνάφερε ἡ μητέρα κάτι τέτοιο, ἐκεῖνος τῆς χαμογελοῦσε, μὰ δὲν ἔβλεπε τὸ λόγο του. Κι' αὐτό, γιατὶ ὁ καπετὰν-Ἀντρέας ἦταν παντρεμένος! Παντρεμένος καὶ μ' ἕνα παιδί, ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι δέκα χρόνων.

Πῶς τὰ εἶχε καταφέρει νὰ παντρευτῇ τόσο νέος καὶ γιατί παντρεύτηκε μιὰ κοπέλλα ἔξω ἀπὸ τὸ νησί του, αὐτὸ ἦταν μιὰ μικρὴ ἱστορία, ποὺ δὲν τὴν ἤξερε παρὰ μονάχα ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του, γιατὶ αὐτὸς τὸν εἶχε παντρέψει. Κι' ἀπὸ τότε κρατοῦσαν πατέρας καὶ γυιὸς τὸ μυστικὸ γιὰ τοὺς δυό τους.

★

Καθισμένος τώρα πλάι στὴ μητέρα του κι' ἀνάμεσα στὰ δυὸ του ἀδέλφια, σκούπιζε ὁ καπετὰν-Ἀντρέας τὰ δάκρυά του κι' ἄρχισε νὰ διηγᾶται στὴν κατάπληκτη μητέρα του:

— Ἦταν θέλημα Θεοῦ νὰ μὴ τὴ γνωρίσῃς!

— Ἦταν καλὴ κι' ὄμορφη, νοικοκυρὰ κι' ἀριστοκράτισσα, ἦταν τοῦ καπετὰν-Ἀρχόντη ἡ κόρη!

— Τοῦ καπετὰν-Ἀρχόντη;

— Ναί, μητέρα, γι' αὐτὸ κι' ὁ πατέρας τὸ κρατοῦσε μυστικὸ κι' ἀπὸ σένα. Μπορεῖ ὁ πατέρας της νὰ ἔβλεπε τὸ νησί μας, αὐτὴ ὅμως τέρας της νὰ ἔβλεπε μιὰ ἀρχόντισσα!...

— Μιὰ ἀρχόντισσα, ποὺ ἡ μάννα της μᾶς πρόδωσε στὴν πάρτισε, κι' ὁ ποτέρας της μᾶς πρόδωσε στὴν κατοχή!

— Τί φταίει αὐτὴ ἂν εἶχε τέτοιους γονεῖς; Κι' ἕνα μυστήριο ἁπλώθηκε παντοῦ μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα.

"Ενα ἦταν τὸ βέβαιο πὼς τοῦ καπετὰν-Ἀρχόντη ἡ οἰκογένεια βαστοῦσε ἀπὸ τὸ πιὸ πλούσιο τὴ ἡ οἰκογένεια βαστοῦσε ἀπὸ τὸ πιὸ πλούσιο τὴ ἡ οἰκογένεια τὸ σπίτι τοῦ νησιοῦ μας. Ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ παλιὸ σπίτι τοῦ νησιοῦ μας. Ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ παλιὸ σπίτι τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ νησὶ λο ἂν ἡ κατακραυγὴ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ νησὶ λο ἂν ἡ κατακραυγὴ τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ νησὶ καὶ νὰ ζῇ ἔρημος μὲ τὸ κορίτσι του, ταπεινὸς καὶ νὰ ζῇ ἔρημος μὲ τὸ κορίτσι του, ταπεινὸς καὶ ξεντρεμένος, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξεπόρτισμα τῆς καὶ ξεντρεμένος, ἔπειτα ἀπὸ τὸ ξεπόρτισμα τῆς γυναίκας του. Ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε!

— Ἐσύ, ὅμως, παιδί μου;

— Ἐ, ἐγὼ φταίω σ' ὅλα αὐτά, μητέρα. Δὲν τὴ γνώριζα. Φορτώναμε κρεμμύδια, ὅταν τὴν εἶδα στὸ μῶλο τοῦ νησιοῦ, ποὺ ἐμεναν. Τὴν ἀγάπησα, ἤμουν εἴκοσι χρόνων νέος, τὴν ξελόγάπησα μὲ τὰ λόγια μου, τὴν ἔφερα στὸ καΐκι γιασα μὲ τὰ λόγια μου, τὴν ἔφερα στὸ καΐκι γιασα μὲ τὰ λόγια μου, τὴν ἔφερα στὸ καΐκι γιακαὶ τὴν ἔκρυψα. "Οταν σαλπάραμε, μ' ἀνακάκαὶ τὴν ἔκρυψα. "Οταν σαλπάραμε, μ' ἀνακάκαὶ τὴν ἔκρυψα. "Οταν σαλπάραμε, μ' ἀνακάλυψε ὁ πατέρας, καθὼς τῆς πήγαινα φαγητό. λυψε ὁ πατέρας, καθὼς τῆς πήγαινα φαγητό. Μὲ χτύπησε, μὲ μάλωσε, μὰ ἦταν τίμιος ἄνΜὲ χτύπησε, μὲ μάλωσε, μὰ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος καὶ στὸ πρῶτο λιμάνι, ποὺ βγήκαμε, θρωπος καὶ στὸ πρῶτο λιμάνι, ποὺ βγήκαμε, στὸν Πειραιά, μᾶς πάντρεψε. "Ημουν εἴκοσι χρόστὸν Πειραιά, μᾶς πάντρεψε. "Ημουν εἴκοσι χρόνων κι' ἐκείνη δεκαεχτώ!

νων κι' ἐκείνη δεκαεχτώ!

»— Δὲ θὰ τὴ φέρῃς στὸ νησί μας! μοῦ εἶπε. Δὲ θὰ τὸ πῇς σὲ κανένα. "Ο,τι ἔγινε, ἔγινε. Θὰ τὸ κρατήσωμε μυστικό. Ἂς περάσουν ἔτσι 5-6 χρόνια.

»Ὁ πατέρας πέθανε στὸ μεταξύ κι' ἐγὼ ντρεπόμουν νὰ σοῦ τὸ πῶ. Τὴν ἀφηνα μὲ τὸ παιδάκι μας σ' ἕνα σπιτάκι, ποὺχα νοικιάσει στὸν Πειραιά, καὶ λοχταροῦσα νὰ γυρίσω νὰ σὲ δῶ, ἀγκαλιάσω. Τώρα τ' ἀγοράκι μου εἶναι δέκα χρόνων.

— Κι' ἐκείνη;

— Ἐκείνη πέθανε, μητέρα! Γι' αὐτὸ ἀργήσαμε...

Καὶ τὰ μάτια τοῦ καπετὰν-Ἀντρέα πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα.

— Τώρα τὸ ἀγοράκι μου θἄναι δέκα χρονῶν, μητέρα... τῆς εἶπε ὁ καπετὰν Ἀντρέας.

Ἡ μητέρα του τοῦ χάϊδεψε τὸ χέρι καὶ τ' ἀδέλφια του, συγκινημένα, τὸν κυττοῦσαν.

— Καὶ τὸ παιδί; Ποῦ τ' ἄφησες;

— Τὸ παιδί; Εἶναι ἐδῶ, μητέρα. Τὸ ἔχω ἀφίσει μὲ μιὰ ὑπηρέτρια...

— Καὶ γιατί δὲν τόφερες κάτω, μαζί σου;

— Ἤθελα νὰ πάρω πρῶτα τὴν ἄδειά σου, μητέρα. Νὰ μὲ συγχωρήσῃς γιὰ ὅ,τι ἔκανα!

Ἡ μητέρα του σηκώθηκε ἀποφασιστικά, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

Νύχτωσε, Ἀντρέα, πᾶμε νὰ φέρωμε τὸ παιδί.

— Μητέρα! Τὸ θέλεις; Θὰ τὸ ἀγαπᾶς;

— Ναί, Ἀντρέα, ἀφοῦ εἶναι παιδί σου!

★

Ὁ κόσμος, ποὺ εἶχε μείνει τὶς βραδυνὲς

Η θελίς της γυναίκας

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Απ' αύτή τή στήλη σάς μιλήσαμε πολλές φορές γιά τίς διάφορες άπόψεις τής λουσάτης τουαλέττας. Ήταν άπαραίτητο γιά νά δδηγηθήτε στήν έκλογή σας προκειμένου νά έμφανισθήτε σέ δεξιώσεις δλης αύτής τής γιορτινής περιόδου. Γιατί καί μέ τόν καινούργιο χρόνο θά συνεχισθοδν οί συγκεντρώσεις. Έτσι καί ή μόδα δλο καί κάτι νέο παρουσιάζει στίς άμπιγιέ τουαλέττες.

Ένα πρωτότυπο σκέρτσο τής μόδας εΐναι ή χρησιμοποίησι τής βελούδινης κορδέλλας.

Θά σάς περιγράψωμε ένα ώραιότατο μοντέλο τοδ μεγάλου Παρισινοδ Οίκου Μαρσέλ Γκελμέρ. Ή βάσι του εΐναι ένα έσωτερικό μεταξωτό φουρό, πού δέν άκολουθεί δμως στή φούστα τήν τυπική εύθεία γραμμή, άλλά σχηματίζει πρός τά κάτω κλός καί ίμαλίστα περισσότερο έντονο πρός τό ένα πλάϊ.

Ή κορδέλλα πού σέ άλλεπάλληλες δριζόντιες γραμμές θά καλύψη δλο τό φουρό εΐναι, δπως είπαμε βελούδινη σέ έξαιρετική ποιότητα, μεταξωτή καί πολύ σούπλ. Μπορείτε νά προτιμήσετε γιά χρώμα τό γκρί, τό μπλέ, τό κίτρινο, τό πράσινο, τό ταμπά ή τό κοράλλι.

Τό κορσάζ πού σχηματίζεται κι' αύτό μέ τίς κορδέλλες προσαρμόζεται στό φουρό μέ λίγο «λάσκο» τόσο, πού νά σχηματίζη σάν βολάν.

Γιά τή ζώνη χρησιμοποιείτε μιά πιό έντονη άπόχρωσι. Τό κορσάζ τοδ φορέματος εΐναι σέ εΐδος μπουστιέ, έκτός άν προτιμήσετε νά συμπληρώσετε τό κορσάζ μέ δυό έπωλέττες άπό τήν ΐδια βελούδινη κορδέλλα, άλλά πολύ στενώτερη. Αύτή ή τουαλέττα προσδίδει έξαιρετική χάρι στή σιλουέττα καί εΐναι καί έντελώς πρωτότυπη.

ΤΑ ΡΙΓΩΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Τά ριγωτά μεταξωτά, πού εΐναι κάπως άδρά εΐναι έφετος πολύ τής μόδας. Θά χρησιμοποιοδνται σέ κομψότατες άμπιγιέ άπογευματινές τουαλέττες.

Οί ραβδώσεις τους θά έχουν ΐσιο φάρδος αί μέν πρός τίς δέ καί πολύ συχνά τό μαδρο θά συνδυάζεται μ' ένα άλλο χρώμα, άλλοτε άπαλό άλλοτε ζωηρό.

Ή μόδα άπαιτεί νά χρησιμοποιοδνται αύτά τά ριγωτά μεταξωτά πάντα μέ κάθετη τοποθέτηση τών ραβδώσεων.

Ένα άρκετά άνετο κορσάζ μέ μικρό σχετικώς άνοιγμα γύρω στό λαιμό, θά σχηματίζη έλαφρειά σούρα στή μέση καί σοδρες έπίσης θά σχηματίζη καί ή φούστα.

Τά μανίκια άνετα κι' αύτά συγκεντρώνουν τή σούρα τους σ' ένα πουανιέ κάτω άπό τούς άγκώνες.

Τό μόνο διαφορετικό στόλισμα στό φόρεμα θά εΐναι μιά φαρδειά ντραπαριστή ζώνη άπό μονόχρωμο μεταξωτό σ' ένα άπό τά πιό σκούρα χρώματα τών ραβδώσεων.

Ας μή ξεχνοδμε πώς τό μάκρος τής φούστας καί σ' αύτές τίς άπογευματινές τουαλέττες παραμένει σχεδόν δπως τό ξέραμε : λίγα έκατοστά κάτω άπό τά γόνατα.

ΑΜΠΙΓΙΕ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ

Τά λουσάτα έπανωφόρια διατηροδν πάντα τή ριχτή γραμμή, πού μάς εΐναι γνωστή.

Τό φάρδος της άρχίζει άπό τούς ώμους, δπου συνήθως ή κιμονό κόψη προσδίδει τήν άπαιτουμένη άνεσι άκολουθουμένη άπό φαρδιά μανίκια, πού μένουν ώς τό τέλος φαρδιά, είτε μακρυά εΐναι είτε τρουά-κάρ. Τά άμπιγιέ έπανωφόρια εΐναι προτιμώτερο νά έχουν τρουά-κάρ μανίκια.

Τό φάρδος τους, πού δπως είπαμε συνεχίζεται ώς κάτω, εΐναι άνετο βεβαια, άλλά εύθύγραμμο. Πολύ συχνά, τά άπογευματινά έπανωφόρια, πού συνοδεύουν μιά λουσάτη άπογευματινή ή βραδυνή τουαλέττα κλείνουν σταυρωτά μ' ένα μόνον κουμπί στό έπάνω μέρος τοδ έπανωφοριοδ ή στή μέση.

Τό άνοιγμα τοδ λαιμοδ εΐναι άρκετά άνετο καί αύτό καί ό γιακάς έβαζέ

Ώς ύφασμα στά άμπιγιέ έπανωφόρια χρησιμοποιοδνται πολύ τό βελοδδο καί τό σατέν γιά χρώμα δέ προτιμάται τό μαδρο. Δέν άποκλείονται δμως καί άλλα χρώματα, πού νά προσαρμόζωνται μέ τήν άπόχρωσι τής τουαλέττας.

ΣΚΕΡΤΣΟΖΙΚΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Τά λαινάζ μέ τήν ύφανσι «σεβρόν» εΐναι ή μεγάλη μόδα τής έφετεινής χειμερινής περιόδου. Θά τά δοδμε ΐδιαιτέρως σέ ταγιέρ ή ντέπιές, άκόμη καί σέ έπανωφόρια.

Σχετικά μέ τά ντέ-πιές εΐναι πολύ τής μόδας έφέτος ό συνδυασμός τής πολύ στενής φούστας μ' ένα φαρδύ πτί-μαντό, πού φθάνει λίγο ψηλότερα άπό τά γόνατα. Έτσι δημιουργείται μιά πολύ πρωτότυπη γραμμή, πού εΐναι συγχρόνως άπολύτως σύμφωνη μέ τήν τελευταία λέξι τής μόδας. Τό πτί-μαντό, πολύ άνετο δπως εΐναι, θά σχηματίζη κιμονό κόψι μέ φαρδειές μασχάλες καί πλατιά μανίκια, μπορεί δμως νά έχη καί εύθύγραμμο κούμπωμα μέ δυό μόνο κουμπιά.

Ίδιότροπες τσέπες τό συμπληρώνουν σ' ένα μακρόστενο σχήμα, ένώ γιά τελικό συμπλήρωμα θά έχουμε ένα γούνινο γιακά άπό καστόρ, λούτρ ή άλλη γούνα.

Μέσα άπό τό πτί-μαντό μπορεί νά φορεθή καί μιά καζάκα μέ φούστα. Τότε έναρμονίζεται τό κλός καπέλλο μέ τό χρώμα τής καζάκας. Αύτές εΐναι οί ΐδιοτροπίες τής μόδας.

Καί έπειδή ό λόγος γιά καπέλλα, άς μήν παραλείψωμε νά ποδμε δτι, άνάμεσα στά άλλα ύλικά, πού χρησιμοποιοδνται έφέτος γιά καπέλλα, τήν πρώτη θέσι κατέχουν τά λεπτά φανταζί λαινάζ. Μ' ένα ντέ-πιές, άπό λαινάζ σεβρόν, μπορούμε νά συνδυάσουμε π. χ. μιά καζάκα άπό λεπτό καντριγιέ λαινάζ σ' ένα ώραίο συνδυασμό χρωμάτων. Άπό τό ΐδιο άκριβώς λαινάζ θά έπιδιώξωμε νά εΐναι καί τό καπέλλο, πού θά φορέσωμε μέ τό ντέ-πιές. Τό άρκετά πλατύγυρο καί ριχτό μπέρ συνοδεύεται άπό τόν ψηλό τεπέ τής φετεινής μόδας, ένώ ένα μονόχρωμο δέσιμο άπό γκρό ή σατέν κορδέλλα σχηματίζει μπροστά ένα κόμπο μέ πεταχτά άκρα.

ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΑ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Κοντά στά ντέ-πιές μέ τό πολύ έβαζέ πτί-μαντό, πού κάνει μιά χτυπητή άντίθεσι μέ τή στενή φούστα έχουμε καί τά ντέ-πιές φούστα καί τρουά-κάρ έπανωφόρι σέ άπόλυτη εύθεία γραμμή. Λαινάζ διαφόρων είδών, άλλοτε μονόχρωμα καί άλλοτε φανταζί προσφέρουν τή χάρι τους γιά τόν εύθύγραμμο αύτό συνδυασμό. Τό τρουά-κάρ έπανωφόρι σ' αύτή τήν περίπτωσι έμφανίζει τήν τυπική μανικοκόλλησι μέ έλαφρά πάντοτε ριχτούς ώμους. Δυό βαθειές πένσες, κάπως άπό τό στήθος, σχηματίζουν μιά έλαφρειά κλίσι τής μέσης, χωρίς δστόσο νά διακόπτεται ή εύθεία γραμμή πού συνεχίζεται ώς τό τέλος τοδ έπανωφοριοδ.

Τό κούμπωμα θά τό δοδμε κι' αύτό εύθύγραμμο μέ τρία μεγάλα κουμπιά σέ άρκετή άπόστασι τοποθετημένα τό ένα άπό τό άλλο.

Οί τσέπες, πού έναρμονίζονται έδώ μέ τό σύνολο τής γραμμής, εΐναι οί κάθετα κοφτές, ένώ τά μανίκια, μακρυά συνήθως καί άνετα πρός τά κάτω, έχουν συχνά ένα άνοιγμα πρός τό έξωτερικό μέρος. Ένας άρκετά μεγάλος γιακάς, πού άκολουθεί τήν κλασσική γραμμή καί τά ρεβέρ συμπληρώνονται πολλές φορές μέ γούνα άνάλογη μέ τόν τύπο τοδ λαινάζ.

ΛΕΥΚΟ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Άνάμεσα στό μαδρο καί τά διάφορα χρώματα, πού θά κυριαρχήσουν έφέτος τόν χειμώνα θά δοδμε νά εΐναι στήν ήμερησία διάταξι καί τό λευκό. Έκτός πού θά τό βλέπωμε πολύ σέ βραδυνές λουσάτες τουαλέττες καί πολλά άπογευματινά φορέματα θά χρησιμοποιοδν λευκά μάλλινα υφάσματα ή τά λαινάζ «μοχέρ». Τό λαινάζ αύτό μέ τό πλούσιο πέλο του εΐναι άρκετά λουσάτο στήν έμφάνισι, ώστε νά έπιζητή τήν άπλότητα τής γραμμής. Έτσι θά δοδμε φορέματα μέ μιά άνετη μέν γραμμή, πού δέ θά άπομακρύνεται δστόσο άπό τήν εύθεία γραμμή. Ή κιμονό κόψι έμφανίζεται στό κορσάζ μέ τά μανίκια, πού θά φτάνουν έπάνω άπό τούς άγκώνες.

Τό άνοιγμα τοδ λαιμοδ εΐναι, ώς έπί τό πλείστον στρογγυλό. Ή φούστα σχηματίζει στήν ένωσί της μέ τό κορσάζ έλεύθερες πένσες, πού προσδίδουν τό άπαιτούμενο φάρδος στούς γοφούς χωρίς νά διακόπτουν τήν σχετική εύθυγραμμία τής φούστας, πού άναφέραμε πιό πάνω

Μιά δερμάτινη ζώνη άπό σουέντ σέ ζωηρό χρώμα συμπληρώνει τήν όλη έμφάνισι κλείνοντας μέ κάπαιο σκερτσόζικο κλείσιμο.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΝΤΕ—ΠΙΕΣ

Πολύ τής μόδας εΐναι άνάμεσα σέ πολλά άλλα έφετος ό συνδυασμός τής φούστας καί καζάκας. Γιά τήν καθημερινή ζωή εΐναι τό καλύτερο ντύσιμο. Ή φούστα έχει σκούρο χρώμα καί ή καζάκα τό ΐδιο χρώμα σέ άνοικτότερο τόνο. Ή ή φούστα εΐναι μονόχρωμη καί ή καζάκα φανταζί: Πτί καρρώ, καντριγιέ καί άλλα.

Τά λαινάζ ζέρσεϋ εΐναι πολύ κατάλληλα γιά τίς καζάκες καί φοριοδνται μέ φούστες εύθύγραμμες ή φαρδιές μέ πιέτες ή καί κλός. Οί καζάκες εΐναι μάλλον μακρειές καί φοριοδνται μέ δετή ζώνη τοποθετημένη πιό χαμηλά άπό τή θέσι τής μέσης. Έτσι δημιουργεί τό σύνολον τήν έντύπωσι τοδ μακρόταλλου. Σ' αύτές τίς καζάκες τά μακρυά συνήθως μανίκια έχουν άρκετά άνετες μασχάλες πρό πάντων δταν ή κόψι εΐναι κιμονό, πού κι αύτό εΐναι πολύ σύνηθες.

Τό τελείωμα τοδ λαιμοδ εΐναι ώς έπί τό πλείστον στρογγυλό, χωρίς γιακά δπόταν τό κούμπωμα τής καζάκας εΐναι στήν πλάτη. Άλλοτε πάλι ένα κατεβαστό γιακαδάκι τελειώνει τόν λαιμό τής καζάκας μ' ένα μικρό άνοιγμα μπροστά πού κουμπώνει μέ μικρά κουμπάκια. Πολύ συχνά ένα τέτοιο σύνολον έχει ώς συμπλήρωμα καί μιά βέστα δμοιόμορφη πρός τή φούστα. Έτσι τό ντέ-πιές γίνεται ένα πολύ πρακτικό τρουά-πιές.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Γιά τήν καθημερινή ζωή τών παιδιών, ή μόδα συμβουλεύει πάντα τίς άνοικτόχρωμες φανέλλες στόν τύπο τών λαιβαμπλαίν. Μέ αύτές γίνονται κομψά καί άπλά φουστανάκια.

Πρώτα γιατί τά λαβαμπλαίν πλένονται χωρίς νά παθαίνουν καμμιά άλλοίωσι καί συγχρόνως εΐναι πολύ άπαλά. Τά βρίσκομε άλλοτε σέ λευκό φόντο μέ χρωματιστά άνοικτόχρωμα καντριγιέ ή ραβδώσεις καί άλλοτε τό φόντο εΐναι χρωματιστό καί οί ραβδώσεις ή τά καντριγιέ εΐναι λευκά. Άλλ' άς δοδμε καλύτερα μερικά μοντελάκια, γιά νά πάρετε μιά καλύτερη ΐδέα πώς νά χρησιμοποιήτε τά πρακτικά αύτά ύφάσματα.

ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ ΛΑΒΑΜΠΛΑΙΝ

Ένα καντριγιέ λαβαμπλαίν, θά σάς δώση ένα ώραιότατο άποτέλεσμα σ' ένα παιδικό φόρεμα, πού θά έχη ώς βάσι τό νωμίτη. Ό νωμίτης αύτός θά εΐναι στρογγυλός καί θά καταλήγη μπροστά σέ δυό πάτ, πού στολίζονται μέ δυό κομπιτάκια. Χρησιμοποιήτε τό καντριγιέ γιά τό νωμίτη σέ διαγώνια τοποθέτησι, ένώ τό υπόλοιπο φόρεμα έχει τό καντριγιέ εύθύγραμμο. Τά μανίκια εύθύγραμμα κι' αύτά, σέ μάκρος τρουά-κάρ, καταλήγουν σ' ένα πουανιέ μέ κουμπάκι κι' έχουν κι' αύτά τό καντριγιέ διαγώνιο

Ένα άλλο μοντελάκι έχει τό μπουστάκι έφαρμοστό καί γιά στόλισμα μιά φάσα μέ τό καντριγιέ διαγώνιο, πού ξεκινά άπό τούς ώμους καί φτάνει ώς τή μέση. Κάτω άπό τό μπουστάκι, μιά φούστα άνετη σχηματίζει κουφωτές πιέτες, πού φαρδαίνουν πρός τά κάτω. Τά μανίκια εΐναι κοντά καί ό γιακάς στρογγυλός καί κατεβαστός.

Άλλο μοντέλο έχει φούστα κλός καί τό ούμπωμά του άπό πάνω ώς κάτω εΐναι σέ 9 φύλλα, πού ξεκινούν άπό τούς ώμους στενεύοντας λίγο στή μέση καί φαρδαίνοντας πρός τά κάτω. Μιά γωνίτσα άπό τό ΐδιο ύφασμα, κουμπώνει στό πλάϊ τοδ μπροστινοδ φύλλου.

Άπό λαβαμπλαίν έπίσης μπορείτε νά κάνετε ένα κοστουμάκι άγορίστικο, στόν τύπο τής σαλοπέτ μέ δβδάλ άνοιγμα στόν λαιμό καί χωρίς μανίκια, γιατί φοριέται μέ λευκή μπλούζα.

ΡΙΓΩΤΑ ΛΑΒΑΜΠΛΑΙΝ

Έπίσης δμορφα εΐναι τά ριγωτά λαβαμπλαίν, πού κι' αύτά έχουν τό φόντο τους άλλοτε λευκό καί άλλοτε χρωματιστό. Σ' ένα κοριτσίστικο φόρεμα βλέπομε τό μπουστάκι κάπως μακρόταλλο μέ δυό πένσες έκατέρωθεν, πού περιορίζουν τό φάσδος του, ένώ ή φούστα μέ τίς ραβδώσεις δριζόντιες σχηματίζει σοδρες γύρω άπό τή μακρόταλλη μέση. Μέ ριγωτή έπίσης λαβαμπλαίν μπορούμε νά κάμωμε μιά σαλοπέτ γι' άγοράκι. Τό μακρύ παντελόνι συγκρατιέται μ' ένα πλαστρόν καί τιράντες, πού σταυρώνουν στήν πλάτη. Δυό τσέπες έξωτερικές στό παντελόνι θά έίουν τίς ραβδώσεις δριζόντιες.

ΕΣΜΕΡΙΑΛΔΑ



Άριστερά: Καί άλλο ντέ-πιές εύθύγραμμο. Δεξιά: Καζάκα μακρόταλλη άπό ζέρσεϋ ώς συμπλήρωμα μιάς εύθύγραμμης φούστας.

1) Βραδυνή τουαλέττα άπό βελούδινη κορδέλλα. 2) Άπογευματινό φόρεμα άπό ριγωτό μεταξωτό μέ μονόχρωμη ζώνη. 3) Ντέ-πιές μέ πολύ στενή φούστα. 4) Λευκό άπογευματινό φόρεμα άπό λαινάζ «μοχέρ».



1) Ριγωτό παιδικό φόρεμα, το κορσάζ έχει τίς ραβδώσεις κάθετες καί ή φούστα όριζόντιες. 2) Καντριγιέ φορεματάκι. 3) Άγοριστική σαλοπέτ. 4) Μονόχρωμη βέστα στολισμένη μέ τό φανταζί ύφασμα τής φούστας. 5) Καντριγιέ φορεματάκι μέ κουφωτές πιέττες στή φούστα. 6) Φόρεμα μέ μεγάλο νωμίτη. 7) Σαλοπέτ μέ λευκή μπλούζα. 8) Κοριτσίστικο ντέ-πές μέ πλισσεδωτή φούστα καί καζάκα. 9) Άγοριστική ριχτή βέστα μέ ντεκούπ στά πλάγια.





Λογικόσκοπικο αστυνομικό μυθιστόρημα υπό Ντέιν Κιν

Η γυναίκα με τα 2 ΠΡΟΣΩΠΑ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένώ ο ταμίας μιάς εταιρείας πετρελαίων Τζίμ Κάρσον κι' η γυναίκα του Σάννον κάνουν το τα ζίδι του γάμου τους, με τ' αυτοκίνητο και το τροχόσπιτό τους σε κάποιο έρημικο ορεινο δρομο τους σταματούνε με δόλο δυο φτεντυ-μπάσταρδοι, λήστευουν το συζυγο, κακοποιούν κι' οι δυο μπρο στα στά μάτια του τη γυναίκα του κι' ύστερα την παίρνουν μαζι τους και φεύγουν, αφού πρώτα δέρνουν μέχρις αναισθησίας τον άντρα της. Όταν συνέρχεται ο Κάρσον, ειδοποιεί την άστυνομια. Άναλαμβάνουν την υπόθεσι ο σε ριφης Γιανσεύ κι' ο άστυνομικός επιθεωρητής Φίλιπς. Η διηγησι του Κάρσον τους φαίνεται κάπως απίθανη. Όμως ειδοποιούν ν' αρχίσουν άμέσως οι έρευνες για το αύτοκίνητο με τους απαγωγείς και τη Σάννον. Ο Κάρσον είναι άπελπισμένος και ορκίζεται πώς άν βρη κάποτε τους δυο άλήτες, θά τους σκοτώση με τα ίδια του τα χέρια. Στο μεταξύ όμως, τον περιφρονούν όλοι γιατι δέν υπερασπισθηκε σάν άντρας τη γυναίκα του, χωρις να λογαριάζουν πώς φέρθηκε έτσι ν' α νά σεντόνια, τρίδουνε το πάτωμα και σβύνουν τη ζωή της. Μέσα στ' αυτοκίνητο βρίσκουν το ρεβόλβερ του και τον ρωτάνε πώς δέ το μετεχειρίσθηκε τα δοτύπωμά τους άπο παντού!... γιά ν' άμυνθή. Αύτός τους έξηγεί ότι νόμιζε πώς το είχε στο σπίτι του. Τού δείχνουν διάφορες φωτογραφίες ύπόπτων, άλλά δέν άναγνωρίζει κανένα τους. Ό Γιάνσεύ κι' ό φίλιπς συλλαυθάνουν τον Κάρσον και τον παίρνουν μαζί τους στην άστυνομία. Έκεί τον άνακρίνουν έπίμονα. κατηνορθώνουν τον πώς δολοφόνησε σήτης τη γυναίκα του και την έβαλε στο βουνό. Διάφορα στοιχεία φαίνονται νά τον ένοχοποιοΰνε. Ώς τόσο, άναγκάζονται στό τέλος νά τον άφήσουν έλεύθερο. γιατί δέν έχουν θετικές άποδείξεις έναντίον του.

4ον — Είπατε μέ τό νοΰ σας πώς ήταν καλλίτερο νά μήν ύπάρχουν καθόλου άποτυπώματα, παρά νά ύπάρχουν μόνο τά δικά σας και τής γυναίκας σας, και κανένα άλλο! Γιατί, όσο κι' άν τό έπιθυμούσατε, σάς ήταν άδύνατο βέβαια νά κάνετε νά ύπάρχουν μέσα στο τροχόσπιτο τά άποτυπώματα των δυο άνύπαρκτων νεαρών!

— Ψέμματα! ούρλιασε ό Κάρσον. Οί δυο άλήτες ύπάρχουνε! Φαίνεται πώς δέ βρήκατε τά άποτυπώματά τους, γιατί ξαναγύρισαν και τά σβύσανε οί ίδιοι, ένώ έγώ κατέβαινα μέ τά πόδια ώς τό μεγάλο δρόμο.

Ό έπιθεωρητής χαμογέλασε ειρωνικά.

— Πολύ άπίθανο, αύτό, παρατήρησε. Γιά σκεφθήτε! Δυο νεαροί τοξικομανείς ληστεύουν έναν άνθρωπο, κακοποιούν τή γυναίκα του κι' ύστερα ξαναγυρίζουν στον τόπο τοΰ έγκλήματος, φοράνε ποδίτσες άπό όργκαντί, άλλάζουν τά σεντόνια, τρίδουνε το πάτωμα και σβύνουν τά άποτυπώματά τους άπό παντού!... Καταθέσατε πώς σάς λήστεψαν, δέν είν' έτσι;

— Ναί, μοΰ πήρανε 40 δολλάρια... 42, γιά τήν άκρίβεια.

— Κι' ένα ρολόϊ τοΰ χεριοΰ;

— Μάλιστα. Τό ρολόϊ μου.

Ό Ρόζενκρανς άνοιξε ένα άπ' τούς φακέλλους, πού βρίσκονταν πάνω στό γραφείο του, και τόν άπλοδοτούρισε. Έπεσαν τότε πάνω ναποδογύρισε. Έπεσαν τότε πάνω μικρό μάτσο διπλωμένα χαρτονομίσματα.

— Αύτό είναι το ρολόϊ σας, κύριε Κάρσον; ρώτησε ό άστυνομικός.

— Νομίζω ναί...

— Μετρήστε τα λεφτά, παρακαλώ.

Ό Κάρσον τα μέτρησε: Ήταν άκριβώς 42 δολλάσια!

— Πού τα βρήκατε; ρώτησε, σαστισμένος.

— Ένας άπ' τους άνδρες μου άνακάλυψε το ρολόϊ μέσα στο φούρνο της κουζίνας, στο τροχόσπιτό σας. Τα λεφτά ήταν κρυμμένα στο ψυγείο.

— Μπορείτε νά μάς έξηγήσετε πώς χώθηκαν έκεί μέσα; πρόσθεσε ό Φίλιπς.

Ό Κάρσον έπιασε το κεφάλι του άνάμεσα στά δυό του χέρια.

— Δέν ξέρω! τσαύλισε. Άρχίζω νά πιστεύω πώς δέν ξέρω τί μοΰ γίνεται! Πάντως, δέν τάβαλα έγώ έκεί πού τα βρήκατε... Κι' οί δυο άλήτες ύπάρχουν. Κακοποίησανε κτηνωδώς τή Σάννον και τήν πήραν μαζί τους, φεύγοντας.

Ό Ρόζενκρανς χαμογέλασε κυνικά.

— Σίγουρα, θά ήσαστε ένθουσιασμένος άν έξακολουθούσαμε νά ψαχνουμε γι' αύτούς και γιά τή γυναίκα σας! είπε. Ένώ στο μεταξύ, ή βροχή θά ίσοπεδώση το μέρος άπου θάφατε τή γυναίκα σας, στο βουνό!

»Γιατί δέν όμολογείτε πιά, Κάρσον; Είναι πράγματα πού συμβαίνουν κ - μέρα... Γιατί νά μάς άναγκ... νά σάς στείλουμε στο θάλαμο άερίων, ώς δολοφόνο, ένώ μπορούσατε νά άπλοποιήσετε τα πράγματα και νά έπικαλεσθήτε άλαφρυντικά; Μαλώσατε μέ τή γυναίκα σας. Σάς άπείλησε ίσως πώς θάφευγε, μόλις έβδομάδες μετά το γάμο σας. Χάσατε τότε τα λογικά σας... Πρίν καταλάβετε καλά-καλά τί κάνατε, βρεθήκατε μέ το ρεβόλβερ στο χέρι. Πυροβολήσατε δίχως νά το θέλετε και...

Ό Κάρσον άνασήκωσε το κεφάλι του και κύτταξε στά μάτια τον έπιθεωρητή.

— Όχι, δέ σκότωσα τή Σάννον! τόνισε. Δέν τήν πυροβόλησα.

Ό έπιθεωρητής Φίλιπς άνέλαβε νά συνεχίση τήν άνάκρισι.

— Τότε λοιπόν, παρατήρησε, πώς έγινε ώστε νά βρούμε το ρεβόλβερ σας — πού Ισχυρίζεσθε πώς άγνοούσατε τήν παρουσία του στ' αύτοκίνητό σας — μέ δυό κάλυκες άπό σφαΐρες πρόσφατα ριγλυκες άπό σφαΐρες πρόσφατα ριγλυμένες, μέσα στο μύλο του; Βρισκόταν μέσα στή θήκη τών γαντιών, τυλιγμένο μ' ένα λαδωμένο πανί... το ίδιο ίσως πού χρησιμέψε γιά το σκούπισμα τών δακτυλικών άποτυπωμάτων μέσα στο τροχόσπιτο.

»Επίσης άνακαλύψαμε μέσα στο πορτ-μπαγκάζ σας μιά άξίνα, πλυμένη... άλλ' όχι άρκετά καλά, έφ' όσον οί τεχνικοί τοΰ έργαστηρίου μας βρήκαν άπάνω της χώματα όμοια μέ κεΐνα πού ύπάρχουν στο Βουνό... Κι' αύτά έδώ;

Άνοιξε μιά μεγάλη χαρτοσακκούλα κι' έβγαλε άπό μέσα δυο ξεσκισμένα γυναικεία έσώρουχα κι' ένα φόρεμα σάν έκείνο πού φορούσε ή Σάννον, όταν το άντρόγυνο είχε φύγει άπ' τήν κατασκήνωσι. Όλα ήταν λερωμένα μέ ξερά αΐματα.

— Πώς έξηγεΐτε το ότι βρήκαμε αύτά τα ρούχα κάτω άπ' τους θάμνους, έκατό μέτρα πιό πέρα άπ' το τροχόσπιτό σας;

»Σάς πληροφορώ άκόμα, άν ένδιαφέρεσθε νά το μάθετε, ότι το αΐμα πού ύπάρχει πάνω τους, είναι τής όμάδος Β, μέ θετικο Ρέζους, δηλαδή όμοιο μέ το άναφερόμενο στο δελτίο έθελοντικής αίμοδοσίας πού βρήκαμε μέσα στήν τσάντα τής γυναίκας σας!

Ό Κάρσον κύτταξε πολλή ώρα τα κουρελιασμένα ρούχα. Ύστερα έχωσε το κεφάλι του άνάμεσα στά χέρια του...

Άν τα ρούχα αύτά άνήκαν άληθινά στή Σάννον, τότε θά ήταν νεκρή ή γυναίκα του!

Ώστόσο ό Κάρσον ήταν βέβαιος πώς δέν τήν είχε σκοτώσει αύτός, μέ το ρεβόλβερ του, και πώς δέν είχε σκάψει τον τάφο της στο βουνό! Είχε δή γιά τελευταία φορά αύτά τα ρούχα πεταγμένα στο πάτωμα τοΰ τροχόσπιτου, σκισμένα, άλλ' όχι ματωμένα...

— Λοιπόν; ρώτησε ό έπιθεωρητής Φίλιπς.

— Δέν ξέρω... άπάντησε ό Κάρσον, σά χαμένος. Είμαι άνίκανος ν' άπαντήσω στίς έρωτήσεις σας. Σάς βεβαιώ όμως ότι, άν έχη πεθάνει ή Σάννον, δέ μέ μέλλει πιά τί θά μοΰ συμβή!

»Ώστόσο, άφοΰ μοΰ κάνετε σεις ένα σωρό έρωτήσεις, έπιτρέψατέ μου νά σάς κάνω κι' έγώ μία. "Ισως έσεις νά μπορήτε νά μοΰ άπαντήσετε... Ποιό λόγο μποροΰσα νάχω νά σκοτώσω τή Σάννον; Ή έξήγησι τοΰ έπιθεωρητοΰ Ρόζενκρανς πώς τήν είχα βαρεθή κιόλας, δέ μπορεί νά σταθή! Σέ δεκαπέντε μέρες μόνο, νά βαρεθώ μιά τόσο νέα κι' όμορφη γυναίκα;... Είμαι σάν όλους τούς άντρες τής ήλικίας μου: Ό γάμος μ' άρέσει. Μ' άρεσε ίδίως μέ τή Σάννον. Έλπιζα πώς θά περνούσαμε μαζί όλη μας τή ζωή. Γιατί, λοιπόν, θά τή σκότωνα; Μπορείτε νά μοΰ πήτε;

— Άν το ξέραμε, δέ θά σάς άνακρίναμε τώρα, κύριε Κάρσον, άπάντησε ό Ρόζενκρανς. Θά ήσαστε κιόλας προφυλακισμένος, κατηγορούμενος γιά δολοφονία... Άκούστε με καλά όμως! Φοβάμαι πώς θ' άναγκασθοΰμε άπόψε νά σάς άφήσουμε έλεύθερο. Άλλά μή φαντασθήτε πώς τελειώσαμε μαζί σας! Μπορείτε νά τυλίξετε ένα έπιθεωρητή κι' ένα σερίφη, ή τρείς, τέσσερες, πέντε... Άλλ' όχι όλόκληρη τήν άστυνομική όργάνωσι!

»Έγώ προσωπικά είμαι βέβαιος πώς δολοφονήσατε τή γυναίκα σας και σκοπεύω νά το άποδείξω. Έπειδή ύπάρχει μιά πιθανότης στίς χίλιες νά γελοιάστε, όλοι οί άνδρες μας θά έξακολουθήσουν ν' άναζητοΰνε τήν κ. Σάννον, ζωντανή. Μά έ-

Μικρή ιστορία

Ό σκύλος τής συζύγου

ΕΝΑΣ καλοντυμένος κύριος παρουσιάζεται τή νύχτα στό άστυνομικό τμήμα και δηλώνει στον άξιωματικό τής ύπηρεσίας, ότι ή γυναίκα του έχει έξαφανιστή άπό τίς όχτω τό πρωί! Τον παρακαλεί, λοιπόν, νά γίνουν οί σχετικές έρευνες.

— Τά γαλακτικά της; ρωτάει ό άστυνόμος. Ήταν ψηλή;

— Νομίζω... άπαντάει ό σύζυγος.

— Παχειά;

— Περίπου...

— Χρώμα ματιών;

— Μά.. γαλανά.

— Ξέρετε πώς ήταν ντυμένη;

— Φορούσε τό φουστάνι της και τό καπέλο της. Είχε μαζί της και το σκύλο της.

— Τί είδους σκύλος ήταν;

Κι' ό σύζυγος, χωρίς νά πάρη άνάσα:

— Είναι, ξέρετε, ένα φοξ-τεριέ, βάρους 4½ όκάδων με τέσσερις βοΰλες στή ράχη και μιά μανούλεση πάνω στό άριστερό του μάτι, κι' έχει άσπρη ούρά, τρία πόδια άσπρα, τό τέταρτο μαυράσπρο και άσημένιο περιλαίμιο...

— Μείνετε ήσυχος, κύριε! του λέει με απάθεια ό άστυνόμος. Θά σάς βροΰμε άσφαλώς τό σκύλο!...

χομε συγχρόνως ἀναθέσει σὲ μιὰ ὁμάδα νὰ «χτενίση» τὸ βουνό, γιὰ νὰ βρῆ τὸ πτῶμα της. Κι' ὅταν θἄχουμε ἀνακαλύψει γιὰ ποιὸ λόγο τὴ σκοτώσατε...

— Εἰδοποιῆστε με μὲ μιὰ κἀρτ-ποστάλ, διέκοψε ξερὰ ὁ Κάρσον. Σίγουρα, θὰ μ' ἐνδιαφέρη πολύ.

Καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μπῆκε ἕνας ἀ-στυφύλακας μὲ στολὴ κι' ἄφησε ἕνα χαρτὶ πάνω στὸ τραπέζι τοῦ Ρόζεν-κρανς.

— Τὸ ποινικὸ μητρῶο τῆς Σίρ-λεϋ Γκρέϋ, τοῦ ἐξήγησε. Εἶναι 22 χρονῶν. Συνελήφθη μιὰ φορὰ γιὰ διατάραξι τῆς κοινῆς ἡσυχίας κι' ἄλλη μιὰ γιὰ προσβολὴ τῶν δημο-σίων ἠθῶν. Τὴν πρώτη κατεδικά-σθηκε σὲ δεκαήμερο φυλάκισι, μὲ ἀ-ναστολή. Τὴ δεύτερη, ἀπαλλάχθηκε ἐλλείψει ἀποδείξεων.

— Πολὺ καλά! Ἀφῆστε την ἐλεύ-θερη! διάταξε ὁ Ρόζενκρανς. Τὴ φέ-ρανε ἐδῶ μονάχα γιατὶ βρέθηκε στὸ σπίτι τοῦ Κάρσον.

— Κι' ἐγώ; ρώτησε ὁ Κάρσον.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε, γιὰ τὴν ὥρα. Θὰ ξενάρθετε ὅμως!

Ἡ Σίρλεϋ περίμενε στὸ χώλ. Βγαίνοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο τοῦ Ρόζενκρανς, ὁ Κάρσον τὴ βρῆκε νὰ χτενίζη τὰ μαλλιά της. Καθὼς ἔ-βγαζε ὕστερα ἕνα κραγιόνι ἀπ' τὴν τσάντα της, τὸν ρώτησε:

— Τί θέλανε λοιπόν;

— Ἀκούσατε τί εἶπανε στὸ σπί-τι μου, ἀπάντησε ὁ Κάρσον, θυμω-μένος ἀκόμα. Κι' ἐπίσης ὅ,τι εἶπαν ἐδῶ... Πιστεύουν πὼς ἡ Σάννον εἶ-ναι νεκρὴ καὶ πὼς τὴ σκότωσα ἐγώ.

Ἡ Σίρλεϋ ἔβαψε τὰ χείλια της, σκούπισε μ' ἕνα τσιγαρόχαρτο τὸ πλενόνασμα τοῦ ροὺζ καὶ ρώτησε ὕστερα:

— Εἶν' ἀλήθεια;

— Ὄχι.

Ἡ ξανθὴ κύτταξε μέσα στὰ μά-τια, ἐπίμονα, τὸν Κάρσον.

— Σᾶς πιστεύω, πρόφερε ἐπιτέ-λους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Στ'.

Ποτὲ δὲ φανταζόταν ὁ Κάρσον πὼς ὑπῆρχαν τόσες μικρὲς λουτρο-πόλεις, ἀνάμεσα στὴ Σάντα Μόνι-κα καὶ τὸ Λόνγκ Μπήτς: Ὅσεαν Πάρκ, Βένιζ, Πλάγια ντὲλ Ρέϋ, Μαν-χάτταν Μπήτς, Ἔλ Σεγκοῦντο, Χερμόζα Μπήτς, Ρεντόντο Μπήτς, Σὰν Πέντρο, Οὐΐλμινγκτον...

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς εἶ-χαν καμπαρέ, κι' ἡ ἀδελφὴ τῆς Σάννον ἤθελε νὰ τὰ γυρίσουν ὅλα. Ὡστόσο, μετὰ τὰ ἕξη πρῶτα, ἐπέ-μεινε νὰ πάρη αὐτὴ τὸ βολάν.

— Τὸ μόνο ποὺ μᾶς λείπει, εἶναι νὰ σᾶς πιάσουνε νὰ σωφάρετε με-θυσμένος, μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα! παρατήρησε. Αὐτὸ θὰ σᾶς κόστιζε σίγουρα ἕνα μῆνα φυλακή. Καταλα-βαίνετε δὲ τί χαρὰ θἄκανε τότε ἐ-κεῖνος ὁ ἐπιθεωρητὴς μὲ τὰ ροδο-κόκκινα μάγουλα! Ἄλλο ποὺ δὲ θέλει, παρὰ νὰ σᾶς κλείσουνε μέ-σα... Λοιπόν, στὸ ἑξῆς, ἐσεῖς θὰ πίνετε κι' ἐγὼ θὰ σωφάρω.

Ἡ νύχτα δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ διαλύση τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας. Οὔ-τε καὶ κοντὰ στὴ θάλασσα ἔκανε δροσιά, ὅπως συνήθως.

Παρ' ὅλη ὡστόσο τὴν ἀϋπνία του καὶ τὴ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ του ὑπερέντασι, ὁ Κάρσον δὲν ἔ-νοιωθε πολὺ ἄσχημα.

Ἀμέσως ἀφοῦ φύγανε ἀπ' τὴν ἀστυνομία, ἡ Σίρλεϋ τὸν ὑποχρέω-σε νὰ φάη ἕνα καλὸ μπιφτέκι, γιὰ νὰ συνέλθη.

Ὅσο περισσότερο κύτταζε τὴ Σ[illegible] τὴν εἶχε πιὸ συμ-παθητική. Ἔξω ἀπ' τὸ φανταχτε-ρό της ντύσιμο καὶ τὴν ὠμὴ γλῶσ-σα της, δὲν ἔβλεπε γιὰ ποιὸ λόγο ἔπρεπε νὰ ντρέπεται ἡ Σάννον γιὰ τὴν ἀδελφή της.

Ἦταν αὐθάρμητη καὶ «τάμπρα» ἡ Σίρλεϋ, δὲ μποροῦσε ὅμως νὰ θε-ωρηθῆ ἀνήθικη γι' αὐτό. Γιὰ νὰ ἐ-πιζήση δὲ στὴν τεχνητὴ ζούγκλα ὅ-που βρισκότανε, χρησιμοποιοῦσε ὅ-σο μποροῦσε καλλίτερα τὸ μοναδι-κὸ ὅπλο ποὺ τῆς ἔδωσε ἡ Φύσις.

Ἐξ ἄλλου, εἶχε μιὰ ἀληθινὴ λα-τρεία γιὰ τὴν ἀδελφή της.

Σὲ καθένα ἀπ' τὰ μπὰρ καὶ τὰ καμπαρὲ ποὺ περάσανε, εἶχε περι-γράψει τοὺς δυὸ νεαροὺς κακοποι-οὺς κι' εἶχε προσθέσει: «Ἐ'νέα γυναῖκα ποὺ ἔπεσε θῦμα τους, στὸ βουνό, εἶναι ἡ ἀδελφή μου. Θέλω νὰ ξαναβρεθῆ γρήγορα. Κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε... Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε! Μά, ἂν αὐτὰ τὰ δυὸ καθάρματα ἀ-γαπᾶνε τὸ τομάρι τους, ἂς τὴν ἀ-φίσουν ἀμέσως ἐλεύθερη!»

Ὁ Κάρσον δὲ μποροῦσε νὰ ξέ-ρη τί ἀξία εἶχαν αὐτὲς οἱ σκεπα-σμένες ἀπειλές της. Πάντως ὅμως, αὐτὸ ποὺ κάνανε ἦταν προτιμώτε-ρο παρὰ νὰ μένη ὁλομόναχος στὸ σπίτι του καὶ νὰ περιμένη τοῦ κά-κου ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ ἀνθρώ-πους ποὺ πίστευαν πὼς ἡ Σάννον ἦταν νεκρὴ καὶ πὼς τὴν εἶχε δολο-φονήσει αὐτός...

Ἡ Σίρλεϋ σωφάρισε γιὰ λίγη ὥρα, ἀμίλητη. Ὕστερα ρώτησε:

— Ἔχετε λεφτὰ στὴν τράπεζα, Τζίμ; Καταθέσεις, χρεώγραφα;

Ὁ Κάρσον ἔκανε μὲ τὸ νοῦ του ἕνα λογαριασμὸ τῆς περιουσίας του κι' ἀπάντησε:

— Σχεδὸν 20 χιλιάδες δολλάρια μετρητὰ καὶ ἄλλες 10 χιλιάδες σὲ κρατικὲς ὁμολογίες. Γιατί;

— Σκέφθηκα πὼς οἱ δυὸ ἀλήτες ἀπαγάγανε τὴ Σάννον μὲ τὴν ἐλ-πίδα νὰ βγάλουνε κάτι ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά...

— Πιστεύετε, δηλαδὴ πὼς θὰ μοῦ ζητήσουνε λύτρα;

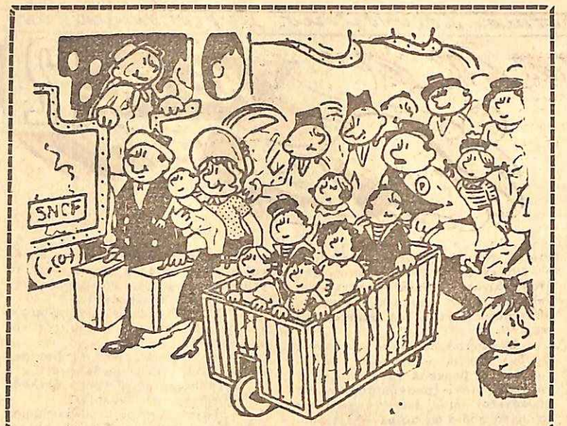
— Ναί. Θὰ τὰ πληρώσετε;

— Ἀσφαλῶς. Εἶμαι πρόθυμος γιὰ ὅλα, γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴ Σάννον. Μὰ μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο. Φαν-τάζεστε πὼς θὰ διατρέχανε ποτὲ ἕ-να τέτοιο κίνδυνο, γιὰ τὰ λίγα λε-φτὰ ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τοὺς δώ-σω;...

— Τὰ λέτε λίγα ἐσεῖς, τριάντα χιλιάρικα; Ἀκοῦστε! Ὅλοι αὐτοὶ ποὺ εἴδατε στὰ καμπαρὲ ποὺ ἐπι-σκεφθήκαμε, θὰ σᾶς κοψολαιμιάζα-νε πρόθυμα γιὰ 2 χιλιάδες μονά-χα!... Βέβαια, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶ-πα εἶναι μιὰ ἁπλὴ ὑπόθεσί μου. Μὰ ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν ἀντιμετω-πίσετε...

— Σωστά, συμφώνησε ὁ Κάρσον. Ὡστόσο... ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ πι-στεύω πὼς δὲ θὰ διατρέχανε ἕνα τέ-τοιο κίνδυνο. Ἡ ἀπαγωγὴ γιὰ λύ-τρα εἶναι βαρὺ ἔγκλημα!

— Κι' ὁ βιασμὸς τὸ ἴδιο, ἀπάν-τησε ξερὰ ἡ Σίρλεϋ.



—"Ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ χάσουμε κανένα παιδί!...

Φρενάρησε πάλι μπροστὰ σ' ἕνα καμπαρὲ τοῦ Λιμανιοῦ, μὲ τὴ φω-τεινὴ ἐπιγραφὴ «Ἡ θάλασσα τῶν Σαργκάς». Κάτω ἀπ' αὐτὴν ἦταν καρφιτσωμένες κάμποσες φωτογρα-φίες μισόγυμνων γυναικῶν καὶ μιὰ εἰδοποίησι ποὺ ἔγραφε: «Τὸ θέαμα ἀρχίζει στὶς 9».

Ὁ θυρωρὸς ἤξερε τὴ Σίρλεϋ — ὅλοι φαίνονταν νὰ τὴν ξέρουνε.

Ἡ πελατεία σπρωχνότανε γύρω ἀπ' τὸν πάγκο, ποὺ εἶχε σχῆμα πε-τάλου. Τὴ διακόσμησι ἀποτελοῦσαν κάτι παλιὰ φαράδικα δίχτυα κρε-μασμένα στοὺς τοίχους, μερικὲς σημαδοῦρες ἀπὸ χρωματιστὸ γυαλὶ κι' ἕνα τιμόνι καραβιοῦ.

"Οταν μπῆκαν ἡ Σίρλεϋ κι' ὁ Κάρσον, ἡ αἴθουσα ἦταν μισοσκο-τεινή. Ἕνας προβολέας παρακο-λουθοῦσε τὶς κινήσεις μιᾶς παχου-λῆς κοκκινομάλλας, ποὺ χόρευε φο-ρώντας μονάχα δυὸ μπουμπούνια τριανταφύλλων κι' ἕνα μπικίνι ἀπὸ δίχτυ.

Ἡ Σίρλεϋ ξετρύπωσε δυὸ ἀδεια-νὰ σκαμνιὰ καὶ εἶπε στὸν Κινέζο μπάρμαν:

—"Ενα διπλὸ οὐΐσκυ γιὰ τὸ φίλο μου, Σάμ. Γιὰ μένα τίποτα. Ὁ-δηγῶ αὐτοκίνητο.

Ἐκεῖνος φάνηκε ἐνθουσιασμένος ποὺ τὴν ἔβλεπε.

— Εἴχατε καιρὸ νὰ φανῆτε, Σίρ-λεϋ, παρατήρησε μ' ἕνα χαμόγελο ἐνῶ σερβίριζε τὸ οὐΐσκυ.

—Ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶναι ὁ γαμ-πρός μου Τζίμ Κάρσον... Τζίμ, σοῦ συνιστῶ τὸ Σὴμ Λῆ.

Οἱ δυὸ ἄντρες δώσανε τὰ χέρια. Ὕστερα ὁ Κινέζος δήλωσε:

—Ὁ κουνιάδος τῆς Σίρλεϋ εἶναι φίλος μου. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κεράσω ἐγὼ τὸ δεύτερο οὐΐσκυ.

Ὁ Κάρσον τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὸ πιοτὸ ἐκεῖνο, ποὺ δὲν ἤνοιωθε ὡστόσο τὴν ἀνάγκη του.

Ὁ μπάρμαν ἑτοιμαζότανε ν' ἀ-φίση τὴ μποτίλια στὴ θέσι της, πίσω του, ὅταν στράφηκε ἀπότομα καὶ φώναξε:

— Τζίμ Κάρσον; Εἴσαστε ἐκεῖ νος ποὺ ἡ γυναῖκα του...

— Ναί, τὸν διέκοψε ἡ Σίρλεϋ. Κι' ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ ἀδελφή μου.

"Αφησε ὕστερα κι' ἐδῶ τὴν ἴδια ἀπειλητικὴ παραγγελία, ὅπως στὰ ἄλλα ἕξη μπάρ, ποὺ εἶχε περάσει.

— Βασισθῆτε σὲ μένα, Σίρλεϋ, τῆς ὑποσχέθηκε ὁ Κινέζος. Κι' ἂν μάθω κάτι τι, πῶς μπορῶ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω;

— Τηλεφωνῆστε στὸ Τζίμ. Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο. Χρωστάω δυὸ βδομάδες τὸ νοίκι μου, κι' ἡ μεγαι-ρα ἡ σπιτονοικοκυρά μου μὲ φοβε-ρίζει κάθε μέρα πὼς θὰ μὲ διώξη... Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώ-νου σας, Τζίμ;

Ὁ Κάρσον ἔδωσε τὸν ἀριθμό του κι' ὁ μπάρμαν τὸν σημείωσε σ' ἕνα χαρτί.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο μπὰρ ποὺ ξέρω καὶ μὲ ξέρουνε, εἶπε ὕ-στερα ἡ Σίρλεϋ. "Ας σταματήσουμε ὡς ἐδῶ γι' ἀπόψε... Ὁ γαμπρός μου θὰ μὲ κεράση ἕνα ποτηράκι.

— Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ὁ Κάρ-σον.

Ἡ κοκκινομάλλα εἶχε τελειώσει τὸ νούμερό της, κι' ὁ κόσμος τη χειροκρότησε μ' ἐνθουσιασμό. Ἄμε-σως ὕστερα, πῆρε τὴ θέσι της μιὰ ἄλλη, μελαχροινὴ κι' ἀδύνατη.

— Αὐτὴ ἔχει ταλέντο, παραδέ-χτηκε ἡ Σίρλεϋ, ἀφοῦ τὴν κύτταξε γιὰ λίγο. Κι' εἶναι πολὺ καλοφτιαγ-μένη.

"Αδειασε μονορροῦφι τὸ ποτήρι της καὶ τ' ἄφησε πάνω στὸν πάγκο.

— Ἔλπιζα κι' ἐγὼ νὰ γίνω μιὰ μεγάλη βεντέτα, σὰν τὴ Ντίνα Σόρ, εἶπε μὲ πικρία. Μὰ δὲν τὰ κατά-φερα...

— Μὴ βιάζεσθε. Εἴσαστε νέα ἀ-κόμα, παρατήρησε ὁ Κάρσον.

— Τί θὰ πῆ νέα; Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται, εἶναι τὸ ταλέντο, καὶ πολὺ μάλιστα. Ἡ Σάννον εἶχε δί-κιο. Θἄπρεπε νὰ μάθω ἕνα ἐπάγ-γελμα, στενογράφος ἢ δακτυλογρά-φος. Θὰ εἶχα βρῆ μιὰ καλὴ θέσι σὲ κανένα δικηγόρο ἢ ἐπιχειρηματία. Κι' ἂν τοῦ ἄρεσα, ἴσως νὰ μὲ παν-τρευότανε. Καὶ τώρα, ἀντὶ νὰ τρα-διέμαι στὰ μπάρ, κάνοντας στρίπ-τήζ, θἄμενα σὲ μιὰ βίλλα τοῦ Μπέ-βερλυ Χίλλς, θἄτρωγα χαβιάρι, θἄ-πινα σαμπάνια καὶ θἄβλεπα ἔγ-χρωμη τηλεόρασι.

Παρ' ὅλη τὴν ἀγωνία, ποὺ ἔνοιω-θε γιὰ τὴ Σάννον, ὁ Κάρσον δὲ μπόρεσε νὰ μὴ χαμογελάση.

— Εἴσαστε χαριτωμένη, εἶπε. Καὶ πολὺ ὄμορφη. Ποιὸς ξέρει, μπο-ρεῖ ν' ἀποκτήσετε τὴ βίλλα ποὺ ὀ-νειρευόσαστε.

— Μὲ βρίσκετε ὄμορφη, Τζίμ; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ, κατευχαριστημένη.

— Ναί, πολύ.

— Ὅσο καὶ τὴ Σάννον;

— Ναί, τὸ ἴδιο,, βεβαίωσε ὁ Κάρσον. "Αν δὲν ἦταν μελαχροινὴ δίδυμες. Ἐσεῖς ὅμως εἴσαστε ξαν-θειὰ καὶ ξέρετε κάπως καλύτερα τὴ ζωή.

Τὰ πολὺ κόκκινα χείλη τῆς Σίρ-λεϋ χαμογέλασαν αἰνιγματικά.

— Πέστε μου, Τζίμ, ἡ Σάννον σᾶς μίλησε πολὺ γιὰ τὴν οἰκογε-νειά μας;

Ὁ Κάρσον σκέφθηκε κι' ἀπόρη-σε κι' ὁ ἴδιος πόσο λίγα ἤξερε γιὰ τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναίκας του. Μὰ δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῆ ποτὲ ὡς τώ-ρα γι' αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες. Ἀ-διάκοπα μελετημένοι κι' οἱ δυὸ μὲ τὰ σχέ-σεις γιὰ τὸ μέλλον, ἀδιαφοροῦ-σαν γιὰ τὸ παρελθόν.

— Ὄχι πολύ... ἀπάντησε.

— Τὴ δικαιολογῶ ἀπόλυτα! Δὲν εἶναι περίφημο τὸ γενεαλογικὸ δέν-δρο μας... Δὲ μποροῦμε νὰ καυχη-θοῦμε γι' αὐτό, Τζίμ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἐνῶ ρουφοῦσε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔ-κερα τὸ ποτό του, ὁ Κάρσον πε-ρίμενε τὴ συνέχεια. Ἡ Σίρλεϋ, δί-πλα του, εἶχε τὰ μάτια της καρ-φωμένα στὸν πάτο τοῦ ἄδειου πο-τηριοῦ της, σὰν ν' ἀναζητοῦσε σ' αὐτὸ τὰ χρόνια ποὺ φύγανε...

— Δὲν ξέρω ἀκριβῶς ἀπὸ ποῦ ἤρθαμε... ἄρχισε. "Ισως ἀπ' τὴν Ὀκλαχόμα, ἢ ἀπ' τὸ Ἀρκάνσας... Ἤμουν μόλις 4 χρονῶν κι' ἡ Σάν-νον 2, ὅταν ἐγκαταστάθηκε ἐδῶ ὁ πατέρας μου, τὴν ἐποχὴ τοῦ δεύτε-ρου παγκοσμίου πολέμου. Ἄρχισε νὰ δουλεύη στὰ ναυπηγεῖα. Ἤθελε νὰ βάλη κατὰ μέρος κάμποσα λε-φτά, γιὰ νὰ γυρίση στὴν πατρίδα του καὶ ν' ἀγοράση μιὰ φέρμα. Μὰ δὲν τὸ κατάφερε ποτέ.

Ὡστόσο, ὅσο ἤμαστε μικρές, περνούσαμε καλά. Μὰ ἔπειτα, μετὰ τὸν πόλεμο, κέψανε οἱ δουλειές... Καὶ μιὰ μέρα, ὅταν ἤμουν 9 χρό-νων, ὁ πατέρας μου πῆρε δρόμο...

— Σᾶς ἐγκατέλειψε ἔληλιδή, τὶς δυὸ κόρες του καὶ τὴ γυναῖκα του;

— Ναί, μᾶς παράτησε, γιὰ νὰ πᾶ νὰ ζήση μὲ μιὰ παλιογυναίκα!

Ἡ Σίρλεϋ ζήτησε ἀπ' τὸν Κάρ-σον ἕνα τσιγάρο, τ' ἄναψε καὶ συ-νέχισε:

— Μὰ δὲν ἦτανε καλλίτερη κι' ἡ μητέρα μας. Ἀφοῦ ἔφυγε ὁ πατέ-ρας μας, πήγαινε μ' ὅλους τοὺς ἄν-τρες, γιὰ νὰ πληρώση τὸ νοίκι καὶ τὸ πιστό της. Αὐτὸ κράτησε κον-τὰ ἑφτὰ χρόνια. "Υστερα, μιὰ νύ-χτα, ἡ μητέρα μου πέθανε. "Ενας ναυτικός, ποὺ ζοῦσε τότε μαζί του, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του πὼς δὲ θἄταν ἄσχημα νὰ πάρω ἐγὼ τὴ θέσι της. Μὰ δὲ συμφωνοῦσα... Μάζεψα λοι-πὸν σὲ μιὰ βαλίτσα τὰ ροῦχα τῆς Σάννον καὶ τὰ δικά μου καὶ τὸ σκά-σαμε κι' οἱ δυό... Βρῆκα δουλειὰ σ' ἕνα μικρὸ τσίρκο, μιὰ παράγκα μέλλον. Χόρευα μαζὶ μὲ τέσσερις ἄλλες κοπέλλες.

— Στὰ 16 χρόνια σας;

—Ἀκριβῶς. Ὀνειρευόμουνα νὰ γίνω κυρία, νὰ ζῶ σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι ἢ σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο, νὰχω ἕνα σωρὸ ὄμορφα πράγματα κι' ἕνα σύζυγο... Ἡ Σάννον τὸ πέτυχε, ἐγὼ ὅμως ὄχι.

»Δυὸ βδομάδες ἀφοῦ ἔπιασα ἐ-κεῖνη τὴ δουλειά, τὸ ἀφεντικό μοῦ τἄριξε. Μοῦ μίλησε ἔξω ἀπ' τὰ δόντια: ἢ θὰ γινόμουνα φιλενάδα του ἢ θὰ μ' ἔδιωχνε... "Επρεπε νὰ σκεφθῶ τὴν ἀδελφούλα μου. Βλέπε-τε, εἴχαμε κι' οἱ δυὸ τὴν κακὴ συν-ήθεια νὰ τρῶμε! Τελοσπάντων, προ-τίμησα νὰ μείνω. Κι' ἔτσι δὲν κέρ-δισα τίποτα ποὺ εἶχα φύγει ἀπ' τὸ σπίτι μου...

"Εκανε μιὰ ἀπότομη κίνησι, μὲ τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ τσιγάρο της, σὰ νἄθελε νὰ διώξη τὶς κα-κὲς ἀναμνήσεις.

— Μὰ ἀρκετὰ μιλήσαμε γιὰ μέ-να, πρόσθεσε. Οἱ δικοί σας γονεῖς τί ἦτανε;

— Πολὺ καλοὶ ἄνθρωποι. Σκοτώ-θηκαν κι' οἱ δυὸ σ' ἕνα δυστύχη-μα. Εἶχα τότε σχεδὸν τὴν ἡλικία ποὺ εἴχατε καὶ σεῖς ὅταν σᾶς ἄφη-σε ὁ πατέρας σας...

—"Εχετε ἄλλους συγγενεῖς;

—Ὄχι, κανένα.

Ἡ Σίρλεϋ εἶχε ζαλιστῆ μὲ τὸ τελευταῖο οὐΐσκυ της.

— Εἴμαστε λοιπὸν κι' οἱ δυὸ ὀρ-φανοί συμπέρανε μὲ φωνὴ πιὸ βρα-χνὴ ἀπ' τὴ συνηθισμένη της.

Σκούπισε τὰ μάτια της μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ της καὶ εἶπε στὸ μπάρμαν:

— Σάμ, ἡ Σάννον μοῦ εἶχε στεί-λει μιὰ κἀρτ - ποστάλ. Παρίστανε τὴν κατασκήνωσι ὅπου πέρασε τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος μὲ τὸ Τζίμ... Μοῦγραφε πὼς ἤθελε νὰ τὰ φτιά-ξουμε...

—Καλά, καλά, ὅλα θὰ διορθωθοῦ-νε... τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ Σὰμ χτυ-πάντας τὴν προστατευτικὰ στὸ μπράτσο. Πηγαίνετε τώρα νὰ ἡσυ-χάσετε λίγο. Θὰ σᾶς συνοδέψη ὁ κ. Κάρσον.

Ἡ Σίρλεϋ ἀκούμπησε στὸν Κάρ-σον γιὰ νὰ κατεβῆ ἀπ' τὸ ψηλὸ σκαμνί της. "Επειτα ρώτησε:

— Σάμ, σημειώσατε καλὰ τὸν ἀ-ριθμὸ τηλεφώνου τοῦ Τζίμ;

Ὁ Κινέζος ἔγνεψε ἐναί».

"Οταν βρέθηκαν ἔξω, στὸν καθα-ρὸ ἀέρα, ἡ Σίρλεϋ ξεζαλίστηκε γρή-γορα.

— Μὲ συγχωρῆτε, Τζίμ, δικαιο-λογήθηκε. Μὲ εἶχε ζαλίσει, φαίνε-ται, ἐκεῖ μέσα ἡ ζέστη κι' ἡ ἐλ-λειψι ἀέρος. Κάποια στιγμὴ μάλι-στα νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα.

— Κι' ἐγὼ ἤπια πολύ, ὁμολόγησε ὁ Κάρσον. Πιστεύω εἰλικρινὰ πὼς μέυσα. Ἐσεῖς εἴσαστε σὲ κατά-στασι νὰ σωφάρετε;

— Τώρα εἶμαι πολὺ ἐν τάξει, τὸν βεβαίωσε ἡ Σίρλεϋ ἐνῶ καθότανε στὸ βολάν.

"Εμεινε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητη, πρὶν ἀνάψη τὴ μηχανή.

— "Αν ὅμως δώση ἀποτελέσματα ὁ γύρος μας, πρόσθεσε, θὰ ἔχουμε γρήγορα εἰδήσεις. Καλλίτερα λοι-πὸν νὰ μείνουμε μαζί... Εἶναι με-γάλο το σπίτι σας; Δὲν εἶδα παρὸ τὸ λίβινγκ - ροὺμ καὶ τὸ λουτρό.

—"Εχει πέντε δωμάτια.

— Πόσες κρεβατοκάμαρες;

—Δύο.

—Ὡραῖα. Θὰ μὲ φιλοξενήσετε λοιπόν... Βλέπετε, ἕνα ἀπ' τὰ πλεονεκτήματα τῆς θέσεώς μου εἶναι ὅτι δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ γιὰ τὴν ὑ-πόληψί μου!

Ὁ Κάρσον ἔκανε νὰ διαμαρτυ-ρηθῆ, ἔτσι γιὰ τοὺς τύπους. "Υστε-ρα ὅμως μετάνοιωσε καὶ ἀνασήκω-σε τοὺς ὤμους του.

Τί πείραζε ἂν ἡ Σίρλεϋ ἔμενε στὸ σπίτι του; "Αν ζοῦσε ἡ Σάν-νον, δὲ θὰ εἶχε ἀντίρρησι. Μήπως δὲν τῆς εἶχε γράψει νὰ συμφιλιω-θοῦνε;

Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχε διάθεσι νὰ μείνη μόνος, στὴν κατάστασι ποὺ βρισκότανε...

"Ηταν μεσάνυχτα πιά, ὅταν ἄ-νοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἐκεῖ μέσα ἦ-ταν ἀποπνικτικὰ ζεστή.

Ὁ Κάρσον ἔβεσε τὸ μπὰρ στὴ Σίρλεϋ, γιὰ τὴν περίπτωσι ποὺ θὰ ἤθελε νὰ πιῆ ἀκόμα ἕνα ποτῆρι. "Υστερα ἄνοιξε τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου τῶν φίλων καὶ τὶς βρῆκε μιὰ πυτζάμα.

— Εὐχαριστῶ, Τζίμ, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Μοῦ εἴσαστε πολὺ συμπα-θής.

— Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο σὲ μένα, ἀ-πάντησε ὁ Κάρσον, μὲ κάποια ἀμη-χανία. "Αν χρειαστῆτε τίποτα, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ φωνάξετε.

— Ἐν τάξει... Πέστε μου, Τζίμ, ποιὰ ὥρα πρέπει νὰ πᾶτε στὴ δουλειά σας, αὔριο τὸ πρωΐ;

Ὁ Κάρσον ἐξήγησε, ὅτι συνήθως βρισκότανε στὸ γραφεῖο του στὶς 8, ἀλλ' ὅτι εἶχε τηλεφωνήσει τὸ πρωΐ καὶ τοῦ εἶχε πῆ ὁ διευθυντής του νὰ λείψη ὅσο ἤθελε.

Ἡ Σίρλεϋ φάνηκε νὰ διστάζη λίγο, κι' ὕστερα εἶπε:

— Ἀκοῦστε... Ξέρω, ὅτι αὐτὸ δὲ μὲ ἀφορᾶ. Μὲ τὴν ἀδελφή μου παντρευτήκατε, ὄχι μὲ μένα. "Αν ἤμουν ὅμως στὴ θέσι σας, Τζίμ, θὰ πήγαινα αὔριο το πρωΐ στὴ δουλειά μου. Μπορεῖ νὰ κρατήση καιρὸ αὐ-τὴ ἡ ἱστορία. Δὲν ξέρω δὲ ἂν ἔ-χετε καταλάβει, ὅτι βρισκόσαστε στὰ πρόθυρα νευρικῆς κρίσεως...



Μοῦ φαίνεται λοιπὸν πὼς, ἀντὶ νὰ κάθεσθε ἐδῶ καὶ νὰ τρωγόσαστε, τὸ καλύτερο θὰ ἦταν νὰ ξαναβρεθῆτε σ' ἕνα γνώριμο περιβάλλον, μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους σας, ἀ πασχολημένος μὲ τὴ δουλειά σας.

— Δὲν εἶναι ἄσχημη ἰδέα, συμφώνησε ὁ Κάρσον. Καληνύχτα, Σίρλεϋ. Εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ γνωριστήκαμε. Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα. Εἴσαστε πολὺ καλὸ κορίτσι!

Ἡ Σίρλεϋ τοῦδωσε τὸ χέρι.

— Θάμαι πάντα στὴ διάθεσί σας, τὸν βεβαίωσε. Ἐπιτρέπετε τώρα νὰ πάρω ἕνα μπάνιο, πρὶν πλαγιάσω;

— Καὶ βέβαια!

— Ξέρετε, εἶμαι μανιακὴ μὲ τὴν καθαριότητα... Περάστε ὅμως πρῶτα ἐσεῖς στὸ λουτρό. Ἐγὼ θ' ἀργήσω περισσότερο ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Κάρσον τελείωσε γρήγορα στὸ λουτρό, πέρασε ὕστερα στὴν κρεβατοκάμαρα κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Ἡ ζέστη ἦταν ἀ υπόφερτη ἐκεῖ μέσα. Ὁ Κάρσον γύρισε, ἔσβυσε τὸ φῶς, ἔπειτα μισάνοιξε λίγο τὴν πόρτα καὶ πλάγιασε.

Μὰ τὸ μετάνοιωσε ἀμέσως, γιατὶ τὸ μεθύσι του τοὔφερε ζαλάδα. Τοῦ φαινότανε πὼς πετοῦσε στὸν ἀέρα, μαζὶ μὲ τὸ κρεβάτι του... Κι' ὕστερα, τὸ σκοτάδι τοὔφερνε ἕνα σωρὸ εἰκόνες στὸ νοῦ. Εἶχε δίκηο ἡ Σίρλεϋ: Βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς νευρικῆς κρίσεως. Τοῦ εἶχαν συμβῆ πάρα πολλὰ πράγματα μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα...

Τὴν περασμένη νύχτα, τὴν ἴδια ὥρα, εἶχε προσέξει τὰ φῶτα τοῦ αὐτοκινήτου ποὺ τοὺς παρακολουθοῦσε, στὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ...

Γιὰ νὰ μὴ τὸ σκέπτεται πιά, ἔδωσε προσοχὴ στοὺς ἤχους ποὺ φτάνανε ἀπ' τὸ λουτρό.

"Οσο «ἐλεύθερη» ζωὴ κι' ἂν ἔκανε ἡ Σίρλεϋ, ἦταν πάντως συμπαθητική.

«Τώρα βρίσκεται μέσα στὴ μπανιέρα — σκέφθηκε. Τώρα ξεβγάζεται...; Βγαίνει ἀπ' τὴ μπανιέρα καὶ σκουπίζεται... Ἀνοίγει τὸ ντουλαπάκι τοῦ φαρμακείου. Ψάχνει γιὰ τάλκ ἢ γιὰ κολώνια... Πουντράσει τὸ κορμί της μὲ τάλκ...».

Ἀνασηκώθηκε ἀπότομα, θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του.

Τί εἶδους ἄνθρωπος ἦταν λοιπόν; Δὲν ἦταν ἀκέτη ἐκαιολογία τὸ μεθύσι του! "Ενας ἄντρας καθὼς πρέπει δὲν κάνει τέτοιες σκέψεις γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς γυναίκας του!

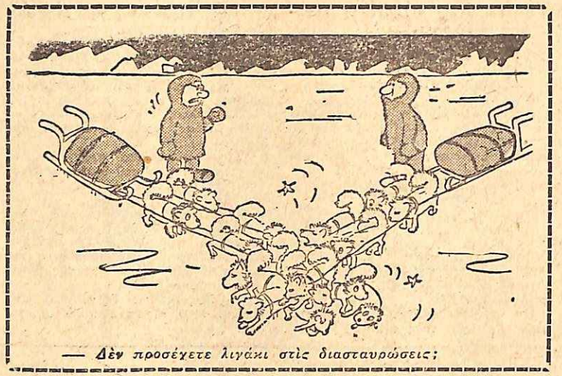
Ξαναπλάγιασε κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τοῦ κάκου ὅμως... Ἡ ὀπτασία τῆς ἀδελφῆς τῆς Σάννον, ὅπως τὴν εἶχε δῆ μισόγυμνη στὴν κάμαρά της, στὸ ξενοδοχεῖο, ἔμενε χαραγμένη στὴ μνήμη του ἀνεξάλειπτα.

Ἔνοιωσε ἀνακούφισι, ὅταν τὴν ἄκουσε νὰ βγαίνη ἀπ' τὸ λουτρό, ξυπόλητη, καὶ νὰ πηγαίνη στὸ δωμάτιό της. Ἴσως θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ κοιμηθῆ. Προσπάθησε...

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν Ὁμόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523.708.

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ — ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ
Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ
Γωνία: Ἀκαδημίας καὶ Χαριλάου Τρικούπη 18. Τηλέφωνον 620·666 Δέχεται 5 — 8.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3 καὶ 5—7, ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 613.610.



— Δὲν προσέχετε λιγάκι στὶς διασταυρώσεις;

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ἄκουσε τὴ Σίρλεϋ νὰ ξαναγοίγη τὴν πόρτα της, κι' ὕστερα τὸ ντουλαπάκι τοῦ μπάρ, στὸ λίβινγκ - ρούμ.

Γύρισε τὴν πλάτη του, γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸ φῶς τοῦ λίβινγκ - ρούμ ποὺ ἔμπαινε ἀπ' τὴ μισανοιχτὴ πόρτα, καὶ προσπάθησε πάλι νὰ κοιμηθῆ. Μά, μ' ὅλο ποὺ εἶχε ἀνοίξει λίγο τὴν πόρτα γιὰ νὰ φέρνη ἀέρα, ἡ ζέστη ἦταν πνιγηρὴ μέσα στὴν κάμαρα.

Εὐτυχῶς, ἡ Σίρλεϋ ἄνοιξε τὴ μπαλκονόπορτα καὶ σχηματίσθηκε ρεῦμα, ποὺ ἔσπρωξε λίγο περισσότερο τὴν πόρτα τῆς κάμαρός του.

Διόρθωσε τὸ μαξιλάρι του καὶ ξανάκλεισε τὰ μάτια του. Παρατήρησε τότε πὼς τὸν ἐνοχλοῦσε τὸ φῶς ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ λίβινγκ - ρούμ. Τόβλεπε ἀκόμα καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια.

Σηκώθηκε, νευριασμένος, καὶ πῆγε νὰ κλείση τὴν πόρτα. Εἶδε τότε τὴ Σίρλεϋ, ὄρθια στὸ κατώφλι τῆς κάμαράς της.

— Δὲ μὲ πιάνει ὕπνος, τῆς ἐξήγησε.

— Τὸ βλέπω... ἀπάντησε ἐκείνη.

Μπῆκε στὴν κάμαρά του καὶ κάθησε στὸ κρεβάτι, κοντά του. Τοῦδωσε ἕνα ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε.

— Πιῆτε, τοῦ σύστησε. Ἴσως νὰ σᾶς κάνη καλό.

— Ἀμφιβάλλω, ἀπάντησε ὁ Κάρσον μὲ εἰλικρίνεια.

Ἡ νέα γυναῖκα ἄφισε τὸ ποτῆρι πάνω στὸ κομμοδίνο.

— Πέστε μου, Τζίμ, εἴσαστε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση ἀπὸ σήμερα τ' ἀπόγεμα ποὺ πρωτομπήκατε στὴν κάμαρά μου; ρώτησε.

— Ναί, ὁμολόγησε ὁ Κάρσον. Καὶ ντρέπομαι γι' αὐτό!

— Ἐξ αἰτίας τῆς Σάννον;

— Ναί.

Ἡ Σίρλεϋ σηκώθηκε κι' ἄφισε νὰ πέση χάμω ἡ πολὺ φαρδειὰ πυτζάμα της.

Ὁ Κάρσον φάνηκε νὰ διστάζη. Ἀλλ' ἡ Σίρλεϋ ἔσκυψε καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, σβύνοντας κάθε διάθεσί του ν' ἀντισταθῆ στὸν πειρασμό...

"Αν δὲν ἦταν σίγουρος γιὰ τὸ ἀντίθετο, θὰ μποροῦσε νὰ ὁρκιστῆ πὼς αὐτὴ ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του, ἦταν ἡ Σάννον, ἡ γυναῖκα του! Γιὰ νὰ διώξη τὶς τύψεις του, προσπάθησε νὰ φαντασρῆ τὴ Σάννον στὴ θέσι τῆς Σίρλεϋ. Ἔπειτα ἐγκατέλειψε πιὰ αὐτὴ τὴν προσπάθεια. Ἡ Σίρλεϋ ἦταν μιὰ γυναῖκα... Αὐτὸ τοῦ ἔφτανε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Τὴ νύχτα λιγόστεψε ἡ ζέστη. Πολλὴν ὥρα ἀφοῦ ξύπνησε, ὁ Κάρσον ἔμεινε ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀπολαμβάνοντας τὸ ἄρωμα τοῦ καφὲ καὶ τοῦ τηγανιτοῦ ζαμπονιοῦ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ κάτω διαμέρισμα.

Φοβόταν σχεδὸν νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του... Ὅταν τὸ ἀποφάσισε ἐπιτέλους, εἶδε πὼς ἡ Σίρλεϋ εἶχε ἐξαφανιστῆ. Μονάχα μιὰ γούβα στὸ μαξιλάρι καὶ μερικὲς χρυσόξανθες τρίχες δείχνανε τὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀκουμπήσει τὸ κεφάλι της.

Ἦταν σχεδὸν σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τίποτα. Δυστυχῶς...

Σηκώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ κύτταξε κακόκεφα τὸ ρολόϊ, ποὺ βρισκόταν στὸ κομμοδίνο. Ἦταν 7 παρὰ 20΄.

Δὲ θάταν ἄσχημα νὰ πάη νὰ ἐργασθῆ σήμερα, ὅπως τὸν εἶχε συμβουλέψει ἡ Σίρλεϋ. Δὲν ἐννοοῦσε νὰ περάση ὅλη τὴ μέρα μονάχος μὲ τὴν ἀδελφὴ τῆς Σάννον. Προτιμοῦσε νὰ βουτήξη σὲ μιὰ πισίνα γεμάτη σαρκοβόρα φάρια «πιράνχας»...

Μὰ δὲν ἔρταιγε μονάχα ἡ Σίρλεϋ. Εἶχε προσπαθήσει μὲ τὸν τρόπο της νὰ τὸν βοηθήση, νὰ τὸν παρηγορήση γιὰ τὸ χάσιμο τῆς Σάννον.

«Εἶναι πρώτη καὶ τελευταία φορὰ» ὑποσχέθηκε στὴ φωτογραφία τῆς Σάννον ποὺ βρισκόταν ἀπάνω στο κομμό.

Καθὼς ντυνόταν, κατάλαβε ξαφνικὰ πὼς δὲν ἦταν μόνος, ὅπως νόμιζε. Στράφηκε κι' ἀντίκρυσε τὴ Σίρλεϋ, στὸ κατώφλι τῆς πόρτας.

Ἀκόμα καὶ τόσο πρωΐ ἦταν μακιγιαρισμένη ἔντονα, μ' ἕνα τρόπο ποὺ τὴ γερνοῦσε. Φαινότανε σὰν γελοιογραφία τῆς Σάννον, ἀλλὰ καὶ τῆς χτεσινοβραδυνῆς φιλενάδας του.

Ἡ μύτη της ἦταν γεμάτη πούντρα. Εἶχε δέσει μιὰ ποδιὰ γύρω ἀπ' τὴ μέση της.

— Ἄ, σηκωθήκατε! εἶπε μὲ ἄχρωμη φωνή. Λογάριαζα νὰ σᾶς ξυπνήσω. Ὥστε νὰ ξυριστῆτε, θάναι ἕτοιμο τὸ πρωϊνό σας.

— Εὐχαριστῶ! ἀπάντησε ὁ Κάρσον κακόκεφα. Μοῦ φαίνεται πὼς θἄπρεπε τώρα νὰ τηλεφωνήσω στὴν ἀστυνομία.

— Σᾶς πρόλαβα κι' ὅλας. Μοῦ ἀπαντήσανε πὼς βρήκανε δυὸ παλιὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἀνταποκρίνονται στὴν περιγραφὴ ποὺ τοὺς δώσατε. Τὸ ἕνα ἦταν ἐγκαταλελειμμένο στὴ Σάντα Μόνικα καὶ τ' ἄλλο στὸ Λόνγκ Μπήτς. Οὔτε ἡ Σάννον ὅμως ὑπῆρχε πουθενά, οὔτε οἱ δυὸ ἀλῆτες.

Ὁ Κάρσον φόρεσε τὸ παντελόνι του καὶ πῆγε νὰ ξυριστῆ. Φόρεσε ὕστερα καθαρὸ πουκάμισο καὶ πέρασε στὴν κουζίνα. Ἀπὸ κεῖ ἐρχόταν ἡ μυρωδιὰ τοῦ ζαμπονιοῦ καὶ τοῦ καφέ, κι' ὄχι ἀπ' τὸ κάτω διαμέρισμα.

Τὸ ζαμπόνι φαινότανε παραφημένο, καὶ τ' αὐγὰ ἐπίσης. Ἀλλ' ὁ καφὲς ἦταν καλός. Ἐνῶ τὰ σερβίριζε, ἡ Σίρλεϋ δικαιολογήθηκε:

— Δὲν ἔχομε, δυστυχῶς, φρυγανιές. Προσπάθησα νὰ τὰ καταφέρω μ' αὐτὰ ποὺ βρῆκα....

— Εἶναι ὅλα περίφημα, τὴ βεβαίωσε ὁ Κάρσον. Δὲν ὑπῆρχε ὅμως λόγος νὰ κουραστῆτε τόσο.

— Μπᾶ, μ' εὐχαριστεῖ τὸ νοικοκυριό.

Ὁ θυμὸς ποὺ ἔνοιωθε στὴν ἀρχὴ ὁ Κάρσον, ἔδωσε τὴ θέσι του σὲ μιὰ συμπόνια. Θἄθελε νὰ τῆς τὸ πῆ, μὰ δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀρχίση. Δὲν εἶν' εὔκολη ἡ θέσι ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ πέρασε τὴ νύχτα μὲ τὴν κουνιάδα του, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του βρίσκεται ἀκόμα στὰ χέρια δυὸ νεαρῶν κακοποιῶν, βασανισμένη, νεκρὴ ἴσως...

Ἡ Σίρλεϋ ἔδειξε λογικὴ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

— Ἄκουσε, Τζίμ, τοῦ εἶπε διακόπτοντας τὴν τόσο βαρειὰ ἐκείνη σιωπή. Κατὰ κάποιον τρόπο λυπᾶμαι ὅσο καὶ σεῖς γιὰ ὅ,τι συνέβη ἀπόψε τὴ νύχτα. Ὄχι πὼς δυσαρεστήθηκα. Κάθε ὄλλο! Ποτὲ δὲν εἶχα συναντήσει ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ ταιριάζω τόσο μαζί του! Θὰ θυμᾶμαι αὐτὴ τὴ νύχτα ὥσπου νὰ πεθάνω... Μὰ δὲν ἦταν σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἔγινε! "Ημαστε κι' οἱ δυὸ λίγο μεθυσμένοι καὶ μὲ τὰ νεῦρα μας παρατεντωμένα. "Επρεπε νὰ βροῦμε ἕνα τρόπο νὰ ἠρεμήσουμε... Μὰ δὲ θὰ ξαναγίνη ποτὲ αὐτό!

— Σύμφωνοι, ἀπάντησε ὁ Κάρσον ἀνακουφισμένος. Αὐτὴ εἶναι κι' ἡ δική μου γνώμη.

— Ἂς ἀλλάξουμε τώρα κουβέντα. Θέλετε λίγο καφὲ ἀκόμα;

— Ναί. Εὐχαριστῶ.

— Ποιὰ ὥρα θὰ γυρίσετε ἀπόψε; ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— Κατὰ τὶς 5. Ἐκτὸς ἂν μὲ ξαναζητήση ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρόζενκρανς... Σκοπεύετε νὰ μείνετε ἐδῶ ὅλη τὴν ἡμέρα;

— Καλλίτερα ἐδῶ, παρὰ σὲ κείνη τὴ βρωμοκάμαρα, στὸ ξενοδοχεῖο! "Αλλωστε πρέπει νὰ βρίσκεται διαρκῶς ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας στὸ τηλέφωνο, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

— Συμφωνῶ κι' ἐγώ.

Ὁ Κάρσον σημείωσε σ' ἕνα χαρτὶ τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τοῦ γραφείου του.

— Ἐδῶ μπορεῖτε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε, ἂν ὑπάρχη τίποτε καινούργιο, πρόσθεσε.

Ἡ Σίρλεϋ δίπλωσε τὸ χαρτὶ καὶ τὸ ἔκρυψε στὸν κόρφο της.

— Ἂς ἐλπίσουμε πὼς θἄχω νὰ σᾶς ἀναγγείλω εὐχάριστα νέα, ἀπάντησε.

Ὁ Κάρσον πῆρε τὸ σακκάκι του, ἀπ' τὴν κάμαρά του. Βεβαιώθηκε πὼς τὸ πορτοφόλι του καὶ τὰ κλειδιὰ τοῦ αὐτοκινήτου του βρίσκονταν στὴν τσέπη του. "Υστερα προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ Σίρλεϋ τὸν συνόδεψε ὡς ἐκεῖ καὶ τοῦδωσε τὸ χέρι της, μ' ἕνα δειλὸ χαμόγελο.

— Εἴμαστε φίλοι; ρώτησε.

— Ναί, καλοὶ φίλοι, ἀπάντησε ὁ Κάρσον σφίγγοντάς της τὸ χέρι.

"Υστερα ἔβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ σκούπισε τὴν πούντρα ποὺ σκέπαζε τὴ μύτη της.

Ἀνέβηκε στ' αὐτοκίνητό του κι' ἔβαλε μπροστά.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦσε, ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ βρισκόταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ μέτρα πιὸ πίσω ἀπ' τὸ δικό του, ξεκίνησε κι' ἐκεῖνο. Ὁ Κάρσον τὸ κύτταξε μέσα στὸ καθρεφτάκι του. Δὲν παρουσίαζε τίποτα τὸ ἰδιαίτερο. Οἱ δυὸ ἐπιβάτες του φοροῦσαν πολιτικά, ἀλλ' ὁ Κάρσον τοὺς ἀναγνώρισε ἀμέσως: Ἦταν ὁ Γιάνσεϊ κι' ὁ ἀστυφύλακας ποὺ εἶχε φέρει τὸ φάκελλο τῆς Σίρλεϋ.

Δὲν ἄφινε τίποτα στὴν τύχη ὁ ἐπιθεωρητὴς Ρόζενκρανς. Σίγουρα, οἱ ἄνθρωποί του ἐπιβλέπανε ὅλη τὴ νύχτα τὸ διαμέρισμα τοῦ Κάρσον.

«Κρῖμα ποὺ δὲν εἶναι γυάλινοι οἱ τοίχοι! σκέφθηκε ὁ Κάρσον εἰρωνικά. Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ δὲ θὰ δίσταζαν νὰ βγάλουν τὸ συμπέρασμά τους: Θὰ μὲ κατηγοροῦσαν πὼς δολοφόνησα τὴ γυναῖκα ποὺ παντρεύτηκα πρὸ 15 ἡμερῶν, γιὰ νὰ μείνω ἐλεύθερος στοὺς ἔρωτές μου μὲ τὴν ξανθειὰ ἀδελφή της»!

Κούνησε τὸ κεφάλι του κι' ἀκολούθησε τὸν παραλιακὸ δρόμο ποὺ ἔβγαζε στὸ ἐργοστάσιο. Σκεπτόταν πόσο πραξένες εἶναι οἱ γυναῖκες... οἱ ἀδελφὲς Γκρέϋ, ἐπὶ παραδείγματι. Ἡ Σάννον εἶχε κάνει τρεῖς μῆνες γιὰ νὰ μπῆ στὴ ζωή του. Ἡ Σίρλεϋ ὅμως τὸ εἶχε κατορθώσει (τοὐλάχιστον προσωρινὰ) σὲ λιγώτερο ἀπὸ ὀχτὼ ὧρες...

Στὴν εἴσοδο τοῦ ἐργοστασίου, ὁ θυρωρὸς φάνηκε εὐτυχισμένος ποὺ ξανάβλεπε τὸν Κάρσον.

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ εἶχατε τὸ θάρρος νἀρθῆτε, κύριε Κάρσον, τοῦ εἶπε κλείνοντας πίσω του τὴν καγκελλόπορτα. Ξέρουνε καλὰ πὼς δὲν εἴσαστε ἔνοχος.

— Δηλαδή;...

— Δὲ διαβάσατε λοιπὸν τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες;

— Ὄχι.

— Ἐπειδὴ εἶναι ἀνίκανοι ν' ἀνακαλύψουν αὐτὰ τὰ δυὸ καθάρματα, οἱ ἀστυνομικοὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ φορτώσουνε ὅλα σὲ σᾶς, ἐξήγησε ὁ θυρωρὸς μ' ἀγανάκτησι. Κάνουν ὑπαινιγμοὺς πὼς δολοφονήσατε τὴ γυναῖκα σας.

— Ναί, ξέρω... Χτὲς τὸ βράδυ, βρῆκα τὸ μπελᾶ μου μαζί τους.

Ὁ Κάρσον προχώρησε καὶ πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὸ τεράστιο διϊλιστήριο καὶ τὴ μακρειὰ σειρὰ τῶν πηγαδιῶν τοῦ πετρελαίου.

Ἡ ἑταιρεία πετρελαίων τοῦ "Ελ Σεγκοῦντο εἶχε εὐνοηθῆ ἀνέλπιστα ἀπ' τὴν τύχη. Ἀφοῦ ἔφτιασε τὸ διϊλιστήριο καὶ μιὰ μακρειὰ ἀποβάθρα γιὰ νὰ ξεφορτώνουν τὰ τεράστια πετρελαιοφόρα τὸ ἀκάθαρτο πετρέλαιο τῆς Ἀραβίας ποὺ φέρνανε γιὰ κατεργασία, κάποιος νεαρὸς γεωλόγος εἶχε τὴν λαμπρὴ ἰδέα νὰ κάνη μιὰ δοκιμαστικὴ γεώτρησι στὸ μεγάλο γήπεδο τῆς ἑταιρείας. Κι' ἔτσι εἶχε ἀνακαλυφθῆ ἕνα σημαντικὸ κοίτασμα πετρελαίου, ἀρκετὸ μὲ τὸ παραπάνω γιὰ τὴν τροφοδότησι τοῦ διϊλιστηρίου, καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνεται καθόλου μὲ ἔξοδα μεταφορᾶς.

Ἐνῶ παρκάριζε τὸ αὐτοκίνητό του, ὁ Κάρσον ἀναρωτήθηκε ἂν ἔπρεπε νὰ πάη νὰ δῆ τὸν Τόμψον... Στὸ τέλος, ἀποφάσισε νὰ τοῦ τηλεφωνήση, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ γραμμή.

Ὁ ἀντιπρόεδρος εἶχε μεγάλη καρδιά, ἦταν καλὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' εἶχε τὸ ἐλάττωμα τῆς φλυαρίας. "Αν πήγαινε ὁ Κάρσον στὸ γραφεῖο του, θ' ἀναγκαζόταν νὰ τοῦ δηγηθῆ ὅλη τὴν ἱστορία του, ὡς τὴν παραμικρότερη λεπτομέρεια. Αὐτὸς ὅμως ἤθελε νὰ ριχτῆ στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ ξεχάση — τοὐλάχιστον ὥσπου ν' ἀνακαλύψουν τὴ Σάννον ἢ ὥσπου νὰ τὸν συλλάβουν...

ΤΟ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΙΑΤΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΙΑΤΡΟΥ
Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ
Πλουσίως εἰκονογραφημένη Σελίδες 320
ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα. Ἀποστέλλεται παντοῦ συστημένο μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ δρχ. 60 εἰς τὴν διεύθυνσι τοῦ συγγραφέως ΣΕΚΕΡΗ 8, Ἀθῆναι. Τιμὴ βιβλίου διὰ τὸ ἐξωτερικὸν Δολλάρια 5.

"Αλλωστε, εἶχε δυὸ βδομάδες νὰ πατήση τὸ πόδι του στὸ γραφεῖο. "Επρεπε νὰ κάνη τὸν ἔλεγχο τῶν πληρωμῶν. "Επρεπε ἐπίσης ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὶς 100 χιλιάδες δολλάρια, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ νοίκι μιᾶς καινούργιας μεγάλης ἐκτάσεως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκμεταλλευθῆ ἡ ἑταιρεία, κοντὰ στὸ Χέμετ.

Οἱ κτηματίες, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἦταν ἀνένδοτοι σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δέχονταν νὰ παραχωρήσουν προσωρινὰ τὴ γῆ τους γιὰ γεωτρήσεις, ἀλλ' ἀπαιτοῦσαν νὰ εἰσπράξουν τὸ νοίκι προκαταβολικὰ καὶ τοῖς μετρητοῖς — γιατὶ ἐὰν εἶχαν πάθει σὲ ἄλλες περιπτώσεις.

Ὁ Κάρσον προσωπικὰ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀντίρρησι. "Εμενε ὅμως ν' ἀποφασίση ὁριστικὰ τὸ διοικητικὸ συμβούλιο τῆς ἑταιρείας. "Αν δὲ συμφωνοῦσε γιὰ τὴν ἐκμετάλλευσι αὐτῆς τῆς ἐκτάσεως, ὁ Κάρσον θἄβγαζε τὰ λεφτὰ αὐτὰ ἀπ' τὴν κάσα του καὶ θὰ τἄστελνε πίσω στὴν Τράπεζα. Δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ εἶναι γιὰ πολὺ ἀκόμα ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ἀσφάλειά τους. Ἀρκετὰ ἀγωνιοῦσε, ὅλο τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος...

Τὸ κτίριο ἦταν ὅλο Ισόγειο. Ὁ Κάρσον μπῆκε ἀπ' τὴν πλαγινὴ πόρτα καὶ κατώρθωσε νὰ φτάση στὸ γραφεῖο του χωρὶς νὰ συναντήση κανένα — ἐκτὸς ἀπ' τὸ Χένεϋ, ποὺ κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ μιλήση γιὰ τὴν ὑπόθεσι, κι' ἔτσι περιορίστηκε στὴν ἴδια δήλωσι μὲ τὸ θυρωρό: ὅτι ὅλοι ἦταν μὲ τὸ μέρος τοῦ Κάρσον κι' ὅτι θὰ τὸν ὑποστήριζαν φανατικά.

Ὁ Κάρσον ἐξετίμησε ἀκόμα περισσότερο τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ εἶχαν οἱ συνάδελφοί του, ὅταν ἡ μὶς Μπένσον ἄφισε πάνω στὸ γραφεῖο του, μαζὶ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο, μιὰ πρωϊνὴ ἐφημερίδα.

Φαίνεται πὼς ὁ Ρόζενκρανς, ἀφοῦ τὸν ἄφισε ἐλεύθερο, εἶχε καλέσει τοὺς δημοσιογράφους καὶ τοὺς εἶχε ἀνακοινώσει ὅλες τὶς λεπτομέ-

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ



Ροῦχα Χιονάτα!
Τὰ καθαρότερα ροῦχα εἶναι πλυμένα μὲ ROL Γιατὶ μόνον τὸ ROL ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ Ροῦχο ὅ,τι ἔχει εἰσχωρήσει βαθειὰ μέσα στὴν ὕφανσι καὶ τοῦ δίνει πραγματικὰ νέα ὄψι.

Χέρια Βελούδινα!
Τὰ ὡραιότερα χέρια χρησιμοποιοῦν ROL μὲ 07 Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀνωτερότητος τοῦ ROL. Γιατὶ τὸ 07 ἡ ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ προσθήκη μέσα στὸ ROL ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ προφυλάσση καὶ τὰ ἀβρότερα χέρια.

ROL

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΠΛΕΝΕΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

ρειες της Ιστορίας: τη λογομαχία τοῦ ἀντρόγυνου στὸ πρατήριο τῆς βενζίνης, τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ρολογιοῦ καὶ τῶν χρημάτων ποὺ εἶχε βεβαιώσει ὁ Κάρσον πὼς τοῦ κλέψανε, τὸ ρεβόλβερ ποὺ εἶχε βρεθῆ μέσα στὴ θήκη τῶν γαντιῶν καὶ ποὺ εἶχε χρησιμοποιηθῆ πρόσφατα, τὴν ἀξίνα ποὺ εἶχε ἀκόμα πάνω της χώματα, τὴν τελεία ἀπουσία δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων μέσα στὸ τροχόσπιτο, τὰ ματωμένα ἐσώρουχα καὶ τὸ ξεσκισμένο φόρεμα τῆς Σάννον ποὺ εἶχαν βρεθῆ στοὺς θάμνους...

Ἡ μὶς Μπένσον ἦταν ἀγανακτισμένη.

—Ὁ νόμος θἄπρεπε ν' ἀπαγορεύη νὰ δημοσιεύωνται τέτοια αἴσχη! διαμαρτυρήθηκε. Ἐγώ, στὴ θέσι σας, κύριε Κάρσον, θὰ τοὺς κατήγγελλα γιὰ συκοφαντικὴ δυσφήμισι.

— Μπορεῖ... ἀπάντησε ἤρεμα ὁ Κάρσον, τσαλακώνοντας τὴν ἐφημερίδα καὶ πετώντας την στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων. Μήπως ὅμως θὰ ξαναβρῶ ἔτσι τὴ γυναίκα μου;

Βάζοντας τὰ δυνατά του γιὰ νὰ ξεχάση τὴν ἀγωνία του, ἄνοιξε τὴν κάσα γιὰ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τὴ μισθοδοσία. Τὸ ποσὸν γιὰ τὸ ναῦκι τῆς ἐκτάσεως τοῦ Χέμετ βρισκότανε πάντα ἐκεῖ.

Ὁ Μπὶλ Γκὸρ κι' ὁ Τόνυ Μέντεζ εἶχαν κάνει καλὰ τὴ δουλειά τους. Ὁ Κάρσον τὰ βρῆκε ὅλα ἐν τάξει. Μάλιστα, οἱ συνάδελφοί του εἶναι κάνει οἰκονομία μερικῶν χιλιάδων δολλαρίων στὴν ἑταιρεία, ξεχελώνοντας μὲ κάποιο ἔξυπνο κόλπο τὴν Ἐφορεία...

Τί εἰρωνεία, ἀλήθεια! Πασχίζει κανεὶς 13 χρόνια γιὰ ν' ἀνεβῆ τὰ σκαλοπάτια καὶ νὰ φτάση σὲ μιὰ σπουδαία θέσι. Ὕστερα ἀπουσιάζει 15 μέρες, καὶ στὸ γυρισμό του διαπιστώνει πὼς δυὸ πρωτύπειροι βοηθοί του εἶναι ἐξ ἴσου ἱκανοὶ μ' αὐτὸν γιὰ νὰ διεκπεραιώσουνε τὴ δουλειὰ καὶ γιὰ νὰ πετύχουνε κόλπο ποὺ αὐτὸς δὲν τὰ εἶχε σκεφθῆ ποτέ!

Ὁ Κάρσον ἦταν ἕτοιμος νὰ πάρη στὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο τὸν Τόμψον, ὅταν ἄναψε τὸ φωτεινὸ σῆμα τῆς ἐξωτερικῆς γραμμῆς. Σήκωσε τότε τὸ ἀκουστικὸ καὶ εἶπε:

—Ἐδῶ Τζὶμ Κάρσον.

—Σᾶς ζητάει μιὰ γυναίκα, κ. Κάρσον, τοῦ ἔξήγησε ἡ τηλεφωνήτρια. Ἀρνεῖται νὰ πῆ τ' ὄνομά της, ἰσχυρίζεται ὅμως πὼς πρόκειται γιὰ κάτι πολὺ σπουδαῖο. Φαίνεται σὰν νὰ κλαίη.

Ὁ Κάρσον ἔπιασε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ ἦταν ἡ Σάννον. Ἄκουσε ὅμως τὴ φωνὴ τῆς Σίρλεϋ:

—Πρέπει νὰ γυρίσετε ἀμέσως σπίτι, Τζίμ! τοῦ εἶπε.

Κι' ἄρχισε νὰ κλαίη.

Ὁ Κάρσον ἔσφιξε τόσο δυνατὰ τὸ ἀκουστικό, ὥστε πόνεσαν τὰ δάχτυλά του.

—Τί τρέχει; ρώτησε. Συνέβη τίποτα, Σίρλεϋ; Μήπως βρῆκε ἡ ἀστυνομία τὴ Σάννον;

—Ὄχι.

—Τότε λοιπόν;...

—Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ἐξηγήσω μὲ τὸ τηλέφωνο. Ἐλᾶτε ὅμως ἀμέσως, Τζίμ, σᾶς ἱκετεύω! Ὅσο γρηγορώτερα μπορέσετε.

Συνήθως, ὁ Κάρσον χρειαζόταν εἴκοσι λεπτὰ περίπου, ἀπ' τὸ ἐργοστάσιο ὣς τὸ σπίτι του. Τώρα ὅμως ἔκανε τὴ διαδρομὴ σὲ δέκα λεπτὰ μονάχα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν παρακολούθησαν καὶ πάλι μὲ τ' αὐτοκίνητό τους, ἀλλὰ δὲν ἐπιχείρησαν καθόλου νὰ τὸν σταματήσουνε γιὰ ὑπερβολικὴ ταχύτητα.

Ἡ Σίρλεϋ τὸν περίμενε. Ἄνοιξε τὴν πόρτα, πρὶν προλάβη ὁ Κάρσον νὰ βγάλη τὸ κλειδί του. Ὕστερα ξανάκλεισε πίσω του καὶ σύρτωσε τὴν πόρτα.

Ἀθλητικά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

"Ὅσα παραλείπει τὸ ἀθλητικὸ ρεπορτὰζ τῶν ἐφημερίδων

— «Μ» ΕΦΑΓΕ ὁ Τολκόφσκυ» Ἡ φράσι αὐτὴ ἔχει γίνει καραμέλλα στὸ στόμα τοῦ Νεστορίδη, τοῦ πρώτου κυνηγοῦ τῆς ΑΕΚ καὶ τῆς Ἐθνικῆς μας ὁμάδος, τὸν τελευταῖο καιρό.

Καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἀτυχεῖς ἀγῶνας τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος κατὰ τῆς ἐθνικῆς Γερμανίας, ὅπου γίκησήκαμε μὲ 3—0.

— Στὸ συγκλονιστικὸ ἐκεῖνο μάτς ὁ Νεστορίδης εἶχε χάσει δυὸ θέσεια τέρματα, λόγω τῶν ἐγκαίρων ἐπεμβάσεων τοῦ Γερμανοῦ τερματοφύλακος Τολκόφσκυ καθὼς καὶ ἕνα πέναλτυ ποὺ ἀπεκρούσθη ἀπὸ τὸν αἰλλουρο τῶν γερμανικῶν δικτύων.

"Ἔτσι ἐξομολογεῖται ὁ Νεστορίδης. Ἐγασε ἕνα ἑκατομμύριο δραγιὲς. ποσὸ ποὺ εἶνα συμφωνήσει μὲ τὸ γερμανικὸ ποδοσφαιρικὸ σύλλογο «Ρὸτ-Βάϊς», στὸν ὁποῖο θὰ μετεγγραφόμουν τὸ 1961. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀτυχη ἐμφάνισί μου καὶ κυρίως λόγω τοῦ ὅτι δὲν κατώρθωσα νὰ θάλω γκὸλ σ.ὸ Γερμανὸ ἄσσο. ἡ «Ρὸτ Βάϊς» ἔχασε κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ μένα

✪ ...«Πολλοὶ πόλεις ἐρίζουν... Ἡ φράσι αὐτὴ ποὺ εἰπώθηκε γιὰ τὸν "Ὀλυμπο ἔργεται καὶ αὐτὲς τὶς μέρες γιὰ κάποιον σύγχρονο ἀθλητὴ τοῦ στίβου.

— Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι στὴν περίπτωσί μας δὲν ἐρίζουν πόλεις. ἀλλὰ... κουμπάροι.

— Ὁ καυγᾶς ἔγινε λίγες μέρες πρὶν ἀπὸ τὸ γάμο τοῦ λαμπροῦ δρομέως μας Βαγγέλη Δεπάστα μὲ τὴν γυμνάστρια Βίβη Παπανδρέου. στὸν ὁποῖον εἶνε ἀπροσκλητιστὴ ν' ἐξελιχθῆ τὰ στέφανα» ὁ διευθυντὴς τῶν γραφείων τοῦ ΣΕΓΑΣ Ν. Λωρέντης. Ὁ κ. Λωρέντης ὅμως παραιτεῖστηκε ἀπὸ τὸν ἀργίτατο Ν. Παπαρέσκο. ἀρνηγὸ τῆς ΑΣΑΕΔ.

— Ἡ ὑπερασλάγγιοι αὐτὴ εἶνε γίνει γνωστὴ στὸ φίλαθλο κόσμο. Γι' αὐτὸ μεγάλη ἦταν ἡ ἔκπληξ:. ὅταν τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου ἐμφανίστηκε στὰ πλάϊ τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης σὰν κουμπάρος ὁ πρόεδρος τοῦ ΕΟΤ καὶ φανατικὸς φίλαθλος κ. Γ. Πιτσᾶς. ποὺ καὶ τελικῶς ἄλλαξε τὰ στέφανα.

— Τώρα οἱ κακὲς γλῶσσες λένε. ὅτι... νίκησε ὁ τοῖτος γιατὶ σὰν πρόεδρος τοῦ ΕΟΤ, εἶγε περισσότερες δυνατότητες γιὰ προσφέρη σιοὺς ναεγάμους ἔνα δωρεὰν τουριστικὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

✪ Μιὰ χαρωὸσυνη γιὰ τοὺς φίλους τοῦ "Ὀλυμπιακοῦ εἶδησι: Ὁ Ἠλίας Ὑφαντὴς προσπονεῖται κουρσὰ σὲ κάποιο οἰκόπεδο τῆς Ἁγιὰ-Σοφιᾶς. τῆς περσιᾶς τῆς συσιείας. ὅπου κατοικεῖ γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ παίξη.



Ὁ Βουτσαρᾶς ὁ... ὡραῖος.



Ὁ Νεστορίδης, ποὺ ἔχασε ἕνα ἑκατομμύριο.

✪ Γνωστὴ πρωταγωνίστρια ἐρωτηθεῖσα ποιοὶ ποδοσφαιριστὲς ἔχουν προσόντα γιὰ «ζὲν πρεμιὲρ». ἀπήντησε:

— Ὁ Βουτσαρᾶς καὶ ὁ Τσῶγος.

— Γιατί:

— Εἶναι... δημοφόπαιδα.

Τί κάθονται λοιπόν: "Ας προγωρήσουν στὸ γέο στίβο. "Ἐκτὸς ἂν θέλουν ν' ἀφήσουν τὸ «κοπυράϊτ» στὸν Στεφανάκο.

✪ Μάρτυρες ἑνὸς παραδόξου καὶ διασκεδαστικοῦ ἐπεισοδίου παιξέστησαν πρὸ ἡμερῶν οἱ θεατὲς τοῦ ἀγῶνος μετεξὺ τῶν ὁμάδων μπάσκετ-μπὸλ Τρίτωνος καὶ "Ὀλυμπιακοῦ τὸν ὁποῖο διηύθυνε ὁ διαιτητὴς Σταῦρος Τσινός.

— Ὁ κ. Σταῦρος λοιπὸν ὑπῆςξε τόσο ἀκριβοδίκαιος, ὥστε δὲ διέτασε νὰ σφυρίξη, φάουλ σὲ βάρος τοῦ Τρίτωνος. στὸ ὁποῖο ὑπέπεσε ἡ ἀθλήτρια τῆς συμπαθοῦς ὁμάδος "Ελλη Καρύζη.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καὶ τόσο ἁπλό. ὅπως μπορεῖ νὰ ὑποθέση κανεὶς ἐκ πρώτης ὄψεως καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ ἀθλήτρια Καρύζη τυγαίνει νὰ εἶγαι καὶ μνηστὴ τοῦ διαιτητοῦ.

— "Ἐκπληκτη. λοιπόν, ἡ "Ελλη γιὰ τὴν ἀπόφασι σὲ βάρος της τοῦ διαιτητοῦ καὶ μνηστῆρος της. τόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ: «Σ' ἐμένα τὸ ἔκανες αὐτό. Σταῦρο;»

— Καὶ ὁ διαιτητὴς. σύμφωνα μὲ τοὺς κανονισμοὺς τὴν τιμώρησε ἐκ νέου. μὲ διπλὸ φάουλ. λόγω ἀνοικείου συμπεριφορᾶς ἀθλητρίας πρὸς διαιτητή.

— Ὁπότε ἡ μνηστή. κατακόκκινη ἀπ' τὸ θυμό της. ἐγκατέλειψε τὸν ἀγῶνα λέγοντας: «Δὲν ἔγω ξαναδῆ τέτοιο... στουγάνα!»

— Γιὰ τοὺς ἀναιδέγοντας τὴ συνέγειά τοῦ ἐπεισοδίου. δίδουμε τὴν πληροφορία ὅτι ὁ ἀρραβὼν τῶν δύο νέων...

✪ Τὰ λαγυγικὰ τοῦ «Ἐθνικοῦ» ἐτέθησαν ἀπὸ τώρα σὲ κίνησι.

— Πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς. περιοδεύουν. ὅπως ἐμπιστευτικῶς μεταδίδεται. στὶς μεγαλουπόλεις τῶν ἐπαργιῶν. γιὰ νὰ ἐπισημάνουν τὰ νέα ταλέντα τῶν τοπικῶν διάδοων.

— Γιὰ τὴν καλύτεοη διεξαγωγὴ τοῦ ἐκγυνιοῦς ἔγουν. ὅπως λέγεται. ἐφοδιαστῆ μὲ πληθώρα φυσιγγίων. πυάνια ποὺ στὴν ποδοσφαιρικὴ διάλεκτο σημαίνει ἀοθονία γρυσῶν γερῶν.

— Καὶ ὁ κ. Μέρμηγκας ἐξακολουθεῖ νὰ ὁμιλῆ περὶ... ἐρασιτεγνισμοῦ.

✪ Καὶ ἄλλο ἕνα ἀληθινὸ ἀνέκδοτο περὶ διαιτητῶν. ἀντίθετο ἀπὸ τὸ προηγούμενο. "Ὁ ὁποιοδήποτε μπορεῖ νὰ θεβαιώση τὸ «ἀλήθεο» γιατὶ παρέστη αὐτόπτης μάρτυς.

— Ὁ διαιτητεύσας στὸν ἀγῶνα μεταξὺ Παναθηναϊκοῦ — Παοτιζάν. κατὰ τὸν ὁποῖο ἡ πρωταθλήτρια Ἑλλάδος ἡττήθη μὲ 2—0, ἐδέγθη... παρατήρησι ἀπὸ "Ελληνα παίκτην. ποὺ ἔβλεπε μὲ συντριβὴ τὴν ὑπεροχὴ τῶν Γιουγκοσλάβων.

— «Βρὲ ἀδερφέ, εἶπε ὁ παίκτης πρὸς τὸν διαιτητή. σαφύρισε καὶ κανένα φάουλ σὲ βάρος τους νά... ξανασάνουμε».

— «Μόλις σφύριξεν. ἀπάντησε ὁ διαιτητής. Δὲν τὸ ἄκουσες;»

— Καὶ σφύριξε. Πρὸς μεγίστη θυμηδία τῶν φιλάθλων ποὺ παρακολουθοῦσαν τὴν παντομίμα.

Ὁ ΦΙΛΑΘΛΟΣ

Ὁ Κάρσον μπῆκε στὸ λίβινγκ - ρούμ.

— Λοιπόν;... ρώτησε ἀνυπόμονα.

Ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπάντησι, ἡ Σίρλεϋ πῆρε πάνω ἀπ' τὸ χαμηλὸ τραπέζι ἕνα λερωμένο φάκελλο, τοῦ τὸν ἔδωσε καὶ τοῦ ἐξήγησε:

— Τώρα μόλις ἔφτασε. Σᾶς τηλεφώνησα ἀμέσως. Ἀπευθύνεται σὲ σᾶς; ἀλλὰ πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὸν ἀνοίξω. Σκέφθηκα πὼς δὲ θὰ σᾶς πείραζε.

— Μὰ τί εἶναι αὐτό;

— Κυττάχτε μόνος σας...

Ὁ φάκελλος φαινόταν νὰ περιέχη ἕνα κομμάτι πολὺ χοντρὸ χαρτὶ ἢ λεπτὸ χαρτόνι. Ὁ Κάρσον τόβγαλε... καὶ μετάνοιωσε ἀμέσως γι' αὐτό! Ἦταν μιὰ φωτογραφία τῆς Σάννον. Τὴν παρίστανε γυμνή, πάνω σ' ἕνα ἀκατάστατο κρεβάτι.

Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε προσπαθήσει ἀπὸ ντροπὴ νὰ κούψη τὸ πρόσωπό της καὶ νὰ σκεπάση τὴ γύμνια της μὲ τὰ δυό της χέρια. Κάτω ὅμως ἀπ' τὰ ξεχτένιστα καστανὰ μαλλιά της φαίνονταν καθαρὰ τὰ τρομαγνιένα μάτ·α της.

— Τὰ κτήνη! βόγγησε ὁ Κάρσον. Θὰ τοὺς σκοτώσω, ἂν πέσουνε στὰ χέρια μου!

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

— Ποῦ πᾶτε; τὸν ρώτησε ἡ Σίρλεϋ.

— Νὰ δείξω αὐτὸ ἐδῶ στὸ Γιάνσεϋ. Εἶναι μέσα σ' ἕνα αὐτοκίνητο, μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλον, μπροστὰ στὸ σπίτι... "Ἴσως νὰ πάψουν ἐπιτέλους νὰ σπαταλᾶνε ἄδικα τὸν καιρό τους καὶ νὰ ἐπιδοθοῦνε στὸ ψάξιμο... Δὲν καταλαβαίνετε λοιπόν; Αὐτὴ ἡ φωτογραφία μὲ ἀθωώνει. Ἀποδεικνύει πὼς δὲ σκότωσα τὴ Σάννον.

— Κυττάχτε πίσω ἀπ' τὴ φωτογραφία, τοῦ εἶπε ἡ Σίρλεϋ μὲ τὴν ἴδια ἄγρωμη φωνή.

Ὁ Κάρσον γύρισε ἀνάποδα τὸ λεπτὸ χαρτονάκι. Καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς. γραμμένα μὲ τυπογραφικα ψηφία. κομμένα ἀπὸ κάποιο περιοδικὸ καὶ κολλημένα στὴ σειρά:

«Αὐτὸ γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε πὼς ἡ κ. Κάρσον εἶναι ἀκόμα στὴ ζωή. Μὴ δείξετε ὅμως τὴ φωτογραφία στὴν ἀστυνομία. ἀλλοιὼς θὰ τὴ σκοτώσουμε. Ἂν θέλετε νὰ τὴν ξαναδῆτε ζωντανή, συγκεντρῶστε ὅσα λεπτὰ χαρτονομίσματα, καὶ περιμένετε εἰδοποίησί μας. Δὲ χαρατεύουμε. Ἂν δείξετε αὐτὴ τὴ φωτογραφία στὴν ἀστυνομία ἢ στὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ γένεια, θὰ ξεκάνουμε τὴ γυναίκα σας. Δὲ χρειάζεται νὰ σᾶς ποῦμε πῶς».

— Καταλαβαίνετε γιατὶ δὲ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ τίποτα μὲ τὸ τηλέφωνο; πρόσθεσε ἡ Σίρλεϋ.

— Ναί, καταλαβαίνω...

— Ἡ γνώμη μου εἶναι πὼς πρέποδείξετε πὼς δὲ σκοτώσατε τὴ Σάννον. ἢ θ' ἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγίες αὐτῶν τῶν κακούργων μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὴν ξαναδῆτε ζωντανή.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ζαλισμένος ἀκόμα ἀπ' τὸ καινούργιο χτύπημα, ὁ Κάρσον γέμισε ἕνα ποτῆρι οὔτσκυ, κι' ἄλλο ἕνα γιὰ τὴ Σίρλεϋ χωρὶς νὰ τὴ ρωτήση.

— Ναί, πρέπει νὰ διαλέξω... μουρμούρισε.

—Τί θὰ κάνετε λοιπόν, Τζίμ;

Τὴν κύτταξε μὲ ἔκπληκτο ὕφος.

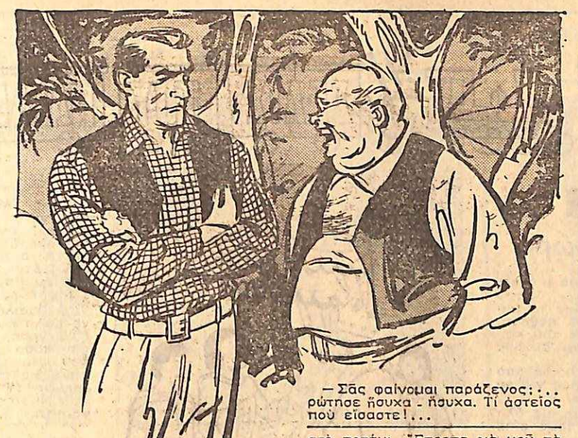
— Μὰ δὲ χωράει ὁ παραμικρὸς διστανμός! ἀπάντησε. Ἡ Σάννον εἶναι γυναῖκα μου... Θὰ μαζέψω ὅ,τι μπορέσω. παρακαλῶν... Ὁ Θεὸ νὰ τὰ βροῦνε ἀρκετά. Ὕστερα θὰ περιμένω νὰ μὲ εἰδοποιήσουνε.

— Αὐτὸ ἔλπιζα κι' ἐγώ... Μὰ ποιός εἶναι ὁ «ἄνθρωπος μὲ τὰ γένεια» ποὺ γράφουνε;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ γέλασε



Τὸ παρασοῦκλι τοῦ Τζὼν Κλέμπερ ἦταν «Πανσέληνος». Γιατὶ εἶχε πρησμένα μαγουλὰ ποὺ ἐνώνονταν μὲ τὸ μέτωπο, ὅπως καὶ τὸ πηγούνι μὲ τὰ προνόφλια. γιὰ νὰ ἀποτελέσουν ὅλα μαζὶ ἕνα κύκλο, ποὺ στὸ μέση του θρισκόταν ἡ μύτη, ἀσχήμη, ἀπεριγραπτη!

Ἴσως αὐτὴ ἡ ἀντιπαθητικὴ φυσιογνωμία του νὰ ἦταν ὁ λόγος ποὺ τὸν μισοῦσα. Σκεπτόμουν πὼς δὲν εἶχε λόγο ὑπάρξεως ἕνας ἄνθρωπος τόσο ἀποτρόπαιος.

Καί, σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, βρισκόταν διαρκῶς σὲ κατάσταση φοβερῆς. ἐκνευριστικῆς εὐθυμίας! ἴσως τὸ εὕρισκε, τόσο κέφι; Γι' αὐτόν, ὅλος ὁ κόσμος ἦταν τέλειος... Ὢ, πόσο ὑπέφερα θλέποντάς τον ἔτσι εὐθυμο! Τὸ γέλιο του μὲ κυνηγοῦσε, σὰν ἐφιάλτης. Τὰ ζημερώματα ἐρχόταν στὰ χωράφια καὶ τὸ τραντταχτὸ γέλιο του τάραζε τὰ χρυσὰ ἀνειρά μου. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ τὸ μεσημέρι ὅταν μὲ ψευτοπαιρνε ὁ ὕπνος. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ βράδυ, ποὺ ἀστροφογύριζα στὸ κρεβδάτι μου, θλασιημῶντας τον, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κάνω τίποτα!

— Σᾶς φαίνομαι παράξενος;... ρώτησε ἠσυχα - ἠσυχα. Τί ἀστεῖος ποὺ εἰσαστε!...

στὸ ποτάμι. Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὰ φέρνη ἀμέσως, χωρὶς νὰ τὰ δαγχάνη ἢ νὰ παίζη μ' αὐτά!

Ἐπέμενα στὸ γύμνασμά της καὶ δὲν τῆς ἐπέτρεπα ν' ἀργοπορῆ στὸ δρόμο.

Τὴν συνήθισα ἀκόμα νὰ μὲ κυνηγάη μὲ τὸ ραβδὶ στὸ στόμα, καθὼς ἔφευγα, ὥσπου νὰ μὲ προφτάση.

Σὲ λίγο ἤμουν κατενθουσιασμένος μαζί της, γιατὶ τὰ κατάφερνε μιὰ χαρά.

Μὲ πρώτη εὐκαιρία τότε, τὴ χάρισα στὸν Τζὼν Κλέμπερ.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω! μοῦ εἶπε ἐκείνος μ' ἕνα γέλιο ποὺ φώτισε τὸ ὁλοτρόγγυλο πρόσωπό του. Εἰσαστε πολὺ πεοιποιητικός. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα... πῶς δὲ μ' ἀναπάτε! Τί ἀστεῖο νὰ γελιέται κανείς ἔτσι!...

Κι' ἔκανε στὰ γέλια.

— Πῶς τὴ λένε: μὲ ρώτησε.

—"Ελλη.

— Τί ἀστεῖο ὄνομα! Χά, χά, χά, χά!... Τὸ πρῶτο σκυλί μου τὸ λέγανε ὄρτζο. Τὸ δεύτερο τὸ λένε "Ελλη! Χί, χί. χί... χό, χό, χό!...

Ἔκανα μεταδολὴ κι' ἀπομακούνθηκα διαστικά, γ·ὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸ φοβερὸ ἐφιάλτη τοῦ γέλιου του...

Πέρασε μιὰ ὃδομάδα. Τὸ Σαββατόῤραδο τὸν ρώτησα:

— Θὰ πᾶτε αὔριο γιὰ ψάρεμα;

— Μὰ ναί, βέβαια! Πιστεύω νὰ γεμίσω ἕνα πανέρι ψάρια, μοῦ εἶπε ἀκουνοδώντας ἀπὸ χαρά.

Σίγουρος πιὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου, ξαναγύρισα στὸ σπίτι μου καὶ κοιμήθηκα ἥσυχος.

Τὰ ξημερώματα, τὸν εἶδα νὰ φεύγη μαζὶ μὲ τὴν "Ελλη. Σέροντας ποὺ πήγαινε, ἀνέθηκα στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ παρακολουθῶ.

Ἀπὸ κεῖ πάνω, εἶδα τὸν Τζὼν Κλέθερ νὰ κάθεται στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ, τρία χιλιόμετρα μακρύτερα. Ἀφοῦ ξεκουράστηκε, σηκώθηκε κι' ἔθγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μακρουλὸ ἀντικείμενο, σὰν χοντρὸ σπαρματσέτο.

"Ἔτσι ψάρευε ὁ φίλος: μὲ δυναμίτιδα! Τὸ ἤξερα ἀπὸ καιρό...

"Ἄναψε τὸ φυσίγγιο καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ ποτάμι.

Ἡ "Ελλη ὥρμησε ἀμέσως, σὰν ἀστραπή. Ὁ Κλέθερ τὴ φώναζε, τοῦ κάκου ὅμως...

Πῆνα νὰ ξεφωνίσω ἀπ' τὴ χαρά μου... Ἡ σκύλα ἔφτασε τὸ φυσίγγιο, τὸ ἁρπαξε μέσα στὸ στόμα της καὶ ξαναγύρισε κολυμπῶντας πρὸς τὴν ὄχθη.

Τότε μονάχα καταλαθε ὁ «Πανσέληνος» τὸν κίνδυνο καὶ τθαλε στὰ πόδια. Μὰ ἡ "Ελλη, γυμναομένη ἀπὸ μένα, κυνήγησε τὸν καινούργιο ἀφεντικό της!

"Επρεπε νὰ θλέπατε πῶς τρέχανε. ὁ «Πανσέληνος» κι' ἡ σκύλα!

Γελοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου. Τί ἀστεῖο θέαμα! Πῶς νὰ τὸ ξεφύγη ὁ Κλέθερ, ἔτσι χοντρὸς ποὺ ἦταν;...

Τὸν πρόφτασε σὲ ἕνα λεπτό. Καί. τὴν ἴδια στιγμή, ἔσκασε τὸ φυσίγγιο, μὲ φοθερὸ κρότο!

Στὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν πρὶν ἕνας ἄνθρωπος κι' ἕνα σκυλί, τώρα ὑπῆρχε μονάχα ἕνας ἀπαίσιος λάκκος...

*

«Θάνατος ἐξ ἀτυχήματος κατὰ τὴν διάρκειαν ἀπηγορευμένης ἀλιείας διὰ δυναμίτιδος». "Ετσι χαρακτηρίσθηκε ὁ θάνατος τοῦ «Πανσέληνου».

Ὅσο γιὰ μένα, ζῶ ἐπιτέλους ἥσυχος πιά, ἀπ' τὴ μέρα ποὺ γλύτωσα ἀπ' τὸ σατανικὸ γέλιο του.

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ τῆς διαφθορᾶς

Καλεπέρασι, παιχνίδι καὶ ὄμορφες γυναῖκες στὸ Λὰς Βέγκας

ΜΙΣΟ ἑκατομμύριο δολλάρια τὴν ἡμέρα κερδίζουν τὰ καζίνα τοῦ Λὰς Βέγκας, ποὺ ἔχει ἀποκληθῆ «τὸ ὀπ' ἀριθμ. 1 καταγώγιο τῆς Ἀμερικῆς». Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀοιθμὸς ποὺ οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν καζίνων δηλώνουν ἐπίσημα στὴν ἐφορία. Πιστεύεται, ὅμως, ὅτι τὰ κέρδη τους εἶναι πολὺ περισσότερα

Τὰ κέρδη αὐτὰ μπορεῖ νὰ φανοῦν καταπληκτικά, Ἀλλὰ πρέπει νὰ προσθέσωμε ὅτι κάθε χρόνο συρρέουν στὰ Λὰς Βέγκας 7 τουλάχιστον ἑκατομμύρια «τουρίστες» κι' ὅτι τὰ ποσὰ ποὺ διακυβεύονται στὰ τραπέζια τοῦ παιχνιδιοῦ ξεπερνοῦν ἐτησίως τὰ 3 δισεκατομμύρια δολλάρια Ὁ δεύτερος ἀριθμὸς προκύπτει καὶ πάλι ἀπὸ τὶς δηλώσεις τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν καζίνων. Ἀλλ' ὁ πραγματικὸς ἀριθμὸς εἶναι καὶ ἐδῶ πολὺ μεγαλύτερος.

Τὸ Λὰς Βέγκας ἐρίσκεται, ὡς γνωστόν, στὴν πολιτεία τῆς Νεβάγνωστόν, στὴν πολιτεία τῆς Νεβάδα, ὅπου δὲν ὑπάρχουν νόμοι ἐναντίον τῶν τυχερῶν παιχνιδιῶν καὶ τῆς πορνείας. Αὐτὰ τὰ δύο σοβαρὰ πλεονεκτήματα τὰ ἀνακάλυψαν μιὰ μέρα οἱ κ



ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε σὲ μιὰ μακρυνὴ χώρα ὁ βασιλιᾶς Τιμόθεος. Ἦταν πολὺ γέρος, καὶ σκεφτόταν, πὼς ἀπὸ τὴ μιὰ μέρα ὡς τὴν ἄλλη, μποροῦσε νὰ πεθάνῃ, καὶ δὲν ἤθελε ν' ἀκοχτήσῃ ὁ λαός του καινούργιο βασιλιᾶ, ποὺ νὰ μὴν εἶναι δίκαιος καὶ συμπονετικός.

Εἶχε βέβαια τρεῖς γυιούς, ἀλλὰ ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς θὰ ἦταν ὁ πιὸ κατάλληλος γιὰ τὸ θρόνο του;

Κάλεσε, λοιπόν, τὰ παιδιά του καί, μὲ ὅλη τὴν εἰλικρίνεια ποὺ εἶχε πάντα, τοὺς εἶπε τοὺς διστα μούς του. Δὲν ἤξερε σὲ ποιὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ τὸ θρόνο, γιατὶ καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο.

Τότε πετάχτηκε ὁ πρῶτος γυιός καὶ τοῦ ἀπάντησε:

— Σὲ μένα, πατέρα, ποὺ εἶμαι κι' ὁ μεγαλύτερος!

— Ὄχι, σὲ μένα, φώναξε ὁ δεύτερος, γιατὶ εἶμαι ὁ πιὸ γενναῖος!

Ὁ τρίτος, ὁ μικρότερος, δὲ μίλησε. Πῆγε κοντὰ σ' ἕνα παράθυρο, ἀκούμπησε τὰ χέρια του στὸ τζάμι καὶ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τὸν ὡραῖο κῆπο τοῦ παλατιοῦ.

Ὁ βασιλιᾶς Τιμόθεος, ὅταν εἶδε, ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲ θαύρισκε τὸν πιὸ κατάλληλο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ θρόνο του, τοὺς ξαναφώναξε κοντά του τὴν ἄλλη μέρα καὶ τοὺς εἶπε:

— Θὰ δώσω τὸ θρόνο μου σὲ κεῖνον ποὺ θὰ φανῇ πιὸ ἔξυπνος. Ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ παλληκαριὰ δὲν ὠφελοῦν σ' ἕνα βασίλειο, ὅσο ἡ ἐξυπνάδα. Πηγαίνετε, λοιπόν, νὰ μοῦ φέρετε τὸ πιὸ ὡραῖο πρᾶγμα, ποὺ θὰ μοῦ βρῆτε, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ μένα.

Τὰ βασιλόπουλα ἔφυγαν χαρούμενα, ἀφοῦ φίλησαν τὸ χέρι τοῦ πατέρα τους. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄλλο δὲν σκέπτονταν, παρὰ ποιὸ θἄναι τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο, ποὺ θὰ ἔκαναν στὸν πατέρα τους, ἕνα δῶρο ποὺ θὰ τὸν εὐχαριστοῦσε πολύ.

Οἱ δύο μεγαλύτεροι, γεμᾶτοι αὐτοπεποίθησι πὼς θὰ πετύχαιναν, σκέφτηκαν νὰ ταξιδέψουν, νὰ γυρίσουν τὸν κόσμο καὶ νὰ διαλέξουν, νὰ βροῦν τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο.

Ἑτοιμάστηκαν, λοιπόν, πῆραν μαζί τους πάρα πολλὰ χρήματα, μπῆκαν ὁ καθένας χώρια σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ βασιλικὰ καράβια, κι' ἔφυγαν.

Τὸ ἕνα καράβι πῆρε δρόμο πρὸς τ' ἀριστερὰ καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὰ δεξιά, γιὰ νὰ τοὺς φέρουν καὶ τὰ δυὸ σὲ χῶρες μακρυνές, ἐξωτικές, ἐκεῖ ὅπου βρίσκει κανεὶς σπάνια καὶ πολύτιμα πράγματα.

Ἔτσι, μὲ τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἐλπίδα στὴν



Ὁ γέρος βασιλιᾶς ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὰ παιδιά του.

καρδιά, ἐγκατέλειψαν τὴ χώρα τους, βέβαιοι πὼς, ὅταν θὰ γύριζαν, θὰ κέρδιζαν τὸ θρόνο.

Ὁ τρίτος γυιὸς ὅμως δὲν ἔφυγε. Πῆγε καὶ κλείστηκε στὸ δωμάτιό του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ τὰ ὡραῖα βιβλία, ποὺ εἶχε στὴ βιβλιοθήκη ὁ πατέρας του.

Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος, ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγαν τὰ δυὸ βασιλόπουλα, ὅταν μιὰ μέρα ὁ βασιλιᾶς Τιμόθεος, νέρος πιά, ἀρρώστησε βαρύ. Ὁ γυιός του ἔστελνε ἀμέσως νὰ φέρῃ τοὺς καλύτερους γιατροὺς τοῦ βασιλείου. Μὰ ἐκεῖνοι κούνησαν τὸ κεφάλι τους θλιβερὰ καὶ δὲν ἔδωσαν καμιὰ ἀπάντησι. Ὁ μικρὸς γυιός, ὅταν εἶδε ὅτι οἱ γιατροὶ δὲν ἔκαναν τίποτα, φώναξε στὸ παλάτι τοὺς μάγους καὶ τὶς μάγισσες γιὰ νὰ σώσουν τὸν πατέρα του μὲ τὰ γιατροσόφια τους.

Μιὰ μάγισσα εἶπε στὸ βασιλιᾶ πὼς μόνο μὲ τὸ αἷμα ἑνὸς νέου, θὰ μποροῦσε νὰ γιατρευθῇ, γιατὶ τὸ δικό του ἦταν ἄρρωστο.

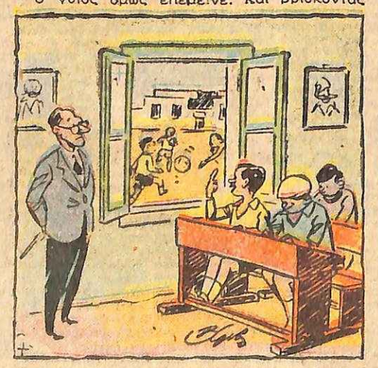
Ὁ γυιός του, μόλις τ' ἄκουσε, πῆδησε ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ ἀπάντησε στὴ μάγισσα:

— Γιὰ τὸν πατέρα μου προσφέρω τὸ δικό μου αἷμα!....

Μόλις τ' ἄκουσε ὅμως ὁ βασιλιᾶς Τιμόθεος ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται:

— Ὄχι, ὄχι! φώναζε. Προτιμῶ νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ πάρω τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου. Ἐξ ἄλλου, ἐγὼ ἔζησα πιὰ ἀρκετά, γέρος ἄνθρωπος εἶμαι καὶ κάρηκα ὅλα τὰ πλούτη καὶ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.

Ὁ γυιὸς ὅμως ἐπέμεινε. Καὶ βρίσκοντας



— *Κύριε, νὰ πάω ἔξω;*

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ἕνα γιατρὸ ἀπὸ τοὺς πολλούς, ποὺ εἶχε τὸ παλάτι, τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ὁ γιατρὸς δέχτηκε καὶ κοίμισε τὸ βασιλιᾶ μὲ ὑπνωτικό, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ τίποτα.

Κι' ἔτσι ἔβγαλε κατόπιν τὸ αἷμα τοῦ ἀρρωστου βασιλιᾶ καὶ τοῦβαλε αἷμα νεροῦ ἀπὸ τὶς φλέβες τοῦ γυιοῦ του.

Ὁ βασιλιᾶς Τιμόθεος σὲ μιὰ βδομάδα ἔγινε καλὰ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Ὁ νέος, ἐξαντλήθηκε βέβαια, ποὺ τοῦ πῆραν τόσο πολὺ αἷμα, ἀλλὰ δὲν πέθανε. Ἀφοῦ ἔμεινε στὸ κρεβάτι μερικὲς μέρες, ἔφαγε καλά, ἤπιε καλά, ξαναμάισε πάλι καὶ σηκώθηκε πιὸ γερὸς ἀπὸ πρίν.

Ἡ χαρὰ τοῦ βασιλιᾶ Τιμόθεου ἦταν ἀπερίγραπτη.

★

Εἶχαν περάσει τρία χρόνια, ἀφότου ἔφυγαν τὰ δύο μεγαλύτερα ἀδέλφια, ὅταν μιὰ μέρα ὁ κόσμος εἶδε νὰ ξαναμπαίνουν στὸ λιμάνι τὰ ὡραῖα καράβια, ποὺ ἔφεραν στὸ κατάρτι τους τὴ βασιλικὴ σημαία.

Ὅλοι χάρηκαν. Χάρηκε ἀκόμη καὶ ὁ μικρότερος ἀδελφός, ποὺ θὰ ξανάβλεπε τὰ δυὸ ἀδέλφια του νὰ ξαναγυρίζουν.

Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ὅ,τιδιν, ἂν θἄφερναν πολύτιμα δῶρα κι' ἂν ἔπαιρναν αὐτοὶ τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια κατέβηκαν ἀπὸ τὰ καράβια τους καὶ πῆραν στὸ παλάτι. Ὁ γέρος βασιλιᾶς ἀγκάλιασε καὶ φίλησε τὰ παιδιά του. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ μικρότερος γυιός.

Τότε ὁ μεγαλύτερος γύρισε μὲ καμάρι καὶ εἶπε στὸ βασιλιᾶ:

— Πατέρα, σοῦφερα τὸ πιὸ νρήγορο ἄλογο τοῦ κόσμου!

Πετάχτηκε ὅμως ὁ δεύτερος καὶ εἶπε:

— Ἐγώ, πατέρα, σοῦφερα μιὰ ἀλάνθρυση βασιλικὴ στολή, γεμάτη μπριλλάντια!

Ὁ βασιλιᾶς χαμογέλασε καὶ τοὺς εἶπε:

— Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς φροντίδες σας, παιδιά μου. Μά... ὁ μικρότερος ἀδελφός σας μοῦ πρόσφερε κάτι τὸ ἀνώτερο, κάτι τὸ πιὸ πολύτιμο: τὴ ζωή καὶ τὴν ἀγάπη. Ἀρρώστησα τόσο βαρύ, ὅταν λείπατε, ποὺ θὰ πέθαινα, ἂν δὲ βρισκόταν αὐτὸς νὰ μοῦ δώσῃ τὸ αἷμα του. Προτίμησε νὰ κινδυνέψῃ τὴ ζωή του, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ δική μου τὴ ζωή.

»Ὅπως βλέπετε, ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο, ποὺ μπορεῖ νὰ προσφέρῃ ἕνα παιδὶ στοὺς γονεῖς του. Σ' αὐτὸν λοιπὸν ἀνήκει ὁ θρόνος μου. Γιὰ νὰ μὴ θυμώσετε ὅμως, φρόντισα καὶ γιὰ σᾶς. Λοιπόν, ὁ πρῶτος γυιός μου θὰ πάρῃ τοὺς θησαυροὺς μου κι' ὁ δεύτερος τὰ κτήματά μου.

Ὁ τρίτος γυιὸς τότε πλησίασε τὸ βασιλιᾶ, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἐμένα, μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἀγάπη σου, πατέρα! Κι' ἔτσι τὰ τρία ἀδέλφια ἔζησαν καλὰ κι' ἐμεῖς καλύτερα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Δῶρο μὲ... ἀφιέρωσι

Τὰ δυὸ ἐγγονάκια, ἡ Μαιρούλα κι' ὁ Τοτός, ἔκαναν μιὰ πολὺ σωστὴ σκέψι:

— Μεθαύριο ὁ παπποῦς κι' ἡ γιαγιὰ γιορτάζουν τὰ πενῆντα χρόνια τῶν γάμων τους... Πρέπει, λοιπόν, κι' ἐμεῖς νὰ τοὺς κάνουμε ἕνα δῶρο!

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, ἀφοῦ συμφωνήσανε τί δῶρο θὰ ἔπαιρναν, πῆραν τὴ μεγάλη ἀπόφασι καὶ... σπάσανε τὸν κουμπαδά τους.

Μὲ τὰ χρήματά, λοιπόν, ποὺ εἶνε μέσα, πῆγαν σ' ἕνα βιβλιοπωλεῖο κι' ἀγόρασαν μιὰ καλυμμένη ἐκκλησιαστικὴ Σύνοψι.

— Εἶναι τὸ καλλίτερο δῶρο ποὺ θὰ λάβουν... Κάθε τόσο πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία μ' αὐτὴ τὴν παλιὰ Σύνοψι ποὺ ἔχει πιὰ ξεφτίσει... εἶπαν χαρούμενα τὰ δυὸ ἐγγονάκια.

Καὶ γύρισαν στὸ σπίτι γιὰ νὰ γράψουν καὶ τὴ σχετικὴ ἀφιέρωσι.

Πῆρε, λοιπόν, ἡ Μαιρούλα τὸν κονδυλοφόρο κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ: «Στὸν ἀγαπητό μας παπποῦ καὶ στὴν ἀγαπημένη μας γιαγιά».

Μὰ ὁ Τοτὸς δὲ μένει εὐχαριστημένος μὲ τὴν ἀφιέρωσι.

— Σὰν πολὺ λίγα μοῦ φαίνονται... "Ασε νὰ βουλιε καὶ τίποτ' ἄλλο νὰ γράψουμε... Λέει στὴν ἀδελφούλα του.

Κι' ἀφοῦ σκαλίζει κάμποσο στὴ βιβλιοθήκη τοῦ πατέρα του, βρίσκει ἕνα βιβλίο μὲ ἀφιέρωσι στὴν ἐξασκόνει καὶ παίρνοντας τὸν κονδυλοφόρο γράφει στὴ Σύνοψι τοῦ παππού καὶ τῆς γιαγιᾶς: «Μὲ τὴν ἐκφραστ ἀγάπης κι' ἐκτιμήσεως τοῦ συγγραφέως...»

ΜΙΚΥ—ΜΑΟΥΣ

Στὴ χώρα τῶν χρυσανθέμων

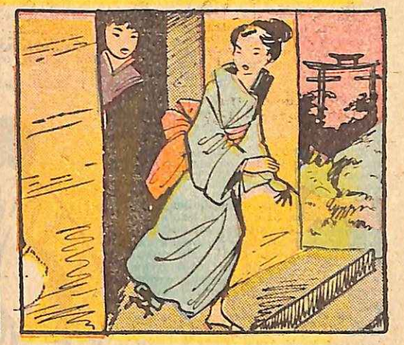


Ἡ μικρὴ πριγκήπισσα («Ἄνθος τοῦ λωτοῦ») ἦταν κατὰ βάθος πολὺ δυστυχισμένη. Ὅλος ὁ κόσμος γλεντοῦσε τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες καὶ χόρευε στοὺς δρόμους, ἐνῶ αὐτή, ὅπως καὶ ὅλες οἱ νέες ποὺ ἀνῆκαν στὴν ἀνώτερη κοινωνικὴ τάξι, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μένῃ μακρυὰ ἀπὸ τὶς λαϊκὲς αὐτὲς διασκεδάσεις καὶ περιοριζόταν σὲ μοναχικοὺς περιπάτους στὸν ἀπέραντο κῆπο τοῦ παλατιοῦ.



—Εἶμαι ἐδῶ μέσα σὰν φυλακισμένη, ἔλεγε συχνὰ στὴν Ἀμοῦκο, τὴν πιστή της ὑπηρέτρια. Ζηλεύω τὴν τύχη καὶ τοῦ πιὸ φτωχοῦ ὑπηκόου τοῦ πατέρα μου, ποὺ εἶναι ἐλεύθερος νὰ πάῃ ὅπου θέλει καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει.

Βλέποντας τὴ στενοχώρια τῆς μικρῆς κυρίας της, ἡ Ἀμοῦκο εἶχε μιὰ ἰδέα, τὴν ἀποκάλυψε ὅμως μὲ κάποιο διστανμό.

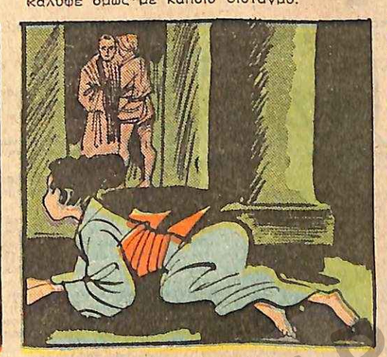


Θ' ἄλλαζαν ροῦχα καὶ θὰ πήναινε ἡ Ἀμοῦκο νὰ κλειστῇ στὸ δωμάτιο τῆς πριγκήπισσας γιὰ νὰ νομίζουν πὼς κοιμᾶται.

Ἡ ἰδέα ἄρεσε πολὺ στὴν πριγκήπισσα, ἡ ὁποία λίνο μετὰ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου ἐγκατέλειψε τὸ παλάτι ἀπὸ μιὰ μυστικὴ ἔξοδο ντυμένη μὲ τὰ ροῦχα τῆς Ἀμοῦκο. Ἦταν χαρούμενη γιατὶ ἐπὶ τέλους ἀνέπνεε ἐλεύθερα.

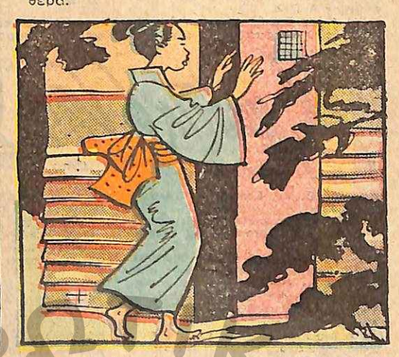


Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρισκόταν ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ποὺ πανηγύριζε. Καὶ κραύουσε, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, ἕνα φαναράκι. Τραγουδοῦσε μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες κοπέλλες καὶ ἀκολουθησε τὴ λιτανεία, ποὺ κατευθυνόταν πρὸς τὸ μεγάλο ναό. Ἡ μικρὴ πριγκήπισσα δὲν ἦταν ὅμως συνηθισμένη νὰ περπατᾶ τόσο πολὺ καὶ νι' αὐτὸ γρήγορα τὰ μικρά της πόδια κουράστηκαν. Ἔνιωσε μιὰ ἄυχη γκιαί.

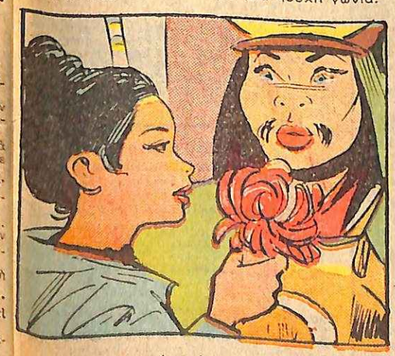


Κάθησε πίσω ἀπὸ μιὰ κολώνα τοῦ ναοῦ καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἀποκοιμήθηκε. Τὴν ξύπνησαν ὅμως δύο ἄντρες, ποὺ χωρὶς νὰ τὴν ἀντιληφθοῦν συζητοῦσαν κοντὰ της χαμηλόφωνα:

—Τὴν αὐγή, ἔλεγε ὁ ἕνας, μόλις ἀνοίξουν οἱ πόρτες τῶν ἀνακτόρων καὶ βγῇ ὁ αὐτοκράτωρ γιὰ τὸν πρωϊνό του περίπατο, θὰ τὸν πλησιάσω καὶ θὰ τοῦ ρίξω τὴ βόμβα...



Ἡ πριγκήπισσα παρακολούθησε κατάχλωμη τὴ συζήτησί τους καὶ μόλις ἀπομακρύνθηκαν ἔφυγε τρέχοντας γιὰ τὸ παλάτι, νὰ πληροφορήσῃ τὸν πατέρα της γιὰ τὸν κίνδυνο, ποὺ διέτρεχε. Δυστυχῶς, ἡ μικρὴ πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε βγῇ ἦταν τώρα κλειδωμένη. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο. Ποιὸς σκοπὸς θὰ πίστευε ὅμως πὼς ἦταν τὸ «Ἄνθος τοῦ λωτοῦ»;



—Ἄς μὲ τιμωρήσῃ ὁ πατέρας μου γιὰ τὴ φυγή μου, σκέφτηκε ἡ μικρὴ πριγκήπισσα. Τὸ πᾶν εἶναι ν' ἀποφύγῃ ἐκεῖνος τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχει!

Πλησίασε. Λοιπόν, μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς τριανταφυλλιὲς κι' ἔκοψε τὸ πιὸ ὡραῖο τριαντάφυλλο. Μὲ τὰ νύχια της τὸ χώρισε τὰ φύλλα του σὲ λεπτὲς λουρίδες, κάνοντάς το νὰ μοιάζῃ μὲ χρυσάνθεμο.



Ὁ πατέρας της ἀγαποῦσε πολὺ τὰ λουλούδια καὶ ἡ πριγκήπισσα εἶπε στὸ φρουρό:

—Πήγαινε τὸ λουλούδι αὐτὸ στὸν αὐτοκράτορα καὶ πές του πὼς μπορῶ νὰ νεμίσω τοὺς κήπιους του μὲ τέτοια λουλούδια.

Ὁ αὐτοκράτορας ἔμεινε κατενθουσιασμένος καὶ ζήτησε νὰ δῇ τὴ μικρὴ ἀνθοπώλιδα. Γιατὶ τὸ χρυσάνθεμο ἦταν ἀκόμα ἀγνωστο στὴ χώρα του.



Ὅταν ἀναγνώρισε τὴν κόρη του ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐκείνη ὅμως κατώρθωσε νὰ τὸν καθησυχάσῃ καὶ τοῦ εἶπε ὅσα εἶχε ἀκούσει.

Τὸ ἄνθος ποὺ εἶχε δημιουργήσει ἡ φαντασία τῆς πριγκήπισσας ἔγινε ἐθνικὸ ἐμβλημα. Μὲ διάφορες διασταυρώσεις οἱ κηπουροὶ τῶν ἀνακτόρων κατώρθωσαν νὰ ντεμίσουν τοὺς κήπους μὲ παρόμοια λουλούδια καὶ ἡ Ἰαπωνία ἔγινε ἡ «χώρα τῶν χρυσανθέμων».

Χιοῦμορ

— Μαμάκα, ἕνας ἱεραπόστολος πάει στὸν παράδεισο;

— Βέβαια.

— Κι' ἕνας ἀνθρωποφάγος;

— Ὄχι, παιδί μου.

— Τί γίνεται, λοιπόν, ἂν ἕνας ἀνθρωποφάγος φάῃ ἕναν ἱεραπόστολο;...

★

Ἡ μαμὰ βιβλιοφορτώνει τὸ Ντιντὴ στά... μαλάκα. Κι' ὁ μικρὸς διαμαρτύρεται:

— Ὄχι τόσο δυνατά, καλὲ μαμά... γιατὶ φοράω τὸ καλοκαιρινό πανταλόνι μου!

★

Ὁ μαθητὴς διαβάζει μεγαλοφώνως καὶ ὁ καθηγητὴς τὸν παρακολουθεῖ.

— Ὁ Ἀρχιμήδης τινάχτηκε ἀπὸ τὸ λουτρό του, φωνάζοντας: «Εὕρηκα! Εὕρηκα!».

— Μιὰ στιγμή, λέει ὁ καθηγητής, διακόπτοντας τὸ μαθητή. Τί σημαίνει τὸ εὕρηκα»;

Ὁ μαθητὴς ἀναλύει γραμματικῶς τὸν παρακείμενο.

— Καὶ τί εἶχε βρῆ ὁ Ἀρχιμήδης;

— Τὸ σαπούνι του!

★

— Λοιπόν, ἀγόρι μου; ρωτάει ὁ πατέρας. Πῶς πῆγαν σήμερα οἱ προφορικὲς ἐξετάσεις;

— Θαυμάσια, μπαμπᾶ... Θαυμάσια. Εἶχα τὴν τύχη νὰ πέσω σ' ἕναν ἐξεταστὴ πολὺ θεοφοβούμενο.

— Μπά!

— Ναί. Κάθε φορά, ποὺ ἀπαντοῦσα στὴν ἐρώτησί του, σταύρωνε τὰ χέρια του κι' ἔλεγε: «Θεέ μου, Θεέ μου!».

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το μυστικό της λίμνης

Ο ΜΠΡΑΝΤΛΕΫ ΚΟΤΣ είχε στὸ Σαούθαμπτον ἕνα σπίτι μὲ εἰκοσιδύο δωμάτια. Ἀλλὰ προτιμοῦσε νὰ μένῃ στὴ βίλλα του, δίπλα στὴ «Λίμνη τοῦ Φεγγαριοῦ», ποὺ ἦταν πολὺ μικρότερη καὶ κουμμένη μέσα στὰ ἔλατα.. Σ' αὐτὴ τὴ βίλλα εἶχε περάσει τρεῖς μῆνες τοῦ μέλιτος κι' εἶχε πάρει δυὸ διαζύγια.

"Οσο γιὰ τὴν τρίτη του γυναῖκα, τὴ Μάρθα, τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες κι' εἶχε ἐξαφανιστῆ. "Ολος ὁ κόσμος πίστευε πὼς τὸ εἶχε σκάσει μὲ κάποιον ἄλλο, γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ἄντρα της.

Κανεὶς δὲν τὸν συμπαθοῦσε, τὸν Κότς — οὔτε οἱ πλούσιοι ποὺ τοὺς ἀπέφευγε, οὔτε οἱ φτωχοὶ ποὺ δὲν τοὺς ἔδινε σημασία. Ἀγνοοῦσε τὶς ὑποχρεώσεις ποὺ ἔχει κάθε πολιτισμένος ἄνθρωπος ἀπέναντι στὴν κοινωνία. "Ηταν βάναυσος στοὺς ἄντρες καὶ σκληρὸς στὶς γυναῖκες.

Δὲν εἶχε οὔτε παρέες οὔτε φίλους. Ὁ μόνος ποὺ τὸν ἐπισκεγκαιρο Πέλ, ὁ ἀντιπρόεδρος τῶν τεραστίων ἐπιχειρήσεών του.

— Αὐτὰ τὰ σχέδια τῶν καινούργιων μηχανημάτων ποὺ μοῦ ἔδειξες, δὲ μοῦ ἄρεσαν καθόλου, τοῦ ἔπιασε ὁ Κότς ἕνα βράδυ ποὺ κάθονταν στὴ βεράντα τῆς βίλλας.

— Δὲν ἤρθα νὰ μιλήσουμε γιὰ μηχανήματα, ἀλλὰ γιὰ σένα, ἀ-

φεγγαριοῦ, κι' ἔκανε ἕνα μορφασμό.

— Γιὰ μένα; ρώτησε ἀνοίγοντας τὸ φορητὸ ραδιόφωνο ποὺ ἔσερνε μαζί του.

— Ναί, ἐπέμενε ὁ Πέλ. Φέρεσαι πολὺ ἄσχημα κι' ἔχεις κάνει ὅλο τὸν κόσμο ἐχθρό σου. Τὴν περασμένη βδομάδα μίλησες πεσιμφορητικὰ στοὺς μετόχους τῆς ἐπιχειρήσεως καὶ στὸ τέλος ἔσπασες στὸ ξύλο ἐκεῖνο τὸ φουκαρᾶ, τὸ φωτορεπόρτερ. Δὲν ἦταν σωστό. Μπράντλεϋ Τὴ δουλειὰ σου ἔκανε...

— Ποιός τοῦ εἶπε νὰ μοῦ κάνῃ ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις γιὰ τὴν ἰδιωτική μου ζωή; γκοήνισε ὁ Κότς. Τί τὸν ἐνοιαζε ποῦ βρίσκεται ἡ Μάρθα;

Ὁ Πέλ ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός, ἀκούγοντας τὸ βαῦς ποὺ μετέδιδε ὁ τοπικὸς ραδιοφωνικὸς σταθμός. "Υστερα ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ πῇ κάτι. Ἀλλὰ τὸν διέκοψε ὁ ἀκροωνητὴς τοῦ σταθμοῦ:

«Στὰ φτερὰ τῆς μουσικῆς», γιὰ νὰ μεταδώσουμε ἕνα μήνυμα τῆς ἀστυνομίας. Οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς τῆς «Λίμνης τοῦ Φεγγαριοῦ» παρακαλοῦνται νὰ ἀναφέρουν ὅ,τι ξέρουν γιὰ τὴν ἐξάρνηση Μαΐρλι, τοῦ Μουόρκιω, ποὺ χάθηκε στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἡ μικρὴ εἶχε μεγάλη συμπάθεια στὴ λίμνη καὶ ἐκφράζονται φόβοι πὼς πνίγηκε...

— Ἐλᾶτε! το λοιπόν! φώναξε ἀνυπόμονα ὁ Πέλ. Ἤρθα ἀπ' τὸ Λονδίνο γιὰ νὰ μιλήσουμε, καὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ χάσιμο

— Πάψε! τοῦ εἶπε ξεραὶ ὁ Κότς τραβώντας πιὸ κοντὰ του τὸ ραδιόφωνο. Θέλω ν' ἀκούσω.

— ... Πιθανότατα θὰ χρειαστῇ νὰ γίνουν ἔρευνες στὸ βυθὸ τῆς λίμνης, συνέχισε ὁ ἀκροωνητὴς Γιὰ τὴν ὥρα, τὸ σκοτάδι ἀνάγκασε τοὺς ἄντρες τῆς ἀστυνομίας νὰ σταματήσουν τὸ ψάξιμο. Γιὰ κάθε πληροφορία εἰδοποιῆστε τὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα.

— Μὰ τοὺς ἕρεις, αὐτοὺς τοὺς Μουόρκιν! ρώτησε ἐκπληκτος ὁ Πέλ.

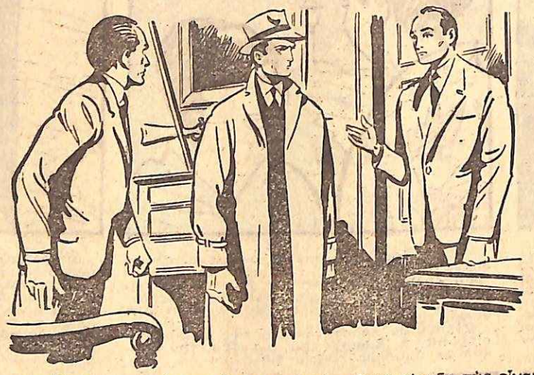
— "Οχι, βλῆμα! ὁ Κότς. Σκέψου ὅμως τὸ κοριτσάκι βρίσκεται τέτοιο ὥρα μόνο του μέσα στὸ βάσος!

—Μὴ μοῦ πῆς πὼς σὲ νοιάζει! ρώναξε ὁ ὄλλος. "Ωστε ἔτσι; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀχίλλειος πτέρνα σου; Ἐσὺ ποὺ δὲν ἀγαπᾶς κανένα, ἔχεις ἀδυναμία στὰ παιδιά;

— Καληνύχτα, τὸν ἔκοψε ξερὰ ὁ Κότς

Καί, πρὶν προλάβῃ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὁ Πέλ, σηκώθηκε καὶ μπῆκε στὴ βίλλα.

Ἀλλὰ πρωΐ, ὅταν ὁ Πὲλ κα-



— Δὲ σὲ κατηγόρησα ἀκόμη γιὰ κάτι, ὥστε νὰ πῇς πὼς εἶναι φέματα, παρατήρησε ὁ Πέλ.

τέβηκε στὴν τραπεζαρία, βρῆκε τὸ Μπράντλεϋ Κότς νὰ κουβεντιάζῃ μὲ τὸν ἀστυνόμο Λάμνεκ.

— Εἰδοποίησα κι' ὅλας δυὸ ἐταιρεῖες ἐλικοπτέρων, καὶ θὰ μοῦ στείλουν πέντε, πρὶν περάσῃ μιὰ ὥρα, ἔλεγε ὁ ἐπιχειρηματίας. Πιστεύω πὼς εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ ψάξουν πάνω ἀπ' τὸ βάσος... Θὰ ἤθελα ἀκόμα νὰ ἀναγγείλῃ ὁ σταθμὸς πὼς προσφέρω 10 χιλιάδες δολλάρια ἀμοιβὴ σὲ ὁποιον βρῇ τὸ κοριτσάκι, τὴν... Πῶς τὴ λένε;

— Μαίρλιν, ἀπάντησε ὁ ἀστυνόμος. Τὸ ἐνδιαφέρον σας δείχνει πὼς ἔχετε εὐγενικὴ ψυχή.

— Ἀφῆστε τα, αὐτά. Τὸν διέκοψε ὁ Κότς, καὶ κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ βρεθῇ τὸ παιδί. Θὰ πληρώσω ὅλα τὰ ἔξοδα... Φέρτο ἄνω — κάτω τὸ βάσος, φτάνει νὰ τὸ βρῆτε!

"Οταν ἔφυγε ὁ ἀστυνόμος, ὁ Πέλ ρώτησε τὸν Κότς:

— Ποῦ ἔξερες πὼς ἡ μικρὴ δὲ βρίσκεται στὸ βυθὸ τῆς λίμνης;

— "Οχι, δὲν εἶναι δυνατόν! ἀπάντησε τσαγμένος ὁ ἐπιχειρηματίας. Εἶναι στὸ βάσος, καὶ πρέπει νὰ τὴ βροῦνε. ζωντανὴ ἢ νεκρή.

— Εἶσαι βέβαιος πὼς δὲ γνωρίζεις τοὺς γονεῖς της; ἐπέμενε ὁ Πέλ.

— Φυσικὰ δὲν τοὺς γνωρίζω. Ἁπλῶς, ὅπως τὸ εἶπες καὶ μόνος σου χτές, ἔχω ἀδυναμία στὰ παιδιά.

Πολὺ ἀπ' τὸ μεσημέρι, τὸ βάσος ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ψάχνανε. Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ εἶχε ὁ-

Τὰ μάτια του ἀστραφταν ἀπὸ χαρά...

— Ἐσεῖς τὴ σώσατε, συνέχισε ὁ ἀστυνόμος. Ἂν δὲν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ προσφέρετε τὴν ἀμοιβή...

— Μὲ συγχωρῆτε, ἀλλὰ δὲ νομίζω πὼς τὸ ἔκανε ἀπὸ καλωσύνη, παρατήρησε ἤρεμα ὁ Πέλ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος, ἐνῶ ὁ Κότς ἀνασηκωνόταν ἀνήσυχος.

— Στὰ νειάτα μου ἤμουν ντέτεκτιβ, κι' ἀπὸ τότε μοῦ ἔμεινε ἡ μανία νὰ προσέχω τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἀνθρώπων, συνέχισε ὁ Πέλ. Στὴν ἀρχὴ νόμισα κι' ἐγὼ πὼς ὁ κὺριος ἄγομοῦσε τὰ παιδιὰ καὶ πὼς γι' αὐτὸ φρόντιζε νὰ βρεθῇ ἡ μικρή. Πρόσεξα ὅμως ὅτι, ἐνῶ ἦταν ἔτσιμος νὰ σπαταλήσῃ τοῦ κόσμου τὰ λεφτὰ γιὰ χάρι της, δὲ θυμόταν οὔτε τ' ὄνομά της!

»Κι' ἄλλωστε τοῦ ξέρυνε πὼς δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἂν θὰ τὴν εὕρισκαν ζωντανὴ ἢ νεκρή... ἀρκεῖ νὰ τὴ βρίσκανε καὶ νὰ μὴ ψάχνανε στὸ βυθὸ τῆς λίμνης!

— Ψέμματα! φώναξε ὁ Κότς κατακίτρινος.

— Δὲ σὲ κατηγόρησα ἀκόμη γιὰ κάτι, ὥστε νὰ πῇς πὼς εἶναι ψέμματα, παρατήρησε ὁ Πέλ. Μὰς μὴ παίζουμε μὲ τὰ λόγια! Κύριε μου, ἐμεῖς βέβαιος πὼς ἡ Μάρθα Κότς, ποὺ ἐξαφανίστηκε πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἴχνος, σαπίζει κάτω σὴ λίμνη. Ἂς τὴ βροῦν ἀπ' τὸ νερὸ τῆς λίμνης ἢ ἀπ' τὸ νερὸ τῆς λίμνης, ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ ἴδια. Ἐξαφανίστηκε μέσα ποὺ ἔμαθα τὴν ὑποπτεύομαι πὼς ἦταν νεκρή. Γιατί... γιατί ἀγαπιόμαστε, κι' ἂν τὸ εἶχε σιγάσει ἀπ' τὸν ἄντρα της, θαρρεῖται κατ' εὐθεῖαν σὲ μένα, ἡ πρώτη ποὺ βρίσκεται. Καὶ ποιὸς γρᾶφε ποῦ βρίσκεται. Ἂν ἦταν ζωντανή, ἡ πιὸ εὔκολη θὰ μοῦ ἔμενα, ἡ πιὸ δύσκολη θὰ μοῦ ἔλεγε ποῦ βρίσκεται. Καὶ ποιὸς γρᾶφε ποῦ βρίσκεται. Καὶ ποιὸς ἄλλος ἀπ' τὸν ἄντρα της μποροῦσε νὰ τὴν εἶχε σκοτώσει;... Μὰ σὲ

SUDAN, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό την άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο NICOS TONIS, 28 CLAREMONT RD LONDON N. 6, ENGLAND, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση με 'Ελληνίδες, στήν ελληνική, άγγλική καί γαλλική γλώσσα.

'Ο APOSTOLOS IRIANTAFILLOU KL·O·CKNER WERKE MANNSTAEDT WERKE (22 C) TROIDORF BEZ. KOLN, WOHNLAGER HEIM I ZIMMER 13, DEUTSCHLAND θέλει ν' άλληλογραφήση μέ φτωχές 'Ελληνίδες άπό τό έσωτερικό. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο DIMITRIOS DIMITRIOU, 46 NEWINGTON RD PETERSHAM, SYDNEY, AUSTRALIA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά 'Ελληνίδα, ήλικίας κάτω τών 26 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο E. ISTARAS καί ό STAMATIOS PALAIOKRASSAS, CAMBERLEY STEAMSHIP Co LTD, WORKWOOD STREET, LONDON E.C.2, ENGLAND, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή καρτών καί τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο DIMITRIOS FAVAS, POSTA RESTANTE, CORREIO CENTRAL SAO PAULO, BRASIL, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ συμμαθήτριες καί συμμαθήτριες του άπό τά Γυμνάσια Χαλανδρίου, Κυθήρων, Νεαπόλεως, Βοιών, καθώς καί τίς τεχνικές σχολές Προμηθέως, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλικής γνωριμίας.

'Ο NICOLAOS RAFTOPOULOS, ό D. ROUSIS, ό P. HATZITHANOS καί ό CHRISTOS KOTZIOURAM, 56 SCOTT ST. THORNBURY, MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 18 — 22 χρόνων, μέ σκοπό τή μεταγάστευσι καί τό γάμο. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο K. HATZIS, POSTE RESTANTE, VEVEY SUISSE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες καί νέους άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, ήλικίας 16—22 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή σκέψεων καί κάρτ - ποστάλ.

'Ο CONSTANTINOS SOTIROPOULOS, LEVERKUSEN NEI K·O·LN, CARL DUIBERG ST. 300, GERMANY, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο ANGELOS AGELOU, 1017 ST HABORT ROOMING HOUSE, MONTREAL, CANADA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μαθήτριες Γυμνασίου, στήν ελληνική ή άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη. Τό ίδιο έπιθυμεί καί ό ODISSEYS POLIMICHAN, γιά τόν όποίον ισχύει ή ίδια διεύθυνσι.

'Ο PETROS PANAYIOTIDES καί ό CHARALABOS PAPASIMEON, FIRMA DRAUZ KAROSSERIEWERKE, HEILBONN, GERMANY, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 17—21 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο.

'Ο ATHANASIOS ZARKAS, (19 χρόνων) 532 VIRGINIA ST. GARY INDIANA, USA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τήν 'Αθήνα, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο PETER LEMONITIS, 4507 SAINT URBAIN ST. APT 2 MONTREAL 14 P.Q. CANADA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας κάτω τών 19 χρόνων, μέ σκοπό τή μετανάστευσι.

'Ο LAKIS TZELIOS, SIEGSTRASSE 34, MENDEN SIEGBURG 2, GERMANY, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ φτωχές 'Ελληνίδες, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο JIMES B. R. R. R. BUFEET STORE CENTRAL N.S.W., AUSTRALIA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, κατά προτίμησι άπό τά Γιάννενα, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο STELIOS STERNIADIS καί ό PETROS PANAYIOTOU, ALSDORF AACHEN HERZOGENRATHER ST. 100, GERMANY, έπιθυμούν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο J. P. 33 SOUTH ST. W. LYNN MASS., USA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας μέχρι 24 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο V. KOSTAKIS, 334 ALBERT ST. EAST MELBOURNE, AUSTRALIA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες εύπαρουσίαστες, ήλικίας 23—26 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο G. PAPPAS, MOORENBRONN GUFH ST. 2, NURNBERG GERMANY, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες, μέχρι 24 χρόνων, ίδιαιτέρως άπό τόν Καναδά.

'Ο ANASTASIOS APOSTOLOU καί ό ANDREAS PETRIDES 106 PETERSHAM RD MARRICKVILLE SYDNEY, AUSTRALIA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 20—25 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Παρακαλεί όσες γράψουν νά έσωκλείσουν στά γράμματα μιά φωτογραφία τους.

'Ο PETRIDES, SAARBR.U·KEN 5 HOCH STR. 94—98 SAAR. GERMANY, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπ' όλο τόν κόσμο, κατά προτίμησι άπό τή Θεσσαλονίκη, στήν 'Ελληνική ή Γερμανική γλώσσα.

Δυό φίλοι, ό DIMITRIOS KARACLES, (24 χρόνων), καί ό MARINOS GALIATSATOS, (25 χρόνων), KASENVI LAC ALBERT CONGO, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ 'Ελληνίδες άπό τήν 'Αθήνα καί τή Θεσσαλονίκη, ήλικίας 18—20 χρόνων, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή κάρτ — ποστάλ καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο CUS GEORGAS, (20 χρόνων)' 239 SEATON ST. TORONTO UNI. CANADA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας καί τήν άνταλλαγή σκέψεων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο CHRALABOS POUTSOUGAS, 182 ARGYB ST. TORONTO 3, ONT. CANADA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα, ήλικίας 20—26 χρόνων.

'Ο G. PATSAIZIS, POSTE RESTANTE ATABA, LE CA·IRE. EGYPTE, UAR, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα ήλικίας 16—20 χρόνων μορφωμένη καί εύπαρουσίαστη, κατά προτίμησιν άπό τήν Αίγυπτο.

'Ο XENOFON KYRIAKIDES, (23 χρόνων). RATHCOOBE, AVEN. HORNSEY, LONDON, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 16—20 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

'Ο GUS SAMPALIS, 338 DEASE ST. FORT WILLIAM ONT. CANADA, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες, ήλικίας 24 — 26 χρόνων, μέ σκοπό τό γάμο. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο M. KAOULANIS, 3994 CITY HALL MONTREAL, QUEBEK, CANADA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας 16 — 20 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο ANASTASIOS CHRISTOU, 21 SHELLEY ST. NTH RICHMOND MELBOURNE, AUSTRALIA, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, ήλικίας μέχρι 20 χρόνων, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο S. AGLIS, 54 PATRICK ST. HOBART TASMANIA AUSTRALIA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο C. BOUSOULAS, 26 NICHOLON ST. No 9, ABBATSFORD VIC., MELBOURNE, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας 19—25 χρόνων, πού νά γνωρίζουν τή μοδιστική. Παρακαλεί όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο S. MIRASGENTIS καί ό SOFOKLIS MANTAMABIOTIS, 130 NOONE ST. CLIFTON OILL MELBOURNE, VICTORIA, AUSTRALIA, θέλουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο ANTONIS DIMOPOULOS (25 χρόνων), 68 LENOXX ST. RICHMOND VIC AUSTRALIA, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνίδες άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, ήλικίας κάτω τών 25 χρόνων. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο ANTIOS PSAROULAKIS, (24 χρόνων) OBERHAUSEN (RHLD), SCL.A.GER ST. No 43, GERMANY, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, στήν ελληνική γλώσσα. μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Ο E. MARSEL, (26 χρόνων), RUA GUARUVA 1415 MONCOES BROOKIN NOVO, SAO PAULO, BRASIL, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων καί τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο THEODOROS TKOKATSIS, K·O·LN NIPPES WERKSTATT ST. No 9—13 GERMANY, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλο τόν κόσμο, ήλικίας 24 — 25 χρόνων, στήν έλληνική γλώσσα. Φωτογραφία άπαραίτητη, μέ σκοπό ό,τι ήθελε έπακολουθήσει.

'Ο I. PANOPOULOS, BEI WENDLING BERGNEUSTADT BALDENBERGER WEG 10, BEZIRK, K·O·LN, GERMANY, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τήν άνάπτυξι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

Βράστε τό πιλάφι σας
μέ 1 κύβο...



...πέρνει γεῦσι κόττας

ΣΟΥΠΑ ΚΝΟΡΡ - ΕΛΒΕΤΙΑΣ

ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Η Ντίνα Τσολάκη, Λέκα 32, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέους άπό τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τή Νέα Υόρκη. Φωτογραφία άπαραίτητη.

'Η Σταφώ Χιονίδου, Ξενοφώντος Πιέρδος 7η, Νο 12, Μανδούκι, Κέρκυρα, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μορφωμένους "Ελληνες άπό τό έσωτερικό ή τό έξωτερικό, ήλικίας 28—33 χρόνων. 'Η Μ. Πτεράρχη, γιά τήν όποίαν ισχύει ή ίδια διεύθυνσι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ ένα μορφωμένο 'Ελληνα άπό τό έσωτερικό ή τό έξωτερικό, ήλικίας 25—32 χρόνων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

'Ο Γεώργιος Καλλέργης, 'Αγρόκτημα 'Αγία Μαρίνα, 'Απροπύργος, 'Αττική, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες, ήλικίας 15 — 26 χρόνων.

'Ο Ιωάννης Πετρόπουλος, Λ. 'Ηλιουπόλεως 5, Υμηττός, 'Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα. Ιδιαίτερα άπό τή Θεσσαλονίκη.

'Ο Δ. Βαμβακίδης, Πλατεία Ρόμβης 10, 'Αθήναι θέλει ν' άλληλογραφήση άπό τήν 'Ελλάδα, στήν έλληνική καί άγγλική διάλεκτο.

'Ο Γεώργιος Ιαλίδης, ό Ι. Βογιατζής καί ό Σπύρος Θεοδωρακόπουλος, Δρύοπος Νο 6, Χαλκίς, ζητοῦν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες, μόνον άπό τό έξωτερικό, στήν έλληνική καί άγγλική γλώσσα, μέ σκοπό ό,τι ήθελε προκύψει.

'Ο Δ. Κατωμέρης, (21 χρόνων), 'Ασωμάτων 31, 'Αθήναι, έπιθυμεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπ' όλη τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Λάκης Παντουβέλης, (22 χρόνων), POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά νέα, ήλικίας 20—30 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Γεώργιος Πενέτρης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ μιά άγαγώστριά μας άπ' τήν 'Αθήνα ή τόν Πειραιά. άνεξαρτήτως ηλικίας ή έπαγγέλματος, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς φιλικής γνωριμίας.

'Ο Μιχαήλ Λίττας, (23 χρόνων), Αίσχύλου Νο 8, Χαραυγή, 'Αθήναι, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τό έσωτερικό καί τό έξωτερικό, ή Λίκιας 23—28 χρόνων, μέ σκοπό τή σύναψι μιάς καλής φιλίας.

'Ο Στέλιος Βάτλας, Φαλήρου 16, Παλαιά Κοκκινιά, Πειραιώς, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ σοβαρές νέες άπ τήν 'Αθήνα ή τόν Πειραιά, ήλικίας 20—27 χρόνων, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

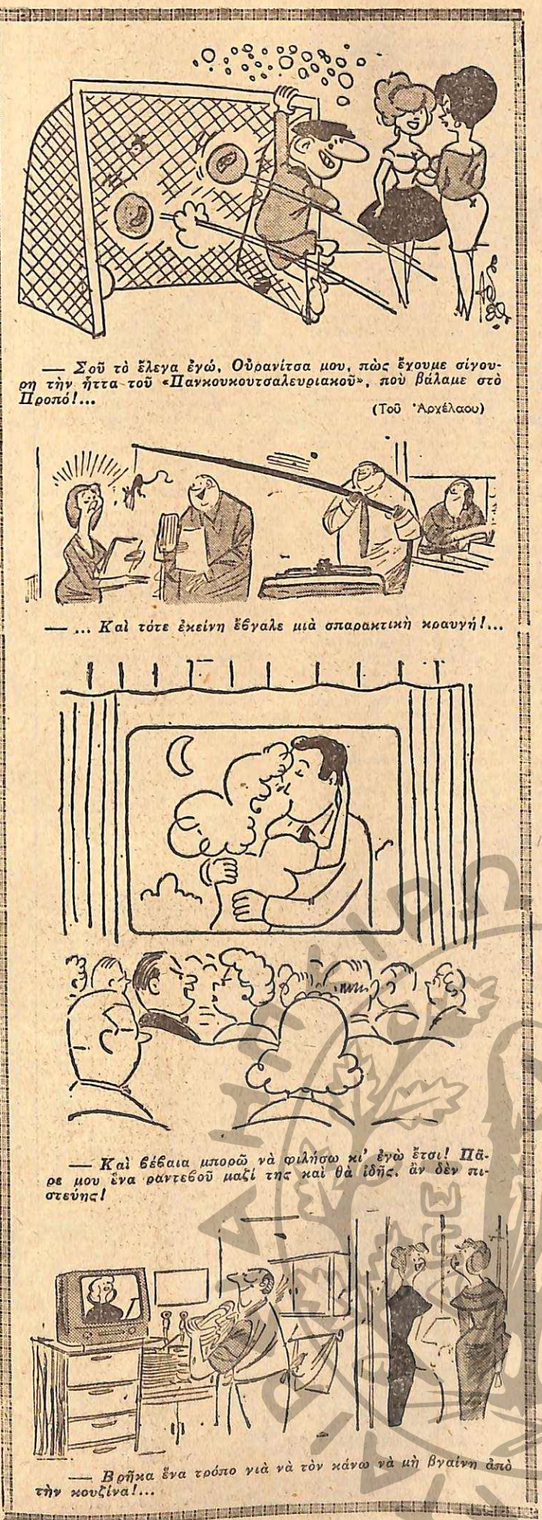
Δυό φίλοι, ό Κ. Καρέτσος καί ό 'Αθανάσιος Βασδέκης, Προξένου Κορομηλά 62, Θεσσαλονίκη, έπιθυμουν ν' άλληλογραφήσουν μέ νέες άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας. Παρακαλούν όσες άπαντήσουν νά στείλουν μιά φωτογραφία τους.

'Ο Αριστείδης Γκιάκης, Μηχανικός Αύτοκινήτων, Γ. Λαμπάκη Νο 5, Κάτω Πατήσια, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Αθήνα καί τόν Πειραιά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς φιλικής γνωριμίας καί ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

'Ο Π. Χαλιδιάκης, POSTE RESTANTE, Κεντρικόν, 'Αθήναι, GRECE, ζητεί ν' άλληλογραφήση μέ νέες άπό τήν 'Ελλάδα καί τό έξωτερικό, κατά προτίμησι άπό τήν Αύστραλία, 'Αμερική καί Καναδά, μέ σκοπό τή δημιουργία μιάς καλής καί σταθερής φιλίας.

'Ο Παναγιώτης Κάρας, 91 Πευτέλης, Βίλλα Πυρρή, Χαλάνδρι, 'Αθήναι, θέλει ν' άλληλογραφήση μέ 'Ελληνες άπό τό έξωτερικό, μέ σκοπό τήν άνταλλαγή γραμματοσήμων.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ * ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
μέ ΔΟΣΕΙΣ
Γαβριλάκης
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 69 · 1ος ΟΡΟΦ
ΑΘΗΝΑ ΛΟΥΜΙΔΗ · ΤΗΛ. 28.407



— Σοῦ τό ἔλεγα ἐγώ, Οὐρανίτσα μου, πώς ἔχουμε σίγουρη τήν ἥττα τοῦ «Πανκουκουτσαλευριακοῦ», πού βάλαμε στό Προπό!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— ... Καί τότε ἐκεῖνη ἔβγαλε μιά σπαρακτικιά κραυγή!...

— Καί βέβαια μπορῶ νά φιλήσω κι' ἐγώ ἔτσι! Πάρε μου ἕνα ραντεβοῦ μαζί της καί θά ἰδῆς, ἂν δέν πιστεύῃς!

— Βρῆκα ἕνα τρόπο γιά νά τόν κάνω νά μή βγαίνῃ ἀπό τήν κουζίνα!...

'Αλληλογραφία ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΥ διαγωνισμοῦ

ΙΣΩΣ ΚΑΠΟΤΕ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΩ, 'Αθήναι: 'Από τό γράμμα πού μάς στέλνετε, λείπουν τρία πράγματα: μιά φωτογραφία σας κεφάλι ή μπούστος, ή διεύθυνσί σας καί τό πραγματικό σας όνοματεπώνυμο, πού πρέπει άπαραιτήτως νά μάς στείλετε. Έστω κι' άν θέλετε νά τό κρατήσουμε μυστικό.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΜΑΥΡΟΕΙΔΗΝ, 'Αθήναι: Μάς στέλνετε δυό δμοιες φωτογραφίες, ένῶ σύμφωνα μέ τούς δρους τοῦ διαγωνισμοῦ, ἔπρεπε νά μάς στείλετε τή μιά δλόσωμη.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Κ., Στουτγάρδην Γερμανίας: "Οπως γράψαμε κατ' ἐπανάληψιν, ὁ διαγωνισμός ἀφορᾶ μόνο τούς "Ελληνες καί τίς 'Ελληνίδες τοῦ ἐσωτερικοῦ. 'Η συμμετοχή σ' αὐτόν 'Ελλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ εἶναι δύσκολη ἀν ὄχι ἀδύνατη. Τοποθετῆσαι πάντως τίς φωτογραφίες σας στό "Αλμπουμ 'Εξωτερικοῦ.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΝ ΠΑΝΤΕΛΗΝ, Λευκωσία Κύπρου: Τοποθετήσαμε τίς φωτογραφίες σας στό εἰδικό "Αλμπουμ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπό τήν Κύπρο

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΡΑΜΑΝΩΛΗΝ, 'Αταλάντη: Δέ γίνεται καμμιά διάκρισι κατά τή δημοσίευσι τῶν φωτογραφιῶν τῶν ὑποψηφίων στή σελίδα τοῦ Διαγωνισμοῦ. 'Από ἁπλή σύμπτωσι ἡ δική σας βρίσκεται ἀκόμα μεταξύ τῶν πολλῶν πού δέ δημοσιεύτηκαν. Μιλᾶτε καί ἐνδιαφέρεστε γιά τή δημοσίευσί της, θά φροντίσωμε νά τήν ἐπισπεύσωμε.

ΑΝΔΡΕΑΝ Κ., "Ανω Κυψέλη — 'Αθηνῶν: 'Ο «Θησαυρός» καί ἡ «Φίνος—Φίλμ» σᾶς εὐχαριστοῦν γιά τίς εὐχές σας.

ΕΛΕΝΗ ΚΟΥΤΣΟΜΠΕΛΗ, 'Αθήναι: Λάβαμε τήν δλόσωμη φωτογραφία σας καί συμπληρώσαμε ἔτσι τήν κάρτα τῆς συμμετοχῆς σας στό Διαγωνισμό.

ΙΩΑΝΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, 'Αθήναι: Πήραμε πρό καιροῦ τίς φωτογραφίες σας ἀπό τήν κ. Καραπατσόπουλο, ἀλλά δέ βρήκαμε μέσα στό φάκελλο τά στοιχεῖα (διεύθυνσι, ἡλικία, γραμματικές γνῶσεις κλπ.) τά ὁποῖα πρέπει ἀπαραιτήτως νά συνοδεύουν τή συμμετοχή στό Διαγωνισμό. Τά περιμένομε λοιπόν τό ταχύτερο. Νά μᾶς γράψετε ἐπίσης ἂν θέλετε ἤ ὄχι νά δημοσιευθῇ ἡ φωτογραφία σας.

ΛΙΑΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ 'Αθήναι: 'Η προηγουμένη ἀπάντησι ἰσχύει καί γιά σᾶς.

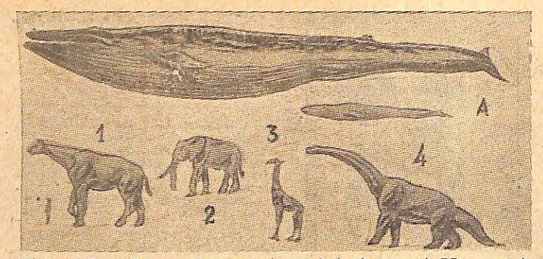
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΣΤΕΦΟΝ, 'Αθήναι: 'Απαραίτητη προϋπόθεσι, γιά τή συμμετοχή στό Διαγωνισμό εἶναι ἡ ἀποστολή τῶν φωτογραφιῶν. "Ετσι τέ νά διαβάσετε προσεκτικά τούς ὅρους, πρίν ἀποφασίσετε νά μᾶς γράψετε.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΣΑΡΑΝΤΑΚΗΝ, 'Αθῆναι, ΡΟΥΛΗΝ (Σταυρόν Κ.), Ποστασιά Βόλου, ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΠΕΚΡΙΔΗΝ Ζαγκλιβέρι, ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΕΡΖΟΠΟΥΛΟΝ, Ξάνθη, ΑΑΙΚΗΝ ΛΑΒΕΡΗΝ (Α.Α.Ε.), Καρδίτσα Θεσσαλίας, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΚΥΤΗΝ, Λεύκωσια, ΙΩΑΝΝΗΝ ΒΙΓΙΚΑΚΗΝ, Αἰγάλεω, 'Αθηνῶν, ΑΛΕΚΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑ, Εὐαγγελισμόν Μεσσηνίας, ΜΑΡΙΝΟΝ ΣΕΡΔΑΡΙΔΗΝ, Μελίσσια — Αττικῆς. Λάβαμε τά γράμματά σας. Οἱ φωτογραφίες, κατάλληλες, τοποθετήθηκαν στό ἀντίστοιχο "Αλμπουμ τῶν ὑποψηφίων ἀστέρων.

ΕΝΤΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝ, (Νικόλαον Σκ.), Νεάπολιν — 'Αθηνῶν: 'Η φωτογραφία σας καλή ἀλλά πολύ μικρή. Λείπει ἀπῆσης ἡ δεύτερη ἡ δλόσωμη τήν ὁποία σᾶς παρακαλοῦμε νά μᾶς στείλετε.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ, Λόρνακα Κύπρου, ΤΑΣΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ, Λευκωσία Κύπρου, ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΙΣΠΑΧΑΝ (Ε. Σ.) Αἰμογώστου, Κύπρου, ΧΑΡΙΛΑΟΝ Κ., Λόρνακα Κύπρου, ΜΙΚΡΗ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΑ ('Αλέκη Φ.) Λευκωσίας, Κύπρου. Λάβαμε τά γράμματά καί τίς φωτογραφίες σας. Κρίθηκαν κατάλληλες καί τοποθετήθησαν στό εἰδικό "Αλμπουμ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀπό τήν Κύπρο.

ΣΤΕΛΙΟΝ ΤΑΜΠΑΝ, Κάϊρο Αἰγύπτου: Δέν εἶναι δυνατή ἡ συμμετοχή στό Διαγωνισμό μας Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ ἰδίως μάλιστα ὅταν ἔχουν τή δική σας ἡλικία.



Η «κυανῆ» φάλαινα, τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ γνωστὰ ζῶα, γεννάει ἕνα «ψωρὸ» μήκους 7 μέτρων (Α), ποὺ μεγαλώνει μὲ ρυθμὸ 250 κιλῶν τὴν ἡμέρα. Τὸ μῆκος τῆς «κυανῆς» φάλαινας φτάνει τὰ 30 μέτρα. Τὰ ἄλλα μεγάλα ζῶα, σημερινὰ ἢ προκατακλυσμιαῖα, ὅπως τὸ «βαλουκιθήσιον» (1), ὁ ἀφοικακικὸς ἐλέφας (2), ἡ καμηλοπάρδαλις (3) ἢ ὁ βραχειόσαυρος (4), εἶναι ἀληθινοὶ νάνοι μπροστά της.

ΤΑ «ΒΩΔΙΑ» ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Οἱ ἄνθρωποι θὰ δαμάσουν τὶς φάλαινες;

ΜΠΟΡΕΙ νὰ «καλλιεργηθῆ» ἡ θάλασσα καὶ ν' αὐξηθῆ ἔτσι ἡ παραγωγή της σὲ φυτὰ καὶ ζῶα; Ἀπὸ τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἐξαρτᾶται ἴσως τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅταν πολλαπλασιασθῆ τόσο ὥστε νὰ μὴν ἀρκοῦν πιὰ γιὰ τὴ διατροφή της τὰ ποιοῦντα τῆς ξηρᾶς.

Ἕνας πιθανὸς λοιπὸν τρόπος γιὰ νὰ ἐκμεταλλευθοῦν οἱ ἄνθρωποι τὴ θάλασσα, εἶναι ἡ δημιουργία κοπαδιῶν ἀπὸ φάλαινες, ποὺ θ' ἀνατρέφωνται καὶ θὰ πολλαπλασιάζωνται συστηματικά. Γιατὶ οἱ φάλαινες εἶναι κι' αὐτὲς ζῶα θηλαστικά, ὅπως τὰ βόδια ἢ τὰ πρόβατα.

Ἔχουν νοημοσύνη καὶ μποροῦν νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους μὲ ὑποβρύχιους ἤχους. Δὲ θάναι λοιπὸν δύσκολο νὰ τὶς διευθύνη καὶ νὰ τὶς ἐλέγχη ὁ ἄνθρωπος, ἴσως μὲ τὴν πρόσθετη βοήθεια καταλλήλων ἠλεκτρονικῶν κυμάτων.

Ἐξ ἄλλου, οἱ περισσότερες φάλαινες εἶναι ἥμερες καὶ ἀκακες. Ἀγριεύουν μονάχα ὅταν τὶς ἐπιτεθῆ κανείς—καὶ μποροῦν μάλιστα τότε νὰ βυλιάξουν μικρὰ σκάφη ἀναποδογυρίζοντάς τα μὲ τὸ τεράστιο σῶμα τους ἢ μὲ τὴν οὐρά τους.

Οἱ στολίσκοι τῶν φαλαινοθηρικῶν σκοτώνουν κάθε χρόνο περὶ τὶς 50.000 φάλαινες, γιὰ νὰ πάρουν τὸ λάδι τους, τὸ κρέας τους καὶ ἄλλα προϊόντα τοῦ σώματός τους. Τὸ κρέας τῆς φάλαινας, ὅταν εἶναι καλομαγειρεμένο, ἔχει τὴ γεῦση τοῦ βωδιοῦ. Οἱ Γιαπωνέζοι τὸ θεωροῦν ἐξαιρετικὴ λιχουδιά. Θὰ τοὺς μιμηθοῦν βέβαια καὶ οἱ ἄλλοι λαοί, ὅταν θὰ καταντήσουν σπάνια, δυσεύρετα καὶ ἀκριβὰ τὰ συνηθισμένα εἴδη κρέατος.

Ὑπάρχουν δύο εἴδη φαλαινῶν, ἐντελῶς διαφορετικὰ τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο. Οἱ μεγαλείτερες καὶ πολυαριθμότερες εἶναι οἱ «γνήσιες φάλαινες». Αὐτὲς τρέφονται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ μὲ κάτι μικροσκοπικὰ μαλακόστρακα, σὰν γαρίδες ποὺ ὑπάρχουν κατὰ δισεκατομμύρια στὸν Ἀρκτικὸ καὶ στὸν Ἀνταρκτικὸ ὠκεανό, γιατὶ βρίσκουν ἐκεῖ ἄφθονο «πλαγκτὸν» ποὺ ἀποτελεῖ τὴν τροφή τους.

Οἱ φάλαινες αὐτὲς γεμίζουν τὸ στόμα τους μὲ θάλασσα καὶ τὴν ἀφίνουν ὕστερα νὰ βγῆ ἀνάμεσα ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀπὸ «μπαλένες» ποὺ ἔχουν στὶς σιαγόνες τους. Φιλτράρεται ἔτσι τὸ νερὸ καὶ μένουν μέσα στὸ στόμα τους τὰ μαλακόστρακα. Δὲν ἔχουν πιὰ παρὰ νὰ τὰ καταπιοῦν.

Ἑπομένως, οἱ γνήσιες φάλαινες δὲ χρειάζονται δόντια. Παρ' ὅλες δὲ τὶς τεράστιες διαστάσεις τους, ἔχουν φάρυγγα πολὺ στενό, μόλις 15 πόντους. Ἀποκλείεται λοιπόν... νὰ κατάπιε τὸν Ἰωνᾶ μιὰ τέτοια φάλαινα!

Πολὺ διαφορετικοὶ εἶναι οἱ «φυσητῆρες». Τρέφονται, ὄχι μὲ μικροσκοπικὲς γαρίδες, ἀλλὰ μὲ πελώρια καλαμάρια μήκους 2 μέτρων καὶ πλέον, ποὺ ζοῦνε στὶς σκοτεινὲς ἀβύσσους τοῦ ὠκεανοῦ, σὲ βάθος 1000 μέτρων ἢ περισσότερο. Τὰ μασᾶνε ζωντανά, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές τους ν' ἀμυνθοῦν μὲ τοὺς πλοκάμους τους καὶ μὲ τὸ ράμφος τους (ποὺ μοιάζει σὰν τοῦ παπαγάλου). Μέσα στὸ στομάκι τῶν φυσητήρων βρίσκονται κάποτε κομμάτια ἀπὸ πλοκάμους καλαμαριῶν, μήκους μέχρι 10 μέτρων!

Ἐνῶ οἱ φυσητῆρες ζοῦνε κυρίως στὰ ζεστὰ νερὰ τῶν τροπικῶν, οἱ γνήσιες φάλαινες μεταναστεύουν κάθε χρόνο ὁμαδικὰ στὶς πολικὲς θάλασσες, ὅπου πεινᾶνε ὅλο τὸ καλοκαίρι —τὴν περίοδο δηλαδὴ ποὺ ὑπάρχει ἥλιος κι' ἑπομένως πολὺ πλαγκτὸν στὸν ὠκεανό. Στὰ τέλη τοῦ καλοκαιριοῦ χορταμένες ἀπὸ τοὺς τόννους τῆς τροφῆς ποὺ καταβρόχθισαν, φεύγουν γιὰ τὸν ἰσημερινό, γιὰ νὰ γεννήσουν ἐκεῖ τὰ παιδιά τους, σὲ ζεστὸ περιβάλλον.

Ἡ μεγαλείτερη ἀπὸ τὶς γνήσιες φάλαινες, ἡ «κυανῆ», εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο ζῶο ποὺ ὑπῆρξε ποτέ. Ἀκόμη καὶ οἱ τεράστιοι προϊστορικοὶ δεινόσαυροι ἦσαν πολὺ μικρότεροί της. Φτάνει συχνὰ σὲ μῆκος τὰ 30 μέτρα καὶ τὸ βάρος της μπορεῖ νὰ περάση τοὺς 200 τόννους.

Τὸ παιδί της, ὅταν ἔρχεται στὸν κόσμο, ἔχει μῆκος 7 μέτρων περίπου καὶ βάρους 8 τόννων. Εἶναι δηλαδὴ ἕνα «ψωρὸ» μὲ διαστάσεις... λευκοφορείου! Τρέφεται μόνο μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας του, πίνοντας περὶ τὸν 1 τόννο τὴν ἡμέρα! Τὸ γάλα αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ πλούσιο σὲ λιπαρὲς οὐσίες. Ἔτσι, σὲ 7—8 μῆνες, τὸ παιδὶ τῆς φάλαινας ἔχει φτάσει τοὺς 40—50 τόννους.

Στὰ 2 χρόνια εἶναι μιὰ τέλεια ἀνεπτυγμένη φάλαινα, στὰ 3 χρόνια μπορεῖ νὰ τεκνοποιήση καὶ στὰ 50 ἔχει πιὰ γεράσει. Εἶναι λανθασμένη ἡ ἰδέα ποὺ ὑπῆρχε ἄλλοτε, ὅτι οἱ φάλαινες ζοῦν ἑκατοντάδες χρόνια.

Μιὰ μεγάλη φάλαινα ἀποτελεῖ ἀληθινὸ πλοῦτο χρυσωυχεῖο: Τὸ κρέας, τὸ λάδι της κλπ. ἀντιπροσωπεύουν σχεδὸν 1 ἑκατομμύριο δραχμές! Γι' αὐτὸ κάθε καλοκαίρι μαζεύονται στὸν Ἀνταρκτικὸ στολίσκοι φαλαινοθηρικῶν ἀπὸ διάφορες χῶρες. Κι' ἂν δὲν περιορίζόταν μὲ διεθνεῖς συμφωνίες τὴ κυνήγι τῆς φάλαινας μέσα σὲ ὡρισμένα ὅρια, θὰ εἶχε ἐξαφανισθῆ πιὰ αὐτὸ τὸ ζωϊκὸ εἶδος.

Μὲ τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ ὑπάρχουν σήμερα, δὲ θὰ εἶναι πάρα δύσκολο νὰ δαμάσουμε τὶς φάλαινες. Πολὺ μεγαλείτερες δυσκολίες θὰ συνέντησαν ἀσφαλῶς οἱ πρῶτοι δαμαστὲς ἐλεφάντων, ποὺ ἀπὸ 2.000 χρόνια.

Ἀλλωστε οἱ ἐπιτυχίες ποὺ ἔχουν ἤδη σημειώσει οἱ δαμαστὲς δελφινιῶν δείχνουν πόση συνεννόησις καὶ διάφεσι συνεργασίας ἔχουν τὰ θαλάσσια θηλαστικά (τόσο οἱ φάλαινες ὅσο καὶ τὰ δελφίνια εἶναι κήτη, ἀνήκουν δηλαδὴ στὸ ἴδιο γένος τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου).

Πάντως, οἱ ἐπιστήμονες βεβαιώνουν ὅτι πολὺ σύντομα θὰ μποροῦμε νὰ ὑποτάξουμε στὴ θέλησή μας ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ ἄγρια ζῶα. Διογετεύοντας ἀτίθασσα ζῶα, διογετεύοντας ἀδύνατα ἠλεκτρικὰ ρεύματα σὲ ὡρισμένα σημεῖα τοῦ ἐγκεφάλου τους. Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπέτυχε ἤδη σὲ πιθήκους, ψαρὶς νὰ τοὺς προκαλέση καμιὰ βλάβη ἢ ἐνόχληση. Γιατὶ λοιπὸν νὰ μὴν ἐφαρμοσθῆ μὲ κάποιον τρόπο, καὶ στὶς φάλαινες;

Ὅταν δαμάσουμε τὶς φάλαινες, θὰ μποροῦμε νὰ ὁδηγοῦμε τὰ κοπάδια τους σὲ θαλάσσιες περιοχὲς τεχνητὰ ἐμπλουτισμένες μὲ πλαγκτόν, γιὰ νὰ μεγαλώνουν πιὸ γρήγορα. Θὰ τὶς προστατεύουμε ἀπ' τοὺς φυσικοὺς ἐχθροὺς τους, τὰ σαρκοφάγα κήτη. Θὰ καλλιτερεύσουμε τὴν ποιότητα τοῦ κρέατος καὶ τοῦ λαδιοῦ τους. Τέλος καὶ τοῦ λαδιοῦ τους. Τέλος, θὰ ἐκμεταλλευόμαστε τὸ λος, θὰ ἐκμεταλλευόμαστε τὸ γάλα τους, κυρίως γιὰ τὴν παραγωγὴ λίπους καὶ ἄλλων θρεπτικῶν οὐσιῶν.



Οἱ κονσέρβες αὐτὲς μὲ κρέας φάλαινας εἶναι περιζήτητες στὴν Ἰαπωνία.

✪✪

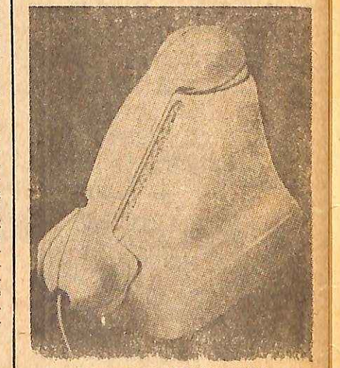
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΒΑΡΕΛΙ

Ἡ οἰκογένεια τῶν Ντόλιμπερ εἶναι ἀπὸ τὶς παλαιότερες τῆς Μασαχουσέττης. Ὁ πρῶτος ἄποικος ποὺ ἐγκαταστάθηκε στὸ Μάσαπλχεντ αὐτῆς τῆς ποντικοπολιτείας, τὸ 17ο αἰῶνα, ἦταν ἕλληνας ψαρᾶς, ὀνόματι Τζὼν Ντόναν. Ἔμεινε δὲ μέσα... σ' ἕνα τεράστιο βαρέλι, ποὺ τὸ εἶχε ἐφοδιάσει μὲ πόρτα καὶ παράθυρα.



Η κ. KENNENTY ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΤΟΚΕΤΟ

Ὁ πρόξενος τοκετὸς τῆς Ζακελὶν Κέννεντυ, τῆς νεαρᾶς σύζυγου τοῦ νέου προέδρου τῶν Ἡν. Πολιτειῶν Τζὼν Κέννεντυ, παρουσίασε πολλὲς δυσγέρειες καὶ γι' αὐτό, ὅταν μερικὲς μέρες ἀργότερα ἡ ὡραία Ζακελὶν ἐγκατέλειπε τὴν κλινική, δὲν περπατοῦσε, ἀλλὰ καθόταν σὲ μιὰ τολυθρόνα μὲ ρόδες τὴν ὁποίαν ἔσπρωχνε ὁ ἴδιος ὁ σύζυγός της ποὺ θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ὑπόδειγμα συζύγου καὶ πατέρα. Πίσω ἀπὸ τὴ νέα κυρία Προέδρου διακρίνεται ἡ νταντᾶ μὲ τὸ νεογέννητο, ποὺ θὰ ἀνοιξοστῆ Τζὼν Κέννεντυ (υἱός). Ὅπως εἶναι γνωστό, τὸ ζεύγος Κέννεντυ θὰ μπῆ στὸ λευκὸ Οἶκο στὶς 20 Ἰανουαρίου, γιὰ ν' ἀναλάβη τὰ νέα του ὑψηλὰ καθήκοντα.



ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τὸ νέο αὐτὸ γερμανικὸ τηλέφωνο δὲν ἔχει τοὺς δοιθυρόδους τοὺς τοποθετημένους κυκλικὰ πάνω σὲ δίσκο, ὅπως συνέβαινε μέχρι σήμερα, ἀλλὰ πάνω σὲ μιὰ σειρὰ κουμπιῶν, ἀριθμημένα ἀπὸ τὸ 1 μέχρι τὸ 9 καὶ τὸ μηδέν. Ἀγτὶ νὰ περιστρέφη τὸ δίσκο καὶ νὰ περιμένη νὰ ἐπανέλθη στὴ θέσι του, ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ συηματίση κάποιον ἀριθμό, δὲν ἔνει παρὰ νὰ πιέση κατὰ σειρὰν τὰ ἀντίστοιχα κουμπιά. Τὸ νέο τηλέφωνο θεωρεῖται ποακτικάτερο ἀπ' τὸ παλαιὸ καὶ γι' αὐτὸ πιστεύεται πὼς γοήγορα θὰ ἐπικρατήση.

ΣΤΥΓΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Η ΒΑΤΑΝΙΚΗ ΤΟΞΟΚΟΜΑ

Δηλητηρίαζε τὰ θύματά της ἀπὸ σαδισμό

ΜΟΛΙΣ εἶχε ξημερώσει. Παρ' ὅλο τὸ τσουχτερὸ κρῦο, πλῆθος κόσμου περίμενε ἔξω ἀπ' τὶς φυλακὲς τοῦ Νιουγκέιτ, γιὰ νὰ παρακολουθήση τὴν ἐκτέλεσι μιᾶς μισητῆς γυναίκας, ἑνὸς θηλυκοῦ Σατανᾶ...

Δέκα χιλιάδες ἄνθρωποι πλημμύριζαν τὴν πλατεῖα, κι' ἄλλοι πολλοὶ σκύβανε ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν γύρω κτιρίων. Ἡ κάθε θέσι, σ' αὐτὰ τὰ «θεωρεῖα», εἶχε πληρωθῆ μέχρι 5 λίρες!

Τέλος, ἄνοιξε ἡ βαρειὰ πύλη τῶν φυλακῶν, βγῆκε ἡ κατάδικος, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἀγχόνη... Σὲ λίγο, ὅλα εἶχαν τελειώσει.

Ἦταν τὸ πρωῒ τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1862. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ποὺ εἶχε συγκλονίσει τὴν Ἀγγλία μὲ τὰ φριχτὰ ἐγκλήματά της, ἦταν ἡ νοσοκόμα Κάθριν Οὐίλσον.

Ἦταν ὄμορφη καὶ γλυκομίλητη. Δὲν ἤξερε ὅμως τί θὰ πῆ οἶκτος, τύψις, εὐσπλαχνία, στοργὴ —τόσο ποὺ δὲ θάπρεπε νὰ λένεται γυναῖκα...

Ἄγνωστο πόσους ἀκριβῶς ἀνθρώπους σκότωσε, ἄλλοτε γιὰ τὴ χαρὰ νὰ τοὺς δῆ νὰ πεθαίνουν, ἄλλοτε γιὰ ἕνα ἀσήμαντο χρηματικὸ κέρδος ἢ γιὰ τὴν ἱκανοποίησι θεριῶν καὶ τῆς ἐπιδεξιότητός της στὰ δανεικά, προσθέτοντας καὶ μιὰ ἀξιόλογη ἀμοιβὴ γιὰ τὶς περιποιήσεις της στὴν ἄρρωστη γυναίκα του. Ὕστερα ξαναγύρισε στὴν ἐπαρχία της.

Ὁ τελευταῖος ἆθλος τῆς Κάθριν ἄρχισε μὲ τὴν ἀπάντησι της σὲ μιὰ ἀγγελία ποὺ εἶχε δημοσιεύσει κάποια γρηά, ἄρρωστη κι' ἀνάπηρη κ. Κάρβελ, ζητῶντας νοσοκόμα γιὰ νὰ τὴν περιποιῆται.

Ἡ Κάθριν πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶχε μάθει στὸ μεταξὺ νὰ φυλάγεται κάπως, νὰ προσέχη. Γιὰ μερικὲς βδομάδες, ἔπαιξε τὸ ρόλο της στὴν ἐντέλεια.

Ἡ κατάστασι τῆς ἄρρωστης γρηᾶς καλλιτέρευε.

—Ἄμα πεθάνω θὰ δῆς πὼς δὲ σὲ ξέχασα! ἔλεγε μ' εὐγνωμοσύνη στὴν Κάθριν.

Ὅταν τῆς ἀνάγγειλε ὅτι εἶχε ἑτοιμάσει τὴ διαθήκη της κι' ὅτι τῆς εἶχε ἀφίσει ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ἡ Κάθριν ἀποφάσισε νὰ ἐπιταχύνη τὸ τέλος της...

Τ' ἀπόγευμα τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1862, ὁ ἀντρας τῆς γρηᾶς ἔστειλε τὴν Κάθριν ν' ἀγοράση μιὰ καινούργια δόση τοῦ φαρμάκου ποὺ ἔπαιονε ἡ γυναίκα του. Σὲ λίγο, ἡ νοσοκόμα ξαναγύρισε, φέρνοντας ἕνα μπουκάλι. Ἔρριξε λίγο ἀπ' τὸ φάρμακο μέσα σ' ἕνα ποτῆρι, κι' ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς ἀρρωστης.

Ὁ Κάρνελ ἔδωσε τὸ φάρμακο στὴ γυναίκα του. Μόλις ὅμως ἔβαλε ἐκείνη μιὰ γουλιὰ στὸ στόμα της, τὄφτυσε ἀμέσως, γιατὶ τῆς εἶχε κάψει τὴ γλῶσσα.

Ὁ ἄντρας της εἶδε τότε μὲ φρίκη γύρω ἀνοίγουν τρύπες στὸ νυχτικό της, στὰ μέρη ποὺ εἶχε στάξει τὸ ὑγρό! Τὸ «φάρμακο» ἦταν βιτριόλι!

Ἴσως νὰ κρυφάκουγε ἡ Κάθριν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Ἢ ἴσως νὰ εἶχε καταλάβει πὼς εἶχε κάνει γκάφα... Πάντως, ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἐξαφανίσθηκε.

Τὰ ἴχνη της εἶχαν χαθῆ ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ὅταν τὴν πιάσανε ἐπιτέλους, δικάσθηκε γιὰ ἀπόπειρα φόνου τῆς κ. Κάρνελ. Ἀλλ' ὁ συνήγορός της διατύπωσε τὴν ὑπόνοια πὼς εἶχε κάνει ἴσως λάθος ὁ φαρμακοποιός, γέννησε ἔτσι τὴν ἀμφιβολία στοὺς ἐνόρκους καὶ πέτυχε τὴν ἀθώωσί της.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, εἶχαν μάθει τὴ σύλληψί της οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τῶν προηγουμένων θυμάτων της, τοὺς εἶχαν γεννηθῆ ὑποψίες, κι' εἶχαν ἐπιτύχει τὴν ἔκταφὴ καὶ τὴν τοξικολογικὴ ἐξέτασι τῶν λειψάνων τους.

Ἔτσι, συγκεντρώθηκαν ἀτράνταχτες ἀποδείξεις γιὰ ἑφτὰ δολοφονίες μὲ δηλητήριο!

Ἡ ἀστυνομία ξαναπῆασε τὴν Κάθριν, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς συνήγορος δὲ στάθηκε ἱκανὸς νὰ τὴ σώση ἀπ' τὴ δίκαιη τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων της.



Ἡ Κάθριν φαινόταν σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ ἀνίκανη νὰ τοῦ περιγράψη ὅσα εἶχαν συμβῆ...

ἐπαρχία κι' εἶχε ἔρθει στὸ Λονδῖνο γιὰ ψώνια.

Ἀπ' τὸ πρῶτο βράδυ κι' ὅλας, αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη ἔπεσε ἄρρωστη. Σὲ λίγες μέρες, ἡ Κάθριν τηλεγράφησε στὸν ἄντρα της, συνιστῶντας του νὰρθῆ ἀμέσως στὸ Λονδῖνο γιατὶ ἦταν σοβαρὴ ἡ κατάστασι τῆς γυναίκας του.

Φράντσες ὅμως νὰ στείλη τὸ τηλεγράφημα ἕνα Σαββατόβραδο, ξέροντας ὅτι ὁ Ἄτκινσον περνοῦσε ἀλλοῦ τὸ «γουίκ-ἔντ» του. Καὶ πραγματικά, ὁ Ἄτκινσον τὸ πῆρε μόνο τὸ πρωῒ τῆς Δευτέρας. Κι' ἔτσι, ὅταν ἔφτασε βιαστικὰ στὸ Λονδῖνο, βρῆκε τὴ γυναῖκα του ἐτοιμοθάνατη καὶ ἀναίσθητη.

Ἡ Κάθριν φαινόταν σὰν τρελλὴ ἀπ' τὴ λύπη της κι' ἀνίκανη νὰ τοῦ περιγράψη ὅσα εἶχαν συμβῆ...

Ὅπως καὶ τὶς ἄλλες φορές, δὲν τὴν ὑποψιάσθηκε κανείς. Μετὰ τὴν κηδεία, σὰν νὰ συνήλθε κάπως κι' ἀρνισε νὰ μιλάη μὲ περισσότερο εἰρμό. Ἐξήνησε τότε στὸ κρῦο ὅτι οἱ συμφορὲς εἶχαν χτυπήσει τὴ μακαρίτισσα, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη. Στὸ ταξιδι της—εἶπε—τῆς εἶχαν κλέψει τὰ δοκτι. λίδια της κι' ὅλα τὰ της λεφτά. Καὶ τῆς εἶχε ζαναζεῖ ἡ Κάθριν μερικὰ χοήματα, γιὰ νὰ πλοώση τὸν ἀμαξᾶ καὶ διάφορα ἄλλα ἔξοδά της, στὸ διάστημα τῆς ἀρρώστιας της.

Φυσικά, ὁ Ἄτκινσον τὴν εὐχαρίστησε θερμὰ καὶ τῆς ἔδωσε πὲ τὰ δανεικά, προσθέτοντας καὶ μιὰ ἀξιόλογη ἀμοιβὴ γιὰ τὶς περιποιήσεις της στὴν ἄρρωστη γυναίκα του. Ὕστερα ξαναγύρισε στὴν ἐπαρχία του.

Ὁ τελευταῖος ἆθλος τῆς Κάθριν ἄρχισε μὲ τὴν ἀπάντησί της σὲ μιὰ ἀγγελία ποὺ εἶχε δημοσιεύσει κάποια γρηά, ἄρρωστη κι' ἀνάπηρη κ. Κάρβελ, ζητῶντας νοσοκόμα γιὰ νὰ τὴν περιποιῆται.

Ἡ Κάθριν πῆρε αὐτὴ τὴ θέσι. Εἶχε μάθει στὸ μεταξὺ νὰ φυλάγεται κάπως, νὰ προσέχη. Γιὰ μερικὲς βδομάδες, ἔπαιξε τὸ ρόλο της στὴν ἐντέλεια.

Ἡ κατάστασι τῆς ἄρρωστης γρηᾶς καλλιτέρευε.

—Ἄμα πεθάνω θὰ δῆς πὼς δὲ σὲ ξέχασα! ἔλεγε μ' εὐγνωμοσύνη στὴν Κάθριν.

Ὅταν τῆς ἀνάγγειλε ὅτι εἶχε ἑτοιμάσει τὴ διαθήκη της κι' ὅτι τῆς εἶχε ἀφίσει ἕνα σεβαστὸ ποσόν, ἡ Κάθριν ἀποφάσισε νὰ ἐπιταχύνη τὸ τέλος της...

Τ' ἀπόγευμα τῆς 13ης Φεβρουαρίου 1862, ὁ ἀντρας τῆς γρηᾶς ἔστειλε τὴν Κάθριν ν' ἀγοράση μιὰ καινούργια δόση τοῦ φαρμάκου ποὺ ἔπαιονε ἡ γυναίκα του. Σὲ λίγο, ἡ νοσοκόμα ξαναγύρισε, φέρνοντας ἕνα μπουκάλι. Ἔρριξε λίγο ἀπ' τὸ φάρμακο μέσα σ' ἕνα ποτῆρι, κι' ὕστερα βγῆκε ἀπ' τὴν κάμαρα τῆς ἀρρωστης.

Ὁ Κάρνελ ἔδωσε τὸ φάρμακο στὴ γυναίκα του. Μόλις ὅμως ἔβαλε ἐκείνη μιὰ γουλιὰ στὸ στόμα της, τὄφτυσε ἀμέσως, γιατὶ τῆς εἶχε κάψει τὴ γλῶσσα.

Ὁ ἄντρας της εἶδε τότε μὲ φρίκη γύρω ἀνοίγουν τρύπες στὸ νυχτικό της, στὰ μέρη ποὺ εἶχε στάξει τὸ ὑγρό! Τὸ «φάρμακο» ἦταν βιτριόλι!

Ἴσως νὰ κρυφάκουγε ἡ Κάθριν ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα. Ἢ ἴσως νὰ εἶχε καταλάβει πὼς εἶχε κάνει γκάφα... Πάντως, ἔφυγε κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι κι' ἐξαφανίσθηκε.

Τὰ ἴχνη της εἶχαν χαθῆ ἐπὶ ἕνα μῆνα. Ὅταν τὴν πιάσανε ἐπιτέλους, δικάσθηκε γιὰ ἀπόπειρα φόνου τῆς κ. Κάρνελ. Ἀλλ' ὁ συνήγορός της διατύπωσε τὴν ὑπόνοια πὼς εἶχε κάνει ἴσως λάθος ὁ φαρμακοποιός, γέννησε ἔτσι τὴν ἀμφιβολία στοὺς ἐνόρκους καὶ πέτυχε τὴν ἀθώωσί της.

Στὸ μεταξὺ ὅμως, εἶχαν μάθει τὴ σύλληψί της οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τῶν προηγουμένων θυμάτων της, τοὺς εἶχαν γεννηθῆ ὑποψίες, κι' εἶχαν ἐπιτύχει τὴν ἔκταφὴ καὶ τὴν τοξικολογικὴ ἐξέτασι τῶν λειψάνων τους.

Ἔτσι, συγκεντρώθηκαν ἀτράνταχτες ἀποδείξεις γιὰ ἑφτὰ δολοφονίες μὲ δηλητήριο!

Ἡ ἀστυνομία ξαναπῆασε τὴν Κάθριν, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κανεὶς συνήγορος δὲ στάθηκε ἱκανὸς νὰ τὴ σώση ἀπ' τὴ δίκαιη τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων της.

Η ΘΡΕΠΤΙΚΗ ΑΞΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΑΤΑΣ

Οἱ βιταμίνες της περιέχονται στὴ φλοῦδα

ΕΝΑΣ διακεκριμένος Καναδὸς γιατρὸς ἐπισκέφθηκε κάποτε μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα, τὴ μητέρα καὶ δυὸ μικρὰ παιδιά. Οἱ γονεῖς βρίσκονταν στὸ κρεβάτι, πολὺ ἀδύνατοι καὶ ἐξασθενημένοι, μὲ φανερὰ σημεῖα ὑποσιτισμοῦ. Τὰ παιδιὰ ὅμως, μολονότι ὡχρὰ καὶ μισόγυμνα, ἦσαν γεμᾶτα ζωηράδα καὶ ἐνεργητικότητα, μὲ τὰ δόντια τους γερά, τὰ μάτια τους καθαρὰ καὶ λαμπερά, τὰ δέρια τους λεῖο καὶ ὑγιέστατο... κάτω ἀπ' τὴ λέρα ποὺ τὸ σκέπαζε!

Φυσικά, ὁ γιατρὸς παραξενεύτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀντίθεσι. Καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ ἔκανε στοὺς νονεῖς ἦταν τί τρώγανε συνήθως.

Τὸ ἀπαντήσανε ὅτι τὸ κύριο φαγητὸ τῆς οἰκογενείας ἦσαν οἱ φραστὲς πατάτες, συνοδευόμενες κάποτε ἀπὸ λίγο φάϊ.

Ἀποφασισμένος νὰ διαφωτίση ὁπωσδήποτε τὸ μυστήριο αὐτό, ὁ γιατρὸς παρασκάλεσε τὴ μητέρα νὰ τρασπαθήση νὰ σηκωθῆ ἀπ' τὸ κρεβάτι καὶ νὰ ἑτοιμάση γιὰ ὅλους γιὰ φᾶνε κατὰ τὸν συνηθισμένο τρόπο, "Ἔτσι κι' ἔγινε πραγματικά. Ἡ οἰκογένεια κάθησε γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ πῆρε ἀπὸ τὸν τέντζερη τὶς ἑφασμένες πατάτες. Ἔτσι ὅπως ἦταν, μὲ τὴ φλοῦδα τους.

Τὰ παιδιὰ καταβρόχθιζαν τὶς πατάτες τους γοήγορα—γοήγορα ὅλα κληρες καὶ ἀξεκλόβιστες, κι' ὕστερα σέρνονταν γάωω καὶ τσώνανε τὶς φλοῦδες ποὺ εἶχαν πετάξει οἱ γονεῖς τους!

Ἡ μικρὴ αὐτὴ ἱστορία δικαιολογεῖ ἁπόλυτα τοὺς ἀρχαίους ποὺ συνιστοῦν νὰ φράζουμε πάντοτε τὶς πατάτες μὲ τὶς φλοῦδες τους (ἀκόμα καλλιτερα μάλιστα θὰ ἦταν νὰ τρώγαμε καὶ τὶς φλοῦδες τους). Γιατὶ ἡ πολύτιμη βιταμίνη Α βρίσκεται ἰδίως στὴ φλοῦδα καὶ αὐξάνει κάτω ἀπ' αὐτήν.

"Ἄν λοιπὸν οἱ πατάτες θράσουν ἐξαιρετικὰ μέσα, γάνουν τὴ βιταμίνη Α καὶ ἀπομένουν μιὰ ἁπλὴ ἀμυλώδης τροφή, ὄχι πολὺ μεγαλείτερης ἀξίας ἀπ' τὸ ἄσπρο ψωμί.

Ἡ πατάτα περιέχει 20% ἄμυλον, 2% πρωτεΐνες, 0,1% λίπος καὶ 78% νερό, καθὼς καὶ ἀκέτο ἀσβέστιο οἴδηρο καὶ φωσφόρο καὶ μικρὲς ποσότητες βιταμινῶν Α, Β1, C καὶ D. Ἰωδίου καὶ κελίου. Δίνει ἀθλητικὴ ἀντίδ-σι στὸ αἷμα. Δὲν ἔνει πολλὲς θ-νες, κι' ἔτσι γονεύεται εὔκολα — ἐκτὸς ὅταν γνωμιστῆ.

Πολλὲς γυναῖκες ἀποφεύγουν τὶς πατάτες, μὲ τὴν ἰδέα πὼς τοποκλονοῦν ἐπειδὴ περιέγουν ἄμυλο. Ἀλλ' ἡ ἐπίτλιψι αὐτὴ εἶναι λαφκασμένη. Ἡ σύνγοση διαιτητική συνιστᾶ τὶς πατάτες ἀκ βασικὸ κάνουν δίαιτα γιὰ ν' ἀδυνατίσουν, γιατὶ γοοτελειοῦν εὔκολα, ἐνῶ συγχρόνως προσφέρουν στὸν ὀργανισμὸ πολύτιμα ἅλατα καὶ βιταμίνες, συμπλὸς «τροφὲς ὑ' ἀντιεπεξεργάζωνται τὸ γιαῦι, τὰ ζυμωτικὰ καὶ τὰ γλυκίσματα.

Ἂν θέλετε καὶ λίγη ἱστορία, οἱ πατάτα κατάγεται ἀπὸ τὸ Περοὺ καὶ στὴ Κολουμβία, τὴν ἔφεραν βέ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Εὐρώπη οἱ "Ἱσπανοί. Ἀπ' τὴν Ἱσπανία, ἡ καλλιγρεΐα της διεδόθηκε στὴν Ἰταλία, στὴν Αὐστρία καὶ στὴ Μεγάλη Βρεταννία.

Ὑπάρχουν βέβαιες διάφημοι "Ἀγγλοι συγιοδίδησε τοῦ ἴδιου αἴρνος ἀκαδεμαϊκοῦ ὅτι αὐτὴν ἐπονή του ἡ πατάτα δὲν ἦταν λοιπὸν μιὰ ἁπλὴ ἀμυλώδης τροφή, ὄγι πολὺ μεγαλείτερης ἀξίας ἀπ' τὸ ἄσπρο ψωμί.

Ἡ πατάτα προϊγει 20% ἄμυλον, 2% πρωτεΐνες, 0,1% λίπος καὶ 78% νερό, καθὼς καὶ ἀκετὸ ἀσβέστιο οἴδηρο καὶ φωσφόρο καὶ μικρὲς ποσότητες βιταμινῶν A, B1, C καὶ D, ἰωδίου καὶ κελίου. Δίνει

Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Γιὰ τὴν περίοδο 12—18 Ἰανουαρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Ἀπριλίου	★ Ἔξυπνες ἰδέες, ποὺ ἂν τὶς θέσετε σ' ἐφαρμογὴ θὰ διευκολύνουν τὴν ἐργασία καὶ θὰ τὴν κάνουν νὰ πάῃ ἕνα καινούργιο ἐνδιαφέρον. ★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς βοηθεῖ νὰ βρῆτε μιὰ λύσι σὲ προβλήματα, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦν.	★ Πολλὰ θράδυα αὐτῆς τῆς περιόδου θὰ περάσουν εὐχάριστα κοντὰ σὲ ἀγαπημένα πρόσωπα. ★ Τὴν Κυριακὴ κάποιες συγγνῶμες θὰ σᾶς στενοχωρήσουν μὲ τὴ συμπεριφορά του. Μὴ τὰ παίρνετε ὅμως ὅλα κατάκαρδα.	★ Προσοχὴ κατὰ τὸ βάδισμα. Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσετε καὶ νὰ χτυπῆστε στὸ κεφάλι ἢ στὰ γόνατα. Οἱ φίλοι τῆς ὁρεξάσεώς σας καὶ τῶν γειτόνων σπὸν πρέπει νὰ προσέξουν ἰδιαιτέρως. ★ Τὸ 3 φέρνει τύχη. Τὸ κόκκινο σᾶς κολακεύει.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου 21 Μαΐου	★ Τὰ ἄστρα ἐπηρεάζουν εὐνοϊκὰ τὶς ἐνέργειές σας καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σημειώσετε ἐπιτυχίες, ποὺ ξεπερνοῦν τὶς πιὸ αἰσιόδοξες προσδοκίες σας. ★ Βάλετε τάξι στὴ δουλειά σας καὶ ἀποφύγετε τὶς ἐκκρεμότητες.	★ Ἡ νέα Σελήνη καὶ ὁ Ἄρης δημιουργοῦν συνθῆκες κάθε ἄλλο παρὰ εὐνάοιστες γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς καὶ ἰδίως τὶς συζυγικὲς σχέσεις. Μιὰ αὔξησι τῆς νευρικότητος θὰ γειροτερέψῃ τὴν κατάστασι. ★ Σᾶς συκοφαντοῦν.	★ Καὶ τὸ πασαμικρότερο τραῦμα ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχὴ γιατὶ ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος μολύνσεως. ★ Κίνδυνος παρουσιασμοῦ, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ αἱμορροΐδες, καὶ ἰδιαιτέρως γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ἰουνίου	★ Ἡ νέα Σελήνη σᾶς ὁπλίζει μὲ θάρρος, σᾶς ἀθῆ ὅμως καὶ σὲ παράτολμες ἐνέργειες γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ μετανοήσετε. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὶς συζητήσεις μὲ τοὺς προϊσταμένους. Μόνο ζημιὰ μποροῦν νὰ προξενήσουν.	★ Εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι τῆς Ἀφροδίτης σᾶς ἐξασφαλίζει ἕνα ξεκαιρετικὰ εὐάρεστο στὸ Σαββατοκύριακο. Ἀποφύγετε πάντως τὶς δαπανηρὲς διασκεδάσεις, γιατὶ σᾶς ἐπισυλάσσουν δυσάρεστες ἐκπλήξεις. ★ Περιθάλετε μὲ μυστικότητα νέο δεσμό.	★ Ἀποφύγετε κάθε περιττὴ μετακίνησι καὶ ἰδίως τὶς ἐκδρομὲς μὲ αὐτοκίνητο κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο. ★ Ἂν δὲν ἔχετε αὐτοκίνητο, ἀπαιτεῖται κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς μεγάλη προσοχή. ★ Στομαγικὲς διαταραχὲς νευρικῆς μᾶλλον φύσεως.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ἰουνίου 23 Ἰουλίου	★ Σκεφθῆτε καλὰ καὶ μελετῆστε προσεκτικὰ τὶς προτάσεις ποὺ σᾶς κάνουν, πρὶν πάρετε δριστικὲς ἀποφάσεις. ★ Τὰ ἄστρα δημιουργοῦν μιὰ ἀρρυθμία στὴν ἐργασία καὶ κίνδυνο προστριβῶν μὲ προϊσταμένους ἢ συναδέλφους.	★ Θὰ συναντήσετε πρόσωπο, ποὺ εἶχατε νὰ δῆτε καιρό. ★ Τὰ ἄστρα καὶ ἰδιαίτερα ἡ νέα Σελήνη σᾶς ἐπιφυλάσσουν πολλὲς εὐχάριστες ἐκπλήξεις. ★ Σὲ περίπτωσι λογομαχίας μὴ θέλετε νὰ ἔχετε τὸν τελευταῖο λόγο.	★ Διαταραχὲς στὸ οὐροποιογεννητικὸ σύστημα, ἰδίως γιὰ τὶς γυναῖκες. ★ Ἡ καρδιὰ παρουσιάζει ἀντιθέτως αἰσθητὴ βελτίωσι. ★ Ἀποφύγετε τὶς ἀπότομες ἐναλλαγὲς θερμοκρασίας, γιατὶ ἕνα κρυολόγημα θὰ εἶχε δυσάρεστη ἐξέλιξι.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου 23 Αὐγούστου	★ Εὐνάριστες ἐκπλήξεις σᾶς περιμένουν τὶς ἡμέρες αὐτές. ★ Θὰ γνωρίσετε πρόσωπο, ποὺ θὰ σᾶς προσφέρῃ πολύτιμες ὑπηρεσίες. Μὴ νάνετε λοιπὸν καμμιὰ ἐοκιτιρία νὰ εὑρύνετε τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν σας. Θὰ ὠφελοῦσε πολύ.	★ Σᾶς περιμένουν μεγάλες γαρὲς ἀλλὰ καὶ κίνδυνος προστριβῶν ἀκόμα δὲ καὶ ρήξεως. Ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι νευμάτη ἀντιθέσεις καὶ τὰ ἄστρα προκαλοῦν ἀπότομες ἐναλλαγές. ★ Ἡ νέα Σελήνη εὐνοϊκὴ γιὰ τοὺς ρομαντικούς.	★ Διαταραχὲς στὸ κυκλοφοριακὸ σύστημα καὶ ἰδιαίτερα στὴν καρδιά, εἶναι ὅμως μᾶλλον νευρικῆς φύσεως. ★ Παρακολουθῆστε τὴν πίεσί σας καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ. ★ Ὑγεία ἐπισφαλὴς μέχρι τὴν Πανσέληνο. Ὕστερα θὰ βελτιωθῆ.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Κάποια προσπάθεια θ' ἀποδώσῃ καρποὺς πιὸ γοήγορα ἀπ' ὅ,τι περιμένατε. Καὶ ἡ νέα Σελήνη διευκολύνει τὴν ἐπίτευξι πολλῶν ἐπιδιώξεων. ★ Ἀποφύγετε ν' ἀσχοληθῆτε σὲ ἐπιχειρήσεις, ποὺ δὲν κατέγετε καλά.	★ Ἀνεθεωρῆστε τὶς ἀποφάσεις, ποὺ πήρατε καὶ μὴ βιαστῆτε νὰ ἐπικοίνετε ἀγαπημένο πρόσωπο γιατὶ θὰ τὸ ἀδικῆστε καὶ θὰ τὸ πληγώστε. ★ Οἱ κοινωνικὲς σας σγέσεις θὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ σγέδια καὶ τὰ συμφέροντά σας.	★ Τὰ μάτια καὶ τὰ αὐτιὰ παρουσιάζουν μιὰ ἱκανοποιητικὴ βελτίωσι. ★ Ἀποφύγετε τὴν πολυφαγία, γιατὶ ἀποτελεῖ σοβαρὸ κίνδυνο γιὰ τὸ στομάχι σας. ★ Γενικὰ ἡ ὑγεία παραμένει καλὴ καὶ δὲν ἀπειλεῖται ἀπὸ καμμιὰ ἀρρώστια.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Ὀκτωβρίου	★ Θὰ σᾶς γίνουν ἐνδιαφέρουσες προτάσεις, τὶς ὁποῖες πρέπει νὰ ἐξετάσετε μὲ μεγάλη προσοχή. Ἂν ὑπάρχουν σημεῖα ποὺ δὲν εἶναι ἀπολύτως καθαρά, ζητήσετε ἐξηγήσεις. ★ Ἡ νέα Σελήνη εὐνοϊκὴ γιὰ τὰ οἰκονομικά.	★ Ἀφροδίτη καὶ Ποσειδὼν ἐξασφαλίζουν μιὰ αὔξησι τῆς γοητείας καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σημειώσετε πολλὲς καὶ εὔκολες κατακτήσεις. ★ Προτιμῆστε τὴ συντροφιὰ προσώπων ποὺ ἀγαποῦν τὸ γέλιο καὶ τὴν εὐθυμία.	★ Δύσκολη περίοδος, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἄσθμα καὶ ἀνωμαλίες τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Ἀντίθετα, τὸ πεπτικὸ σύστημα παρουσιάζει αἰσθητὴ βελτίωσι. ★ Ἀποφύγετε τὴν ὀρθοστασία γιατὶ σᾶς ἀπειλοῦν κιρσοί.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Μπορεῖτε καὶ πρέπει νὰ κάνετε σημαντικὲς οἰκονομίες. Οἱ δικοί σας ἄνθρωποι ἄλλωστε εἶναι πρόθυμοι νὰ σᾶς βοηθήσουν σ' αὐτό. ★ Ἡ νέα Σελήνη θὰ προκαλέσῃ μερικὲς ἀνωμαλίες στὸν οἰκονομικὸ τομέα. Θὰ εἶναι ὅμως παροδικές.	★ Θὰ δεγθῆτε ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψι. ★ Κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο ἀποφύγετε τὶς κουραστικὲς διασκεδάσεις καὶ ἐκδρομές. Προτιμῆστε τὰ διάβασμα ποὺ θὰ σᾶς ξεκουράσῃ, γαρίζοντάς σας μιὰ εὐχάριστη γαλήνη.	★ Μὴν ἀσῆστε νὰ δημιουργηθοῦν στὸν ὀργανισμό σας λίπη. Ἀποφύγετε γι' αὐτὸ τὴν πολυφαγία καὶ κάνετε γυμναστικὴ καὶ τακτικοὺς περιπάτους στὴν ἐξοχή. Ὁ γορὸς εἶναι κι' αὐτὸς ἀποτελεσματικὸ φάρμακο. ★ Τυχερὸ τὸ 1.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Οἱ ἀστρολογικὲς συνθῆκες εὐνοοῦν τὴν πραγματοποίησι πολλῶν σγεδίων σας. Προσέξετε ὅμως γιατὶ κινδυνεύετε νὰ κάνετε λάθος, ποὺ θὰ σᾶς ζημιώσῃ ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκονομικά. ★ Ἀκοῦστε τὴ συμβουλὴ πεπειραμένου προσώπου.	★ Ἡ νέα Σελήνη δημιουργεῖ συνθῆκες δυσκολίες γιὰ τὶς αἰσθηματικὲς σγέσεις. Προκαλεῖ μιὰ ἀσυνεννοησία καὶ μιὰ ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης. ★ Ἕνας ὀλιγοήμερος γωρισμὸς θὰ ἐξυπηρετοῦσε τὸν ἔρωτά σας. ★ Ἐνδιαφέρουσα νέα γνωριμία.	★ Τὸ σηκότι ἀπαιτεῖ ν' ἀποφύγετε τὴν πολυφαγία τὰ τηγανητὰ καὶ τὰ ποτά. Μιὰ ὀλιγοήμερη συσπηματικὴ δίαιτα θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. ★ Ὁ ὀργανισμὸς ἔγει ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ αὔξησι τῶν ὡρῶν ὕπνου. ★ Τυχερὸ τὸ 4.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ἰανουαρίου	★ Μὴ γάσετε μιὰ εὐκαιρία, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ βελτιώσετε τὴ θέσι σας ἐπαγγελματικὰ καὶ οἰκονομικά. ★ Οἱ ἀνάτεροί σας ἐκτιμοῦν τὶς ἰδέες καὶ τὸ γαρακτῆρα σας. ★ Σᾶς δίνουν πολύτιμες συμβουλές.	★ Ἡ συντροφιά σας βασίζεται στὴ δική σας πρωτοβουλία, γιὰ νὰ περάσῃ εὐχάριστο Σαββατοκύριακο. Μὴ τὴν ἀπογοητεύσετε. ★ Προσέξετε ἐπίσης πολὺ πῶς θὰ συμπεριφερθῆτε σὲ ἡλικιωμένο συγγενῆ. ★ "Ὅλα ἔργονται εὐνοϊκά.	★ Νευραλγίες καὶ πόνοι στὴν πλάτη ἢ στὰ ἔντερα. Δὲν παρουσιάζουν ὅμως κανένα κίνδυνο καὶ θὰ περάσουν γρήγορα. ★ Οἱ γυναῖκες ποὺ θηλάζουν μωρά, ἂς προσέξουν πολὺ τὸ στῆθος τους. ★ Σοβαρὸς κίνδυνος μολύνσεως.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Ζητοῦν τὴ συνεργασία σας σὲ κάποια προσπάθεια καὶ αὐτὸ σᾶς κολακεύει. Προσέξετε ὅμως, γιατὶ ὁ ἀρχικὸς ἐνθουσιασμός σας ἴσως ἀποδειγτῆ ἀδιαικαιολόγητος. ★ Θὰ σᾶς δώσουν πληροφορίες, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ ὠφεληθῆτε.	★ Τὰ ἀπογεύματα τοῦ Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς θὰ κυλήσουν πολὺ εὐχάριστα. Θὰ περάσετε κοντὰ σὲ ἀγαπητὸ πρόσωπο ὧρες, ποὺ θὰ σᾶς μείνουν ἀξέγαστες. ★ Κίνδυνος νὰ μετανοῆστε γιὰ ἀπόφασι ποὺ θὰ πάρετε.	★ Ἡ νέα Σελήνη συνοδεύεται ἀπὸ διάφορες ἀνωμαλίες, ποὺ εἶναι μᾶλλον νευρικῆς φύσεως. ★ Παρακολουθῆστε τὴν πίεσί σας καὶ ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ. ★ Ὑγεία ἐπισφαλὴς μέγρι τὴν Πανσέληνο. Ὕστερα θὰ βελτιωθῆ.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τὰ ἄστρα εὐνοοῦν ἰδιαιτέρως τοὺς συγγραφεῖς καὶ ὅσους ἐργάζονται πνευματικά. ★ Οἱ ὁισταγμοὶ σᾶς κάνουν νὰ γάνετε πολύτιμο γρόνο καὶ βλάπτουν τὰ συμφέροντά σας ★ Οἱ ἐνέργειες θὰ στεφθοῦν ἀπὸ ἐπιτυγία.	★ Θὰ σᾶς δώσουν μιὰ συγκινητικὴ ἀπόδειξι ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως. ★ Συνάντησι μὲ ἑτερόφυλο πρόσωπο, ποὺ θὰ προκαλέσῃ μεταβολὲς στὰ αἰσθήματά σας. ★ Ἡ Ἀφροδίτη προκαλεῖ ... κινδύνου αὔξησι τοῦ ἐρωτισμοῦ	★ Ἡ καλὴ κατάστασι τῆς ὑγείας αὐξάνει τὴν αἰσιοδοξία. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρέπει νὰ σᾶς ὠθήσῃ σὲ ἀπερισκεψίες. ★ Ἀπαιτεῖται μάλιστα αὔξησι τῶν προφυλάξεων, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ διατηρῆστε αὐτὴ τὴν εὐεξία.

ΤΟ ΒΑΨΙΜΟ τῶν μαλλιῶν

Κάθε ἐπιδερμίδα θέλει τὸ δικό της χρῶμα

Ἡ μόδα τοῦ βαψίματος τῶν μαλλιῶν ἐπεκτείνεται ὁλοένα. Μικρὲς καὶ μεγάλες, ὅλες οἱ γυναῖκες ἀλλάζουν κάθε τόσο τὸ χρωματισμὸ τῶν μαλλιῶν τους. Ἔτσι, μποροῦν ν' ἀνανεώνωνται διαρκῶς καὶ νὰ φαίνωνται καινούργιες.

Ἀλλὰ ποιὰ εἶναι τὰ χρώματα ποὺ πρέπει νὰ διαλέξετε;

Νὰ δοῦ βασικὰ πράγματα ποὺ πρέπει νὰ προσέξετε:

Α) Μὴ βλέπετε τὸ χρῶμα, ποὺ θέλετε νὰ δώσετε στὰ μαλλιά σας μόνο του, δηλαδὴ ἀνεξάρτητα ἀπὸ σᾶς. Πρέπει, τουναντίον, νὰ τὸ δῆτε πάνω σας, σὲ συνάφεια μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σας, τὴ χροιὰ τῆς ἐπιδερμίδος σας τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σας κτλ.

Β) Μὴν τὸ βλέπετε πάνω στὰ κεφάλια ἄλλων γυναικῶν. Σ' αὐτὲς μπορεῖ νὰ ταιριάζῃ, πρᾶγμα ποὺ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι ταιριάζει καὶ σὲ σᾶς.

Καὶ τώρα νὰ μερικὲς συμβουλὲς ποὺ δίνουν οἱ Γάλλοι αἰσθητικοί, σχετικὰ μὲ τὴν ἐκλογὴ ποὺ πρέπει νὰ κάνετε:

1) "Ἂν ἔχετε δίχρωμα ἀνοιχτόχρωμο, χωρὶς ζάρες κι' ἂν δὲ φορῆτε γυαλιά, μπορεῖτε νὰ διαλέξετε γιὰ τὰ μαλλιά σας μιὰ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ χαλκοῦ ἢ τοῦ βιολιοῦ. Τὸ κτένισμά σας θὰ εἶναι ἁπλό, γιὰ νὰ μὴν καταστρέφεται ἡ φυσικότητα τοῦ προσώπου.

2) "Ἂν ἔχετε σκοῦρα ἐπιδερμίδα, μὲ ἔντονες γραμμές, εἶναι προτιμότερο τὸ ἀνοιχτὸ ξανθό, ποὺ λεπταίνει κάπως τὶς γραμμές. Αὐτὸ τὸ ξανθὸ μπορεῖ νὰ ἔχῃ κοκκινωπὲς ἀνταύγειες ἢ νὰ πλησιάζῃ στὸ χρῶμα τῆς στάχτης (ὅπως στὶς Σουηδέζες). Τὰ μαλλιὰ κοντά, μὲ ἕνα εἶδος λοφείου στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

3) "Ἂν ἔχετε ὠχρὴ ἐπιδερμίδα, μὲ χαρακτηριστικὰ μᾶλλον ἄτονα, σᾶς ταιριάζουν καλύτερα τὰ «σολέϊγ», ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ κάνετε σ' ὅλες τὶς ποικιλίες ἀπὸ τὴν ἀπόχρωσι τοῦ μπρούντζου ὡς τὸ γκρίζο «ἀντρασίτ». Αὐτὰ τὰ «σολέϊγ» φαίνονται τὴν ἡμέρα φυσικά, ἐνῶ τὴ νύχτα παίρνουν ἐξαιρετικὴ φωτεινότητα. Θὰ διαλέξετε ἕνα χτένισμα μὲ ἀνασηκωμένα τὰ μαλλιὰ στὸν τράχηλο καὶ κατεβασμένα λοξὰ στὸ μέτωπο.

4) Μόνο οἱ πολὺ νέες μποροῦν ν' ἀλλάξουν τὰ μαῦρα ἢ καστανὰ μαλλιά τους σὲ ἰμπλὲ-νουάρ, ποὺ εἶναι πολὺ τῆς μόδας. Τὸ χρῶμα αὐτὸ ταιριάζει σὲ κεῖνες ποὺ ἔχουν δροσερὴ κι' ἀνοιχτόχρωμη ἐπιδερμίδα. Διαφορετικά, τὸ μπλὲ-νουὰρ θὰ βαρύνῃ τὰ χαρακτηριστικά σας. Μὲ τὴν ἀπόχρωσι αὐτὴ θὰ διαλέξετε ἕνα χτένισμα ποὺ νὰ φέρνῃ τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ κάτω, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σκεπάζουν τὰ μάγουλα. Τὰ ἀνασηκωμένα χτενίσματα ἀπορρίπτονται ἀπόλυτα.

5) "Ἂν ἔχετε κόκκινα μαλλιά, μπορεῖτε νὰ τοὺς δώσετε μιὰ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ πορτοκαλλί. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ πρέπει νὰ χρησιμοποιήσετε πράσινο φτιασίδι γιὰ τὰ βλέφαρα καὶ τὰ ματοτσίναρα.

6) Γιὰ νὰ δώσετε στὰ μαλλιά σας τὸ κόκκινο χρῶμα τῆς φωτιᾶς, πρέπει νἄχετε ἐπιδερμίδα μάτ, ἔντονα χρωματισμένη καὶ μάτια γκριζοπράσινα ἢ σκοῦρα. Τὸ χρῶμα αὐτὸ δὲν ταιριάζει στὰ ὠχρὰ πρόσωπα, καθὼς καὶ σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ἄτονα χαρακτηριστικά.

7) Τὰ πλατινένια μαλλιὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, ἀλλὰ δὲν ταιριάζουν σ' ὅλα τὰ πρόσωπα. Θὰ τὰ ἀποφύγετε ἂν ἔχετε σκοῦρα ἐπιδερμίδα καὶ πολὺ μαῦρα μάτια. Τὰ μαλλιὰ αὐτὰ ταιριάζουν περισσότερο σ' ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν ἐπιδερμίδα στὸ χρῶμα τοῦ σιταριοῦ καὶ ἔχουν ἐπίσης γκριζοπράσινα ἢ καστανά. Προϋποθέτουν ἐπίσης μικρὸ πρόσωπο μὲ λεπτὲς γραμμές. Θὰ τὰ ἀποφύγετε ἂν ἔχετε πρόσωπο τετράγωνο ἢ στρογγυλό.

8) "Ἂν ἔχετε ὁλόισια μαλλιὰ μὲ σκληρὲς τρίχες, μπορεῖτε νὰ τοὺς δώσετε ἕνα χρυσαφὶ χρῶμα. Στὴν περίπτωσι αὐτή, θὰ προτιμήσετε ἕνα ἁπλὸ χτένισμα, ποὺ θὰ πρέπει ν' ἀφήνῃ ξεσκέπαστο ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ μέτωπο. Τὸ μακιγιάζ σας θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ εἶναι ἐλαφρό. Μὲ τὴν ἀπόχρωσι αὐτὴ τῶν μαλλιῶν, εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀποφύγετε τὶς χτυπητὲς ἀντιθέσεις.

9) Τὰ ἀποχρωματισμένα μαλλιὰ δὲν εἶναι πιὰ τῆς μόδας. "Ἂν τὰ μαλλιά σας ἔχουν πολὺ σκοῦρο χρῶμα, μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕναν καμουφλαὶζ ἀποχρωματισμοῦ, σὲ τρόπο ποὺ ὁ τόνος τῶν μαλλιῶν σας νὰ ἐξασθενίζῃ ὁλοένα. Θὰ ἀποφύγετε, ὅμως, τὸν ὁλοκληρωτικὸ ἀποχρωματισμό, ποὺ δὲν εἶναι, σὲ καμμιὰ περίπτωσι, ἀξιοσύστατος.

10) Προκειμένου ν' ἀλλάξετε τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους παράγοντες ποὺ εἴπαμε, πρέπει νὰ λογαριάσετε καὶ τὴν ἡλικία σας. Οἱ πολὺ νέες μποροῦν ν' ἀκολουθήσουν τὶς ἐμπνεύσεις τῆς φαντασίας τους, χωρὶς μεγάλο κίνδυνο, γιατὶ ἡ φρεσκάδα τῆς ἐπιδερμίδος τους, συγχωρεῖ πολλὰ πράγματα. Μιὰ γυναίκα κάπως ἡλικιωμένη, ὅμως, πρέπει νὰ περιορίσῃ τὴ φαντασία της. Δυὸ πράγματα δὲν ἐπιτρέπονται στὶς ἡλικιωμένες γυναῖκες: Τὰ πολὺ φωτεινὰ καὶ τὰ πολὺ ζωηρὰ χρώματα. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, εἶναι σὰν νὰ φωνάζετε σ' ὅλους πὼς ἔχετε βάψει τὰ μαλλιά σας. Ἐνῶ ἡ ἀξία τῶν βαμμένων μαλλιῶν ἔγκειται στὸ νὰ ξεγελοῦν τὸ μάτι καὶ νὰ φαίνωνται σὰν φυσικά.

ΝΙΚΗ ΝΤΕΜΙΣ
Αἰσθητικὸς

1) Τὸ μπλὲ-νουὰρ ταιριάζει μόνο στὶς πολὺ νέες. Τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ κάτω, σὲ τρόπο ποὺ νὰ σκεπάζουν τὰ μάγουλα. 2) "Ἂν ἔχετε ὁλόισια μαλλιά, μὲ σκληρὲς τρίχες, εἶναι καλύτερο νὰ τοὺς δώσετε ἕνα χρυσαφὶ χρῶμα. Τὸ χτένισμά σας πρέπει νὰ εἶναι ἁπλὸ καὶ τὸ μακιγιάζ σας ἐλαφρύ. 3) Τὰ «σολέϊγ» ταιριάζουν περισσότερο στὶς νέες μὲ ὠχρὴ ἐπιδερμίδα καὶ ἄτονα χαρακτηριστικά. 4) Μποροῦν νὰ δώσετε στὰ μαλλιά σας μιὰ ἀπόχρωσι πρὸς τὸ μπρούντζινο σ' ὅλους τοὺς τόνους πρὸς τὸ μπρούντζινο, ἐκτὸς ἂν ἔχετε γλυκιὰ κι' ἀνοιχτόχρωμη ἐπιδερμίδα. Τὸ χτένισμά σας θὰ εἶναι ἁπλό.







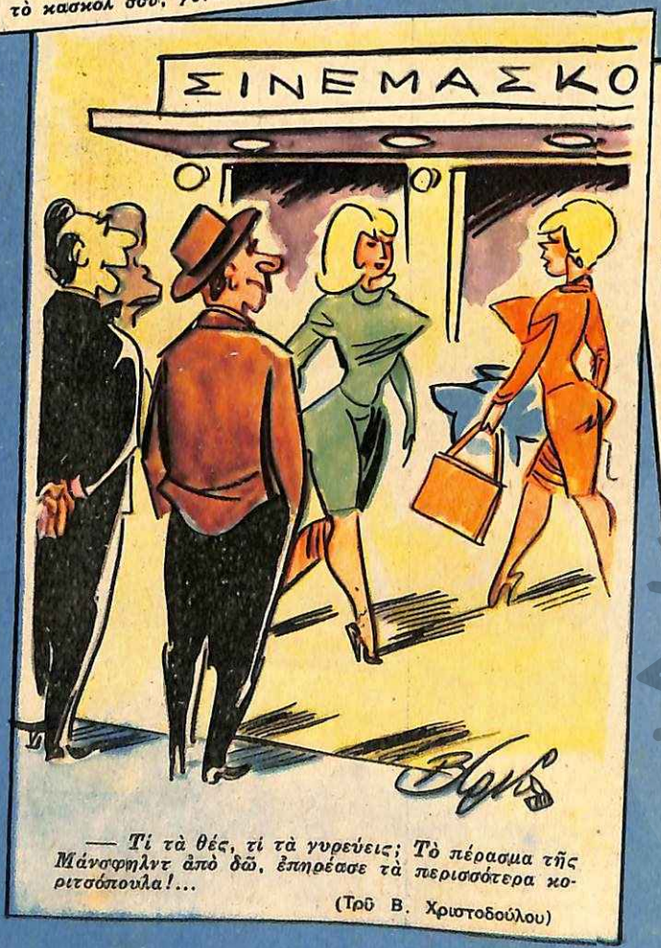


Ζαχαρίας: Εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ξεγγᾶς τὸ κασκόλ σου, γυναῖκα!...



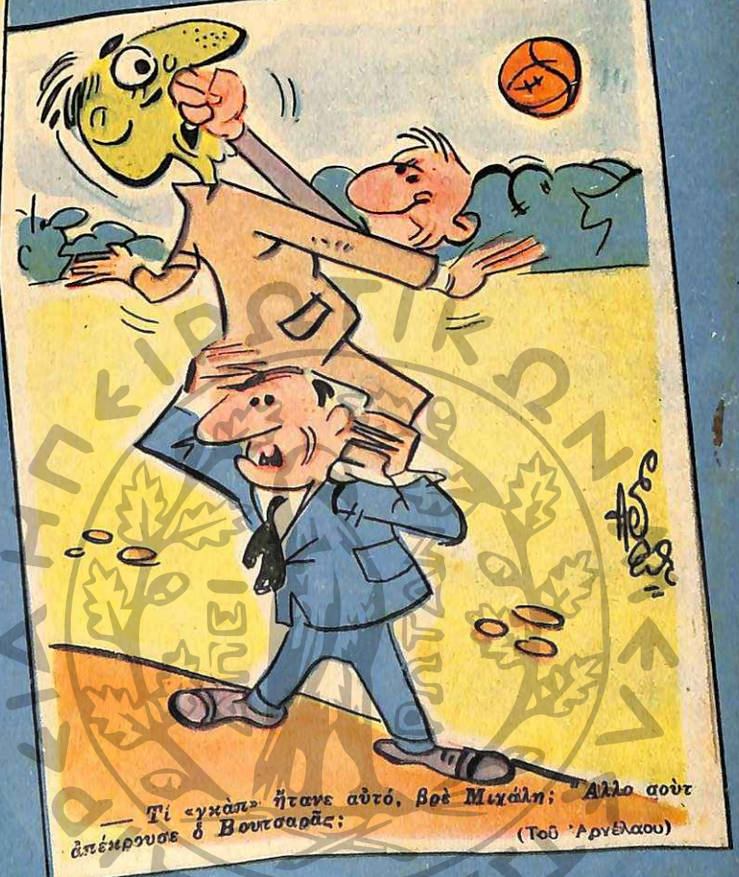
—Ἄχ, πούσαι καλοκαιράκι μου μὲ τὰ ὡραῖα σου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



— Τί τὰ θές, τί τὰ γυρεύεις; Τὸ πέρασμα τῆς Μάνσφηλντ ἀπὸ δῶ, ἐπηρέασε τὰ περισσότερα κοριτσόπουλα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



— Τί «γκὰπ» ἤτανε αὐτό, βρὲ Μιχάλη; Ἄλλο σοὺτ ἀπέκρυσε ὁ Βουτσαρᾶς;

(Τοῦ Ἀργέλαου)

ΕΚΤΥΠ «ΠΡΩΙΑ» Α. Ε.